

Giới thiệu Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy

Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy của tác giả Hồng Cửu là câu chuyện về cuộc sống của nàng và số phận của nàng trước và sau khi gặp hắn...

Thu Dịch Phi là tam tiểu thư nhà Thu Dương, mẹ nàng mất sớm, phụ thân lại không thương quý nên nàng đã trở thành một con người sống khép kín ngay từ lúc nhỏ. Quyết định không giao tiếp với bất kỳ ai và cũng chẳng cần ai biết tới sự tồn tại của mình..

Trong một lần xuống núi, nàng đã vô tình gặp hấn - Đại gia phúc hắc đệ nhất giang hồ, tiếc là hấn không nhận được sự kính nể của mọi người xung quanh. Liệu cuộc gặp gỡ này giữa hai người sẽ ra sao ???

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: CHƯƠNG TUỒNG TRÌNH DIỄN

“Các người nói xem, giang hồ thực ra là như thế nào?” nhị tiểu thư Thu Dịch Liên cũng là mỹ nhân đệ nhất của Thu Dương son trang lên tiếng, hai hàng lông mày nhíu chặt, bộ dáng phiền não, hỏi đi hỏi lại vấn đề này đến cả trăm lần rồi.

Thu Định Phi vẻ mặt mờ mịt nhìn nhị tỷ, phun ra một hạt bồ đào, liên tục ho khan nói “ nhị tỷ, phiền người lần sau có mở miệng thì cũng bày tỏ dấu hiệu trước nha, người đột nhiên lên tiếng như vậy làm ta giật mình đến mức nuốt luôn hạt bồ đào a...”

Thu Dịch Liên trừng mắt nhìn tam muội ngu dốt, thở dài một tiếng, cảm thấy nàng sống gần nửa đời người cũng chưa từng gặp ai ngu như Thu Dịch Phi, mà bị ai hơn là nàng ta còn là muội muội của nàng, nàng làm sao lại có một muội muội ngu xuẩn như vậy được chứ? Thật là mắt mặt mà.

“Tam tử, hay là người nên trở về phòng đi, nhìn người họ như vậy thật tội cho cái cuống họng, không bằng về uống chút nước cho dễ chịu hơn” từ tiểu thư Thu Dịch Hoan dịu dàng hỏi han, thể hiện sự quan tâm chăm sóc đối với Thu Dịch Phi. Đây là tiểu thư nhỏ tuổi nhất Thu Dương sơn trang, cũng là người có tâm tư sâu kín nhất.

Thu Định Phi vừa ho vừa nói “khụ khụ, vậy cũng tốt, ta về phòng trước đây, khụ khụ, nhưng mà ta còn muốn đem thêm mấy quả bồ đào về, khụ khụ...”

Khóe miệng Thu Định Liên hiện lên nụ cười trào phúng, kẻ ngu dốt đúng là ngu dốt, ho đến vậy mà vẫn ham ăn.

“Cầm đi đi, dù sao, người cũng vì nó mà ho như vậy, mà chúng ta cũng ăn không hết, mau về đi, người ở lại đây cũng không giúp được gì, ngược lại còn quấy rối” đại tiểu thư Thu Dịch Mộng luôn bày ra vẻ ôn nhu lễ nghĩa trước mặt người khác nhàn nhạt lên tiếng.

Thu Địch Phi cầm mấy quả bồ đào tím thẫm như ngọc bích cuối cùng trên mâm lên, vừa ho vừa đi về phòng của mình.

Ba vị tiểu thư tài sắc của Thu Dương sơn trang lại tiếp tục thảo luận sôi nổi về đề tài: giang hồ là như thế nào?

Thu Địch Phi đi qua một dãy hành lang gấp khúc mới ngừng ho, dừng lại bỏ quả bồ đào vào miệng. Mùi vị thật không tệ, rất ngọt a.

Thu Định Phi trong lòng cười thầm, giang hồ là gì? Chuyện này mà cũng phải hỏi sao? giang hồ là giang hồ thôi, chẳng lẽ là cái thùng nước tắm hay là cái nồi nấu cơm?

Thu Định Phi cảm thấy ba tỷ muội kia của nàng thực nhàm chán muốn chết, mỗi ngày luôn nghĩ ra những chuyện không đâu, chỉ cần một người đưa ra đề tài là hai người kia sẽ tham gia buôn tích cực. Nếu hôm nay nàng không giả ngu thì chưa chắc được dễ dàng rời khỏi sớm như vậy, mà nếu vậy thì chắc hôm nay nàng sẽ không không chế được mà nôn luôn tại chỗ a, bao tử của nàng đúng là đã chịu đựng đến cực hạn a.

Thu Định Phi, năm nay mười bảy tuổi, là taM tiểu thư của Thu Dương sơn trang, trong mắt mọi người cũng là một kẻ nhu nhược, ngu ngốc. Mẹ nàng năm xưa vốn là nha hoàn hầu hạ rửa chân cho Thu Vạn Niên, trang chủ Thu Dương sơn trang, trong lúc hầu hạ chủ tử đã bị Thu Vạn Niên làm cho mang thai, trở thành tiểu thiếp của hắn. Sau khi sinh nàng không được bao lâu thì qua đời, để lại một mình nàng cô độc trên đời.

Chà Thu Dịch Phi có tổng cộng ba thê tử, nhưng hiện tại chỉ còn hai.

Đại tiểu thư và tứ tiểu thư là do vợ cả sinh ra, nhị tiểu thư là con của nhị nương.

Trong võ lâm, Thu Vạn Niên muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn địa vị có địa vị, muốn tiền tài cũng sẽ có tiền tài, toàn bộ Thu Dương son trang cũng chính là gia sản của hắn.

Chương 2: KHÔNG MUỐN NGỪNG

Để phổ biến cái gọi là “vô lâm và triều đình là người một nhà”, hoàng đế Đại Mẫn vương triều quyết định để cho ví dụ điển hình nhất, xuất sắc nhất của ý tưởng này là Thu Vạn Niên, trang chủ Thu Dương sơn trang vào tháng sau sẽ long trọng tổ chức đại hội vô lâm ngay tại sơn trang của mình. Khi đó không chỉ có rất nhiều vô lâm hảo kiệt tới tham dự mà rất nhiều hoàng thân quốc thích cùng các quan viên cũng sẽ góp mặt để tăng thêm tầm quan trọng, ý nghĩa của đại hội lần này cũng chính là của tinh thần “hướng vô một nhà thân”.

Để có thể chuẩn bị tốt cho đại hội vô lâm lần này, nên Thu Vạn Niên bận bù đầu bù cổ, không còn thời gian để phiền não về việc làm thế nào để có con trai nữa.

Trong triều đình có người nói người trong vô lâm là người man rợ, khát máu, chỉ biết có đánh đánh giết giết, không thấy máu là không vui. Còn Thu Vạn Niên từ khi cưới hai tiểu thư của thừa tướng về thì nhắc tới người của triều đình là lại nổi giận, muốn cái gì là đòi cho bằng được, quyết định chuyện gì thì bắt người ta lập tức phải làm theo. Thu Vạn Niên hẳn cũng có chút danh tiếng trong vô lâm, chẳng qua năm đó vì ham nửa khối tử ngọc của thừa tướng mà cưới hai nữ nhi của hắn về, làm cho hắn khắp nơi bị chê ngừ còn chưa nói, mà hai con cộp cái kia còn không cho hắn nạp thiếp để sinh nhi tử. Nghĩ tới đây, Thu Vạn Niên lại hận không thể ăn tươi nuốt sống hai con cộp cái kia.

Thế nhưng Thu Vạn Niên không biết là giới ả nhân hay là không dám nói ra, cứ kéo dài ủy khuất như vậy cho tới giờ, dù tâm nguyện chưa đạt thành vẫn không chính thức phản kháng với hai vị phụ nhân. Thu Vạn Niên tự an ủi bản thân “dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy, cũng không làm ảnh hưởng gì tới lão tử ta mà còn có thể chứng minh hùng phong không ngã a”

Vì vô lâm đại hội mà Thu Vạn Niên đã phát động toàn bộ nhân sự của Thu Dương sơn trang phải tập trung toàn lực tham gia chuẩn bị, còn đặc biệt nhấn mạnh ba vấn đề quan trọng: thời gian phải chuẩn, nhiệm vụ phải hoàn thành và nhân sự phải đủ để phục vụ.

Thật sự không có cách nào Thu Vạn Niên đành phải để ba khuê nữ xinh như hoa của hắn cùng đi gọi thiếp mời, mà Thu Dịch Phi thì sẽ đi cùng với đám đồ đệ, sở dĩ có kết quả như vậy cũng nhờ một tay Thu Dịch Phi thúc đẩy mà nên a.

Dù nàng có là tam tiểu thư hữu danh vô phận trong Thu Dương sơn trang thì dù sao cũng là con gái của sư phụ, các sư huynh sư tỷ nhất định sẽ vuốt mặt nể mũi mà đối xử khách khí với nàng. Nhưng nếu nàng đi cùng ba vị tỷ tỷ thì chắc chắn mọi chuyện sẽ do một mình nàng làm nhưng công lao sẽ do ba người họ lãnh, thậm chí còn chê bai nàng chậm chạp, ngu ngốc mà lớn tiếng chỉ trích hay chỉ chừa lại cơm thừa canh cặn cho nàng.

Thu Dịch Phi trải qua mấy lần đau thương như vậy đã rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định thoát ly quan hệ cũng tự nói với bản thân mình chẳng là thiên kim tiểu thư gì, cho nên nàng vẫn lặng lẽ âm thầm, thu xếp từng chút một, cuối cùng thì đã có thể hạnh phúc vô hạn ở cùng một đám sư huynh sư tỷ.

Thu Dịch Phi lần này được an bài đi cùng nhị sư tỷ Thái Hương Hương xuống núi đưa thiếp mời cho hai nhân sĩ vô lâm nổi tiếng.

Sau khi xuống núi, Thái Hương Hương và Thu Dịch Phi liền chia ra, Thái Hương Hương đi Xuân Đình trại ở phía bắc mà Thu Dịch Phi lại đi về phía nam, tới tiêu cục nổi tiếng vô lâm mới dời tới đây không bao lâu – Thiên Trì tiêu cục.

Thu Dịch Phi thích nhất là khoảng thời gian một mình độc hành, nhẹ nhõm, tự tại, không cần ngại ngùng, rất vui vẻ.

Thu Dịch Phi rất nhanh đã tới Thiên Trì tiêu cục cũng rất nhanh đã gặp được đương gia tiêu cục là Trương Thiên Trì để đưa thiếp mời. Trương Thiên Trì nhận thiếp, lơ đãng gật đầu, hai mắt như mắt sói lại như phát ra tình ý đối với nàng làm Thu Dịch Phi muốn buồn nôn. So với ba tỷ muội quốc sắc thiên hương thì nàng biết mình cao lắm cũng chỉ có thể được xem làm thanh tú, nhưng vì để có được cuộc sống yên ổn nàng đã cố ý làm bộ dáng của mình xấu hơn thế nhưng vị Trương thúc thúc này lại bày ra cảm giác như là vừa gặp đã yêu với nàng. Thật sự làm cho tâm hồn mềm yếu của nàng không khỏi có chút ngừ vị tạp trần a, cũng có chút cảm giác thỏa mãn hư vinh nhưng vừa thoáng qua thì đã hối hận tràn đầy, còn có cảm giác buồn nôn.

“Cô nương ở Thu Dương sơn trang là...” Trương thúc thúc mắt híp lại, đầy vẻ thèm muốn hỏi

“Tiểu chất nữ là Thái Hương Hương, đệ tử của trang chủ đại nhân Thu Dương sơn trang” Thu Dịch Phi thường xuyên dùng tên của Thái Hương Hương khi ra ngoài hành tẩu, cũng coi như có chút danh tiếng. Hai người khi thì hành nhiệm vụ thường chia hai hướng mà làm việc, Thái Hương Hương luôn đi phía bắc còn nàng thì ngược lại. Cho nên người phía nam cho rằng Thái Hương Hương là một cô nương đáng người mảnh khảnh, còn người phía bắc thì thấy Thái Hương Hương là một cô nương vóc dáng đầy đặn. Nếu có dịp nam bắc tụ hội mà nhắc tới Thái Hương Hương thì sẽ cảm khái mà rằng “có lẽ sinh hoạt ở Thu Dương sơn trang cũng không tốt như tưởng tượng, nhìn Thái Hương Hương thì biết, lúc mập lúc ốm, nhất định là do nàng ở sơn trang bữa đói bữa no mà nên”

Trương Thiên Trì nghe Dịch Thu Phi tự xưng là tiểu chất nữ thì nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ rồi biến mất. Chất nữ đã quá lắm rồi, còn thêm chữ tiểu ở phía trước làm chi, người vô lâm dù không văn hóa cũng biết được một chữ tiểu đó có bao nhiêu khác biệt nha. Đúng là mắt người vô hình mà.

Thực ra, Trương Thiên Trì cũng là người thẳng tính, để ý cô nương nào là lập tức biểu đạt, vui hay buồn cũng trực tiếp thể hiện ra mặt chứ không quanh co lòng vòng. Cho nên lúc này hắn rõ ràng là rất mất hứng, vung tay áo rộng thùng thình lên, quát to một tiếng “tiền khách”

Thu Dịch Phi còn thấy buồn vì không bị đuổi đi sớm hơn...

Thu Dịch Phi trong lòng vui sướng nghĩ, người bị đuổi thật ra là nhị sư tỷ a.

Thu Dịch Phi cảm thấy đói, cũng cảm thấy một nữ nhân đơn độc là chuyện đáng sợ cỡ nào cho nên nàng quyết định đến tửu lâu lấp đầy cái bụng trước rồi sau đó sẽ quay về nhà.

Thu Dịch Phi nhanh chóng đi vào tửu lâu Hồn Nhiên Hương ở bên đường, lúc này tửu lâu tấp nập người ra vào làm cho nàng cảm khái trong lòng “kinh doanh được hay không thì cái tên là rất quan trọng a. Tên quán cũng thật hoành tráng quá đi”

Quả đúng vậy, người qua đường nhìn thấy cái tên Hồn Nhiên Hương thì đều ghé vào, cho rằng tới đây ngoài trừ ăn cơm còn có thể được phục vụ các dịch vụ khác, cho nên khách ngày càng đông, làm cho tửu lâu Hảo Mỹ Thực ở đối diện trở nên vắng vẻ rồi cuối cùng phải dẹp tiệm.

Sau Hảo Mỹ Thực được một kẻ có tiền khác mua lại, bỏ một đồng bạc lớn ra sửa chữa lại, biến nơi này trở thành tửu lâu duy nhất trong vòng năm trăm dặm dưới chân núi Thanh Dương có cô nương mang thức ăn phục vụ, giá cả hợp lý mà dịch vụ đa dạng... Có tên gọi cũng hoành tráng không kém: Không Muốn Ngừng.

Sở dĩ Thu Dịch Phi biết rõ sự tình như vậy, làm vì cha nàng đã từng nổi lên tà niệm, muốn tới Không Muốn Ngừng dùng cơm, sau đó sẽ có một đoạn nhân duyên mà kết quả là mười tháng sau hắn sẽ có một nhi tử trắng trẻo mập mạp.

Tà niệm và mộng tưởng của Thu Vạn Niên đã bị hai con cộp cái của lão đập tắt từ trong trứng nước, mình mẩy thâm tím, cho dù vô cùng lưu luyến hồng trần thế tục cũng đành bắt đắc dĩ mà từ bỏ.

Thu Dịch Phi cảm thấy thực ra cái tên Không Muốn Ngừng còn khí thế hơn Hồn Nhiên Hương nhiều, lẽ ra thì thực khách phải tới Không Muốn Ngừng nhiều hơn, việc kinh doanh của Hồn Nhiên Hương phải bị giảm sút mới đúng nhưng nhìn tình hình trước mắt thì trong lòng Thu Dịch Phi cũng hoài nghi suy nghĩ của mình.

Thu Dịch Phi vừa mới vừa đi vào tiệm ăn, tiểu nhị dạ tươi cười tiến lên đón khách “cô nương là tới dùng cơm sao? thật không may, đã hết chỗ rồi, cô nương có thể chờ một lát không hoặc là sang tiệm đối diện mà dùng bữa cũng được”

Thu Dịch Phi mặt mũi ngây ngô hỏi “tiểu nhị ca, không thể nào, chẳng lẽ đối diện vẫn còn chỗ trống sao?”

Lời này ý tứ rất rõ ràng, tình hình làm ăn của đối diện so với nhà người cũng không tồi, chẳng lẽ các người đã đầy chỗ thì người ta còn trống sao?

Nụ cười của tiểu nhị cứng lại, xoay người một cái rồi lại tiếp tục bày ra bộ mặt tươi cười, người thông minh không so đo với kẻ ngốc, quyết định vậy đi.

Tiểu nhị ca tươi cười đáp “đúng vậy, đối diện có vị khách quý, bao hết cả tửu lâu chưa tính, còn mời miễn phí các khách nữ vào dùng cơm, nhưng các khách nam thì một bước cũng không được phép vào, cho nên tửu lâu của ta toàn là nam nhân nha”

Thu Dịch Phi trong lòng thầm nghĩ: rất có ý tứ, không biết vị đại gia nào xuất hiện ở chân núi Thanh Dương, nên đi xem một chút, vừa thỏa mãn hiếu kỳ vừa tiết kiệm được tiền cơm nha. Hai mươi lạng bạc mà nàng tích lũy được, với người khác thì chả đáng là bao nhưng với nàng là cả một gia tài nha. Đợi khi nàng tích lũy đủ bạc rồi, nàng có thể mướn một sát thủ giá rẻ đến đánh phá sơn trang, còn nàng sẽ vụng trộm đốt sạch khế ước bán mình của bọn nha hoàn, gia đình, âm thầm để bọn họ rời đi...

Thu Dịch Phi vui sướng xoay người đi vào Không Muốn Ngừng, vừa bước vào bên trong thì một thanh âm nam nhân truyền đến, thanh âm trầm ấm lại chứa nhiều mê hoặc làm cho các nữ tử nghe được đều nhìn không được mà trái tim tan chảy.

“Vị cô nương xinh đẹp mới vào này, không biết nên xưng hô thế nào?”

Thu Dịch Phi theo âm thanh mà nhìn thấy vị đại gia xa hoa nổi tiếng trong lời đồn.

Về ngôi ngóc trên mặt nàng lúc này không phải là giả đồ.

Vị đại gia này thực sự quá tuấn mỹ, ánh mắt, nụ cười đều tràn ngập phong tình và mị hoặc.

Thu Dịch Phi ngây ngô mỉm cười đáp “tạ hạ là Thái Hương Hương của Thu Dương sơn trang, Thu Vạn Niên là sư phụ ta, không biết đại ca xưng hô thế nào?”

Vị đại gia tuấn mỹ bật cười thành tiếng, còn có người gọi hắn là đại ca a.

Tuấn gia nhíu mi, ôn nhu nói “Hương Hương cô nương cứ gọi ta là đại ca đi, xưng hô này, ta thích”

Thu Dịch Phi tiếp tục khờ ngốc cười, sau đó phảng phất hồn nhiên mở miệng hỏi: “Đại ca, vậy ăn cơm ở đâu?”

Tuấn gia nhíu mày khẽ nhíu, phong tình lại tuôn chảy không ngừng, mỉm cười nói “Hương Hương cô nương, không bằng ngồi cùng bàn với ta đi”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: MÊ HỒNG HƯƠNG VÀ XÍCH RỰC PHẤN

Thu Dịch Phi thoải mái đi đến bên cạnh tuần gia ngồi xuống, mắt to mắt nhỏ nhìn đủ loại thức ăn được đem ra.

Nàng bắt đầu hoài nghi mình có phải là trâu bò hay là thỏ con hay không?

Thức ăn đầy bàn nhưng toàn là thực vật, không chút thịt mà ngay cả chút vị mặn cũng không có.

Thu Dịch Phi mở to hai mắt nhìn tuần gia hỏi “đại ca, hôm nay là mùng một hay là ngày rằm?”

Tuần gia nhí mím cười nhìn nàng, so với hoa đào còn xinh đẹp hơn nhưng Thu Dịch Phi cảm thấy hân cười đẹp thì có đẹp nhưng nhìn gian trá thế nào á, làm cho người ta muốn dựng tóc gáy.

Tuần gia nhí cầm đĩa gấp một gấp rau cho vào miệng rồi mới thông thả đáp “Hương Hương, chỉ là gần đây đại ca cho rằng ăn chay rất tốt cho sức khỏe a”

Thu Dịch Phi thật muốn khóc, bữa cơm này không ảnh hưởng tới tiền để dành của nàng nhưng đúng là cái gì cũng có giá của nó a. Thu Dịch Phi mặt như khóc tang, cầm đĩa bắt đầu tấn công đĩa rau, ai biết nàng không có tiền làm chi, tốt xấu gì cũng là một bữa ăn miễn phí a.

“Hương Hương, sao lại mặt hứn như vậy? chẳng lẽ ngươi không muốn cùng ăn với đại ca?” không biết vì cái gì, dù tuần gia quan tâm hỏi han nhưng lại làm cho Thu Dịch Phi sồn hết gai ốc.

Đúng vậy, chính là sồn hết gai ốc a.

Bị mấy đôi mắt ẩn chứa tức giận nhìn chăm chăm thì sao mà không nổi gai ốc cho được chứ.

Các đại cô nương, tiểu nha hoàn xinh đẹp trong phòng nghe những lời của tuần gia xong thì đều đồng loạt nhìn về phía nàng bằng đôi mắt mang hình viên đạn a.

Thu Dịch Phi không khỏi thở dài trong lòng “ai, người này thật xấu xa, chẳng lẽ hân cố ý biến ta thành mục tiêu ghen tỵ của các thiếu nữ sao?”

Nhưng về mặt của nàng vẫn ngây thơ khờ dại, còn tươi cười nói với tuần gia “đại ca, người thực ra đã nói đúng tâm sự của ta nha, ta đang buồn rầu vì nghĩ sau bữa cơm này sẽ không được cùng ngồi ăn với một người tựa thần tiên như đại ca đây”

Tuần gia nghe những lời của Thu Dịch Phi thì đuôi lông mày khẽ nhướng lên một cái, chỉ một cái rất nhẹ nhàng nhưng lại làm người ta cả thấy phong lưu mỹ cảm không tả nổi “nha đầu ngươi nhìn có vẻ ngây ngô thế mà cũng biết nói những lời làm người ta vui lòng a”

Thu Dịch Phi hắc hắc cười ngây ngô, lại làm ra vẻ tùy ý hỏi “đại ca, sao người lại chiều đãi miễn phí có các khách nữ mà không chiều đãi khách nam?”

Tuần gia lại bày ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh “bởi vì nữ nhân rất thơm, rất sạch sẽ còn nam nhân lại quá thô”

Thu Dịch Phi rất muốn hỏi một câu: đại ca, vậy người là nam hay nữ? nhưng mà nàng không có lên tiếng.

Nàng là giả ngu, không phải khờ thật, nên không cần làm cho nam tử xinh đẹp còn hơn hoa đào này cảm thấy nàng quá mức quý dị.

Thu Dịch Phi có chút hối hận, không nên vì tiếc mấy đồng bạc mà phải ăn chay, còn bị một quái nhân rình mò theo dõi.

Thu Dịch Phi nhanh tay bới hai phần cơm, sau đó để đĩa xuống nói với tuần gia “đại ca..ách, ta ăn xong rồi, như vậy...ăn xong có thể đi phải không?”

Tuần gia nhí thoải mái cười cười nói: “Hương Hương muội tử đừng nóng vội a, người thấy các cô nương trong phòng còn không có gấp gấp như người a, hơn nữa, Hương Hương ăn xong nhưng đại ca còn chưa no nha”

Thu Dịch Phi trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an...Nàng không biết hôm nay mình gặp phải hạng người gì, trong lòng hân có chủ ý thế nào, sao lại khó chơi như thế?

Trong lòng nàng cũng bắt đầu rút ra bài học cho bản thân: Thu Dịch Phi, người phải nhớ kỹ, sau này không được tùy tiện ăn đồ của người ta. Thế gian này không có bữa ăn nào là miễn phí. Nhìn rõ rồi đó, ăn xong còn không cho người đi kìa.

Thu Dịch Phi lúng ta lúng túng nói: “Đại ca, ách, kỳ thật tiểu muội còn có chút chuyện phải làm gấp, có thể đi trước một bước không?”

Tuấn gia lại khoan thai ưu nhã gấp một miếng thức ăn rồi mới nói “Hương Hương, chờ đại ca ăn xong rồi ngươi hãy đi nha, ta thấy cũng không mất bao nhiêu thời gian của ngươi a”

Thu Dịch Phi thấy rõ là vị đại ca này đang áp dụng chiêu thức lấy nhu chế cương để ngăn không cho nàng đi.

Thu Dịch Phi không chút giả đồ mà thực sự là hoài nghi xuất phát từ trong lòng hỏi “đại ca, ngươi biết võ công sao?” sẽ không đâu, trong lòng Thu Dịch Phi thầm nghĩ.

Tuấn gia nghe Thu Dịch Phi hỏi xong thì cười không ngừng, ngay khi hắn chưa kịp trả lời thì một thanh âm từ ngoài cửa truyền vào đã cướp lời hắn.

“Tiểu cô nương, võ công của hắn nếu nói đứng thứ hai thì e là người xếp thứ nhất sẽ ngày ngày sống trong nom nớp lo sợ a. Tiểu cô nương, ngươi không biết hắn là ai sao?”

Thu Dịch Phi nhìn ra cửa thì thấy người tới là một nam tử, tuổi tác nhìn lớn hơn tuấn gia một chút nhưng cũng là một nam nhân anh tuấn khí khái, nếu như tuấn gia phong lưu mỹ mạo thì hắc y nam tử này về mặt lại lộ ra vẻ lẳng.

Thu Dịch Phi ngờ ngác lắc đầu “hắn không nói cho ta biết hắn là ai, hắn chỉ nói ta gọi hắn là đại ca, nhưng ta từng nghe trang chủ nói qua, người có võ công cao nhất trong võ lâm hiện nay là cung chủ Mộ Thiên Sơn của Thiên Khuyết cung” nói xong, nàng lại quay gương mặt si ngốc về phía tuấn gia, nếu lúc này cha nàng mà thấy vẻ mặt si ngốc vô hạn của nàng thì chắc chắn sẽ không nói hai lời mà cắt đứt quan hệ cha con với nàng “ngươi sẽ không phải là Mộ Thiên Sơn chứ?”

Tuấn gia chỉ cười mà không nói gì, hắc y nam tử lại thay hắn trả lời “tiểu cô nương nhìn không sai, người ngồi cạnh ngươi chính là Mộ Thiên Sơn”

Lúc này Thu Dịch Phi không biết là nàng gặp may hay là vận hạn xui xẻo nữa.

Đại nhân vật làm cho cả võ lâm và triều đình cùng xôn xao lại để nàng gặp được, còn ngồi chung bàn ăn cơm với hắn.

Giang hồ đồn rằng, Mộ Thiên Sơn không chỉ võ công cao thâm mà còn giáo hoạt đa nghi, hi vọng vô thường, phong lưu phóng khoáng, tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn...

Dù sao thì nhân vật phản diện thuộc tà giáo luôn bị người ta đồn đãi như vậy mà.

Nhưng không có lời đồn nào về tướng mạo của hắn, bởi vì chưa có ai chính thức gặp mặt hắn.

Nghe nói những người từng nhìn thấy mặt hắn đều bị hắn đưa đến làm khách chỗ Diêm Vương gia.

Thu Dịch Phi nghĩ đến lời đồn này thì hít sâu một hơi, quay đầu nhìn chằm chằm vào nhân vật chính mà nói “ta hỏi ngươi có phải là Mộ Thiên Sơn hay không, ngươi không phản bác cũng không thừa nhận thì coi như ta chưa biết ngươi có phải là Mộ Thiên Sơn hay không. Còn về chuyện tiết lộ ngươi là Mộ Thiên Sơn chính là vị hắc y đại ca kia, oan có đầu nợ có chủ, ngươi cứ nhớ kỹ tướng mạo của hắn là được rồi, còn ta chẳng nhớ gì tướng mạo của ngươi, ta thề đó. Đại ca, có thể cho ta đi được không?”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói xong thì đặt đũa xuống, vui vẻ ngẩng đầu cười lớn, hồi lâu mới nhẹ giọng nói “Hương Hương muội tử, không ngờ ngươi lại thú vị như thế, để ngươi đi thì thật là đáng tiếc”

Thu Dịch Phi trong lòng run rẩy, hoang mang sợ hãi hỏi “có gì...đáng tiếc chứ? Đại ca, ngươi không phải...không phải muốn đưa chết ta chứ?”

Mộ Thiên Sơn dùng đôi mắt mê người đá lông nheo với Thu Dịch Phi một cái, mà Thu Dịch Phi sau lưng lạnh lẽo chảy một dòng mồ hôi lạnh.

Hắc y nhân thấy Mộ Thiên Sơn vẫn không trả lời thì lại lần nữa chủ động, nhiệt tình làm người phát ngôn thay cung chủ Thiên Khuyết cung mà trả lời cho Thu Dịch Phi “hắn không phải muốn đưa chết ngươi, hắn chỉ nghĩ làm sao có thể dùng ngươi để giết chết ta”

Thu Dịch Phi vỗ bàn, nổi giận nói “Mộ cung chủ, tốt xấu gì ngươi cũng là đại gia đệ nhất của võ lâm, muốn ta giết ngươi giúp ngươi thế nhưng một miếng thịt cũng không có, toàn là thực vật. Hừ, không đùa nữa, ta về nhà đây”

Thu Dịch Phi nói xong cầm lấy bội kiếm của mình định rời đi, chân vừa bước thì thanh âm ác độc âm nhu của Mộ Thiên Sơn liền vang lên sau lưng nàng

“Trong cơm của ngươi cũng như cơm của các nữ nhân khác trong phòng đều bị ta hạ mê hồn hương, là một loại xuân dược hạng nặng, chỉ cần ngươi rời đi thì chưa đầy một nén nhang thì đừng nói là gặp được nam nhân, cho dù gặp heo đực ngươi cũng không thể bỏ qua”

Thu Dịch Phi nghe xong lời của Mộ Thiên Sơn tức tới mức cả người run rẩy, đang tính hét to “ngươi thật là ác độc, dám hạ độc ta” nhưng hắc y nhân yêu thích làm người phát ngôn cho người khác đã đi trước nàng một bước, hét to với Mộ Thiên Sơn “ngươi thật độc ác, dám hạ độc”

Thu Dịch Phi mất hứng quay sang mắng hắc y nhân “ngươi sao lại cướp lời của người khác chứ, ta tự mình nói với hắn là được rồi, không cần ngươi nói thay ta”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói thì cười không thành tiếng, còn hắc y nhân thì quay sang liếc nàng một cái “ ngu xuẩn, ai nói ta nói thay ngươi, ta là nói cho bản thân mình a. Mộ Thiên Sơn, ngươi thật hiểm độc, còn dám hạ xích rục phần trên người mình”

“Xích rục phần? Đó là cái gì?” Thu Dịch Phi mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, dù muốn hay không thì nàng cũng bị dính vào chuyện này rồi, có chết thì cũng phải chết cho mình bạch mới được.

Mộ Thiên Sơn tao nhã nhấp một ngụm trà rồi lại ôn nhu nói với Thu Dịch Phi “ đúng thế, sẽ nhin không được cùng nữ nhân ném qua mê hồn hương đoàn tụ trăng đêm”

Thu Dịch Phi đỏ mặt nhưng vẫn kiên cường hỏi tiếp “ ngươi muốn cùng ta đoàn tụ?”

Mộ Thiên Sơn phun thẳng ngụm trà trong miệng.

Hắc y nhân liếc mắt xem thường nhìn Thu Dịch Phi, hung dữ mắg “ ngu xuẩn”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: ĐỒNG MÔN NỘI CHIẾN

Thu Dịch Phi trong lòng âm thầm tiếp thêm hai chữ: là ngươi

Thu Dịch Phi biểu hiện ngu ngốc không có nghĩa nàng thực sự ngu ngốc, nếu nàng đoán không sai, Mộ Thiên Sơn tự bôi xích rục phần lên người còn hạ mê hồn hương với tất cả nữ tử trong phòng, không phải hẳn muốn cùng những nữ nhân này đoàn tụ mà hẳn muốn nói cho hắc y nhân biết: đừng đụng tới hắn, nếu không ngươi sẽ cùng nữ nhân đoàn tụ.

Mà Hắc y nhân quả nhiên sợ hãi cùng nữ nhân đoàn tụ, điều này có nghĩa là gì? Thu Dịch Phi lại đắc ý âm thầm đoán tiếp: không nên xem thường kinh nghiệm võ lâm của hoàng hoa khuê nữ nha, hắc y nhân này luyện Đồng Tử Công, nếu hắn đụng vào nữ nhân thì toàn bộ võ công của hắn đều mất hết, cao thủ sẽ lập tức biến thành bấp cái mềm nhũn a, còn dám kêu gào với võ lâm đệ nhất sao?

Về phần Mộ Thiên Sơn tại sao không sợ ảnh hưởng của xích rục phần, Thu Dịch Phi cả gan đặt giả thiết: võ lâm đệ nhất đại gia này thật ra là vị giả đại ty, nói không chừng là có võ công độc môn gì đó cao sâu vô cùng nhưng luyện mãi cũng không thành, cho nên như vậy đấy.

Thu Dịch Phi đoán cũng không phải không đúng nhưng lại không hợp lý, hợp hoàn cảnh, ở Đại Mẫn vương triều thật ra cũng có các loại bí kíp như Quỷ Hoa Bảo Điện hay Tịch Tà Kiếm Phổ, nhưng nam nhân Đại Mẫn vương triều đều giống như Thu Vạn Niên, xem trọng việc có con nối dõi tông đường cho nên dù tam tiêu thư phân tích vấn đề sâu sắc hợp lý, cho thấy nàng rất am hiểu võ lâm. . . nhưng không thể không nói tam tiêu thư nghĩ nhiều quá đâm ra thành vụng, không nhớ tới một chuyện rất đơn giản đó là người ta dụng độc thì lẽ đương nhiên cũng sẽ có giải dược a.

Theo như kinh nghiệm mà nói, bình thường nhân sĩ võ lâm đều nói: xuân dược không có giải dược.

Láo toét, ai nói xuân dược không có giải dược?

Chẳng qua là lấy cớ dễ tán gái, nói mình trúng độc thật đáng thương, cần phải gần nữ nhân mới có thể khắc chế được dục hỏa. . .

Phi

Mộ Thiên Sơn này rõ ràng đã sớm dùng giải dược trước.

Thu Dịch Phi đặt mông ngồi xuống cái ghế mình vừa ngồi ăn cơm, hai mắt mờ lệ nhìn Mộ Thiên Sơn, vẻ mặt tội nghiệp nói với hắn “ đại ca, có thể để cho cái gì hương gì đó sau một nén nhang cũng không phát tác không?”

Mộ Thiên Sơn lấy từ trong ngực ra một cái khăn gấm, tiêu sái lau đi nước trà vừa bị hắn phun ra, vừa nhàn nhà đáp lại “ đương nhiên có thể, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ngồi yên đừng nhúc nhích, máu huyết không lưu thông thì có thể sau hai nén nhang dược mới phát tác a”

PHỐC. . .

Thu Dịch Phi cảm giác mình như muốn thổ huyết. . .

Thu Dịch Phi để cho nước mắt nhoe mi, vẻ mặt càng thêm khổ sở, vừa khóc vừa cầu khẩn “ đại ca, ta còn chưa có hứa gả cho ai, người giờ ca đánh kẻ, thả Hương Hương đi được không? cả phòng này người thích ai thì bắt người đó đi, ai cũng có đủ khả năng ngăn cản vị hắc y tiên sinh kia, cần gì làm ảnh hưởng tới trình tiết của Hương Hương a”

Mộ Thiên Sơn thu hồi khăn gắm, nhẹ liếc nhìn Thu Dịch Phi một cái, sau đó khẽ cười nói “Hương Hương muội khi khóc thực sự lại rất phong tình a, Hương Hương, đại ca hỏi ngươi, ngươi có từng nghe nói trên đời có một loại võ công tên là Tuyệt Sắc Công không?”

Thu Dịch Phi lúng ta lúng túng lắc đầu nói: “Không có... Chưa nghe nói qua a... Luyện công, còn yêu cầu tư sắc sao? e là ta không có tư cách để luyện loại công phu này”

Mộ Thiên Sơn cười ha ha, cười đến cả người phong tình vạn chủng

Thu Dịch Phi nhìn sắc mặt của Mộ Thiên Sơn, trong lòng lại thầm than: người nhất định là luyện loại công phu này nên nhìn thật đẹp mắt a, đáng tiếc là tâm tư quá xấu xa.

Mộ Thiên Sơn cười xong, sắc mặt lại chợt biến, trở nên nghiêm túc đứng đắn nhìn hắc y nhân mà nói “Tuyệt Sắc Công không phải như Hương Hương nghĩ là chỉ có mỹ nhân tuyệt sắc mới có thể luyện được, mà là một loại tuyệt thế võ công dành cho nam nhân, chỉ tiếc là Đồng Tử Công không thể gần nữ sắc nhưng cũng không phải là tất cả nữ nhân đều không thể gần, mà chỉ có thể gần xử nữ mà thôi. Hương Hương, đại ca nói cho ngươi biết, nữ tử trong phòng này chuyên làm nghề bán thân xác, lấy đầu ra xử nữ? đại ca đã chờ rất lâu, rất lâu mới có một hoàng hoa khuê nữ như ngươi đi vào, ngươi nói xem, đại ca sao có thể cam lòng để ngươi rời đi”

Thu Dịch Phi thu lại nước mắt, tức giận vỗ bàn mắng “ngươi dù sao cũng là võ lâm đệ nhất đại gia, có tiền là đương nhiên nhưng có nhiều tiền cũng không nên lãng phí như vậy a, các cô nương kia đã không phải là khuê nữ thì cần gì phải hạ được với các nàng chứ”

Mộ Thiên Sơn vốn đang uống hớp trà thứ hai lại tiếp tục phun ra.

Hắc y nhân ở bên cạnh lại kịp thời phát biểu ý kiến “ngu xuẩn”

Thu Dịch Phi lúc này trong lòng cũng không bổ sung thêm, mà trầm tĩnh vừa rồi nàng kích động vỗ bàn, làm cho máu huyết chảy nhanh hơn, như vậy ước chừng tới lúc nàng mất đi lý trí mà chủ động cởi quần áo chỉ còn chừng một nén nhang mà thôi, thầm nghĩ vậy thì muốn nói gì cứ nói hết cho sáng khoái, đợi lát nữa cả người khô nóng không tự chủ được nữa, nàng sẽ vì bảo vệ trong sạch bản thân mà rút kiếm tự vẫn, mà như vậy thì sẽ không còn cơ hội để nói nữa, cho nên lúc này ngu gì mà không nói.

Thu Dịch Phi lạnh lùng liếc hắc y nhân nói “ngươi rất có khí phách sao, được rồi, đợi lát nữa ngươi dính phải xích rọc phẫn, có khi còn quỳ gối cầu xin cô nãi nãi ta cùng ngươi hợp..hợp cái gì đó” Thu Dịch Phi nói rất hùng hồn nhưng dù sao cũng là một khuê nữ nên hai từ cuối cùng cũng không thể nói ra.

Mộ Thiên Sơn cười ha ha nói “Hương Hương, ngươi thực sự là nhân gian hiếm thấy, không ngờ Thu Vạn Niên lại có được một nữ đệ tử thú vị như ngươi. Vì sao phải hạ được các nàng? Là vì tách ra để hạ được thì rất khó, đại ca lại là người sợ phiền toái, hơn nữa, Hương Hương, đại ca nói cho ngươi biết một chuyện, cái hương gì gì đó chỉ phát tác được tính đối với xử nữ mà thôi”

Thu Dịch Phi mở to hai mắt nhìn, hận không thể... Hận không thể... Hận không thể cắn lưỡi tự vẫn!

Nhưng không có cần vì sợ đau

Thu Dịch Phi cẩn thận cân nhắc một chút, quyết định đợi khi nào được phát tác thì cắn lưỡi hay dùng kiếm cắt cổ cũng được, đợi khi nào gặp Diêm Vương gia sẽ tố cáo tên Mộ Thiên Sơn xấu xa kia.

Hắc y nhân ngoại trừ mắng Thu Dịch Phi ngu xuẩn hai lần thì cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng hàm hàm nhìn Mộ Thiên Sơn.

Hắc y nhân hàm hàm nhìn Mộ Thiên Sơn.

Nhìn chăm chăm hẳn.

Nhìn chăm chăm.

Sau đó, mắt chớp chớp, nước mắt liền chảy xuống

Thu Dịch Phi ngồi ở bên cạnh cảm khái vô hạn, mở miệng nói với hắc y nhân “không phải ngươi sau khi luyện Tuyệt Sắc Công, không thể cùng xử nữ mà ngược lại còn ái mộ nam nhân chứ? Ngươi nhìn hẳn chăm chăm, rồi lại rơi nước mắt, thực sự là thâm tình a. Kỳ thật vị đại ca này thật ngu xuẩn, ngươi tuy không thể kết duyên cùng xử nữ thì cũng có thể đi khắp nơi tìm một tàn hoa bại liễu thích hợp để giải dục gì đó, ngươi không cần làm cho bản thân không gần nữ sắc lại chuyển sang... yêu thích nam nhân a”

Hắc y nhân gào lên với nàng “ngu xuẩn, câm miệng cho ta. Ta vừa ý hẳn cái rắm, ta là xót vì trứng mất thôi”

Thu Dịch Phi rụt rụt cổ, nhưng vẫn điếc không sợ súng mà tiếp tục nhỏ giọng “còn nói không thích nam nhân...chính ngươi vừa nói, coi trọng hẳn đấy, cái rắm kia mà...”

Hắc y nhân thô bạo hét lớn một tiếng “Ta giết ngươi!” Sau đó duỗi móng vuốt thẳng tay phóng về phía Thu Dịch Phi.

Tình thế quá mức nguy cấp rồi, Thu Dịch Phi muốn tránh sau người Mộ Thiên Sơn hay cầu xin sự trợ giúp cũng e là không kịp nữa rồi.

Cũng may cái khó ló cái khôn, nàng không kịp nghĩ nhiều mà la lớn “trên người ta cũng có xích rọc phần”

Móng vuốt của hắc y nhân lập tức thu lại, so với tia chớp còn nhanh hơn.

Thu Dịch Phi la xong thì sững sờ, nàng có cảm giác còn có một thanh âm thứ hai cũng cùng cất lên.

Cẩn thận suy nghĩ, Thu Dịch Phi cũng đã an vị trên ghế của mình.

Chắc chắn thanh âm thứ hai không giống như câu nàng nói “trên người của ta cũng có xích rọc phần”, mà là “trên người nàng cũng có xích rọc phần”

Thu Dịch Phi suy nghĩ cẩn thận xong, lệ rơi đầy mặt.

Nàng quay đầu nhìn về phía Mộ Thiên Sơn, vô hạn bi thương mà hỏi: “Đại ca! người thực sự hạ xích rọc phần trên người ta sao? ngoài trừ hai loại được đó, người còn hạ cái gì nữa không? nếu ta dính xích rọc phần thì sẽ thế nào? có phải đừng nói là heo đực mà ngay cả heo nái ta cũng không thể buông tha không? còn nữa, nếu từ giờ trở đi ta không nhúc nhích, người nói ta còn có bao nhiêu thời gian?”

Mộ Thiên Sơn lần thứ ba hóp một hóp trà rồi lại phun ra.

Hắn quyết định không nên uống trà nữa để bảo toàn cái áo gấm quý giá, tránh cho nó vì dính nước trà mà làm mất hình tượng.

Mộ Thiên Sơn cố kiềm nén sự vui vẻ vô hạn, ôn nhu nói với Thu Dịch Phi “nha đầu ngọc, nhìn người nôn nóng kia, thực ra đại ca cũng giống người, đều là lửa hẩn thôi”

“BA~!”

Tiếng đập bàn thật mạnh vang lên.

Lần này là Hắc y nhân nổi giận

Hắc y nhân vỗ bàn tức giận nói với Mộ Thiên Sơn “Mộ Thiên Sơn, người dù sao cũng là võ lâm đệ nhất đại gia, phi, lại để cho một nữ nhân ngu xuẩn dắt mũi. Mộ Thiên Sơn, người dù gì cũng là chủ Thiên Khuyết cung đệ nhất võ lâm lại lừa gạt đồng môn, thực khinh người quá đáng. Người mau gia Thiên Khuyết Tâm Kinh cho ta, đừng tưởng rằng người dùng xích rọc phần thì ta không thể đụng tới người. Ta giết chết nữ nhân ngu xuẩn này, hoa cô nương này, xem người lấy gì để phá Tuyệt Sắc Công của ta”

“BA~!”

Lại một tiếng đập bàn thật mạnh vang lên.

Lần thứ ba Thu tam tiểu thư bị chọc giận.

Thu Dịch Phi quyết định không nhịn nữa, giảm một nửa nén nhang thì giảm đi, sớm muộn gì cũng phải cất cổ, thêm bớt một nửa nén nhang thì có đáng là bao.

Thu Dịch Phi vỗ bàn đứng lên, đối với Hắc y nhân cuồng nộ nói: “Ta nhờ vào! Người phóng... Cái kia cái gì mùi hôi! Người cái lão Hắc Ô Nha, không muốn ăn nói lung tung! Ta cho người biết, cô nãi nãi ta không phải là hoa cô nương mà là hoàng hoa khuê nữ. Ta phi, còn hai người nữa, đồng môn nội chiến thì liên quan gì tới người ngoài như ta mà lại bắt ta làm cái đệm lưng cho các người. Thật thiếu đạo đức, thiếu đạo đức, đúng là thiếu đạo đức mà. Ta lại phi, ta nói cho các người biết, đừng tưởng chỉ có các người lợi hại, cô nãi nãi ta còn lợi hại hơn. Ta giết. Các người dám không?”

Thu Dịch Phi nói vừa xong, lập tức lưu loát rút kiếm, ném vỏ kiếm xuống đất, lưỡi kiếm kề ngay cần cổ trắng muốt, đang tính dùng sức...

Hắc y nhân ở bên cạnh thấy thế kêu to “tốt, tự sát rất tốt, ta tiết kiệm được một phiền toái”

Thu Dịch Phi trong nội tâm chợt lạnh, mũi kiếm liền quay lại chỉ vào hắn nói “ngu xuẩn, ta chém người trước rồi tính sau”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: PHƯƠNG PHÁP CỦA THU TAM TIỂU THƯ

Võ công của Thu Dịch Phi thật khác thường.

Người trong võ lâm, kẻ dùng kiếm thì chính là đâm – một kiếm đâm xuống, trên thân địch thủ tất sẽ có lỗ thủng, máu tươi trào ra...

Người trong võ lâm, nếu dùng đao thì sẽ chém – một đao chém xuống như chém dưa hấu, đã thấy địch thủ đầu mình hai nơi.

Thu tam tiểu thư lại rất có sáng tạo, nàng cầm kiếm nhưng điên cuồng hét to : ta chém người.

Hắc y nhân về mặt tràn đầy kinh miệt, hẳn cảm thấy sự tồn tại của nàng trong võ lâm là sỉ nhục đối với kiếm, là bị ai cho đao.

Hắc y nhân giờ tay lên, âm thầm vận lực, chuẩn bị trong vòng một chiêu sẽ đập chết nữ nhân ngu xuẩn này, giải thoát cho kiếm, giữ trong sạch cho đao.

Thu Dịch Phi rút kiếm định chém xuống, thân kiếm sắp sửa chạm vào cánh tay hắc y nhân, hay nói cách khác là nàng sắp bị nội lực của hắc y nhân phản công mà chết thì ngay lúc đó, Mộ Thiên Sơn vốn vẫn khoan thai ngồi yên trên ghế, khuôn mặt tuyệt sắc đang tĩnh lặng nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài, nhìn hẳn chẳng khác nào một trích tiên lại mở miệng nói mấy từ.

Thanh âm của hắc y nhệ vô cùng, phảng phất như mấy từ đó vừa chui ra khỏi miệng hắc y nhân liền lập tức tan rã trong không khí.

Nhưng Thu Dịch Phi vẫn nghe rất rõ:

Hương Hương, cho người giải được

Vì vậy, Thu Dịch Phi rút kiếm muốn chém xuống thì lập tức thu kiếm rồi nháy mắt đã đảo đến bên cạnh Mộ Thiên Sơn.

Chưởng lực của hắc y nhậ gần như đã phát ra rồi nhưng Thu Dịch Phi lại đột nhiên dừng tay, vì thể diện nam nhân hắc chỉ có thể cắn răng thu hồi chưởng lực còn làm ra vẻ không để ý.

Không thu hồi trở lại mà đem chưởng lực đánh vào bức tường, mắt mặt còn chưa tỉnh, không chừng hắc còn bị ăn đau cho nên nhất định phải thu hồi chưởng lực.

Nhưng mà, cảm giác bị nội thương cũng từ từ dâng lên.

Hắc y nhân lặng lẽ ngồi điều tức khí huyết có chút hỗn loạn.

Thu Dịch Phi bỏ nhào đến bên cạnh Mộ Thiên Sơn, bày ra tư thế trông mong hi vọng với tuyệt sắc nam tử “ đại ca, người muốn cho ta giải được đúng không? cho ta đi, cầu người, mau cho ta đi” Thu Dịch Phi cảm giác thời gian của mình chỉ còn lại khoảng một nén nhang.

Mộ Thiên Sơn nhẹ nhàng quay đầu, tươi cười sáng lạn nói với nàng “ muội tử, đại ca vừa rồi định nói với người: Hương Hương, cho người giải được... cũng vô dụng, người, đã bắt đầu phát tác rồi”

Thu Dịch Phi không nói hai lời, đứng thẳng người, rút kiếm nhắm ngay cổ mình chém xuống.

Chỉ thấy, tay nâng kiếm rơi!

Sau đó

Kiếm rơi trên mặt đất còn Thu Dịch Phi thì đứng yên bất động.

Nàng bị Mộ Thiên Sơn điểm huyết nên không thể tự sát.

Thu Dịch Phi hai mắt mở to, tràn ngập oán giận, đầu lòng rồi lại rung rung nhìn Mộ Thiên Sơn, trong mắt nàng như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hắc... muốn hung hăng mắng chửi, trong lòng cũng muốn phanh thầy xé xác hắc, muốn dùng lực đánh cho hắc một cái, mà trên mặt nàng dĩ nhiên cũng bắt đầu khô nóng ửng đỏ.

Mộ Thiên Sơn điểm huyết Dịch Thu Phi xong, nhàn nhạt nói với hắc y nhân “ sư huynh, người đây đưa ta cũng được mười năm, như thế nào lại có kiên nhẫn đến tận bây giờ cũng không chịu buông tha cho ta chứ?”

Hắc y nhân vốn đang âm thầm điều trị nội tức, nghe Mộ Thiên Sơn nói vậy thì tức giận bùng lên, khí tức vừa mới vận hành tới thời điểm máu chốt lại bị đảo lộn, một ngụm ngái ngái liền xông thẳng lên yết hầu.

Hắc y nhân cố nén lại, nghiêm nghị quát to với Mộ Thiên Sơn “ câm miệng. Đừng làm cho người ta lại hiểu lầm ta có ý đồ gì đồ với người. Ta đây đưa mười năm với người cái rắm, ta chỉ là đây đưa với cái ở trong ngực người...khụ khụ khụ” mới tới đây thì vì quá mức kích động nên ho khan.

Mộ Thiên Sơn về mặt không thay đổi lên tiếng “ sư huynh, không phải người muốn tâm của Thiên Sơn chứ? E là cả đời này Thiên Sơn đành phải cô phụ chân tình của sư huynh rồi, Thiên Sơn chỉ thích nữ nhân mà thôi”

Hắc y nhân không nhịn được nữa mà thổ huyết, vừa phun máu vừa không ngừng gào rú “ người, người, người câm miệng cho ta. Ta không nói tâm của người, người biết rõ là ta muốn nói tới Thiên Khuyết Tâm Kinh. Mộ Thiên Sơn, người đừng tưởng ta không biết Thiên Khuyết Tâm Kinh khi luyện tới tầng cuối cùng thì sẽ có mười hai ngày bị mất hết nội lực, ta đã cẩn thận tính toán những ngày này chính là thời điểm người mất hết công lực a”

Mộ Thiên Sơn khẽ mỉm cười, nhẹ hỏi “ngươi dám chắc vậy sao?”

Hắc y nhân trừng mắt nhìn Mộ Thiên Sơn, rất không xác định lắp bắp nói “dám chắc...khẳng định...sao lại không khẳng định”

Nói là nói thế thôi.

Hắn cũng không dám chắc a. Hắn chẳng qua suy bụng ta ra bụng người, từ phương thức của bản thân mà phỏng đoán tình trạng của Mộ Thiên Sơn mà thôi. Hắn vốn cho rằng lúc này Mộ Thiên Sơn đã mất hết nội lực, dù võ công hắn đứng sau Mộ Thiên Sơn nhưng khả năng tính toán thì vẫn là đệ nhất võ lâm nha. Điều này không phải hắn nói khoác mà thực sự hắn đã trải qua quá trình rèn luyện nghiêm túc, tính cái gì thì trúng cái đó, có sai sót thì cũng là rất nhỏ. Hắn vốn tin chắc Mộ Thiên Sơn lúc này đã mất hết nội lực nhưng vừa rồi hắn cũng tận mắt nhìn thấy Mộ Thiên Sơn cách không điểm huyết Thu Dịch Phi, hơn nữa nhìn mặt mũi nha đầu ngu xuẩn kia bắt đầu đỏ hồng cũng biết là nàng bắt đầu phát tác xuân dược, nhất định là nha đầu này chuẩn bị tự cỡi quần áo của mình a.

Như vậy, nội lực của Mộ Thiên Sơn rốt cuộc là còn hay mất? thực ra, chuyện này không thể có, không thể nào.

Mộ Thiên Sơn nhìn hắc y nhân đang trầm tư rồi rầm nói “ sư huynh, sao không tự mình kiểm tra xem, thử một lần rồi sẽ biết ngay thôi mà, rốt cuộc là Thiên Sơn có mất nội lực hay không, sư huynh, thực ra chuyện này có thể không có, thực sự là có thể không đó. Ha hahaha”

Hắc y nhân lại muốn thổ huyết.

Hắn từ nhỏ tính tình đã nóng nảy, thô bạo, từ lúc luyện được nội công thì hề tức giận, khí tức bắt ổn là lại phun máu thổ huyết.

Chuyện này cũng là một chuyện hiếm trong võ lâm a.

Bất quá trong mấy năm qua, có thể làm cho hắn tức giận đến mức thổ huyết cũng chỉ có hai người.

Mà hôm nay vừa vặn hắn gặp đúng hai sát tinh.

Thật đáng thương cho hắn, hôm nay gặp phải hai sát tinh cũng chính là hai đóa hoa hiếm thấy trong vườn hoa võ lâm. Mộ đóa là phần trư ăn hổ, giả ngu, vô hình vô ảnh mà làm hắn thổ huyết. Đối với đóa còn lại hắn lại hận mình sao không ngu một chút, để không hiểu những gì Thiên Sơn nói, để hắn không phải thổ huyết vì từng câu từng chữ của hắn ta a...

Hắc y nhân dù sao cũng xếp hạng tư trên bảng xếp hạng của võ lâm nha, thế nhưng hôm nay lại bị một nha đầu ngu xuẩn cùng một nhân sĩ bị hiềm nghi là đã mất hết nội lực làm cho thổ huyết không ngừng. Haizzzzzz

Mộ Thiên Sơn lần thứ tư nâng chung trà lên sau đó cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Dịch Thu Phi đang bất động bên cạnh. Nàng thực sự vẫn không nhúc nhích.

Rốt cuộc hắn có thể bình an uống ngụm trà này rồi.

Thế nhưng khi hắn định nuốt ngụm trà xuống thì hắc y nhân dùng tốc độ sét đánh, lực như thiên quân vạn mã mà bất ngờ đánh thẳng xuống đỉnh đầu của hắn.

Hắc y nhân vừa đánh vừa điên cuồng hét to “ Mộ Thiên Sơn, lão tử ta đánh cược một lần, ta cá là ngươi không còn nội lực, ta cá là trên tóc ngươi không có xích rọc phẫn. Ngươi mau nộp mạng đi, mau giao Thiên Khuyết Tâm Kinh ra đây...”

Nói thì lâu nhưng sự việc lại diễn ra nhanh chóng, hướng chỉ hắc y nhân và Mộ Thiên Sơn cách nhau không xa, chẳng qua như một pha quay chậm khi cao thủ so chiêu thôi. Thân ảnh nhẹ nhàng lác lác thoáng cái đã xuất hiện trước mắt, sau đó máu tươi điên cuồng phủ khắp bốn phương tám hướng cùng tiếng hét ngao ngễ vang tận trời xanh “ lão tử thắng” thắng lợi ngu ngốc...

Khi hắc y nhân há to mồm kéo dài âm tiết cuối cùng “ đến...” thì cùng lúc xảy ra ba sự kiện.

Chuyện thứ nhất là Mộ Thiên Sơn bắn khoăn do dự, nên nuốt xuống hay phun ra, cuối cùng ngụm trà thứ tư có một kết cục: một nửa phun ra, một nửa chui vào bụng hắn, hắn còn dùng sức ho khan hai tiếng.

Sự kiện thứ hai là Thu tam tiểu thư lễ ra bị điểm huyệt đứng yên bất động đột nhiên lại như xác chết vùng dậy, dùng tốc độ sét đánh ngay khi hắc y nhân há to mồm hét chữ đến thì nàng vung một nắm to bột phấn không biết tên vào miệng hắn.

Sự kiện thứ ba liên kết với sự kiện thứ hai, đó chính là hắc y nhân trong lúc không có sự phòng bị, còn chưa kịp nói hết câu, ngạc nhiên với tình huống trước mắt mà lực đạo trong tay dừng lại, người cũng dừng lại rồi...không cần thận nuốt hết số bột phấn kia vào bụng.

Ba sự kiện diễn ra cùng một lúc, sau đó, ba người cùng bảo trì sự trầm mặc.

Còn các nữ nhân khác trong phòng? Ân? Phần đông bọn họ cũng đã sớm im lặng.

Cho nên khi ba sự kiện kia diễn ra thì cả phòng đều rơi vào tình trạng yên lặng.

Sau đó, Hắc y nhân ngã xuống.

Hắc y nhân trước khi ngã xuống còn dùng tia lý trí cuối cùng mà kết luận về Thu Dịch Phi: Người là nữ nhân ngu xuẩn giao hoạt.

Còn Thu Dịch Phi thì rơi vào mâu thuẫn, vừa muốn cởi bỏ quần áo vừa muốn tự sát để giữ trong sách cho nên vừa nắm cổ áo, vừa lao đầu vào tường.

Thu Dịch Phi vừa chuẩn bị tự sát còn tha thiết dặn dò Mộ Thiên Sơn “đại gia đệ nhất thiên hạ, ta không phải muốn tự sát, ta chỉ mong bất tỉnh chứ không cầu chết, ta sợ không chờ được giải dược của người nữa rồi, ta chỉ sợ không kiềm chế được mà tự còi y phục, cho nên người ngàn vạn lần đừng chôn ta..thực ra ta vẫn còn sống nha”

Mộ Thiên Sơn trong lúc không ai nhìn thấy, hai tay run rẩy cầm lấy chén trà thứ năm, bình an uống cạn sau đó ngựa cổ thét dài

Lão tử ta tốt xấu gì cũng là đại gia đệ nhất thiên hạ, ta không tin hôm nay không thể bình an uống cạn một chén trà a.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: KHÔNG CHO NGƯỜI VỀ NHÀ

Thu Dịch Phi bị cảm giác lắc lư làm tỉnh lại, nhưng chính là bị xe ngựa lắc chứ không phải là do người lay tỉnh.

Lúc nàng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một cỗ xe ngựa xóc nảy. Thu tam tiểu thư bình tĩnh mở to mắt, chậm rãi nhớ lại mọi chuyện rồi nhanh chóng ngồi dậy.

Một âm thanh nam trầm ấm áp, khoan thai vang lên

“Hương Hương muội muội, người cuối cùng đã chịu tỉnh lại, đại ca nhảm chán đến sắp mọc meo rồi đây này”

Thu Dịch Phi chậm rãi xoay người, đập vào mắt là một khuô mặt tuyệt sắc.

Nàng thầm mong mình tiếp tục bất tỉnh, ít ra thì trong mộng không có sát tinh quán người quý đi như vậy.

Thu Dịch Phi miễn cưỡng mỉm cười nói với Mộ Thiên Sơn “Mộ đại..đại gia, mọi việc đều đã kết thúc, người xem ta cũng nên quay về Thu Dương sơn trang rồi phải không?” nàng vốn định gọi hắn là đại ca, nhưng lại nghĩ gọi đại gia nghe oách hơn, chắc hắn sẽ thích hơn.

Mộ Thiên Sơn mỉm cười tự đắc đáp lời nàng “Hương Hương quá khách khí rồi, sao lại luôn nôn nóng rồi đi như vậy, Hương Hương trước tiên ăn viên thuốc này vào đi”

Mộ Thiên Sơn đưa cho Thu Dịch Phi một viên thuốc xanh biếc đẹp như một viên ngọc bích, Thu Dịch Phi nhận lấy, đặt trong lòng bàn tay rồi cẩn thận tìm hiểu, càng nhìn, lại một lần nữa lệ rơi đầy mặt.

Thu Dịch Phi nghe người ta nói qua, cái gì càng đẹp thì càng độc, viên dược này màu sắc óng ánh như phi thúy cho nên nó nhất định là độc dược hạng mạnh, nhất định là vậy.

Thu Dịch Phi mang theo vẻ mặt đáng thương, hai mắt mờ mờ nhìn Mộ Thiên Sơn, buồn bã nói “đại..đại ca, hai ta như thế nào lại chưa kết thúc, người hạ độc Hương Hương đến nghiệm rồi sao? Xuân dược gì đó trên người ta vừa hết, người lại muốn ta uống viên dược không rõ là gì kia, đại ca à, Hương Hương hiện tại chẳng muốn gì hết, chỉ mong người có thể sáng khoái nói cho ta biết, đến tận cùng là người muốn Hương Hương như thế nào a”

Mộ Thiên Sơn biểu hiện trên mặt không thay đổi, vẫn tươi cười ấm áp như gió xuân “Hương Hương, người ăn nó trước đi rồi đại ca sẽ nói cho người biết viên dược đó có tác dụng như thế nào”

Thu Dịch Phi run rẩy hỏi “nếu không ăn...thì sao?”

Mộ Thiên Sơn cười càng thêm tươi “Hương Hương, chắc chắn sau khi ta và người đã trải qua động cam cộng khổ thì người đã nhớ kỹ tướng mạo của đại ca rồi phải không?”

Thu Dịch Phi không nói hai lời, đem dược hoàn trong tay bỏ vào miệng rồi ọc một cái nuốt thẳng xuống bụng.

Không nuốt không được, Mộ đại gia đã nói ra rồi, tựa hồ là muốn giết người diệt khẩu nha.

Mộ Thiên Sơn cười ha hả, bộ dáng cực kỳ vui vẻ “Hương Hương a Hương Hương, đại ca vốn tưởng người chỉ là một nữ tử ngu dốt, không ngờ người không chỉ lĩnh hội được tâm tư của đại ca, còn không chế được dược lực của mê hồn hương cũng làm bộ bị ta điểm huyết, dựa vào sự thông minh và

Mộ Thiên Sơn lại vui vẻ cười thành tiếng “giết hán sẽ không còn ai đến quấy rầy ta, sau này sẽ rất buồn chán”

Thu Dịch Phi muốn nổi da gà, lấy hết dũng khí hỏi tiếp “đại... đại ca, hắc y nhân tên gọi là gì?”

Mộ Thiên Sơn sửa sang vạt áo của mình, hồn nhiên không thèm để ý trả lời: “Hắc y nhân “

PHỐC...

Thu Dịch Phi lúc này lại muốn ói

Tên họ thật độc đáo.

Thu Dịch Phi bắt đầu thấy ngưỡng mộ Mộ Thiên Sơn, lại hỏi tiếp “hảo hán đại ca, ngươi vừa rồi cho ta ăn được gì vậy? ta lại bắt đầu thấy nóng”

Mộ Thiên Sơn khoát tay, bộ dáng như thần tiên mà trả lời “viên dược đó gọi là Thiên Khuyết ngọc bích Thông Thiên hoàn, ăn vào sẽ tăng nội lực nên người sẽ thấy nóng, Hương Hương đừng xem thường viên dược này nha, nó chính là kỳ dược trong thiên hạ, trước giờ chỉ luyện được có hai viên, một viên là sư phụ ta dùng, viên còn lại vốn là của đại ca, thế nhưng đại ca đã cho Hương Hương người rồi...”

Thu Dịch Phi trong lòng lại cảm thấy bất an, nàng biết chuyện này không có gì tốt, run run nói “đại... đại ca, hắc... thực ra ngươi tư sắc của ngươi xuất chúng mà với dung mạo của Hương Hương e là không khơi được hứng thú của ngươi, không thể làm... tình nhân của ngươi a...”

Mộ Thiên Sơn ngửa đầu cười to, cười đến nỗi nước mắt cũng muốn chảy ra.

Cười một hồi, hán nhìn chăm Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “muội muội nghĩ nhiều quá rồi, sở dĩ viên dược này được gọi là Thiên Khuyết ngọc bích Thông Thiên hoàn là vì công dụng của nó, giúp cho người luyện Thiên Khuyết tâm kinh lấy lại nội lực, lúc người luyện tâm kinh mất hết nội lực thì chuyển nội lực cho hán, người luyện tâm kinh sẽ kết hợp nội lực cũ và nội lực mới được chuyển vào để đả thông kinh mạch, từ đó đạt tới cảnh giới cao nhất. Sư phụ ta chọn tình nhân của ông để giúp ông độ công là vì hán tin tình nhân của hán sẽ không phản bội hán, còn ta tìm Hương Hương, lại cho ngươi dùng Thông Thiên hoàn nhưng bên cạnh đó còn bỏ thêm bán nguyệt đoạn tâm tán, ý nghĩa y như tên, nếu trong vòng nửa tháng mà không uống giải được thì tim ngươi sẽ đau đến mức thổ huyết mà chết”

Thu Dịch Phi hai mắt không chớp, nhìn chăm chăm Mộ Thiên Sơn “ngươi không sợ ta một chưởng đánh ngươi phải thổ huyết, rồi ép ngươi giao giải dược ra sao?”

Mộ Thiên Sơn tiêu sái đáp “Hương Hương, đại ca phải nói rõ cho ngươi biết, giải dược của bán nguyệt đoạn tâm tán còn hiếm hơn Thông Thiên hoàn, khắp thiên hạ chỉ có một liều, mà ta lại chia nó làm hai giao cho hai hộ vệ của ta giữ để đảm bảo nếu ngươi không nghe lời thì sẽ không nhận được giải dược, ha ha...”

Thu Dịch Phi rầu rĩ hỏi: “Không phải là hộ vệ sao, sao không thấy bọn họ ở bên cạnh bảo vệ ngươi?”

Mộ Thiên Sơn nhàn nhạt đáp: “Đều đi cùng ta thì lấy ai giúp ta trấn giữ Thiên Khuyết cung”

Thu Dịch Phi trong lòng thốn thức không thôi, thì ra võ lâm đệ nhất đại gia ngay đến thuộc hạ cũng khan hiếm hơn các bang phái khác.

Thu Dịch Phi suy nghĩ một hồi lại hỏi “tại sao ngươi không nhờ hộ vệ của ngươi giúp ngươi độ công? Không phải có tới hai người sao, một người bảo vệ, một người giúp ngươi độ công không phải tốt hơn sao?”

Mộ Thiên Sơn rất nghiêm túc trả lời “Bởi vì vì hai người bọn họ đều quá thông minh, người thông minh khi giúp ta độ công sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma mà Hương Hương thì đại ca lại không chút lo lắng chuyện này sẽ xảy ra với ngươi”

Thu Dịch Phi không phục hỏi: “Ta ngu lắm sao?”

Mộ Thiên Sơn thanh thoi đáp: “Không phải vậy! Ngốc cũng ngốc đấy, nhưng ngốc hay không ngốc cũng không quan trọng, quan trọng là dù Hương Hương có tẩu hỏa nhập ma thì cũng đâu liên quan gì tới ta”

Thật là, không làm người ta đau lòng thì không vui hay sao?

Thu Dịch Phi nổi giận

Gần nửa đời nàng đều che giấu cảm xúc rất tốt nhưng không biết vì cái gì, ở trước mặt đệ nhất vô lại của võ lâm này thì chỉ vài ba câu của hán đã làm nàng bùng cháy lửa giận.

Thu Dịch Phi hung ác vỗ mạnh vào thành xe ngựa làm rụng rơi toi tã.

Nàng đã quên là nội lực của mình đã tăng.

Thu Dịch Phi ngồi trong đồng xe ngựa đồ nát, nghiêng răng quát với Mộ Thiên Sơn “đợi khi ngươi công đức viên mãn, nếu ngươi lại hạ dược ta lần nữa hoặc không thả ta về nhà thì ngươi, ngươi, ngươi là con heo, một con heo đần độn lại thiếu đạo đức.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Thu Dịch Phỉ hủy xe ngựa.

Mộ Thiên Sơn chẳng những không giận còn cười ha ha nói “ta sẽ không trách ngươi, đợi đến lúc chúng ta độ công, ngươi nhất định sẽ oán hận bản thân mình đấy, ha ha ha”

Thu Dịch Phi không hiểu ý hấn lăm, dù sao xe ngựa này không phải nàng bỏ tiền ra mua mà hấn cũng không bắt nàng đền cho nên mặc kệ hấn đi.

Thu Định Phi không biết mình lúc này đang ở đâu, thực ra trước giờ nàng chưa từng rời khỏi phạm vi năm trăm dặm ngoài Thu Dương sơn trang. Đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh, trong lòng thầm suy tính:

Thời gian: sắc trời đang tối dần, ánh chiều tà ngập tràn, gió thổi nhẹ nhẹ.

Địa điểm: chim không ỉa phân, gà không đẻ trứng, không một ngon cỏ, không một động vật sống.

Nhân vật: Mộ Thiên Sơn quý di còn có bản thân nàng.

Thuộc Phi y theo lời dặn của Mộ Thiên Sơn, tháo con ngựa ra khỏi cỗ xe đã bị nàng phá hủy, vừa dắt ngựa đi theo sau Mộ Thiên Sơn vừa làm cái mặt quỷ với hắn.

Thật không có chút phong phạm của nam nhân.

Đề một đại cô nương như nàng phải dặt ngựa.

Mộ Thiên Sơn đang nhàn nhai đi trước đột nhiên ngừng lại rồi xoay người cười tủm tỉm với Thu Dịch Phi “Hương Hương, đại ca là cung chủ Thiên Khuyết cung đồng thời là cao thủ đệ nhất võ lâm, hơn nữa đại ca dụng độc cũng là đứng đầu thiên hạ, Hương nói xem, nếu để cho người dắt ngựa giùm một người như ta thì có ỷ khuất cho người không?”

Thu Định Phi bày ra vẻ tươi cười giả dối đáp “đại ca, có thể dắt ngựa cho người là phúc khí Hương Hương tu luyện mấy đời mới có được, ta cam tâm tình nguyện làm a”

Cam tâm tình nguyên cái rắm người á.

Nếu nàng không trúng phải bán nguyệt đoạn tâm tán thì lúc này đã không nói hai lời mà đánh cho khuôn mặt yêu nghiệt kia rúng động đầy đất, khóc kêu cha gọi mẹ, làm cho hắn sống không bằng chết rồi.

Thu Dịch Phí oán hận nghĩ sao mỗi lần nàng vùng trộm làm gì đó hẳn đều đón được.

Người này thật đúng là...hắn nhất định là luyên môn giun trong bụng người khác đại pháp hoặc cũng có thể hắn chính là giun đũa tinh chuyển thể a.

Thu Định Phi thấy Mộ Thiên Sơn cứ chậm rãi từ từ đi tới, đi tới, đi tới thì nhin không được mà hỏi “đại... đại ca, có thể nói cho Hương Hương biết, chúng ta bây giờ đi đâu không?”

Mộ Thiên Sơn dừng lại, rồi quay đầu tươi cười nói với nàng “nếu chúng ta vẫn dùng xe ngựa thì khoảng nửa đêm là tới Bách Hoa cốc, sau đó người sẽ giúp ta độ công, nhưng mà người thực sự quá tình nghịch, xe ngựa bị người phá hủy rồi mà chung quanh đây lại chẳng có một bóng người, cho nên nếu chúng ta đi bộ thì có lẽ ba ngày sau mới tới được Bách Hoa cốc nha”

Về tươi cười của Thu Định Phi nháy mắt bị sụp đổ. Trong lòng kết luận: dung mạo càng đẹp thì thiện lương càng ít. Võ công càng tinh tường thì tinh thần càng không bình thường.

Mà yêu nghiệt hoa thủy trước mắt chính là một điển hình sống.

Thu Dịch Phi ép buộc bản thân phải bày ra vẻ mặt tươi cười lần nữa, rồi tha thiết hỏi “đại... đại ca, chúng ta dù không thể đi xe ngựa thì cũng có thể cưỡi

ngựa nha, so với đi bộ thì nhanh hơn nhiều...”

Mộ Thiên Sơn bật cười ha hả “nếu ta cỡi ngựa thì Hương Hương phải chạy bộ sẽ rất vất vả nha, Hương Hương thì ra coi trọng ta như vậy a”

Đúng là đồ nhỏ mọn, hai người cùng cỡi thì con ngựa cũng không có chết được mà.

Thu Dịch Phỉ lại thâm mắng trong lòng, kèm theo một kết luận khác

Mộ Thiên Sơn là keo kiệt đệ nhất thiên hạ.

Nàng vừa tổng kết xong thì Mộ Thiên Sơn lại như mọi lần, thi triển đại pháp giun dũa trong bụng mà hiểu rõ ý nghĩ của nàng “Hương Hương, đại ca ta là cung chủ Thiên Khuyết cung, là cao thủ đệ nhất võ lâm, công phu dụng độc cũng đứng nhất thiên hạ, có thể nói đại ca không phải là người trần mắt thịt bình thường cho nên không phải ai cũng có thể cùng cỡi ngựa với ta, người duy nhất có thể cùng ta cỡi chung một con ngựa chính là cung chủ phu nhân Thiên Khuyết cung, Hương Hương không phải là có ý đồ với vị trí của đại tẩu trong lai chứ?”

Thu Định Phi lúc này hận không thể, một tay bóp chết yêu nghiệt trước mắt.

Đẹp trai không phải là cái tội nhưng đẹp trai mà còn tự kỷ thì chính là lỗi lớn.

Thu Dịch Phi hữu khí vô lực trả lời Mộ Thiên Sơn “Đại ca, Hương Hương là mệnh ni cô, không có năng lực đảm đương vị trí mà người nói, cầu xin người ngàn vạn lần đừng làm ta sợ”

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Định Phi bày ra vẻ mặt cầu xin, thần sắc con rúm thì tâm tình tốt lên, ngửa đầu cười to to.

Thu Dịch Phi thì âm thầm rơi lệ: cuộc sống như vậy, sớm muộn gì nàng cũng sẽ phát điên mất thôi.

[illegible]

Không biết đi đã bao lâu, chỉ biết là Thu Định Phi bắt đầu thấy mệt mỏi không chịu nổi nữa.

Nàng vừa mệt vừa đói chưa tính, lại còn phải dắt theo một con ngựa lười biếng không chịu nhúc nhích nữa.

Thu Định Phi thật sự không kiên trì nổi rồi, cuối cùng phải mở miệng khẩn cầu Mộ Thiên Sơn “Đại... đại ca, chúng ta nghỉ một chút nha? Thực sự rất... mệt mỏi a”

Mộ Thiên Sơn quay đầu lại, vẻ mặt suy tư nói “Hương Hương, ngươi bắt đầu cà lăm từ khi nào thế?”

Thu Dịch Phi ngưng ngưng mỉm cười đáp “không có...không có cả lắm...đây là do Hương Hương kính ngưỡng đại ca...thực sự là nhìn không được mới mở miệng...còn chưa nói xong thì đã vội ngắt lời...mà thôi”

Mộ Thiên Sơn như có điều suy nghĩ “Ah” một tiếng sau đó còn nói: “Hương Hương, đại ca, có đáng sợ như vậy sao?”

Tâm địa xấu xa lại y như một tên điên, không biết đến tội cùng là người muốn làm gì, hơn nữa trên người còn cất giấu một đồng độc dược, ai mà không sợ người, ai dám so với một tên điên như người?

Nhưng Thu Dịch Phi nào dám nói thật, chỉ có thể giả ngu cười nhỉnh đáp “không phải sợ mà là kính...sợ”

Mộ Thiên Sơn cười to một hồi mới nói “Hương Hương, ngươi có biết vì sao lần độ công thứ nhất ta lại muốn diễn ra ở Bách Hoa cốc không?”

Thu Dịch Phi lắc đầu nàng không phải là một tên điên, cũng không phải là giun đũa tinh chuyển thể như hắn, sao biết được ý hắn thế nào.

Mô Thiên Sơn tiếp tục nói: “Bởi vì, Bách Hoa cốc có bách hoa che chắn, như vậy Hương Hương muội muội sẽ không quá then thừng, ha ha ha “

Thu Định Phi nghe được cái hiểu cái không, mờ mịt mà tâm thần bất định hỏi: “Đại... Đại ca, không phải độ công... là hợp... hợp cái gì hoan phải không?”

Mộ Thiên Sơn vui sướng trả lời nói: “Thề thì không cần, nhưng mà cời quần áo thì chắc chắn phải có, nếu không thì dù người ngọc hay không ngọc cũng nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, đêm nay nhất định không tới được Bách Hoa cốc rồi, cho nên ta sẽ cố gắng tìm xem gần đây có ngôi miếu đồ nát hay chỗ nào kín đáo một chút, để cho Hương Hương muội không phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, như vậy mới có thể... ha ha ha”

Hai chân Thu Dịch Phi rũ xuống, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất cũng may trong tay còn dắt con ngựa nên có chỗ cho nàng dựa vào.

Thu Định Phi rất cảm tức cái gọi là Thiên Khuyết tâm kinh, vì sao phương thức luyện lại giống Ngọc Nữ tâm kinh như vậy, đều bắt người ta phải cởi quần áo? Nên gọi là lưu manh tâm kinh mới đúng.

Thu Dịch Phi đứng vững xong, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với Mộ Thiên Sơn “Mộ đại hiệp, tiểu nữ tử vô đức vô năng, sống tới mười bảy năm cũng chỉ có trình tiết là thứ quý giá nhất, cầu xin Mộ đại hiệp giao cao đánh khề, thả Hương Hương đi, nếu quả thật muốn Hương Hương cời quần áo... cùng người đồ công thì Hương Hương chỉ có thể chết”

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên mặt Thu Dịch Phi, lộ rõ vẻ yếu ớt và nhỏ bé của một thiếu nữ mười bảy tuổi, vẻ ngây ngốc khúm núm già vờ cũng biến mất thay vào đó là bộ dáng nghiêm túc làm Mộ Thiên Sơn thấy nao nao.

Tiểu cô nương trước mắt rõ ràng là suy nhược, yếu ớt tới phát run nhưng vì muốn giữ trong sạch của mình mà hết lần này tới lần khác lại quật cường cắn răng không nhúc nhích.

Mộ Thiên Sơn lần này không cười nữa mà cũng nghiêm túc nói với Thu Dịch Phi “ nếu ngươi dám chết, ta sẽ bắt cả Thu Dương sơn trang chôn cùng”

Thu Dịch Phi quật cường hăm hăm nhìn Mộ Thiên Sơn, hai mắt không nháy, hồi lâu lại thấy lệ dâng tràn.

Chôn cùng thì chôn cùng.

Dù sao nàng ở Thu Dương sơn trang cũng không được cha thương mẹ yêu.

Chôn cùng thì chôn cùng, có gì đặc biệt hơn đâu.

Thu Dịch Phi oán hận nghĩ tới đó thì nước mắt cũng từng giọt từng giọt như trân châu rơi xuống.

Dù thế nào nơi đó cũng là nhà của nàng.

Dù thế nào nơi đó cũng có cha mẹ và tỷ muội của nàng.

Dù thế nào nơi đó cũng có các sư huynh sư tỷ và nhóm nha hoàn gia đình vẫn luôn quan tâm nàng.

Thu Dịch Phi thô lỗ nâng tay áo lên lau nước mắt sau đó dùng ngữ khí quật cường nói với Mộ Thiên Sơn “ độ công thì độ công, cời quần áo thì cời quần áo, có gì hay ho đâu. Nhưng ngươi phải đáp ứng ta, hai ta đều dùng vải đen bịt kính mắt mới được, nếu không thì ngươi thích hủy cái sơn trang nào thì cứ hủy cái đó đi, cùng lắm là mọi người cùng chết, có quan trọng đâu”

Mộ Thiên Sơn nhìn nữ nhân bị mình trêu chọc bức bách đến mức muốn gờ tay mua chân, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác dị thường.

Hương thụ lớn nhất trong đời hắn cho tới giờ đều giống như đang đối với Dịch Thu Phi vậy, chính là lấy trêu chọc, tra tấn người khác làm niềm vui, nhìn thấy người ta càng lo lắng, sốt ruột hắn lại càng vui vẻ.

Nhưng hôm nay hắn có cảm giác rất lạ.

Nhìn nàng rơi nước mắt dưới ánh trăng, hắn đột nhiên cảm thấy thiếu nữ trước mắt này xinh đẹp không gì sánh bằng

Nhìn nàng lau khô nước mắt rồi bày ra vẻ mặt quật cường và đặt điều kiện với hắn, hắn lại có cảm giác không đành lòng đùa giỡn nàng nữa.

Vì vậy thần sắc của Mộ Thiên Sơn cũng nghiêm túc hơn mà trả lời “ được, ta đáp ứng ngươi, chúng ta cùng che mắt lại rồi mới độ công”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: NON NÓT PHONG TÌNH

Thu Dịch Phi cùng Mộ Thiên Sơn cứ đi mãi, đi mãi trong thâm sơn cùng cốc...

Cho đến khi Thu Dịch Phi cảm thấy rằng cất cổ sẽ là lựa chọn tốt nhất vào lúc này thì rốt cuộc bọn họ cũng nhìn thấy dấu vết của một thôn xóm đồ nát, tiêu điều trong khung cảnh hoang tàn...

Mộ Thiên Sơn quay đầu đối với Thu Dịch Phi cười ra vẻ mập mờ nói: “Hương Hương muội muội, chúng ta chọn gian ở giữa đi, bí ẩn nhất, rất tốt a?”

Thu Dịch Phi nhếch lấy môi không nói một lời

Thu tam tiểu thư quyết định thay đổi chiến thuật, nàng không giả ngốc nữa mà bắt đầu giả điếc, coi như không nghe không thấy.

Nàng dần dần phát hiện ra một điều, là nàng càng nôn nóng, lo sợ thì vị đại gia biến thái kia càng vui vẻ, mỗi khi nàng biểu hiện lo lắng tới mức không muốn sống nữa, hận không thể một nhát cắt cổ tự sát thì vị đại gia biến thái kia lại vui sướng khoái hoạt tới cực điểm.

Cho nên một người thông minh từ nội tâm như Thu tam tiểu thư quyết định bắt đầu hành động phản kháng tiêu cực.

Mộ đại gia thích nói gì cứ nói, nàng coi như không nghe được.

Mộ đại gia thích cười thì cứ cười, nàng coi như không thấy.

Mộ Thiên Sơn phát hiện từ lúc hấn phê chuẩn chuyện Thu Dịch Phi muốn dùng vài bịch mất khi độ công xong thì nàng bắt đầu hờ hững với mình, hấn cảm thấy rất ngạc nhiên, đưa mắt nhìn khắp giang hồ có ai dám hờ hững với Mộ Thiên Sơn hấn chứ?

Mộ Thiên Sơn chú tâm đề ý lại phát hiện tiểu cô nương này cũng không phải hoàn toàn hồ hững với hắn mà chỉ khi hắn lấy nàng làm trò đùa thì nàng sẽ tự biến mình thành kẻ câm điếc, không nói gì cũng coi như không nhìn thấy gì.

Mộ Thiên Sơn rất ngạc nhiên, đúng là nhân tài nũa, chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được phương pháp để khắc chế hãn.

Mộ Thiên Sơn dắt ngựa đi xuyên qua đồng gạch ngói đỏ nát, dạo một vòng quanh thôn xóm hoang tàn, cuối cùng quyết định chọn gian phòng đầu tiên làm chỗ độ công.

Thu Định Phi bĩu môi, nàng biết rõ Mộ đại gia là cố ý, đi một vòng rồi lại quay trở về chỗ ban đầu, không phải là muốn cho hai cái chân nhỏ của nàng rã rời thêm sao, không phải muốn nghe nàng cầu xin để hắn tìm thấy niềm vui sao?

Thuộc Phi quyết cường: muốn ta làm theo ý của ngươi sao, cửa sổ còn không có đâu. Từ giờ trở đi, không phải ngươi làm ta mệt chết mà ta sẽ làm cho ngươi kìm nén đến chết, để xem hai ta ai sẽ chết trước.

Quay lại gian nhà đầu tiên, ở giữa căn phòng đồ nát, Mộ Thiên Sơn lại sai Thu Dịch Phi đi buộc ngựa bên ngoài, còn hắn thì đi vào trong, khi Thu Dịch Phi bước vào phòng thì bị tro bụi dày đặc mù mù làm ho sặc sụa, nàng vừa ho vừa ngạc nhiên nhìn Mộ Thiên Sơn, thật kỳ lạ, sao hắn không bị sặc?

Mộ Thiên Sơn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc của Mộ Thiên Sơn thì khó có lúc mà hào tâm giải thích “ta chỉ là tạm thời không có nội lực nhưng cũng ảnh hưởng tới việc ta nín thở, Hương Hương a Hương Hương, thật không biết người có thực sự là người trong võ lâm không, nhìn người chỉ khác các cô nương bình thường khác là có mang theo kiếm mà thôi”

Thu Dịch Phi nghe nửa câu đầu thì vẻ mặt còn ôn lương chăm chú, nghe tới phần sau thì nàng lại biến mình trở thành người tàn tật.

Không thềm nghe những lời châm chích của hắn, để hắn tự làm nhảm một mình đi.

Không nhìn thấy thần sắc khinh miệt của hắn, để hắn tự kỷ một mình đi.

Không cho hắn đạt được mục đích, coi hắn có vui được không?

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi lập tức lâm vào cảnh giới si ngốc thì nhủ mày nghiền ngẫm. Tiểu cô nương này thật thú vị, dám trắng trợn bỏ qua hẳn.

Mộ Thiên Sơn thanh âm vui sướng hỏi Thu Dịch Phi: “Hương Hương muội muội, người biết bình sinh chuyện có thể làm cho đại ca vui sướng nhất là cái gì không?”

Thu Dịch Phi không mang theo bất luận cảm giác gì, nhàn nhai đáp “chính người”

Mô Thiên Sơn vui vẻ cười thành tiếng lại hỏi tiếp “vậy Hương Hương muội muội à, người có biết vì sao đại ca lại vui sướng khi chinh người không?”

Thu Dịch Phỉ lặc đầu

Mô Thiên Sơn hai mắt nhắm lại, bô dáng rất say mê rồi chậm rãi nói “thích nhìn thấy người ta khóc”

Thu Dịch Phi trong lòng khinh bỉ nghiêm trọng, nhìn thoáng qua võ lâm đệ nhất mắng thảm “quái thai”

Mộ Thiên Sơn duỗi ra một tay nâng cằm Thu Định Phi lên, làm cho gương mặt trắng nõn của nàng phải ngẩng lên, sau đó hắn dùng đôi mắt mị hoặc lòng người nhìn chằm chằm vào mắt nàng giống như dầu độc, lại hỏi tiếp “Hương Hương, có biết chuyện làm cho đại ca cảm thấy vui sướng cực hạn nhất là cái gì không?”

Thu Định Phi cố gắng khắc chế bản thân, không để cho thần trí của mình phiêu du trong ánh mắt của hắn rồi nhẹ nhàng đáp trả “ là làm cho người ta phải nổi điên a”

Hai mắt Mộ Thiên Sơn đột nhiên lạnh lại, bàn tay đột ngột buông cầm Thu Dịch Phi ra, lùi lại một bước rồi lạnh lùng phân phó “ngươi cũng không phải khờ thực sự, mau đem tro bụi trong phòng này quét dọn sạch sẽ, chúng ta chuẩn bị độ công”

Thu Địch Phỉ trong lòng thở dài một tiếng

Thật đúng là hỉ nô vô thường mà, nói trở mặt liền trở mặt.

Hắn thoáng nghiêng đầu, cẩn thận lắng nghe thanh âm hai tay Thu Dịch Phi không ngừng huy động trong không khí, lập tức đã xác định được phương vị.

Khi Mộ Thiên Sơn áp hai bàn tay mình vào tay của Thu Dịch Phi thì hẳn lại chợt nhớ tới đôi bàn tay mảnh mai, nhỏ bé vẫn quanh quẩn trong đầu.

Vì vậy Mộ Thiên Sơn thay vì đuổi tay lại đổi thành thế nắm.

Mộ Thiên Sơn chuẩn xác vô cùng, nắm chặt đôi tay mảnh mai, nhỏ bé của Thu Dịch Phi trong lòng bàn tay.

Thu Dịch Phi “YAA.A.A..!” Kinh hô một tiếng, sau đó run run lắp bắp nói “đại... đại gia, đã chạm được, có thể buông tay... chúng ta... bắt đầu độ công đi”

Mộ Thiên Sơn nắm đôi tay nhỏ bé của nàng, trong lòng thầm nghĩ thì ra trẻ trung non nớt so với thành thực cũng rất thú vị, có một phong tình khác.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hai canh giờ trôi qua, Thu Dịch Phi cũng đã hoàn thành lần độ công thứ nhất cho Mộ Thiên Sơn.

Thu Dịch Phi mặc lại y phục xong xuôi mới nhẹ giọng hỏi Mộ Thiên Sơn “đại... ta mặc quần áo xong rồi, người thì sao, đã xong chưa?” Thu Dịch Phi không biết phải xưng hô với Mộ Thiên Sơn thế nào

Gọi đại ca thì thấy không hợp lý, cỗi đời này có đại ca nào lại khi dễ muội tử của mình như vậy không?

Gọi đại gia càng không được tự nhiên, lúc cảm xúc ổn định thì còn miễn cưỡng có thể, coi như là hai từ này tượng trưng cho thân phận địa vị, không liên quan tới cảm xúc. Nhưng cố tình là chữ gia luôn được Thu Dịch Phi gọi rất nhẹ nhàng, mà ngay cả nàng cũng thấy như khi nàng gọi cha, có sự chênh lệch bối phận.

Cho nên Thu Dịch Phi dứt khoát thay đổi xưng hô với Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn vốn muốn đùa giỡn Thu Dịch Phi một chút, nhưng nghĩ tới nàng lúc này có lẽ đã mệt mỏi không chịu nổi thì không khỏi mềm lòng, quyết định tạm thời buông tha cho nàng.

Mộ Thiên Sơn nhớ rõ sư phụ từng nói Thiên Khuyết tâm kinh là loại công phu tà môn, trải qua bảy lần độ công, người được độ công sẽ ngày càng sáng khoái tinh thần, công lực tăng tiến vô vàn mà người độ công sẽ mệt mỏi không chịu nổi, uể oải, khốn đốn. Theo hẳn biết thì tính nhân của sư phụ sau bảy lần độ công cho hẳn xong đã ngủ mê man suốt ba ngày ba đêm.

Mộ Thiên Sơn mặc lại y phục rồi nói với Thu Dịch Phi “Hương Hương muội muội, mắt ta vẫn bị vải che kín, người giúp đại ca tháo nó ra đi a?”

Thu Dịch Phi cảm giác mệt mỏi vô cùng, nàng thầm nghĩ phải kiếm một chỗ nào đó ngủ một giấc mới được. Đưa tay tháo mảnh vải trên mắt xuống, phát hiện ra vị Vô Thường đại gia kia hai mắt vẫn bị miếng vải che kín.

Cái này cũng có thể coi là dù lưu manh thành tánh thì cũng còn sót chút phẩm chất quân tử.

Thu Dịch Phi tiến đến kéo mảnh vải trên mắt Mộ Thiên Sơn xuống, đập vào mắt hẳn là đôi má tái nhợt của nàng.

Mộ Thiên Sơn lấy từ trong ngực ra một cái bình sứ, rồi lại đổ từ trong đó ra hai viên dược hoàn màu đỏ tươi, đưa cho Thu Dịch Phi một viên, ý bảo nàng ăn.

Thu Dịch Phi vuốt bàn tay mảnh mai bé nhỏ, có chút run rẩy nhận lấy dược hoàn từ tay Mộ Thiên Sơn, ừm khua nói ‘Mộ đại gia, người nói xem, nếu ta ăn viên dược này rồi, sau này có bị răn cản thì cũng là răn chết trước ta hay không?’

Mộ Thiên Sơn bị bộ dáng của Thu Dịch Phi làm cho vui vẻ, thoải mái cười lớn “Hương Hương muội muội thực là thú vị a, để đại ca nói cho người biết, viên dược này không phải là độc dược mà là thánh phẩm đại bổ, nó tên gọi là bách hoa đan, dù không thể làm người ta cải tử hồi sinh nhưng công dụng cũng không khác lắm. Hương Hương đã biết vì sao đại ca không cho người mang theo lương khô rồi chứ? Bởi vì ta có bách hoa đan, chỉ cần ăn một viên thì không biết tới đói khát, mệt nhọc, lại làm cho mình trẻ được năm mươi tuổi cũng không phải là nói xạo nha. Hương Hương muội muội ăn đi, sau đó ngủ một giấc, khi nào tỉnh lại chúng ta sẽ đi Bách Hoa cốc”

Thu Dịch Phi bán tín bán nghi nhìn Mộ Thiên Sơn, tận mắt thấy hẳn xưng phong ăn viên dược bách hoa đan thì nàng mới an tâm ăn vào.

Vừa ăn vào, còn chưa có tận hưởng công dụng của nó thì Thu Dịch Phi đã hối hận.

Chủ quan, sơ suất quá! Sao có thể nhìn Mộ Thiên Sơn ăn rồi nàng cũng an tâm ăn theo, bản thân hẳn là người cung cấp dục, cho dù hẳn có ăn vào thì đã sao, cùng lắm hao tổn chút ít thể lực, mất chút thời gian để ăn giải dục là xong, còn nàng thì khác nha.

Thu Định Phi nghĩ vậy, cơ hồ muốn dùng tay móc cổ họng để ói viên dược kia ra, cùng lúc đó nàng phát hiện bách hoa đan bắt đầu hòa tan trong bụng nàng, cả người cũng dần dần khoan khoái hơn.

Thu Định Phi thở dài ra một hơi thì thảo cảm khái nói: “Cuối cùng cũng có một viên dược không phải là độc”

Thu Dịch Phi yên lòng xong thì con buồn ngủ đã như thủy triều ập tới, nàng vội dựa vào cái bàn đồ nát bên cạnh, hai mắt nhắm lại, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Mộ Thiên Sơn nhật ngoại bào lên, vẫn ngồi xếp bằng nhìn nàng ngủ.

Hắn cả người sáng khoái, tinh lực tràn đầy ngồi nhìn nàng mệt mỏi ngủ mê.

Mộ Thiên Sơn nghĩ hẳn nên thương lượng với Thu Vạn Niên, mang nha đầu này về Thiên Khuyết cung nhưng vậy những tháng ngày sau này của hắn sẽ không còn nhàn chán nữa.

Nha đầu này quả là độc nhất vô nhị, tuy không phải tuyệt sắc nhưng có thể thương xuyên làm cho nàng khóc, khi đó nàng trở nên đẹp vô cùng.

Một Thiên Sơn trong lòng vô cùng khoáng đạt, nghĩ rằng hắt đường đường là đại gia đệ nhất thiên hạ, đòi một nha đầu tùy thân của trang chủ Thu Dương sơn trang cũng không tính là ủy khuất cho bọn họ đâu nhỉ?

Hắn nào biết đâu rằng, Hương Hương cô nương trước mặt chẳng phải là đệ tử của Thu Vạn Niên mà chính là đứa con gái thứ ba làm hắn buồn rầu khôn đốn...

Khi Thu Định Phỉ tỉnh lại thì sắc trời đã sáng rõ.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, nàng cảm giác mình đã hồi phục trạng thái phần chân như thường ngày.

Sau khi tỉnh lại, thấy Mộ Thiên Sơn ngồi xếp bằng luyện công bên cạnh, Thuu Dịch Phi không phát ra âm thanh, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, nhìn thấy con ngựa lười vẫn được buộc ở bên ngoài.

Thu Định Phỉ đi đến con ngra vừa ôn nhu vuốt ve bờm của nó vừa lẩm bầm “đại lười à, nếu hai ta có thể bỏ đi thì tốt biết bao, đáng tiếc trên người ta có độc lại mang theo nội lực phiền toái. Haizz, ta rất nhớ nhà cũng không biết mấy người trong nhà kia có nhớ tới ta không? đại lười à, nếu ta không tìm được giải dược của bán nguyệt đoạn tâm tán thì ta thực sự sẽ chết sao?”

Thu Định Phi cảm thấy rất bối rối nên mới đi tâm sự với con ngựa. Theo lẽ thường thì ngựa không hiểu tiếng người, càng không biết nói tiếng người.

Thế nhưng Thu Định Phi vừa dứt lời thì một âm thanh quỷ dị đã vang lên “nếu ngươi thực sự đã uống phải bán nguyệt đoạn tâm tán thì nếu không uống giải dược đúng hạn, nhất định là chết chắc, chuyện này không cần phải hoài nghi mà quan trọng hơn là ngươi sẽ chết rất thê thảm, cảm giác đau đến tâm tê phế liệt, thất khiếu đổ máu, thực sự là rất tàn khốc a”

Thu Dịch Phi khẽ giật mình, nhìn chung quanh một lần, không thấy có bóng người nào ngoại trừ con ngựa lười. Vì vậy nàng nói với nó “hiện nguyên hình đi, nếu người đã nói chuyện với ta thì không cần tiếp tục ngụy trang thành con ngựa nữa”

Con ngựa không thèm để ý tới lời vàng ý ngọc của Thu tam tiểu thư.

Nhưng có âm thanh kêu ai nha thật thảm thiết vang lên, kèm theo đó là một bóng hình xuyên thẳng qua nóc phòng rồi tiếp đất.

“Phanh” một tiếng

Bụi bay mù mịt.

Trên mặt đất hình thành một cái hố to hình người.

Hình người trong hố loang choang đứng lên, bộ quần áo đỏ tươi của hắn lúc này dính đầy bụi đất.

Áo đỏ đưa tay phủ bụi đất trên mình, còn liếc Thu Dịch Phi một cái nói “ vài năm không gặp, Mộ Thiên Sơn sao trở nên ngu xuẩn tới mức dùng một nữ tử ngu ngốc như vậy giúp hắn độ công? Giữa ban ngày ban mặt lại đi nói chuyện với một cái ngựa, hai lão tử té từ nóc nhà xuống”

Thu Địch Phi bày ra vẻ mặt từ chối cho ý kiến, tiếp tục vuốt ve bờm ngựa.

Không đề ý hấn

Chưa biết ai ngốc à.

Hơn nữa, nếu ta không nói chuyện với ngựa thì có thể làm người rơi khỏi mái nhà sao?

Dù sao người vừa té đầu, toàn thân dính đầy bụi cũng không phải ta.

Dù sao ta cũng không nói một cái ngựa, ta nói là một con ngựa a.

Trong lúc Thu Dịch Phi ở trong lòng lên tiếng phân tích ai ngốc thì thanh âm của Mộ Thiên Sơn cũng vang lên, người đã đi ra khỏi phòng “ sư huynh, đừng xem thường nha đầu này nha. Ai ngốc còn chưa biết a. Hơn nữa nếu nàng không nói chuyện với ngựa thì có thể làm người rơi khỏi nóc nhà sao, hơn nữa người vừa té đầu lại toàn thân dính đầy bụi cũng không phải là nàng, hơn nữa nàng cũng không nói một cái ngựa, nàng luôn nói là một con ngựa”

Mộ Thiên Sơn vừa nói xong, Thu Dịch Phi toàn thân chấn động, trong lòng gào to trách lão thiên gia.

Lão thiên gia a! Người có để cho ta sống hay không? lúc ta không mắng hần, hần cũng biết được trong lòng ta đang nghĩ cái gì là sao? các người đứng là hùa nhau khi dễ người khác mà. Có thể để ta giữ lại một chút ít mộng xuân của thiếu nữ trẻ tuổi làm bí mật của riêng mình không?

Người áo đỏ bị Mộ Thiên Sơn nói mấy câu thì tức giận không chịu được, chỉ tay vào hần hung dữ nói “ người... người rõ ràng là giúp người khi dễ sư huynh của mình. Người... người mau giao Thiên Khuyết tâm kinh ra đây, ta biết rõ bây giờ người không có nội lực”

Mộ Thiên Sơn đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi.

Mộ Thiên Sơn cười như gió xuân, phi thường vui sướng nói “ sư huynh, ta hông có nội lực, nhưng mà người có dám đánh cuộc với cô nương mà người cho là ngốc này không? ta dám cá là người đánh không lại nàng, người dám cá hay không?”

Ánh mặt trời chiếu rọi và người Thu Dịch Phi và Mộ Thiên Sơn, làm cho toàn thân hai người như bao phủ một tầng kim quang.

Thật xinh đẹp ah

Nam tử hai mươi hai mươi tám tuổi đứng bên cạnh một thiếu nữ mười bảy tuổi lại chẳng thấy hần già hơn.

Chỉ có chút trông chói mắt a.

Người áo đỏ vô thức nâng tay áo lên che mắt, lập tức phát hiện động tác của mình có chút ngu xuẩn, không, phải nói là phi thường ngu xuẩn liền lập tức rũ tay xuống, vẻ mặt cực kỳ khinh thường nói với Mộ Thiên Sơn “ ta mà đánh không lại một tiểu cô nương ngu ngốc nói chuyện với ngựa sao? được, ta cá với người, ta mà thắng thì người lập tức mang Thiên Khuyết tâm kinh giao ra đây”

Mộ Thiên Sơn khoan thai tự đắc hỏi lại “ nếu người thua?”

Người áo đỏ khí thế ngất trời đáp “ ta lập tức rời đi, trong vòng mười hai ngày người không có nội lực ta sẽ không đến tìm người gây phiền toái”

Mộ Thiên Sơn cười tủm tỉm: “Tốt, một lời đã định!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CÙNG CỒI NGỰA

Thu Dịch Phi nhìn chăm chăm Mộ Thiên Sơn rồi chậm rãi, buồn rầu lên tiếng “ Mộ đại gia, hay là người cho ta ăn thêm mấy viên độc dược nữa đi. Ta khẳng định là đánh không lại sư huynh người, chỉ nhìn hiện trường hần té từ nóc nhà xuống đất thì biết, để lại một cái hồ hình người sâu như vậy, hơn nữa khi hần đứng lên thì không có lưu lại chút dấu vết đứt tay gãy chân gì... Những điều này để khẳng định một vấn đề: ta nhất định sẽ đánh không lại hần. Nếu người muốn ta luận võ với hần chỉ bằng người cho ta ăn độc dược cho rồi”

Người áo đỏ ở bên cạnh nghe được những lời Thu Dịch Phi vừa nói thì trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Hần cảm thấy nàng mắng hần nhưng lại không chỉ ra được câu chữ nào là mắng hần cả. Vì vậy trong lòng hần kết luận: tiểu cô nương ngu xuẩn đúng là tiểu cô nương ngu xuẩn, nói cũng không nói rõ ràng.

Mà giun đũa tình chuyển thế Mộ Thiên Sơn vẫn như mọi lần, hiểu rõ ý nàng, trong lòng thầm nghĩ: ai ngốc ai thông minh thì nghe là đã hiểu.

Mộ Thiên Sơn không để ý đến thỉnh cầu của Thu Dịch Phi, hớn hờ nói với người áo đỏ “ sư huynh, cho ta một canh giờ được chứ? Ta lập tức chỉ cho nha đầu này ba chiêu kiếm pháp, đợi nàng học xong sẽ dùng ba chiêu này để tỷ thí với người, sẽ không dùng tới võ công của nàng mà điều kiện cá cược

của chúng ta vẫn không thay đổi, thế nào?”

Người áo đỏ không thèm để ý đáp “đừng nói là ba chiêu, một chiêu cũng chẳng xong, lão tử ta thắng chắc rồi. Ngươi chi nhanh lên đi, nàng cũng mau học đi, quyết định rồi nha, ba chiêu, một canh giờ. Thời gian bắt đầu”

Quả nhiên, ai ngốc ai không đã rõ ràng a.

Mộ Thiên Sơn quay đầu nhìn Thu Dịch Phi, vẻ tươi cười hoàn toàn biến mất “nội lực trong cơ thể ngươi đã độ cho ta một phần bảy, nhưng phần nội lực còn lại cũng không ảnh hưởng tới việc ta dạy cấp tốc cho ngươi ba chiêu mười hai thức ba mươi sáu biến hóa của Thiên Khuyết kiếm pháp, ngươi hãy để ý cho kỹ, có thể học bao nhiêu thì học bấy nhiêu, bộ kiếm pháp này chỉ có ba chiêu nhưng lại biến hóa vô cùng, mà mỗi sự biến hóa lại không thể dùng lời để diễn tả hết được, đủ để khắc chế người áo đỏ kia, ngươi hãy nghe cho kỹ...”

Mộ Thiên Sơn tinh tế giảng giải Thiên Khuyết kiếm pháp cho Thu Dịch Phi, nàng cũng chăm chú lắng nghe, chuyên tâm học kỹ, chưa đến nửa canh giờ đã thuộc lòng khẩu quyết kiếm pháp, nửa canh giờ còn lại thì áp dụng lý thuyết vào thực hành.

Người áo đỏ đứng bên cạnh nhìn chăm chăm thân ảnh nhỏ bé của Thu Dịch Phi đang pháp phối tung bay, ra sức ghi nhớ bộ pháp của nàng. Trong lòng vui sướng thầm nghĩ: tiểu cô nương ngu xuẩn, cũng không nghĩ tới việc cầm kỳ khi luyện kiếm, để cho lão tử ta nhìn thấy bộ pháp của ngươi, đợi lát nữa so chiêu, ta sẽ đánh phủ đầu xem ngươi có bị thua mà khóc nhè hay không?

Mộ Thiên Sơn nhìn thân ảnh của Thu Dịch Phi trong lòng vừa ngạc nhiên lại kính sợ.

Hắn không ngờ nàng lại có thể luyện được

Thế gian e là không thể tìm được nữ tử thứ hai có thể thông minh cơ linh như nàng rồi.

...

Thu Dịch Phi thực hành Thiên Khuyết kiếm pháp một lần rồi quay sang lớn tiếng nói với người áo đỏ “được rồi, chúng ta bắt đầu đi”

Người áo đỏ vô cùng tự tin phóng tới trước mặt Thu Dịch Phi, hắn đã nhìn rõ bộ pháp của nàng rồi, tin chắc trong vòng ba chiêu có thể làm nàng quỵ gối trước hắn.

Thân ảnh thiếu nữ mảnh được bao quanh bởi kiếm quang màu bạc bắt đầu quyết đấu với thân hình màu hồng núc ních lấm đầy bụi đất.

Ba chiêu qua đi

Thiếu nữ mảnh mai cầm kiếm đứng yên, mũi kiếm chỉ về phía trước... một cục thịt đỏ rực nằm rạp trên mặt đất.

Cục thịt đỏ không cách nào tin vào sự thật, hai tay ra sức nện xuống đất, làm cho bụi bay mù mịt, hại hắn vừa há miệng đã bị ăn không ít bụi đất nhưng không thèm để ý mà thương tâm ảo não lên tiếng

“Tiểu cô nương ngu xuẩn, ngươi gian trá, vừa rồi rõ ràng ngươi không có đi như vậy, sao vừa bắt đầu tỷ thí ngươi lại đi nhanh hơn, nếu không thì ta đã không bị ngươi đánh bại”

Vẫn câu nói cũ, ai ngốc còn chưa biết.

Khi Thu Dịch Phi đang luyện kiếm thì linh cơ khẽ động, đem ba chiêu mười hai thức ba mươi sáu biến hóa của Thiên Khuyết kiếm pháp mà Mộ Thiên Sơn dạy từ sau tiến lên trước, luyện cho đến khi đạt được mục đích, chính vì vậy mà làm cho cục thịt đỏ kia nhầm lẫn, khi hai người giao đấu với nhau nàng lại xuất kiếm theo trình tự bình thường, cho nên kết quả đã rõ ràng, cục thịt đỏ đã không làm nàng thất vọng, bị lừa đến thế thảm, trong vòng ba chiêu đã nằm rạp dưới váy của nàng.

Mộ Thiên Sơn đi đến cạnh người áo đỏ, tủm tỉm cười nói “sur huynh, dám cá cược thì phải dám chịu thua a”

Người áo đỏ đứng lên, phi thường kích động cũng phi thường phẫn nộ gào lên với Mộ Thiên Sơn “ta vậy mà thua, ta vậy mà thực sự thua. Ta lại thua một tiểu cô nương ngu xuẩn, thực sự là sỉ nhục, thiên đại sỉ nhục a. Ta cho ngươi biết, Mộ Thiên Sơn, đừng nghĩ ta không đoạt Thiên Khuyết tâm kinh thì ngươi sẽ được an ổn, ta ngã xuống sẽ có năm bảy người khác tiến lên, ngươi cứ chờ xem”

Người áo đỏ nói xong thì cả người đã như một mũi tên, chọn phương thức như khi xuất hiện: xuyên qua nóc nhà mà đi.

Thu Dịch Phi nghe hắn gọi mình là tiểu cô nương ngu xuẩn thì trong lòng rất khó chịu, nhặt một khối đá lên, âm thầm vận lực, sau đó dùng sức ném về phía thân ảnh mới bỏ đi. Một tiếng thét thảm thiết vang lên, tiếp theo là tiếng “phanh” thật lớn, mặt đất lại rung động lắc lư.

Mà Thu Dịch Phi nghe tiếng rên la này lại mỉm cười ngọt ngào.

Đáng đời.

Mà Mộ Thiên Sơn nghiêng đầu nhìn nàng, tinh quang lưu chuyển trong mắt như có điều suy nghĩ.

Thì ra tiểu cô nương này không phải chỉ có lúc khóc mới xinh đẹp động lòng người.

Thì ra khi tiểu cô nương cười xuất phát từ nội tâm cũng thanh lệ vô cùng.

Bộ dáng rất đáng yêu a.

...

Thu Dịch Phi thu hồi kiếm, ngẩng đầu hỏi Mộ Thiên Sơn “ người vừa rồi kêu là người áo đỏ đúng không?”

Mộ Thiên Sơn có chút ngạc nhiên, nhếch lông mày, gật đầu nói “ Hương Hương muội muội quả là thông minh a, có thể suy tự tên của sư huynh hắc y nhân mà biết được tên của sư huynh người áo đỏ của ta, thực sự là không đơn giản nha”

Thu Dịch Phi tiếp tục can đảm suy luận “ người áo đỏ nói, hắc ngã xuống sẽ còn năm bảy người khác tiến lên, mà năm bảy người này chắc theo thứ tự sẽ là người mặc áo cam, người mặc áo vàng, người mặc áo xanh, người mặc áo tím...”

Sư phụ của người thích cầu vòng sao?

Mộ Thiên Sơn mở to hai mắt nhìn vẻ tươi cười sáng lạn của Thu Dịch Phi nói “ Hương Hương muội muội, người thực sự quá thông minh, ngay cả chuyện này mà người cũng đoán trúng. Không tệ, chính là vậy. Hương Hương đại ca hỏi người thêm một chuyện, người có thể đoán được trước khi ta tiếp nhận vị trí cung chủ Thiên Khuyết cung thì tên là gì không?”

Thu Dịch Phi không cần nghĩ nhiều, lập tức đáp “ bạch y nhân”

Mộ Thiên Sơn cười ha hả, vô cùng vui vẻ nói “ ai, ta vẫn gọi là Mộ Thiên Sơn”

Thu Dịch Phi lại quay về làm kẻ tàn tật, bỏ qua sự vui sướng của hắn.

Võ lâm đạo này thật loạn, đệ nhất cao thủ lại cũng chính là đệ nhất lưu manh.

...

Hơn nửa ngày đã trôi qua.

Mộ đại gia lại nói “ Hương Hương, hôm nay chúng ta không khởi hành, đợi độ công lần thứ hai xong, ngày mai sẽ lên đường”

Thu Dịch Phi phục tùng vô điều kiện

Không có biện pháp

Người hạ độc ta chính là cha ta a.

Ta ăn hết độc dược của người thì là cháu gái người.

Haizz, lại loạn bối phận.

Thu Dịch Phi độ công cho Mộ Thiên Sơn xong thì thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, còn mệt hơn lần trước nhiều.

Thu Dịch Phi mặc xong quần áo, mí mắt cũng không giờ lên nổi nhưng vẫn cố chấp, quật cường hỏi Mộ Thiên Sơn “ Mộ đại gia, ta không cầu xin gì, chỉ mong người cho ta một câu trả lời thành thật, có phải sau lần độ công thứ bảy, ta sẽ mệt quá mà chết không? hay là biến thành lão thái bà? Cách thức độ công này thực quá tà môn, ta không được...ta không kịp chờ đáp án của người rồi...chờ ta tỉnh ngủ...người nhớ nói rõ cho ta biết..a”

Thu Dịch Phi không kịp dựa vào bàn, trực tiếp nằm lăn ra đất mà ngủ.

Thần sắc của Mộ Thiên Sơn ngưng trọng.

Hắn biết việc độ công sẽ làm cho người độ công mệt mỏi dị thường nhưng không ngờ lại khoa trương như trạng thái của Thu Dịch Phi, hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì tới lần thứ bảy xong, nàng đúng là sẽ chết vì mệt hoặc có thể biến thành lão thái bà.

Mộ Thiên Sơn móc ra bình sứ, đổ ra hai hạt bách hoa đan còn sót lại, tự mình ăn một hạt, hạt còn lại cho Thu Dịch Phi đang nằm trên mặt đất ăn.

Mộ Thiên Sơn âm thầm nghĩ ngợi: bách hoa đan đã dùng hết, xem ra phải nhanh chóng đến Bách Hoa cốc.

Mộ Thiên Sơn cảm thấy được bắt đầu phát huy tác dụng thì ôm Thu Dịch Phi vào lòng, đi ra khỏi phòng.

Ôm tiểu cô nương trong tay, lại để cho Mộ Thiên Sơn có cảm giác: thật cần tay.

Quá gầy

Nhìn bộ dáng nha đầu này không biết bình thường com ăn vào đã đi đâu rồi?

Ăn vào không mập, không phải là bị bướt cổ?

Nhưng cần cổ tinh tế thon dài, không giống bị bướt cổ a.

Đại gia đệ nhất võ lâm ôm tiểu cô nương hôn mê trong ngực, bên ngoài không phủ y bào, có lẽ áo gấm vẫn còn nằm trên mặt đất trong phòng, có lẽ nó thấy căn phòng đồ nát sẽ làm mặt đất bị lạnh cho quyết định ở lại ủ ấm cho mặt đất trong phòng. Còn đại gia đệ nhất võ lâm, không khoác y bào, ôm một tiểu cô nương hôn mê trong ngực đứng trước con ngựa lười, trong lòng lại nhà hạ, rất có hứng thú nghiên cứu cần cổ mảnh mai của tiểu cô nương.

Tình cảnh thật quý dị.

Làm cho người ta cảm thấy Mộ đại gia đúng là ở không không có việc gì làm.

Mộ Thiên Sơn đặt Thu Dịch Phi lên lưng ngựa, sau đó cỡi bỏ dây thừng buộc ngựa rồi lại nhảy lên lưng ngựa. Điều chỉnh vị trí của Thu Dịch Phi trong lòng mình thật tốt rồi bắt đầu giục ngựa chạy như điên.

Con ngựa cũng không phụ lòng, bốn chân phóng vun vút, rất có dáng bảo mã.

Thu Dịch Phi bị cảm giác xóc nảy làm tỉnh giấc, phát hiện nàng đang ở trên lưng ngựa còn dựa vào một bức tường rắn chắc ấm áp.

Nàng cảm thấy bức tường rắn chắc ấm áp này tốt hơn cái chân bàn gấp trăm ngàn lần, nên càng dựa sát hơn, cảm nhận sự thoải mái, khoe miệng không kìm được mà nhếch lên, rồi mang theo nụ cười ngọt ngào mà mê man lần nữa.

Mộ Thiên Sơn nhìn nha đầu dựa vào ngực mình tươi cười ngọt ngào thì trong lòng nghĩ tới hai từ

Kinh diễm!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: TIÊU CHUẨN CHỌN VỢ

Thu Dịch Phi bị âm thanh quỳ gối ồn ào làm tỉnh lại.

Khi nàng mở to mắt thì thấy mình đang ngồi trên lưng ngựa, không biết nên thế nào, nhìn mấy người đang quỳ dưới đất hành đại lễ, trong miệng còn hô to khẩu hiệu “cung chủ phúc dư đông hải, thọ tỷ nam sơn”.

Thu Dịch Phi mơ mơ màng màng rồi tỉnh hẳn.

Những người này không phải hành lễ với nàng mà là với Mộ Thiên Sơn.

Như vậy Mộ Thiên Sơn đâu?

Đang lúc nàng còn suy nghĩ thì bức tường rắn chắc, ấm áp sau lưng nàng chợt động dậy.

Chuẩn xác mà nói là đang chấn động

Mà nói đúng hơn là lồng ngực đang chấn động.

Chính xác hơn hết thì phía nói là lồng ngực của Mộ Thiên Sơn Mộ đại gia đang chấn động vì mấy người quỳ gối hành lễ trên mặt đất.

Thu Dịch Phi nghe Mộ đại gia ở sau lưng phân phó với siêu cấp đại mỹ nhân đang quỳ trên hết, nói hẳn sẽ ở lại trong cốc nghỉ ngơi mười ngày, muốn đại mỹ nhân chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

Thu Dịch Phi sửng sốt, cốc, là cốc gì?

Rồi như bừng tỉnh đại ngộ, đúng rồi, cốc chính là Bách Hoa cốc a.

Đại mỹ nhân tiếp nhận chỉ ý của cung chủ xong liền dừng dậy, dẫn đầu đoàn người xếp thành hai hàng đứng hai bên.

Cung chủ Thiên Khuyết cung, đại gia đệ nhất võ lâm trước mặt bao nhiêu người dùng khí thế như là “ núi này là do ta mở, cây này do ta trồng, cốc này là ta quản lý, ta thích là ta đến” mà ung dung giục ngựa chạy vào trong.

Lưu lại mọi người đứng xếp hàng sau lưng ngựa ngốc sững sờ, cảm xúc phập phồng, suy nghĩ miên man...

Cung chủ đại nhân, không có mặc áo ngoài...

Trong ngực còn ôm một cô nương...

Cô nương kia xem ra rất mệt mỏi

Bộ dáng sao lại giống như vừa hoạt sức sinh hương a...

...

Thu Dịch Phi ngồi trên lưng ngựa cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Đại... Gia... Ca... Nơi này là Bách Hoa cốc a?”

Mộ Thiên Sơn đã sớm phát hiện Thu Dịch Phi đã tỉnh, nhưng nàng không lên tiếng, hẳn cũng hiếm khi hảo tâm nghĩ nàng mệt nhọc vất vả nên cũng không có mở miệng trêu chọc nàng.

Lúc này thấy Thu Dịch Phi lên tiếng trước, mới mỉm cười đáp lời “đúng vậy, nơi này là Bách Hoa cốc”

Thu Dịch Phi nghe âm thanh Mộ Thiên Sơn từ sau truyền tới, lúc này mới ý thức được một chuyện: nàng đang cùng Mộ đại gia cưỡi chung một con ngựa.

Nhớ tới những lời Mộ Thiên Sơn đã nói “ người cưỡi ngựa cùng ta sẽ là thê tử của ta”, nhớ tới lý luận “ kỳ vợ” biến thái của hắn, nàng không nhịn được mà rung mình một cái.

Ai làm thê tử của hắn thì mỗi ngày không cần ăn cơm, chốc lát là độc dược, chốc lát là thuốc bổ, sống không bằng chết, ai dám làm thê tử hắn.

Mộ Thiên Sơn giục ngựa chạy vội tới một căn phòng gỗ tĩnh xảo thì dừng lại, vừa nhảy xuống ngựa mới phát hiện ra Thu tam tiểu thư biểu tình tràn ngập kinh hãi và khủng bố

Mộ Thiên Sơn nhẹ giọng hỏi “ Hương Hương, cưỡi ngựa đến ghê luôn rồi sao?”

Thu Dịch Phi bị một câu của Mộ Thiên Sơn làm thức tỉnh, cúi đầu mới thấy Mộ đại gia đang đứng dưới đất ngẩng đầu nhìn mình, lập tức giật mình, tình cảnh này thật không phù hợp với thân phận địa vị của hai người a.

Đây chính là đại gia đệ nhất võ lâm, sao nàng dám để cho vị đại gia như thế ngựa cưỡi nhìn nàng chứ?

Thu Dịch Phi nhanh chóng phục hồi tinh thần cũng nhanh chóng nhảy xuống lưng ngựa.

Hai chân chạm đất, Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn, vẻ nghi hoặc trên mặt càng nhiều, muốn nói rồi lại thôi, biểu hiện do dự, băn khoăn.

Mộ Thiên Sơn vừa thương thức biểu tình thay đổi liên tục của nàng vừa nói “ Hương Hương muội muội có chuyện muốn nói với đại ca sao?”

Thu Dịch Phi hung ác nhấn tâm, dậm chân, cắn răng, sau đó, quyết định, mãnh liệt ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời nhìn Mộ Thiên Sơn đáp “ không có việc gì”

đối với Mộ Thiên Sơn tràn ngập nghi ngờ ngấm tinh sáng con người, nhất cổ tác khí mở miệng nói ra: “Không có việc gì!”

Tốt nhất là không nên hỏi.

Dùng mộng để nghĩ cũng biết nếu nàng hỏi “ Mộ đại gia, người từng nói nữ nhân có thể cưỡi chung ngựa với người chỉ có thể là thê tử của người, mà hai ta vừa rồi cùng cưỡi ngựa, như vậy có phải ta sẽ trở thành gì gì đó của người không?” Lời này nói thế nào cũng có vẻ rất mê trai, lại có vẻ bức hôn a.

Cho nên, không có việc gì!

Cũng không tin người không chủ động đề cập vấn đề với ta.

Trong lúc Thu Dịch Phi đang suy tính, kiên quyết không phát pháo trước thì Mộ đại gia lại hỏi “ Hương Hương, còn nhớ lúc trước đại ca đã nói gì với người không?”

Thu Dịch Phi lập tức run rẩy như dương liễu trong gió

Nàng quyết định giả ngu, bày ra vẻ mặt ngây ngốc, chậm rãi nói “ đại ca, thực ra Hương Hương còn nhỏ, thực sự không thích hợp để bàn chuyện thành thân. Cho dù không còn nhỏ thì Hương Hương không cha không mẹ, phúc mỏng lại mệnh khắc phu, cũng không nên lập gia đình. Hơn nữa cả đời Hương Hương chỉ muốn làm một ni cô ưu tú, làm bạn cùng mõ sớm chuông chiều, hết lòng phụng sự Phật tổ, lại có thể ăn cơm không cần tiền, ngủ

không lo tốn bạc, cứ vậy đợi ba mươi năm sau có thể lên làm trụ trì là đời này Hương Hương đã thấy thỏa mãn rồi”

Đừng tưởng ta không giỏi biện luận, chỉ là bình thường không thích so đo với người thôi.

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi làm nhảm xong thì cười ha ha không ngừng, hồi lâu mới nói “Hương Hương, có lẽ đại ca nói chưa rõ làm ngươi hiểu lắm. Ta hỏi ngươi có nhớ ta từng nói với ngươi gì không, ý ta là ta đã nói ở Bách Hoa cốc có bách hoa làm bình phong, như vậy khi độ công chúng ta không cần dùng vải bịt mắt nữa. Đại ca chẳng qua chỉ muốn nhân lúc trời còn sớm đưa ngươi đi dạo chung quanh, ngắm nhìn phong cảnh kỳ diệu trong cốc mà thôi”

Thu Dịch Phi rất muốn lúc này mình si ngốc thật sự.

Mộ Thiên Sơn lại lập tức thu hồi tươi cười, bày ra khuôn mặt như đưa đám, nghiêm túc và chăm chú. Hồi lâu, Mộ đại gia lại dùng âm thanh cực kỳ nghiêm túc nói với Thu tam tiểu thư “Hương Hương ngươi như vậy là lạt mềm buộc chặt sao? nhắc nhở đại ca đừng quên tiêu chuẩn lấy vợ lúc trước sao?”

Thu Dịch Phi vội vàng thanh tỉnh, mãnh liệt lắc đầu, tỏ vẻ phủ nhận ý của hắn.

Mộ Thiên Sơn âm nhu mỉm cười mở miệng nói: “Hương Hương, quên mất, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, nữ nhân cùng ta cỡi ngựa phải xinh đẹp như ta a hoặc ít ra là đệ nhất mỹ nhân a, gian phòng này là chuẩn bị cho ngươi, đi vào nghỉ ngơi đi, lát nữa sẽ có người mang quần áo và thức ăn tới cho ngươi, trưa ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục độ công. Vào đi, nhớ kỹ đừng nghĩ ngợi lung tung, vọng tưởng không thực tế, nếu không khi độ công sẽ tẩu hỏa nhập ma đó”

Thu Dịch Phi đi vào nhà gỗ như chạy trốn, vừa vỗ vỗ ngực cho định hồn vừa suy nghĩ những lời Thiên Khuyết cung chủ mà đưa ra kết luận.

Thứ nhất, hắn chúm mắt nàng, xét góc độ nào đó thì là chuyện tốt, nhưng về phương diện khác thì...hừ, dù tương lai nàng muốn làm ni cô thì cũng phải là một ni cô xinh đẹp nhất trong truyền thuyết.

Thứ hai, tên cuồng tự kỷ này thực sự rất dễ nhìn, thật ra nhìn từ góc độ khác thì hắn đúng là thật sự quá dễ nhìn.

Thứ ba, Mộ đại gia tựa hồ nghĩ rằng nàng vọng tưởng hắn, hừ...ai thêm vọng tưởng hắn thì là heo, ai thêm vọng tưởng hắn thì cả nhà đều là heo.

Thứ tư, trải qua ba kết luận trên thì rút ra tổng kết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nữ nhân cùng hắn cỡi ngựa trong tương lai có lẽ là nhị tỷ của nàng.

Đệ nhất mỹ nhân năm ngoái là thiên kim của thượng thư, nhị tỷ nàng đứng thứ hai, nhưng nghe đâu đầu năm nay trên mặt thiên kim thượng thư trong vòng một đêm nổi lên rất nhiều mụn, mời biết bao danh y chữa trị cũng không hết. Sau có một vị ngự y lâu năm trong cung đưa ra kết luận, theo thời gian thiên kim thượng thư trưởng thành, về lâu dài thì mấy cái mụn kia cũng sẽ hết, không cần quá lo lắng.

Thượng thư nghe xong thì tức tới mức nắm ngực lão ngự y gào lên “ngươi bớt nói nhảm đi, đợi nàng trưởng thành thì tuổi tác đã lớn còn có ích gì nữa, tới lúc đó khuê nữ nhà ta sao có thể tham gia tuyển chọn đệ nhất mỹ nữ chứ, ngươi đúng là sống làm uống phí lương thực mà, mau đi chết đi”

Vì vậy trước kỳ tuyển chọn năm nay, mọi người đều ngầm hiểu là ngôi vị sẽ đổi chủ.

Vì vậy, nhị tỷ nàng sắp vinh quang được một lần chạm tay vào danh hiệu đệ nhất mỹ nữ, làm vẻ vang cho nhị nương, làm vẻ vang cho phụ thân Thu Vạn Niên, làm vẻ vang cho toàn bộ Thu Dương sơn trang.

Cho nên, tương lai nàng có thể trở thành em vợ của Mộ đại gia hi vọng vô thường kia.

Có cái gì mà ăn vào còn ê răng hơn cả hạt cát?

Đáp án: là ăn hai hạt cát.

Có cái gì bi thảm hơn việc trở thành nữ nhân của Mộ Thiên Sơn?

Đáp viết: trở thành em vợ của hắn.

Thu Dịch Phi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, bắt đầu nghiêm túc cân nhắc, suy nghĩ về an ni cô trên núi...

...

Lúc Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi lên ngựa hoàn toàn không nhớ tới những lời mình đã nói.

Mà thực ra những lời kia chẳng qua là hắn bịa ra để nói, thấy xe ngựa bị Thu Dịch Phi hủy nát thì tính tình âm dương quái khí của hắn lại phát tác mà thôi.

Mộ đại gia chưa bao giờ tha thứ cho người khác ở trước mắt mình bừa bãi làm càn, lúc đó chỉ nghĩ rằng: ngươi đã có bản lĩnh hủy xe ngựa, vậy thì phải có bản lĩnh để gánh hậu quả của việc hủy xe đi.

Vì vậy mới có tiêu chuẩn lấy vợ kia.

Mà khi hắn đã quên mất việc này thì nha đầu kia lại lòi ra lấy.

Mộ đại gia cảm giác rất kỳ quái.

Khi ta muốn người không phải do người không quan tâm ta, cũng không phải do người yêu cầu.

Đại gia ta đúng là có chút thương tiếc với người, nhưng người không nên lợi dụng sự dung túng của đại gia ta đối với người mà nổi lên ý nghĩ muốn chiếm hữu. Phải biết rằng người chỉ là một nha đầu dùng để độ công mà thôi.

Gầy như que củi

Không chút đẹp mắt.

Không biết lớn nhỏ

Bướng binh muốn chết

Ngốc ngơ ngác

Muốn làm Mộ phu nhân? Tuyệt không khả năng

Dù ốm nhưng lại có nội lực kinh người a.

Dù nhìn không đẹp mắt nhưng cũng có lúc làm người ta kinh diễm a.

Dù có lúc không biết lớn nhỏ nhưng lại làm cho người ta không thể căm tức a.

Dù là bướng binh nhưng cũng có cái làm người ta yêu thương a.

Dù có khi ngốc ngốc hồ hồ nhưng thực ra là do nha đầu này giả bộ si ngốc mà thôi.

Thì tính sao?

Tâm của Mộ đại gia làm sao dễ dàng để cho một nữ tử bình thường nói lấy là lấy.

Dựa theo tính tình của Mộ Thiên Sơn, nếu lúc này hắn biết Thu tam tiểu thư sợ có liên quan tới hắn mà thực sự nghiêm túc nghĩ tới chuyện làm ni cô thì không biết có tức giận mà giờ trò gì hay không?

Đại gia đệ nhất võ lâm lại đang đắc ý:

Người tự đưa tới cửa đó, nhưng ta hết lần này tới lần khác cũng không muốn.

Người muốn cho đó, nhưng ta hết lần này tới lần khác cũng không thèm

Dễ như trở bàn tay đó, nhưng có được rồi cũng sẽ vứt bỏ.

Quả thật là tiện nghi cực phẩm nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: QUẦN CHÚNG VÔ THƯỜNG BÊN CẠNH ĐẠI GIA VÔ THƯỜNG

Thu Dịch Phi đang tính đi ngủ thì nghe tiếng gõ cửa, mới nhớ lại Mộ Thiên Sơn đã nói với nàng sẽ có người mang quần áo và vật dụng đến.

Nàng mở cửa phòng thì thấy người đứng trước cửa là siêu cấp đại mỹ nhân đã dẫn đầu đám người quý khách trước cửa cốc.

Đại mỹ nhân đứng trước cửa phòng mỉm cười nhìn nàng làm cho Thu Dịch Phi cảm thấy không được tự nhiên.

Nàng cảm thấy nụ cười này có chút hờ hững lại không có hảo ý.

Thu Dịch Phi nghiêng người đáp lại, trên mặt cũng bày ra nụ cười ngọt ngào nhất nói với đại mỹ nhân “ mỹ nhân tỷ tỷ mau vào trong đi”

Đại mỹ nhân liếc Thu Dịch Phi một cái rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nghiêng người đi vào phòng.

Sau khi vào nhà, đại mỹ nhân đặt đồ vật trên tay xuống bàn, bày ra vẻ mặt tươi cười nhưng lòng không cười nói với Thu Dịch Phi “ tỷ tỷ? cuộc đời này ta hận nhất là người khác gọi ta là tỷ tỷ, chẳng lẽ ta nhìn già lắm sao?”

Khuôn mặt của Thu Dịch Phi cứng lại nhưng trong lòng lại thầm nói : ta mặc kệ, không muốn ta gọi mỹ nhân tỷ tỷ vậy muốn ta gọi ngươi là cháu gái lớn sao?

Không muốn để người ta tôn trọng thì trở thành cháu gái trong lòng ta đi.

Thu Dịch Phi trong lòng ai oán, sao người bên cạnh Vô Thường tính cách cũng hung hãn như vậy. Cứ tưởng chỉ có mỗi mình hắn là hi nộ vô thường không ngờ người bên cạnh hắn cũng chẳng khác gì, thậm chí còn vô thường hơn cả vô thường.

Vị đại mỹ nhân trước mắt này có thể coi như là điển hình của vô thường, đẹp thì có đẹp nhưng thực sự rất dọa người.

Thu Dịch Phi dù trong lòng oán thán nhưng mặt vẫn tươi cười, bày ra tuyệt chiêu giả đồ ngu ngơ.

Đại mỹ nhân nhìn Thu Dịch Phi cười ngây ngô thì trên mặt càng hiện rõ vẻ khinh thường.

Đại mỹ nhân đậm đậm nói “ ta là cốc chủ Bách Hoa cốc, ngươi không cần gọi ta là tỷ tỷ mà phải gọi là cốc chủ, dù sao hai ta cũng không có thân thiết gì lắm. Đây là quần áo cung chủ muốn ta chuẩn bị cho ngươi, ngày mai nhớ phải mặc nha, đừng làm cho cung chủ nghĩ ta bạc đãi ngươi”

Thu Dịch Phi vẫn ngây ngô cười “ cảm ơn cốc chủ mỹ nhân, Hương Hương cảm tạ”

Hoa Bách Hoa nghe xong thì cao giọng nói lớn “ Hương Hương? Ngươi còn dám xưng là Hương Hương? Ngươi dám ở trước mặt cốc chủ Bách Hoa cốc là Hoa Bách Hoa ta xưng mình là Hương Hương?”

Công phu giả ngu của Thu Dịch Phi cao như vậy, rất có sức công phá tinh thần của người khác, nàng chăm chú nhìn Hoa Bách Hoa nói “ đại tỷ, Hương Hương mệt mỏi, đại tỷ, Hương Hương muốn nghỉ ngơi...”

Thu Dịch Phi còn chưa nói xong Hoa Bách Hoa đã nhìn không được mà hét to “ ngươi còn dám gọi đại tỷ? ngươi còn dám xưng là Hương Hương? Ngươi đừng tưởng là cung chủ đã vừa ý ngươi rồi. Ta cho ngươi biết, cung chủ chẳng qua muốn tìm người giúp hắn độ công, lại không nỡ làm mệt nhọc chúng ta nên mới dùng tới ngươi mà thôi. Ngươi đừng cho rằng cung chủ vừa ý ngươi, cung chủ thực ra là rất chán ghét ngươi, có biết chưa?”

Hoa Bách Hoa nói xong thì phát tay áo, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Thu Dịch Phi nhìn theo thân ảnh của nàng, trong lòng cảm khái vô biên

Thì ra là có bệnh lâu ngày mà giầu.

Thần trí so với nàng còn không bình thường hơn, lại rất không có phép tắc, ra ngoài cũng không chịu khép cửa lại, đẹp mắt thì thế nào, đầu y như là bị lừa dối...

Thu Dịch Phi đi tới đóng cửa phòng lại rồi leo lên giường đi ngủ.

Thu Dịch Phi nằm ở trên giường nhìn không được lại nghĩ, độ công không biết có lưu lại di chứng gì không? chắc không đến nỗi độ công xong thì nàng sẽ biến thành nam nhân chứ?

Vậy thì hơi phiền toái à nha.

Còn phải tích lũy tiền để cưới vợ.

Tiền a...

Thu Dịch Phi ngủ thẳng một mạch cho tới khi mặt trời chiếu tới phòng người khác mới chịu dậy.

Thực ra thì ánh mặt trời chiếu vào phòng của nàng không nhiều, cho nên Thu tam tiểu thư đây là dựa vào nhiều năm kinh nghiệm mà đoán ra.

Thay đổi xiêm y xong, Thu Dịch Phi đi ra khỏi phòng.

Trước mắt bỗng nhiên sáng ngời!

Hôm qua, khi nàng theo Mộ Thiên Sơn đi vào Bách Hoa cốc thì trời đã tối, cho nên không nhìn thấy gì. Hôm nay, ánh mặt trời chiếu sáng, làm cho cảnh quang Bách Hoa cốc hiện rõ trước mắt nàng, đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh, kích thích thị giác của nàng, làm cho nàng không khỏi kích động.

Thu Dịch Phi nhìn cảnh đẹp trước mắt, kìm lòng không đậu, đưa hai tay lên trời hét to một tiếng.

...

Khi Mộ Thiên Sơn đến trước phòng của Thu Dịch Phi đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Ánh mặt trời vàng rực bao quanh thân hình một tiểu cô nương đang giang hai tay, ngẩng đầu lên trời hét to, lúc này toàn thân nàng giống như được bao bọc bởi một tầng hào quang, có cảm giác như nàng đang chuẩn bị hóa thành tiên, nháy mắt sẽ cỡi mây bay đi...

Mộ Thiên Sơn mi tâm xiết chặt, bước nhanh đến bên cạnh Thu Dịch Phi, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với nàng “ giữa ban ngày ban mặt, người gào cái gì? Câm miệng, đi độ công với ta”

Sự xuất hiện bất ngờ của Mộ Thiên Sơn làm Thu Dịch Phi giật mình, nàng vỗ vỗ ngực cho định thần, trong lòng thầm nói “ vô thường đúng là vô thường, đi cũng không có chút tiếng động”

Thu Dịch Phi vừa trấn an bản thân vừa âm thầm cảm thán: đúng là rừng nào cọp đó. Đại gia đã lên tiếng độ công thì một dân đen thấp cổ bé họng như nàng không dám phản kháng.

Người ta vẫn hay nói người trong giang hồ thân bất do kỷ, có lẽ là xuất phát từ Bách Hoa cốc này mà ra, ở trên địa bàn người ta thì phải nghe lời người ta a.

...

Mộ Thiên Sơn dẫn Dịch Thu Phi đi sâu vào trong Bách Hoa cốc, tới một vườn hoa lớn, rực rỡ muôn sắc màu.

Mộ Thiên Sơn cùng Thu Dịch Phi đứng đối mặt trong vườn hoa, những khóm hoa cao tới eo của Mộ Thiên Sơn mà Thu Dịch Phi thì gần tới vai.

Rất rõ ràng, vóc dáng Thu tam tiểu thư không thể so với Mộ đại gia.

Mộ Thiên Sơn lạnh lùng nói với Thu Dịch Phi “ ngồi xuống, cỡi y phục, chúng ta bắt đầu độ công”

Thu Dịch Phi làm theo lời Mộ Thiên Sơn nói, ngồi xếp bằng trên đất, những khóm hoa cũng vừa che khuất đầu hai người.

Thu Dịch Phi sau khi ngồi xuống, thần kỳ phát hiện, vì tầng tầng lớp lớp những khóm hoa che khuất nên nàng đứng là không nhìn thấy Mộ Thiên Sơn.

Chẳng trách Mộ đại gia đã nói Bách Hoa cốc là bình phong tự nhiên.

Thu Dịch Phi yên tâm cởi áo nói dây lưng, sau đó duỗi hai tay ra, vừa đúng lúc cũng có một đôi tay to lớn khác ở đối diện duỗi ra, chạm vào tay nàng.

Sự đụng chạm làm cho hai người khẽ động nhưng rất nhanh đã phục hồi tinh thần, bắt đầu chuyên tâm độ công.

Mặt trời lên cao, nắng vàng rực rỡ.

Gió thổi hiu hiu, hương hoa dịu nhẹ.

Thiếu nữ lịch sự tao nhã, quân tử hết sức lỏng lẻo

Độ công chi công, vượt qua trái tim

Kết thúc lần độ công thứ ba, Thu Dịch Phi càng mệt hơn hai lần trước nhiều, mặc xong quần áo thì nàng dường như không còn chút sức lực nào nữa.

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi mềm yếu vô lực thì bất tri bất giác đưa hai tay lên, tựa hồ như muốn dìu nàng nhưng rất nhanh đã thu tay lại rồi tiêu sái chấp hai tay sau lưng.

Mộ Thiên Sơn bật cười quỷ dị, nháy mắt đã thấy Hoa Bách Hoa xuất hiện.

Mộ Thiên Sơn nhàn nhạt phân phó với “ hầu hạ cẩn thận” rồi tiêu sái rời đi.

Hoa Bách Hoa cố gắng mím chặt khoe miệng, không để nó run rẩy vì sự phân phó tà ác của Mộ Thiên Sơn, sau đó cúi người nâng Thu Dịch Phi lên.

Thu Dịch Phi cố mở hai mắt, nhẹ nhàng khấn cầu với Hoa Bách Hoa “ tỷ tỷ, nếu sau lần độ công thứ bảy mà ta thật sự mê man đến không tỉnh lại thì làm phiền tỷ tỷ đưa ta về Thu Dương sơn trang, chỗ đó là nhà của ta...”

Hoa Bách Hoa vốn rất bài xích và tràn đầy địch ý với tiểu cô nương gầy còm trong ngực nhưng nghe xong câu kia của nàng thì trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác ê ẩm.

Hoa Bách Hoa nhìn Thu Dịch Phi nhàn nhạt đáp “được”

Thu Dịch Phi mỉm cười âm thầm đang muốn nhắm mắt thì ngay lúc đó thanh âm bén nhọn của Hoa Bách Hoa lại vút lên, đánh một cái vào tay Thu Dịch Phi, nghiêm nghị khiển trách “đưa ngươi về nhà thì có thể, nhưng chẳng phải ta nói với ngươi không! được! gọi! ta! Là! Tỷ tỷ! rồi sao??”

Thu Dịch Phi vẻ mặt tràn đầy thống khổ, buồn bã đáp “cô nương, cầu ngươi, để cho ta hôn mê đi, đừng đánh thức ta nữa, coi như ta là tỷ tỷ của ngươi đi”

Nói xong, hôn mê

Hoa Bách Hoa khuôn mặt dữ tợn, tức giận nói với cô nương đang hôn mê trong ngực “ngươi cũng không phải tỷ tỷ của ta, hai ta căn bản không có quan hệ gì, không có gì”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: ĐỘI HÌNH CẦU VÒNG

Thu Dịch Phi độ công lần thứ ba xong thì ngủ mê man suốt một ngày.

Khi nàng tỉnh lại, Mộ Thiên Sơn đã trêu chọc nàng “Hương Hương muội muội còn chưa có hứa với người ta a? đại ca đã nói với ngươi, ta có hai thiệp thân hộ vệ, hiện giờ bọn họ đang trên đường đến Bách Hoa cốc để đưa giải dược cho ngươi, Hương Hương muội muội giúp đại ca độ công khó cực như vậy, chi bằng đại ca để ngươi xem ưng ý người nào thì chọn một trong hai người bọn họ, xem như là quà đáp tạ, thấy thế nào?”

Thu Dịch Phi rất muốn tiếp tục hôn mê.

Mộ đại gia thực sự là... nước vô đầu rồi.

Hắn chẳng lẽ không thấy nàng không có chút sức lực nào, cũng chẳng có kinh nghiệm yêu đương... nếu để cho một mỹ nam đến hầu hạ e là thời điểm hương tiêu ngọc vẫn không còn xa nữa.

Thu Dịch Phi rất chân thành trả lời Mộ Thiên Sơn “cung chủ đại nhân, thực ra tiểu nhân đã sớm đem mình hứa cho Phật tổ rồi”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói xong thì mặt vẫn cười nhưng trong lòng thì hừ lạnh, sau đó đột nhiên trở nên nghiêm túc nói “đừng nói những chuyện dư thừa vậy nữa, thời gian không có nhiều, đi thôi, chúng ta tiếp tục độ công”

Thu Dịch Phi rất muốn cầm kiếm cắt cổ mình cho rồi.

Nếu có ai dám nói Mộ Thiên Sơn này không phải là một tên điên thì nàng chắc chắn sẽ liều mạng với kẻ đó.

Thật là hết nói nổi mà.

Chính cái tên điên kia đề cập chuyện này trước mà...

Thu Dịch Phi đi theo Mộ Thiên Sơn, mặt cười mà trong lòng lại suy nghĩ lung tung: coi như ngươi lợi hại. Đợi sau này ngươi vào am ni cô, lão nương làm cho ngươi chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, cả phòng đều là vợ của Phật tổ, xem ta có ghen chết ngươi hay không?

Thu Dịch Phi độ công lần thứ tư, thứ năm cho Mộ Thiên Sơn thì lần sau càng mệt hơn lần trước, thời gian mê man càng dài hơn.

Cho đến lần độ công thứ năm kết thúc, Thu Dịch Phi cảm thấy toàn thân rã rời, ngay cả trái tim cũng không đủ sức để đập.

Lần này nàng ngay cả sức lực mặc quần áo cũng không có, cuối cùng phải nhờ tới đại liệt nữ Hoa Bách Hoa giúp nàng mặc vào.

Thời gian mê man của Thu Dịch Phi cũng dài hơn mà mức độ hôn mê cũng sâu hơn.

Khi Thu Dịch Phi tỉnh lại, cảm khái tận đáy lòng mà nói với Mộ Thiên Sơn “có thể tỉnh lại thật là tốt”

Mộ Thiên Sơn vì một câu nói này mà thần thể thoáng run run.

Mộ Thiên Sơn lựa chọn Thu Dịch Phi độ công cho hấn chỉ vì thấy cô nương này thú vị nhưng sẽ không khơi dậy hứng thú tình dục của hấn đối với nàng, mà nàng dường như cũng quyết tâm làm ni cô, cho nên khi hai người độ công cũng không xảy ra tình trạng thiên lôi độn địa cầu, đã vậy nha đầu này chẳng những giúp hấn độ công mà còn chọc cho hấn vui, giúp hấn bớt nhàm chán, thật có ích nha.

Mộ Thiên Sơn cũng chưa từng nghĩ để một tiểu cô nương công phu mèo quào ba chân tiếp nhận nội lực mệnh mông của Thiên Khuyết tâm kinh như vậy, không biết sau khi độ công xong nàng có chết hay không?

Nhưng mà chết hay không chết thì liên quan gì tới hấn?

Nhưng mà đây chỉ là cách nghĩ của Mộ Thiên Sơn trước kia.

Mộ Thiên Sơn hiện tại rất nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này, tính nhân của sư phụ năm xưa cũng là một nữ nhân võ công cao cường nhưng sau khi giúp cho sư phụ hấn độ công xong cũng phải hôn mê mất ba ngày ba đêm. Xem như nàng cũng là một nửa sư mẫu của hấn, tuy sau khi độ công nàng không có chết nhưng nguyên khí bị tổn thương rất nhiều, nghe đâu khi nửa sư mẫu sinh con cho sư phụ thì vì thể lực không chống đỡ nổi mà cả mẹ cả con đều đến chỗ Diêm Vương gia báo danh, thật tội nghiệp cho một đại cô nương còn chưa thành thân đã chết vì sinh khó, làm mọi người tiếc thương vô hạn.

Sư phụ hấn cũng vì chuyện này làm cho kích thích, giao Thiên Khuyết cung lại cho hấn rồi quy ẩn sơn lâm, cũng từ đó vô lâm bước vào một thời kỳ phát triển mới.

Dường như đã suy nghĩ hơi xa xôi.

Thực ra Mộ Thiên Sơn muốn từ chuyện của nửa sư mẫu mà nghĩ xem tiểu nha đầu này sau khi độ công xong có bị chết hay không.

Trầm tư suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hấn rút ra kết luận, tình hình không mấy khả quan a.

Tám phần là sẽ quy thiên.

Nghĩ tới kết quả này, Mộ đại gia vốn không để sinh tử của người khác vào mắt giờ ngực lại như bị chấn động.

Nếu tiểu cô nương này thực sự sẽ chết thì hấn sau này sẽ như thế nào?

Khi Thu Dịch Phi và Mộ Thiên Sơn tiến hành lần độ công thứ sáu thì xảy ra chuyện trong dự liệu ngoài ý muốn.

Trong dự liệu, là Mộ Thiên Sơn đã đoán được khi hấn độ công sẽ có người tới quấy rối.

Ngoài ý muốn là Mộ Thiên Sơn không ngờ tới lần độ công thứ sáu thì người quấy rối hấn mới xuất hiện.

Chậm tới mức hấn còn tưởng là sẽ sóng yên biển lặng rồi.

Mặt khác lại làm cho Mộ Thiên Sơn có chút bối rối đó chính là lực lượng đến quấy rối lần này rất hùng hậu.

Lục lam chậm tím... bình thường hay lục đục cãi cọ với nhau nhưng lần này vì đối phó với hấn mà phối hợp với nhau, tìm đến hấn để đòi Thiên Khuyết tâm kinh.

Nhìn đội hình rực rỡ sắc màu, sống động vui mắt, Mộ Thiên Sơn đột nhiên hiểu được vì sao tới lần độ công thứ sáu bọn họ mới xuất hiện.

Để cho đội hình sắc màu này thống nhất và đoàn kết với nhau thì cũng cần một ít thời gian a.

Khi đội hình cầu vồng đến Bách Hoa cốc thì lần độ công thứ sáu của Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi cũng sắp kết thúc.

Nói cách khác là chưa độ công xong.

Thanh âm kêu gào của sáu nam nhân đầy màu sắc truyền tới chỗ bọn họ luyện công, làm cho Thu tam tiểu thư trở nên phân tâm.

Đừng có đùa nha, lão nương đang không mặc quần áo.

Thu Dịch Phi rất sợ đội hình cầu vồng điên cuồng kia không kiềm được kích động mà tấn công vào, nếu để cho bọn họ nhìn thấy nàngỏa thể thì nàng không cần sống nữa rồi, mà Phật tổ sẽ không còn để ý tới nàng nữa.

Đội hình cầu vồng vẫn gào thét không ngừng “Mộ Thiên Sơn, ngươi lăn ra đây cho bọn ông, nếu không bọn ông sẽ lập tức xông vào” Thu Dịch Phi nghe thấy thì thân thể run rẩy kịch liệt, nội công khí tức trong cơ thể lập tức loạn thành một đoàn.

Trong lúc nhất thời, Thu Dịch Phi cảm giác khí tức như phiên giang đảo hải hoành hành trong ngực nàng, cổ họng cảm thấy ngòn ngọt, lập tức phun ra một ngụm máu đỏ tươi

Mộ Thiên Sơn cảm giác được Thu Dịch Phi nội tức hỗn loạn liền trầm giọng nói “hồi tâm, phục hồi tinh thần, đừng để ý, đừng nghe. Bọn họ chỉ khoác lác thôi, đừng tưởng thù hạ của ta không ăn com, mà cho dù có không ăn com thì vẫn có uống thuốc, Hoa Bách Hoa sẽ không để bọn họ có thể xông vào cốc đâu. Ngươi đừng nghĩ ngợi lung tung mà tẩu hỏa nhập ma rồi chết đi thì giữa ban ngày sẽ có một thi thể lơ lửng phơi nắng đó. Ngươi còn chưa độ công xong cho ta, đừng mơ là sau khi chết đi ta sẽ mặc quần áo giúp ngươi”

Thu Dịch Phi gian nan gầy dựa nói: “Mộ đại gia, ngươi nhiều lời như vậy cũng không sợ bị tẩu hỏa nhập ma sao?”

Mộ Thiên Sơn gằn nhẹ một tiếng: “Câm miệng! cứ theo trình tự ta nói mà để khí tức của ngươi chạy qua các huyện vị...”

Cứ vậy, trong cốc, một người vừa nói chuyện phiếm vừa trải qua nguy hiểm, một người thì thành thoi, kiên trì độ công tiến hành cho tới cùng.

Bên ngoài cốc lại là một cảnh tượng khác, thù hạ không ăn com nhưng có uống thuốc của Mộ Thiên Sơn, cốc chủ Bách Hoa cốc, đồng chí Hoa Bách Hoa rốt cuộc cũng đã phát huy khả năng của mình.

Hoa Bách Hoa cầm đầu bọn thù hạ lập một mê hoa trận trước cửa cốc, làm cho đội hình cầu vòng hoa mất chóng mặt.

Sáu sắc màu đồng thanh hét lớn “ngươi thật đáng chết, hết hoa này tới hoa khác, lung tung, lẩn quẩn, làm bọn ông hôn mê rồi đây này”

Hoa Bách Hoa cũng không yếu thế mà quát lại “phi, ai biểu các ngươi tới trêu chọc trước, ta quán các ngươi là phòng vệ chính đáng, mà các ngươi ăn mặc rục rờ như vậy, làm cho ta suýt chút nữa là bị mù màu, lão nương ta cũng sắp hôn mê rồi đây. Đúng là không biết xấu hổ, vừa ăn cướp vừa la làng. Lão nương hôm nay không làm cho tất cả các ngươi hôn mê trong trận thì ta không gọi là Hoa Bách Hoa nữa”

Một hồi ác chiến kịch liệt xảy ra...

Chiến tranh giữa nam nhân và nữ nhân vĩnh viễn luôn là như vậy, kích tình bắn ra bốn phía...

Khi Thu Dịch Phi độ công cho Mộ Thiên Sơn xong thì Hoa Bách Hoa cũng bắt đầu mệt mỏi, sắp không chống đỡ nổi.

Thu Dịch Phi vừa mệt vừa sợ, vừa thu công xong thì cả người vô lực ngã xuống, không thể nhúc nhích.

Trận chiến bên ngoài cửa cốc cũng sắp tới hồi kết thúc, Hoa Bách Hoa dù sao cũng là nữ nhân, một mình không thể địch lại sáu nam nhân võ công cao cường. Mê hoa trận của nàng sau một thời gian giằng co rốt cuộc cũng để lộ sơ hở, đội hình cầu vòng vỡ và lắm mới tìm được sơ hở của nữ nhân khó chơi này liền hưng phấn hớn hở tiến vào không quên mang theo kiếm, đao, thương, kích, roi, búa... nói chung là đủ loại vũ khí tùy thân.

Mê hoa trận bị phá, đội hình cầu vòng mừng đến mức hét to, xông vào.

Mộ Thiên Sơn không chút nghỉ ngơi, còn chưa kịp mặc quần áo cho mình đã nhanh chóng duỗi tay ra, đem tiểu cô nương trước mặt ôm vào lòng, xoay lưng để che chắn thân thể mềm mại, trắng nõn của nàng.

Thu Dịch Phi hoảng sợ trừng to mắt, ánh mắt như sắp khóc.

Mộ Thiên Sơn nhìn tiểu giai nhân hai mắt rung lệ trong lòng, tức giận nói “tự ngươi suy nghĩ đi, ngươi muốn để một người vì cứu ngươi mà nhìn hết hay là bị sáu nam nhân gốc gác ghê tởm, không lý trí lại kích động nhìn thấy thân thể ngươi”

Thu Dịch Phi suy yếu nghẹn ngào nói: “Ngươi câm miệng! Nhắm mắt lại, tay cũng không được cử động”

Câu này của Thu tam tiểu thư làm Mộ đại gia bưng bình.

Thì ra hai mắt của hắn đang nhìn chăm chăm vào ngực cô nương nhà người ta, tròng mắt còn viết rõ ràng: đậu hũ tươi non ah...

Thì ra tay của hắn trong lúc bất tri bất giác đang hoạt động trên da thịt non mềm của nàng a.

Tiểu nha đầu này, khi mặc quần áo thì thấy ốm tong teo, cả người không có mấy lạng thịt, thật không ngờ khi không mặc quần áo dù vẫn gầy nhưng mà điện nước lại đầy đủ, thật là một tiểu cô nương mất hồn ah...

Làn da trơn mịn non mềm, ôm vào thật thoải mái ah...

Thu Dịch Phi bị phản kích nói: “Ngươi còn xem! Còn sờ! Ngươi lại nhìn lộn xộn, ta sẽ cắn lưỡi”

Mộ Thiên Sơn cười tủm tỉm cúi đầu hỏi người trong ngực “Hương Hương, ngươi còn khí lực để cắn lưỡi sao?”

Thu Dịch Phi lại xấu hổ và giận dữ, quyết định hôn mê.

Mộ Thiên Sơn vừa mặc quần áo cho Thu Dịch Phi, vừa nghĩ đây có lẽ là lần đầu tiên của ta nhảy lầu như vậy còn chưa thấy tới?

Mộ Thiên Sơn cũng nhanh chóng mặc lại quần áo, ôm Thu Dịch Phi nhảy ra ngoài.

Đưa mắt nhìn thì thấy tình hình chiến đấu đã phát triển sang chiều hướng khác.

Thì ra hai thiếp thân hộ vệ của hắn tới vừa kịp lúc, đánh cho đội hình cầu vồng hoa rơi nước chảy.

Đội hình cầu vồng thấy Mộ Thiên Sơn như đại bàng tung cánh bay lên thì giật mình hét to “không phải hôm nay ngươi vẫn chưa có lại nội lực sao? sao có thể bay?”

Mộ Thiên Sơn cười to, vẻ mặt phong hoa tuyết nguyệt, còn khoe kím đồng tiền xinh tươi thực làm cho mặt trời phải che mặt, trăng hoa phải xấu hổ.

Mộ Thiên Sơn vô cùng vui vẻ nói với các sư huynh “các sư huynh, độ công một lần, nội lực của ta sẽ khôi phục một tầng, chẳng lẽ các ngươi cho rằng phải độ công đến lần thứ bảy thì nội lực của ta mới khôi phục hoàn toàn sao? thật sự là một cách nghĩ cực kỳ đáng yêu a... hahahaha”

Đội hình cầu vồng đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh hỏi “vậy bọn ta có nên đánh nhau với hắn không?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: MỘ ĐẠI GIA BỊ LÀM CHO BỰC MÌNH

Đội hình cầu vồng làm cho Mộ đại gia bực mình.

Sự tình là thế này:

Sáu người cùng nhìn nhau rồi đồng thanh la lên “bọn ta có nên đánh nhau với hắn không?”

Sau khi hỏi xong thì lại đồng loạt, chỉnh tề, quyết đoán... lắc đầu.

Sự đệ này của bọn họ trước giờ luôn rất khó đối phó, bụng đầy mưu kế chưa nói, hắn còn là võ học kỳ tài, võ công cao hơn bọn hắn đâu phải chỉ một, hai bậc.

Một người giao hoạt, đối phó không được thì người dùng đầu, ta dùng nắm đấm, ai sợ ai chứ?

Một người có võ công cao cường, đánh không lại thì dùng trí để đấu với người, coi ai chết trước?

Nhưng một người đã giao hoạt, võ công lại cao, nếu đối đầu với hắn thì khác nào tự đưa giỡn với cái mạng nhỏ của mình?

Suy nghĩ, tính toán cẩn thận xong, đội hình cầu vồng quyết định không đánh là tốt nhất, đều nói kết quả tốt hay xấu đều phụ thuộc vào quyết định thế nào.

Vì vậy, đội hình cầu vồng đứng với câu: ba anh thợ giày thành một Gia Cát Lượng, cuối cùng đi đến quyết định cuối cùng.

Tình hình ở Bách Hoa cốc lúc đó: đội hình cầu vồng, Hoa Bách Hoa, cùng hai thiếp thân hộ vệ của Mộ Thiên Sơn yên lặng đứng nhìn.

Rất muốn nói một câu: nhân vật chính còn chưa lên tiếng.

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi nhảy ra khỏi cốc liền đặt nàng dựa vào một gốc cây đại thụ mà Thu Dịch Phi vẫn còn mê man.

Sau đó Mộ Thiên Sơn gia nhập vào nhóm Hoa Bách Hoa và hai hộ vệ, còn đội hình cầu vồng điên cuồng thì đang giằng co với ý đồ làm chuyện xấu. Mà mục tiêu của bọn họ chính là tiểu cô nương đang hôn mê dưới gốc cây kia.

Sáu màu sắc rực rỡ chụm lại bàn tán một hồi, sau đó tản ra làm ba hướng.

Mộ Thiên Sơn nhìn sáu sư huynh màu sắc rực rỡ đang xông bừa tán loạn thì khóe miệng không tự giác mà nở nụ cười xinh đẹp, mê hoặc chứng sinh.

Các sư huynh vẫn cứ ngu ngốc như vậy, nhìn bọn họ như vậy không biết sao tâm tình của hắn thấy vui hơn, thật cao hứng nha.

Nhưng nháy mắt sau hần đã không thể cười nổi.

Có câu ba người không thể địch lại mười hai móng vuốt. Hoa Bách Hoa và hai hộ vệ tuy võ công cao nhưng xét theo tỷ lệ lấy một chọi hai thì bọn họ cũng không thể không để lộ sơ hở.

Bởi vậy chỉ thấy, một mỗ cầu vòng lợi dụng sơ hở mà phá được vòng vây, lại có sự yểm trợ của đội hình còn lại mà vào một cái đã phi thân đến bên cạnh Thu Dịch Phi đang trong tình trạng “hai tai không nghe thấy gì, hai mắt không nhìn thấy gì, một lòng tập trung hôn mê”, sau đó dùng tốc độ sét đánh vọt vào đứt cho nàng ăn vật gì đó.

Mộ Thiên Sơn rửa thắm một tiếng “không tốt, lão tử quá chủ quan rồi” sau đó dùng tốc độ quý dị xuất hiện bên cạnh đại thụ, hỏi mỗ cầu vòng “sư huynh, vừa rồi người cho nàng ăn cái gì?”

Mỗ cầu vòng nhìn thoáng qua gương mặt yêu mị đến cực điểm của hần, liền giật mình, không tốt, sắp xảy ra việc lớn rồi.

Đây là điềm báo tiêu từ này tức giận.

Người này không giống người, bình thường người ta nổi giận thì gương mặt sẽ trở nên dữ tợn nhưng hần thì khác, càng tức giận thì bộ dáng càng xinh đẹp.

Cho nên lúc này Mộ đại gia đang tức giận đến mức xé trời lật đất đây.

Mỗ cầu vòng nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Mộ Thiên Sơn thì nội tâm run rẩy kịch liệt, tốt nhất là không nên nói thật.

Hần run rẩy, lắp bắp trả lời “không...không có...chưa có cho nàng ăn gì cả”

Câu trả lời của hần đương nhiên là không ai nghe được, vì thanh âm của hần quá nhỏ.

Đội hình cầu vòng còn lại ở phía sau nghe được câu hỏi của Mộ Thiên Sơn thì đang đánh nhau tụi bụi với Hoa Bách Hoa và hai thị vệ, không nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp báo trước điềm xấu của Mộ Thiên Sơn, cực kỳ thiếu suy nghĩ, cực kỳ ngu ngốc, cực kỳ không biết sống chết mà điên cuồng cười lớn nói “hahahaha! Chúng ta thành công rồi. Hần cho cô nương kia ăn nửa bước đoạn tâm tán, là phiên bản cao cấp của bán nguyệt đoạn tâm tán, đội lát nữa nàng sẽ đau đến mức thổ huyết mà chết, chúng ta xem còn ai giúp người độ công nữa”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười mị hoặc, khuôn mặt tuyệt sắc thanh tú càng thêm tao nhã, quả thực là ngay cả thiên địa cũng phải thất sắc.

Mộ Thiên Sơn ngữ điệu âm nhu hỏi mỗ cầu vòng “giải được đâu?”

Mỗ cầu vòng bị khí thế của Mộ Thiên Sơn làm cho lạnh run, hần cố định nói dối nhưng nhìn thấy sát ý trong mắt Mộ Thiên Sơn thì lập tức biết khôn mà khai thật “dùng giải dược của bán nguyệt đoạn tâm tán là có thể giải được”

Mộ Thiên Sơn cười lạnh “Nói nhảm, giải dược của bán nguyệt đoạn tâm tán thì độc nào mà chẳng giải được. Ta không hỏi người giải thể nào mà là giải được ở đâu”

Đôi mắt tuyệt đẹp của Mộ Thiên Sơn lóe lên quý dị, mỗ cầu vòng đỏ mặt hỏi lạnh, run rẩy trả lời: không có

Mộ Thiên Sơn một chương bay ra

Mỗ cầu vòng bay lên như chiếc lá trong gió.

Mộ Thiên Sơn quát to với hai hộ vệ “Phong Nham, Phong Vũ, đem giải dược cho ta, còn bọn hần, không được để chạy thoát một người nào, nếu không thì các người cũng đi theo bọn họ luôn đi”

Phong Nham, Phong Vũ lập tức đem giải dược đưa cho Mộ Thiên Sơn. Mộ Thiên Sơn lập tức đứt cho Thu Dịch Phi ăn, sau đó nâng nàng dậy, chính mình ngồi xếp bằng sau lưng nàng, bắt đầu vận công giúp nàng bức độc.

Lúc này Mộ Thiên Sơn cũng không hiểu được tâm tình của mình thế nào.

Khi hần nghe đội hình cầu vòng nói bọn hần cho Thu Dịch Phi ăn nửa bước đoạn tâm tán thì hần lập tức nổi giận, nhưng hần không hiểu hần nổi giận là do việc độ công của hần bị gián đoạn hay vì cái mạng nhỏ của Thu Dịch Phi sắp sửa tiêu đời nhà ma.

Đoạn tâm tán độc dược, là năm đó sư phụ chia cho bọn họ, hần cứ tưởng sau khi các sư huynh xuống núi đã sớm tiêu xài hết kỳ độc có một không hai kia, không ngờ trong bọn họ còn có người giữ lại một khóa cao cấp nhất của đoạn tâm tán: nửa bước đoạn tâm tán, tên như ý nghĩa, chỉ trong vòng nửa đã làm cho người trúng độc thổ huyết mà chết.

Mà giải dược của đoạn tâm tán e là trong thiên hạ này chỉ có một khóa trong tay hần.

Dược liệu để tạo thành giải dược cực kỳ khó kiếm, cần phải có Thiên Sơn Tuyệt Liên một ngàn năm mới ra hoa, mà đóa duy nhất đã bị sư phụ hần hái

mất, nói cách khác, muốn luyện được một viên giải độc khác thì phải đợi chín trăm chín mươi chín năm nữa a.

Việc này, nếu dùng tên người của phụ thân Thu tam tiểu thư phân tích thì chỉ có hắn mới có khả năng hoàn thành, người khác thì đừng mong.

Thu Vạn Niên, phân tích theo mặt chữ thì có cơ hội hái được Thiên Sơn Tuyết Liên mười lần a.

Năm đó sư phụ của Mộ Thiên Sơn hái được Thiên Sơn Tuyết Liên, luyện được hai phần giải độc, một đưa cho hắn, một chia làm tám phần cho tình nhân của sư phụ.

Giải được đoạn tâm tán có thể giải được bất luận kỳ độc nào trong thiên hạ nhưng lại không thể giải được độc tố gấp đôi.

Mà trong cơ thể của Thu Dịch Phi lúc này vừa vận có tới hai độc tố.

Mộ Thiên Sơn đem nội lực của mình liên tục không ngừng hóa thành nhiệt công cuộn cuộn tiến vào thân thể mỏng manh của Thu Dịch Phi, Mộ Thiên Sơn biết rõ, dù hắn có vận công giúp nâng bức độc thì kết quả cuối cùng vẫn vậy, vẫn cần có giải được gấp đôi.

Thu Dịch Phi sẽ không chết trong vòng ba đến năm năm nhưng từ nay về sau, mỗi tháng đều có một lần độc phát.

Mỗi lần như vậy tim của nàng sẽ đau nhức kịch liệt, đau đến tâm tê phế liệt, không phải người thường có thể chịu được, đau đến mức thà tự sát còn hơn. Sau đó còn không ngừng thổ huyết.

Cho đến năm năm sau, cả người sẽ bị dày vò tới mức suy yếu không chịu nổi, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi cái chết.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Sơn lại tức giận. Không phải là tức giận bình thường mà là cực kỳ tức giận, là lửa giận bùng nổ.

Giống như trong lòng hắn chưa từng nghĩ nha đầu này sẽ chết đi.

Dù bức nàng độ công, cho nàng ăn độc được... cũng chẳng qua là hắn chỉ muốn đùa giỡn với nàng chút thôi, không phải thực sự muốn mạng của nàng.

Hắn dường như chưa từng nghĩ sẽ như vậy.

Hương Hương, người sống hay chết thì liên quan gì tới ta?

Nửa nén hương trôi qua, Thu Dịch Phi đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ung dung mở mắt.

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, nàng cảm thấy trái tim đau nhức vô cùng, đau tới mức nước mắt phải chảy ra, tới mức toàn thân run rẩy giữ dội, tới mức phải rên thành tiếng.

Thu Dịch Phi muốn cố gắng kiềm chế sự đau đớn nhưng lại không biết cách nào để kiềm chế, muốn đè nén tiếng kêu rên nhưng lại không thể khống chế được, đau nhức kịch liệt làm cho người ta cảm giác sống không bằng chết.

Thanh âm rên rỉ làm cho người ta không kìm lòng mà sinh ra trắc ẩn.

Đội hình cầu vòng ngừng tay.

Hoa Bách Hoa ngừng tay.

Phong Nham, Phong Vũ, cũng dừng tay

Mà Mộ Thiên Sơn, sắc mặt lạnh lùng, hai hàng lông mày nhíu chặt...

Thanh âm thảm thiết của Thu Dịch Phi khiến hắn thấy đau lòng, không chịu nổi.

Thu Dịch Phi hai má tái nhợt, nước mắt hoen mi, buồn bã cầu khẩn Mộ Thiên Sơn “Mộ cung chủ, nguyện vọng từ nhỏ của ta chỉ muốn mọi người xem nhẹ mình để có thể an ổn sống qua ngày, thế nhưng lại mắc danh kỳ diệu mà dây dưa với người, Hương Hương thực ra chưa từng biết Mộ cung chủ, đến giờ Hương Hương cũng không dám cầu xin gì, chỉ mong người có thể tuân thủ lời hứa hẹn, sau khi độ công xong thì để ta đi, ta muốn về nhà”

Mộ Thiên Sơn nhìn tiểu cô nương gầy yếu, hai mắt đầm lệ trước mặt thì tâm càng trầm hơn.

Mộ đại gia đệ nhất thiên hạ đã bị đội hình cầu vòng làm cho bức mình triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: ĐẠI CA

Mộ Thiên Sơn quay đầu, lạnh lùng nhìn sáu sư huynh của mình, hai mắt bắn ra hàn khí, làm cho người nào bị hắn nhìn cũng có cảm giác cả người bị đóng băng.

Đội hình cầu vòng bị khí thế của Mộ đại gia làm cho run sợ, không ai dám phát ra thanh âm dù là nhỏ nhất, tất cả đều đứng yên bất động, một chút cử động nhỏ cũng không dám.

Thu Dịch Phi tựa vào ngực Mộ Thiên Sơn, sắc mặt trắng bệch, lúc này lẽ ra nàng đang mê man vì mệt mỏi nhưng hết lần này tới lần khác, trái tim bị giày vò đau nhức tới mức không thể mê man được.

Thu Dịch Phi âm thầm rơi lệ, ần ần tiếng khóc nức nở nhỏ vụn, đau nhức làm cho nàng ngoài trừ khóc thút thít thì không thể làm được gì nữa.

Mộ Thiên Sơn nhìn tiểu nha đầu gầy yếu trong ngực, điểm đạm đáng yêu, hai mắt đầm lệ thì cảm giác bức bối lại dâng lên như thủy triều.

Mộ Thiên Sơn đảo mắt ý bảo Hoa Bách Hoa đến đỡ Thu Dịch Phi thay hắn, còn hắn thì chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt đội hình cầu vòng.

Mộ đại gia lại dùng ánh mắt rét lạnh tiếp tục đông lạnh đội hình cầu vòng, làm cho các sư huynh của hắn xém chút nữa là đá trong quần tập thể thì Mộ đại gia lại ôn nhu, âm trầm mở miệng “trước kia ta nể tình đồng môn, cho nên dù hắc sư huynh và hồng sư huynh có giở trò, ta cũng để mặc các ngươi hồ đồ, cho rằng các ngươi vì tức giận sư phụ truyền chức cung chủ cho ta mà làm vậy, ta nghĩ các ngươi một lòng muốn giành Thiên Khuyết tâm kinh với ta chỉ để hả giận, không ngờ các ngươi không chỉ muốn đoạt tâm kinh mà còn muốn dồn ta vào chỗ chết. Tốt, rất tốt. Các ngươi tổn hại ta, ta đều nể tình đồng môn mà thủ hạ lưu tình, hôm nay là tự các ngươi tìm tới đây, đừng có trách ta”

Sát khí trong mắt Mộ Thiên Sơn dày đặc, khí thế càng thêm khủng bố, chỉ cần năm từ đã miêu tả đúng trọng tâm:

Diêm vương gia đã đến

Kỳ thật bốn chữ cũng được

Từ Thần đã tới

Đội hình cầu vòng thấy Mộ Thiên Sơn biến sắc thì lập tức giật mình, biết hắn bắt đầu hạ sát thủ thì nhin không được mà run rẩy, lo lắng...

Mỗ cầu vòng cảm đầu có lấy hết dũng khí mở miệng hỏi “ngươi...nếu ngươi giết chúng ta không sợ...không sợ sư phụ trách ngươi sao?”

Mộ Thiên Sơn âm nhu cười cười, cuồng vọng trả lời “hỏi rất hay, sư huynh ngươi nói xem, từ lúc các ngươi từ chỗ Hắc sư huynh biết được ta không có nội lực, liền lên kế hoạch nhân dịp ta không có nội lực mà cướp đoạt Thiên Khuyết tâm kinh, dẫn tới chuyện đồng môn nội chiến, sư phụ lão nhân gia có từng xuất hiện trước các ngươi để phát biểu ý kiến gì hay không?”

Đội hình cầu vòng lại đưa mắt nhìn nhau, không lên tiếng.

Không có quản

Một chút cũng không có quản

Dù bọn họ nháo thành cái dạng gì thì sư phụ bọn họ cũng không hề lên tiếng hay có ý kiến gì.

Lão già chết tiệt đó, từ lúc bọn họ xuất sư thì không thèm quan tâm tới sống chết của bọn họ nữa.

Sống chết mặc bay.

Đội hình cầu vòng bay tó vể khinh thường đối với mỗ cầu vòng vừa lòi sư phụ vô lương của bọn họ ra nhằm làm phao cứu sinh.

Vô tri ,ngu muội, đầu heo đồ gà mờ

Đều cùng một sư môn, ai cũng biết sư phụ bất lương mà sao hắn lại không biết, còn nghĩ dùng lão nhân gia để làm bùa hộ mạng nữa.

Thực là ngu ngốc, đáng bị khinh bỉ nghiêm trọng.

Mộ Thiên Sơn giơ tay lên, ôn nhu hỏi “ai tới trước?”

Đội hình cầu vồng run rẩy hỏi lại “tới...tới làm gì?”

Mộ Thiên Sơn nhướn mày, thu lại dáng vẻ tươi cười, nghiêm nghị quát “đến làm gì? Đến nhận cái chết đi” còn hỏi nhảm nữa sao, lão tức đang tức điên người đây.

Đội hình cầu vồng run rẩy đáp trả “bọn ta đều không tới”

Mộ Thiên Sơn giận dữ nói “tốt, vậy thì cùng lên đi” đừng tưởng rằng đệ nhất đại gia là cái thùng rỗng, không có nội lực thì đã sao? cho dù chưa độ công xong, công lực trong cơ thể hắn cũng đã vượt xa lúc trước.

Lúc này Mộ Thiên Sơn, đã sớm không còn là Mộ Thiên Sơn đệ nhất thiên hạ trước kia nữa, mà đã thăng cấp trở thành Mộ Thiên Sơn đệ nhất thiên hạ cao cấp.

Có cảm giác như Mộ Thiên Sơn chỉ cần giơ tay lên, mây không nhú, mặt không nhăn đã có thể nhẹ nhàng lấy cái đầu trên cổ bọn họ xuống làm cầu đá chơi.

Đội hình cầu vồng triệt để choáng váng, bọn họ sống gần nửa đời người luôn duy trì ý niệm: đã đảo Mộ Thiên Sơn. Đã đảo xú lão đầu bất công luôn thiên vị chủ nghĩa Thiên Sơn. Dân chủ cầu vồng vạn tuế, cộng hòa Thiên Khuyết tâm kinh vạn tuế.

Bọn họ tuy có hồ đồ, tính nết có chút quái đản lại lấy việc chà đạp lẫn nhau làm niềm vui nhưng đó chỉ là mây thuận nội bộ, còn khi có ngoại nhân xâm phạm, nói xấu Thiên Khuyết cũng dù chỉ một chút thôi, bọn họ cũng ngay lập tức đoàn kết nhất trí cùng chống kẻ thù chung.

Thực ra bọn họ cũng không thực sự coi Mộ Thiên Sơn là kẻ địch, chẳng qua bọn họ ghen ghét sự phụ tử nhỏ đã đối xử thiên vị với Mộ Thiên Sơn.

Đội hình cầu vồng của bọn họ có tám người, từ nhỏ đã dùng một màu sắc để phân biệt bản thân cũng làm thành tên gọi, mà Mộ Thiên Sơn nhập môn trễ nhất, cũng có một màu sắc riêng nhưng hết lần này tới lần khác không dùng mấy từ bạch y nhân làm tên gọi, hết lần này tới lần khác hắn đều có thể dùng tên của mình mà giương danh thiên hạ.

Không chỉ như thế, khi sự phụ truyền ngôi cũng không theo quy tắc thông thường là tỷ thí mà trực tiếp giao Thiên Khuyết cùng Thiên Khuyết tâm kinh cho Mộ Thiên Sơn.

Bọn họ cũng đã bày tỏ sự bất mãn mãnh liệt với sự phụ nhưng lão nhân gia lại vô lương trọn mắt nói với bọn họ: có bản lĩnh thì tự mình đi cướp đi.

Lão nhân gia thực sự là biến thái của biến thái mà, xui khiến các đệ tử của mình đầu đá lẫn nhau, rồi còn mặc kệ bọn họ nội chiến, huynh đệ tương tàn, hèn ở ngoài xem náo nhiệt thuận tiện còn góp gió thổi lửa.

Vì vậy đội hình cầu vồng mấy năm qua đánh đánh đuổi đuổi nhưng cũng chỉ là gây rối với Mộ Thiên Sơn, kêu gào, giở trò, tìm cách chiếm đoạt tâm kinh...thực lòng bọn họ cũng không muốn sự tình lại phát triển tới mức không thể挽 hồi được như hôm nay.

Đến tột cùng là có gì bất thường so với lúc trước chứ?

Dĩ vãng, dù bọn họ hồ đồ thế nào cũng chưa từng thấy Mộ Thiên Sơn tức giận, hắn thậm chí còn thích thú nhìn bọn họ ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại.

Song lần này, Mộ Thiên Sơn không chỉ nổi giận mà thậm chí còn nổi sát tâm với bọn họ.

Đội hình cầu vồng không cam lòng, thực ra bọn họ phạm sai lầm ở đâu?

Khi ánh mắt đội cầu vồng đảo qua tiểu cô nương mảnh mai, thần sắc yếu ớt đang rúc đầu vào lòng Hoa Bách Hoa thì bọn họ bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên nhân là ở đây.

Mộ Thiên Sơn là vì quan tâm tiểu cô nương kia nên mới nổi giận, mới có sát tâm.

Nhưng mà sự đệ bọn họ không phải không có nhân tính sao? không phải là phong lưu thành tính sao? không phải ngoài trừ siêu cấp mỹ nhân thì không ai lọt được vào mắt hắn sao? không phải tiêu chuẩn mỹ nữ của hắn luôn phải là điện nước đầy đủ sao?

Nha đầu kia, một tiêu chuẩn cũng không đáp ứng được a.

Trong lòng đội hình cầu vồng lúc này hối hận vô cùng, mắc chi mà nửa đời cố chấp muốn có Thiên Khuyết tâm kinh cho bằng được.

Không luyện càng tốt hơn.

Nhìn sự đệ của bọn họ xem, luyện Thiên Khuyết tâm kinh đó, bây giờ thì bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Nhân sinh quan cùng tiêu chuẩn thẩm mỹ đều bị há vỡ hết.

Quả thực là bị ai, đúng ai luyện Thiên Khuyết tâm kinh rồi cũng không có kết cục tốt a.

Mộ Thiên Sơn cố nhẫn nại hỏi thêm một câu “muốn ta chôn các người ở chỗ nào, ta sẽ đáp ứng yêu cầu sau cùng của các người”

Đội hình cầu vòng chân thành phát biểu cảm tưởng “muốn chôn cất tại trăm năm về sau”

Mộ Thiên Sơn choáng váng. Nói đàn khảy tai trâu thì đúng là vũ nhục nó, phải nói là đàn khảy tai lừa...mà nói vậy thì cũng có chút ủy khuất cho con lừa a...

Nói thẳng với bọn họ như vậy rồi, bọn họ còn có thể hiểu theo cách khác, thực đúng là thiên tài a.

Mộ Thiên Sơn lạnh lùng nói với đội hình cầu vòng “thực có lỗi, vừa rồi là ta lầm, ta không nên hỏi các người như vậy, đúng ra ta nên đánh chết các người trước, sau đó ta muốn chôn các người ở chỗ nào thì chôn ở chỗ đó”

Mộ Thiên Sơn không để cho đội hình có thời gian suy nghĩ hay phản kháng, vừa nói xong đã vung chưởng đánh tới. Đội hình cầu vòng màu sắc rực rỡ bay lên, máu đỏ phun trào làm cho sắc màu càng thêm tươi đẹp. Ngay lúc này một giọng nữ mảnh mai, yếu ớt vang lên.

Thu Dịch Phi tựa vào ngực Hoa Bách Hoa, nhìn đội hình cầu vòng bị đánh tơi tả thì không đành lòng.

Không có biện pháp, các ni cô luôn rất mềm lòng.

Thu Dịch Phi ngay lúc Mộ Thiên Sơn tiếp tục phát chưởng thì dùng sức hét lên “đại ca, không muốn, ngừng”

Tình hình lập tức vì năm từ này mà thay đổi.

Mộ Thiên Sơn chợt thu hồi chưởng lực, đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi.

Tiếng gọi đại ca, cùng mấy từ của nàng làm cho hắn nhớ lại mười ngày trước, lần đầu tiên hắn gặp được nàng trong tú lâu Không Muốn Ngừng dưới chân núi Thu Dương.

Khi đó, nàng chỉ là một cô nương xa lạ, ngốc ngốc hồ hồ, mặt mũi tươi cười ngây ngô.

Hắn cho rằng nàng ngốc, không ngờ rằng nàng chỉ là giả ngu.

Hắn cho rằng sống chết của nàng không quan trọng, không liên qua gì tới hắn nhưng nhìn nàng suy yếu, hết lần này tới lần khác lại làm hắn bức bối không thôi.

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi nhưng đã làm thay đổi tất cả.

Mộ Thiên Sơn cười thực sự ôn nhu, hỏi Thu Dịch Phi “Hương Hương mười mười, đại ca giết bọn họ báo thù cho người được không?”

Thu Dịch Phi nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt đầm lệ sáng ngời.

Mộ Thiên Sơn nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên hai má của Dịch Thu Phi thì trong lòng như bị cái gì đó xiết chặt.

Thu Dịch Phi cố đè nén sự đau nhức kịch liệt trong ngực, suy yếu nói với Mộ Thiên Sơn “giết bọn họ rồi thì thế nào? bọn họ dù sao cũng là sư huynh đồng môn của người. Ta từ nhỏ không được phụ thân và các tỷ tỷ yêu thích nhưng dù thế nào ta cũng muốn được quay về Thu Dương sơn trang gặp bọn họ, dù thế nào thì bọn họ cũng là người thân của ta”

Thu Dịch Phi vừa nói xong thì lại phun ra một ngụm máu, Mộ Thiên Sơn liền lấy khăn gắm trong ngực ra, ôn nhu lau vết máu chườm mắt trên khóe miệng cho nàng.

Mộ Thiên Sơn vừa lau vừa ôn nhu nói “được, đại ca nghe lời Hương Hương, ta không giết bọn hắn”

Thu Dịch Phi nước mắt lưng tròng, sắc mặt tái nhợt, vô lực thở hào hển, buồn bã nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, người có thể đáp ứng thêm một chuyện với Hương Hương không? đợi ta vượt qua lần độ công cuối cùng, cho dù ta sống hay chết, người hãy đưa ta về nhà, có được không?”

Mộ Thiên Sơn dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thu Dịch Phi nói “được”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: ĐÃ YÊU

Mộ Thiên Sơn ôm lấy Thu Dịch Phi, không thèm liếc nhìn mấy người còn lại lấy một cái, thẳng tiến vào phòng của Thu Dịch Phi.

Nhưng đi chưa được hai bước thì đội hình cầu vồng lại ồn ào, phái đại biểu đứng ra nói chuyện

“Chờ một chút —— “

Mộ Thiên Sơn dừng bước, quay đầu nhìn sáu sư huynh màu sắc rực rỡ của hắn, nhíu mày hỏi “ như thế nào? không muốn sống nữa”

Một cầu vồng cố lấy hết dũng khí trả lời” sao không muốn sống, muốn sống, rất là muốn sống a. Chúng ta không tìm người, chúng ta là muốn nói với quả trứng trong ngực người”

Cả nhà của cầu vồng này chắc đều là trứng vịt muối a.

Thu Dịch Phi nhìn đội hình cầu vồng lồ lẹt, mặt mũi nói “ mau thả”

Thật có lỗi, ta tâm địa tốt, không có nghĩa là ta có thể nói lời hàu. Không muốn mạng của các người , không có nghĩa là cô nài nài ta không oán hận các người. Cho dù ni cô phải có lòng từ bi, ta dù có ý muốn tu hành nhưng vẫn là tự học thành tài, cho nên mắc chỉ phải nói lời hay với các người.

Cầu vồng đại biểu ngẩn ngơ, cái trứng này cũng quá mức hung dữ nha, thổ huyết thành dạng gì rồi mà vẫn còn mạnh mẽ, còn có tinh thần mắng người vô hình như vậy.

Cầu vồng đầu đại biểu nói ra: “Cái kia, là như thế này...”

Còn chưa nói hết câu thì đã bị đồng đội cầu vồng còn lại không kiềm được mà liên kết với nhau tấn công hắn, miệng quát lên “ người ngốc a, thiếu suy nghĩ nữa. Người ta đã nói người mau thả, người còn làm a. Người là thừa nhận miệng của mình đang đặt trên mông sao?”

Cầu vồng đầu đại biểu nổi giận, quát lại: “Ta đây nên làm thế nào?”

Đội hình cầu vồng cũng không yếu thế mà quát to hơn “ người không cần lên tiếng, đúng là kẻ ngu của ngu mà”

Thu Dịch Phi cũng nổi giận, nằng run rẩy nắm chặt vạt áo của Mộ Thiên Sơn, kích động nói “ ta có thể đổi ý không? ta muốn giết mấy người này a”

Đề bọn họ sống thực là uống phí cơm gạo nha.

Mộ Thiên Sơn ung dung nói với đội hình cầu vồng “ còn dong dài nói nhảm, ta sẽ đưa các người đi gặp sư phụ”

Đội hình cầu vồng lập tức cao hứng đáp lời “ tốt, tốt, sư phụ còn sống, vậy chúng ta không thể chết rồi”

Mộ Thiên Sơn liền bày ra nụ cười xinh đẹp nhưng ỳ ỷ “ ngu ngốc, trong lòng sư phụ thì hắn sống có khác gì chết chứ”

Không có! Hoàn toàn không có!

Đội hình cầu vồng tranh thủ thời gian mà hội ý, rồi cử ra một đại biểu đáng tin cậy nhất nói với Thu Dịch Phi “đại muội tử, sư huynh đệ bọn ta trước giờ không có thói quen thiếu nợ nhân tình của người khác, hôm nay người cứu mạng của sáu huynh đệ chúng ta, thực sự làm cho mười hai người bọn ta vô cùng cảm kích người. Người vì nội chiến của bọn ta mà trúng độc, bọn ta sẽ chịu trách nhiệm với người tới cùng. Bọn ta vừa rồi đã hội ý qua, quyết định sau này sẽ không giành sách với sư đệ nữa, bọn ta cũng quyết đi sau này sẽ đi khắp đại giang nam bắc, vượt núi băng sông, tìm kiếm danh y, truy tìm được vật kỳ trân, thế cứu sống người cho bằng được”

Thu Dịch Phi nhìn không được trọn trắng mắt.

Thật không hiểu bọn họ quen biết nhau khi nào, lại gọi đại muội tử thân thiết như vậy, nếu Hoa Bách Hoa mà nghe được chắc sẽ phi thường chán ghét hắn.

Bạn cầu vồng này, không biết tính toán thế nào, sao sáu sư huynh đệ mà có tới mười hai người...?

Bạn cầu vồng này nói một hồi lại làm cho người ta bức mình, không muốn giết hắn cũng không được a...

Bạn cầu vồng này thực không biết xấu hổ a, có thể nói mình tốt đến như vậy, lúc thì muốn cướp đồ của người ta, sau lại cao ngạo mà nói không giành với sư đệ nữa, nghĩ thế nào mà có thể nói ra những lời này. Da mặt cũng quá dày đi.

Bên tai vẫn còn vang lên mấy lời lải nhải, mỗi lời mỗi câu đều đồng dạng, phần chán.

Thật muốn bóp chết hần.

Thu Dịch Phi lần nữa run rẩy nắm chặt vạt áo của Mộ Thiên Sơn, kích động nói với hần “ cho ta thống khoái, giết ta đi”

Mộ Thiên Sơn thân hình nhoáng một cái, không hề để ý tới tạp âm của mấy sư huynh ngốc, ôm Thu Dịch Phi phi thân xẹt qua mọi người mà đi vào phòng.

Mộ Thiên Sơn đem Thu Dịch Phi đặt lên giường, để nàng ngồi xếp bằng, sau đó hần cũng ngồi xếp bằng sau lưng nàng.

Hai tay Mộ Thiên Sơn đặt lên vị trí đối ứng với trái tim ở lưng Thu Dịch Phi, chậm rãi vận công, đẩy nội lực vào thân thể nàng.

Mộ Thiên Sơn vừa truyền nội lực vừa nói “ Hương Hương, độc nguoi trúng là hàn độc, trái tim vì thế mà đau nhức, giờ ta dạy cho nguoi một khẩu quyết nội công, gọi là ấm lòng bí quyết, đây là tâm pháp tinh diệu nhất của Thiên Khuyết cung, từ này về sau, mỗi ngày nguoi dựa vào khẩu quyết mà tập luyện một lần, kiên trì như vậy thì chẳng những gia tăng nội lực mà sự đau như trong tim cũng giảm đi, nghe cho kỹ...”

Thu Dịch Phi tuy trái tim đau nhức vô cùng nhưng đầu óc lại đặc biệt thanh tỉnh, khẩu quyết Mộ Thiên Sơn nói ra, nàng nhắm lại ba lần là thuộc lâu, thêm một lần giảng giải của hần nữa là nàng đã có thể vận công thực hành.

Mộ Thiên Sơn cảm giác được khí tức lưu chuyển trong cơ thể Thu Dịch Phi thì ngạc nhiên không thôi.

Bộ khẩu quyết tâm pháp này, cho tới giờ trong Thiên Khuyết cung cũng chỉ có một mình hần luyện được, mấy sư huynh ngu ngốc kia căn bản không thể lĩnh ngộ được mà tiêu cô nương gầy yếu này lại trong thời gian ngắn liền luyện thành, không thể không nói nàng giống y như hần, là kỳ tài võ học a.

Đại gia đệ nhất thiên hạ trong lúc tán phục người khác cũng không quên đề cao bản thân a, thật đúng là đại biểu kiệt xuất cho trường phái tự kỷ.

Một phen vận công qua đi, tim của Thu Dịch Phi đã không còn đau như lúc trước nữa, Mộ Thiên Sơn lại nói “ lần này coi như đã xong, một tháng sau sẽ lại phát tác lần nữa, từ đây đến đó, nguoi cố gắng luyện tập ấm lòng bí quyết cho thành thực, như vậy sẽ giúp giảm bớt đau đớn”

Thu Dịch Phi thấy Mộ Thiên Sơn lộ ra vẻ quan tâm, không giống tác phong biến thái, lúc lạnh lúc nóng, lúc tốt lúc xấu, lúc hung ác khi mềm lòng, khi thì thế này lúc lại thế kia, thật không muốn để người ta sống yên như thường ngày thì có chút không quen.

Thu Dịch Phi thấy sự ôn hòa, quan tâm của Mộ Thiên Sơn thì có cảm giác thụ sủng nhược kinh, trong lòng không hiểu sao lại nom nớp lo sợ...

Chịu đựng đau nhức lại bị mệt mỏi vì độ công, cho nên cuối cùng Thu Dịch Phi cũng cạn kiệt sức lực, thu công xong liền lập tức không có tri giác.

Mộ Thiên Sơn thu công xong, còn chưa kịp điều chỉnh hô hấp thì cảm giác trong ngực đã có một thân thể ấm áp, nhuyễn ngọc ôn hương dựa vào.

Mộ Thiên Sơn cúi đầu nhìn tiểu cô nương nặng nề hôn mê, hai má tái nhợt, hơi thở chưa điều chỉnh thì bỗng nhiên thấy nặng nề, cảm giác trong ngực như phiến giang đảo hải, giống như khí tức trong người cuộn cuộn tuôn trào.

Mộ Thiên Sơn đưa tay vuốt ve hai má trắng nõn của Thu Dịch Phi, không phải là quốc sắc thiên hương nhưng lại làm cho hần sinh lòng thương tiếc.

Mộ Thiên Sơn cảm thụ được trong lòng bắt đầu nảy sinh sự yêu mến.

Mộ Thiên Sơn thầm nghĩ ta thỏa mãn cho nha đầu kia một lần, để nàng về nhà một thời gian a.

Thu Dịch Phi hôn mê đến chạng vạng tối hôm sau mới tỉnh lại, khi tỉnh lại mới phát hiện mình đang ở trong phòng của Mộ đại gia.

Thu Dịch Phi cả kinh, lập tức ngồi dậy, không ngừng nhìn toàn thân, kiểm tra xem mình có mặc quần áo đàng hoàng hay không.

Kiểm tra xong, Thu Dịch Phi cảm giác bị thương vô cùng lại có rất nhiều nghi vấn.

Xong rồi, xong rồi, Phật tổ sẽ không cần nàng nữa. Nàng sao không có mặc ngoại bào? Mà trung y cũng không phải là bộ đồ nàng đã mặc a.

Xong rồi, xong rồi, thất trình rồi.

Thu Dịch Phi bị phẫn, rút thanh kiếm bên gối ra, không nói hai lời mà vung lên cổ.

Mộ Thiên Sơn chỉ nhẹ nhàng giương một tay lên, liền có một cổ lực đạo phóng ra, cổ tay Thu Dịch Phi đã cảm giác tê rần, bảo kiếm lập tức rơi xuống đất.

Mộ Thiên Sơn buồn bực không thôi, mở miệng hỏi: “Hương Hương muội muội vì sao vừa tỉnh dậy đã muốn tự sát?”

Thu Dịch Phi bị phẫn đáp: “Ta không còn mặt mũi gặp nguoi!”

Mộ Thiên Sơn: vì sao!

Thu Dịch Phi “y phục trên người ta không phải là y phục của ta, chắc chắn thân thể của ta lúc này cũng không còn là thân thể của ta khi trước nữa”

Không sạch sẽ rồi, ô ô ô!

Mộ Thiên Sơn “ngươi nghĩ dựa vào nhan sắc của ngươi đủ để ta sẽ ra tay sao? quần áo của ngươi là do Hoa Bách Hoa thay, gầy không có mấy lạng thịt, nói thật, ta cũng không có hứng thú”

Đại gia đệ nhất thiên hạ phát hiện mình lại bị tiểu cô nương ngốc nghếch ghét bỏ, trong lòng thực không thoải mái, thế nhưng lại nói chuyện giận dỗi như vậy, thật ngây thơ.

Thu Dịch Phi “đại... Đại gia, hai ta độ công a! có phải độ xong ngươi sẽ để ta về nhà?”

Mộ Thiên Sơn “không độ”

Thu Dịch Phi: !!!

Mộ Thiên Sơn “ta không thích độ nữa, ngày mai ta sẽ bố trí người đưa ngươi về Thu Dương sơn trang, chờ khi ta muốn độ, sẽ tìm ngươi trở về”

Thu Dịch Phi run rẩy mà kích động hỏi “thực sao? ta đã sắp chết, sao còn có chuyện tốt như vậy?”

Mộ Thiên Sơn thanh đạm liếc Thu Dịch Phi một cái “căn cứ vào tình trạng hiện tại của ngươi, độ công lần thứ bảy xong chắc chắn sẽ chết, cũng may lúc này tâm tính của ta khá tốt, không muốn nhìn thấy người chết”. Nói káo, hôm qua còn muốn một lúc giết chết sáu người nha, lừa quỷ sao?

Thu Dịch Phi nghi hoặc hỏi: “Không phải nói trong vòng mười hai ngày phải độ xong sao? sao lại có thể nói ngưng là ngưng?”

Mộ Thiên Sơn đứng lên, làm ra vẻ muốn rời đi, lại khó có lúc Mộ đại gia chịu khó giải thích “mười hai ngày độ xong là đảm bảo người được độ công có thể giữ được tính mạng, mà người độ công cũng không có chuyện gì, không chết ngay mà chỉ là vật vờ nửa sống nửa chết mà thôi”

Thu Dịch Phi thực hận không thể hung hăng băm đại gia biến thái kia làm thành trăm mảnh.

Quá thất đức! Nói cho cùng, đời này nàng sẽ phải ăn bữa nay lo bữa mai rồi. Cuộc đời có bao lâu đâu, sao có thể vì một bữa cơm miễn phí mà dính phải tên biến thái siêu cấp này chứ.

Thu Dịch Phi khắc sâu lĩnh ngộ, rút ra chân lý: nàng đi tới như hôm nay, tất cả đều xuất phát từ huyết án bữa cơm miễn phí a.

Trong lúc Thu Dịch Phi âm thầm đau khổ, sầu não không thôi, Mộ đại gia lại đang phân phó công việc cho Hoa Bách Hoa, dặn dò đủ thứ cho việc đưa tiễn Thu Dịch Phi ngày mai.

Hoa Bách Hoa càng nghe càng kinh ngạc.

Nàng cảm thấy, cung chủ vĩ đại thần thánh mà nàng ngưỡng mộ dường như đối với nha đầu gầy còm kia không giống người thường.

Cung chủ không nói, nhưng nàng lại thấy rõ, cung chủ không muốn độ công tiếp là vì thương tiếc cho tiểu cô nương kia.

Cung chủ kiêu căng ngạo mạn, trước giờ đều xem tính mạng người khác như rơm rác, hôm nay sao có thể đổi tính mà nổi lòng từ bi? Cung chủ như thần tiên trên trời sao lại đi trân ái tính mạng một phạm nhân?

Thực ra mọi việc đều có thể dùng hai từ để giải thích

Đã yêu nha.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 17

Trời còn chưa sáng, Thu Dịch Phi đã tỉnh ngủ, sau đó bắt ghế ngồi bên cửa dõi mắt trông chờ, chờ ai đó đến nói cho nàng biết “đây là lộ phí cho ngươi, ngươi có thể về nhà, sau này hãy hào hào làm người, sống một cuộc sống mới thật vui vẻ, quên những chuyện đã xảy ra đi, sau này cũng đừng phạm sai lầm tương tự vậy nữa”

Thật ra trọng điểm chín là câu đầu tiên.

Lộ phí cho ngươi.

Đừng nói là tiền bạc thô tục, nàng cả đời này chỉ thích bạc, có tiền có thể bắt quý xay cối nha, không có tiền thì cả đời sẽ phải khốn khổ...

Trong lúc Thu Dịch Phi đang chìm trong suy nghĩ về nhân sinh và quan hệ với tiền bạc, lơ đãng ngẩng đầu lại thấy một bóng người đang đi về phía nàng.

Là Hoa Bách Hoa.

Đội nàng đến gần, Thu Dịch Phi tươi cười chào hỏi “chào buổi sáng Hoa cốc chủ, là sáng sớm luyện công sao?”

Hoa Bách Hoa ngồi xuống đối diện Thu Dịch Phi, liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói “ai ngu như vậy, sáng sớm không ngủ cho đủ giấc mà chạy đi luyện công, ta sáng sớm tìm người còn nghỉ là người đang ngủ nha, không ngờ hôm nay lại dậy sớm vậy. Không đúng, thật ra ngươi còn chưa có ngủ ah”

Thu Dịch Phi thật muốn khóc, từ lúc tới Bách Hoa cốc, nàng chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời buổi sớm mai, đều do độ công quá mức mệt mỏi nên nàng mới mỗi ngày đều ngủ tới lúc mặt trời chiếu vào phòng người ta mới chịu dậy.

Thu Dịch Phi cũng lười giải thích, dù sao vị đại tỷ quái dị trước mắt này sau hôm nay chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời của nàng mà thôi.

Thu Dịch Phi mặt mũi tràn đầy tươi cười nói với Hoa Bách Hoa “xin hỏi Hoa cốc chủ, ta đã có thể về nhà chưa?”

Hoa Bách Hoa không để ý tới nàng mà đi vào phòng, vừa đi vừa nói “ân, không chừng chân trước ngươi vừa bước đi, chân sau cũng chủ chúng ta đã hững hờ mà tới diệt cả nhà ngươi ah”

Thu Dịch Phi tròn tròn mắt, không cam lòng hỏi: “Không phải đã đáp ứng cho ta về nhà sao? sao lại đổi ý rồi?” đệ nhất đại gia thanh danh lớn như vậy lại là kẻ hứa mà không giữ lời.

Hoa Bách Hoa ung dung đáp “ai nói không cho ngươi về nhà? Ngươi nghĩ thật buồn cười, cung chủ há để cho một tiểu cô nương dung mạo tầm thường như ngươi ở bên cạnh sao? dung mạo như ta mà chỉ được làm cốc chủ Bách Hoa cốc thôi, nếu ngươi vào Thiên Nguyệt cung, hừ, e là ngày nào cũng hận không thể cắt cổ tự sát a”

Thu Dịch Phi trong lòng cảm khái vạn phần: ah phi, cái tên biến thái kia thật làm vẫn đục bầu không khí giang hồ, chỉ có khuôn mặt, nếu cứ vậy thì chẳng phải giang hồ đã xong rồi sao?

Thu Dịch Phi trong ngoài không đồng nhất, mặt vẫn tươi cười ngọt ngào nói tiếp “Hoa cốc chủ, nói cho cùng là có để ta về nhà hay không ah?” ngươi nha, nói chuyện có cần vòng vo tam quốc như vậy không, nói cả buổi cũng chỉ làm nhầm lung tung, thực đúng là tuyệt sắc ngu ngốc ah.

Hoa Bách Hoa lấy từ trong người ra một cái bát bằng sứ tinh mỹ óng ánh, vừa hướng Thu Dịch Phi không mặn không nhạt nói “cho ngươi về nhà ah, sao lại không chứ, ai lại không muốn để cho ngươi đi, có điều ngươi phải chờ cung chủ thông báo sự tình xong thì mới đi được”

Hoa Bách Hoa mở nắp bát sứ rồi nói với Thu Dịch Phi “đưa cánh tay cho ta”

Thu Dịch Phi nhìn chất lỏng màu đỏ tươi trong bát sứ thì thanh âm không tự chủ được mà run rẩy “muốn... nếu ta không nôn nóng về nhà thì có thể không hạ độc ta nữa được không?”

Hoa Bách Hoa không kiên nhẫn kéo cánh tay của Thu Dịch Phi lại, thôi lố vén tay áo của nàng lên, sau đó dùng một loạt động tác khiến người ta hoa mắt trên cánh tay của Thu Dịch Phi.

Thu Dịch Phi chỉ cảm thấy trên cánh tay có chút đau nhói thoáng qua, khi Hoa Bách Hoa buông tay nàng ra thì Thu Dịch Phi thấy trên cánh tay mình có thêm một điểm nhỏ đỏ tươi.

Thu Dịch Phi tâm thần bất định hỏi: “Cái này... Là cò độc sao?”

Hoa Bách Hoa dùng ánh mắt “ngươi thật không có kiến thức giang hồ” mà khinh thường nhìn Thu Dịch Phi nói “cò độc trân quý như vậy sao có thể phí phạm mà dùng trên người ngươi? Đó là cung sa, cung chủ muốn ta điểm cho ngươi, từ nay về sau ngươi là người của Thiên Nguyệt cung, phải nghe lời cung chủ chúng ta”

Hai hàng lông mày của Thu Dịch Phi nhăn lại thành một đoàn.

Nàng trăm phương ngàn kế muốn không có bất kỳ quan hệ gì với Thiên Nguyệt cung, nào ngờ trước khi đi còn bị điểm cho thứ đồ kỳ lạ này, còn bị ép gia nhập vào tổ chức tà giáo này.

Thu Dịch Phi khẩn thiết mà hỏi: “Hoa Cốc chủ, thứ này, có thể xóa đi không?”

Khuôn mặt Hoa Bách Hoa hiện ra vẻ quái dị “có thể ah, sao lại không thể, bảo cung chủ cho người xóa đi. Người nhớ kỹ, nếu có ngày người làm mất nó, mà lại không phải do cung chủ làm mất, vậy thì người coi như xong đời, người như vậy chính là phản bội, giết chết không tha, mà còn bị diệt môn nữa nha”

Thực thiếu đạo đức! dám dùng tính mạng cả nhà người ta để uy hiếp, thật là không có đạo đức giang hồ mà.

Thu Dịch Phi trong lòng tự nhủ được rồi, hôm nay người là dao thót ta là thịt cá, người ta nói cái gì thì là cái đó, miễn sao ta được về nhà.

Thu Dịch Phi không ngừng tiếp tục hỏi: “Hoa Cốc chủ, hiện tại, ta đã có thể về nhà rồi chứ?”

Hoa Bách Hoa còn chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã vang lên một âm thanh khác

“Hương Hương muội muội vội vã bỏ đi như vậy sao? còn chưa nói lời tạm biệt với đại ca mà”

Thu Dịch Phi nhìn ra cửa thì thấy một nam tử xinh đẹp tuyệt thế, trong lòng không khỏi lộ bộ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: THUỐC DÁN

Mộ Thiên Sơn đi vào phòng, nhìn Hoa Bách Hoa hỏi “cung sa điểm xong chưa?”

Hoa Bách Hoa kính cẩn, hiền thực cúi đầu đáp “hồi cung chủ, đã điểm xong rồi”

Thu Dịch Phi thấy Hoa Bách Hoa thay đổi thái độ thì giật mình không thôi, đúng là hung hăng bắt nạt chuột, còn gặp đại gia mèo thì ỉu xiu như bánh trắng gặp mưa.

Không biết khi đại gia mèo thất thế thì lại ỉu xiu trước mặt ai đây?

Thu Dịch Phi vẫn chưa hoàn hồn thì Mộ Thiên Sơn đã đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nâng hai tay nàng lên.

Mộ Thiên Sơn nhìn thấy dấu thủ cung sa trên tay Thu Dịch Phi thì tươi cười thỏa mãn nói “không tệ, không tệ. Bách Hoa công lực điểm thủ cung sa của người lại tăng thêm một tầng rồi”

Thu Dịch Phi thấy hai cánh tay trắng bóc của nàng cứ vậy mà bại lộ trước mắt Mộ đại gia thì ngượng ngùng không thôi, hận bản thân không thể rút tay lại hoặc là cầu cho Mộ đại gia đột nhiên bị mù đi...

Thu Dịch Phi giả vờ rút tay lại, cố lấy bình tĩnh nói với Mộ Thiên Sơn “đại...gia...đại...cung chủ, ta khi nào có thể về nhà?”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi gọi mình là cung chủ thì sắc mặt tối lại, thanh âm không vui “Hương Hương, sao lại tùy tiện thay đổi cách xưng hô? Sau này không được gọi vậy nữa, nhớ rõ, ta thích nghe người gọi ta là đại ca”

Thu Dịch Phi bó tay, nói chuyện với mấy người biến thái thực là hại não.

Thu Dịch Phi âm thầm cắn răng, cố bày ra vẻ mặt tươi cười mà hỏi tiếp “đại ca, Hương Hương khi nào mới có thể về nhà?”

Mộ Thiên Sơn khoát tay, ý bảo Hoa Bách Hoa rời đi, đợi khi nàng đi khỏi, hắn mới nhìn Thu Dịch Phi, vẻ mặt tươi cười hỏi “vừa rồi Hoa Bách Hoa có nói cho Hương Hương biết thủ cung sa này là để làm gì không?”

Thu Dịch Phi tâm thần bất định đáp “không phải nó đại biểu cho việc gia nhập Thiên Khuyết cung sao?” Thủ cung sa, là dấu hiệu chứng minh đã gia nhập Thiên Khuyết cung

Mộ Thiên Sơn thu lại vẻ tươi cười, thanh âm có chút khác thường “Hương Hương, đại ca nói cho người biết, khắp cả Đại Mẫn vương triều cũng chỉ có người của Thiên Khuyết cung ta mới có thủ cung sa, người được để nó biến mất, nếu không ta sẽ san bằng Thu Dương sơn trang”

Thu Dịch Phi nghe tới chuyện diệt môn lần nữa thì rốt cuộc không thể nhịn nữa, giận dữ vỗ bàn quát lớn “Mộ Thiên Sơn, các người cuối cùng có thể trả lời trọng điểm hay không? ta hỏi chừng nào ta có thể về nhà, người lại nói dong dài đi đâu? Mạng của ta bất quá chỉ có thể kéo dài được ba đến năm năm mà thôi, vì sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi này không để ta vui vẻ một chút, cứ đem chuyện diệt môn ra để bức hiếp ta, ta đến tận cùng đã đắc tội gì với người? Thích diệt thì cứ diệt đi, cùng lắm là mọi người chết cùng nhau mà thôi”

Thu Dịch Phi nói xong thì thấy bị thương không thôi, nàng chẳng qua xuống núi đưa thiệp mời mà thôi, không ngờ lại dây dưa với Mộ Thiên Sơn hơn mười ngày rồi.

Trong mười ngày qua, nàng vô duyên vô cớ bị cuốn vào cuộc chiến giữa Mộ Thiên Sơn và các sư huynh điên cuồng của hắn, còn bị ép ăn độc dược uy hiếp tới tính mạng, cái mạng nhỏ của nàng ăn bữa nay lo bữa mai còn chưa nói, sau này còn phải chịu dày vò, đau đớn thấu tim mỗi tháng khi độc dược phát tác. Từ nhỏ nàng đã giải ngải giả đại chỉ mong một cuộc sống an ổn, chưa từng làm qua chuyện xấu nào nhưng hết lần này tới lần khác lại bị vị đại gia biến thái này uy hiếp. Nghĩ tới đây, Thu Dịch Phi rốt cuộc không ngăn được dòng lệ, mặc nó tuôn trào.

Thu Dịch Phi thương tâm nước mắt nức nở nghẹn ngào nói: “Cầu người bỏ qua cho ta đi! Ta không cao quý như người, ta hèn mọn, bình thường nhưng dù sao cũng là cô người. Người khác đánh ta, ta cũng sẽ biết đau, người khác mắng ta, ta cũng sẽ tức giận, người khác đùa giỡn ta, ta cũng sẽ thương tâm khổ sở. Ta không phải là đồ chơi để người giải buồn. Ta là một con người a”

Lúc này Thu Dịch Phi cảm thấy những ủy khuất, mệt mỏi cùng tuyệt vọng suốt mấy ngày qua dồn nén trong lòng nàng, làm nàng như không thể thở được.

Nói xong, Thu Dịch Phi từ nghẹn ngào đã chuyển sang gào khóc.

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi, khẽ thở dài một cái.

Xem ra hắn đã chọc cho con thỏ nhỏ nổi nóng rồi.

Mộ Thiên Sơn để Thu Dịch Phi tùy ý khóc, chỉ vươn tay nhẹ ôm nàng vào lòng, sau đó lấy từ trong ngực ra một cái khăn gấm, ôn nhu lau nước mắt cho nàng.

Mộ đại gia vừa lau nước mắt vừa ôn nhu nói “đừng khóc nữa, lát nữa ta sẽ đưa người về nhà, có được không?”

Phong Nham vừa đến tìm chủ tử đã bị tình cảnh trước mắt làm cho choáng váng, chẳng khác nào bị sét đánh.

Chủ tử thần thánh của hắn lại dùng cái khăn gấm bắt ly thân lau nước mắt cho tiểu cô nương gầy yếu kia.

Mà tiểu cô nương kia còn không biết tốt xấu, cứ khóc lóc không ngừng.

Cái này cũng quá mất mặt rồi, không thể để nàng chà đạp thể diện như vậy được, cứ vậy sẽ đường thành tật xấu thì sao?

Nghĩ tới đây, Phong Nham vì bảo vệ chính nghĩa mà quát to với Thu Dịch Phi “người khóc cái gì, cung chủ của ta chưa từng lau nước mắt cho nữ nhân, đừng có không biết tốt xấu nữa”

Thu Dịch Phi nghe xong thì hung hăng dùng tay đẩy Mộ Thiên Sơn ra, thút thít nói “không cần người lau giúp ta, có gì đặc biệt hơn người đâu, ta cũng không thèm”

Mộ Thiên Sơn nhìn cánh tay trống rỗng của mình, trong lòng có chút giật mình, vừa rời nha đầu kia rồi khỏi, hắn dường như có cảm giác mất mát.

Mộ Thiên Sơn quay đầu lạnh lùng nhìn Phong Nham “Người theo ta về Thiên Khuyết cung, việc tiễn Hương Hương về Thu Dương sơn trang để Phong Vũ thay thế đi”

Phong Nham ngẩn người, không hiểu ý tứ chủ tử thế nào.

Mộ Thiên Sơn nhàn nhã nói “lúc ta từ nội cung đi ra, không cẩn thận làm rơi một đồng tiền trong Thiên Khuyết hàn trì, lúc đầu cũng không thấy quan trọng nhưng giờ nghĩ lại một đồng tiền cũng là tiền ah, mà kỹ năng bơi của người lại tốt nhất, cho nên ta nghĩ người theo ta hồi cung thay ta kiểm lại đồng tiền đó, phân phó Phong Vũ nửa canh giờ sau đến hộ tống Thái cô nương về Thu Dương sơn trang”

Giờ thì Phong Nham đã hiểu.

Chủ tử là muốn trừng phạt hắn.

Thiên Khuyết hàn trì ah! Lạnh ah! Rất lạnh. Có thể làm cho người ta trong khoảng ba đến năm tháng không thể sinh hoạt vợ chồng ah.

Bình thường, ai phạm sai lầm đều bị chủ tử phạt đến đó tắm rửa giặt giũ ah.

Thiên Khuyết cung thiếu gì người để sai bảo, còn hắn đường đường là hộ vệ bên cạnh cung chủ giờ phải rơi vào thảm cảnh bơi trong hàn trì. Quả thực là bị ai.

Phong Nham vừa đi ra khỏi phòng vừa huy động tất cả nơ ron thần kinh cùng chất xám trong đầu để nghĩ xem vừa rồi hắn phạm sai lầm ở chỗ nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, Phong Nham vỗ đùi, kích động làm bầm lều bầu hét lớn: “Không phải vì ta nói nha đầu xấu xí kia chứ? Cung chủ ah, nàng có gì tốt chứ? Nàng còn không bằng một phần của Hoa Bách Hoa, người sao có thể vừa ý nàng đây?”

Trong lúc Phong Nham đang lâm vào suy nghĩ rối rắm phiền muộn, không biết nên giải quyết thế nào thì giật mình vì trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện

một đạo + một đạo + một đạo + một đạo + một đạo = tổng cộng là năm biểu hiện tình cảm nóng bỏng.

Phong Nham nhìn chăm chăm vào Hoa Bách Hoa đang hằm hằm như mẩu dạ xoa, tức giận lớn tiếng nói “ngươi bị thần kinh sao? đột nhiên xuất hiện làm ta giật mình, hơn nữa ta cũng đâu có chọc ghẹo gì ngươi, ngươi vô duyên vô cớ mặt xum mềnh xỉ với ta có ích gì ah”

Hoa Bách Hoa giận dữ đáp lại “còn nói ngươi không trêu chọc ta? Có phải ngươi vừa nói Thái Hương Hương kia ngay cả ta cũng không bằng đúng không? ngươi dám đem gà mà so với phượng hoàng sao? đúng là muốn chết mà”

Phong Nham tắt tiếng.

Hắn đúng là ra ngoài mà quên xem lịch rồi, lẽ ra hẳn phải biết hôm nay là ngày đại hung, không nên gặp người.

Phong Nham rung rung thăm nghĩ: đúng là không nên không tin tưởng vào bói toán, nhìn đi, chỉ có một buổi sáng thôi mà thể xác và tinh thần của hắn đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Hết thấy đều là mệnh ah...

Thu Dịch Phi nghe Mộ Thiên Sơn nói nửa canh giờ nữa nàng sẽ được về nhà thì tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, lúc này mới ngừng khóc.

Mộ Thiên Sơn nhìn thấy hai mắt Thu Dịch Phi hơi sưng đỏ thì trong lòng mềm nhũn, nha đầu kia dường như có khả năng bắt hắn làm những chuyện trước giờ hắn chưa từng làm...

Phong Nham nói không sai, hắn đường đường đại gia đệ nhất thiên hạ, chưa từng có chuyện lau nước mắt cho nữ nhân nào, giờ phải hạ mình làm việc đó.

Mà vừa rồi hắn nghe Phong Nham quát thâu nha đầu này thì trong lòng lại thấy khó chịu, không vui.

Đôi mắt này có thể làm cho nha đầu kia khóc, làm cho nàng cười, làm cho nàng sốt ruột nóng nảy chỉ có thể là một mình Mộ Thiên Sơn hắn.

Nếu người khác làm vậy, hắn sẽ rất khó chịu.

Cho nên, bạn Phong Nham đáng bị lặn trong hàn trì tìm đồng tiền ah.

Mộ Thiên Sơn đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi, lấy trong ngực ra một vật đeo lên cổ nàng rồi nói “đây là ngọc bội Từ Dương Noãn Ngọc, ngươi mang trước ngực, kết hợp với nội công tâm pháp ta dạy ngươi, đến lúc đột phát tác thì cũng không đau nhức kịch liệt như hôm trước nữa”

Thu Dịch Phi cúi đầu nhìn ngọc bội màu tím trên cổ mình, nhìn không được mà chắc lưỡi.

Ngọc bội này, toàn thân óng ánh màu tím thanh thủy, cầm trong tay cảm giác ấm áp.

Thu Dịch Phi ngẩng đầu hỏi “ta nhận nó, có cần phải ăn được gì đó để làm điều kiện trao đổi không?”

Trong lòng Mộ Thiên Sơn nổi lên một tia không đành lòng, rốt cuộc là hắn đã làm nha đầu này sợ rồi.

Mộ Thiên Sơn nghiêm mặt hỏi đáp: “Đưa cho ngươi là đưa cho ngươi, không có gì cần trao đổi cả, ngươi cứ giữ ngọc bội đó đi, đừng để người bên ngoài nhìn thấy, lúc nào cũng phải mang theo bên người, biết không?”

Thu Dịch Phi lúc này nghe lời gật đầu

Cho không đấy, hơn nữa có thể giúp nàng giảm bớt thống khổ khi đột phát, ngu sao mà không lấy.

Về phần không để cho người khác trông thấy, nàng cũng nghĩ vậy, không sợ bị trộm, chỉ sợ người ta tra ra vật này của ai thì phiền toái rồi.

Thu Dịch Phi vừa đem ngọc bội giắt vào ngực thì cảm giác một dòng nước ấm nhẹ nhẹ, chậm rãi thấm vào tim, làm cho nàng cảm giác thoải mái vô cùng.

Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, sau đó lập tức gục đầu xuống, lẩm bẩm thật nhỏ trong miệng “cảm ơn”

Mộ Thiên Sơn có cảm giác khi Thu Dịch Phi nhìn hắn thì hắn thấy có thủy quang lóe lên, làm cho hắn nhìn, sau đó mới hiểu thủy quang đó phát ra từ đôi mắt của Thu Dịch Phi.

Đôi mắt kia vừa khóc, còn ngấn lệ lại sáng trong, long lánh nước.

Giật mình, Mộ Thiên Sơn cũng thu hồi suy nghĩ của mình, nhẹ giọng nói “Hương Hương muội muội cần gì phải khách khí, đại ca cho ngươi thêm một thứ” vừa nói, Mộ Thiên Sơn vừa đưa khăn gấm cho Thu Dịch Phi “khăn gấm này từ lúc ta vào Thiên Khuyết cung thì nó đã theo ta, người trong Thiên

Khuyết cung đều biết nó là vật bất ly thân của ta, nhìn thấy nó cũng như nhìn thấy ta, tương lai nếu có gặp người Thiên Khuyết cung thì chỉ cần đưa khăn gấm này ra, người muốn bọn họ làm gì bọn họ sẽ lập tức thi hành. Hương Hương, cất cho kỹ, đừng có ném đi đó”

Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, hai mắt sáng rỡ hỏi “ có phải khăn gấm này cũng cho không không? có phải không cần ăn độc dược gì không? nếu phải ăn độc dược thì ta đây không thềm”

Mộ Thiên Sơn ha ha cười nói: ” nha đầu người thật là biết cách làm ta vui, yên tâm, sau này đại ca sẽ không cho người ăn độc dược nữa”

Thu Dịch Phi thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt! Đây là mơ ước mấy ngày qua nàng vẫn hằng mong ah, nhưng nàng không ngờ mộng tưởng cũng có lúc thành sự thật.

Thu Dịch Phi đang âm thầm cao hứng thì thấy Mộ đại gia lấy bình sứ từ trong ngực ra. Nàng nhìn cái bình sứ, lo lắng hỏi “ người vừa mới nói sẽ không bao giờ cho ta ăn độc dược nữa, chưa gì đã nuốt lời”

Mộ Thiên Sơn ôn nhu nói “ Hương Hương quá lo lắng rồi, cái này là bách hoa đan đại bổ hoàn, đại ca cho người, người giữ lấy mà dùng”

Thu Dịch Phi nhận bách hoa đan, vẫn còn nom nớp lo sợ nói “ đừng, đừng cho ta gì đó nữa được không? người đột nhiên đối tốt với ta như vậy, làm cho ta cảm thấy tương lai sẽ có đau khổ lớn hơn đang chờ ta”

Mộ Thiên Sơn hừ nhẹ một tiếng “ ta chưa từng thấy nữ nhân nào không biết phân biệt như người a. Ta vốn muốn đối tốt với người, lại bị người nghi ngờ như vậy”

Thu Dịch Phi thấy khuôn mặt tuấn tú yêu mị của Mộ Thiên Sơn thập phần không vui thì tim đột nhiên đập gấp, sợ vô thường đại gia này bực mình lên lại đổi ý, không cho nàng về nhà liền lập tức thức thối mà nói lời cảm tạ

Mộ Thiên Sơn nhìn hai má tái nhợt của nàng thì oán niệm trong lòng cũng lặng yên tiêu tán. Ôn nhu nói với Thu Dịch Phi “ Hương Hương, người quay về Thu Dương sơn trang gặp lại cha và sư phụ người đi, đợi đại ca giải quyết xong công việc, nói không chừng sẽ sai người đến mời người tới Thiên Khuyết cung chơi. Ta rời Thiên Khuyết cung cũng đã lâu, cần phải trở về xem xét, nếu không đại ca đã tự mình đưa người về lại Thu Dương sơn trang rồi”

Thu Dịch Phi nghe xong mấy lời của Mộ Thiên Sơn chẳng những không có chút thụ sủng nhược kinh mà ngược lại toàn thân cứng đờ, không tự chủ mà lạnh run.

Lão thiên gia! Người vừa đá một cái vào đầu Mộ đại gia sao? sao hấn cứ như thuốc dán dính chặt vào ta không chịu buông như thế?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: PHONG VŨ KHÔNG ĐẦU ÓC

Thu Dịch Phi rút cuộc đã có thể lên đường về nhà rồi.

Mộ đại gia biến thái rút cuộc cũng không quán lấy nàng nữa rồi.

Thu Dịch Phi ngồi trên xe ngựa xoa hoa siêu cấp, hai mắt rung lệ, lòng tràn ngập cảm giác biết ơn, không ngừng kích động mà ca ngợi Phật tổ: A Di Đà Phật. Cảm tạ Đức Phật. Cảm tạ người rút cuộc đã để ta có thể về nhà. Cảm tạ người rút cuộc đã để ta trong quãng đời còn lại không cần nhìn thấy Mộ vô thường nữa. Phật tổ, đại ân đại đức của người, Thu Dịch Phi chẳng có chi, chỉ biết lấy thân báo đáp mà thôi.

Thu Dịch Phi nghĩ tới nàng đang trên đường về nhà thì hưng phấn dị thường, ngồi trong xe ngựa mà cũng không yên, cứ nhảy lên nhảy xuống...

Càng nhảy càng cảm thấy sung sướng, cảm giác như mình là người có tiền.

Thu Dịch Phi ở Thu Dương sơn trang cũng không phải chưa từng thấy người có tiền nhưng xa xỉ như Mộ vô thường thì đúng là lần đầu, xa xỉ như thế là cùng.

Chỉ là một cỗ xe chuyên dụng của cun chủ thôi mà lại xa hoa đến nỗi có thể mua được cả một trấn nhỏ.

Cái xe ngựa này được trang trí chẳng khác gì xe ngựa hoàng gia, vách xe đều được mạ vàng còn chưa nói, ngay cả trên trần xe cũng được khảm vô số kỳ trân bảo thạch, trân châu phi thúy...

Đại gia đệ nhất thiên hạ lại dùng trân châu bảo thạch đất đỏ tạo thành bức họa “ giang sơn như thử đa kiêu” trên trần xe...

Thu Dịch Phi ngồi trong xe ngựa, thỉnh thoảng lại hưng phấn nhảy lên, khảy những viên trân châu bảo thạch kia xuống, cất kỹ vào túi, thoải mái nghỉ: hiện tại ta cũng trở thành một nữ hiệp giàu có của võ lâm rồi.

Khi Thu Dịch Phi mới tiến vào xe ngựa, nhìn thấy bốn vách xe lóng lánh vàng kim, lại thấy trần xe gắn đầy bảo thạch thì chấn động, cả người bay bổng.

Cái xe ngựa này, quá xa hoa rồi. Đại gia đúng là không giống người thường.

Thật muốn đem tất cả tài sản của Mộ Thiên Sơn biến thành sở hữu của nàng.

Người ta ở cùng hẳn nhiều ngày như vậy, mặc hẳn khi thích là khi dễ, lại bị ép uống độc dược, còn vì hẳn mà đổ máu... cho dù muốn một chiếc xe ngựa cũng không coi như là đòi hỏi quá đáng... Huống hồ, người ta lúc gần đi cũng không có xin tiền hẳn, cho nên lúc này lấy mấy viên trân châu bảo thạch thì có đáng gì đâu, cũng không phải là chuyện to tát gì, nói thẳng ra thì xem như là cho hẳn một cơ hội đền bù. Nàng lại làm việc thiện rồi đó nha...

Thu Dịch Phi vừa nghĩ, vừa hăng hái nhảy lên nhảy xuống, không ngừng gảy những hạt trân châu bảo thạch trên trần xe, cho đến khi xe ngựa đến dưới chân núi Thu Dương thì bức hoa “giang sơn như thử đa kiều” đã bị Thu Dịch Phi khảy cho sông cạn đá mòn.

Thu Dịch Phi mang theo vẻ mặt thỏa mãn ngọt ngào, tươi cười vuốt ve hầu bao bên hông.

Nàng vô cùng vui vẻ, thầm nghĩ: từ nay về sau, ta chính là người giàu nhất trong Thu Dương sơn trang. Ha ha hahahahah

Xe ngựa đến dưới chân núi Thu Dương sơn trang, Phong Vũ dừng xe, hít sâu một hơi, chớp chớp hai mắt một cái, sau đó mới vung tay kéo rèm xe lên.

Ngay khi đó, khẩn cảm thấy có chút không thích hợp.

Phong Vũ âm thầm nghĩ ngợi: trước kia xóc rèm xe lên, hai mắt luôn bị ánh sáng chói lọi của trân châu bảo thạch trên trần và vàng hai bên thành xe làm cho chói mắt nhưng hôm nay hai mắt hẳn không có cảm giác như thế? Không phải dọc đường đi, hẳn đã trong lúc thần không biết quỷ không hay mà luyện được hỏa nhãn kim tinh chứ?

Phong Vũ đưa mắt quét một vòng trong xe, trên mặt lộ ra biểu tình sợ hãi như là thấy quỷ.

Phong Vũ không khống chế được cảm xúc, nhảy lên xe ngựa, kích động chỉ tay vào Thu Dịch Phi hỏi “sao có thể như vậy? thời điểm chúng ta xuất phát rõ ràng là vẫn còn nguyên vẹn, sao giờ lại thành ra như vậy? xong rồi, xong rồi, mất nhiều bảo thạch như vậy, chắc chắn cung chủ sẽ phạt ta lặn trong hàn trì rồi”

Thu Dịch Phi làm ra vẻ vô tội, ngu dại hỏi lại “ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, có thể là do dọc đường đi xóc nảy dữ quá cho nên trân châu bảo thạch đều bị rơi hết rồi a”

Phong Vũ nghiêng đầu, bộ dáng suy nghĩ sâu xa “thật sự... là đúng vậy sao? không phải là người gây chúng xuống sao?”

Thu Dịch Phi vỗ mạnh một cái, lớn tiếng nói “đúng, chính là ta gây xuống đấy. Thì sao? chính ta gây đấy, muốn làm gì?”

Phong Vũ thấy Thu Dịch Phi quát to thì lập tức bày ra vẻ mặt cung kích, chuộc lỗi, khẩn thiết nói “Thái cô nương ngàn vạn lần đừng tức giận, Phong Vũ chỉ là nhanh mồm nhanh miệng chứ không có ý gì, vừa rồi có đắc tội với cô nương thì xin cô nương rộng lòng bỏ qua cho, Phong Vũ xin thỉnh tội với người”

Thu Dịch Phi bị thái độ của Phong Vũ làm cho ngạc nhiên, không phải chỉ một chút mà là vô cùng, vô cùng ngạc nhiên.

Thiên Khuyết cung đúng là ngọc hỏ tàng long nha, dạng người gì cũng có. Mộ đại vô thường, Hoa Bách Hoa thần kinh, Phong Nham không biết nói chuyện, bây giờ lại thêm Phong Vũ không có đầu óc. Cái này đúng là mở rộng tầm mắt nha.

Thu Dịch Phi ăn trộm bị bắt gặp, vốn tính cả vú lấp miệng em không ngờ nàng mới nói có mấy câu đã hù dọa được Phong Vũ.

Không biết nên khen hẳn trung thực, chân chất hay là nói hẳn không có đầu óc a.

Thu Dịch Phi cảm thấy suy nghĩ của mình có chút không phúc hậu, được tiện nghi lại còn khoe mẽ nhưng nghĩ tới bản thân bị trúng kịch độc, năm ba năm nữa là đi bán muối rồi; trong lúc các cô nương khác phơi phới thanh xuân thì nàng lại phải chịu đựng sự đau nhức, thống khổ tận tâm can, cho nên sự mềm lòng của nàng chỉ thoáng qua chớp lát rồi tan biến.

Nàng không nên cảm thấy áy náy với người của Thiên Khuyết cung.

Tiếp tục làm người chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

Thu Dịch Phi làm ra vẻ rộng lượng, không muốn so đo với Phong Vũ “được rồi, ta cũng không phải người hẹp hòi, chuyện hôm nay ta cũng không trách người” ă, ta không phải là người hẹp hòi, chỉ là người chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ thôi.

Phong Vũ lại nhiều lần cảm tạ Thái cô nương không trách tội.

Thu Dịch Phi lại làm ra vẻ nghiêm túc nói với Phong Vũ “ khi ngươi quay về Thiên Khuyết cung, cung chủ nhà ngươi có hỏi xe ngựa vì sao lại thành ra như vậy, ngươi cứ nói là ta gây hết đi, dù sao ta cũng sẽ phải chết, cho nên trước khi chết gánh thêm một tội danh nữa cũng chẳng sao, miễn cho ngươi khỏi bị trách phạt”

Phong Vũ bị Thu Dịch Phi hư tình giả ý làm cho cảm động đến suýt rơi nước mắt “ Thái cô nương đúng là một người tốt. Phong Vũ cảm kích vô cùng, giống như sóng trường giang cuộn cuộn không dứt. Phong Vũ không phải anh hùng nhưng cũng lập chí làm một tiểu anh hùng. Anh hùng thì phải có trách nhiệm. Thái cô nương yên tâm, ai làm người đó chịu, việc này do Phong Vũ gây ra tất nhiên sẽ phải tự mình chịu tội, tuyệt sẽ không liên lụy tới Thái cô nương”

Nghe xong mấy lời này, Thu Dịch Phi rất muốn hét to: lão nương đợi chính là những lời này

Phong Vũ vội vàng quay về Thiên Khuyết cung, chuẩn bị nhận phạt của Mộ đại gia.

Thu Dịch Phi thở sâu, trong lòng hưng phấn tới mức hai chân bước như chạy lên núi.

Đi đến sườn núi, nàng đột nhiên thấy rất nhiều người mặc y phục hoa lệ đi phía trước.

Thu Dịch Phi không muốn gặp gỡ nhiều người, rất muốn tránh đi nhưng đường lên núi lại chỉ có một con đường nên nàng bắt buộc phải đi tiếp, tiến gần đám người kia.

Khi Thu Dịch Phi định lướt qua đám người không quen biết kia thì sau lưng đột nhiên vang lên mấy âm thanh thét chói tai

“Lão Tam? !”

“Tam muội? !”

“Tam tỷ? !”

Thu Dịch Phi quay đầu, phát hiện âm thanh vừa rồi đúng là của ba vị tỷ muội nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: THÁI ĐỘ CỦA NGƯỜI NHÀ

Thu đại tiểu thư, Thu nhị tiểu thư, Thu tứ tiểu thư đều đi tới bên cạnh Thu Dịch Phi, ba người sáu con mắt mở thật to, quét tới quét lui trên người nàng nhiều lần.

Đánh giá một hồi, Thu đại tiểu thư lên tiếng đầu tiên “ tam muội, mấy ngày qua ngươi chạy đi đâu? Phụ thân chỉ sai ngươi xuống núi đưa thiệp, ngươi lại đi gần nửa tháng mới về, lại trốn đi chơi ở đâu hả?”

Thu Dịch Phi ngẩn ngơ, cảm giác như không có lời nào để nói.

Lẽ ra nàng mất tích nửa tháng, gặp lại, đại tỷ phải dùng những lời yêu thương kinh hi mà nói với nàng “ tam muội, ngươi cuối cùng cũng về rồi, những ngày qua ngươi đã đi đâu? Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Nhưng mà, nàng đại tỷ nói: ngươi lại trốn đi chơi ở đâu?

Thu đại vừa dứt lời, Thu nhị đã tiếp nối “ tam muội, ngươi rời nhà lâu như vậy sao không nhắn lại một tin cho mọi người biết. Phụ thân cứ tưởng ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lo lắng mất mấy ngày. Ngươi lớn như vậy rồi, trước khi đi đâu cũng phải báo cho người nhà biết một tiếng chứ?”

Thu Dịch Phi cảm thấy đáng chết trong lòng. Nàng chịu nhiều đau khổ, thậm chí còn suýt mất mạng nhưng có được cơ hội liền tâm tâm niệm niệm quay về nhà. Nhưng vừa về tới đã nghe các tỷ tỷ trách móc, cho rằng mấy ngày qua nàng trốn ra ngoài đi chơi. Thu Dịch Phi rất hi vọng có ai đó hỏi nàng một câu: mấy ngày qua ngươi tốt chứ?

Thu tứ như hiểu được nỗi lòng của Thu Dịch Phi, ôn nhu hỏi nàng “ tam tỷ, mấy ngày qua ngươi tốt chứ?”

Thu Dịch Phi cảm thấy ấm lòng, đang định trả lời thì không ngờ Thu tứ tiểu thư đã hỏi tiếp “ còn trôi qua rất vui vẻ phải không? tam tỷ, không phải là

muội muội nói người, nhưng người cũng quá không phép tắc rồi, rồi nhà không thèm nói một tiếng, lúc về lại làm chúng ta kinh ngạc, thật không biết nên nói người thế nào nữa”

Thu Dịch Phi tâm như tro tàn.

Ba người cốt nhục chí thân, không ai nói được một lời quan tâm thật lòng.

Thời điểm ra đi làm cho chúng ta lo lắng, là lo lắng nàng có quay về hay không a

Lúc trở về lại làm cho chúng ta kinh ngạc, là ngạc nhiên vì nàng thật sự lại quay về

Lúc trở lại lại để cho chúng ta chấn kinh —— là giật mình nàng thật sự lại về nhà đã đến a

Thu Dịch Phi cảm thấy chua chát vô cùng, tỷ muội của nàng đều mong nàng biến đi cho khuất mắt.

Các nàng luôn ghét bỏ có một thân nhân ngu xuẩn như nàng.

Nhưng nếu nàng không ngu thì chưa chắc sống được tới bây giờ, mà có thì cũng sẽ chịu không ít đau khổ.

Thu Dịch Phi cố kiềm nén tâm trạng, bắt buộc bản thân bày ra dáng vẻ tươi cười ngây ngô nói “ta đi Thiên Trì tiêu cực phát thiệp mời, khi trở về thì bị roi xuống sông Thu Dương, các người cũng biết ta không biết bơi, khi được người ta cứu lên thì đã bị nước sông cuốn trôi khá xa rồi, điều dưỡng xong thì vội vàng quay về ngay nè”

Thu Dịch Phi vừa nói dứt lời, ba tỷ muội Thu gia đã mở to hai mắt, kinh ngạc vạn phần, đồng loạt la to “sông Thu Dương?”

Thu đại: “Thu Dịch Phi, không phải vậy chứ, với dáng người đầy đặn của nhị tỷ người có roi xuống thì một nửa cũng còn kẹt lại trên bờ, mà người thì bị nước sông Thu Dương cuốn trôi”

Thu nhị” Thu Dịch Phi, người đứng là... thật không biết nên nói thế nào. Thì ra nguyên nhân người rời nhà nhiều ngày là vậy sao? thật làm cho người ta dở khóc dở cười, người khi nào thì mới bớt vụng về đây?”

Thu tứ “tam tỷ, tuổi của người đâu còn nhỏ nữa. Ta thật không dám nói cho người ta biết ở Thu Dương son trang, ta là tứ tiểu thư chứ không phải tam tiểu thư, rằng thật ra trong nhà ta còn có một tam tiểu thư khác, chỉ có điều quá mức ngốc nghếch, khờ khạo a”

Thu Dịch Phi rất muốn roi lệ.

Lúc trước trải qua nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn suýt chết, nàng cũng chẳng có mong ước gì, chỉ một lòng muốn về nhà, gặp lại người thân nhưng giờ phút này, đối diện với thái độ ghét bỏ của các tỷ muội, trong lòng nàng đau đớn vô cùng.

Có lẽ nàng không nên quay về.

Thu Dịch Phi còn đang âm thầm tổn thương thì chợt nghe thanh âm một nam nhân từ cách đó không xa vọng tới

“Liên nhi, ba tỷ muội các người nói chuyện gì với vị cô nương này mà lâu vậy? ta thật tò mò, nàng theo ngũ đệ, thất đệ tới góp vui, tham gia náo nhiệt a”

Thu Dịch Phi thoáng nghiêng đầu, nhìn về phía người nói chuyện chỉ thấy người nọ một thân mình hoàng, toàn thân quý khí, khuôn mặt nam tính tuấn đạt.

Thu Dịch Phi lại nhìn sau lưng người nọ thấy hai nam tử cũng quý khí mười phần, vẻ mặt còn toát ra chút kiêu căng.

Thu nhị tiểu thư Thu Dịch Liên nghe nam tử mặc hoàng y nói xong thì lập tức bày ra dáng vẻ tươi cười ngọt ngào.

Thu Dịch Phi âm thầm thở dài: đúng là nhất tiểu khuynh thành.

Thu Dịch Liên đi tới trước mặt người nọ, ôn nhu nói “hồi thái tử ca ca... vị cô nương này, để cho thái tử ca ca chê cười cười rồi... nàng là... nàng là tam muội của ta”. Nghe nàng nói, có cảm giác nàng có bao nhiêu xấu hổ, khó mở miệng, cho thấy Thu Dịch Phi ở trong lòng các tỷ muội nàng có bao nhiêu chán ghét và khó chịu.

Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn nam tử hoàng y.

Thì ra người này là thái tử. Thái tử xuất hiện ở chỗ này, hẳn là tới tham gia đại hội võ lâm.

Thu Dịch Phi lại nhìn Thu Dịch Liên bên cạnh hắn.

Có lẽ nàng sắp trở thành thái tử phi. Cháu gái thừa tướng đương triều, địa vị không nhỏ, dung mạo lại quốc sắc thiên hương, nói không chừng tương lai chính là mẫu nghi thiên hạ.

Thu Dịch Phi bỗng nhiên nghĩ đến lý luận lấy vợ của Mộ Thiên Sơn, liền có lòng tốt mà thờ dài thay hấn.

Xem ra hấn không thể lấy vợ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân rồi.

Thái tử nghe xong những lời của Thu Dịch Liên thì nghi hoặc “ồ” một tiếng, sau đó nhìn Thu Dịch Phi nhưng lại hỏi Thu Dịch Liên “Liên nhi không phải chỉ có ba tỷ muội sao? sao lại có thêm một muội muội?”

Thu Dịch Phi yên lặng, để mặc thái tử và hai người sau lưng hấn tùy ý đánh giá.

Nàng rời nhà suốt nửa tháng, người nhà chẳng những không đi tìm nàng, thậm chí còn muốn loại trừ nàng khỏi gia phả.

Trong lòng Thu Dịch Phi cảm thấy chua xót vô hạn.

Thu Dịch Liên vẫn làm ra vẻ khó mở miệng mà trả lời “không phải chúng ta cố ý giấu diếm thái tử ca ca, điều này thực sự là... thực sự là...”

“Thật sự là tiểu nữ tử bình thường ngu dốt tới cực điểm, thường xuyên làm cho Thu Dương sơn trang và người nhà hổ thẹn, cha ta đã từng nói qua: ta sinh ra người cũng như chưa sinh, trong nhà có người cũng như không, nếu để người ngoài biết Thu Dương sơn trang có một tam tiểu thư như người thì không biết càng tốt hơn. Ở Thu dương sơn trang, cha ta là người lớn nhất, hấn nói như vậy nên sau này mọi người đều nói với người ngoài là Thu gia chỉ có ba nữ nhi”

Thu Dịch Phi thật sự không chịu được cái kiểu dài dòng văn tự của Thu Dịch Liên, cho nên đành phải thay nàng trả lời nghi vấn của thái tử gia.

Thái tử nghe xong mấy lời của Thu Dịch Phi thì dò xét vẻ mặt nàng cẩn thận, rồi như suy nghĩ ra điều gì mà nói “theo cách nói của tam muội, thoát nhìn cũng không phải là người vụng về a”

Thu Dịch Phi đột nhiên cười cười, trả lời: “Thái tử điện hạ, lời nói không phải dùng để nhìn mà là nghe được a”

Thu Dịch Liên nhìn dáng vẻ tươi cười của Thu Dịch Phi thì trong lòng run rẩy một cái.

Nha đầu kia từ khi nào cười lên lại kinh diễm thoát tục như vậy?

Thu Dịch Liên quay đầu nhìn thái tử, run rẩy trong lòng lập tức biến thành chấn động cực lớn.

Thái tử ca ca vậy mà có hứng thú nhìn chằm chằm nha đầu này.

Thu Dịch Liên lại quay sang nhìn Thu Dịch Phi, hung hăng trừng mắt, nữ nhi của nha hoàn rửa chân quả nhiên cũng là đồ xấu xa chuyên câu dẫn người khác.

Nhưng mà rửa chân với câu dẫn người thì có liên quan gì đâu?

Ghen tỵ quả nhiên có thể làm cho nữ nhân không chịu nói đạo lý, tức giận làm mờ lý trí a.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: BIỂU CA

Thu Dịch Phi về đến nhà đã thấy cha mà hai bà mẹ kế đứng đợi, chắc chắn là đợi mấy tỷ muội và mấy chàng rể quý của họ mà thôi.

Vừa nhìn thấy Thu Dịch Phi, hai bà mẹ kế đã chấn kinh, không hẹn mà cùng trừng mắt, run rẩy duỗi tay, thanh âm cũng run run mà hỏi “ngươi, sao ngươi lại trở về hả? ngươi bỏ đi nhiều ngày như vậy là đi đâu?”

Sao ngươi lại trở về?

Ý tứ là nếu không trở về thì tốt rồi.

Mấy ngày nay ngươi bỏ đi đâu?

Xem ra hai bà mẹ kế không đợi được nữa, bắt đầu tiến hành cuộc thẩm tra.

Thu Dịch Phi cảm thấy nàng dạo một vòng qua cửa nhà Diễm Vương gia rồi mới quay về, coi như là một nửa nữ quý. Hôm nay trở lại, đối mặt với hai bà mẹ kế mẫu dạ xao thì nàng cũng không có gì phải cố kỵ nữa.

Nàng chủ yếu là muốn xem thái độ cha nàng thế nào.

Nếu cha nàng đối với nàng có một chút thương yêu thực lòng, nàng sẽ không nói cho họ biết nàng trúng kỳ độc, nàng sẽ nói rằng rời nhà mới biết bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm, nàng sau này sẽ không đi đâu nữa.

Nếu cha nàng cũng vứt bỏ không quan tâm, vậy thì nàng không còn gì do dự nữa rồi.

Y theo kế hoạch lúc trước mà làm: mướn người, đốt nhà rồi trốn đi.

Chẳng thà sống lưu lạc nơi đầu đường xó chợ còn hơn là ở lại một nơi không có ai thật lòng yêu thương, quan tâm nàng, ở lại nơi không có chút tình thân này.

Thu Vạn Niên thấy Thu Dịch Phi xuất hiện thì có chút kích động, đi đến bên cạnh nàng, nắm chặt tay nàng, tha thiết hỏi “tiểu tam nhi, ngươi đã đi đâu vậy? làm cha lo lắng nhớ thương a. Cuối cùng cũng quay về rồi. Những ngày qua đã xảy ra chuyện gì? Trải qua tốt chứ? Dù thế nào thì ngươi cũng đã trở về, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi”

Thu Dịch Phi nhìn phụ thân đại nhân trước mắt, nghe hân ân cần hỏi han, cảm nhận được cái nắm tay của hắn, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn.

Cuối cùng cha nàng vẫn quan tâm nàng.

Thu Dịch Phi đem chuyện té xuống sông nói lại lần nữa.

Thu Vạn Niên nghe xong thì nước mắt đầm đìa, cảm khái thở dài nói “tiểu tam nhi, con người rồi sẽ chết nhưng có cái chết nặng tựa Thái Sơn, có cái chết nhẹ tựa lông hồng, cũng may ngươi rơi xuống nước mà không chết, nếu không ngươi mà chết đuối thì đúng là nhẹ tựa lông hồng rồi”

Thu Dịch Phi á khẩu.

Tiểu tam nhi, cứ gọi như vậy thì e là đời này nàng không thoát khỏi mệnh tiểu thiếp a.

Còn nữa, ai là lông hồng? nếu nàng là lông hồng nhỏ vậy cha nàng là lông hồng lớn? cả Thu gia đều là lông hồng a.

Bên này một đôi phụ tử bày tỏ tình thâm, bên kia một nhóm nữ nhân nghiêng răng ghen tỵ.

Cuối cùng Thu nhị không nhịn được nữa mà phát pháo đầu tiên, nàng không thể nào chịu được cảnh Thu lão cha quan tâm tới tam muội của nàng, nên hết sức bức bối mà lên tiếng “cha, đừng khóc, chẳng phải mấy ngày trước ngươi vui vẻ nói không có việc gì sao, nói chúng ta nhiều người, thiếu nàng cũng không có gì, sao hôm nay lại mau nước mắt như vậy? Mau ngừng khóc đi, mọi người còn đang muốn ăn cơm, thái tử ca ca chắc cũng đã đói bụng”

Trong lời nói của Thu nhị có ẩn chứa sự sai khiến, ra lệnh.

Thu Dịch Phi trầm nghĩ, làm người bên cạnh thái tử có khác, ngay cả cha ruột cũng bắt đầu lên mặt.

Thu Dịch Phi cũng không để ý những lời Thu nhị nói.

Đồ gây sự.

Dù trước kia thế nào đi nữa, thì lúc này cha nàng cũng đã khóc vì nàng, thế là đủ.

Thu Dịch Phi nhẹ nhàng đảo mắt nhìn ba vị hoàng tử về mặt cảm động vì cảnh cha con tình thâm trước mắt, cũng khó trách, hoàng cung thâm sâu như biển, e là thâm tình đã sớm biến mất trong cuộc tranh giành quyền lực.

Thu Vạn Niên vừa gọi mọi người an vị, vừa phân phó hạ nhân “ mau đi mời thiếu gia tới dùng cơm”

Thu Dịch Phi được Thu Vạn Niên sắp xếp ngồi bên cạnh hắn thì ngạc nhiên, trong lòng trầm nghĩ: từ khi nào địa vị của nàng đã được thăng cấp như vậy? tiểu tam nhi có thể phù chính, được ngồi ăn cơm bên cạnh gia chủ a.

Trước kia nàng đều bị an bài ngồi ở cuối bàn ăn cơm nhưng phần lớn thì nàng cũng đã tự giác đến ngồi chung với các sư huynh sư tỷ.

Sau khi ngồi xuống, nháy mắt Thu Dịch Phi đã thấy hạ nhân dẫn một thiếu niên xinh đẹp đi tới.

Thu Vạn Niên nhìn thấy thiếu niên kia thì vội đứng dậy đón hắn, còn xếp ngồi bên cạnh Thu Dịch Phi “ngồi đi”

An bài xong, Thu Vạn Niên mới quay lại chỗ ngồi của mình, nhỏ giọng nói với Thu Dịch Phi “tiểu tam nhi, chắc ngươi không nhận ra rồi, đây là biểu ca ngươi, là cháu trai của hai vị mẫu thân của ngươi. Ta cảm thấy trong nhà có lẽ ngươi thích hợp nói chuyện với hắn nhất, nên ngươi cứ nghe lời cha mà gọi hắn là biểu ca đi, đừng làm cho hai mẹ của ngươi nghĩ rằng chúng ta lãnh đạm với thân thích của bọn họ”

Thu Định Phi nghe xong thì không có nói gì.

Gọi thân thiết vậy sao? đừng nói là quan hệ rối rắm với hai mẹ kế mà nàng với hắn cũng có liên quan gì đâu?

Nếu gọi biểu ca thì phải để ba vị tỷ muội của nàng gọi a, bởi vì thừa tướng đương triều Ôn Uyên dưới gối chỉ có một cháu trai, nàng nhớ không lầm thì hình như gọi là Ôn Tử Lâm. Bấu giờ bắt nàng gọi hắn là biểu ca, thật đúng là ba con xa tới bần đại bác ba ngày cũng không tới nha.

Nghe nói Ôn Tử Lâm từ nhỏ đã tướng mạo xuất chúng, lớn lên còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân nhưng Ôn Tử Lâm ngoài tướng mạo xuất chúng còn là thông minh lanh lợi đáng yêu, nên được ca gọi là thân đồng.

Tiếc rằng người ưu tú luôn bị lão thiên gia ghen tỵ.

Nghe nói năm Ôn Tử Lâm được năm tuổi đột nhiên bị bệnh nặng, sốt cao mê man, cả người nóng hừng hực như một lò lửa. Thừa tướng phí hết tâm sức, tốn hao nhiều tiền của mới cứu được một mạng của hắn nhưng tiếc là từ đó hắn trở nên ngây ngốc.

Ôn Tử Lâm trải qua cơn bạo bệnh, trí tuệ cũng vĩnh viễn dừng lại ở một đứa trẻ năm tuổi.

Nói thẳng ra thì hắn là một kẻ ngốc.

Một nam nhân hai mươi tuổi nhưng trí tuệ chỉ của một đứa trẻ năm tuổi, ngây ngô ngu ngốc.

Những lời của Thu Vạn Niên có thể hiểu là: con gái, người với cháu trai với cùng nhau là thích hợp nhất a. Hắn ngốc thì có sao, người cũng khác gì đâu, cho nên hai người ngốc chơi cùng nhau là đúng rồi.

Thu Định Phi thật cảm ơn cha nàng đã coi trọng nàng, giao cho nàng một nhiệm vụ đặc biệt như vậy.

Ngắm lại thật đúng là người nhiệt tình.

Thu lão đầu, người cho rằng tam nữ nhi của người là kẻ ngu đúng không? được, ta sẽ ngốc tới cùng cho người xem.

Thu Định Phi nghĩ lại thì thấy có điểm kỳ lạ.

Ôn Tử Lâm này rõ ràng là cháu trai của hai mẹ kế nàng, mà hai nàng thấy hắn ngây ngô như đứa trẻ lên năm thì đối xử lạnh nhạt, vì sao một người dưỡng không huyết thống như cha nàng lại ân cần với hắn như thế?

Chẳng lẽ Ôn Tử Lâm là con riêng của cha nàng.

Không, Ôn Tử Lâm và cha nàng nhìn đâu có giống nhau, nàng là đứa con do hắn phản bội vợ sinh ra còn không giống hắn nữa là. Cho nên dứt khoát là không phải.

Suy nghĩ miên man, nháy mắt Thu Định Phi đã bị những ý nghĩ ngổn ngang của mình làm cho choáng váng. Nàng quyết định không thêm nghĩ gì nữa. Cuộc đời ngắn ngủi, nên tận hưởng lạc thú trước mắt.

Thực ra cuộc đời của nàng còn ngắn hơn người khác, cho nên nàng còn có thể vô liên si cũng được.

Thu Định Phi lại trưng ra chiêu bài cười ngây ngô, đưa tay gấp một khối thịt bò đặt trong chén Ôn Tử Lâm, còn ôn nhu nói “ mau ăn đi, sau khi ăn xong hai chúng ta đến hậu sơn chơi”

Ôn Tử Lâm đáp trả cho Thu Định Phi ánh mắt so với nước còn thuần khiết hơn, nụ cười so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn, hưng phấn nói “ ă, người là người tốt nhất ở đây, chịu chơi với ta. Không được gạt người, ai gạt người thì là con heo”

Mọi người trong bàn, bất kể là ba hoàng tử tôn quý hay ba tiểu thư xinh đẹp của Thu gia hoặc là gia chủ Thu lão đầu và hai bà vợ đều bị màn đối thoại ngây thơ của đôi nam nữ trước mắt mà choáng váng suýt chút nữa là hôn mê.

Lúc ăn cơm còn có thể thưởng thức hai kẻ ngu nói chuyện, thật là cảnh đẹp ý vui tới mức muốn thét lên nha.

Ai nói cô đại không có sấm sét chứ?

Bữa cơm này, suýt chút nữa là bị sét đánh chết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: ÂM HỒN BẤT TÁN

Ăn cơm trưa xong, Thu Dịch Phi mang Uông Tử Lâm đi về phóa hậu viện.

Thu Vạn Niên nhìn nữ nhi vô tri mang theo đại chất tử thiên chân vô tà vui vẻ sánh đôi đi về phía hậu viện, trong lòng cảm thấy được an ủi phần nào.

Ah! Thật sự là một đôi bích nhân ah! Một đôi uyên ương do trời đất tạo nên a.

Thu Vạn Niên quay đầu nhìn hai bà mẹ kế của Thu Dịch Phi một ánh mắt như đứng rồi. Thu hồi ánh mắt, cả ba người đều nở nụ cười quý dị.

Thu Dịch Phi đưa Uông Tử Lâm đến một hành lang vắng vẻ ở hậu viện thì cũng dờ dỏ về mặt khờ ngốc ngây trang, mặt mũi tràn đầy một nỗi dựa vào lan can ngồi xuống.

Thu Dịch Phi sau khi ngồi xuống, thấy Uông Tử Lâm vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh mình, không nhúc nhích, chỉ nghiêng khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt mở to nhìn nàng.

Thu Dịch Phi trong lòng cảm khái nói: tiểu tử này, một đồng tuổi rồi mà vẫn còn ngây thơ được như thế, thậm chí còn rất khá ái ah.

Thu Dịch Phi vỗ vỗ ghế đá bên cạnh nói với Uông Tử Lâm “đừng có ngây ngốc đứng đó, ngồi đi”

Uông Tử Lâm nghe lời nàng ngồi xuống, sau đó vẫn nghiêng đầu, hai mắt mở to sáng rỡ nhìn chăm chăm Thu Dịch Phi.

Dù tâm trí chỉ có năm tuổi nhưng dù thế nào hấn cũng là một nam nhân hai mươi tuổi, Thu Dịch Phi sao có thể để cho một nam nhân hai mươi tuổi cứ nhìn chăm chăm mình như vậy, thực sự rất không được tự nhiên.

Thu Dịch Phi hắng giọng một cái, hỏi Uông Tử Lâm “ngươi nhìn gì đó? Mặt ta bị dơ sao?”

Uông Tử Lâm về mặt hồn nhiên, không biết nên nói thế nào, hồi lâu mới lên tiếng “ngươi so với rồi không giống, không giống lúc ăn cơm”

Thu Dịch Phi cảm thấy rung mình, không ngờ nàng già vờ ngây ngốc đã lừa được rất nhiều người nhưng lại để một kẻ ngu ngốc nhìn thấu.

Nhân sinh chính là tràn đầy châm chọc như vậy .

Thu Dịch Phi trên mặt hiện ra vẻ tươi cười như đại tỷ đang dụ dỗ tiểu đệ, ôn nhu hỏi “không giống chỗ nào a?”

Uông Tử Lâm nhún hai hàng lông mày, khuôn mặt xinh đẹp biểu lộ mê hoặc trả lời “lúc ăn cơm, ngươi có thể chơi với ta, ăn cơm xong, ngươi lại biến thành người lớn”

Thu Dịch Phi cười cười nói: “Ta biến thành người lớn cũng vẫn chơi với ngươi”. Dù sao cũng không có việc gì, trêu chọc tiểu hài tử tìm niềm vui xem ra cũng không quá phận.

Uông Tử Lâm nghe Thu Dịch Phi nói xong thì vui vẻ không thôi, hai hàng lông mày giãn ra, cẩn thận hỏi lại để xác định “thật sự?”

Thu Dịch Phi ha ha cười nói: “Đương nhiên là thật, lừa ngươi là con heo”

Uông Tử Lâm cao hứng vỗ tay.

Thu Dịch Phi chảy mồ hôi trán.

Vỗ tay...

Đúng là năm tuổi.

Thu Dịch Phi hỏi Uông Tử Lâm “Bình thường ở nhà, gia gia của ngươi đều gọi ngươi là gì?” Ta cũng không muốn làm biểu muội với ngươi nha.

Uông Tử Lâm nghĩ nghĩ một hồi rồi nghiêm túc đáp “gia gia và cha ta đều gọi ta là Đại Bảo”

Phốc...

Thở huyết!

Thật là...Nghe tên mà phát lạnh.

Thu Dịch Phi xoa xoa thái dương, cố gắng giữ nụ cười mà nói “ta gọi là Tiểu Bảo”

Ngươi lạnh, ta càng lạnh hơn, xem hai ta ai bị đông lạnh trước.

Uông Tử Lâm nghe nhũ danh biến thái tự xưng của Thu Dịch Phi xong thì nhảy lên cao, vô cùng hưng phấn vỗ tay kêu to “Tiểu Bảo! Tiểu Bảo! Tiểu Bảo!”

Thu Dịch Phi cảm thấy hơi hận, nàng chịu thua.

Đứa nhỏ này quá ngây ngô rồi.

Thu Dịch Phi vội vàng vẫy tay nói với Uông Tử Lâm “Đại Bảo, Đại Bảo, ngừng. Tỷ tỷ hỏi ngươi, ai đưa ngươi từ kinh sư tới đây?”

Thu Dịch Phi thầm nghĩ trong lòng: ta xưng chị với ngươi cũng không tính là chiếm tiện nghi của ngươi a, với tâm trí năm tuổi như ngươi thì gọi một thiếu nữ mười bảy tuổi như ta là chị cũng đáng thôi.

Uông đại bảo ngồi lại bên cạnh Thu tiểu bảo tỷ tỷ, nhu thuận trả lời “là dưỡng đưa ta đến đây”

Nội tâm Thu Dịch Phi lộ bộ một cái “cha ta không thỉnh gia gia ngươi đến, mà chỉ đưa một mình ngươi đến thôi sao?”

“Hắn nói chuyện riêng với gia gia, sau đó gia gia nói gia gia bận nhiều việc, không đi được”

“Gia gia của ngươi yên tâm để ngươi đi một mình?”

“Àn! Gia gia nói, để ta đi cùng dưỡng tới đây sẽ có nhiều bạn chơi đùa, hắn cũng không lo lắng”

Thu Dịch Phi tâm triệt để trầm xuống

Thu lão đầu nhà nàng quả nhiên không phải vừa.

Thu Dịch Phi cẩn thận suy nghĩ rồi hỏi tiếp “đại bảo, khi ta chưa về, cha ta mỗi ngày kêu ai chơi với ngươi?”

Uông Tử Lâm biau môi trả lời nói: “Dưỡng lại để cho Hương Hương tỷ tỷ chơi với ta thế nhưng mà cùng nàng chơi một chút cũng không thú vị ta thích cùng Tiểu Bảo cùng nhau chơi đùa! Về sau mỗi ngày hai ta cùng nhau chơi đùa, ta không để ý tới Hương Hương tỷ tỷ!”

Thu Dịch Phi đã hiểu, khi nàng chưa trở về, cha nàng để nhị sư tỷ chơi với “biểu ca”, nàng vừa về hắn đã có toan tính trong lòng.

Thu Dịch Phi cảm giá chua xót trong lòng, không biết khi cha nàng nhìn thấy nàng thì kinh hi là do nữ nhi rớt cuộc cũng bình an trở về hay vì có lựa chọn tốt hơn để làm bạn cùng “biểu ca”?

Uông Tử Lâm thấy gương mặt Thu Dịch Phi trở nên lạnh thì quan tâm hỏi “Tiểu Bảo, ngươi làm sao vậy?”

Thu Dịch Phi nhàn nhạt trả lời: “Không sao cả, có chút không vui mà thôi”

Uông Tử Lâm nghĩ nghĩ rồi làm như hiển vật quý mà nói với Thu Dịch Phi “ta dẫn ngươi đi xem chuyện thú vị a. Chúng ta đi xem thái tử vương gia ăn người”

Thu Dịch Phi nghi hoặc hỏi: “Ăn người?”

Uông Tử Lâm liên tục gật đầu trả lời “ân ân” còn dắt tay Thu Dịch Phi chạy vào một cánh rừng nhỏ phía trước.

Đến nơi, Uông Tử Lâm dừng lại, đảo mắt nhìn chung quanh, còn ra hiệu cho Thu Dịch Phi đừng lên tiếng, sau đó rón ra rón rén cùng nàng chạy vào rừng.

Sau khi vào rừng, Thu Dịch Phi cuối cùng cũng biết ăn người là như thế nào.

Nói thẳng ra là trò đùa nghịch lưu manh a.

Giữa ban ngày, một lá thái tử cao cao tại thượng của Đại Mãn vương triều, một là đệ nhất mỹ nhân lại đang quần quýt hôn nhau.

Như si mê như say sưa ah!

Thu tam tiểu thư hoàng hoa khuê nữ lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Thu Dịch Phi vội kéo tay Uông Tử Lâm, nhanh chóng lôi kéo bạn nhỏ đang muốn xem phim con heo rồi đi.

Ra khỏi rừng, hai má của Thu Dịch Phi vẫn còn hồng hồng, tức giận nói với Uông Tử Lâm “ngươi là đứa nhỏ sao lại hư như vậy? ăn người như vậy cũng không nên xem, thật là không đúng”

Uông đại bảo về mặt ủy khuất nói: “Không phải ta cố ý muốn xem, lần trước ta ngủ trong rừng, lúc đó thái tử và đệ đệ hần tới, sau đó còn có đại biểu tỷ, nhị biểu tỷ và tứ biểu muội đều đến, cho nên ta mới thấy”

Thu Dịch Phi lấp bắp kinh hãi, tròn to mắt nói “ vương gia, đại tỷ, tứ muội, bọn họ đều đi cùng nhau? Không biết xấu hổ sao?”

Thu Dịch Phi thốn thức vô hạn, ghép đôi như vậy thực sự quá tuyệt diệu rồi.

Đệ nhất mỹ nhân và thái tử, cô nương xinh đẹp sánh đôi cùng vương gia, còn nàng, rõ ràng là cha nàng muốn đem nàng ghép với Uông Tử Lâm, coi như là ngọc nữ xứng với si nam.

Ngũ đại xứng với nhau.

Phi!

Cái nhà này không còn gì để lưu luyến nữa.

Thu Dịch Phi cuối cùng cũng ra quyết định cuối cùng: bỏ nhà ra đi.

Suy nghĩ chi bằng hành động, đang lúc Thu Dịch Phi bắt đầu tiến hành phương án bỏ nhà ra đi, còn đang do dự có nên mượn người đốt nhà, sau đó đốt luôn khế ước bán mình của các nha hoàn nô bộc hay không thì Thu Vạn Niên đã gõ cửa phòng tam nữ nhi của mình.

Thu lão đầu bày ra dáng vẻ tươi cười nhiệt tình, nắm tay nữ nhi, ân cần hỏi han

Thu Dịch Phi nhìn về mặt quan tâm giả dối, tính toán của cha ruột thì trong lòng tràn đầy đắng chát.

Thu Dịch Phi cắt ngang những lời hỏi thăm dài dòng của lão “ cha, tìm ta có việc gì?”

Thu Vạn Niên ngẩn ngơ, hần không ngờ Thu Dịch Phi sẽ cắt ngang sự nhiệt tình, yêu mến của hần dành cho nàng. Hần cho rằng khi hần ra chiều thân tình thì tam nữ nhi ngũ ngọc của hần sẽ cảm động đến rơi nước mắt, ôm lấy hần kêu lên “ phụ thân, ta yêu ngươi. Phụ thân, tất cả đều nghe theo ngươi”. Không ngờ lại không như hần nghĩ, Thu Dịch Phi chẳng những không có biểu hiện gì, còn không kiên nhẫn cắt lời hần.

Thu Vạn Niên ho khan hai tiếng, cố gắng đè nén suy nghĩ lại, bày ra vẻ mặt yêu thương nói “ tiểu tam nhi, ngươi cảm thấy biểu ca của ngươi thế nào?”

Thu Dịch Phi cười lạnh trong lòng.

Cho dù không thương yêu nữ nhi của mình cũng không thấy ai lại đẩy nữ nhi của mình xuống hố như vậy.

Thu Dịch Phi rất buồn bực, lúc còn nhỏ, nàng thông minh thì người nhà không chào đón, còn khi để nàng, nói nàng chỉ là con gái một nha hòa rửa chân mà thôi. Khi nàng trưởng thành, biết giả ngu để sinh tồn, người nhà không khi để nàng nữa nhưng vẫn không chào đón nàng.

Không chào đón thì không chào đón a, xuất thân quyết định hết thảy, ai biểu nàng có mẹ là nha hoàn rửa chân.

Nhưng không chào đón thì cũng thôi đi, bây giờ còn muốn đẩy nàng vào hố lửa là sao?

Thu Dịch Phi nhàn nhạt trả lời Thu Vạn Niên “ cha, ta nghe biểu ca nói, lúc trước hần cùng nhị sư tỷ chơi đùa, không phải ngươi hứa đem nhị sư tỷ cho biểu ca sao? sao giờ lại đánh chủ ý lên đầu ta?”

Thu Vạn Niên nghe xong thì trong lòng giật mình kinh hãi.

Nhi nữ của hần chẳng phải là một đứa ngọc sao? sao bây giờ như đã đổi tính vậy? còn chưa nghe hần nói gì đã hiểu hết tất cả.

Thu Vạn Niên do dự hỏi “ tiểu tam nhi, ngươi... hình như không giống lúc trước?”

Thu Dịch Phi bình tĩnh hồi đáp: “Ấn, không giống với lúc trước, khi bị rơi xuống nước, thời điểm nước vào đầu ta thì cũng coi như là tẩy não rồi”

Thu Vạn Niên bán tín bán nghi lắc đầu nói “ không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được” rồi lại gật đầu nói “ không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được”

Thu Dịch Phi một khắc cũng không muốn kéo dài tình trạng hiện tại, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi Thu Vạn Niên “ cha, ngươi vẫn chưa trả lời ta đó, vốn ngươi định đem nhị sư tỷ gả cho biểu ca, sao thấy ta quay về thì lại thay đổi ý định?”

Thu Vạn Niên bị tra hỏi thì trong lòng có chút xấu hổ nhưng vẫn kiên trì dày mặt đáp “ biểu ca ngươi gia thế hùng hậu, ai gả vào đó chính là hưởng phúc, chuyện tốt đương nhiên phải ưu tiên cho nữ nhi trước, sau đó mới đề a”

Thu Dịch Phi chửi thầm trong lòng: cái rắm.

Đã nói cho người biết là ta tẩy não rồi, người còn tưởng ta vẫn là kẻ ngu sao. Mấy lời này chỉ có heo nó mới tin.

Thật không biết cha nàng đến tột cùng là như thế nào, cứ vậy mà chịu áp bức của hai bà mẹ kế.

Thu Dịch Phi mỉm cười trào phúng, thanh âm nhu hòa nói “vậy, sao cha không để cho các tỷ tỷ và muội muội hưởng phúc? Ah, tỷ muội các nàng đều xứng với thái tử gia nhưng mà phụ thân ah, nếu ta nói ta cũng muốn hưởng phúc của thái tử gia, người sẽ tính thế nào? đem ta gả cho thái tử gia hay là biểu ca đây? Phụ thân a, ta cũng là con gái người, đừng quá bất công như vậy nha”

Thu Dịch Phi nói xong lời cuối cùng, cảm thấy nội tâm cay đắng vô cùng, nhắm mắt lại làm cho nàng mất hết ý chí.

Thế tục phẩm trần còn gì để cho nàng lưu luyến nữa đâu, chỉ bằng thực sự đi làm ni cô. Dù sao cũng không còn sống được bao lâu, có thể trải qua những ngày không lo nghĩ cũng chưa hẳn là không tốt.

Thu Vạn Niên nghe nàng nói thì giật mình không thôi, hai mắt mở to.

Quả nhiên là người vừa được tẩy não, không giống lúc trước. Tuyệt đối không giống chút nào.

Thu Vạn Niên lúng ta lúng túng nói “thái tử... nhìn trúng nhị tỷ người...hắn chưa hẳn, chưa hẳn...”

Thu Dịch Phi khẽ cười cười nhưng lời nói lại ẩn chứa sự âm thầm và cô đơn “chưa hẳn để ý ta, có thể để ý ta thì chẳng phải là si ngốc sao?”

Thu Vạn Niên á khẩu.

Trong lúc Thu Dịch Phi đang tìm cách để cha nàng rời đi thì ngoài cửa vang lên tiếng gọi thất thanh của một vị sư huynh “sư phụ, sư phụ, sư phụ...”

Thu Vạn Niên vốn đang bị sự thay đổi của Thu Dịch Phi làm cho phiền lòng, giờ bị gọi như vậy thì tức giận tràn ra, rống to một tiếng “sư phụ cái rắm, người thật ngu như heo, chờ ta ở cửa, có cái gì mà vội”

Tên đệ tử ngoài cửa không biết sống chết, liên tục kêu lên “sư phụ, là Thiên Khuyết cung, Thiên Khuyết cung gọi bái thiếp cho chúng ta”

Thu Vạn Niên biến sắc.

Thiên Khuyết cung!

Thu Dịch Phi trong nội tâm run lên

Thiên Khuyết cung!

Mẹ nó, thật đúng là âm hồng bất tán.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ý ĐỒ CỦA THIÊN KHUYẾT CUNG

Thu Vạn Niên vừa mở cửa phòng Thu Dịch Phi ra thì mẫu sư huynh cũng bất chấp lễ nghi xông thẳng vào khuê phòng thiếu nữ, vội vàng đưa một bái thiếp màu vàng kim cho Thu Vạn Niên.

Thu Vạn Niên cau mày trách cứ đệ tử “đã nói người đừng hoảng hốt rồi. Thiên Khuyết cung thì đã sao? người để dành sự lo sợ quá mức đó cho sư phụ của người là được rồi, còn sợ nữa ta sẽ chặt tay người a”

Mẫu sư huynh cố gắng đè nén thở dốc, vội vã nói “sư phụ, không phải, sư phụ, là thế này...”

Thu Dịch Phi ở bên cạnh nghe sư huynh nói lung tung thì bức mình, người thì nhiều mà chẳng có ai hữu dụng.

“Sư phụ, là thế này, quanh son trang chúng ta không có người sống lân cận, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại thấy bái thiếp này ở trước cửa son trang chúng ta. Trước kia sư phụ cũng đã nói, trong thiên hạ này chỉ có Thiên Khuyết cung mới xa xỉ tới mức dùng vàng dát lên bái thiếp, cho nên sư huynh đệ chúng ta nhìn thấy kim bái thiếp này liền nghĩ đó là của Thiên Khuyết cung, cho nên chúng ta liền mở ra xem, quả đúng như dự đoán. Sư phụ, người xem, bọn họ viết: sau khi đại hội võ lâm kết thúc, muốn chúng ta dâng tặng Thiên Cương bảo kiếm, còn nhất định phải để cho nhị sư tỷ Thái Hương Hương thay mặt Thu Dương sơn trang tự mình mang đến Thiên Khuyết cung. Sư phụ, người xem đi, còn nói không được sai sót...”

Thu Vạn Niên khoát tay, hung hăng kéo đồ đệ sang một bên, không kiên nhẫn nói “đừng nói nhảm nữa. Ngươi cho rằng ta mù hay không biết chữ? Ta không thể tự đọc được sao? cái tật dong dài mãi vẫn không chịu sửa. Nam nhân đại trượng phu sao miệng còn lại nhảm nhiều hơn cả phụ nữ. Còn nữa, ta chuẩn cho một đám đệ tử thiếu suy nghĩ các ngươi tự ý xem lên bái thiếp từ khi nào? nếu lần sau còn dám như vậy nữa thì trừng mắt các ngươi cũng không cần nữa rồi. Mau lui xuống cho ta”

Mỗ sư huynh lúng ta lúng túng, không cam lòng lui xuống, vừa đi vừa thấp giọng lầu bầu “vì sao không muốn để nhị tỷ đi a, không được sai sót... vậy làm thì sẽ thế nào a”

...

Thu Vạn Niên thật muốn một chương đánh bay tên đồ đệ vô dụng.

Thiếu suy nghĩ thật y như tam nữ nhi của mình, không phải, phải nói chính xác là tam nữ nhi trước khi bị nước vào óc mới đúng.

Tam nữ nhi của hắn hiện tại không còn giống trước rồi, từ đại ngu xuẩn đã biến thành đại thông minh.

Nước vào đầu thật là ghê gớm a, xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thu Dịch Phi đứng bên cạnh, nghe nói nhị sư tỷ Thái Hương Hương phải đích thân mang kiếm tới Thiên Khuyết cung thì trong lòng cảm thấy khó chịu, phiền não.

Vô thường đại gia đến tột cùng là muốn làm gì?

Cho dù muốn tìm người dâng tặng bảo kiếm thì cũng không nên là nhị sư tỷ nàng a, không phải đối tượng kết hôn lý tưởng của hắn chẳng phải là đệ nhất mỹ nhân sao?

Vậy sao còn tìm Thái Hương Hương làm gì?

Mà tìm Thái Hương Hương chẳng phải là tìm Thu Dịch Phi nàng sao?

Thu Dịch Phi trong lòng lo lắng bất an, nhẹ giọng hỏi Thu Vạn Niên vấn đề sư huynh kia vừa lầm bầm “cha, Thiên Cương kiếm là cái gì? Vì sao không muốn để nhị sư tỷ đưa đi? Lại không được sai sót...nếu có sai sót thì sẽ thế nào?”

Thu Vạn Niên nghe nữ nhi hỏi mà sững sờ, phản ứng đầu tiên là: chẳng lẽ nha đầu này đã thương lượng trước với sư huynh này, hai hài tử này thật là khéo kết hợp để tra tấn người a.

Thu Vạn Niên còn chưa trả lời thì đột nhiên một thân ảnh xẹt tới, lách qua khe cửa mà tiến vào phòng Thu Dịch Phi.

Thu Dịch Phi cảm khái vô hạn

Trước kia gian phòng của nàng, quý cũng không chịu tiến vào một lần, hôm nay lại giống như phòng nghị sự của sơn trang, các vị tai to mặt lớn đều tự giác tề tựu nơi này.

Người vừa tiến vào, toàn thân mình hoảng, chính là đương kim thái tử gia.

Thái tử gia không nhanh không chậm đi vào phòng, cũng không nhanh không chậm mà lấy bái thiếp trên tay Thu Vạn Niên rồi lại không nhanh không chậm mà nói với Thu Dịch Phi “tam muội có chỗ không biết rồi, nhóm đệ tử phái Côn Thực khi tảo mộ chương môn tổ sư vào năm nay thì tình cờ đào trúng một huyết động, cũng tìm được Thiên Cương kiếm, sau đó chương môn phái Côn Thực đã gửi thư tín cho triều đình, nói rõ sau khi đại hội võ lâm kết thúc sẽ đem bảo kiếm bí mật tiến cống cho triều đình. Thiên Khuyết cung đúng là không chuyện gì không nhúng tay vào, chuyện bí mật của triều đình mà cũng tra ra được”

Thu Vạn Niên nghe xong lời thái tử thì giật mình nói “thì ra là như vậy...” nghĩ một hồi lại nghi hoặc hỏi tiếp “thái tử đã nói Thiên Cương kiếm là chuyện cơ mật triều đình, sao lúc này ngươi lại nói cho ta và tiểu tam nhi biết?”

Thật ra ý của hắn là ngươi nói với ta thì không sao, dù sao ta cũng một lòng hướng về triều đình rồi, còn tam nữ nhi của ta thì khác, nàng ngốc mà, đừng thấy nàng đột nhiên thông minh mà không lo, nếu ngày nào đó nàng lại phát bệnh đi nói với người ngoài thì sao?

Thái tử nhếch miệng không lên tiếng, Thu Dịch Phi ở bên cạnh lại mở lời “phụ thân, bái thiếp của Thiên Khuyết cung đã ghi rất rõ ràng, bọn hắn muốn Thiên Cương kiếm do người của ngươi mang đến, dọc đường đi ai ai cũng nhìn thấy, ngươi nghĩ sau này nó còn là bí mật nữa sao?”

Thu Vạn Niên bị những lời của Thu Dịch Phi làm giật mình sợ hãi.

Không ngờ hắn lại không bằng nữ nhi ngốc nghếch của mình, phân tích sâu sắc đến vậy. Hắn vẫn không thích ứng được với một Thu Dịch Phi sau khi bị nước vào đầu lại đổi khác đến vậy, làm hắn có cảm giác nhục nhã, thật xấu hổ a.

Ánh mắt thái tử gia chứa đựng sự tán dương, mỉm cười nhìn Thu Dịch Phi.

Thu Dịch Phi lại làm như không thấy, hỏi hần “Thiên Khuyết cung muốn Thiên Cương bảo kiểm, nếu chúng ta không đưa cho bọn họ thì sẽ thế nào? Thiên Khuyết cung đáng sợ lắm sao?”

Thu Vạn Niên không kiên nhẫn mà mở miệng trách mắng “tiểu cô nương không cần quan tâm tới những chuyện này, nên học tốt nữ công gia chánh, tương lai gả cho một người tốt là được. Những chuyện này là chuyện của võ lâm và triều đình, nữ hài tử không được hỏi tới”

Thu Dịch Phi không có phản ứng với những lời làm nhảm của cha mình.

Thu lão đầu không biết mình đáng ghét lắm sao? cứ thích nói leo.

Thu Dịch Phi không có phản ứng với những lời của cha nàng, nhưng thật ngoài ý muốn là thái tử gia cũng không có phản ứng gì với Thu Vạn Niên. Ngược lại, thái tử gia còn nhiệt tình và kiên nhẫn giải đáp cho nàng “thể lực Thiên Khuyết cung quả thật rất đáng sợ. Cung chủ Thiên Khuyết cung Mộ Thiên Sơn dung mạo tựa thiên tiên, hi vọng vô thường, võ công cái thế, khắp thiên hạ không có địch thủ, nói một không nói hai nhưng mà ngoài trừ người của Thiên Khuyết cung thì chưa có ai nhìn thấy tướng mạo của hần, bởi vì ai nhìn thấy thì hần sẽ giết chết người đó không do dự, chưa từng có ngoại lệ...”

Thu Dịch Phi vừa nghe thái tử nói vừa thầm nghĩ trong lòng: thì ra lời đồn cũng chưa chắc là sai hết, nhất là đối với vị Mộ vô thường kia, lời đồn khá chính xác.

“Triều đình lần này kết hợp với võ lâm để tổ chức đại hội võ lâm, ý định thế nào thì Thu trang chủ cũng đã sớm biết, lúc này ta cũng không ngại mà nói rõ với tam muội, thực ra triều đình không chỉ muốn thông qua đại hội võ lâm lần này để cho võ lâm và triều đình có thể kết hợp với nhau, mà quan trọng hơn, mục đích chính là triều đình hi vọng thông qua đại hội võ lâm lần này có thể tập hợp người trong võ lâm cùng chống lại Đại Mân quốc đang không ngừng xâm lấn biên cương chúng ta”

Thu Dịch Phi càng nghe càng mơ hồ, không phải vì chuyện đại hội võ lâm vốn là một hoạt động giải trí giờ biến thành mục đích chính trị mà vì cái câu kia của thái tử gia “không ngại nói cho tam muội rõ” khi nào và vì sao mà nàng lại được thái tử gia coi trọng như vậy?

Thái tử gia nhìn gương mặt càng lúc càng lộ ra vẻ mơ hồ của Thu Dịch Phi thì dừng lại một chút để cho nàng suy nghĩ, sau đó lại tiếp tục nói “thật ra, triều đình chỉ cần người trong võ lâm liên kết đối kháng ngoại xâm thì lực lượng sẽ mạnh hơn”

Thái tử nói đến đây, dừng lại một chút, sau đó quay đầu nói với Thu Vạn Niên “thật ra, bốn thái tử cho rằng giải pháp tốt nhất là thuyết phục Thiên Khuyết cung hỗ trợ triều đình đối phó ngoại xâm, có sự hỗ trợ của Thiên Khuyết cung thì chắc chắn sẽ thành công”

Thu Vạn Niên nghe ngữ khí cuồng vọng của thái tử thì nhìn không được mà thốt ra bốn chữ “không có khả năng”

Không có khả năng!

Người nha, cũng quá tham đi. Người cho rằng người là thái tử, tương lai là hoàng đế thì có thể bài bố được Thiên Khuyết cung sao?

Người của Thiên Khuyết cung đều là kẻ gốc hết sao? đó là một đám điên cuồng nha. Ngoại trừ cung chủ Mộ Thiên Sơn thì chưa từng nghe nói trên đời này có người nào có thể ra lệnh cho bọn họ đấy, hoàng đế cũng không nể mặt, nói gì người chỉ mới là một thái tử.

Thu Vạn Niên nghĩ thầm: còn chưa đủ lòng đủ cánh đã mơ mộng bay ngược gió, thật quá hảo huyền, còn muốn tính kế với Thiên Khuyết cung, nếu người thực sự chọc giận Mộ Thiên Sơn thì e là thiên hạ sau này nói không chừng không phải của các người nữa rồi.

Dù trong lòng Thu Vạn Niên cho rằng cách nghĩ của thái tử ngu ngốc, ngây thơ thế nào thì lúc này hần cũng biết là mình không thể đắc tội với vị hoàng đế tương lai này.

Phát giác ra mình có chút thất thố, Thu Vạn Niên vội vàng bày ra bộ dáng tươi cười lấy lòng nói với thái tử “thái tử đừng nghĩ nhiều, thật ra ý ta muốn nói là Thiên Khuyết cung vốn quen hoạt động độc lập, chưa chắc sẽ chịu kết minh với triều đình a”

Thái tử gia nhíu đôi chân mày, ánh mắt sắc bén nhìn Thu Vạn Niên nói “bốn thái tử mới đầu cũng do dự, Thiên Khuyết cung mấy năm gần đây luôn độc hành độc đoán, khinh thường tiếp xúc với triều đình hay nhân sĩ võ lâm nhưng lại để bốn thái tử ngoài ý muốn phát hiện ra Thiên Khuyết cung lần này lại muốn Thái cô nương của quý son trang tự mình đi dâng kiểm, khiến cho bốn thái tử nghĩ Thái cô nương chính là có chỗ hơn người được Thiên Khuyết cung thưởng thức, nếu đã vậy, Thu trang chủ, sao không nhân cơ hội này để cho lệnh đồ vì triều đình mà làm thuyết khách chứ?”

Thu Dịch Phi nhìn đôi lông mày nhíu lên của thái tử trong lòng lại nổi lên cảm giác rất quái dị.

Có cảm giác dưới đôi lông mày kia đang ẩn giấu nhiều huyết vũ tính phong.

Ngẫm nghĩ lại những lời của thái tử thì lại giật mình kinh hãi.

Thái cô nương có chỗ hơn người được Thiên Khuyết cung thưởng thức và coi trọng.

Không! Không phải thưởng thức cùng coi trọng mà là trêu chọc làm niềm vui.

Thu Dịch Phi âm thầm nghĩ: nhất định vị Mộ đại gia vô thường kia quá nhàm chán nên muốn kiếm năng đến để giúp hắn giải khuây đây.

Thu Dịch Phi còn đang suy đoán thì Thu Vạn Niên đã nói với thái tử “ thái tử gia, nhắc tới chuyện này mới thấy thật kỳ lạ. Ngu đồ Thái Hương Hương của ta có chỗ nào hơn người chứ, nếu có thì cũng là đứa bé kia nhiều thịt hơn so với người khác thôi. Điều kỳ lạ nhất là ta dám chắc đồ đệ của ta chưa từng đi xa hơn phạm vi năm trăm dặm ngoài Thu Dương sơn trang thì làm sao nàng có cơ hội được Thiên Khuyết cung thưởng thức ah. Cho nên nói việc này thực sự có chút kỳ lạ.”

Thu Dịch Phi nghe những lời của cha nàng thì nội tâm càng thêm rối rắm, chỉ sợ phụ thân nàng tự nhiên thông minh đột xuất mà phát hiện ra Thái Hương Hương thực ra chính là tiểu tam nhi của hắn.

Thái tử nghe Thu Vạn Niên nói xong thì hơi trầm ngâm, hồi lâu mới hỏi “ Thái Hương Hương hiện đang ở đâu?”

Thu Vạn Niên cung kính trả lời “ buổi chiều đã theo hai phu nhân ta đến miếu sơn thần trên đỉnh núi cầu phúc, trưa mai mới trở về”

Thái tử liền phân phó “ vậy chờ đến trưa mai, khi Thái Hương Hương trở về thì chúng ta sẽ bàn tiếp về chuyện này, đại hội võ lâm cũng sắp khai mạc, phiên Thu trang chủ sai người đi xem chương môn các phái đã tới đông đủ chưa?”

Thu Vạn Niên liên tục gật đầu đáp “ dạ, dạ” sau đó quay sang dẫn dò Thu Dịch Phi “ tiểu tam nhi, chuyện cha nói với ngươi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục ah. Ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, hiện giờ cha bề bộn nhiều việc, đợi thu xếp xong sẽ quay lại tìm ngươi...”

Thu Dịch Phi không lên tiếng. Coi như là người thích nói thì cứ nói đi.

Đợi Thu Vạn Niên đi ra khỏi phòng xong, thái tử lại dùng ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn Thu Dịch Phi hồi lâu mới lên tiếng “ tam muội là bị Thu trang chủ lừa gạt cho tiểu tử ngọc Ưng Tử Lâm kia phải không?”

Thu Dịch Phi nghe thái tử hỏi thì trong lòng đột nhiên nghĩ vừa rồi hắn ở ngoài cửa đã nghe hết những gì cha nàng và nàng nói với nhau.

Hèn chi lại xuất hiện kịp thời như vậy, căn bản là hắn đã ở đó a.

Người này sao lại nhiều tật xấu như vậy. Ban ngày thì giờ trò lưu manh với các ty muội của nàng còn chưa nói, đêm hôm khuya khoắt còn rình trước cửa phòng em vợ là sao?

Thật không biết xấu hổ a.

Thu Dịch Phi lạnh nhạt hỏi lại: “Thái tử gia là làm sao mà biết được?”

Thái tử không trả lời vấn đề của Thu Dịch Phi, không nói lời nào mà chậm rãi đi vòng quanh Thu Dịch Phi đến trước mặt nàng thì dừng lại, sau đó đi ngược lại một vòng, rồi cuộc đến trước mặt Thu Dịch Phi thì dừng lại.

Thu Dịch Phi trong lòng thở dài một tiếng, đại gia đều là như vậy, rất sĩ diện. Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, cần gì phải dùng nhiều điệu bộ, cứ chỉ để làm ra vẻ bắt phàm chứ.

Thực đáng ghét ah!

Thái tử đứng trước mặt Thu Dịch Phi, thanh âm nhu hòa mà mập mờ nói nhỏ “ bọn thái tử không chỉ biết có nhiều đó, bọn thái tử còn biết tam muội dường như muốn cùng nhị tỷ ngươi đồng khí liên chi nha. Nếu tam muội thực sự có tâm như vậy, bọn vương cũng có lòng mà thu nhận. Dù tam muội dung nhan không diễm lệ như Liên nhi nhưng cũng có hương vị động lòng người riêng. Đợi sau khi đại hội võ lâm kết thúc, ngươi theo ta và nhị tỷ ngươi đi, chúng ta cùng hồi cung đi”

Lúc này thái tử xưng ta mà không phải là bọn thái tử, coi như là đã hạ thấp thân phận, ý muốn làm lung lay suy nghĩ của Thu tam tiểu thư.

Thu Dịch Phi nghe lưu manh thái tử nói xong thì thiếu chút nữa là mắng to.

Đây là lần thứ hai trong ngày nàng chửi thề nha

Cái rắm

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: KẾ SÁCH TẠM THỜI CỦA THU TAM TIỂU THƯ

Chưa thấy ai tham lam như vậy. Nếu đại tỷ, tứ muội cũng đáp ứng hẳn thì có phải hẳn sẽ đem cả bốn tỷ muội nàng về nhà hay sao?

Cái rắm. Cô nãi nãi ta nguyên rủa người sớm ngày trở thành Đông Phương Bất Bại ah.

Thu Dịch Phi cố đè nén cảm xúc, tận lực tươi cười đáp lại “ thái tử tỷ phu, những lời của tiểu muội vừa rồi chẳng qua là muốn hơn thua với phụ thân chút thôi chứ không phải là thật, ta cùng Từ Lâm biểu ca rất thích hợp. Đa tạ tỷ phu ưu ái, tiểu muội xấu hổ không dám nhận. Sắc trời cũng không còn sớm, tỷ phu có thể rời bước để tiểu muội được đi ngủ không?”

Thái tử nghe Thu Dịch Phi nói xong thì sắc mặt khê biến, khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo, cổ ần nhần sự tức giận.

Ần nhần nhưng không phải là không có phát tác.

Thái tử hừ nhẹ một tiếng, phát tay áo, lạnh lùng, ngạo nghễ rời đi.

Người như vậy, cho dù có được mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ cũng không làm hẳn thỏa mãn hay quý trọng, chỉ cần là người hẳn chưa từng gặp đều làm cho hẳn thấy hiếu kỳ, mới lạ và nảy sinh lòng chiếm hữu.

Thu Dịch Phi nàng nếu tin lưu manh thái tử thật lòng có tình cảm với nàng thì nàng là ngu thật chứ không phải giả ngu nữa.

Trải qua ngày hôm nay, cuộc sống của Thu Dịch Phi đã biến hóa rất nhiều so với trước kia.

Nghĩ tới Thiên Khuyết cung và Mộ Thiên Sơn trong lòng Thu Dịch Phi liên phiên não, thật đúng là kẻ có tóc nắm người trọc đầu mà.

Mộ Thiên Sơn đến tột cùng là muốn gì đây? Đừng nói là hẳn vừa ý nàng rồi nha.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Thu Dịch Phi đã lập tức phủ định: không, tuyệt đối không thể.

Trước kia Mộ Thiên Sơn đã từng nói với nàng, nàng căn bản còn không thể so sánh được với dung mạo của hẳn.

Thu Dịch Phi nàng sống cả đời, những chuyện không hiểu thì rất nhiều nhưng nàng lại luôn rất hiểu mình.

Trong lòng nàng ngoài sự sợ hãi và bài xích đối với phong cách hành sự quý dị của Mộ vô thường thì không có một chút ngưỡng mộ hay mê luyến.

Mộ Thiên Sơn, Mộ đại gia đệ nhất võ lâm trước giờ chẳng qua chỉ xem Thu Dịch Phi nàng như thứ trò chơi để tiêu khiển mà thôi.

Hẳn chưa từng để ý tới cảm nhận của nàng, xem tính mạng nàng như là lông gà vỏ tỏi, lúc cao hứng thì vừa tùm tùm cười vừa cho nàng ăn độc dược, lúc điên lên thì vận công giải độc cho nàng. Chỉ dựa vào tính cách hi nộ vô thường đó thì cho dù dung mạo kinh diễm thế nào cũng không thể làm cho nàng đối đãi với hẳn như người bình thường, càng đừng nói là muốn gần gũi hẳn.

Thu Dịch Phi vén ống tay áo lên, lẳng lặng nhìn dấu son đỏ chói trên cổ tay.

Nàng sao có thể quên nàng đã bị Thiên Khuyết cung ấn ký lên người.

Ngay cả bí mật của hoàng cung, Thiên Khuyết cung cũng biết được, nếu ngày nào đó Mộ Thiên Sơn rảnh rỗi, muốn tìm nàng để giúp hẳn giải khuây, vậy thì nàng làm thế nào che giấu được hành tung của mình đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thu Dịch Phi bỗng có nghi ngờ.

Mộ Thiên Sơn có thể thần không biết quỷ không hay mà đem chuyện bí mật cung đình viết trên bái thiếp đưa tới Thu Dương sơn trang cho người ta thoải mái đọc, thần thông quảng đại như vậy thì không có đạo lý không tra được chuyện nàng giả làm nhị sư tỷ ah.

Nhưng căn cứ vào tình hình thực tế thì đúng là Mộ Thiên Sơn không biết, nàng thật ra là tam tiểu thư của Thu Dương sơn trang, nói cách khác nội dung chủ yếu của bái thiếp chỉ là muốn Thái Hương Hương đi tặng kiếm thôi.

Lại nói sau này Mộ đại gia phải ôm đầu la làng, sao Thu tam tiểu thư lại thông minh tinh tường như thế.

Thu Dịch Phi nhủ chặt hai hàng lông mày, nội tâm cực kỳ khó chịu, nàng dù không phải ngu cũng nghĩ không thông. Chẳng lẽ trong quãng đời ngắn ngủi còn lại, nàng bắt buộc phải gắn chặt với Mộ vô thường kia sao?

Thu Dịch Phi đang lúc buồn rầu thì hai mắt đột nhiên tỏa sáng giống như bùng tình đại ngộ, hưng phấn nghĩ: chi bằng nàng thực sự gả cho đại bảo ca là được rồi.

Ngủ thẳng giấc, để sáng ngày hôm sau vừa tỉnh giấc, Thu Dịch Phi đã đi thẳng đến phòng của Ưng Từ Lâm.

Trước tiên nàng phải thăm dò xem đầu của Ông Từ Lâm bị hư tới mức nào, dò xét xong rồi nếu không có gì ngoài ý muốn thì...nàng quyết định gả cho “biểu ca” ngọc này.

Nàng đã suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy thậ ra gả cho Ông Từ Lâm cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Thứ nhất, như cha nàng nói, “biểu ca” nàng gia thế hùng hậu, cha ruột đường đường là Trấn Viễn đại tướng quân, nắm hơn phân nửa binh lực của triều đình, gia gia lại là thừa tướng. Nói cách khác, Ông đại tướng quân có hất xi sổ mũi gì đó thì biên quan sẽ có ảnh hưởng mà Ông thừa tướng có dặm chân hay đánh rắm thì có thể triều đình đang trời trong nắng ấm sẽ chuyển sang mưa rền gió dữ. Nói tóm lại phụ tử Ông gia một văn một võ là trụ cột không thể thiếu, là mạch máu của Đại Mẫn vương triều.

Cho nên nói thẳng ra, “biểu ca” rất có tư cách cạnh tranh cùng thái tử gia. Thật ra nếu bàn về của cải thực lực thì thái tử ngoại trừ có hơn Ông Từ Lâm một khối ngọc tỷ thì nếu không có Ông gia chống lưng sẽ không sống nổi ah.

Thu Dịch Phi nghĩ, nếu nàng gả cho Ông Từ Lâm thì cũng có nghĩa đã tìm được một cảng lớn để tránh gió, Ông gia thanh thế lớn nhất định có thể ngăn cản hành vi quấy rối của Thiên Khuyết cung đối với nàng.

Thứ hai, “biểu ca” là một tên ngọc, điểm này đối với Thu Dịch Phi rất quan trọng, rất có giá trị, nàng tin rằng với khả năng giả ngu để che giấu trí tuệ của nàng thì cũng sẽ dễ dàng dụ dỗ một tiểu hài tử năm tuổi không động phòng cùng nàng.

Thành thân, nói chuyện tâm tình, không liên quan tới tình dục là nhân duyên tình khiết tới cỡ nào ah.

Tính tóa trong lòng Thu Dịch Phi so với cha nàng còn cao thâm hơn nhiều.

Thu Dịch Phi đi vào phòng Ông Từ Lâm thì thấy hán đang chuyên tâm thắt cái nút áo cuối cùng.

Sáng sớm mới tỉnh dậy làm cho khuôn mặt Ông Từ Lâm tựa như một đóa hoa còn đắm sương, tươi mát, tinh khiết lại đáng yêu.

Thu Dịch Phi khẽ gọi một tiếng: “Đại bảo!”

Ông Từ Lâm ngẩng đầu, thấy Thu Dịch Phi thì mừng rỡ, hưng phấn nhảy lên hét lớn “Tiểu Bảo Tiểu Bảo Tiểu Bảo!”

Được rồi, biểu ca đại nhân vừa nhìn thất tam biểu muội thì đã như cao chó bám dính không buông.

Thu Dịch Phi thấy Ông Từ Lâm hưng phấn quá mức thì vội vàng tiến lên, dùng sức đè hán lại, hai mắt chăm chú nhìn hán như muốn nhìn thấu linh hồn năm tuổi ẩn giấu trong thân thể của một nam nhân hai mươi tuổi “Đại Bảo, biết thành thân là gì không?”

Ông Đại Bảo gật gật đầu đáp: “Biết rồi! Là sau này sẽ có người luôn ở bên cạnh làm bạn chơi đùa với ta”

...

Ở góc độ nào đó thì có thể lý giải như vậy nhưng thực ra cũng không phải là vậy.

Xét góc độ khác thì...

Thu Dịch Phi lại ân cần dụ dỗ “Đại Bảo, vậy người biết giữa vợ chồng đến tột cùng là làm bạn như thế nào không?”

Ông Đại Bảo lại gật gật đầu đáp: “Biết rồi! Ngoại trừ ngủ thì hai người có thể ở cùng một chỗ” lúc ngủ thì không nhất định rồi, đã ngủ rồi thì còn lo lắng phản ứng thế nào nha.

phốc...

Thu Dịch Phi cảm thấy, biểu ca quá mức tinh khiết.

Ngoại trừ ngủ...Hán lại đem việc nam nữ kết hôn mong đợi nhất, hưởng thụ nhất, sôi trào nhất, thời khắc muốn ngừng mà không ngừng được loại trừ đi. Nếu không có “ngủ” thì thế gian này nam nữ kết hôn có khác gì hòa thượng, ni cô? Cái này không phải là bắt người ta cấm dục sống đời quả phụ sao?

Nhưng mà...muốn hiểu khác đi thì cũng có thể nha.

Trong miếu không cho phép ăn thịt ah...

Thu Dịch Phi nàng cũng không quan tâm tới chuyện làm quả phụ, dù sao thì nàng cũng đã có tâm nguyện làm ni cô, cho nên nghe xong trả lời của Ông Từ Lâm thì trong lòng lại thấy yên tâm và vui sướng.

Đứa nhỏ này có thể thực bớt việc, không cần nàng tốn sức thuyết phục, hán đã có thể hiểu tâm tư của nàng, quả nhiên là một đối tượng thích hợp để thành thân.

Thu Dịch Phi ôn nhu hỏi : “Đại Bảo, có nghĩ là muốn cùng ta kết hôn?”

Uông Đại Bảo lại bắt đầu nhảy cao hét lớn “ tốt, tốt, ta muốn cùng Tiểu Bảo kết hôn, Đại Bảo muốn kết hôn với Tiểu Bảo, Đại Bảo muốn kết hôn với Tiểu Bảo”

Thu Dịch Phi một tay xoa nhẹ thái dương vì Uông Tử Lâm hồn nhiên nhảy loạn mà đau nhức, một tay khoát lên, ý bảo hắn ngừng ngay động tác trẻ con kia.

Quá không thành thật một chút rồi! Còn chưa có ăn điểm tâm đã nhảy như vậy rồi, nếu để ăn xong bữa cơm rồi nàng mới ‘cầu hôn’ với hắn thì e là biểu ca đại nhân sẽ nhảy tới mức nàng phải ới mưa hôn mê.

Thật sự là ý nghĩ gach chéo, tứ chi gach chéo!

Thu Dịch Phi dứt khoát quyết định “Đại Bảo, nếu ngươi có thể đáp ứng với ta một điều kiện, ta sẽ đi nói với cha ta để hắn lập tức chuẩn bị, chờ khi đại hội võ lâm kết thúc, hai ta sẽ thành thân”

Uông Đại Bảo hưng phấn kêu to: “Ân ân ta đáp ứng, ta đáp ứng! Chúng ta kết hôn! Kết hôn! ! Kết hôn! ! !”

Đáp ứng cái đầu ngươi. Cô nãi nãi ta còn chưa nói là chuyện gì nha.

“Yêu cầu của ta rất đơn giản, đó là sau khi chúng ta thành thân, buổi tối ngủ thế nào thì ngươi phải nghe lời ta”. Ta nói ai nằm trên giường thì người đó nằm, ta nói ai phải ngủ dưới đất thì kẻ đó phải chấp nhận số phận, ta nói ngủ riêng thì đừng có mơ sẽ cùng ta động phòng.

Uông Tử Lâm gật đầu như gà tòi “ ân ân, đáp ứng, đáp ứng, sau này buổi tối nghe ngươi, ban ngày do ta quản. Nếu chúng ta ngủ ban ngày vậy sẽ đổi lại là phải nghe theo ta”

phốc...

Muốn ới máu...

Biểu ca, ngươi khờ thật hay giả ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 25

Khi Thu Dịch Phi về mặt bình tĩnh nói cho cha nàng biết nàng đồng ý thành thân với Uông Tử Lâm, thì đồng chí Thu Vạn Niên lâm vào tình trạng đơ như cây cọc, hai mắt rung rung, trong lòng gào thét dữ dội: lão tử đã chuẩn bị cả đêm, tính xem nên khuyên bảo thế nào a.

Chuẩn bị bài diễn thuyết cả đêm, còn suy tính nên mở đầu thế nào thì chưa bắt đầu đã bị tuyên bố hết hiệu lực.

Thật đúng là...

Nếu biết sớm như vậy, biết chuẩn bị nhiều cũng mắc công thì khỏi cần phải làm gì đỡ mất công mất sức a.

Nếu sớm biết tiểu tam nhi không chút hoảng hốt, ngược lại còn bình tĩnh đáp ứng hôn sự thì cần gì phí cả đêm để chuẩn bị bài diễn thuyết á. Thật lãng phí chất xám.

Thu Vạn Niên dùng sức hít thở sâu, cố gắng không kích động mà nói với Thu Dịch Phi “ tiểu tam nhi, tin tưởng cha, lựa chọn của ngươi là chính xác”

Phi! Nữ nhi của ngươi phải gả cho kẻ ngốc, ngươi còn nói tốt, chẳng lẽ cũng bị nước vào đầu rồi?

Thu Dịch Phi sắc mặt nhàn nhạt hỏi “ cha sẽ an bài hôn lễ của ta và Lâm biểu ca vào lúc nào?”

Thu Vạn Niên ập ứng, thở ra hít vào một hồi mà vẫn không nói được.

Thu Dịch Phi thấy thế lại hỏi tiếp “ cha cảm thấy có gì khó nói sao? cha tính vào lúc nào thì cứ nói, dù ngươi quyết định là ngày mai cũng không sao, sớm muộn gì cũng phải gả, chi bằng gả sớm cho an tâm”

Nếu như là bình thường, cáo già Thu Vạn Niên chắc chắn sẽ nhận ra thâm ý khác trong những lời của Thu Dịch Phi.

Như thế nào là an tâm? Mà an tâm cái gì?

Bất quá lúc này, Thu Vạn Niên bị kết quả ngoài ý muốn làm cho kinh hi đến phát cuồng, cả đầu óc chỉ tập trung mỗi một câu “ dù ngươi có nói ngày mai thì cũng không sao”

Thu Vạn Niên giờ hai tay lên, nắm chặt hai vai Thu Dịch Phi, mặt tươi cười đến nỗi xếp thành một đồng nếp nhăn, không kiềm chế được tâm tình mà nói “tiểu tam nhi, ngươi quả nhiên là xưa không bằng nay. Không chỉ có tẩy não mà còn thông minh hơn. Cha còn chưa nói gì mà ngươi đã biết được cha đã chuẩn bị cho ngươi và biểu ca ngươi kết hôn vào ngày mai”

Thu Dịch Phi trong lòng lạnh run.

Xem ra, cha nàng quyết tâm phải gả nàng cho Uông Tử Lâm cho bằng được.

Tân nương còn do dự chưa quyết, hôn lễ đã sớm chuẩn bị xong.

Thu Dịch Phi thật muốn biết, nếu nàng không chủ động tìm cha nàng, nói với hắn là nàng đồng ý gả cho “biểu ca” ngày thơ ngu ngốc kia thì không biết cha nàng sẽ dùng cách gì để nàng chấp nhận cuộc hôn nhân này?

Thu Dịch Phi nhếch môi tạo thành một nụ cười tang thương, chấp nhận số mạng nói với Thu Vạn Niên “cha có phải đã sớm chuẩn bị xong, dù thế nào cũng tìm cách gả ta cho biểu ca cho bằng được?”

Thu Vạn Niên lúng túng đáp “cái này, có gì sao? không phải đâu...”

Thu Dịch Phi chăm chú nhìn Thu Vạn Niên nói “nhưng mà cha không phải đã sớm chuẩn bị luôn cả thời gian kết hôn sao?”

Thu Vạn Niên bị Thu Dịch Phi nhìn chăm chăm thì hồ hởi không thông, lập tức giải thích “thật ra là chuyện của ba tỷ muội ngươi cùng ba vị điện hạ đã thỏa thuận xong, đợi ngày mai khi đại hội võ lâm kết thúc sẽ trước sự chứng kiến của võ lâm hào kiệt mà bái đường thành thân. Vừa lúc tiểu tam nhi ngươi cũng muốn gả cho nên chọn ngày chỉ bằng đúng dịp, ta dứt khoát giải quyết cho xong chuyện của ngươi luôn, hahahaha”

Thu Dịch Phi cố ép bản thân phải tin những lời cha nàng nói.

Nếu chân tướng sự thật sẽ làm người ta đau lòng thì một lời nói dối đôi khi lại tốt hơn, như vậy sẽ làm cho người ta có thể sống trong ảo tưởng mà quên đi sự thật tàn khốc.

Bái đường thành thân không phải là trò đùa, nếu ngày mai người kết hôn không phải là ba nam nhân thân phận hiển hách phi phàm mà cha nàng và người trong cuộc cũng đã sớm có ý định thành thân tập thể, nếu không sao trong một đêm đã có thể quyết định như vậy.

Thu Dịch Phi nhướng lông mày, biểu lộ sự cô đơn nhặt lại làm cho người ta thấy nàng vô cùng thanh lệ động lòng người.

Thu Dịch Phi thờ dãi hỏi Thu Vạn Niên “cha, tại sao đại hội võ lâm lại liên quan tới hôn sự của mấy tỷ muội chúng ta?” bốn hôn lễ tổ chức cùng một lúc, nếu nói không có mục đích gì thì chỉ có kẻ ngu mới tin.

Thu Vạn Niên gạt mình nhìn tam nữ nhi của mình, hắn cảm thấy đuôi lông mày của nha đầu này khẽ nhướng lên, biểu lộ thần sắc cô đơn, làm cho nàng tuy không phải là mỹ nhân diễm lệ nhưng lại có vẻ rung động lòng người.

Một khắc này, nha đầu kia tuyệt đối là tuyệt sắc!

Thu Vạn Niên kinh ngạc hồi lâu mới đáp “cái này chính là vì sự đoàn kết của triều đình và võ lâm nha, ngày mai, trong đại hội võ lâm, bốn tỷ muội các ngươi xuất thân từ võ lâm sẽ cùng bốn vương tôn công tử hiển hách nhất Đại Mẫn vương triều thành thân trước mặt mọi người, đó chính là hiệu quả tốt nhất cho việc cổ súy hướng võ một nhà thân a”

Thu Dịch Phi đã hiểu chủ ý kết hôn tập thể này chắc chắn là do lưu manh thái tử nghĩ ra.

Tiểu tử này muốn khống chế võ lâm, muốn dùng lực lượng của võ lâm trở thành vũ khí bảo vệ cho hoàng gia và giang sơn của hắn, cho nên chuyện gì cũng nghĩ ra.

Thu Dịch Phi giống như không sợ hãi mà hỏi: “Cha, giá y của ta có xinh đẹp không?”

Thu Vạn Niên liền tươi cười, hết sức hòa ái đáp “xinh đẹp, tuyệt đối là xinh đẹp, giá y của các ngươi đều do thợ may hạng nhất làm ra, tuyệt đối là trân phẩm nhân gian a”

Thu Dịch Phi mỉm cười ngọt ngào

Đúng là giấu đầu lòi đuôi nha.

Lúc trước còn bô bô nói nàng cứ suy nghĩ, không nhất thiết phải gả cho Uông Tử Lâm, nếu vậy ngươi chuẩn bị giá y cho ta làm gì?

Thu Định Phi lại tươi cười hỏi tiếp “cha nha, nếu ta và Uông biểu ca ngày mai thành thân, chắc người nhà hấn cũng biết việc này? Có khi nào chúng ta cao hứng gả nhưng Uông gia lại không thừa nhận hôn nhân của ta và biểu ca không hay là hôn nhân này có hiệu lực theo luật pháp của Đại Mẫn vương triều không?”

Thu Vạn Niên lần nữa lại kinh ngạc vì tiểu tam nhi nhà mình, nha đầu này có uống lộn thuốc không? sao hôm nay một cái nhân mày, một nụ cười của nàng cũng làm cho người ta thấy nàng kinh diễm động lòng người?

Thu Vạn Niên bị tươi cười của nữ nhi làm cho thần hồn phiêu diêu, hồi lâu mới bình tĩnh đáp “tiểu tam nhi yên tâm, gia gia ngươi nghe nói ngươi và Từ Lâm sẽ thành thân thì cao hứng vô cùng, nếu không vì công việc bận rộn không đi được thì ngày mai hấn cũng muốn có mặt ở Thu Dương sơn trang a”

Ai

Lại lộ sơ hở.

Cha nàng làm sao vậy? móng vuốt của hồ ly đâu hết rồi?

Thu Định Phi trong lòng có cảm giác cha vợ chàng rể rất nôn nóng muốn cho đại chất tử tìm vợ trong Thu Dương sơn trang.

Thu Định Phi cảm thấy, trong cuộc hôn nhân của nàng với Uông Tử Lâm, cha nàng và ông ngoại ngang hông của nàng vô cùng ăn ý với nhau, tựa hồ như ai cũng có mục đích riêng của mình.

Chỉ là không biết, đến cuối cùng, biến hóa thất thường trong triều đình, gió tanh mưa máu trong giang hồ, phong vân biến sắc hai nước tranh giành, cuối cùng trong cuộc tranh đoạt này ai mới là con cò của ai, ai mới bị ai tính kế?

Thu Định Phi đang cùng phụ thân bàn luận chuyện hôn nhân thì nhị tỷ nàng đã như bị lửa đá, chạy như bay vào phòng Thu Vạn Niên.

Sau đó “Bích” quỳ xuống

Sau đó ôm lấy hai chân sư phụ, nước mắt giàn giụa.

Sau đó giống như sư phụ đã chết mà gào khóc thảm thiết “sư phụ, ta muốn đổi tên”

Thu Vạn Niên bị một loạt hành động của Thái Hương Hương làm cho trở tay không kịp, vừa gỡ hai cánh tay của nàng ra khỏi chân vừa lớn tiếng quát “ngươi buông tay cho ta, nếu để sư mẫu ngươi nhìn thấy thì ta sống sao nổi, ngươi muốn nhìn thấy ta thân tàn ma dại đúng không? muốn đổi tên thì tự đi mà sửa, mau buông ta ra trước”

Thái Hương vẫn kiên trì ôm lấy hai chân hấn, nước mắt ngắn nước mắt dài, khóc lóc kể lể “sư phụ, ta không muốn gọi là Thái Hương Hương nữa, ta muốn đổi thành Thái Vô Hương, như vậy ta không cần đem đêm kiếm tới Thiên Khuyết cung, ta không muốn”

Thu Vạn Niên nhăn tít hai hàng chân mày, nha đầu này sao khí lực lớn như vậy? thật không phí công nhiều thịt như vậy ah.

Thu Vạn Niên liền quay sang phân phó Thu Định Phi “tiểu tam nhi, mau giúp ta đóng cửa phòng lại, nhị sư tỷ ngươi ôm đùi ta như vậy, nếu để hai mẹ của ngươi nhìn thấy thì ta chết chắc”

Thu Định Phi nghe lời thông thả đi tới bên cửa, vừa muốn đóng lại thì một thân ảnh đứng đó từ lúc nào làm cho giật mình.

Thu Định Phi vỗ vỗ lồng ngực cho hoàn hồn rồi nhìn lại thân ảnh kia.

Thật là...

Móa!

Lại là lưu manh thái tử!

Nghe lên tới nghiện luôn rồi sao?

Thu Định Phi nhẹ chau mày, có chút không vui hỏi “thái tử điện hạ, ngươi vào hay không vào?”

Thái tử lạnh lùng nhìn lướt qua nàng rồi ngạo nghễ đi vào phòng.

Thu Định Phi đóng kỹ cửa phòng xong, nghe thái tử dùng ngữ khí kinh ngạc hoảng sợ hỏi nhị sư tỷ nàng “ngươi là Thái Hương Hương? Chính là ngươi? Thái Hương Hương? Người bị Thiên Khuyết cung điểm danh đi tặng kiếm?” có làm hay không? thẩm mỹ của Mộ Thiên Sơn cũng quá đặc biệt nha, thì ra hấn thích người mập.

Thái Hương Hương vừa khóc, vừa đáp “hồi thái tử gia, tiểu nữ từ vừa mới đổi tên rồi, gọi là Thái Vô Hương mà không phải là Thái Hương Hương nữa, ta xin không đi Thiên Khuyết cung tặng kiếm được không?”

Thái Hương Hương vừa dứt lời, hai âm thanh không hẹn mà cùng vang lên

không được!

không được!

Thu Vạn Niên và thái tử liếc nhìn nhau rồi nói “ không được, không cho phép người tùy hứng. Người cho rằng Thiên Khuyết cung có thể tùy tiện ngỗ nghịch sao? Thiên Kỳ cốc hùng bá một phương trước kia chỉ vì không chịu dâng hân huyết bảo mã đã được Thiên Khuyết cung nhìn trúng mà trong vòng một đêm đã biến mất khỏi giang hồ. Người không đi tặng kiếm là muốn Thu Dương son trang bị Thiên Khuyết cung san bằng sao?”

Thái tử lại lên tiếng bổ sung “ không được, bản thái tử ngay cả Thiên Cương kiếm cũng có thể bỏ, sao để cho người nói không đi là không đi. Người không chỉ đi, mà còn phải mang theo sứ mạng, làm cho Mộ Thiên Sơn đồng ý hỗ trợ triều đình, cùng nhau chống ngoại xâm. Nếu như người không hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ tru di cửu tộc nhà người”

Thái Hương Hương kích động la to “ ta không có cửu tộc, ta chỉ có sư phụ. Sư phụ, hần muốn giết cả nhà người a”

Thu Vạn Niên khước miệng co giật, hận không thể đánh một chưởng làm cho nàng đầu rơi máu chảy để giải tỏa tức giận trong lòng.

Thái Hương Hương lại la tiếp “ sư phụ, thái tử, lão thiên gia. Ta mập như vậy, ta chỉ có hơn được Phi sư muội, ta lấy gì để bàn điều kiện với Mộ Thiên Sơn. Hơn nữa ta chưa từng gặp hần, ta thật không hiểu vì sao hần lại muốn ta đi tặng kiếm. Ta sợ là có đi mà không có về ah. Sư phụ, ta không đi tặng kiếm, ta thà rằng đi chơi đùa với thiếu gia ngu ngốc kia ah”

Thu Vạn Niên dùng sức xoa thái dương, thật là đau đầu mà.

Thái tử run rẩy, gương mặt tuần mỹ vạn vẹo, tiểu nha đầu này thật làm cho người ta hết nói nổi.

Thu Dịch Phi cắn chặt răng lên tiếng “ nhị tỷ, muộn rồi, Tử Lâm biểu ca vừa mới thuộc về ta rồi” đừng trách sư muội ta không trọng nghĩa, ai bảo người dễ nhìn hơn ta.

Thái Hương rớt cuộc cũng chịu buông hai chân của Thu Vạn Niên ra, thở dài một hơi rồi bỏ nhào về phía Thu Dịch Phi, vừa kéo chân nàng vừa cầu xin “ Phi sư muội, nể tình sư tỷ muội của chúng ta, người để biểu thiếu gia lại cho ta đi, ta thật sự không muốn đi đến địa ngục cung kia để tặng kiếm ah. Ta không hiểu, vì sao ta lại bị Thiên Khuyết cung chỉ danh. Vạn cầu người, sư muội, người để ta đi theo biểu thiếu gia đi, ta đã có người thì Thiên Khuyết cung sẽ không làm khó ta nữa”

Thu Dịch Phi nhìn Thái Hương Hương nước mắt nước mũi tèm lem thì trong lòng cũng không nỡ.

Nhị sư tỷ, thật đáng thương

Nhị sư tỷ, là bị chính mình liên lụy.

Nhị sư tỷ đến Thiên Khuyết cung, bị Mộ Thiên Sơn phát hiện nàng không phải là mình, không biết hần có tổn thương nàng hay không?

Trong lòng Thu Dịch Phi rồi bời, đắn đo, giãy dụa hồi lâu mới lấy hết quyết tâm nói “ nhị sư tỷ, thực xin lỗi, ta và Tử Lâm biểu ca không thể chia lìa, chúng ta ...đã yêu nhau”

Lời này vừa nói ra, mấy đạo thanh âm đồng thời vang lên

Hút không khí

Thái Hương Hương tuyệt vọng.

ồ?

Thu Vạn Niên nghi hoặc, kinh hãi.

Hai người này có thực sự là yêu nhau không?

Hừ!

Thái tử gia thích nghe lén thì hừ một tiếng khinh thường.

Không biết phân biệt, yêu kẻ ngu lại không chịu theo ta.

Cắt. Nói như vậy người so với kẻ ngu cũng không bằng.

Tiểu Bảo Tiểu Bảo Tiểu Bảo Tiểu Bảo!

Không biết lúc nào, cửa phòng đã bị mở ra, cao dán chó hưng phấn chạy nhanh vào, còn liên tục kêu to “Tiểu Bảo” rồi vọt tới bên cạnh Thu Dịch Phi, tươi cười ngọt ngào, can đảm tỏ tình:

Đại Bảo thích Tiểu Bảo.

Hí ...

Thanh âm lần này là của Thu Dịch Phi.

Ngày thứ hai, đại hội võ lâm vừa chấm dứt thì đã có hai sự kiện chấn động cùng xảy ra.

Chuyện thứ nhất

Bốn vị thiên kim của Thu Dương sơn trang lấy chồng cùng một lúc.

Thật là xứng đôi vừa lứa, đội hình cường đại đến mức làm người ta phải tặc lưỡi than thán.

Đại tiểu thư Thu Dịch Mộng kết duyên cùng ngũ hoàng tử Nghiên Tu của Đại Mẫn vương triều.

Nhị tiểu thư Thu Dịch Liên sánh duyên đương kim thái tử Nghiên Nhan của Đại Mẫn vương triều.

Tam tiểu thư Thu Dịch Phi thành thân với Uông Tử Lâm, cháu trai của đương kim thừa tướng Đại Mẫn vương triều.

Tứ Tiểu Thư Thu Dịch Hoan gả cho thất hoàng tử Nghiên Hòa

Trong bốn vị tiểu thư, người làm người ta tò mò, hiếu kỳ nhất chính là tam tiểu thư Thu Dịch Phi.

Mọi người vẫn cho rằng Thu Dương sơn trang chỉ có ba vị thiên kim tuyệt sắc, không ngờ giờ lại có thêm một tam tiểu thư.

Vị này Tam tiểu thư, bởi vì trên đầu bị khăn hồng che khuất nên không ai biết nàng có bộ dáng thế nào.

Bất quá tam tiểu thư đáng người gây yêu, thân ảnh bước đi uyển chuyển lung lay làm cho người ta có cảm giác nàng nhỏ bé mà sinh lòng tiếc thương.

Mà phu quân của tam tiểu thư thì... mọi người đều lắc đầu thở dài: là kẻ ngốc a.

Thâm tội nghiệp, tam cô nương điềm đạm đáng yêu như vậy sao lại gả cho một kẻ ngốc? hôn nhân như vậy, người trong cuộc có nguyện ý hay không?

=====

Chuyện thứ hai

Thu Vạn Niên, trang chủ Thu Dương sơn trang phái nữ đệ tử Thái Hương Hương mang theo kim bài thiếp cùng tới Thiên Khuyết cung tặng kiếm.

Ai cũng biết kim bài thiếp là bài thiếp chuyên dụng của Thiên Khuyết cung.

Mọi người đều thắc mắc là kiếm gì mà đem dâng tặng?

Thái tử liền đứng ra giải thích đó chính là Thiên Cương kiếm, là bảo kiếm có một không hai mà Côn Thực phái đã tiến cống cho triều đình.

Lại bàn tán xôn xao: Côn Thực phái đúng là thấy người sang bắt quàng làm họ, lén lút tặng kiếm cho triều đình thật không trọng nghĩa chút nào. Muốn nịnh bợ thì cứ nịnh bợ, giờ thì hay rồi, bị triều đình xem như quà tặng cho người khác. Đáng.

Thu Dịch Phi trở thành tân nương mới gả của Uông Tử Lâm, cùng hân khởi hành về kinh sư.

Nhị sư tỷ Thái Hương Hương của nàng nhận mệnh đi theo hướng ngược lại tới Thiên Khuyết cung.

Trước khi lên đường, Thu Dịch Phi đã nắm tay Thái Hương Hương dặn dò mấy câu “ nhị sư tỷ, ta dạy ngươi mấy câu châm ngôn để bảo vệ tính mạng, nếu ngươi thấy Mộ Thiên Sơn đối với ngươi bất lợi thì lập tức nói ra, nghe cho kỹ

Thiên Khuyết cung thất trọng trọng

Lục trọng quy quân thống

Nhất trọng roi phi hồng

Quân không thương hương ý

Nhất trọng roi thanh mộ

Mộ Thiên Sơn, Thiên Khuyết cung thất trọng công, người lục trọng, ta nhất trọng

Người nói rõ muốn Thái Hương Hương tự mình dâng kiếm, mà ta không phải, ta là Thu Dịch Phi

Nếu người nổi sát ý với Thái Hương Hương ta liền tự vẫn

Người sẽ không thể độ công.

Cho nên không nên thương tổn nhị sư tỷ ta.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: THỦ CUNG SA

Thu Dịch Phi cùng Uông Tử Lâm về đến phủ đệ của thừa tướng ở kinh sư, còn ba tỷ muội của nàng cũng đi theo phu quân của họ.

Bốn tỷ muội Thu gia chính thức bị chia cắt từ đây.

Thu Dịch Phi là nữ nhi của một nha hoàn rửa chân, chưa từng đi ra ngoài phạm vi năm trăm dặm dưới chân núi Thu Dương, cho nên đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy cha ruột của hai bà mẹ kế, đương kim thừa tướng Uông Uyên dưới một người mà trên vạn người.

Thu Dịch Phi lần đầu tiên gặp Uông Uyên đã thấy ông tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường, hai mắt sáng quắc, ẩn chứa tâm tư sâu xa khó lường, sâu đến mức người ta không thể nào hiểu được.

Cho dù Uông Uyên đã là ông nội của người ta nhưng tin rằng thời trẻ cũng là một thiếu niên phong lưu tuấn mỹ.

Khỏi cần phải nói, nhìn biểu ca Đại Bảo da trắng nõn nà cùng hai bà mẹ kế dung nhan mỹ miều hơn người thì có thể biết được Uông Uyên thời trẻ thế nào.

Thu Dịch Phi nhớ lại thời điểm ngày hôm qua quý gồi dâng trà cho Uông Uyên, ông tiếp nhận chén trà rồi mỉm cười nói với nàng “về sau hãy hầu hạ tướng công người cho tốt” cái mỉm cười đó lại làm cho nàng âm thầm rung mình.

Gừng càng già càng cay, chỉ một nụ cười không xuất phát từ nội tâm cũng không chạm đến đáy mắt cũng đủ làm nên khí thế cường đại.

Uông thừa tướng dù tươi cười, khí thế nhân nhạ nhưng vẫn làm cho Thu Dịch Phi cảm thấy nếu một khi nàng không hầu hạ chu đáo cho đứa cháu bảo bối của hần thì nhất định ông ngoại ngang hông kiêm ông nội chồng này sẽ sử dụng đáng vẻ tươi cười ôn nhu nhất làm cho nàng mất hồn.

Thu Dịch Phi thảm than một tiếng: ah! Quả nhiên là, ôn nhu chết tiệt!

Thu Dịch Phi thở dài một tiếng, làm cho Uông Tử Lâm đang cúi đầu về tranh cho nàng vội vàng hạ bút, chạy đến bên người Thu Dịch Phi, ngòì chồm hồm trên mặt đất, ngược khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt mở to hỏi “Tiểu Bảo có phải mệt mỏi hay không? Tiểu Bảo mệt thì ta không vẽ nữa, chúng ta đi chơi đi, ngày mai lại vẽ tiếp”

Thu Dịch Phi cúi đầu nhìn bộ dáng quan tâm của Uông Tử Lâm, không khỏi chắc lưỡi thảm than: đứa nhỏ này thật tốt, ngây ngô như đứa trẻ năm tuổi nhưng lại biết quan tâm người khác, đến khi trưởng thành nhất định sẽ biết cách thương hương tiếc ngọc như người ta.

Lại nghĩ: không phải, hần chưa trưởng thành. Cũng không phải, hần đã hai mươi tuổi rồi.

Thu Dịch Phi mỉm cười nói với “trượng phu”: Đại Bảo, người nhanh vẽ tranh cho xong đi, chẳng phải gia gia muốn đem tranh đến biên cương cho công công xem thử con cháu người bộ dáng thế nào sao? nghe lời đi, mau vẽ tỷ thật xinh đẹp nha, vẽ đẹp ngày mai tỷ sẽ mang người đi thả diều”

Lại làm cho Thu Dịch Phi bất ngờ là Uông Tử Lâm đầu óc ngây ngô nhưng lại có tài hội họa, cho nên khi gia gia bảo sẽ gọi mấy bức họa của nàng đến biên cương cho công công nhìn xem con cháu hần bộ dáng thế nào thì trong lúc nhất thời Thu Dịch Phi không kịp phản ứng, ai sẽ vẽ tranh.

Uông thừa tướng khó có dịp tốt bụng mà giải thích “thái tử gia và hai vị hoàng tử không nói cho người biết sao? Đại Bảo là họa sĩ cung đình của hoàng

gia a”

Thu Dịch Phi thật phải nhìn Ông Từ Lâm với con mắt khác.

Cuối cùng thì lão thiên gia cũng có chút công bằng, lấy đi trí tuệ của hần thì cho hần một tài năng hơn người.

Ông Từ Lâm nghe nói được thả điều thì hai mắt bừng sáng, hưng phấn kêu lên “tốt tốt”, sau đó dưới sự khuyến khích của Thu Dịch Phi lại tiếp tục vẽ tranh.

Thu Dịch Phi chăm chú nhìn Ông Từ Lâm vẽ tranh, trong lòng tiếc hận vô hạn, nếu khi hần không vẽ tranh cũng như lúc vẽ tranh thì đúng là một người hoàn mỹ ah.

Nghĩ tới đây toàn thân Thu Dịch Phi khẽ run lên.

Lúc trước Mộ Thiên Sơn cũng nói nàng như vậy.

Thu Dịch Phi vừa nghĩ tới Mộ Thiên Sơn, đôi mày thanh tú liền cau lại, khóe đuôi hiện lên vẻ u buồn nhàn nhạt.

Không biết nhị sư tỷ bên kia thế nào? không biết vô thường đại gia có làm khó nàng không? không biết Mộ đại gia sau khi biết nàng lừa hần thì có tìm nàng tính sổ không? nhưng mà hần đường đường là một cung chủ cần gì phải phí tinh lực để đối phó với một cô nương sắp chết như nàng chứ?

Thu Dịch Phi lại thờ dài, đến khi hồi hồn, nhìn Ông Từ Lâm, trong lòng lại thấy nao nao.

Phu quân Ông Từ Lâm của nàng lúc này đang mở to hai mắt, khuôn mặt mỹ lệ nghiêng nghiêng, nhìn chăm chăm nàng không nháy mắt, miệng còn cắn đầu bút.

Thu Dịch Phi nhẹ giọng hỏi “Đại Bảo, sao lại không vẽ nữa? vẽ nhanh đi, hôm nay vẽ xong, ngày mai chúng ta mới đi thả điều được a”

Vẽ không đẹp, ngày mai ta đem người làm thành con điều. Một người sống như vậy mà bị bắt không được làm gì, ngồi ngay ngắn thẳng tắp cho người vẽ suốt hai ngày thực sự là một loại tra tấn ah.

Ông Từ Lâm buông bút, hồn nhiên đáp “Tiểu Bảo thật là đẹp, so với hai biểu tỷ còn đẹp hơn”

Thu Dịch Phi kim lòng không được cười thành tiếng, tiểu tử này trí tuệ chỉ có năm tuổi nhưng cũng biết cách làm cho nữ nhân vui, vậy coi như đủ rồi ah.

Thu Dịch Phi vừa cười vừa nói: “Đại Bảo nghe lời! mau vẽ đi, vẽ xong, người không cần tăng bốc là ta đẹp thì ta cũng mang người đi thả điều”

Ông Từ Lâm không nói một lời, nghiêng bức ảnh nhìn ngắm một hồi như suy nghĩ gì đó rồi lại cúi đầu vẽ tiếp.

Lại làm cho Thu Dịch Phi ngoài ý muốn là phu quân biểu ca của nàng cứ như là thần bút Mã Lương nhập xác, nét vẽ như bay mà không hề ngừng đầu nhìn nàng một cái.

Trong lòng Thu Dịch Phi bắt đầu có chút thấp thỏm không yên.

Phu quân nàng tốt nhất đừng vẽ thiếu nữ xinh đẹp thành u hồn ah.

Ông Từ Lâm ngừng đầu, tươi cười với Thu Dịch Phi, quăng cây bút trong tay, sau đó cầm lấy bức họa trên bàn nhiệt tình chạy đến ngồi xuống bên cạnh nàng, về mặt nịnh nọt đưa cho Thu Dịch Phi xem.

Thu Dịch Phi nhận bức họa của mình, nhìn thoáng qua rồi bắt đầu choáng váng.

Nữ nhân trong tranh này thật là nàng sao?

Đôi mắt u buồn ngấn nước.

Hai hàng lông mày biểu lộ sự ưu phiền nhàn nhạt.

Đôi môi đỏ như son.

Tâm sự lặng yên tiết lộ

Nữ tử trong bức họa không đẹp tuyệt sắc nhưng vẽ u sầu lại ẩn ẩn phong tình.

Thu Dịch Phi trong lòng cảm động, quay đầu tươi cười nói với Ông Từ Lâm “Đại Bảo giỏi quá, vẽ ta thật là đẹp”

Từ nhỏ đến lớn, có ai có thể đem vẻ đẹp của nàng lộ tả chân thật như vậy đâu?

Nàng là ngọc đẩy, là không có ý nghĩa đẩy, nàng chỉ là một cái bóng trong nhà. Mười bảy năm qua, có thể làm cho nàng thấy mình cũng có lúc rất đẹp

chỉ có vị biểu ca năm tuổi trước mắt này mà thôi.

Uông Tử Lâm bị nụ cười chói sáng như ánh mặt trời của Thu Dịch Phi làm cho ngẩn ngơ, hưng phấn hết lớn “ Tiểu Bảo, Tiểu Bảo, không thích bức họa này nữa, ta bây giờ sẽ vẽ lại lúc ngươi cười với ta”

Thu Dịch Phi cảm động lập tức biến thành hoảng sợ

Còn vẽ?

Làm gì mà vẽ tới nghiện như vậy? cho dù hấn vẽ không mỗi tay thì nàng ngồi cũng mỗi lưng mỗi cổ lấm rồi nha.

Thu Dịch Phi quyết định sau này trên mặt sẽ không để lộ bất kỳ biểu tình nào, nàng sợ Đại Bảo nhìn thấy lại đòi vẽ, vẽ tới khi sông cạn đá mòn, đến khi biển cả hóa nương dâu, đến khi một thiếu nữ xinh đẹp như nàng sẽ chết vì một mà biến thành u hồn xinh đẹp.

Ngày hôm sau, Uông Uyên cầm bức họa kim tôn vẽ, vừa tán thưởng không thôi, vừa âm thầm đánh giá Thu Dịch Phi.

Thu Dịch Phi bị gia gia đánh giá thì đỏ mồm hôi lạnh.

Lão gia hỏa tuy ánh mắt đã thu liễm rất nhiều nhưng sự nghi hoặc trong đó vẫn bị nàng nhìn thấy.

Lão đầu kia đã vài lần dò xét nàng, như muốn xác định người trong bức họa có thật là Thu tam nhi?

Như thế nào lại vẽ đẹp hơn người thật như vậy?

Tranh này không phải đã có chỉnh sửa chứ?

Uông Uyên sai hạ nhân gói tranh lại rồi lập tức sai người mang đến Hồng thành cho công công nàng.

Uông Đại Bảo gấp gấp khó nhịn, muốn Thu Dịch Phi nhanh chóng cùng hấn đi thả diều.

Uông Uyên thấy nàng chuẩn bị thực hiện lời hứa thì lên tiếng “ chơi đùa chậm lại một chút cũng được, Phi nhi từ nhà mẹ đẻ tới đây hình như cũng không mang theo nhiều đồ, nhân lúc này đi tú phùng mua mấy bộ đồ đi, ngày mai khách quý tới nhà, chúng ta cũng cần phải ăn mặc đàng hoàng để đón chào”

Thu Dịch Phi nao nao, thầm nghĩ không biết là khách quý cỡ nào mà đường đường thừa tướng Đại Mẫn vương triều quyền khuynh thiên hạ lại như lâm trận đón địch như vậy?

Uông Uyên thấy vẻ mặt nghi hoặc của Thu Dịch Phi cũng không hẹp hòi mà giải thích “ người này là phú thương số một của Đại Mẫn ta, chắc ngươi đã có nghe qua, tên là Tập Cảnh Đường”

Thu Dịch Phi lại khẽ giật mình

Tập Cảnh Đường, nàng đương nhiên có nghe qua.

Người này có thể nói khắp thiên hạ không ai không biết tới, tướng mạo tựa Phan An, phong lưu đa tình, phú giáp thiên hạ...

Nghe nói Tập Cảnh Đường cuồng vọng tới mức ngay cả hoàng cung cũng không để vào mắt, lại không ngờ ưu ái đến mức tới phủ của thừa tướng gia.

Không biết phú thương cấu kết cùng quan lại là muốn gì đây? Có thể tạo ra loại sự tình như thay đổi triều đại thì quá tốt. Nếu không thì Uông Uyên sẽ vì chuyện người kế thừa cho Uông gia mà chắc chắn sẽ ép nàng cùng Đại Bảo biểu ca sinh nhi tử.

Cái rắm

Nàng cùng Uông Tử Lâm bắt qua chỉ là phu thê trên danh nghĩa, thật ra không có vợ chồng chi thật, nàng lấy gì mà sinh cháu cho Uông gia chứ?

Thu Dịch Phi nghe theo phân phó của Uông Uyên, cùng Uông Tử Lâm đi tới tú phùng chọn xiêm y.

Chọn xong chất vải cùng kiểu dáng, Thu Dịch Phi đưa cho lão bản tờ ngân phiếu giá trị cực lớn hỏi “ bao lâu thì làm xong?”

Lão bản nhìn tờ ngân phiếu thì cười đến không thấy tổ quốc, ân cần đáp “ cả tú phùng sẽ lập tức bắt tay làm ngay, ngươi chờ một chút là xong”

Thu Dịch Phi liếc lão bản một cái.

Đối diện có trà lâu, nàng đâu có ngốc mà ngồi đây đợi.

Vì vậy Thu Dịch Phi mang theo Uông Tử Lâm đến trà lâu đối diện tú phùng ăn điểm tâm, nhàn nhả chờ nhận đồ mới.

Uống xong hai ấm trà, Đại Bảo ồn ào đòi đi nhà xí khiến Thu Dịch Phi đỏ mặt, liền gọi tiểu nhị giúp nàng đưa hần đi giải quyết bầu tâm sự.

Hai người rời đi, Thu Dịch Phi vừa được an tĩnh một chút thì đột nhiên cảm giác có người kéo y phục của mình.

Thu Dịch Phi cúi đầu xem xét, là một tiểu nam hài đang kéo tay áo của nàng, muốn nàng chú ý.

Tiểu nam hài thấy Thu Dịch Phi đã chú ý tới mình mới đưa cái hộp trong tay ra “tỷ tỷ, có người muốn ta giao cái hộp này cho người” dứt lời là xoay người chạy đi mất.

Thu Dịch Phi sợ run lại giật mình ngậy người, không biết ai lại muốn thông qua tiểu nam hài để gửi đồ cho nàng.

Lấy lại bình tĩnh, Thu Dịch Phi đặt cái hộp lên bàn, nhẹ nhàng tháo sợi dây lụa buộc bên trên, mở nắp hộp ra.

Liếc nhìn vào trong hộp, Thu Dịch Phi cả người đều cứng lại, nắp hộp trên tay cũng rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng.

Trong hộp là một nhúm tóc đen nhánh được buộc bằng một sợi dây màu tím. Nàng nhận ra đó là của nhị tỷ nàng.

Tóc này chính là của Thái Hương Hương.

Thu Dịch Phi toàn thân run rẩy dữ dội

Chẳng lẽ nói, Nhị sư tỷ đã bị Mộ Thiên Sơn giết? !

Thu Dịch Phi thò tay cầm nhúm tóc lên, nước mắt lưng tròng thì phát hiện dưới đáy hộp còn có một tờ giấy. Thu Dịch Phi cầm lên đọc, trong lòng vừa mừng vừa lo, vừa yên tâm lại vừa khổ sở, vừa hoảng sợ vừa giận dữ...

Nàng mừng là vì nhị sư tỷ không có bị Mộ Thiên Sơn giết chết mà chỉ bị hần ép buộc phải xuất gia.

Thu Dịch Phi nhớ tới khi nàng dùng thân phận Thái Hương Hương từng nhiều lần nói với Mộ vô thường là nàng muốn làm ni cô.

Mộ Vô Thường nhất định là không cam lòng bị lừa gạt, giận chó đánh mèo làm vạ lây tới Thái Hương Hương, ép nàng xuất gia

Chỉ cần Nhị sư tỷ không có việc gì là tốt rồi, tóc rồi sẽ mọc lại a, nhị sư tỷ ăn nhiều thì tóc cũng sẽ nhanh dài thôi, không cần phải lo lắng, ít nhất là cũng giữ được cái mạng. Nhưng nói thật đang tuổi thanh xuân mà phải đi làm ni cô thì đối với nàng thật sự là sống không bằng chết.

Thu Dịch Phi tự trách bản thân, có lẽ lúc trước nàng đừng có ích kỷ để nhị tỷ làm người chịu tội thay thì lúc này tình hình sẽ không nghiêm trọng như vậy, sẽ không làm vị đại gia vô thường kia tập trung tinh thần và sức lực để so đo với nàng.

Nàng giống như lông gà vô tội, lại là nữ tử có nhan sắc bình thường mà hần đường đường là cung chủ Thiên Khuyết cung, đại gia đệ nhất võ lâm. Đẳng cấp giữa hai người cách nhau một trời một vực, vì sao hần không bỏ qua cho nàng, vì sao hần lại không quên nàng đi?

Thu Dịch Phi kinh ngạc nhìn bốn câu cuối cùng trong tờ giấy, đây chính là nguyên nhân khiến nàng giận dữ và hoảng sợ.

Cung sa hồng, thủ thân hồng, (thủ thân thì cung sa còn)

Hoan hợp tức vô tung, (hợp hoa sẽ mất đi)

Cánh tay trước không Chu sắc, (cánh tay không còn chu sa)

Tướng phù tất dôi không (tướng phù sẽ tan tành)

Thu Dịch Phi lòng tràn đầy bi phẫn.

Thì ra ngày đó Mộ Thiên Sơn là điểm thủ thân chu sa cho nàng.

Hần đến tội cùng muốn làm gì!

Mộ Thiên Sơn lại dùng tính mạng người khác để uy hiếp nàng.

Hần lại đang uy hiếp nàng!

Thu Dịch Phi còn đang suy nghĩ thì Ônng Từ Lâm đi nhà xí cũng trở về.

Ônng Từ Lâm thấy Thu Dịch Phi nước mắt lưng tròng, cả người bất an thì vội chạy đến ngồi xuống cạnh nàng, hai mắt vô tội như mắt nai con nhìn nàng chăm chú.

Thu Dịch Phi cúi đầu nhìn lại thấy phu quân đang ngồi bên cạnh, cảm giác như có người an ủi mình thật là tốt, cho dù người này chỉ là hài tử năm tuổi.

Nhưng mà nàng nghĩ lắm rồi

Hải tử năm tuổi này cũng không phải muốn an ủi nàng.

Phu quân năm tuổi nắm tay Thu Dịch Phi, hai mắt đầm lệ tha thiết hỏi “Tiểu Bảo, đừng nhúc nhích, ta đi tìm giấy bút vẽ tranh cho ngươi nha? Ngươi thật là đẹp”

Thu Dịch Phi khuôn mặt run rẩy không thôi, bất đắc dĩ đến cực điểm, không thể không chửi thề lần nữa.

Cái rắm

Ông trời ơi, để cho ta chết đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: TẬP CẠNH ĐƯỜNG

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Thu Dịch Phi theo lời dặn dò tha thiết của lão đồng chí Uông Uyên mà trước tiên mặc trang phục lộng lẫy cho Uông Tử Lâm, sau đó cũng tự mình trang điểm một chút.

Mọi thứ đã xong, Thu Dịch Phi từ gương đồng nhìn thoáng qua phu quân biểu ca không khỏi cảm khái: hấn vốn đã xinh đẹp xuất trần, giờ có thêm y phục hoa lệ phụ trợ càng đẹp quá mức bình thường.

Nhìn lại mình quần áo đẹp đẽ, trâm cài ngọc giắt nhưng vẫn không che giấu được sắc mặt tái nhợt.

Thu Dịch Phi vừa nghĩ tới cái hộp nhận được hôm qua là lại lo sợ bất an.

Nàng không nghĩ ra, vô thường đại gia xuất phát từ tâm tình và mục đích nào mà lại điểm chu sa cho nàng.

Hấn nói, nếu chu sa không còn thì sẽ diệt tướng phủ.

Nhưng mà hấn dựa vào cái gì?

Thu Dịch Phi nghĩ tới đây, không khỏi nhú chặt chân mày, hàm răng cắn chặt môi, trong lòng vừa giận dữ lại bị thương.

Nàng nhớ nhị tỷ đã từng hỏi: giang hồ là cái gì?

Lúc đó nàng còn cho rằng nhị tỷ thật nhầm chán, hỏi mấy chuyện đầu đầu, không có chút chiều sâu.

Nhưng bây giờ nàng lại không thấy vấn đề đó là nhầm chán nữa.

Cái gì là giang hồ?

Người khác nghĩ giang hồ là cái gì thì nàng không rõ nhưng đối với nàng, giang hồ của nàng chính là kiếp số, là mục tiêu bị Mộ Thiên Sơn nhìn trúng

Thu Dịch Phi cùng Uông Tử Lâm thu thập thỏa đáng xong, hạ nhân cũng vừa lúc đến mời hai người đi.

Thu Dịch Phi cùng Uông Tử Lâm theo hạ nhân đi tới đại sảnh thì dọc đường đi phát hiện cảnh trí đã được bài trí lại, suýt chút nữa làm hai trông mắt nàng rơi ra ngoài.

Chỉ trong vòng một đêm, phủ thừa tướng đã được trang trí xa hoa chẳng khác gì xe ngựa chuyên dùng của Mộ Thiên Sơn.

Thu Dịch Phi âm thầm thổn thức không thôi, không biết Tập Cạnh Đường rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể làm cho Uông lão đồng chí vì được gặp hấn một lần mà bỏ ra nhiều vốn như vậy.

Đến tiền sảnh, Thu Dịch Phi càng thêm giật mình, cả một căn phòng rộng lớn lại được trang hoàng như thủy cung của long vương, ba bước là trần châu, năm bước một san hô, trước cửa gắn ngọc như ý, trên bàn là bình ngọc phi thúy. Thật sự là xa hoa lãng phí ah.

Chiều dài hoàng đế, sợ là cũng không phô trương tới mức đó ah.

Thu Dịch Phi đang thẫn thờ không thời thì Ông Uyên gia gia đã nghiêm túc dặn dò nàng và Ông Từ Lâm “khách quý đã đến, nhớ, không được thất lễ”

Ông Uyên vừa dứt lời, Thu Dịch Phi đã nghe ngoài cửa phòng truyền tới một chuỗi tiếng cười khẽ, âm thanh như có như không, lờ mờ tùy ý làm cho người ta cảm thấy người cười là vô tâm mà tới vừa giống như có sự chuẩn bị.

Khi tiếng cười kia vang lên, Thu Dịch Phi chợt có cảm giác quen thuộc, nghe kỹ lần nữa thì tay chân bắt đầu lạnh buốt.

Tiếng cười kia, đối với nàng đạo chỉ là quen thuộc mà cơ hồ đã trở thành ác mộng.

Thu Dịch Phi trong lòng không ngừng tự an ủi mình: không phải, nhất định là không phải.

Nhưng mà nguyện vọng của Thu Dịch Phi cuối cùng cũng tan vỡ.

Khi chủ nhân tiếng cười kia xuất hiện tại cửa ra vào thì Thu Dịch Phi như bị Thiên Lôi đánh trúng.

Ông gia gia lại nhiệt tình vô cùng, tiến lên trước còn nghiêng người chào đón “Tập tiên sinh chịu đại giá quang lâm thực sự làm cho lão phu cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này, thật vinh hạnh ah”

Nhìn dung mạo trước mắt so với hoa đào còn đẹp hơn, Thu Dịch Phi toàn thân run rẩy không thôi.

Cái gì là giang hồ? Giang hồ chính là nơi chốn sức liều mạng muốn tránh, lại không thể tránh khỏi oan nghiệt.

Người gọi là Tập Cận Đường chẳng phải là Mộ Thiên Sơn thì còn ai trông khoai đất này nữa.

Thu Dịch Phi trong nội tâm khiếp sợ không thôi, thì ra Mộ Thiên Sơn hẳn còn có thân phận khác mà thân phận này cũng không thua kém cái thân phận chân thật của hắn chút nào.

Thu Dịch Phi nhớ tới câu cuối cùng trong chiếc hộp ngày hôm qua “tướng phủ sẽ tan tành”, trực giác cho biết Mộ Thiên Sơn lần này dùng thân phận Tập Cận Đường xuất hiện tại tướng phủ là có liên quan tới việc nàng lừa gạt hắn.

Thu tam tiểu thư cảm thấy lòng như trăm mối tơ vò.

Từ lúc Mộ Thiên Sơn đi vào phòng, Thu Dịch Phi không dám ngẩng đầu nhìn dù chỉ là thoáng qua.

Trong lòng nàng tự trấn an là mình không có làm việc gì trái lương tâm thì không có gì phải sợ, thế nhưng Mộ đại gia lại quá mức xảo trá, cho nên dù nàng không làm gì trái lương tâm cũng rất sợ bị hắn nhìn thấy.

Thu Dịch Phi tuy không đưa mắt nhìn Mộ Thiên Sơn nhưng cũng cảm giác được từ lúc hắn vào phòng thì ánh mắt quỷ dị lại sắc bén như dao vẫn cắt tới cắt lui trên người nàng, dường như là muốn lẳng trì từng xò nàng.

Thu Dịch Phi còn đang lo lắng, hoảng sợ thì đã nghe Ông gia gia nói “Lâm nhi, Phi nhi, hai người mau tới đây bái kiến Tập tiên sinh đi”

Thu Dịch Phi nghe hiệu lệnh của lão đồng chí Ông Uyên xong thì cố trấn định mà lôi kéo Ông Từ Lâm đến trước mặt vô thường đại gia, thì lễ “bái kiến Tập tiên sinh”

Thu Dịch Phi vẫn không có ngẩng đầu, lại nghe thanh âm vô cùng vui vẻ của Mộ đại gia “cô nương bái kiến Tập tiên sinh ta? Hahah, không biết Tập mỗ đã từng gặp qua cô nương chưa?”

Thu Dịch Phi nghe vậy, cắn răng, ngẩng đầu, tức giận không thôi, trừng trừng nhìn Tập mỗ trước mặt.

Đùa giỡn! Đây tuyệt đối là đùa giỡn quá mức trắng trợn. Nàng đã dùng tư thế vợ bé dễ gặp hắn, hắn còn cô nương này cô nương nọ, nàng rõ ràng là chào hắn theo kiểu mới gặp, hắn lại cố tình làm như hai người có dây dưa với nhau. Thật sự là đại hỗn đản mà. Ông lão đồng chí nếu người còn sáng mắt thì nhìn tên lưu manh tuyệt sắc này xem.

Ông Uyên nghe mấy lời của “Tập tiên sinh” thì mỉm cười giải thích “lại đề Tập tiên sinh chê cười rồi, Phi nhi là tân hôn thê tử của tôn nhi ta”

Mộ Thiên Sơn nhìn chằm chằm Thu Dịch Phi, hai mắt lóe tinh quang, thanh âm như đê nén nói “vốn Tập mỗ cũng có một vị hồng nhan tri kỷ tình cảm chân thành, tên gọi Hương Hương, không biết vì sao lại bỏ Tập mỗ mà đi, khiến cho Tập mỗ thương tâm vô cùng, dung mạo tiểu nương tử đây lại rất giống với hồng nhan tri kỷ của Tập mỗ, mạo muội hỏi người một câu, người có biết Hương Hương cô nương mà ta nói không? nếu như có...phiền người chuyển lời cho nàng biết, đại ca rất nhớ nàng, mong nàng sớm ngày quay về bên ta, chỉ cần nàng chịu quay về, mọi chuyện trước đây đều bỏ qua, đại ca nhất định sẽ không đề cập tới”

Mộ Thiên Sơn nói xong, toàn thân Thu Dịch Phi đã run như cây sậy, trong lòng hoảng sợ vạn phần, nhìn Mộ Thiên Sơn mỉm cười quỷ dị, lời nói hàm

chứa ý nghĩa sâu xa, tâm của Thu Dịch Phi không khỏi treo cao, sợ hãi bộc phát.

Thu Dịch Phi đoán không ra tim của Mộ đại gia thật ra có mấy lỗ, nàng không rõ đường đường Mộ Thiên Sơn, đường đường là Tập Cận Đường sao lại đây đưa không dứt với một nữ nhi của nhà hoàn rửa chân như nàng.

Mộ đại gia cao cao tại thường rõ ràng đã nói với nàng, nàng tuyệt không đủ tư cách cùng hán cỡi ngựa mà nàng cũng chưa từng mơ tưởng tới, nói cho chính xác hơn là cho tới giờ nàng chưa từng nghĩ, chưa từng muốn sẽ có ngày nàng và Mộ Thiên Sơn có quan hệ nam nữ gì, nàng tránh hán còn không kịp, hán thì lại đây đưa không chịu buông.

Thu Dịch Phi nhủ chặt hai hàng lông mày, ánh mắt phan lẫn sự bất lực và cầu xin, đáp lời Mộ Thiên Sơn “ hồi Tập tiên sinh, Dịch Phi không quen biết vị Hương Hương cô nương mà người nói, Tập tiên sinh phong thái như thần tiên, e là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ mới xứng đôi với người, Thu Dịch Phi dung mạo bình thường, chắc là kém vị Hương Hương mà người nói rất nhiều, sao dám nhận là giống nhau”

Thu Dịch Phi vừa nói xong, cảm thấy khuôn mặt Mộ Thiên Sơn trở nên lạnh lẽo, nàng vội rủ mắt, trong lòng lại thất bất định sợ hãi.

Thu Dịch Phi trong lòng khó hiểu thâm nghĩ : rõ ràng mình là người vô tội như một chú dê con, vì cái gì mà đối mặt với thế lực tà ác thì lại luôn là nàng từ bỏ chính nghĩa trước, cảm giác giống như làm việc gì đó trái lương tâm, mà đáng xấu hổ là đại sói xám gian ác kia còn hai mắt tỏa sáng như muốn dùng ánh mắt để giết nàng.

Tiểu tam nhi dường như đã quên mất một đạo lý: sói xám thêm dê non là bản năng, mà dê sợ sói cũng chính là thiên tính.

Thu Dịch Phi vừa dứt lời, Mộ đại gia đã nhân nhật mở miệng “ đáng tiếc ta còn tưởng rằng sẽ tìm được Hương Hương muội muội của ta, nếu không tìm được thì hiểu lầm và khoảng cách giữa ta và nàng khó có thể giải tỏa rồi”

Thu Dịch Phi hai mắt đột nhiên trừng lớn, hoảng sợ bất định nhìn về phía Mộ Thiên Sơn

Đến tột cùng là có ý gì? Ám chi hay là uy hiếp? chẳng lẽ hán muốn tìm nàng tính sổ? muốn san bằng tướng phủ? Muốn tiêu diệt Thu Dương sơn trang?

Thế nhưng mà, dựa vào cái gì!

Trong đôi mắt của Thu Dịch Phi, sự hoảng sợ dần dần chuyển thành ủy khuất và oán giận, ánh mắt mang theo hơi nước buồn bã lưu chuyển, cho dù nàng không lên tiếng nhưng ánh mắt cũng đã biểu đạt thay thiên ngôn vạn ngữ.

Mộ Thiên Sơn nhân nhật liếc Thu Dịch Phi một cái, hai mắt tối lại, cũng không nói thêm gì mà chỉ khách sáo mấy lời cùng Uông Uyên rồi cùng nhau vào trong.

Thu Dịch Phi thu hồi tâm trạng, cũng cùng Uông Tử Lâm đi vào theo.

Từ đầu tới cuối Uông Tử Lâm chỉ đứng yên lặng một bên, không nói tiếng nào.

Mộ đại gia sau khi an tọa lại bắt đầu chia mũ dùi sang Uông Tử Lâm “ tiểu huynh đệ này chính là tân hôn phu quân của Phi tiểu nương tử?”

Uông Đại Bảo cùng Mộ Thiên Sơn nhìn nhau, kinh ngạc trả lời “ Tiểu Bảo là tân nương tử của ta, chúng ta đã thành thân rồi”

Mộ Thiên Sơn vốn nhân nhật mỉm cười nghe tới hai chữ Tiểu Bảo thì nụ cười sâu hơn.

Mộ đại gia hi vọng vô thường đột nhiên cười lớn tiếng nói “ Tiểu Bảo? tên rất hay, tên rất hay ah. So với Hương Hương của ta tuy có khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau tới kỳ lạ”

Thu Dịch Phi thì suýt chút nữa té xỉu vì tiếng cười quỷ dị mà phóng đảng của Mộ Thiên Sơn.

Thật sự không chịu nổi cảm giác như ngồi trên đống lửa, nàng đành cắn răng nói thân thể không khỏe, xin phép gia gia cho về phòng nghỉ ngơi, thật có lỗi vì đã không tiếp đãi khách chu toàn. . .

Uông Uyên mặt lạnh đồng ý, lại quay sang giải thích cùng “ Tập tiên sinh”

Thu Dịch Phi về tới phòng thì cả người giống như không còn chút sức lực nào, uể oải ngồi xuống giường không nhúc nhích.

Mộ Thiên Sơn, đến tột cùng là muốn gì ở nàng?

Từ buổi tiệc lúc ban ngày cho tới tận đêm khuya, tâm của Tiểu Bảo cô nương vẫn không lúc nào yên.

Không thể không nói công phu tra tấn của Mộ vô thường thật là cao, cái mặt hoa đào của hán chỉ cần mỉm cười cũng đủ làm cho người ta hoảng sợ, luôn phải phòng bị, chỉ sợ nếu không như vậy thì một khắc sau khi hán xuất hiện, bản thân đã bị đẩy xuống hố.

Thu Dịch Phi không muốn bị roi xuống hố quá nhiều lần cho nên nàng thời thời khắc khắc đều đề ý.

Mệt mỏi, cảm giác như trên đầu bị treo lơ lửng một thanh kiếm, có thể tùy thời rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cũng may là tối nay Uông Tử Lâm cực kỳ nghe lời, không nháo chút nào, vừa về phòng đã ngoan ngoãn nằm lên chiếc trường kỷ được cải trang thành giường lớn mà êm đềm đi vào giấc ngủ.

Thu Dịch Phi tâm vẫn loạn như ma, các dây thần kinh đều tập trung cao độ, sẵn sàng nghênh chiến “Tập tiên sinh” đột nhiên xuất hiện, cho nên dù nàng thấy phu quân biểu ca ngoan ngoãn đi ngủ có không thích hợp thì cũng chỉ nghĩ là hấn mệt mỏi mà thôi, không có quá nhiều tâm tư để hồi han.

Cho đến canh ba, ngay lúc Thu Dịch Phi định đi ngủ thì lại bị tiếng động khác thường làm bừng tỉnh.

Âm thanh “ah..ờ..ách...” liên tục vang lên từ đầu bên kia căn phòng, không ngừng g truyền vào lỗ tai Thu Dịch Phi.

Thu Dịch Phi cố gắng tỉnh ngủ, cố gắng phân biệt xem thanh âm đó rốt cuộc là gì

Bề ngoài có vẻ như là một người đang nôn mửa tới tâm tê phế liệt.

Bề ngoài giống như người đang nôn mửa kia là phu quân năm tuổi trên danh nghĩa của nàng.

Suy nghĩ cẩn thận, Thu Dịch Phi vội vàng tung chăn, đi đến bên cạnh Uông Tử Lâm.

Dưới ánh trăng, thiếu niên tuổi mới đang nôn mửa không ngừng.

Thu Dịch Phi cẩn thận chọn chỗ còn sạch sẽ, đi từng bước một đến bên Uông Tử Lâm, sau đó ngồi lên trường kỷ, vỗ nhẹ lưng hấn, giúp hấn thuận khí.

Uông Tử Lâm lúc này như đã nôn hết những gì có trong bao tử, trạng thái y như đang ốm nghén.

Thu Dịch Phi thấy phu quân biểu ca thảm như vậy liền vội vàng lo lắng hỏi thăm “Đại Bảo? sao ngươi lại ói thành như vậy? thấy không thoải mái chỗ nào?”

Uông Tử Lâm như không nghe Thu Dịch Phi nói, tiếp tục nôn, tiếp tục ói...

Thu Dịch Phi đã từng thấy người ta ói nhưng chưa từng thấy ai ói tới như vậy, nàng đưa tay lên tính lau mồ hôi cho Uông Tử Lâm nhưng vừa chạm vào hai má hấn thì lập tức lập bắp kinh hãi.

Thu Dịch Phi cảm giác tay của mình chạm phải mộ đám lửa, hai má của Uông Tử Lâm nóng vô cùng. Trong lúc Thu Dịch Phi còn chưa hoàn hồn thì Uông Tử Lâm lại nôn mửa lợi hại hơn.

Không chỉ có nôn mửa mà còn thổ huyết.

Uông Tử Lâm bắt đầu ói ra từng ngụm, từng ngụm máu tươi.

Thu Dịch Phi nhìn thấy cảnh tượng này thì phản ứng đầu tiên là nắm vạt áo Uông Tử Lâm, kích động hỏi “Đại Bảo, chẳng lẽ mỗi tháng ngươi cũng có mấy ngày bị chảy máu sao? ngươi có đau lắm không?”

Thật ra Thu Dịch Phi rất muốn hỏi Uông Tử Lâm: ngươi có phải bị người ta cho ăn độc dược rồi không? ngươi có phải mỗi tháng cũng thổ huyết một lần? thời điểm thổ huyết tim của ngươi có đau không?

Chẳng qua Thu tam tiểu thư cho rằng gặp được người cùng cảnh ngộ cho nên quá mức kích động, quyết hỏi cho bằng được, lại hỏi thành ra Uông Tử Lâm giống như là nữ cái nam trang, thành ra mỗi tháng đều hành kinh.

Uông Tử Lâm không trả lời mà tiếp tục ói, Thu Dịch Phi cũng bình tĩnh hơn, cảm thấy tình trạng của hấn không giống nàng.

Hấn nóng chứ không phải đau.

Thu Dịch Phi sợ Uông Tử Lâm lại tiếp tục ói, không chừng không chết vì bị thổ huyết mà sẽ hương tiêu ngọc vẫn do ói quá nhiều, không khỏi hoảng loạn, sốt ruột, chẳng quan tâm tới việc nên đưa hấn về giường trước mà vội vàng la lớn “người đâu, mau tới ah, mau gọi đại phu, gọi thừa tướng gia”

Trong đêm tối yên tĩnh, thanh âm của Thu Dịch Phi vang lên rất thê lương.

Rất nhanh, phủ thừa tướng đã đèn đuốc sáng trưng.

Rất nhanh Uông thừa tướng đã có mặt trong phòng của Thu Dịch Phi và Uông Tử Lâm.

Rất nhanh, người ngoài như Tập tiên sinh cũng vào phòng đôi vợ chồng tân hôn để tham gia náo nhiệt.

Uông Uyên sai người thấp đèn.

Căn phòng sáng bừng, Uông Uyên vội vàng đi đến bên giường. Kết quả...

Cái rắm

Không có người. Không có ai. Đêm khuya không cho người ta ngủ lại la to ồn ào cái gì.

Uông Uyên quay đầu mới phát hiện Thu Dịch Phi và Uông Tử Lâm đang ở trên một trường kỷ được nguy trang thành cái giường, một nằm sấp, một quỳ.

Uông Uyên nhanh chóng đi tới, lạnh giọng hỏi “sao các người lại ngủ ở đây?”

Mộ Thiên Sơn ung dung đi đến bên cạnh, khuôn mặt hoa đào vui vẻ vô cùng, khoe mắt đuôi lông mày đều bày tỏ sự thích ý, như sợ thiên hạ chưa loạn còn nói “chắc là chỉ có một mình Uông công từ ngủ ở đây thôi”

Thu Dịch Phi ngẩng đầu, sâu kín nhìn “Tập tiên sinh”

Đúng là miệng quạ. Chuyện xấu gì cũng có phần người.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: TAO NGỘ NGƯỜI BỊT MẶT

Uông Uyên nhìn thấy kim tôn bảo bối của hắc hổ huyết thể thâm thì không còn tâm tư để đi nghiên cứu vấn đề ngủ.

Uông Uyên nhanh chóng đi đến trước trường kỷ, đặt tay lên trán Uông Tử Lâm để thăm dò, thấy hắc cả người nóng ran thì hai hàng lông mày cau chặt lại.

Uông Uyên vẻ mặt lo lắng vô cùng, quay đầu nói với Mộ Thiên Sơn “Tập tiên sinh, thật sự xin lỗi, người tới phủ làm khách, lẽ ra phải hết sức khoản đãi nhưng thật không may cháu ta lại bệnh cũ tái phát, ta phải lập tức đưa hắc đến Thiện Ân tự để nhờ Khổ Nhai đại sư cứu chữa, nếu chậm trễ e là không kịp nữa...”

Mộ Thiên Sơn phát phát tay nói “thừa tướng cứ mang nội tôn đi chữa bệnh đi, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, đợi lệnh tôn hết bệnh, sau này Tập mẫu lại tới quấy rầy cũng không muộn”

Mộ Thiên Sơn nói mấy lời khách sáo nghe rất đậm nhân tình, nhưng hắc càng biểu hiện nhân nghĩa phúc hậu, trong lòng Thu Dịch Phi lại càng thấy bất an.

Như thế nào những lời tốt đẹp như vậy thoát ra từ cái miệng quạ của hắc lại giống như sói chúc tết gà con.

Thu Dịch Phi cúi đầu nhìn Uông Tử Lâm đang thổ huyết không ngừng, lại ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, sau đó nội tâm run rẩy.

Không phải là, hắc cho hắc... Đi à nha!

Uông Uyên vừa vội vã sai hạ nhân chuẩn bị việc lên núi cầu cao tăng, vừa điều Uông Tử Lâm không có ý thức đi ra ngoài.

Thu Dịch Phi nhân lúc ông cháu Uông gia đi ra khỏi phòng thì nhứ chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt lo lắng hỏi Mộ Thiên Sơn “là người hạ độc cho hắc sao?”

Mộ Thiên Sơn cúi đầu nhìn tiểu cô nương tái nhợt, mảnh mai trước mặt, khoe miệng mỉm cười như có như không đáp “tiểu nương tử vì sao lại nói như vậy? trong thiên hạ chỉ có một nữ tử là Hương Hương biết Tập mẫu giỏi dụng độc, chẳng lẽ tiểu nương tử có quen biết với Hương Hương sao?”

Thu Dịch Phi nghe những lời ám chỉ của Mộ Thiên Sơn thì hai hàng lông mày càng nhứ chặt hơn, đôi môi bị nâng ra sức cắn mà trở nên trắng bệch, nội tâm Mộ Thiên Sơn lại rừng mình, hắc đột nhiên cảm giác được trên môi mình có chút cảm giác đau đớn.

Thu Dịch Phi không nói gì, chỉ yên lặng suy tư rồi như nghĩ đã thông suốt, chậm rãi nhả hàm răng đang cắn chặt môi dưới ra, nhìn thẳng vào Mộ Thiên Sơn nói “người sẽ không hạ độc hắc, người là Mộ Thiên Sơn, người sẽ không hạ độc với một người như hắc”

Thu Dịch Phi vừa nói xong, sự vui vẻ trên mặt Mộ Thiên Sơn cũng đột nhiên biến mất.

Lúc này trên mặt Mộ Thiên Sơn không mang bất kỳ biểu tình gì, thanh âm cũng nhàn nhạt làm người ta không đoán được trong lòng hắc đang nghĩ cái gì “ah, tiểu nương tử vì sao lại cho rằng ta khinh thường hạ độc với tướng công người?biết đâu ta thực sự hạ độc cho hắc nha”

Thu Dịch Phi nghe xong càng thêm khẳng định suy đoán của mình “ngươi sẽ không đâu. Ngươi đã nói, độc dược của ngươi rất quý, ngươi sẽ không cam lòng dùng trên người một kẻ ngu ah”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói xong thì không kiềm được mà bày ra vẻ tán dương và không tưởng tượng nổi.

Nếu tiểu nha đầu này nói “ngươi sẽ không đâu, bởi vì ngươi đường đường là đệ nhất võ lâm, ngươi sẽ khinh thường, sẽ không tự mình ra tay với kẻ ngu”. Như vậy có lẽ hứng thú của hắn đối với nàng sẽ giảm đi rất nhiều.

Suy nghĩ như vậy, quá tặc.

Đường đường võ lâm đệ nhất thì như thế nào? danh hiệu không cho phép hắn làm chuyện xấu.

Những kẻ khác có lẽ sẽ vì thanh danh mà làm ra vẻ đạo mạo, giả từ giả thiện nhưng Mộ Thiên Sơn hắn thì không.

Mộ Thiên Sơn hắn cả đời coi mình là trời, sao thêm đề ý tới ánh mắt và cái nhìn của người khác.

Thật sự là hắn khinh thường hạ độc với Uông Tử Lâm, nguyên nhân đúng như Thu Dịch Phi đã nói: độc dược rất quý hiếm, Uông Đại Bảo chưa xứng để dùng.

Mộ Thiên Sơn trước giờ luôn làm việc quái đản, không hợp lẽ thường, cách nghĩ cũng quái lạ kỳ dị, không ai có thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn thế nhưng hôm nay tâm tư của hắn lại bị Thu Dịch Phi chỉ một câu là nói ra chính xác. Mộ Thiên Sơn không khỏi cảm khái nói “Hương Hương, ngươi quả nhiên không giống nữ tử bình thường khác, ngươi đặc biệt như vậy lại làm cho đại ca càng ngày càng không bỏ nổi ngươi rồi”

Thu Dịch Phi bị những lời của Mộ Thiên Sơn làm cho ngẩn ngơ, hai chân như không còn khí lực mà đứng không vững, run rẩy lui ra sau cho đến khi lưng chạm phải cái bàn, nàng mới dừng lại.

Thu Dịch Phi thanh âm run rẩy nói “Mộ cung chủ, ngươi rõ ràng đã biết Thái Hương Hương là nhị sư tỷ ta, còn ta là Thu Dịch Phi, cầu ngươi đừng làm khó ta nữa. Ngươi tốt xấu gì cũng là đại gia đệ nhất võ lâm, mà ta chỉ có thể sống thêm ba, năm năm nữa, ngươi... ngươi để cho ta sống những tháng ngày bình an cho tới lúc đó đi.”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói sinh mạng của nàng không còn bao lâu thì sắc mặt đột nhiên trầm xuống, thanh âm lạnh nhạt nói “ta không cho ngươi chết thì ngươi không thể chết được, Diêm Vương gia có đến ta cũng đuổi hắn quay về”

Thu Dịch Phi không biết nên nói gì thì một hạ nhân đột nhiên chạy vào, vội vàng nói với nàng “thiếu phu nhân, sao người còn ở đây, thừa tướng đã đợi không kịp nữa rồi, hắn sai ta tới gọi người nhanh một chút, chúng ta chuẩn bị xuất phát rồi”

Thu Dịch Phi cảm thấy tên sai vặt này đúng là thần tiên cứu mạng, xuất hiện thật đúng lúc.

Thu Dịch Phi có phao cứu hộ rồi không thêm liếc nhìn Mộ Thiên Sơn lấy một cái, lập tức theo hạ nhân đi như chạy ra khỏi phòng, thẳng tiến tới chỗ xe ngựa đang chờ ngoài cửa lớn.

Mà khi Thu tam tiểu thư vừa ngồi vững vàng trên xe ngựa, xe còn chưa chạy đã nghe vang lên thanh âm quý dị của Mộ Thiên Sơn ở bên ngoài.

Tốc độ nhanh như tên bắn ah.

Mộ Thiên Sơn nói lời từ biệt Uông Uyên, Uông Uyên cũng xốc rèm xe ngựa lên mà liên tục nhận lỗi với hắn.

Thu Dịch Phi theo rèm bị xốc lên nhìn thấy Mộ Thiên Sơn đang ngồi trên một con ngựa màu hồng rậm nắng, hai tròng mắt đen thui nhìn chăm chú vào trong xe ngựa.

Thu Dịch Phi vừa nhìn thấy ánh mắt của Mộ đại gia thì cảm giác như toàn thân bị bông, xao động không thôi, vô ý thức mà rút người nấp vào trong xe.

Kết thúc cảnh chia tay bịn rịn, Uông Uyên quát to một tiếng, hạ nhân lập tức ra roi thúc ngựa rời đi.

Thu Dịch Phi ngồi trong xe ngựa, chăm chú lắng nghe tiếng vó ngựa thanh thúy chạy theo hướng ngược lại.

Thanh âm vó ngựa ngày càng xa, nhịp tim của Thu Dịch Phi cũng dần dần trầm ổn lại.

Thu Dịch Phi âm thầm thở dài, tâm bị treo cao bao lâu nay rốt cuộc cũng đã có thể buông xuống.

Mộ Thiên Sơn cuối cùng đã rời đi, nàng cuối cùng cũng có thể trải qua những ngày an bình, có thể cũng chỉ là tạm thời nhưng tạm thời an bình còn hơn là không có ngày nào được an bình.

Thu Dịch Phi ổn định nhịp tim, nương theo ánh trăng xuyên qua rèm cửa mà thấy gia gia mặt mũi tràn đầy lo lắng, đang chăm chú nhìn Đại Bảo vì thổ huyết quá nhiều mà ngất đi trong lòng hắn.

Xe ngựa chạy vội trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh bánh xe vang lên đều đều là cho Thu Dịch Phi có cảm giác buồn ngủ, ngay lúc nàng mơ mơ màng màng thì đột nhiên nghe hô vế bên ngoài là lớn “bảo hộ thừa tướng, ngăn cản thích khách”

Thu Dịch Phi lập tức tỉnh ngủ, rùng mình nhìn về phía Uông Uyên, thấy hắc thần sắc ngưng trọng, vén rèm nhìn ra ngoài.

Bên ngoài xe ngựa có năm sáu hắc y nhân che mặt đang chém giết cùng hộ vệ của thừa tướng.

Ban đêm cảnh vật mờ ảo, bóng người tung bay nên cũng không biết đến tột cùng là có năm hay sáu hắc y nhân.

Uông Uyên vén rèm lên, quát hỏi đám hắc y nhân “ các ngươi do ai phái tới? cản đường ta là có ý gì?”

Thu Dịch Phi đỏ mặt hỏi lạnh.

Người sống trong triều đình quả là thiếu kinh nghiệm thực tế giang hồ.

Người ta che mặt là đã muốn không cho ngươi biết bọn họ là ai, ngươi còn lớn tiếng hỏi “ các ngươi do ai phái tới” nói cho ngươi biết mới là lạ.

Bớt nói nhảm đêeeeeeeee

Một tên có vẻ là cầm đầu đám hắc y nhân đứng ra trả lời “ Uông lão đầu, người sáng mắt không nói tiếng lóng, chúng ta là vì chi bảo ở chỗ ngươi mà tới, nghe nói Uông gia các ngươi có một khối ngọc bội tím, chúng ta muốn nó”

Lần thứ hai Thu Dịch Phi đỏ mặt hỏi lạnh.

Người sáng mắt không nói tiếng lóng ah

Quá tuyệt

Toàn thân đều bị vải đen bịt kín mít, chỉ chừa có hai con mắt, còn đám la làng là người sáng mắt.

Hắc y nhân nói xong, Thu Dịch Phi có cảm giác thân thể Uông lão đồng chí có một sự chấn động nhẹ.

Thì ra hắc cũng giống nàng, đều bị sét đánh ah.

Ngọc bội màu tím? Cái kia là thứ gì?

Thu Dịch Phi còn đang hiểu kỳ thắc mắc thì Uông Uyên đã lên tiếng “ các vị không nên tin lời giang hồ đồn đãi, đều không có chính xác, Uông gia ta cho tới giờ chưa từng có ngọc bội màu tím gì đó, phiền các vị nhường đường cho, lão phu có việc gấp cần làm, không thể trì hoãn được”

Đám hắc y nhân nghe Uông Uyên nói xong thì ồn ào la hét, rồi cùng tiến lên tấn công xe ngựa.

Nháy mắt, đám hắc y nhân đã đột phá được vòng bảo hộ yếu ớt của các hộ vệ, xoay một cái, xe ngựa đã bị chèn làm hai, Thu Dịch Phi và ông cháu Uông gia hoa lệ rơi xuống đất, bại lộ dưới ánh trăng.

Lúc này, rốt cuộc Thu Dịch Phi cũng xác định được là có tổng cộng sáu hắc y nhân.

Hắc y nhân cầm đầu chỉ kiếm về phía Uông Uyên nói với đồng bọn “ tay chân của Uông lão gia đều là phế vật, còn chưa đánh đã ghiền thì đã thua rồi”

Tên hắc y nhân khác liền phụ họa “ đừng nói chuyện dư thừa nữa, chúng ta cũng không có nhiều thời gian, mau tìm cách bắt hắc giao ngọc bội ra, nếu hắc không giao thì đánh cho hắc phải giao ra”

Tên hắc y nhân cầm kiếm chỉ vào Uông Uyên liền giơ tay múa chân hù dọa “ ngươi giao hay không giao? Nếu không giao, ta sẽ vẽ hoa lên mặt ngươi, hủy dung nhan của ngươi”

Uông lão đồng chí lúc này mới thấy hội hận, bình thường hắc ra ngoài đều dùng thập bát thị vệ, mà mỗi người đều là cao thủ của cao thủ, có bọn họ thì hắc không cần phải lo lắng cho sự an toàn của mình. Nhưng tối hôm nay khi hắc sai thập bát thị vệ chuẩn bị lên đường thì được hạ nhân cho biết thập bát thị vệ hình như ăn trúng đồ không sạch sẽ nên ai nấy đều bị tiêu chảy không ngừng, đừng nói là đánh nhau, ngay cả đi nhà xí cũng không còn sức.

Uông Uyên sốt ruột cho chấy yêu nên đành phải dùng mấy thị vệ tầm thường rồi vội vã lên đường.

Lúc này Uông lão đồng chí nghiêng răng oán hận: nếu có thập bát thị vệ của ta ở đây thì làm gì tới phiên sáu cái miệng quạ các ngươi âm ỉ.

Một tên hắc y nhân khác không kiên nhẫn, tiến lên đoạt lấy kiếm của hắc y nhân kia, chỉ vào Uông Uyên, tiếp tục đe dọa “Uông lão đầu, ngươi đừng không biết tốt xấu. Ngươi không sợ hủy dung nhan vậy thì ta sẽ hủy dung nhan của ngươi trong ngực ngươi, ta thấy ngươi ôm hắc như vậy thì khẳng định hắc là tâm can bảo bối của ngươi, ta xem ngươi có đau lòng cho hắc hay không”

Uông Uyên nhìn hắc y nhân mới nói, thanh âm run run đáp “ các ngươi muốn ta và cháu ta thế nào cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng có chú ý gì với cháu dâu của ta là tốt rồi”

Uông Uyên vừa mới nói xong, Thu Dịch Phi cả người không khỏi sửng sờ

Lão đầu đây là đang vì nàng suy nghĩ sao?

Lão đầu đây là đang dùng nàng làm lá chắn ah...

Nàng đã chọc giận ai chứ, sao đi đến chỗ nào cũng gặp xui xẻo.

Sáu hắc y nhân nghe vậy liền lập tức nhìn về phía Thu Dịch Phi, sau đó cùng phát ra tiếng cười gian, như là rốt cuộc đã tóm được nhược điểm của Uông lão đầu nên vui vẻ không thôi.

Hắc y nhân nói “Uông lão đầu, ngươi cho rằng sáu chúng ta đều là kẻ ngốc hay sao? ngươi cho rằng chúng ta có nghe mà không có hiểu rằng ngươi đang cố ý sao?”

Thu Dịch Phi trong lòng nhẹ nhàng thở ra, sáu con quạ đen này cuối cùng cũng không phải quá ngu.

Nhưng đang lúc nàng khoái chí thì một hắc y nhân khác lại lên tiếng “Ngươi cố ý để cho chúng ta cho rằng, nữ nhân này đối với các ngươi không quan trọng nhưng thật ra ngươi muốn che giấu nàng, nàng đối với các ngươi rất quan trọng, cho nên ngươi mới cố ý nói nàng không quan trọng”

Phốc...

Thu Dịch Phi thật sự là cảm giác khí huyết trong ngực nàng đang cuộn cuộn dâng trào.

Thật muốn ói máu.

Rốt cuộc là sao? nói tới nói lui một hồi lộn xộn lung tung.

Đại Bảo, ta cảm thấy ngươi không nên chết lúc này, bọn thích khách ngu ngốc nói những lời ngu ngốc này còn sống trên đời thật là lãng phí lương thực, mà bọn họ chưa chết thì ngươi mắc gì mà chết trước. So với bọn hắn, ngươi thông minh hơn nhiều.

Hắc y nhân khác lên tiếng tăng bốc “sur huynh, ngươi vừa rồi nói những lời thật chí lý, quá tuyệt vời. Đó cũng là những suy nghĩ trong đầu ngươi, thật sâu sắc ah” nhóm hắc y nhân còn lại cũng không ngừng phụ họa.

Nếu trong tay Thu Dịch Phi còn có kiếm thì chắc chắn không nói hai lời mà cắt cổ tự vẫn.

Quá tra tấn người rồi!

Ngươi như vậy mà đi làm thích khách, quá không chuyên nghiệp ah.

Hắc y nhân một được đồng bọn tán dương thì hếch mũi lên nói “ta đoán ngọc bội của Uông lão đầu khẳng định ở trên người tiểu nha đầu kia, các ngươi có tin không?”

Cả đám còn lại rất có tinh thần đoàn kết, đồng loạt hô to “tin”

Thu Dịch Phi lúc này ngay cả ý định chết cũng không nghĩ tới, hoàn toàn đơ như cây cọc.

Ai lại phái đám quạ đen cực phẩm này tới ah? Tội cướp bóc, làm thích khách hay là muốn tra tấn cho người ta phát điên?

Hắc y nhân một rất có khí thế đe dọa hỏi Uông Uyên “có phải ngươi đem ngọc bội cho cháu dâu rồi không? nói”

Uông Uyên hốt mất trật tự ất hửu khí vô lực trả lời: “Ngươi nói phải thì là phải ah”. Ai mà thiếu đạo đức như vậy? muốn ám toán hắn cũng không thể phải người bình thường tới được sao? cần chỉ sai sáu tên ngu ngốc này tới, là muốn bức người ta phát điên sao?

Hắc y nhân một nghe vậy thì xoay mũi kiếm chỉ vào cổ Thu Dịch Phi nói “ngươi đừng nhúc nhích, phối hợp một chút để ta xem trên cổ ngươi có mang ngọc bội không, nếu ngươi lộn xộn, kiếm ta cũng không có mất, mệnh ngươi cũng sẽ chẳng còn”

Thu Dịch Phi thầm nghĩ: kiếm vốn không có mất, là chính ngươi chỉ lung tung chứ không phải tại kiếm nha.

Mũi kiếm của hắc y nhân nhấc lên, một sợi dây nhỏ trên cổ Thu Dịch Phi khẽ vung lên, một khối ngọc bội màu tím từ vạt áo của nàng bay ra, vẽ một vòng cung nhỏ nhỏ trên không trung rồi lặng lẽ rơi xuống ngực Thu Dịch Phi.

Mọi người trong nháy mắt đều bày ra đủ loại phản ứng

Hắc y nhân một, bộ dáng huênh hoang tự đắc

Hắc y nhân từ hai đến sáu bày ra vẻ sùng bái thối hoắc.

Uông lão đầu kinh ngạc nhìn khối ngọc bội, biểu hiện y như một lão gia si ngốc.

Thu Dịch Phi lắng lắng nhìn đám hắc y nhân: khẳng định là bọn họ đang có nghi vấn trong lòng.

Bọn hắc tử hắc hồ đem khối ngọc bội Mộ Thiên Sơn cho nàng trở thành khối ngọc bội mà bọn họ đang tìm kiếm.

Thu Dịch Phi cẩn thận nghĩ lại, lúc đưa cho nàng, Mộ Thiên Sơn đã gọi nó là cái gì nhỉ?

Hình như hắc gọi là Tử La ngọc bội

Mà đám hắc y nhân kia muốn tìm là cũng là Tử La ngọc bội

Tên gọi hai khối ngọc bội này giống nhau như vậy, chẳng lẽ chúng có quan hệ gì với nhau?

Thu Dịch Phi còn đang suy nghĩ thì hắc y nhân đã nói với Uông Uyên “đã nói tiểu nương tử này rất quan trọng với các ngươi mà, vậy tốt rồi, gần đây sáu huynh đệ chúng ta kinh tế cũng có chút khó khăn, bây giờ ta sẽ bắt nàng ta theo, hạn cho ngươi trong ba ngày phải gom đủ một triệu lượng bạc để đổi người, đúng hẹn không thấy thì chúng ta sẽ lập tức giết con tin, tuyệt không mềm lòng”

Uông Uyên lớn tiếng hồi đáp: “Tốt! Một lời đã định!”

Thu Dịch Phi lệ rơi đầy mặt.

Khá lắm!

Đám quạ đen này thật là ngu tối cực điểm, bắt cóc lại chọn người không có địa vị nhất để làm con tin, đã vậy còn hét giá trên trời, muốn mạng của nàng thì cứ nói thẳng đi, cần gì phải phí công như vậy.

Thu Dịch Phi đang muốn mở miệng nói thì thân thể bỗng nhiên nhẹ hẫng, cả người đã bay vọt lên không.

Là do hắc y nhân ôm lấy nàng bay lên, còn quay đầu gào to “không trả tiền thì giết con tin, Uông lão đầu, ngươi nhớ cho kỹ”

Thanh âm lượn lờ trong không trung y như là ma âm. ...

Bay đi một khoảng xa, Thu Dịch Phi không nhận được nữa mà nói với đám quạ đen “sáu tên cầu vồng các ngươi còn không mau buông ta xuống”

Sáu tên hắc y nhân liền ngay lập tức đáp xuống đất, vừa kéo khăn bịt mặt, vừa hưng phấn hỏi “sao ngươi biết là chúng ta?”

Thu Dịch Phi liếc mắt khinh thường.

Vấn đề đơn giản như vậy, còn phải hỏi sao

Trên đời này còn có ai thiếu đầu óc như sáu tên nhà ngươi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: KẾT BÁI ĐI, ĐƯỢC KHÔNG?

Thu Dịch Phi nhìn tổ hợp cầu vồng hỏi “vừa rồi các ngươi có nói với Uông thừa tướng sẽ giao bạc ở đâu không?”

Sáu cầu vồng đồng thanh trả lời “ai nha, đã quên rồi”

Thu Dịch Phi thở dài nói ra: “Ai! Thiên hạ này chắc chưa từng có đám bắt cóc nào như các ngươi đây”

Trong lúc Thu Dịch Phi đang nói chuyện thì một thành viên cầu vồng đã hăng hái xẹt qua, phóng về phía mới rồi đi.

Thu Dịch Phi nhìn bóng dáng hắc xa dần, hỏi đội hình còn lại “không phải là hắc quay lại nói cho Uông lão đầu biết địa điểm gia bạc chứ?”

Năm người đồng loạt gật đầu “đúng vậy”

Thu Dịch Phi gật gù đầu, vẻ mặt sùng bái “các ngươi... rất cường đại ah”

Đội hình cầu vồng hồn nhiên tiếp nhận “lời khen” của Thu Dịch Phi, vui vẻ nói “ chúng ta làm gì đều rất thật tình, cho dù là diễn trò cũng là cho thật giống”

Thu Dịch Phi chỉ tập trung vào hai chữ trọng tâm

“Diễn trò? Ta đang muốn hỏi các người tại sao phải bắt cóc ta đây này, các người lại nói diễn trò... Chẳng lẽ, là trước đó an bài tốt hay sao?”

Nấn cầu vồng gật đầu.

Thu Dịch Phi vội vàng lại hỏi: “Vậy ai biểu các người diễn trò này? Vì sao phải làm như vậy?”

Năm cầu vồng nhìn Thu Dịch Phi một lát rồi mới đáp “ thật ra tại sao làm như vậy thì chúng ta không biết, chúng ta chẳng qua chỉ muốn trở ngại tình cảm của người, đợi Cam sư huynh quay lại, chúng ta sẽ mang người đi gặp người đã an bài chuyện này, đến lúc đó người tự mình hỏi hấn đi, hấn cái gì cũng không nói cho chúng ta biết, còn nói nếu chúng ta lăm miệng sẽ giết chúng ta”

Hệ thống lại ngôn ngữ biểu đạt của đội hình cầu vồng, Thu Dịch Phi hỏi “ trở ngại tình cảm của ta? Ta bị các người hạ độc sắp chết, khi nào còn có chuyện tình cảm gì hả?”

Đội hình cầu vồng liền lớn tiếng phản bác “ Thu tam cô nương, không cần phải nói như vậy nha. Ngày đó hạ độc cho người xong, sư đệ suýt chút nữa hạ độc thủ với chúng ta, nếu không có người lên tiếng ngăn cản thì e là lúc này chúng ta đã về miền cực lạc rồi, cho nên mệnh của chúng ta cùng người là có liên quan nha”

phốc...

muốn thổ huyết ah...

Hạ độc người ta rồi lại nói có mệnh giao tình...

Thu Dịch Phi nhủ mảy hỏi lại “ sao các người lại biết ta là Thu tam tiểu thư?”

Cầu vồng nhanh nhẩu trả lời “ sư đệ nói cho chúng ta biết a, chúng ta trước hấn...”

Cầu vồng hai còn chưa nói hết câu đã bị đồng bọn đạp ngã xuống đất, sau đó bốn người vây quanh hấn, bắt đầu đấm đá “ người ngu ngốc, sư đệ đã nói không cho phép để lộ ra là hấn sai chúng ta đến bắt cóc Thu tam cô nương. Sư đệ không phải đã nói làm bộ để hấn và Thu tam cô nương tình cờ gặp nhau sao? người, cái đồ con lợn ngu ngốc này, mọi chuyện đều bị người làm lộ hết rồi. Chúng ta phải nói thế nào với sư đệ đây? Người có thể đánh thắng hấn không? đạp chết người, ta đạp chết người”

Thu Dịch Phi ngửa đầu ngơ ngác nhìn ánh trăng trên trời, không nói một câu.

Mấy tên này thật đúng là “cực phẩm” ah

Trong lúc Thu Dịch Phi đang ngẩng đầu nhìn trăng sáng thì bên tai đột nhiên vang lên thanh âm thờ gấp “Hô ~ một mối ~ một chết ta ~ bọn hấn ~ bọn hấn làm gì vậy ? lại chơi cái gì vậy? “

Thu Dịch Phi nghiêng đầu xem xét, là Hắc y nhân một – Cam sư huynh đã quay lại.

Thu Dịch Phi hỏi: “Đuổi theo thế nào?”

Cam sư huynh đáp “ đuổi kịp”

Thu Dịch Phi lại hỏi: “giao tiền ở đâu?”

Cam sư huynh lại đáp “ nói rồi”

Thu Dịch Phi lại hỏi: ” giao tiền ở đâu?”

Cam sư huynh đáp “ nói đại chỗ nào đó thôi, dù sao cũng không có ý định lấy tiền thật”

Thu Dịch Phi mở hời lạnh dầm dĩa, sáu người này làm sao có thể sống tới bây giờ? Cuộc sống của bọn họ cũng quá không đáng tin ah.

Cam cầu vồng thừa dịp Thu Dịch Phi không hỏi gì nữa thì quay lại chủ đề hấn đang nghi vấn “ bọn hấn đang làm gì vậy?”

Thu Dịch Phi mặt không biểu tình nhìn Cam cầu vồng, hỏi lâu mới đáp “ một người trong bọn họ thiếu chút nữa là nói cho ta biết ai sai khiến các người bắt cóc ta, bốn người còn lại phần nộ đánh ngã hấn, đánh hấn, còn trách hấn đã đem chuyện sư đệ các người là chủ mưu bắt cóc nói ra, vì vậy mà mắng mà đánh hấn”

Cam cầu vồng nghe xong thì dùng dùng nổi giận, hét lớn một tiếng “ đúng là ngu xuẩn, đạp cho nó thêm vài cái nữa đi”. Nói xong cả người như con lóc gia nhập vào tổ hợp cầu vồng, vừa đạp vừa mắng “ người, cái đồ con lợn, sư đệ chẳng phải đã nói chúng ta không được lăm miệng, giả bộ như là vô tình

gặp được hấn sao? hơ, đập chết người...”

Thu Dịch Phi im lặng, trong lòng thầm thương cảm cho cầu vòng hai, những gì đám cầu vòng này nói ra còn nhiều hơn cả hấn ah...

Thu Dịch Phi đi đến gần hiện trường khói bụi mù mịt, hét to một tiếng “dừng lại đi”

Không ai để ý tới nàng, tiếp tục đập.

Thu Dịch Phi lại hét to một tiếng: “Các người trước dừng một cái!”

Vẫn không ai để ý tới nàng, tiếp tục đập điên cuồng.

Thu Dịch Phi nổi giận, giơ chân đập Cam cầu vòng ở gần nàng nhất một đập, hét lớn “nếu các người không nghe lời ta nói, ta sẽ nói cho sư đệ các người giết các người”

lên đối với cách nàng gần đây màu chi quả cam một cước đập dưới đi, hét lớn: “Các người nếu không hãy nghe ta nói lời nói, cho các người sư đệ làm các người!”

đội hình cầu vòng lập tức an tĩnh.

Sư đệ không dễ chọc ah.

Bây giờ hù dọa tiểu hài tử khóc nhè, không cần đưa sói ra làm hình tượng nữa, chỉ cần nói tên Mộ Thiên Sơn ra, hấn lập tức nín ngay.

Vì vậy đội hình cầu vòng chẳng những dừng lại, còn thành thành thật thật đứng xếp thành một hàng dọc.

Cam cầu vòng thậm chí còn không dám xoa cái mông vừa bị đập.

Đò cầu vòng (tức bạn cầu vòng hai) khắp người đầy dấu gầy, thân thể đau đớn nhưng không dám kêu rên một tiếng.

Thu Dịch Phi nhìn mấy nam nhân to lớn lại bày ra biểu tình như tiểu hài đồng thì khóc không được mà cười cũng không xong, không bỏ qua được mà giận cũng chẳng xong.

Thu Dịch Phi thở dài một hơi, nói “các người đừng đập nữa, dù sao ta cũng đã biết là sư đệ các người sai các người làm vậy rồi, nếu không muốn để hấn giết các người thì cách duy nhất là ta làm bộ như ta không biết gì, nhưng tiếp theo ta hỏi gì thì các người phải nói đó, nếu không thì...”

Đội hình cầu vòng đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía Thu Dịch Phi như là hướng về phía lãnh đạo, Cam cầu vòng thay mặt mọi người lên tiếng “được, người hỏi đi”

Thu Dịch Phi hơi trầm ngâm một thoáng hỏi “vì sao sư đệ các người không muốn ta biết hấn là chủ mưu bắt cóc ta?”

Đội hình cầu vòng không lên tiếng, ánh mắt co rúm né tránh.

Thu Dịch Phi nhíu mày, hỏi lại lần nữa.

Đội hình cầu vòng vẫn im lặng, sáu thân hình cường tráng dường như hơi run rẩy.

Thu Dịch Phi không kiên nhẫn nữa, quát lớn tiếng “mau trả lời, cô nãi nãi đang hỏi các người đó, nếu không lên tiếng, ta sẽ nói sư đệ các người giết các người”

Thu Dịch Phi vừa dứt lời, sau lưng vang lên một giọng nam nhu hòa “nếu bọn hấn mà trả lời thì ta cũng sẽ giết bọn hấn”

Đội hình cầu vòng sợ tới mức ngã rạp xuống đất.

Thu Dịch Phi quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, cách đó không xa, một người mặc áo gấm phiêu dật, ánh trăng phản chiếu trên thân càng làm cho khuôn mặt tuyệt mỹ thêm tao nhã, lồi lạc, tay áo tao nhã bông bênh, làm cho người ta cảm thấy hấn không phải là thần tiên chốn cung đình thì cũng là yêu nghiệt tuyệt thế nhân gian.

Nhưng mà đẹp thì đẹp, người này lại làm cho người ta toàn thân run rẩy.

Thu Dịch Phi nhìn người mới tới, lặng lẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng kêu “đại ca”

Thu Dịch Phi cuối cùng cũng hiểu một đạo lý.

Có đôi khi, người càng trốn, người ta sẽ càng đuổi bắt người.

Vì cái gì? Không có nguyên nhân, ai bảo người trốn, cho nên ta đuổi bắt.

Có đôi khi, người càng muốn trốn tránh một người, người kia ngược lại sẽ càng muốn đem người buộc tại bên người

Vì cái gì?

Thu Dịch Phi nghĩ kiểu gì cũng không có liên quan tới ưa thích và tưởng niệm.

Chỉ là, muốn chinh phục mà thôi

Thu Dịch Phi đã có chút linh ngộ, hiểu rằng nàng càng trốn Mộ Thiên Sơn thì hậu quả càng nặng nề hơn, hẳn sẽ đối với nàng càng thêm cố chấp.

Vì cái gì? Vừa ý nàng? Không có khả năng

Hết thấy chẳng qua là bởi vì, nhân tính bản tiện mà thôi

Thu Dịch Phi biết rõ, nàng càng muốn chạy trốn thì càng trốn không thoát, chỉ bằng dứt khoát bám dính ngược lại hẳn, cho hẳn hận vì đã dây dưa với nàng, rồi vứt bỏ nàng là tốt nhất.

Mộ Thiên Sơn bị thái độ thay đổi đột ngột của Thu Dịch Phi làm cho chóng mặt, không biết nên làm thế nào, về mặt mang chút khó hiểu và không tin hỏi lại “Thu nhi, gọi ta sao?”

Một tiếng Thu nhi của hắn không hiểu sao lại làm cho tâm của Thu Dịch Phi mềm đi một mảng lớn.

Cả đời này, không có ai gọi nàng như vậy. Cha nàng gọi nàng là tiểu tam nhi, hai bà mẹ kế gọi nàng là tam nhi, các tỷ muội thì kêu tam tỷ hay tam muội, phu quân trên danh nghĩa thì gọi nàng bằng cái tên giả Tiểu Bảo, ông nội chồng kiêm ông ngoại ngang hông thì cũng chỉ gọi một tiếng Phi nhi mà thôi.

Hai từ Thu nhi này, mười bảy năm qua Thu Dịch Phi mới được nghe người ta gọi mình lần đầu, tim không khỏi đập mạnh.

“Thu nhi“, thanh âm kia mang theo sự quyến rũ, như là một nam tử vui mừng gọi người trong lòng của hắn.

Thu Dịch Phi bị một tiếng Thu nhi này của Mộ Thiên Sơn làm cho sững sờ.

Mộ Thiên Sơn đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi, khuôn mặt tràn đầy ôn nhu, vui vẻ nhìn chăm chăm nàng, nhẹ giọng hỏi “Thu nhi vừa rồi là gọi đại ca sao?”

Thu Dịch Phi bị vẻ mặt nhu tình của Mộ Thiên Sơn đột nhiên kẻ sát bên làm hoàn hồn, vội lui ra sau, tạo khoảng cách giữa hai người, khẩn trương nói “Mộ đại. . . đại gia, ta và người thật có duyên, đi đâu cũng gặp, chỉ bằng chúng ta kết nghĩa kim lan đi”

Thần sắc của Mộ Thiên Sơn lập tức thay đổi “Thu nhi muốn làm muội muội của ta? Tốt, bất quá Mộ Thiên Sơn ta nhận muội muội là một chuyện lớn trong thiên hạ, nhất định phải tổ chức đại lễ yến tiệc long trọng, cho nên Thu nhi trước tiên cùng đại ca về Thiên Khuyết cung đi, chúng ta phải hảo hảo kết bái với nhau mới được”

Thu Dịch Phi cắn răng nói “được”

Thu Dịch Phi trong lòng âm thầm nghĩ ngợi: trở về thì trở về, đại kết bái xong thì ta nghĩ người cũng hết hứng thú với ta, cho dù có đại ca dây dưa với muội muội chính là chuyện đại nghịch bất đạo, dù người có là thiên hạ đệ nhất lưu manh thì cũng không dám làm ra loại sự tình như vậy.

Mộ Thiên Sơn vẫn mỉm cười nhìn Thu Dịch Phi. Hắn là giun đũa tình duyên thế, há lại không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì sao?

Lưu manh thì đã sao? đầu năm nay, lưu manh mà vô địch đệ nhất thiên hạ thì thời đại này chính là thời đại của lưu manh.

Ai dám nói làm chuyện lưu manh là không đúng?

Lưu manh cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính lại sự cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: CÙNG CÔI NGỰA

Vừa mới xác định sẽ phải cùng Mộ đại gia quay về Thiên Khuyết cung làm lễ kết bái, chưa đầy một nén nhang, Thu Dịch Phi lại thấy do dự.

Không vì lý do gì, chỉ đơn giản là lúc nói chuyện quên suy nghĩ, giờ mới nhớ ra nàng đã là nương tử của người ta.

Đại cô nương không có việc gì lại tới nhà người ta thì cũng có thể chấp nhận được nhưng đã là nương tử của người khác thì hình như không tốt lắm.

Nhất là nương tử vừa mới tân hôn.

Trong lúc nàng bị vô thường đại gia dụ dỗ mang về nhà thì tân hôn phu quân của nàng lại đang thổ huyết ở một xó xỉnh nào đó.

Thu Dịch Phi do dự mở lời với Mộ Thiên Sơn “đại... đại ca, ta vừa nghĩ ra một chủ ý, ta cảm thấy chuyện hai ta kết bái có chút không hợp lý. Ta... đã kết hôn rồi, ta... Uông Tử Lâm hiện chưa biết sống chết ra sao, lúc này ta lại theo người đến Thiên Khuyết cung e là không tốt lắm đâu”

Thu Dịch Phi nói vừa xong, trên mặt Mộ Thiên Sơn lại hiện ra nụ cười âm nhu quỷ dị.

Đội hình cầu vòng vừa lồm cồm bò dậy nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Mộ Thiên Sơn thì kim không được mà lạnh run, ôm nhau thành một đoàn.

Cam cầu vòng ở gần Thu Dịch Phi nhất đánh bạo nhỏ giọng nói với nàng “tam cô nương, đừng nói nữa, đừng làm sư đệ ta mất hứng. Sư đệ mà mất hứng thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng” nhìn ai không vừa mắt có thể lập tức giết ngay, không cần lý do.

Thu Dịch Phi liếc mắt khinh thường nhìn Cam cầu vòng, cần gì người nói, ta cũng tự mình nhìn ra.

Mộ Thiên Sơn nở nụ cười âm nhu quỷ dị, dưới ánh trăng làm cho người ta có chút mất tinh thần, rõ ràng là khuôn mặt tuyệt mỹ, rõ ràng là tươi cười phong lưu, rõ ràng là hình ảnh là cho người ta mê mẩn nhưng không hiểu sao hết lần này tới lần khác lại làm người ta sợ hãi, hận không thể móc mắt mình đi.

Mộ Thiên Sơn vẫn giữ nụ cười như vậy, ôn nhu nói với Thu Dịch Phi “Thu nhi, tiến lên một bước”

Thu Dịch Phi không biết trong hồ lô của Mộ đại gia có bán thuốc gì, nên chân chò không tiến lên.

Tròng mắt của Mộ Thiên Sơn tối lại, Cam cầu vòng lại nhỏ giọng nhắc nhở Thu Dịch Phi “nhanh đi ah, sư đệ ta không kiên nhẫn được nữa. Sư đệ mất kiên nhẫn thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

Thu Dịch Phi lại liếc mắt xem thường nhìn Cam cầu vòng, nàng nhớ rõ trong đám sư huynh đệ bọn họ có một tên miệng quạ, không ngờ Cam cầu vòng này cũng cùng một dạng, thậm chí còn hơn.

Thu Dịch Phi thu hồi suy nghĩ lại phát hiện ra, thật ra Mộ Thiên Sơn có xấu miệng thì cũng là do hoàn cảnh sinh trưởng.

Cho nên trong lòng nàng đi đến kết luận: đám cầu vòng này thật ra là xuất phát từ môn phái xấu miệng.

Thu Dịch Phi âm thầm bắt đầu đi tiến lên trước một bước, lễ phép mỉm cười hỏi “đại ca, có chuyện gì?”

Mộ Thiên Sơn cũng tiến lên một bước, sát đến gần nàng, Thu Dịch Phi vốn muốn lui ra sau nhưng nhìn thấy ánh mắt khí thế mười phần của Mộ đại gia thì hai chân giống như mọc rễ, muốn thế nào cũng không nhấc lên nổi.

Mộ Thiên Sơn nhướng mày, mỉm cười, đưa tay lên nắm lấy cánh tay trắng nõn của Thu Dịch Phi, động tác ôn nhu lại mập mờ, phảng phất tỉ mỉ che chở nhưng cũng không cho phép trốn tránh.

Thu Dịch Phi bị Mộ Thiên Sơn nắm tay thì nhìn không được mà con rúm lại, muốn rút tay lại nhưng phát hiện dù nàng cố sức thế nào thì cánh tay bị Mộ Thiên Sơn nắm cũng không nhúc nhích được một chút, y như bị bạch tuộc quấn chặt.

Thu Dịch Phi ngượng ngùng hỏi “đại... đại ca... nam nữ thụ thụ bất thân a...”

Mộ Thiên Sơn không thèm để ý tới những lời của nàng, nhẹ vén tay áo Thu Dịch Phi lên, động tác ôn hòa, ấm áp như gió xuân tháng ba.

Theo ống tay áo bị nhẹ nhàng vén lên, trên cổ tay trắng muốt như ngó sen của Thu Dịch Phi nổi bật một dấu son đôi chói, bắt mắt mà tuyệt diệu.

Ánh mắt Mộ Thiên Sơn nhìn thấy dấu son này thì từ tươi cười thâm trầm đã chuyển sang tươi cười rực rỡ, nhìn Thu Dịch Phi ôn nhu nói “Thu nhi thật là tinh nghịch, ta biết Thu nhi vì muốn trốn tránh đại ca nên mới lập gia đình, để đại ca không tìm thấy người, nhưng dù thế thì sao lại cam tâm gả cho một kẻ ngu chứ? Đại ca quả nhiên đoán không sai, người đến nay vẫn còn hoàn bích, thật tốt, rất tốt”

Thu Dịch Phi cảm thấy mấy lời của Mộ đại gia chẳng ăn nhập vào đâu, nhưng thật ra chuyện một thiếu nữ đã lập gia đình mà vẫn còn hoàn bích thì mơ hồ có chút liên quan.

Thu Dịch Phi nàng tuy là tiểu nương tử của người ta nhưng thật ra vẫn là hoàng hoa khuê nữ, đối mặt với đại gia phong lưu lão luyện, ưa thích trêu chọc

các cô nương lại vén tay áo nâng lên bàn về vấn đề trình tiết thì thật sự làm nàng rất xấu hổ, rất ngượng ngùng, rất muốn cắn người.

Cái rắm. Nếu cô nài nài ta vén áo người lên, nói thân thể người thật thuần khiết, không biết người có nổi bão hay không?

Thu Dịch Phi dùng sức rút cánh tay trong tay Mộ Thiên Sơn ra, tức giận nói “ngày nào đó ta sẽ dùng móng tay gầy cái đầu này xuống” ta coi người lấy gì mà nhìn trên tay ta.

Mộ Thiên Sơn cười thành tiếng nói “cứ gầy đi, sau đó ta lại kêu Hoa Bách Hoa điểm cái khác trên người người là được”

Thu Dịch Phi bắt đắc dĩ thờ dài, hỏi Mộ Thiên Sơn “đại ca, có thể để ta đến chùa... giúp ta... ách trị bệnh cho Ưông Tử Lâm trước, sau đó sẽ cùng người kết bái được không?”

Mộ Thiên Sơn nhú mày, biểu tình không thể tưởng tượng nổi nói “Thu nhi, nếu ta để người đi tới đó thì tối hôm nay cần gì thiết kế chuyện bắt cóc người, ta vì sao phải làm như thế?” đêm dài, người ăn no không có việc gì làm, muốn tiêu hóa cơm tối cho nên tìm người cùng người nói chuyện phiếm lại không muốn chỉ nói chuyện không nhằm chán nên bày trò, thì thế nào.

Thu Dịch Phi trả lời: “Ta là phụ nữ đã có chồng”

Mộ Thiên Sơn lạnh lùng nói “thủ cung sa của người hoàn hảo không có tổn hao gì, người cùng tên ngọc kia chẳng qua chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa” nói tới đây thì ngữ khí của Mộ Thiên Sơn trở nên âm như vô cùng “Thu nhi, nếu như thủ cung sa của người không còn hoàn hảo thì tên ngọc kia cũng không qua nổi tối nay rồi”

Thu Dịch Phi biến sắc, run giọng hỏi: “Chẳng lẽ... Hấn... Người lại động tay động chân gì đó với hấn, đúng hay không?”

Mộ Thiên Sơn thần sắc đột nhiên lại ôn hòa, nhẹ giọng nói “Thu nhi, đại ca cướp người đi tất nhiên là có nguyên nhân của đại ca, Ưông Tử Lâm của phủ thừa tướng kia chưa chắc đã là kẻ ngu đơn giản như vậy, việc này có nói người cũng không hiểu, người chỉ cần biết rõ đại ca là vì muốn tốt cho người là được rồi”

Thu Dịch Phi khẽ giật mình, vì một câu Ưông Tử Lâm chưa chắc là kẻ ngọc của Mộ Thiên Sơn.

Ngốc thành như vậy mà còn không phải sao? vậy thì như thế nào mới bị gọi là kẻ ngọc?

Đúng rồi, nàng như thế nào đã quên, trên thế gian này, người ngu nhất không phải là kẻ lúc nào cũng chảy nước miếng nước giải mà chính là đám câu vòng không đầu óc kia.

Bọn hấn mới là ngu ngọc chân chính, đàn cực phẩm...

Thu Dịch Phi lại thờ dài, xem ra nữ nhân muốn làm một thê tử hiền lương thực đức cũng rất khó, bao nhiêu thảm kịch gia đình đã xảy ra, thật ra cũng không phải nữ nhân chủ động hồng hạnh xuất tượng mà là do có tiện nam mỗi ngày ngồi trên đầu tường cuồng kéo cảnh hồng hạnh ah.

Sống trong giang hồ bao nhiêu lâu còn không thể phản kháng, chỉ bằng nhắm mắt đưa chân, dù sao nàng cùng nhà chồng trên danh nghĩa cũng chẳng có cảm tình gì, nếu tới Thiên Khuyết cung mà bị ép quá thì cùng lắm là nàng cắt cổ tự vẫn, không tin chút trình tiết cuối cùng đó Thu Dịch Phi nàng cũng không giữ được.

Thu Dịch Phi đang cố ép buộc bản thân đi theo Mộ Thiên Sơn thì một đám súc sinh chạy như bay tới, bụi đất tung bay mù mịt.

Ách... Kỳ thật, là một người, cùng với một đám súc sinh

Người tới chính là một trong hai hộ vệ của Mộ Thiên Sơn đã từng hộ tống Thu Dịch Phi quay về Thu Dương sơn trang, Phong Vũ không đầu óc.

Phong Vũ từ trong đám bụi đất mù mịt vội vàng dắt bảy con ngựa tới chỗ nàng và Mộ Thiên Sơn.

Thu Dịch Phi liền hiểu Phong Vũ mang ngựa tới cho bọn họ cỡi.

Mộ Thiên Sơn dẫn đầu đi đến trước tuần mã màu hồng rậm rạp của hấn, Thu Dịch Phi cũng không nhìn thấy dưới chân Mộ đồng chí có biến hóa gì thì đã thấy một thân ảnh màu trắng bồng bênh như trích tiên ngồi an ổn trên lưng ngựa.

Đội hình câu vòng cũng tự giác tiến lên, nhận lấy ngựa của mình.

Vì vậy trong đêm tối lạnh lẽo, trên một bãi đất hoang vắng mênh mông chỉ có một mình Thu Dịch Phi cô đơn đứng bên dưới nhìn các đại nam nhân trên lưng ngựa.

Thu Dịch Phi giờ phút này cảm thấy rét lạnh, người của Thiên Khuyết cung đúng là không đáng mặt đàn ông, tất cả đều lên ngựa lại để một cô nương như nàng đứng đôn độc trên mặt đất.

Thì ra cả một đám nam nhân lại chẳng có chút ga lăng nào.

Phi

Thu Dịch Phi còn đang oán thăm không thôi thì bỗng thấy Mộ Thiên Sơn đang ngồi trên ngựa, đưa tay về phía nàng.

Cánh tay xuyên qua màn đêm, đưa về phía nàng mà chủ nhân của cánh tay lại ôn nhu nói với nàng “Thu nhi, tới, đại ca mang ngươi về Thiên Khuyết cung”

Thu Dịch Phi sững sốt

Nàng nhớ, hẳn từng nói qua, chỉ có thể tử của hẳn mới có thể cùng hẳn cỡi ngựa.

Hắn cũng đã nói, nữ tử kia sẽ không phải là nàng.

Thu Dịch Phi đứng dưới ngựa, kinh ngạc nhìn Mộ Thiên Sơn giống như trích tiên ở dưới ánh trăng, ánh mắt nghi hoặc, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi vẫn đứng yên như trời trồng thì không thu tay lại mà còn thúc ngựa đến bên cạnh nàng.

Tuần mã vừa kề sát cạnh giai nhân thì trích tiên đã lập tức vươn tay ra, nhanh chóng thuận thế mang nàng lên ngựa.

Trong nháy mắt đó, Thu Dịch Phi cảm giác cả người bay lên, đến khi nàng hoàn hồn thì phát hiện mình đang ngồi vững vàng trước người Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi ngồi trên lưng ngựa trước người mình xong thì dùng sức nắm chặt dây cương, thúc ngựa chạy như điên.

Vó ngựa chạy như bay làm cho Thu Dịch Phi quên luôn phản kháng, vô ý thức dựa sát vào ngực Mộ Thiên Sơn hơn.

Vang lên bên tai nàng là tiếng vó ngựa dồn dập, còn có nhịp tim đập không ngừng của Mộ Thiên Sơn. Thanh âm đó làm Thu Dịch Phi có chút choáng váng, nhưng không biết là đầu choáng váng hay là lòng của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: THIÊN KHUYẾT CUNG CHI THIÊN KHUYẾT CUNG

Thiên Khuyết cung đến tốt cùng là cái dạng gì, thật ra trên giang hồ không ai biết, giống như mọi người đều không biết Mộ Thiên Sơn là người thế nào.

Nhưng trong suy nghĩ của đám võ lâm nhân sĩ thì Thiên Khuyết cung có lẽ là Diêm Vương điện ở nhân gian, cho nên trước cửa Thiên Khuyết cung nhất định sẽ có ngưu đầu mã diện canh gác...

Lại theo đám nhân sĩ võ lâm, Thiên Khuyết cung thần bí như vậy, nhất định trên cửa lớn sẽ không có tám biển đề ba chữ Thiên Khuyết cung.

Đám võ lâm nhân sĩ ăn no ở không lại cảm thấy nếu nơi nào trước cửa treo những tám biển đại loại như “Thiên Khuyết cung chi Di Hồng viện”, “Thiên Khuyết cung chi đại tửu lâu”, “Thiên Khuyết cung chi tú phượng”, “Thiên Khuyết cung chi lầu xanh”, “Thiên Khuyết cung chi giang hồ hảo nam nhi”... thì đều là hành động mượn danh tiếng của Thiên Khuyết cung để lăng xê tên tuổi một cách vô si.

Cho nên khi Mộ Thiên Sơn đem Thu Dịch Phi đưa đến trước một công lớn, bên trên còn có một tấm bảng siêu lớn viết mấy chữ đầy khí thế “Thiên Khuyết cung chi Thiên Khuyết cung” thì phản ứng đầu tiên của nàng: đây nhất định không phải là Thiên Khuyết cung.

Thu Dịch Phi nghĩ như thế, cảm thấy khiếp sợ nhưng cũng không phát ra tiếng.

Mộ Thiên Sơn: đây chính là Thiên Khuyết cung.

Thu Dịch Phi cảm giác mình nhất định là đi đường quá mệt nhọc cho nên lúc này cả tinh thần và thể xác đều uể oải.

Xem ra sự thần bí không phải do bản thân của sự vật đó, mà chính do miệng lưỡi người đời truyền tụng tạo ra mà thôi.

Tất cả mọi người đi qua đi lại nơi này, có ai nghĩ tới “Thiên Khuyết cung chi Thiên Khuyết cung” lại chính là Thiên Khuyết cung thực sự đâu.

Nhưng mà, “Thiên Khuyết cung chi Thiên Khuyết cung”, nó thật đúng là Thiên Khuyết cung, thật sự chính là Thiên Khuyết cung.

Trong lúc Thu Dịch Phi còn âm thầm thôn thức thì cảm giác sau lưng trống rỗng, sau đó đã thấy Mộ Thiên Sơn như trích tiên bay lên rồi đáp xuống mặt

đất.

Lúc này cổng lớn của “Thiên Khuyết cung chi Thiên Khuyết cung” đã mở ra, một đám tuấn nam mỹ nữ từ trong ủa ra ngoài, cung kính thi lễ với Mộ Thiên Sơn, sau đó thì quy củ đứng cúi đầu hai bên, chờ đợi chủ tử đi vào trong.

Mộ Thiên Sơn cũng không có để ý tới đám thuộc hạ đang thi lễ với mình.

Hắn nhảy xuống lưng ngựa xong thì khẽ ngược đầu, ôn nhu mỉm cười, giơ hai tay lên nói với Thu Dịch Phi “ Thu nhi, xuống đây đi, chúng ta đã đến”

Thu Dịch Phi nhìn hai cánh tay đang giơ lên trước mặt nàng, cắn chặt môi, lấy hết dũng khí nói “ tự ta có thể xuống”

Thu Dịch Phi vừa mới nói xong, bốn phía vang lên tiếng hút không khí, đội hình cầu vồng xấu miệng cũng vừa tới nơi, lại là Cam cầu vồng không thể nhìn được mà xuống ngựa, đến bên cạnh Thu Dịch Phi nói nhỏ “ tam cô nương, không được cãi lời sư đệ ta, ở đây hắn là lớn nhất, không ai không dám nghe lời hắn”

Thu Dịch Phi nhanh chóng quay đầu lại, cho Cam cầu vồng một cái liếc mắt khinh thường.

Đòi hỏi! Nói ít đi một câu cũng không nói nguoi cảm nha.

Thường thường nữ nhân làm mất thể diện của nam nhân trước mặt mọi người thì người ngoài đều làm như không nghe không thấy, chuyện cũng sẽ không có gì, nhưng nếu bên cạnh có người không biết xấu hổ mà thổi gió quạt lửa, nói mấy lời không đâu thì thật sự sẽ làm cho đại gia tức giận.

Quả nhiên, Mộ Thiên Sơn nghe Cam cầu vồng nói xong thì đuôi lông mày nhướng lên, tuy khóe miệng vẫn tươi cười nhưng ánh mắt bắt đầu tối lại. Mộ cung chủ cũng là người dứt khoát, trực tiếp bỏ qua cự tuyệt của Thu tam tiểu thư, không nói hai lời mà đặt hai tay lên eo nàng, sau đó dùng sức ôm lấy, thân hình thiếu nữ lập tức rời khỏi lưng ngựa... rồi thẳng tắp vào ngực Mộ đại gia.

Hai tai của Thu Dịch Phi một lần nữa lại dán lên ngực của Mộ Thiên Sơn, nghe nhịp tim của hắn truyền đến đầu, rồi theo mạch máu mà tràn ngập tứ chi, làm cho tâm của nàng khi nghe nhịp tim của hắn cũng trở nên rối loạn, thân thể trở nên mềm yếu vô lực, hai chân mềm nhũn như không còn đủ sức để chống đỡ sức nặng của thân thể nàng.

Trong lúc Thu Dịch Phi bị Mộ Thiên Sơn cười ép hiếp ôm xuống ngựa thì một giọng nữ mềm mại ôn nhu vang lên “Thiên Sơn sư huynh”

Thu Dịch Phi từ trong ngực Mộ Thiên Sơn nhìn lại thì đập vào mắt là một siêu cấp tuyệt đại mỹ nhân .

Thu Dịch Phi nhớ tới Hoa Bách Hoa từng nói tư sắc của nàng cũng đủ để ở tại Bách Hoa cốc, còn chưa tới lượt được vào Thiên Khuyết cung.

Trước kia Thu Dịch Phi từ chối bình luận những lời này nhưng bây giờ thì nàng tin một trăm phần trăm.

Tư sắc của Hoa Bách Hoa có thể gọi là đại mỹ nhân nhưng nếu đặt chung với đám mỹ nhân ở đây thì nàng giống như cỏ xanh lẫn giữa mầu đơn.

Thu Dịch Phi âm thầm cảm thán, nếu Mộ Thiên Sơn là nam tử tuyệt sắc nhất trong tất cả nam nhân trên đời này thì vị cô nương trước mặt cũng chính là đệ nhất mỹ nhất của tất cả nữ giới ah.

Mỹ nhân chậm rãi đi tới bên cạnh hai người, đôi mắt như thu thủy lướt qua Thu Dịch Phi rồi dừng lại trên người Mộ đại gia, ôn nhu đưa tình nói với hắn “ sư huynh sao lại đi ra ngoài nhiều ngày như vậy? người có nhớ Thiên Hương không? Thiên Hương rất nhớ người ah”

Mộ Thiên Sơn giơ tay lên khẽ vuốt mái tóc của mỹ nhân, mỉm cười trả lời “ mới có vài ngày đã như vậy rồi”

Mỹ nhân tự nhiên nói cười nhưng lại trăm mị ngàn kiều, quyết rũ động lòng người.

Trong lòng Thu Dịch Phi hiện lên cảm giác chua xót nhàn nhạt.

Nàng nghĩ quả không sai.

Hắn đối với nàng, không liên quan tới nhớ nhưng hay yêu thích, chẳng qua chỉ là xuất phát từ việc muốn chinh phục.

Thiên Hương quả nhiên là quốc sắc thiên hương, cho dù là nhị tỷ nàng là đệ nhất mỹ nhân võ lâm nếu đặt bên cạnh Thiên Hương thì cũng như là phạm nhân gặp tiên tử mà thôi.

Cũng chỉ có mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy mới xứng đôi cùng đại gia phong hoa tuyệt đại.

Đội hình cầu vồng lập tức bu quanh người mỹ nhân, ồn ào hỏi thăm “ Thiên Hương sư muội, sao người lại đến Thiên Khuyết cung quán lấy sư đệ ta? Sao người không ở lại Kim Kiếm môn giúp sư thúc đức kiếm?”

Thiên Hương mỹ nhân mỉm môi ngượng ngùng, sóng mắt nhẹ chuyển liếc Mộ Thiên Sơn ngưỡng mộ “ cha ta cho phép ta tới đây”

Mộ Thiên Sơn đáp trả cho mỹ nhân một nụ cười ôn nhuận rồi quay đầu nhẹ giọng nói với Thu Dịch Phi “Thu nhi, vào đi thôi”

Thu Dịch Phi đang muốn cất bước đi vào bên trong thì bị Thiên Hương mỹ nhân chặn đường.

Thiên Hương mỹ nhân khuôn mặt tươi cười đánh giá Thu Dịch Phi, sau đó ngừng khí hàm ý mỉa mai quay sang hỏi Mộ Thiên Sơn “Thiên Sơn sư huynh, vị muội muội này sao lại ăn mặc như một tiểu nương tử như vậy? hơn nữa nhan sắc của nàng còn không bằng một nửa Hoa Bách Hoa, sao ngươi có thể mang nàng đi vào Thiên Khuyết cung? Ngươi không phải phá vỡ quy không phải mỹ nhân thì không được vào nội cung chứ?”

Thu Dịch Phi nghe mấy lời khẩu phật tâm xà của Thiên Hương mỹ nhân, trong lòng rất không thoải mái.

Ăn mặc kiểu tiểu nương tử thì đã sao? là cô nãi nãi ta cam tâm tình nguyện ah. Ta mà cao hứng thì ngày mai búi tóc kiểu đạo cô cũng được, ngày sau lại kiểu đại hiệp...thì cũng không tới lượt ngươi quản, mà ngươi quản được không?

Thu Dịch Phi liền xuất ra tuyệt chiêu sở trường, khuôn mặt tận lực giả ngu, ngây ngốc hỏi Thiên Hương mỹ nhân “tỷ tỷ, ngươi thật đẹp”

Thiên Hương mỹ nhân hơi giật mình nhìn Thu Dịch Phi một cái, ý nói “đó là đương nhiên”, bộ dáng dương dương tự đắc.

Thu Dịch Phi liền bồi tiếp một câu “y như mẹ ta”

Thiên Hương mỹ nhân nghe xong thì giật mình, cái này là tăng bốc nàng hay là cố ý mắng xéo nàng đây?

Thiên Hương mỹ nhân chăm chú nhìn Thu Dịch Phi từ đầu đến chân, trong lòng do dự không thôi, lại nhìn tới khuôn mặt ngây thơ khờ dại của nàng thì cuối cùng mỹ nhân quyết định: nhìn cái mặt nàng ngốc như vậy hẳn là muốn khen ngợi ta, nhưng so sánh không tốt mới thành ra như là chửi xéo ta.

Thu Dịch Phi ngu ngơ cười cười, thẳng tiến vào nội cung Thiên Khuyết cung chỉ Thiên Khuyết cung.

Chưa biết ai ngu ah.

Mộ Thiên Sơn cùng tại Thiên Hương mỹ nhân và đội hình cầu vồng cũng đi vào với Thu Dịch Phi.

Vào tới bên trong, Thu Dịch Phi hai mắt tỏa sáng, bây giờ mới hiểu cái gì gọi là mở rộng tầm mắt.

Nhìn ở bên ngoài, theo cánh đại môn mà phán đoán thì nơi này cũng là nhà cao cửa rộng như mấy chỗ khác, nhưng đi vào trong rồi mới thấy nơi này chẳng khác gì Thiên cung.

Nơi này sao có thể gọi là tòa nhà? Đây chính là thế ngoại đào nguyên.

Không, có lẽ phải gọi là tiên cảnh nhân gian mới đúng, người tới người lui trong nội cung, dù là nam hay nữ thì tướng mạo cũng đều đẹp như tiên.

Thu Dịch Phi nhỏ giọng cảm thán “ngươi nơi này có phải đều dịch dung qua không? sao một đám đều đẹp như vậy?” không biết là ăn gì mà lớn đều xinh đẹp đến vậy.

Cam cầu vồng lại đại diện cho đội hình xấu miệng mà tiến đến bên cạnh Thu Dịch Phi giải thích “Tam cô nương, ta nói cho ngươi biết, phía sau kia là Thiên Hương sư muội, khuê nữ của sư đệ của sư phụ ta, ngươi đừng thấy nàng xinh đẹp mà lầm, trong bụng rất xấu xa, rất thích lấy chuyện chọc phá huynh đệ chúng ta làm niềm vui. Cũng chính vì nàng như vậy nên Mộ sư đệ mới thích nàng ta đấy. Hừ, hừ, nàng thấy sư đệ ta sẽ mềm như nước, sẽ đối với sư đệ ta mà chảy nước miếng, sau này lớn lên thì cũng đỡ hơn nhưng ba ngày năm bữa lại tìm cách tới Thiên Khuyết cung ăn chực, bọn ta rất không thích nàng. Tam cô nương, ngươi yên tâm, chúng ta và ngươi có giao tình cứu mạng, bọn ta sẽ ủng hộ ngươi”

Thu Dịch Phi kinh ngạc nhưng ngờ ngác nhìn Cam cầu vồng hồ ngôn loạn ngữ, hồi lâu mới mở miệng nói “ngươi vừa bị rơi xuống sông sao?”

Cam cầu vồng vẻ mặt mờ mịt lắc đầu nói “không có ah, ta biết bơi mà, nhưng thì sao?”

Thu Dịch Phi khẽ thở dài nói: “Ai, ta cứ tưởng ngươi rơi xuống sông, bị nước chui vào đầu nha” nói đến loạn thất bát tao, cứ y như là nàng cùng với mỹ nhân chảy nước miếng cùng tranh đoạt Mộ đại gia vậy đó.

Cất, ai mà thêm

Ta là người đã thành thân, nam nhân, ta không có thiếu ah.

Trong lúc Thu Dịch Phi và Cam cầu vồng tám chuyện nhưng mạnh ai nấy hiểu thì phía sau bỗng vang lên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của vô thường đại gia

“Cam sư huynh, dấu vết trên móng ngươi là gì vậy?”

Mộ Thiên Sơn cùng Kim Thiên Hương cũng vừa đi tới sau lưng Thu Dịch Phi và Cam cầu vòng.

Sau đó, Mộ đại gia trong lúc lơ đãng lại thấy Cam cầu vòng đang ở bên cạnh Thu Dịch Phi nhỏ to, trong lòng đột nhiên sinh ra khó chịu.

Khẽ liếc mắt lại thấy trên mông Cam cầu vòng có một dấu vết nhàn nhạt, dù cời ngửa đường xa, dấu vết cũng đã trở nên mờ hồ khó nhìn rõ nhưng Mộ đại gia là ai chứ, trí tuệ hơn người, ánh mắt cũng sắc bén hơn người, nên đã nhanh chóng đoán ra được dấu vết kia chính là bàn chân nhỏ nhỏ của tiểu nha đầu kia.

Mà tiểu nha đầu này là của hắn

Cho nên dấu chân của nàng cũng chỉ có thể dành cho hắn.

Dấu chân của tiểu nha đầu của hắn lại xuất hiện trên mông của một nam nhân khác, việc này khôn thể nhịn, nhịn không được.

Vì vậy Mộ đại gia âm dương quái khí lạnh lùng hỏi Cam cầu vòng “Cam sư huynh, dấu vết trên mông ngươi là cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: HUYNH MUỘI HAY LÀ PHU THÊ?

Cam cầu vòng đối mặt với câu hỏi của Mộ Thiên Sơn thì ngay người một hồi mới có phản ứng, mới biết hắn đang hỏi chuyện gì.

Người trong giang hồ sao tránh khỏi lúc bị người ta đập và đập người ta, cho nên đầu thế nào nhớ được.

Vì vậy Cam cầu vòng đau khổ suy tư hồi lâu mới nhớ ra “ah, là Tam cô nương đập ta một cước”

Mộ Thiên Sơn đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi và Cam cầu vòng, cười cười âm nhu nói với Cam cầu vòng “sư huynh, mau chùi cho sạch dấu giày của Thu nhi đi, dấu giày còn xuất hiện trên người ai đó, ta liền giết hắn”

Cam cầu vòng nghe thấy lập tức vùng hai tay loạn xạ, điên cuồng chùi lên cái mông của mình, trong khoảnh khắc dừng nói là dấu giày đã không còn dấu vết, ngay cả quần cũng sắp rách tới nơi.

Thu Dịch Phi ghen hờn, trợn mắt nhìn Mộ Thiên Sơn, ngờ ngác hỏi “đại... đại ca, không cần phải giết nghiêm trọng vậy, đập là được rồi” đập càng mạnh càng tốt.

Mộ Thiên Sơn quay đầu thần sắc ôn nhu, ngữ khí trầm ấm nói với Thu Dịch Phi “dấu giày của Thu nhi không thể dính trên người nam tử nào khác”

Thu Dịch Phi tròn mắt há hốc mồm

Cái rắm. Biến thái, nói y như là chỉ có thể dính trên người của người vậy.

Được rồi, vậy để ta đập chết người đi.

Thu Dịch Phi được an bài ở trong một gian trúc lâu tinh xảo, ngủ thẳng một mạch tới sáng, vừa thức dậy không bao lâu thì Thiên Hương mỹ nhân đã nhiệt tình tới thăm hỏi.

Kim Thiên Hương nhiệt tình nắm chặt hai tay Thu Dịch Phi nói “muội muội, ngày hôm qua thấy sư huynh mang người trở về, người một thân trang phục của phụ nhân có chồng, lúc đó ta còn cho rằng hắn dẫn tiểu quả phụ của ai về nữa nha, ta căn bản không ngờ sư thật ra muốn nhận người làm muội muội ta, sau này tỷ muội chúng ta là người một nhà rồi, ta và người, hai người chúng ta cân bằng thăng, chân thành với nhau thì mới có thể sống chung hòa thuận được ah”

Thu Dịch Phi bị Thiên Hương mỹ nhân nói một thôi một hồi làm cho đầu óc trở nên choáng váng, nàng trở thành muội muội của nàng ta lúc nào? Người của Thiên Khuyết cung muốn có muội muội đến thế sao, nhìn thấy tiểu thư khuê các người ta cũng muốn ồn ào nhận làm muội muội, thật sự là sống làm lành phí lương thực mà.

Thu Dịch Phi mặt lộ vẻ nghi hoặc hỏi Kim Thiên Hương “tỷ tỷ nói vậy làm ta có chút không hiểu, Mộ đại ca đưa ta về Thiên Khuyết cung là muốn cùng ta kết bái huynh muội, tỷ tỷ lại nói ta sẽ trở thành muội muội của người, chẳng lẽ là ba người chúng ta cùng kết bái sao?”

Kim Thiên Hương nghe Thu Dịch Phi nói xong thì trên mặt hiện ra thần sắc không thể tin “chẳng lẽ muội muội người không biết sao? từ ngày hôm qua vừa về tới nội cung, Thiên Sơn sư huynh đã sai người chuẩn bị mọi việc, hẳn muốn nửa tháng sau sẽ thu người làm nhị phòng đấy”

Thu Dịch Phi cảm thấy hai lỗ tai lùng bùng, trong đầu vang lên một tiếng nổ thật lớn.

Lừa đảo! Không phải bá làm huynh muội sao? Như thế nào vô duyên vô cớ biến thành bá đường chứ!?

Hỗn đản! Bá đường còn chưa tính, lại thành một tiểu thiếp là sao?

Phi! Phu quân nàng còn chưa có chết nha. Đừng nghĩ phu quân nàng chỉ là kẻ ngốc lại chỉ có danh nghĩa nha, thực ra hẳn cũng chính là phu quân gốc bá mọt số một đó.

Lại phi! Đã bá đường, người đem ta làm thiếp thì ta cũng biến người thành chồng hai, làm cho người phải nghe lời chính phu cho biết.

Lại lại phi! Vấn đề mấu chốt là, cô nãi nãi ta không thêm gả cho người.

Thu Dịch Phi nhất thời trong lòng tràn ngập đủ loại cảm xúc, có tức giận, có phẫn nộ, có khản trương...hắn không thể đáp cho Mộ vô thường mấy cái. Thật quá không có nhân phẩm rồi. Đứng là cực phẩm vô sỉ mà.

Thu Dịch Phi cuối cùng hiểu được, vì sao Kim Thiên Hương gọi nàng là muội muội của nàng ta.

Ý của tiểu nha đầu này muốn nói, nàng ta là chính thể của Mộ vô thường.

Thu Dịch Phi dần dần tỉnh táo lại, bất động thanh sắc liếc nhẹ Kim Thiên Hương một cái.

Đẹp thì có đẹp nhưng mà trong đầu lại hơi ít não ah.

Nôn nóng chạy tới chỗ nàng, xưng hô tỷ muội bậy bạ, nôn nóng nói cho nàng biết Mộ Thiên Sơn muốn nạp nàng làm thiếp, ngoài mặt thì ra vẻ cả nhà vui vẻ hòa thuận nhưng trong đôi mắt đẹp kia thỉnh thoảng lóe lên thần sắc giao hoạt, đã sớm bán đứng sự không cam lòng cùng ghen tỵ trong lòng nàng ta rồi.

Hừ, hồ ly giao hoạt niềm nở với gà con ngây thơ, không chừng là trong lòng đã có chủ ý quỷ quái gì rồi.

Thu Dịch Phi gặm hai hàng chân mày, mỉm cười nói “vậy thỉnh tỷ tỷ sau này chiếu cố nhiều hơn cho muội tử”

Thu Dịch Phi nói vừa xong, vẻ mặt nhiệt tình của Kim Thiên Hương cứng lại, do dự hỏi “như thế nào...muội muội chẳng phải vừa rồi rất bất ngờ sao?” sao mới thoáng một cái đã tiếp nhận chứ? Làm ơn đi, nháo đi a, đi nói là người không muốn làm thiếp mà là chính thể, xem sư huynh ta còn muốn lấy người không.

Thu Dịch Phi nhìn thần sắc nghi hoặc và hoảng hốt của Kim Thiên Hương thì mỉm cười càng thêm ngọt ngào.

Đừng tưởng rằng cô nãi nãi không biết người muốn cái gì, muốn ta tranh giành vị trí chính thể gì đó thì người sai quá sai rồi.

Tâm của cô nãi nãi ta đã sớm giao cho Phật tổ rồi.

Thu Dịch Phi suy nghĩ cẩn thận, thông suốt trước sau xong, cuối cùng quyết định đi tìm Mộ Thiên Sơn để nói rõ sự tình.

Nhưng mà từ lúc về tới Thiên Khuyết cung tới giờ, nàng chưa từng gặp lại Mộ đại gia, hẳn cứ như là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Càng ngạc nhiên hơn nữa là ngay cả đội hình cầu vòng cũng không thấy bóng dáng đâu.

Thu tam tiểu thư trải qua một phen suy đoán, cuối cùng rút ra kết luận: đám người của môn phái xấu miệng này nhất định là lại rủ nhau ra ngoài làm chuyện xấu rồi.

Mộ Thiên Sơn không có ở đây, “tỷ tỷ” không có việc gì sẽ tới tìm nàng nhưng giả ngây giả dại thì là sở trường của Thu Dịch Phi rồi, cho nên qua mấy ngày, “tỷ tỷ” thấy không thể phá rồi “muội muội”, ngược lại còn bị nàng chọc tức, phiền muộn không thôi cho nên mấy ngày sau cũng không tới tìm nàng nữa, vì thế Thu Dịch Phi có được mấy ngày yên tĩnh.

Mỗi ngày Thu Dịch Phi đi dạo trong Thiên Khuyết cung để giải buồn, nàng luôn có cảm giác nội cung của vô thường đại gia hình như đã được nhuộm đỏ, đâu đâu cũng thấy dán chữ hỷ, chỗ nào cũng màu đỏ. Xem ra Mộ đại gia đúng là quyết tâm lấy nàng cho bằng được rồi.

Thu Dịch Phi nổi lên ý định bỏ trốn, nàng làm như không có gì mà thẳng tiến tới đại môn, nhưng còn cách xa tám trường thì đồng chí Phong Vũ không đầu óc đã “véo” một cái xuất hiện ngay trước mắt, mặt mũi tràn đầy thành khẩn nói với nàng “Tam cô nương, phía trước là đường rồi cung, mà phòng của người thì ở hướng ngược lại, người cũng đừng lo, năm đó ta mới tới Thiên Khuyết cung cũng thường xuyên bị lạc đường đó. Lạc riết cũng thành quen”

Thu Dịch Phi thật muốn hung hăng in mấy cái dấu giày lên người Phong Vũ, cho hắn toàn thân dính bùn lại dính nước, đập cho hắn rửa cả ngày cũng không sạch. Sau đó thì để cho vô thường cung chủ của người giết người. Ai biết người dám cản đường ta, đáng ghét.

Mãi tới mười ngày sau, Thu Dịch Phi cuối cùng cũng gặp lại Mộ Thiên Sơn và đội hình cầu vồng.

Mộ Thiên Sơn đi vào phòng trúc của Thu Dịch Phi, tươi cười hòa ái nói với nàng “ Thu nhi, hôm sau chúng ta kết bái được chứ?”

Thu Dịch Phi ra vẻ không biết gì, nghi hoặc hỏi “ đại ca, ta thấy Thiên Khuyết cung khắp nơi đều trang hoàng đỏ rực, chẳng lẽ ở Thiên Khuyết cung kết bái huynh muội cũng dán chữ hỷ sao?”

Mộ Thiên Sơn vẫn tươi cười, đầy mắt vô hạn ôn nhu nhìn Thu Dịch Phi nói “ dù sao chúng ta cũng chỉ kết bái một lần, chỉ bằng lay trịch để một chút, trực tiếp bái thiên địa luôn, không phải tốt sao?”

Thu Dịch Phi nhú chặt hai hàng lông mày, chăm nhìn Mộ Thiên Sơn, thanh âm chậm rãi mà kiên định vô cùng “ ta sẽ không làm tiểu thiếp của ngươi”

Khuôn mặt của Mộ Thiên Sơn đột nhiên lạnh lại, trầm giọng hỏi “ ai nói ngươi là làm thiếp? Mộ Thiên Sơn ta lấy đường đường là chính thê”

Mộ Thiên Sơn nhìn hai hàng lông mày càng nhú chặt hơn của Thu Dịch Phi thì trong lòng như hiểu ra, vội hỏi “ là Thiên Hương nói phải không? hahaha, đã biết là nha đầu kia không an phận mà, Thu nhi yên tâm, tương lại ngươi cùng Thiên Hương bình bình hòa hòa, đều là chính thê của ta”

Đối với vị sư muội Kim Thiên Hương tuyệt sắc khuynh thành, trong lòng Mộ Thiên Sơn luôn có sự thiên vị cũng không có gì lạ, thiên hạ có mấy ai có thể xứng với dung mạo của hắn, mà Thiên Hương lại là một trong số ít đó.

Kim Thiên Hương xinh đẹp vô song, rất phù hợp với tiêu chuẩn lấy vợ của Mộ Thiên Sơn cho nên hắn vẫn luôn nghĩ chờ đến khi hắn tâm huyết dâng trào, đột nhiên muốn thành thân thì sẽ cưới vị sư muội này.

Về phần Thu Dịch Phi, nàng đột nhiên xuất hiện lại làm rối loạn tiêu chuẩn thẩm mỹ suốt hai mươi tám năm qua của hắn, nhưng cũng chẳng sao, ai biết hắn thích.

Thu Dịch Phi trên mặt hiện ra vẻ đau thương nhàn nhạt, hai mắt ngấn lệ nói “ ta đã gả cho người khác rồi”

Mộ Thiên Sơn liền lấy từ trong tay áo một trang giấy đưa cho nàng, nói “ đây là hưu thư Uông gia cấp cho ngươi, Thu nhi nhất định là hiểu kỳ mấy ngày qua đại ca đi đâu phải không? mấy ngày qua ta mang theo các sư huynh tới phủ thừa tướng ở kinh sư để làm việc này ah”

Thu Dịch Phi hai tay run rẩy mở tờ giấy ra, giấy trắng mực đen ghi rất rõ ràng, nàng đã không còn là con dâu của Uông gia.

Người ký tên bên dưới là Uông Uyên.

Thu Dịch Phi tâm niệm vừa động, ngẩng đầu hỏi: “Uông Tử Lâm chết rồi sao? vì sao hưu thư không phải do hắn viết?”

Mộ Thiên Sơn trả lời rất lưu loát “ Uông Tử Lâm bị bệnh, nhưng cũng không phải đã chết, hắn chẳng qua là mất tích”

Thu Dịch Phi nghe tin Uông Tử Lâm bị mất tích thì trong ngực đột nhiên có cảm giác đau đớn.

Thật là khó chịu ah...

Đau quá ah...

Phát bệnh rồi! !!

Thu Dịch Phi cắn răng chịu đau nhưng nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi, máu tươi cũng bắt đầu theo khóe miệng chảy ra, buồn bã nói với Mộ Thiên Sơn “ đại ca, ta đau quá”

Mộ Thiên Sơn chau mày, khuôn mặt toát ra sự lo lắng và đau lòng.

Đoạn tâm tán lại phát tác.

Mộ Thiên Sơn cau chặt hai hàng lông mày, đến bên Thu Dịch Phi, ôm nàng đặt lên giường ngồi xếp bằng, hắn cũng ngồi sau lưng nàng, bắt đầu vận công bức độc.

Thu Dịch Phi ngồi trên giường, cổ nén đau nhức kịch liệt, vừa ói máu vừa gãy dạ, nói đứt quãng với Mộ Thiên Sơn “ mẹ ta chỉ là một nha hoàn rửa chân, cha ta thừa dịp đại nương nhị nương ta không có ở nhà thì kéo mẹ ta lên giường...sau đó mẹ ta có ta... Vì vậy mẫu bằng tử quý, cha ta vì muốn con trai, không để ý sự phản đối của đại nương, nhị nương mà đưa mẹ ta lên làm thiếp...Hắn không có hỏi mẹ ta có nguyện ý hay không, mà cứ nhất định cho rằng mẹ ta sẽ đồng ý...Sau đó ta được sinh ra, đáng tiếc lại chỉ là một nha đầu. Cha ta mất hứng, đại nương, nhị nương càng mất hứng nhiều hơn. Vì một nha đầu mà phải để cho phu quân lập thiếp...Mẹ ta sinh ta ra không bao lâu thì qua đời, cha ta nói mẹ ta là xuất thân tiện mệnh, không mang lại tốt lành, cho nên mới chết rồi...Nhưng mà ta biết rõ, không phải thế, thật ra mẹ ta không muốn làm tiểu thiếp của cha ta...nàng là vì tức giận, uất ức

mà chết nha...khúc...khúc”

Thu Dịch Phi nói tới đây thì phun ra một ngụm máu lớn.

Mộ Thiên Sơn bị ngụ máu đỏ lôm lôm cho giật mình, nghiêm giọng nói “ Thu nhi, đừng nói nữa, nhanh dùng nội công tâm pháp mà đại ca đã dạy ngươi để điều trị nội tức đi”

Thu Dịch Phi không để ý tới những lời của Mộ Thiên Sơn, vẫn tiếp tục” đại ca, ta sống không được bao lâu, ta không muốn làm thê tử của ngươi, ngươi đừng ép ta bái đường được không? nếu ta gả cho ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ giống như mẹ ta. Ngươi để cho ta làm muội muội của ngươi được không?”

Mộ Thiên Sơn đang vận công, nghe những lời của Thu Dịch Phi thì khí huyết đột nhiên cuộn cuộn, cổ đờ nén cảm giác ngai ngái trong cổ họng, trầm giọng nói “ Thu nhi, đừng nói nữa, còn nói tiếp thì cả hai chúng ta đều sẽ tẩu hỏa nhập ma”

Thu Dịch Phi quay đầu lại nhìn Mộ Thiên Sơn, hai má tái nhợt, nước mắt hoen mi, khóe miệng còn dính vết máu làm cho người ta nhìn thấy cũng phải giật mình.

Thu Dịch Phi buồn bã buồn bã cầu xiny: “Đại ca, ta không muốn làm thê tử ngươi, ngươi để cho ta làm muội muội của ngươi được không!”

Giờ phút này Thu Dịch Phi, nước mắt và máu lẫn lộn, đau đớn đan xen tuyệt vọng, xinh đẹp thê lương.

Vết nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt đập vào mắt Mộ Thiên Sơn làm cho tâm của hắn đột nhiên nảy sinh lòng thương tiếc nồng đậm.

Mộ Thiên Sơn trưng mắt kính ngạo nhìn Thu Dịch Phi, khí huyết sôi trào trong yết hầu rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

Trong chớp mắt ngụm máu này được phun ra, như kéo theo cả sự bá đạo, cường ngạnh của Mộ Thiên Sơn.

Trong chớp mắt này, tâm can gần như bị đông lạnh của Mộ Thiên Sơn lại rối như tơ vò.

Mộ Thiên Sơn giơ tay lên, vô hạn ôn nhu lau nước mắt cho Thu Dịch Phi, nhẹ mà chậm, mềm mại mà kiên định nói “ Thu nhi đừng khóc, đại ca đáp ứng ngươi là được”

Mộ Thiên Sơn điều tức khí huyết, lại giúp Thu Dịch Phi vận công trừ độc.

Tầng đá lớn trong lòng Thu Dịch Phi như được buông xuống, rốt cuộc cũng chịu phối hợp vận công bức độc.

Hai ngày sau đó

Một sự kiện xảy ra làm chấn động toàn bộ võ lâm.

Thiên Khuyết cung đệ nhất thiên hạ, đại gia đệ nhất võ lâm Mộ Thiên Sơn nhận một tiểu cô nương gọi là Thu nhi làm nghĩa muội.

Tiểu cô nương này từ nay về sau sẽ trở thành tiểu cô nương đệ nhất thiên hạ nha.

Nghi thức kết bái giữa hai người cũng thực sự là khoáng cổ tuyệt kim.

Nhìn về quá khứ, khẳng định là không có ai làm được.

Hướng về tương lai, chắc chắn cũng không có ai siêu việt hơn.

Nghe nói đại lễ kết bái huynh muội của hai người kia không khác biệt nghi thức bái đường thành thân là mấy, khắp nơi dán đầy chữ hi đỏ thắm, Mộ đại ca và Thu nhi muội đều mặc áo màu đỏ, thậm chí trước ngực Mộ đại gia còn kết một bông hoa hồng đúng một kết hôn hiện nay, nghi thức kết bái và nghi thức thành thân chỉ khác nhau ở một chỗ là trên đầu Thu nhi muội không có có khăn hỉ màu hồng che mặt mà thôi.

Ngày hôm nay, đại gia đệ nhất thiên hạ Mộ Thiên Sơn cùng Thu Dịch Phi nhan sắc bình thường, danh tiếng cũng không có cùng quỳ trước thiên đại, kết nghĩa kim lan.

Dâng hương tám bái, minh ước án trước

Kết làm huynh muội, chung khổ chung ngọt

Không xa, không rời, không phản bội nhau

Sinh không cùng ngày, chết nguyện cùng năm

Chương 33: MUỘI MUỘI ĐỆ NHẤT THIÊN HẠ

Cùng đại gia đệ nhất thiên hạ kết bái thật là tốt, Thu nhi cô nương nhận được rất nhiều trân bảo kỳ lạ quý hiếm làm hạ lễ.

Sau khi nghi thức kết bái chấm dứt, Mộ Thiên Sơn ôn nhu hỏi Thu Dịch Phi “Thu nhi, muốn đại ca đưa hạ lễ gì cho ngươi?”

Thu Dịch Phi nhìn trân bảo kỳ lạ quý hiếm đầy bàn, lòng tham đột nhiên nổi lên, hứng thú hỏi Thu Dịch Phi “có phải muốn gì cũng được không?”

Mộ Thiên Sơn nhướng mày, khoe miệng tươi cười sùng nịnh nói “đương nhiên”

Thu Dịch Phi nịnh nọt cười “có thể để cho nhị sư tỷ ta hoàn tục được không?”

Mộ Thiên Sơn vẫn tươi cười, chỉ có ánh mắt dần tối lại “Thu nhi cũng biết, phàm là người biết được Thiên Khuyết cung của ta ở đâu hoặc thấy được chân diện mục của ta thì đều phải chết đúng không?”

Thu Dịch Phi đã hiểu ý tứ của Mộ Thiên Sơn, lẽ ra nhị sư tỷ nàng đã phải chết nhưng giờ chỉ bắt nàng làm ni cô, như vậy là đã nhượng bộ rất nhiều rồi, đừng nên đòi hỏi thêm nữa.

Thu Dịch Phi nghĩ nghĩ, lại hỏi: “vậy, có thể để ta gặp nhị sư tỷ không?”

Mộ Thiên Sơn vẫn mỉm cười trả lời “cũng được, Thu nhi đã muốn gặp nhị sư tỷ như vậy thì được, nhưng giày vò cả ngày hôm nay, Thu nhi chắc cũng mệt mỏi lắm rồi, ngươi trước hãy nghỉ ngơi cho tốt, mai kia ta liền an bài người đưa ngươi đi gặp nhị sư tỷ ngươi”

Thu Dịch Phi nghe mấy lời của Mộ Thiên Sơn thì thấy hẳn lúc này cũng có chút quan tâm của huynh trưởng, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm kích, kiềm không được mà mỉm cười ngọt ngào, mềm giọng nói “cảm ơn đại ca”

Kết quả làm cho đại gia đệ nhất thiên hạ bị tươi cười ngọt ngào của muội muội đệ nhất thiên hạ làm cho ngẩn ngơ.

Hồn phách như thất lạc tận đâu đâu.

Chủ nhân nụ cười rực rỡ như hoa này thiếu chút nữa đã là thê tử của hắn.

Đáng tiếc ah đáng tiếc

Thật muốn ôm nàng một cái...

Mộ Thiên Sơn không khỏi thấy buồn cười vì ý nghĩ vừa chọt nảy lên trong đầu này. Xem ra đạo gần đây ít gần nữ sắc nên mới thế, vừa nhìn thấy muội từ tươi cười với hắn đã kim lòng không được mà nảy sinh ý nghĩ đen tối.

Thu Dịch Phi sau khi cười xong, hai hàng lông mày lại nhàn nhạt nhíu lại, vô hạn phiền muộn mà nói “đáng tiếc ta nghèo quá, không có gì cả nên không biết dùng cái gì để làm hạ lễ kết bái cho đại ca”

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi nhíu mày, cảm giác nữ tử mảnh mai trước mắt này dù cười hay là nhăn mày cũng làm cho hắn cảm thấy phong tình vạn chủng, ôn nhu đáp “Thu nhi không cần bận tâm, thật ra ngươi đã sớm cho đại ca một vật rồi”

Thu Dịch Phi ngẩn ngơ, hồi tưởng cả buổi, cũng không nhớ ra được mình đã cho đại ca vô thường cái gì, nghi hoặc hỏi “ta đã cho ngươi cái gì?”

Mộ Thiên Sơn tươi cười, tuyệt đại tao nhã làm cho cả căn phòng cũng trở nên sáng bừng, ẩn ý mập mờ trả lời “sau này tới lúc dùng tới nó, Thu nhi sẽ nhớ ra thôi”

Thu Dịch Phi vốn nghĩ rằng mình lập trường kiên định, không thể nào bị tươi cười của mỹ nam mê hoặc, có thể chịu được sự công kích của viên đạn bọc đường.

Kết quả đối mặt với nụ cười tươi tắn như gió xuân của Mộ Thiên Sơn, nghe hắn ẩn ý ẩn tình, nhìn vẻ mặt dung túng và sùng nịnh đối với “muội muội” của hắn, trong lòng Thu Dịch Phi đột nhiên có chút vui sướng sợ hãi lại có chút khổ sở.

Nàng vui sướng sợ hãi là vì ngay cả cha ruột và thân tỷ muội của nàng cũng chưa từng bày tỏ yêu mến nàng như vậy, nhưng vị đại ca vô thường này lại quan tâm nàng rất đầy đủ, thật đúng là mèo mửa vớ được cá rán.

Nàng lại có chút nhân nhút nhở sở là vì tuyệt đại nam nhân như thế, nàng cơ hồ cũng muốn kết hôn với hắn nhưng trong lòng nàng luôn biết rõ, nam tử như hắn, không phải một nữ tử như nàng có thể xứng đôi được.

Thu Dịch Phi trong lòng thổn thức, con người luôn mâu thuẫn như vậy, lúc bị quẫn chật lấy thì luôn có cảm giác mình quấy rối, không muốn bị làm phiền, nhưng khi đã xác định sẽ không bị tiếp tục dây dưa thì thường không phải chỉ có cảm giác nhẹ nhõm vì được giải thoát mà đan xen vào đó còn là sự khổ sở.

Như là mất đi một thứ gì đó, cho dù từ đầu đến cuối thật ra chưa từng có gì cả.

Ngày hôm sau, căn phòng của Thu Dịch Phi ồn ào, huyên náo vô cùng.

Đội hình cầu vòng màu sắc rực rỡ, chen lấn như ong vỡ tổ trong phòng của muội muội đệ nhất thiên hạ, cười toe toét, không ngừng hiến vật quý.

Chỉ chưa đầy nửa nén nhang, căn phòng của Thu Dịch Phi đã chật ních các loại thảo dược quý hiếm cùng thuốc bổ.

Thu Dịch Phi nhìn một bàn đầy kỳ dược trân hoàn, nhin không được hỏi Cam cầu vòng “các người muốn hùn vốn với ta để mở được quán sao?”

Cam cầu vòng mỉm cười trả lời “không phải, bình thường bọn ta đều hạ độc người khác, sao có lòng đi mở được quán ah. Những thứ này đều là huynh đệ bọn ta sau khi từ biệt Tam cô nương ở Bách Hoa cốc đã ra sức vơ vét mà có, tuy bọn ta biết chúng không thể giải được độc của đoạn tâm tán nhưng mà cũng rất bổ ah. Tục ngữ nói, trong võ lâm không có cái gì gọi là thân thể kim cương bất hoại, chẳng qua người luyện võ ăn nhiều thuốc bổ nên cường tráng hơn, khỏe mạnh hơn, cũng có thể xem là thân thể kim cương bất hoại, Tam cô nương...những thứ này người cứ dùng đi, ngày mai huynh đệ chúng ta lại ra ngoài tiếp tục tìm dược cho người”

Thu Dịch Phi có chút dờ khóc dờ cười lại hơi hơi cảm động, không nghĩ đám xấu miệng này bình thường hơi ngốc một chút nhưng tới lúc sinh tử lại là một đám nam nhân chân tình.

Thu Dịch Phi lại hỏi “bình thường các người đều ở Thiên Khuyết cung sao?”

Cam cầu vòng đáp “chúng ta đều có phòng của mình trong Thiên Khuyết cung, chỉ do chúng ta chán ghét sự đệ cho nên chúng ta không thích ở đây lắm, lần trước suýt chút nữa chúng ta đã hạ độc chết người, làm cho sự đệ suýt chút nữa giết chết bọn ta, bọn ta đều cảm thấy sự đệ không giống như trước kia nữa, bọn ta cũng không bài xích hắn nữa, đội Hồng sư huynh và Hắc sư đệ về tới thì Thiên Khuyết Cửu Tử tề tựu đầy đủ ah. Nhớ tới lúc nhỏ chúng ta ở chung một chỗ thật vui biết bao”

Thu Dịch Phi nhìn sáu nam nhân cao lớn trước mặt, vì nhớ tới thời thơ ấu mà vẻ mặt đều hiện lên vẻ si ngốc, hai mắt tỏa sáng, liền nổi da gà, rùng mình không thôi.

Thu Dịch Phi vội vàng chuyển đề tài “Cam...gọi người là Cam sư huynh cũng được phải không? Cam sư huynh, mấy ngày hôm trước các người và đại ca đến kinh thành, làm thế nào mà Uông lão đầu chịu viết thư ah?”

Cam cầu vòng nghe Thu Dịch Phi gọi mình là Cam sư huynh thì xúc động vô cùng, không kiềm được mà khua tay múa chân nói với đám huynh đệ “các người nghe thấy không? Tam cô nương gọi ta là sư huynh. Hahahahah, trong sáu người bọn ta, nàng chỉ gọi có một mình ta. Hahahaha, ta quá không giống người thường rồi...hahahha”

Đội hình cầu vòng còn lại nhìn quần áo sắc sỡ của mình rồi lại ai oán nhìn Thu Dịch Phi, dùng ánh mắt đề lên án sự không công bằng của nàng làm tổn thương tâm hồn nam nhi của bọn họ.

Thu Dịch Phi bị đội hình cầu vòng kích thích đến đỏ mặt hơi lạnh, dứt khoát quay người, lần lượt gọi sư huynh từ Hoàng cầu vòng cho tới Tím cầu vòng, đến lúc này mới dẹp tan ai oán của một đám đại gia.

Cam cầu vòng khua tay nói với đám huynh đệ “cũng muốn giành ôn nhu, thật đáng xấu hổ”

Đội hình cầu vòng còn lại không nhận được nữa, triệt để bộc phát, bao quanh Cam cầu vòng, bắt đầu thi hành bạo lực...

Vừa đánh vừa điên cuồng mắng: đánh chết người, đánh chết người.Đừng tưởng người là sư huynh thì bọn ta không dám đánh người. Nhiều người lực lượng mạnh, so với sư huynh còn lớn hơn, ai ào người đắc chí khoe khoang, đánh chết người, đánh chết người...

Thu Dịch Phi bất đắc dĩ đem khuê phòng tao nhã lịch sự trở thành đấu trường cho một đám nam nhân đánh nhau, mà đám cầu vòng này một khi đã đánh nhau thì cũng bất kể thời gian và địa điểm...

Thu Dịch Phi yên lặng đứng ngoài cửa phoi nắng, ngay lúc nàng sắp ngủ gật thì đội hình cầu vòng cũng đã giải quyết xong mâu thuẫn nội bộ.

Cam cầu vòng hai mắt đen thui như gấu trúc, dẫn một đám huynh đệ nói lời cáo biệt, muốn rời đi.

Thu Dịch Phi ra vẻ hung ác nói “chuyện vừa rồi ta hỏi các người, các người còn chưa trả lời đã đánh nhau đến loạn thất bát tao trong phòng ta, giờ còn tính bỏ đi cho xong chuyện, thật không có phúc hậu ah. Nếu các người không trả lời vấn đề của ta, ta sẽ đi nói cho sự đệ của các người cũng tức là đại ca ta, để hắn giết hết một lượt sáu người các người”

Cam cầu vòng nghe rằng đáp “ ta không tin, người không giống Kim Thiên Hương, Kim Thiên Hương mà nói sẽ bảo sư đệ bọn ta giết bọn ta thì nàng nhất định sẽ làm, còn người chỉ là hù dọa mà thôi, tiếc cho người là ta quá thông minh đã nhận ra ý đồ của người, cho nên ta không sợ”

Thu Dịch Phi trợn mắt, lấy hết dũng khí nâng chân lên, tặng một dấu giày xinh xắn lên mũi Cam cầu vòng, phản ứng đầu tiên của hắn là: nhanh chóng xóa bỏ, nếu để cho sư đệ nhìn thấy thì chết chắc.

Thu Dịch Phi mỉm cười, ôn nhu nói “ mau trả lời, nếu không đừng trách ta không khách khí”

Thu Dịch Phi nghiêm mặt hỏi “ các người làm thế nào mà có được hươu thư?”

Cam cầu vòng trung thực trả lời “ sư đệ mang bọn ta tới phủ thừa tướng ở kinh thành, sau đó bọn ta che mặt đến gặp hắn để đòi tiền chuộc. Hắn nói không có tiền, còn nói đã qua ba ngày rồi, chẳng lẽ các người còn chưa giết người ư? Bọn ta nghe xong rất tức giận, lão thất phu thì ra không muốn chuộc người ah. Tam cô nương, sau đó bọn ta muốn đánh hắn, hắn gọi thập bát hộ vệ tới đối phó nhưng bọn chúng đã sớm bị sư đệ hạ thuốc mê, đi còn không được nữa là đánh nhau. Sau đó bọn ta bắt Uông lão đầu, bắt hắn giao tiền chuộc chính bản thân mình, bọn ta muốn ngày càng nhiều, cho đến khi hắn đem hết tiền trong nhà ra, bọn ta vẫn một mực nói không đủ, còn hù dọa nói muốn chặt đứt một tay một chân của hắn, hắn khóc lóc kêu cứu. Ngay lúc ta giơ đao lên để hù dọa hắn thì, Tam cô nương, người đoán xem trong thời điểm nghìn cân treo sợi tóc đó chuyện gì đã xảy ra?”

Thu Dịch Phi trừng mắt nhìn, rất chân thành suy nghĩ, sau đó lại chân thành trả lời “ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó chắc là Uông lão đầu đã ra quần rồi”

Cam cầu vòng nghe vậy ngây người, sau đó kích động quay sang hỏi đám sư đệ “lúc đó ta thật không có chú ý tới việc này, các sư đệ, các người có chú ý không, Uông lão đầu có đã ra quần không?”

Đội hình cầu vòng còn lại vẻ mặt đều không xác định, tóm lại thảo luận “ có lẽ không ah, không có nghe mùi”

Thu Dịch Phi đỏ mặt hỏi lạnh, quay lại đề tài “ Cam sư huynh, coi như hắn không có đã ra quần, được rồi. . .tiếp tục, sau đó thế nào?”

Cam cầu vòng cũng khôi phục thần sắc nói tiếp “ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, sư đệ bọn ta xuất hiện. Hắn dùng thân phận Tập Cận Đường cho Uông lão đầu mượn tiền chuộc thân, sau đó bọn ta theo lời sư đệ đã dặn trước đó, nói đại vương chúng ta vừa ý con dâu của hắn, bắt hắn phải viết thư hù người, từ nay về sau người coi như thoát khỏi bề khổ, rời khỏi Uông gia không có tình người kia. Hahahah, chuyện là vậy đó”

Thu Dịch Phi nghe Cam cầu vòng nói xong thì cảm giác như thần kinh của mình cũng không được bình thường, trầm ngâm một hồi, khuôn mặt không giấu nổi sự cô đơn nói “ không biết Uông lão đầu có đem chuyện hươu ta nói cho cha ta biết? không biết cha ta có đi tìm ta không? ai. . .có lẽ là không đâu”

Đội hình cầu vòng nhìn thần sắc cô đơn trên khuôn mặt mảnh mai của Thu Dịch Phi, vừa hi vọng lại không dám hi vọng thì không nhận được mà thương tiếc cho tiểu cô nương đoán mệnh, luôn khát vọng thân tình.

Cam cầu vòng lên tiếng “ Tam muội tử, đừng khổ sở. Bọn ta nghe nói cha người cũng không có yêu thương người, vậy cũng không sao, còn có bọn ta. Chúng ta có mệnh giao tình, chỉ cần người nói một câu, khi nào muốn cha thì bọn ta lập tức giả thành cha người ngay”

Thu Dịch Phi liếc xéo Cam cầu vòng, không nói hai lời, giơ chân lên, điên cuồng đạp, còn hô to “ Phong Vũ, người đi gọi đại ca ta đến đây, nhanh, để cho hắn thấy trên người các sư huynh hắn có dấu chân của ta”

Muội muội đệ nhất thiên hạ vừa dứt lời, một bóng người đã lóe lên, Cam cầu vòng hét to “ má ơi, chạy mau” rồi dẫn đám sư đệ chạy như bay.

Thu Dịch Phi hạ chân xuống, thở dốc không thôi “ hừ, dám chiếm tiện nghi của cô nãi nãi ta, đạp chết người, không đạp chết người cũng kiếm người giết người”

Vừa nói xong, sau lưng đã vang lên một giọng nam trầm từ tính “ Thu nhi thật tình nghịch”

Thu Dịch Phi rất muốn nói: đại ca còn tình nghịch hơn, xuất quỷ nhập thần.

Thu Dịch Phi quay đầu lại, trông thấy Mộ Thiên Sơn sau lưng mình, mặt mũi tươi cười ấm áp như gió xuân tháng ba, ánh mắt tràn ngập sùng nịch.

Thu Dịch Phi nhẹ nhàng kêu một tiếng đại ca

Mộ Thiên Sơn nghe vậy càng thêm vui vẻ, giang hai tay ra, nói “ Thu nhi, tôi đây đi”

Thu Dịch Phi nhìn mỹ nam tử tóc dài bay bay, mắt sáng mũi cao, miệng cười tươi, mặt hoặc lại mập mờ ôn nhu. Nghe hắn mềm giọng gọi nàng thì trở nên mơ hồ, hai chân không tự giác mà chậm rãi đi đến bên hắn.

Người của nàng ngày càng gần hắn nhưng lòng của nàng thì sao?

Chương 34: LẠI GẶP HẮC Y NHÂN

Thu Dịch Phi đi đến bên cạnh Mộ Thiên Sơn, khẽ hỏi “đại ca bảo ta chuyện gì?”

Mộ Thiên Sơn nhướng mày, ôn nhu mỉm cười “không phải Thu nhi bảo phong Vũ gọi đại ca tới sao, ta đáp ứng lời mời mà đến, sao giờ Thu nhi lại không nhớ rõ chuyện gì rồi?”

Thu Dịch Phi nhếch môi, mỉm cười thẹn thùng nói “ta vừa mới cùng các vị đại ca cầu vòng trên chóc chút thôi, vốn muốn hù dọa bọn hắc một chút, không ngờ Phong Vũ lại thực sự gọi các người tới đây”

Mộ Thiên Sơn có chút khó tin hỏi “Thu nhi không hận bọn hắc sao? bọn hắc đạ hạ độc người, làm cho người hàng tháng phải chịu nỗi đau thấu tim ah”

Thu Dịch Phi mỉm cười nói “lúc đầu cũng có oán nhưng sau này biết bọn hắc không có suy nghĩ chứ không thật xấu bụng, tâm tư không rồi rắm, huống chi bọn họ cũng thành tâm đi khắp nơi tìm được cho ta, sẵn lòng làm mọi thứ vì ta, nhìn thấy bọn họ như vậy ta không còn oán hận nữa mà lại cảm thấy đau lòng, hoặc có thể nói là hận không thể cắn chết sáu quả dưa ngọc này”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói lên suy nghĩ chân thành của mình, thì nụ cười trên mặt càng thêm triu mến, bàn tay không nhịn được mà lướt qua hai má nàng, ngón tay thon dài như bạch ngọc chạm nhẹ vào má nàng rồi cực kỳ ôn nhu vén mấy sợi tóc mai hơi rối cho nàng. Thiếu nữ hơi ngàng đầu, hai mắt mở to, ngạc nhiên khó hiểu.

Thu Dịch Phi cảm xúc vô hạn nhẹ gọi “đại ca” rồi lại nói tiếp “cha ta chưa từng vuốt tóc ta, mẹ ta cũng vậy mà cho dù có ta cũng không nhớ rõ là cảm giác gì rồi” có phải cảm giác cũng giống như vừa rồi, làm cho người ta ấm lòng cũng là mềm lòng.

Khuôn mặt Mộ Thiên Sơn liền lộ ra vẻ tiếc thương, tươi cười nhu hòa nói “chỉ có vậy mà đã làm Thu nhi vui vẻ như vậy, chỉ bằng đợi khi nào có thời gian, đại ca sẽ tự mình chải đầu cài trâm cho người được không?”

Thu Dịch Phi nghe xong thì cả ngẩn người.

Đại gia đệ nhất thiên hạ lại chủ động yêu cầu được chải tóc cho nàng.

Thu Dịch Phi còn chưa biểu lộ thái độ kinh hi và thụ sủng nhược kinh thì phía sau đã vang lên một giọng nữ mềm mại sâu kín “Thiên Sơn sư huynh thật thiên vị, người còn chưa nói sẽ chải đầu cài trâm cho Thiên Hương đâu đó”

Thu Dịch Phi thoáng nghiêng nghiêng đầu, thấy Kim Thiên Hương tươi cười chân thành đang đi về phía nàng và Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn khẽ nhướng mắt nhìn thoáng qua Kim Thiên Hương rồi sau đó nhàn nhạt nói “người có sư thúc yêu thương vô cùng, Thu nhi không giống với người”

Kim Thiên Hương nao nao, thật không ngờ Mộ Thiên Sơn lại quan tâm, che chở cho một dã nha đầu tướng mạo bình thường như thế, hắc không phải mỹ nữ thì không trêu mến sao?

Thu Dịch Phi không muốn mình vướng vào mối tình tay ba kinh điển nên quay đầu nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, khi nào ta có thể đi gặp nhị sư tỷ?”

Mộ Thiên Sơn ôn nhu trả lời: “Người không cần phải gấp gáp... đại ca đã an bài xong, buổi chiều Phong Vũ sẽ cùng người khởi hành.

Thu Dịch Phi không ngờ vô thường đại gia cũng có lúc thống khoái lưu loát như vậy nên rất vui mừng hỏi “thật sự... buổi chiều có thể khởi hành sao?” ai nói dối thì sẽ bị răng cắn nát miệng nha.

Mộ Thiên Sơn thấy vẻ mặt vui mừng của Thu Dịch Phi thì trong lòng không khỏi mềm nhũn, chỉ mới thỏa mãn một tâm nguyện nho nhỏ cho nàng, nàng đã có thể cao hứng đến vậy, xem ra tiểu nha đầu này quả thật rất thiếu thốn tình thương và sự che chở.

Mộ Thiên Sơn nhu tình tràn lan, cúi đầu nhẹ giọng nói với Thu Dịch Phi “nếu người nôn nóng thì ngay lúc này cũng có thể khởi hành. Thu nhi, còn nhớ Thiên Nguyệt kiếm pháp mà đại ca đã dạy người không?”

Mộ Thiên Sơn vừa dứt lời, Thu Dịch Phi còn chưa kịp trả lời, Kim Thiên Hương ở bên cạnh đã lên tiếng “Thiên Nguyệt kiếm pháp? Sư huynh, người đem Thiên Nguyệt kiếm pháp dạy cho Dịch Phi muội muội sao? ta năn ni người nhiều lần như vậy, người cũng không chịu dạy cho ta”

Mộ Thiên Sơn nghe mấy lời chua sót, ghen tỵ của Kim Thiên Hương thì trên mặt hiện lên thần sắc không kiên nhẫn.

Nếu hắc đã được gọi là vô thường đại gia thì đương nhiên chỉ thích là việc theo ý mình, làm gì có chuyện hắc làm chuyện mà mình không muốn, chuyện hắc muốn làm thì người khác không được quyền cự tuyệt, cũng không thích người khác chất vấn hắc, cho dù Kim Thiên Hương có được ưu đãi hơn những nữ nhân khác cũng thế, không có nghĩa nàng sẽ được sủng mà kiêu.

Vô thường đại gia hấn sống gần nửa đời người, chỉ duy nhất có một người hấn không nỡ ép buộc phải làm theo ý hấn, đó chính là Thu Dịch Phi, hấn không nỡ bắt nàng làm điều nàng không muốn, cho nên hấn mới không cưỡng bức Thu Dịch Phi bái đường cùng hấn.

Mà chuyện này đối với hấn sẽ không lặp lại lần thứ hai, một người, với hấn đã là cực hạn rồi.

Mộ Thiên Sơn nhận nhặt trả lời Kim Thiên Hương “ với ngộ tính của ngươi, sợ là năm mươi năm nữa cũng không học được”

Kim Thiên Hương thấy Mộ Thiên Sơn thái độ lạnh nhạt thì dù có không cam lòng cũng không dám phản bác hấn, nàng tuy kiêu căng tùy hứng nhưng rất hiểu tính nết của Mộ đại gia, nên dù trong lòng khó chịu đến mức nào thì vẫn thông minh biết rõ nên làm gì.

Kim Thiên Hương dùng ánh mắt hình viên đạn hung hăng nhìn Thu Dịch Phi, trùng hợp Thu Dịch Phò cũng đang nhìn lại nàng vì vậy đệ nhất thiên hạ muội cùng với tiểu thư đệ nhất thiên hạ bắt đầu cuộc chiến bằng ánh mắt.

Thu Dịch Phi nhìn không được mà rùng mình nội tâm thổn thức vô hạn: cảm khái, quá cảm khái. Nghe người ta nói quan hệ của các cô nương trong võ lâm rất khó xử, rồi tình rồi thù, hôm nay thực sự được mở rộng tầm mắt. Người ta là vô tội nha, em chồng mà sao không được chị dâu tương lai chào đón vậy chứ?

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi đột nhiên rùng mình, sau đó lâm vào suy nghĩ thì nhìn không được lại lên tiếng hỏi “ Thu nhi, đại ca vừa hỏi ngươi, có nhớ bộ Thiên Khuyết kiếm pháp không?”

Thu Dịch Phi hồi hồi thần trả lời “ nhớ rõ chứ, tất cả đều nhớ rất rõ ràng”

Mộ Thiên Sơn vui mừng nói “ rất tốt, nói vậy đại ca đem Thiên Cương bảo kiếm tặng cho ngươi, có thể phát huy công dụng rồi”

Thu Dịch Phi lại ngẩn người.

Nàng vừa mới kết bái, vị huynh trưởng này đã rất có ý thức làm anh, chưa chi đã mang Thiên Cương bảo kiếm thiên hạ độc nhất vô nhị tặng cho nàng rồi.

Thu Dịch Phi hơi không xác định mà hỏi lại “ đại... đại ca, ngươi nói tặng Thiên Cương bảo kiếm cho ta sao? không tốt lắm đâu, vật quá quý trọng, nếu lỡ ta làm mất thì ngươi sẽ không vui, rồi sẽ trách cứ ta, chi bằng ta không nhận còn hơn”

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi hồn nhiên nói thì vẻ mặt càng thêm dung túng, ôn nhu cười to “ Thu nhi dù có thực sự làm mất kiếm, thì đại ca cũng sẽ giúp ngươi tìm lại nó, đại ca sẽ không vì vậy mà không vui, càng không vì thế mà trách mắng ngươi đâu”

Thu Dịch Phi nhìn khuôn mặt tao nhã tuyệt đại của Mộ Thiên Sơn tràn ngập vui vẻ, ôn nhu, còn nhỏ nhẹ nói chuyện với nàng làm cho nàng xúc động đến muốn rơi lệ. Cảm giác như nàng ăn rau quả đã nhiều năm, đột nhiên có người cho nàng một chén súp thịt heo mà uống, nàng sẽ bị cái nóng hầm hập của chén súp làm ướt hai mắt.

Thu Dịch Phi cảm nhận được trái tim nhỏ bé của mình đang đập loạn nhịp, vì vậy vội vàng đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Cũng chính cái chớp mắt này lại làm cho nàng toàn thân rung động.

Đôi mắt xinh đẹp như là thu thủy của Thiên Hương mỹ nhân đang nhìn chằm chằm cái bóng của Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi , ánh mắt nồng đậm ghen ghét và thật sâu oán hận.

Lúc xế chiều, Thu Dịch Phi cùng Phong Vũ khởi hành lên đường.

Trước khi ra đi, Thu Dịch Phi cố ý biểu đạt ý nguyện của mình: chỉ cần xe ngựa bình thường là tốt rồi, không muốn quá xa hoa, chói mắt.

Vì vậy Mộ Thiên Sơn phái người tìm hết các ngõ ngóc trong Thiên Khuyết cung ,khó khăn lắm mới tìm được một cỗ xe ngựa đơn giản nhạt để Thu Dịch Phi sử dụng.

Thế nào là một xe ngựa đơn giản? trần xe, thật chán nha, không có khảm kim cương, chỉ có một ít san hô dưới biển sâu mà thôi. Thành xe, thật nghèo nàn ah, không có thiếp vàng mà dùng tranh chữ của danh gia dán lên, cũng không có chạm trổ đồ án long phượng, mà dùng gỗ thượng đẳng điêu khắc thành ghế dựa.

Cái này là xe ngựa mộc mạc nhất Thiên Khuyết cung, đúng là đại gia mà.

Thu Dịch Phi vén rèm xe, ngẩng đầu nhìn trời, cảm khái vô hạn: thật không biết người nàng kết bái là đại ca hay là một thần tài.

Nghĩ tới nàng coi như là thân nhân duy nhất của thần tài đại ca rồi, không biết tương lai khi hấn lập di chúc, nàng có phải là người thừa kế hợp pháp duy nhất hay không?

Thu Dịch Phi còn đang thù người suy nghĩ thì Phong Vũ ngồi ở phía trước xe đột nhiên quay đầu nhìn lại, thấy Thiên Cương bảo kiếm ở bên người nàng

thì nhin không được mà “ồ” lên một tiếng đầy ngạc nhiên.

Thu Dịch Phi ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm nghị nói với Phong Vũ “ gọi tý tý là được rồi, không cần gọi dĩ”

Phong Vũ nhất thời không có phản ứng, biết nàng cố ý trêu chọc mình, vậy mà còn cực kỳ nghe lời “ ah “ một tiếng như là đáp ứng.

Thu Dịch Phi cố nén cười mà hỏi “ Phong Vũ đệ đệ, ngươi vừa rồi ngạc nhiên chuyện gì vậy?”

Phong Vũ nháy mắt mấy cái, cố tiêu hóa xưng hô thân mật của Thu Dịch Phi đối với mình rồi ngoan ngoãn trả lời “ ta ngạc nhiên vì nhìn thấy Thiên Cương bảo kiếm ở bên cạnh Tam cô nương, mà trước khi Tam cô nương tới, sau khi cô nương mập kia đến Thiên Khuyết cung tặng kiếm xong, Thiên Hương tiểu thư nhìn trúng, luôn quần quýt lấy cung chủ, muốn cung chủ tặng nó cho nàng nhưng cung chủ không có đáp ứng, thì ra là cung chủ muốn giữ thanh bảo kiếm này để tặng cho Tam cô nương ah”

Thu Dịch Phi trong lòng rung động, nhất thời không biết nói thế nào, lòng thì thầm nghĩ: hèn chi lúc đại ca thần tài nói muốn tặng bảo kiếm cho nàng, đại mỹ nhân lại nhìn nàng bằng ánh mắt hình viên đạn, như là có thâm thù đại hận gì. Ra là thế.

Hồi lâu, Thu Dịch Phi mới lên tiếng “ nhị sư tỷ ta, chính là người mà ngươi gọi là cô nương mập đó, ngày đó nàng mang kiếm tới Thiên Khuyết cung thì tình cảnh thế nào?”

Thu Dịch Phi vừa hỏi xong thì có cảm giác nam nhân cường tráng trước mặt mình đang run lay bầy.

Phong Vũ ưu tư trả lời” tốt nhất là không nên hỏi, quá thâm. Cô nương kia vừa tiến vào đại môn, xưng mình là Thái Hương Hương đến tặng kiếm, ta và đại ca ta lập tức choáng váng, hai ta không hiểu vì sao mới có mấy ngày mà ngươi lại mập thành như vậy, mập tới mức không ai nhận ra, cho đến khi cung chủ xuất hiện, vừa nhìn thấy nàng đã nói “ ngươi không phải là Thái Hương Hương”, đến lúc đó ta và đại ca ta mới biết mình nhận lầm người. Cô nương mập kia vẫn cứ nhận “ ta chính là Thái Hương Hương”, cung chủ bắt đầu nổi sát tâm thì cô nương mập kia lại tụng mấy câu, hình như là ‘ Thiên Khuyết cung thất trọng trọng, lục trọng quy quân thông, nhất trọng roi hồng nhận quân không thương hương ý, nhất trọng roi thanh mộ ’. Sau khi nàng đọc, cung chủ liền cười đến ôn nhu hỏi nàng là ai dạy nàng đọc mấy câu này. Ngươi đừng tưởng sắc mặt cung chủ ôn nhu là tốt, thật ra hần càng tươi cười càng có nghĩa là đang khó chịu, tất cả mọi người trong cung mà nhìn thấy dáng vẻ này của hần đều suýt chút nữa là đá ra quần ah. Cô nương mập kia trả lời là sư muội nàng dạy cho, cung chủ lại hỏi “ sư muội ngươi là ai, tên gì?”, cô nương mập kia đáp “ sư muội ta là Thu Dịch Phi, là khuê nữ thứ ba của sư phụ, là tam tiểu thư trên danh nghĩa của Thu Dương sơn trang, nhưng vì không được cha yêu mẹ quý cho nên cũng chẳng khác gì một nha hoàn quý tộc”. Cung chủ nghe ba chữ Thu Dịch Phi xong thì vẻ mặt càng ôn nhu như nước, ta và ca ca ta bắt đầu rung mình, làm cho nhóm người hầu trong cung vốn khó đi tiểu cũng chuẩn bị đá ra quần, không thể không nói cung chủ đúng là vô thường. Cung chủ chỉ cần ôn nhu hay thức giận đều có thể chữa bệnh giúp người ta, thật vĩ đại ah”

Thu Dịch Phi nghe xong cả người toát mồ hôi lạnh.

Phong Vũ không gia nhập đội hình cầu vòng thực sự là tổn thất to lớn của bọn họ mà cũng là tiếc nuối cho Phong Vũ ah.

Thu Dịch Phi không muốn nghe Phong Vũ tiếp tục lái nhai dông dài về vấn đề đi tiểu được hay không, liền chuyển đề tài “ không cần nói chuyện này, mau tập trung vào chủ đề chính, sau khi cung chủ nhà ngươi nghe tên của ta xong thì sau đó thế nào?”

Phong Vũ trả lời “ cung chủ vẫn ôn nhu hỏi cô nương mập kia “ sư muội của ngươi gần đây khỏe không? nàng đang bận chuyện gì?” cô nương mập nói “ sư muội ta đang bận lập gia đình, gả cho cháu trai ngốc của đường kim thừa tướng”, Tam cô nương, ngươi đoán xem sau đó thế nào?”

Thu Dịch Phi tròn mắt, Phong Vũ đúng là nên gia nhập đội hình cầu vòng, phương thức nói chuyện y chang nhau, đều nói tới một nửa thì lại hỏi sang chuyện khác.

Chán ghét!

Thu Dịch Phi không kiên nhẫn nói: “Đừng hỏi ta, ta hỏi ngươi mà, ngươi nói!”

Phong Vũ ngu ngơ “Ah” một tiếng rồi nói “ cô nương mập kia nói ngươi sẽ lập gia đình xong, cung chủ không nói hai lời, rút Thiên Cương bảo kiếm ra, quơ tay lên một lát, đầu của cô nương mập kia đã không còn một cọng tóc:

Thu Dịch Phi rất có ý thức trách nhiệm mà uốn nắn “ là tay nâng kiếm roi, cảm ơn”

Phong Vũ lại ngu ngơ “Ah” một tiếng nói ra: “Đúng đúng, là kiếm roi, ta vốn định nói là đao, nhưng phải là kiếm mới đúng”

Thu Dịch Phi chân thành đáp “ đúng, ngươi hần là nghĩ vậy, tiếp tục, tiếp tục”

Đáng thương cho người thật thà, không nghĩ ngờ gì mà tiếp tục nói “ cung chủ gọi người mang giấy tời, viết mấy chữ, lại sai người đem tóc của cô nương mập kia để chung với tờ giấy vào trong một cái hộp, sau đó sai người đưa cô nương mập lên Ân tự trên núi là ni cô. Đối với biện pháp trừng phạt mới của cung chủ, ta và đại ca ta đúng là bội phục sát đất. Cung chủ rõ ràng không giết nàng, mà chỉ bắt nàng đi làm ni cô, so với việc giết nàng còn bá đạo hơn, Tam cô nương nói đúng không?”

Thu Dịch Phi hưng hăng liếc Phong Vũ nói “ đúng cái đầu ngươi á, chỉ biết đứng xem náo nhiệt mà không biết thông cảm, cô nương mập kia là nhị sư tỷ của ta ah”, chẳng lẽ ta lại hòa với ngươi để chê cười nàng sao? tuy nhiên, ngươi nói thật đúng nha.

Phong Vũ ngược ngược nói “ ai nói chúng ta đứng đó chỉ xem náo nhiệt, cung chủ thật đáng sợ, sau khi xử lý việc của cô nương mập xong, chẳng những không có bỏ đi về mặt ôn nhu mà ngược lại càng ôn nhu hơn trước gấp trăm ngàn lần, toàn bộ người teong cung chúng ta hai ngày đó đều như gặp nạn, người nào người đó đều bị cung chủ phạt lặn vào hàn trì để tìm đồng tiền ah. Cung chủ nói hần rơi một đồng tiền vào ao, mỗi ngày đều bắt chúng ta lặn xuống đó để tìm, ai không xuống sẽ trục xuất ra khỏi cung. Đáng thương cho phận dân đen ah, mấy ngày đó thật là thê thảm, toàn thân lạnh cóng. Mà chuyện này vẫn chưa tính là gì đâu, đáng để cho chúng ta giặt mình là trước giờ cung chủ không uống rượu nhưng mấy ngày đó hần lại uống rượu, vừa uống vừa lấy thứ gì đó trong tay áo ra, âm nhu nói “ tốt, tốt, ngươi dám gạt ta, ngươi thà gả cho một kẻ ngu mà không chịu tới gặp ta. Tốt, tốt”. Lúc đó ta có hỏi đại ca ta, cung chủ bị gì, thì ca ta nói là cung chủ thất tình, lời này làm cho ta kinh ngạc vô cùng. Tam cô nương, ngươi biết vì sao ta lại kinh ngạc không?”

Cái rắm. Ta làm sao mà biết được, ta đâu phải là con giun trong bụng ngươi.

Thu Dịch Phi vạn bất đắc dĩ nhìn Phong Vũ, trong lòng lại lần nữa cảm thán người của Thiên Khuyết cung thực là rất thịnh hành phong trào hỏi ngược người khác ah.

Thu Dịch Phi thờ dài nói “ ta van ngươi, đừng hỏi ta nữa, có gì thì nói hết một lần cho xong đi, còn nói nữa thì ta sẽ đánh ngươi” sau đó sẽ nói cung chủ giết ngươi.

Phong Vũ lại ôn nhu “ ah” một tiếng rồi nói “ lại nói vì sao lúc đó ta lại kinh ngạc? là vì cung chủ hần thích Tam cô nương rồi ah?”

Thu Dịch Phi đột nhiên thở gấp, vịn vào thành xe ngựa ho khan.

Trong lúc này đột nhiên nàng có cảm giác giống như đội hình cầu vồng xuất hiện. Một đám hắc y nhân đang bao vây nàng và Phong Vũ.

Thu Dịch Phi ngừng ho, cố lấy hết bình tĩnh, sau đó mới nhận ra rằng những người trước mắt này không phải đội hình cầu vồng.

Bọn họ có hơn sáu người.

Cho nên Thu Dịch Phi nhận ra rằng: nàng và Phong Vũ gặp phải người xấu ah

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: CẮT NGÓN TAY

Thu Dịch Phi cảm thán nói nhỏ với Phong Vũ “ ở trên giang hồ, ngươi cũng có thật nhiều kẻ thù ah”

Phong Vũ quay đầu lại, dùng thái độ vô cùng nghiêm túc nói với Thu Dịch Phi “ có lẽ bọn họ không phải tới tìm ta, bởi vì con đường này ta thường xuyên qua lại, nếu muốn tìm ta thì đã sớm tìm rồi ah”

Thu Dịch Phi nghe vậy thì nhướn mày, đột nhiên phát hiện động tác vừa rồi của mình rất giống một ai đó vẫn thường xuyên làm.

Thu Dịch Phi lại nhỏ giọng hỏi Phong Vũ “ vậy bọn họ vì cái gì mà tới? không phải là muốn cướp xe ngựa chứ? Vậy thì không may cho bọn chúng rồi, đây là cái xe tồi tàn nhất Thiên Khuyết cung ah, thật là uổng phí một chuyến làm ăn rồi”

Phong Vũ về mặt không thể tưởng tượng nổi, si ngốc biểu lộ nhìn Thu Dịch Phi, rất thành khẩn nói: “Tam cô nương, ta cảm thấy bọn họ tới không phải vì xe ngựa mà là vì ngươi ah”

Thu Dịch Phi tròn mắt nói “ ta biết rõ bọn họ tới đây là vì ta, ta sợ ngươi khẩn trương nên mới tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của ngươi, để ngươi thoải mái tinh thần, lát nữa đánh nhau cũng có sức hơn, cái mạng nhỏ của tỷ tỷ giao hết cho ngươi đó, đi thôi”

Phong Vũ như bị sét đánh ngang tai, ngo ngắc nhìn Thu Dịch Phi “ Tam cô nương. ...ngươi thật cường”

Thu Dịch Phi ...ngươi cũng rất khá.

Trong lúc hai người không thèm coi ai ra gì thì đám hắc y nhân lại đứng ngồi không yên, không kiên nhẫn mà lên tiếng “ hai người các ngươi nói xong chưa? Lúc nào thì có thể động thủ?”. Thật đáng chết, không thấy đao của huynh đệ chúng ta đang chờ uống máu các ngươi hay sao. Thật sự là quá không tự giác rồi.

Phong Vũ quay đầu nhìn hắc y nhân đang lớn tiếng kêu gào hỏi “ người do ai phái tới, muốn thế nào?”

Thu Dịch Phi nghe xong tám chữ này thì toàn thân run rẩy.

Cảm giác như một đám nhân sĩ vô lâm không có tri thức, mù văn hóa, đột nhiên có ngày đi học, được tiên sinh dạy cho một câu liền dùng làm câu cửa miệng trao đổi hằng ngày với nhau.

Hắc y nhân bật mặt lại rất phối hợp mà nói “ chúng ta đã che mặt rồi, tất nhiên là không muốn các người biết thân phận của chúng ta, vậy còn hỏi làm gì, nhưng chúng ta có thể thoải mái nói cho người biết chúng ta muốn gì, có điều người phải trả lời câu hỏi của ta trước, người chính là Phong Vũ của Thiên Khuyết cung?”

Hai đạo thanh âm đồng thời vang lên

Phong Vũ dẫn độn lên tiếng: “đúng, thì tính sao?”

Thu Dịch Phi cũng lớn tiếng nói “ không phải, thì tính sao?”

Nói xong hai người cùng nhìn nhau, Thu Dịch Phi giơ chân lên, hung hăng đạp cho đồng chí Phong Vũ đáng thương một cái, miệng la lớn “ ngu ngốc, đúng là không có đầu óc, lừa hấn một chút thì có sao”

Nghe vậy, thân mình của hắc y nhân thoáng lung lay.

Phong Vũ vội vàng phui dấu chân trên người, sợ để cung chủ nhìn thấy thì chết chắc.

Hắc y nhân tựa hồ không nhin được nữa, lại lớn tiếng nói “ chúng ta không tìm Phong Vũ người, là tìm cô nương ở sau lưng người kìa”

Phong Vũ hét lớn một tiếng: ” nghĩ đúng lắm” tâm can bảo bối của lão đại chúng ta mà mấy con quạ đen các người cũng dám dòm ngó sao.

Thu Dịch Phi quát to một tiếng: “Phi!” Có biết xấu hổ hay không, ban ngày ban mặt mà một đám nam nhân dám ở trên đường bắt cóc khuê nữ “ muốn ta, ta không đến, không dùng được”. Chưa thấy ai như đám người này, muốn đem đuổi cô nương mà ăn mặc đen thui còn chưa nói, cái gì cũng không mang theo nữa.

Hắc y nhân rất có lễ phép hỏi đáp “ cũng không do các người quyết định” nói xong lệnh một tiếng, đám thủ hạ lập tức triển khai hành động.

Thu Dịch Phi có chút khấn trương, ngữ khí run run hỏi Phong Vũ “ bọn họ thật nhiều người nha”

Phong Vũ đắc ý dạt dào đáp “ Tam cô nương, chúng ta cũng không ít người ah”. Nói xong thì huyết sáo hai tiếng, một đám người liền túa ra từ bốn phương tám hướng.

Phong Vũ lập tức hét to “ đừng quên đây chính là địa bàn của Thiên Khuyết cung bọn ta” tới kẻ nào đánh kẻ đó ah.

Hắc y nhân “Ân?” Một tiếng biểu đạt sự ngạc nhiên trong lòng, vội nhảy ra khỏi hiện trường chém giết nói “ muốn so số lượng với nhau đúng không? được, lão tử ta phụng bồi tới cùng” nói xong cũng phát ra tiếng huyết sáo quý dị.

Nháy mắt, khắp nơi đều là hắc y nhân, cứ như là kiến vỡ tổ, ào ào kéo tới.

Thu Dịch Phi tròn mắt há mồm, có chút hưng phấn hỏi Phong Vũ “ những người này cũng vì ta mà tới sao?” Thật là vinh hạnh nha, chỉ vì một tiểu nha đầu bình thường như nàng mà phải dùng tới nhiều người như vậy tới bắt, thật là có mặt mũi ah.

Phong Vũ thấy đám hắc y nhân tới ngày càng đông, không còn tâm tư để đùa giỡn với Thu Dịch Phi nữa, rút kiếm ra, xoay người bay lên, bắt đầu tham gia cuộc chiến.

Thu Dịch Phi lấy Thiên Cương bảo kiếm ra, khí thế hùng hục, chuẩn bị tham gia trận chiến đầu tiên trong cuộc đời nàng trên giang hồ.

Thu tam tiểu thư hào tình vịn tường từ xe ngựa nhảy xuống, giống như các đại hiệp vẫn dùng khinh công, kết quả là khi chạm đất, vướng phải chân mình mà oanh liệt hôn lên đất mẹ vĩ đại.

Chân thì đau, tay cũng không nắm chắc được, bảo kiếm liền rơi xuống đất, đám hắc y nhân lại rất thiếu đạo đức, thừa nước đục thả câu, xông tới, đặt kiếm lên cổ nàng. Thu tam tiểu thư còn đang nói “ đừng động thủ, ta cùng...” chưa ní hết câu thì cảm giác trước mắt tối sầm, toàn thân mềm nhũn, bất tỉnh ngã vào ngực của hắc y nhân.

Bên kia Phong Vũ, mắt thấy Thu Dịch Phi bị tập kích nhưng không cách nào ra tay cứu giúp được, vì một đám hắc y nhân vây quanh bọn họ giống như là từ sĩ, dù trên người bọn chúng vô số vết thương vẫn quần lấy hấn và đám người Thiên Khuyết cung không buồn.

Vì vậy Phong Vũ đành ảo não, bắt lực nhìn tâm can bảo bối của lão đại nhà hấn bị người ta bắt đi, đã vậy đám hắc y nhân còn không biết xấu hổ, cướp người không chưa tính, còn lấy luôn cả Thiên Cương bảo kiếm rồi đi.

Tham lam hết chỗ nói.

Thu Dịch Phi như lạc trong sương mù, mê mang hồi lâu, đang muốn thanh tỉnh thì đã có người cho nàng ăn thứ gì đó, làm cho nàng tiếp tục lâm vào mê man.

Trong những lần thanh tỉnh hiếm hoi, Thu Dịch Phi mơ hồ cảm thấy mình đang bị người ta bỏ trên một chiếc xe ngựa, điên cuồng phóng đi.

Cái rầm, cái xe này không thể so sánh với xe của Thiên Khuyết cung được. Xóc nảy quá đi mất.

Cũng may thân thể chịu khổ không bao lâu nàng lại lâm vào mê man, ngủ như chết cho nên có xóc nảy hơn nữa cũng chả sao. Thu Dịch Phi thầm nói với chính mình “bất tỉnh cũng tốt, bất tỉnh sẽ không cảm nhận được nỗi đau thân xác ah”

Cứ như vậy mơ màng không biết bao lâu, cho đến khi Thu Dịch Phi mê man lần nữa thì lại được cho ăn được nhưng lần này nàng không có tiếp tục hôn mê mà chỉ một lát sau đã tỉnh lại.

Thu Dịch Phi mở to mắt, đập vào mắt là màn che mang phong cách của nước khác.

Thu Dịch Phi chậm rãi ngồi dậy, nhìn chung quanh một vòng.

Chắc chắn, dưới thân là một cái giường lớn phong cách quý dị.

Chắc chắn, bản thân nàng đang ở trong một căn phòng phong cách quý dị.

Chắc chắn, đối diện nàng là một nam tử, vẻ mặt biểu lộ sự lo lắng quý dị.

Chắc chắn, thì ra trong phòng này còn có người khác.

Phòng? ! Đây là đâu? !

Có người khác? ! Hẳn là ai? !

Thu Dịch Phi tỉnh táo, nhìn nam nhân trong phòng hỏi “ta bất tỉnh bao lâu rồi? đây là đâu? Người là ai? Bắt ta có mục đích gì?” hỏi một loạt vấn đề xong, Thu Dịch Phi nhận không được mà có chút đắc ý trong lòng. Câu chữ không nhiều nhưng diễn tả đủ ý, đi đúng trọng tâm: nhân vật, thời gian, địa điểm, mục đích... có đủ hết nha.

Nam tử vẻ mặt lo lắng chậm rãi trả lời “người bất tỉnh có ba ngày mà thôi, nơi này là Hoa vương phủ của Lăng quốc, ta là thị vệ tùy thân của Hoa vương gia, cũng chính là người muốn bắt người. Còn vì sao bắt người thì nói cho người biết cũng không sao, chúng ta hi sinh rất nhiều thám tử ưu tú, rốt cuộc cũng biết người là nghĩa muội mà Mộ Thiên Sơn vừa kết bái, chúng ta phí rất nhiều nhân lực, tài lực và vật lực để bắt cóc người chẳng qua là một đánh một ván bài, thứ nhất là đòi Thiên Khuyết tâm kinh từ chỗ Mộ Thiên Sơn, thứ hai là muốn hấn ký hiệp nghị, sẽ không phụ tá cho hoàng tộc Mẫn quốc, thế thôi”

Thu Dịch Phi hơn nửa ngày mới tiêu hóa một đống vấn đề mà nam nhân kia nói, không hổ là thị vệ cung đình ah, không giống người giang hồ lỗ mãng, nói năng chú trọng lễ tiết, từ đàm hắc y nhân che mặt bắt cóc nàng cho tới cao thủ đại nội đều rất ngốc nha, hỏi gì đáp đó, không giống nhân sĩ giang hồ lão luyện, đừng có nói là hỏi đáp mà cho dù có bị khảo tra cũng không hề miệng nói thật.

Thu Dịch Phi vô hạn thôn thức, thờ dài một hơi, sau đó thành khẩn nói “đại hiệp, tỉnh đi, người suy nghĩ quá nhiều”. Cứ làm như nàng là tiểu tử tông của Mộ đại gia không bằng, há miệng ra là như sư tử ngọam, đòi hỏi đủ thứ.

Nam tử đáp “không thử sao biết là nhiều hay không”

Thu Dịch Phi cảm thấy trên người nam tử này ả ả sát ý, hơi có chút run rẩy nói “người định thử thế nào”

Nam tử nhếch miệng cười, rút từ bên hông ra một cái dao găm sáng bóng, chậm rãi đi đến bên nàng nói “vương gia phân phó, cắt một ngón tay của người đem tới Thiên Khuyết cung, nếu Mộ Thiên Sơn quan tâm người thì sẽ không vứt bỏ người không để ý, còn nếu hấn không coi trọng người thì lập tức giết chết người”

Thu Dịch Phi hít sâu một hơi mở miệng hỏi: “Cái chủ ý cùi bắp độc ác này là ai nghĩ ra?” sau này con của hấn sinh ra nhất định sẽ không có hậu môn, ai biểu hấn cay độc, không có nhân tính như thế.

Nam tử rất ý thức, được hỏi liền đáp “diệu kế như vậy tất nhiên là do vương gia nhà ta nghĩ ra”

Cái rầm. Người và chủ tử nhà người đều là đồng tính luyện ái hay sao? sao cứ nhắc tới hấn hấn mặt mũi người lại phơi phới như gió xuân thế kia?

Nam tử đi tới bên cạnh Thu Dịch Phi, giật tay nàng, làm bộ như muốn cắt ngón tay của nàng.

Thu Dịch Phi ngay lúc hấn giơ tay chém xuống thì rống to một câu “anh hùng, người họ gì?”

Nam tử vì câu hỏi này của nàng mà động tác chậm lại, ngần ngại đáp “Ấn Thương”

Thu Dịch Phi đến tận bây giờ mới thấy nam tử này rất có lễ phép, hỏi gì đáp đó, cho nên vì bảo vệ năm ngón tay ngọc của mình, Thu tam tiểu thư

không còn cách nào khác là hỏi, hỏi và hỏi.

Án Thương giờ tay chuẩn bị chém xuống, Thu Dịch Phi liền lớn tiếng hỏi “ hảo hán, người nói đại ca ta làm sao có thể nhận ra ngón tay này là của ta?”

Án Thương dừng tay, quay đầu đáp “ dùng Thiên Cương kiểm kèm theo ngón tay này, có Thiên Cương kiểm bên cạnh thì hán không thể không tin”

Sau đó

Án Thương giờ tay chuẩn bị chém xuống, Thu Dịch Phi liền lớn tiếng hỏi “ tráng sĩ, ta cảm thấy thật ra tùy tiện lấy ngón tay của ai đó rồi gởi kèm cùng Thiên Cương bảo kiểm đến cho đại ca ta cũng được, như thế hán sẽ tin là ngón tay của ta, đâu cần phải làm thật, người nghĩ thế nào?”

Án Thương dừng tay, quay đầu đáp “ dùng ngón tay của người vẫn có sức thuyết phục hơn”

Sau đó

Án Thương giờ tay chuẩn bị chém xuống, Thu Dịch Phi liền lớn tiếng hỏi “ ta không thể dùng cách khác để thay thế sao?”

Án Thương dừng tay, quay đầu, không có kiên nhẫn nói ‘ không có biện pháp nào khác, người đừng hỏi nữa” phiền chết đi được.

Án Thương bức bối trong lòng, quyết định chọn giải pháp tốt nhất: điểm huyết cam của Thu Dịch Phi.

Sau đó

Án Thương giờ tay, chuẩn bị chém xuống.

Thu Dịch Phi tuyệt vọng, hai mắt nhắm lại

Án Thương nhìn vẻ mặt tuyệt vọng, tái nhợt như tro tàn của Thu Dịch Phi thì trong lòng chợt thấy thương tiếc, động tác vì vậy cũng chậm lại.

Tiểu cô nương gầy gò này dung mạo bình thường, cũng lắm chỉ được xem là thanh tú mà thôi, so với muội muội khuynh thành tuyệt sắc nhà mình thì kém xa nhưng không biết vì cái gì khi thấy nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại làm cho hán nhớ tới muội muội của mình.

Án Thương khẽ cắn môi, đèn nén cảm xúc trong lòng , lại giờ tay lên, chuẩn bị chém xuống...

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc thì giọng nói âm dương quái khí của một thái giám đột ngột vang lên “ hoàng thượng có chỉ, tuyên nghĩa muội của Mộ Thiên Sơn vào điện yết kiến”

Thu Dịch Phi nghe vậy vội mở mắt ra nhìn Án Thương, thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, như vậy không cần bị cắt ngón tay rồi ah.

Án Thương nhìn gương mặt tiểu nha đầu trước mắt hiện lên vẻ kinh hi thì trong lòng mềm nhũn, không hiểu vì sao mà dao trong tay cũng rơi xuống đất.

Án Thương có chút tâm hoảng ý loạn nghĩ: nha đầu kia dù cười hay nhăn mặt đều càng nhìn càng thấy giống muội muội mình quá vậy? thế mà suýt chút nữa mình đã cắt ngón tay của cô nương người ta, thật là tội lỗi.

Xem ra, hai nước giao chiến tranh phong, nhất định là máu chảy thành sông, tàn nhẫn vô tình.

Mà trong cuộc chiến tranh đoạt quyền lực này, đến tận cùng là không có đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: CHẶT CÁNH TAY

Án Thương đưa tay giải huyết đạo cho Thu Dịch Phi, sau đó như có điều suy nghĩ nói “ người đừng nên cao hứng quá sớm, đi gặp hoàng thượng, chưa chắc đã là chuyện tốt”

Thu Dịch Phi cảm thấy lời của Án Thương không chút hảo tâm nên nhin không được mà cãi lại “ không cắt được ngón tay của ta nên trong lòng không thấy thoải mái phải không?” còn trù ta, thật là xấu.

Án Thương liếc Thu Dịch Phi một cái, không muốn cãi nhau với nàng mà mang nàng theo công công rồi đi.

Thu Dịch Phi đi qua mấy lượt hành lang gấp khúc, nương theo ánh trăng, lặng lẽ đánh giá từng ngọn cỏ gốc cây, trong lòng thầm nghĩ: hoàn cảnh nơi này thật tốt, rõ ràng là đường hành lang có thể làm thẳng tắp mắc chỉ lại làm uốn éo loạn cào cào như vậy? xem ra không phải Lăng quốc có tiền, tiêu xài phung phí mà chẳng qua người của Lăng quốc quá rảnh, không có việc gì làm nên về vùi lung tung.

Đi tới, đi tới, Thu Dịch Phi đột nhiên hỏi Ân Thương bên cạnh “không phải phủ đệ của vương gia đều phải dựng bên ngoài cung sao? sao phủ của vương gia người lại thiết lập trong hoàng cung?”

Ân Thương rất có trách nhiệm chủ nhà, nhiệt tình giải đáp “bởi vì Hoa vương gia chúng ta còn chưa lấy vương phi, đợi khi nào người thành gia lập thất thì sẽ chuyển ra phủ đệ ngoài hoàng cung”

Thu Dịch Phi trong lòng thầm nghĩ: xem ra vương gia nhà người miệng còn hôi sữa ah, thế tử còn chưa có nữa kia...

Cùng với tỷ tỷ đã được người hôn qua một lần thật sự là chênh lệch nhau quá xa ah...

Khi Thu Dịch Phi và Ân Thương đến trước cửa đại điện của hoàng cung Lăng quốc, thì công công đứng ngoài cửa liền cất giọng the thé thông báo, công công phía bên trong cũng rất phối hợp, lạnh lạnh nói báo lại là quốc quân phê chuẩn cho hai người bọn họ vào diện kiến.

Vì vậy Thu Dịch Phi dưới sự dẫn dắt của Ân Thương, đi vào đại điện.

Trong điện, ánh nến chiếu sáng lung linh soi rõ khung cảnh xa hoa phú quý của hoàng cung, Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn vị nam nhân chễm chệ trên ngai vàng kia, thấy hần tuổi không cao lắm, tầm trung niên, mặt mày tuấn tú phi phạm, sáng sủa, dù không thiên hạ vô song như Mộ Thiên Sơn nhưng cũng là rồng trong loài người.

Chỉ có điều giữa hai hàng lông mày lệ khí ngưng kết, âm miên không tan, xem ra không phải là một người tốt tính.

Mỹ nam thấy Thu Dịch Phi không kiêng nể gì mà ngẩng đầu dò xét hần thì cười cười, thanh âm quý dị nói “thì ra thần tử Mẫn quốc đều là những người không có quy củ sao? mặt của quả nhân người muốn nhìn là nhìn như vậy sao?”

Thu Dịch Phi không biết vì sao khôn chút e ngại vị hoàng đế dị quốc này, hơn nữa nàng là người Mẫn quốc, ở trước mặt hoàng đế âm dương quái khí của nước khác này, nàng cảm thấy dù hần có mạnh mẽ, cao quý thế nào thì cũng không có đạo lý quản được nàng.

Cho nên Thu Dịch Phi sau khi bị hoàng đế Lăng quốc quở trách thì ôn nhu đáp lời “hồi bẩm hoàng thượng Lăng quốc, ta chưa từng tới hoàng cung Mẫn quốc, đương nhiên chưa từng nhìn thấy hoàng đế nước ta, cho nên ta thực sự không biết việc ngẩng đầu nhìn hay cúi đầu nhìn cùng quy củ không cho phép nhìn... thỉnh hoàng thượng Lăng quốc thứ tội”

Thu Dịch Phi nhiều lần nhắc tới Lăng quốc, Mẫn quốc, ý tứ rất rõ ràng: người lo quản chuyện nhà người đi, đừng có chõ mũi vào chuyện của nước ta.

Thu Dịch Phi nói vừa xong, liền cảm thấy lệ khí giữa hai hàng lông mày của hoàng đế Lăng quốc càng thêm nặng. Hần đứng dậy, chậm rãi đi về phía nàng.

Thu Dịch Phi cũng đứng thẳng lưng, chuẩn bị tùy thời nghênh đón ánh mắt của hần.

Kết quả...

Lăng hoàng đế đi tới trước mặt... Ân Thương bên cạnh Thu Dịch Phi, hai mắt không nháy nhìn chăm chăm hần, chậm rãi mở miệng nói “có thể làm cho người tiến cung một lần thật không dễ dàng gì”

Thu Dịch Phi vụng trộm liếc mắt nhìn Ân Thương, cảm thấy hần tràn đầy ảm đạm và lo lắng, muốn nói lại thôi, trương ra khuôn mặt u ám nhìn Lăng hoàng.

Hồi lâu mới nghe đồng chí Ân Thương dùng hết sức nói “hoàng thượng, tiểu muội ta... Doanh phi, nàng gần đây tốt chứ?”

Lăng hoàng hất tay áo khẽ hừ một tiếng “tốt, rất tốt, ta đang nghĩ có nên phế hoàng hậu rồi đưa Doanh nhi lên thay hay không, như vậy người làm đại ca như người cũng yên tâm cho muội muội bảo bối của mình ah”

Thu Dịch Phi trong nội tâm nhin không được run lên: sao một vị lãnh đạo xuất chúng lại cư xử quái dị như thế? Đồng chí Lăng hoàng này âm tình bất định, biến hóa bất thường, có thể sánh với đại ca vô thường của nàng nha.

Lăng hoàng vừa nói có ý định phế hậu, Ân Thương đã không nói hai lời mà quỳ xuống, g Thu Dịch Phi nhìn hần, trong lòng rồi rầu: nàng có cần phải quỳ theo hần không? nhưng mà hần đâu phải là hoàng đế của nàng, hơn nữa vị hoàng đế này dường như có ý đồ không tốt với Mẫn quốc của nàng, giờ nàng mà quỳ trước mặt hần thì có bị tính là phản quốc không?

Thu Dịch Phi còn đang do dự thì Ân Thương đã lên tiếng “xin hoàng thượng hãy đối xử tử tế với tiểu muội, Ân Thương không cầu gì hơn”

Lăng hoàng lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Ân Thương, không nói gì nữa, chỉ “hừ” một tiếng cực kỳ khó chịu.

Lăng hoàng quay đầu nhìn về phía Thu Dịch Phi, dò xét một lúc mới mĩa mai nói “đây là nghĩa muội của Mộ Thiên Sơn Mẫn quốc sao? con mắt thâm mỹ của hần từ lúc nào đã gắn dưới lòng bàn chân rồi?”

Thu Dịch Phi ân thầm ghi nhớ những lời của Lăng hoàng, thầm nghĩ: đợi khi ta gặp lại vô thường đại ca, nhất định sẽ thêm mắm dặm muối cho hắn nghe, để coi hắn xử người thế nào.

Tiểu tử, người đừng tưởng rằng người là hoàng đế thì có thể vũ nhục tất cả thiên hạ, người dám đụng chạm tới vô thường đại gia thì người chết chắc rồi.

Ấn Thương đầy trách nhiệm mà trả lời cho hoàng đế “đây đúng là nghĩa muội của Mộ Thiên Sơn, trên đường hạ thần mang nạng về nước, phát hiện trên cánh tay của nàng có dấu thủ cung sa, mà thủ cung sa này trong thiên hạ chỉ riêng Thiên Khuyết cung mới có, hơn nữa trước khi thám tử chúng ta đưa tin, hạ thần dám chắc nàng chính là nghĩa muội Thu nhi trong truyền thuyết của Mộ Thiên Sơn”

Thu Dịch Phi hơi nghiêng đầu, hung hăng trừng Ấn Thương.

Thôi! Không biết xấu hổ! cánh tay của cô nãi nãi ta khi nào tới phiên người có thể nhìn? Chờ đó cho ta, có cơ hội cô nãi nãi ta nhất định sẽ móc mắt của người làm bi bắn choi ah.

Lăng hoàng đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi, tươi cười âm trầm, cúi đầu đánh giá tỉ mỉ. Ngay lúc Thu Dịch Phi cảm giác sau lưng hơi mát thì Lăng hoàng đột nhiên nắm cánh tay nàng, vé nửa ống tay áo lên, dấu son đôi chổi điểm lệ lập tức phai bầy.

Lăng hoàng hừ hừ cười lạnh, thả cánh tay của Thu Dịch Phi xuống, muội đệ nhất thiên hạ nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm tính toán: móc mắt bắn bi không chỉ có Ấn Thương mà sẽ tính luôn phần của người.

Lăng hoàng quay người, chậm rãi bước thành thoi đi về phía ngai vàng, ưu nhã xóc long bào lên, ngồi xuống, không đếm xỉa gì tới Ấn Thương vẫn còn quỳ trên mặt đất, nói “đứng lên đi, trẫm có chuyện giao cho người làm, người xử lý cho tốt, làm cho tâm tình của trẫm tốt hơn thì đêm nay trẫm có thể đi tới chỗ Doanh nhi ah. Người lấy dao, chặt cánh tay có thủ cung sa của nha đầu này rồi sai người mang tới Thiên Khuyết cung”

Lăng hoàng nói rất nhẹ nhàng, Thu Dịch Phi lại toát mồ hôi lạnh.

Dân chúng của quốc gia này thật là xui xẻo, có một vị quân chủ khát máu như vậy. Quá thú tính, thú tính quá rồi, không còn chút nhân tính gì nữa rồi.

Hèn chi Ấn Thương lại nói với nàng gặp hoàng đế chưa chắc là chuyện tốt, thì ra là do hắn lo lắng cho nàng. Hừ, dù sao hắn chỉ muốn cắt một ngón tay của nàng, còn tên cầu hoàng đế này thì đòi chặt cả cánh tay.

Thu Dịch Phi còn đang lo lắng cho cánh tay của mình thì Ấn Thương đã lên tiếng nói với tên quân chủ cầm thú “hoàng thượng, như vậy sợ là không ổn đâu, nếu Mộ Thiên Sơn vì chuyện nghĩa muội mình bị tàn phế mà nổi giận, cấu kết với triều đình Mẫn quốc, vậy chẳng phải chúng ta không trộm được gà còn mất thêm năm gạo sao?”

Thu Dịch Phi trong lòng vô hạn xem thường liếc mắt nhìn hai tên cầm thú trước mắt.

Quá vô sỉ rồi! quân chúng và chính phủ nước người ta đoàn kết với nhau thì liên quan gì một đám dị quốc như các người mà cứ thích chõ mũi vào, còn nói cái gì mà “cấu kết”. Phi, nghĩ thế nào vậy? vì tham vọng độc bá thiên hạ mà ra sức công kích và gây xích mích nội bộ nước khác sao? thật sự là quá không tượng nghĩa rồi.

Lăng hoàng nghe Ấn Thương nói xong, không cho là đúng “nếu Mộ Thiên Sơn hắn thực sự vì vậy mà cấu kết với triều đình Mẫn quốc, thì lại chặt đầu nàng đưa cho hắn, dù sao ta cũng đường đường là hoàng đế một nước, sợ hắn sao? Quả nhân nhòm ngó Thiên Khuyết tâm kinh của hắn, chẳng qua là hiếu kỳ, muốn biết môn công phu này đến tột cùng là thế nào, chẳng lẽ người thật sự cho rằng quả nhân đánh không lại hắn ư?”

Thu Dịch Phi cảm thấy có chút buồn nôn, hoàng đế Lăng quốc này tự đại không phải ở mức bình thường rồi.

Trước kia, nàng vẫn cho rằng đại ca vô thường của nàng là đệ nhất tự cao tự đại nhưng giờ gặp gỡ được Lăng hoàng, nàng mới thấy rằng đại ca của nàng thật ra vẫn rất có chừng mực.

Ấn Thương nghe Lăng hoàng nói xong, bày ra vẻ mặt muốn nói lại thôi, tựa hồ cảm thấy làm vậy là không ổn nhưng cũng hiểu rõ lời của mình không thể làm quân chủ thay đổi quyết định.

Lăng hoàng lạnh lùng thúc giục “còn chưa động thủ?”

Ấn Thương bất đắc dĩ đứng lên, tiếp nhận thanh đao nhỏ sắc bén từ tay thái giám, xoay người nhìn Thu Dịch Phi, chân thành nói “thật xin lỗi, người cố nhịn một chút”

Thu Dịch Phi muốn khóc! Người biết rõ là có lỗi mà còn làm, thật không có giáo dục ah.

Thu Dịch Phi run run nói với Ấn Thương “hay là chỉ cần cắt một ngón tay của ta thôi, có được không?”

Ấn Thương nhìn bộ dáng đáng thương của Thu Dịch Phi, trong lòng không khỏi nghĩ tới tiểu muội của mình.

Lăng hoàng nói, chỉ cần hắn nghe lời, đêm nay sẽ đến chỗ tiểu muội, hắn đã thua thiệt tiểu muội quá nhiều, cho nên vì hạnh phúc của tiểu muội, hắn phải nhẫn tâm mà ra tay thôi.

Ấn Thương nắm lấy cánh tay của Thu Dịch Phi, dùng hết sức vung thanh đao lên, chuẩn bị chém xuống...

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, thanh âm thái giám ngoài cửa lại the thé vang lên: Hoa vương gia yết kiến.

Ấn Thương nghe vậy thì ý chí cũng rã rời, cánh tay vung lên cũng không thể hạ xuống.

Thu Dịch Phi ra sức giật cánh tay của mình từ trong tay Ấn Thương ra, sau đó chăm chú ôm trước ngực, cả người run lẩy bẩy.

Suýt chút nữa là cánh tay của nàng đã phải nói lời vĩnh biệt với nàng nha.

Hoa vương gia từ ngoài thông thả đi vào, vui vui vẻ vẻ bái kiến hoàng huynh, sau đó dừng lại trên người Thu Dịch Phi, thoáng nhìn một cái.

Vừa lúc Thu Dịch Phi cũng ngẩng đầu nhìn người vừa tạm cứu cho cánh tay của nàng.

Hai ánh mắt giao nhau, Thu Dịch Phi có cảm giác Hoa vương gia khẽ giật mình nhưng rất nhanh đã trấn định, vừa lúc tên quân chủ cầm thú cũng lên tiếng “Hoa đệ đến thật đúng lúc, ta vừa ra lệnh cho Ấn Thương chặt cánh tay của tiểu nha đầu này, ngươi đến xem nào nhiệt ah”

Hoa vương gia nghe vậy, tiến đến gần vương tọa, ngẫm nghĩ một lúc mới lên tiếng “hoàng huynh có thể nghe đệ nói hai câu không? Đệ cảm thấy không thể chặt tay của nàng được”

Thu Dịch Phi thiếu chút nữa bởi vì câu nói này mà cảm động đến rơi nước mắt!

Đề lung lay quyết định của tên quân chủ cầm thú, Thu Dịch Phi nhìn không được mà tự nguyện “đừng chặt tay của ta, cắt một ngón tay là đủ rồi, ta cam tâm tình nguyện cắt một ngón tay ah”

Hoa vương gia nghe vậy thì quay người lại, nhân nhặt đao qua khuôn mặt Thu Dịch Phi một cái, sau đó quay đầu lại nói với Lăng hoàng “cánh tay không thể chặt, ngón tay cũng không thể cắt”

Lăng hoàng nghi hoặc không thôi “Ah?” Một tiếng hỏi: “Trước kia, không phải Hoa đệ nói phải lấy một vài thứ trên người nghĩa muội của Mộ Thiên Sơn mới tốt, làm cho hắn cảm nhận được nỗi đau khi người thân bị giày vò sao?”

Thu Dịch Phi trong lòng thầm than một câu: còn tưởng rằng ngươi là người tốt, thì ra ngươi mới là người xấu nhất, chủ ý cù ỷ này đều do ngươi nghĩ ra. Phi.

Hoa vương gia cười khẽ một tiếng hồi đáp: “Trước kia là do đệ cân nhắc không chu toàn, sau nghĩ lại mới thấy nếu giày vò nàng có thể làm cho Mộ Thiên Sơn kia trở thành kẻ địch với Lăng quốc ta, chỉ bằng đề đệ mang tiểu nha đầu này đi, giam giữ cẩn thận, tra hỏi kỹ càng, lại phải ngươi đưa thư cho Mộ Thiên Sơn, nói cho hắn biết nghĩa muội hắn đang ở trong tay chúng ta, nếu hắn để ý tới nguy hiểm của nàng thì sẽ đáp ứng lời mời tới Lăng quốc ta, nếu Mộ Thiên Sơn không đến thì chúng ta tiểu nha đầu này trong lòng hắn chẳng có chút địa vị nào, khi đó muốn giết cũng đâu có muộn.”

Hoa vương gia nói xong, Thu Dịch Phi mới chính thức cảm thấy, trong thiên hạ, ai mới là người âm hiểm độc ác nhất.

Đồng chí Hoa vương gia này, thoát nhìn tuổi không lớn lắm, mà một đầu toàn ý xấu, mấy câu đơn giản đã đưa ra một loạt phương thức xấu xa khác nhau. Đúng là độc nhất chính là tâm của Hoa vương gia.

Lăng hoàng nghe đệ đệ nói xong, trầm tư suy nghĩ một lát rồi mỉm cười nói “Hoa đệ nói cũng đúng, vậy cứ làm theo lời ngươi nói đi. Tiểu nha đầu này, ngươi cứ mang về Hoa vương phủ mà từ từ dạy dỗ đi”

Hoa vương gia thờ dài tạ ơn nói “Cáo lui” xong, quay người đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi, nhìn thoáng qua nàng rồi nói với Ấn Thương “mang nàng về vương phủ thôi”

Ấn Thương lĩnh mệnh, dẫn Thu Dịch Phi đi ra ngoài điện, Thu Dịch Phi tựa hồ như thấy hắn lo lắng nhìn thoáng qua tên quân chủ cầm thú trên ngai vàng một cái rồi mới rời đi.

Xem ra hắn cũng là một đại ca tốt, lo lắng cho muội muội của mình như vậy.

Không biết, đại ca mới của nàng có quan tâm, lo lắng cho nàng như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: HOA VƯƠNG GIA

Ấn Thương không mang Thu Dịch Phi về lại căn phòng ban đầu, mà đưa nàng tới một gian phòng xa hoa lộng lẫy, đi vào trong. Thu Dịch Phi không cần hỏi cũng biết đây chính là căn phòng của vị Hoa vương gia kia.

Ấn Thương trước khi rời đi còn đưa cho Thu Dịch Phi một viên dược, ý bảo nàng ăn vào, Thu Dịch Phi không cam lòng hỏi “ cái này...ách...không phải là xuân dược chứ?”

Ấn Thương trấn nổi gân xanh, tức giận nói “ ngươi không tự soi gương đi, vương gia nhà ta cũng không phải là đống bụng ăn quàng ah, Đây là tiêu công tán, làm tan công lực trong người ngươi”

Ấn Thương trong lúc nắm tay Thu Dịch Phi định chặt tay nàng thì tình cờ phát hiện trong cơ thể nha đầu này có một cỗ nội lực hùng hậu, càng làm cho hắn cảm thấy kỳ quái hơn là hình như nha đầu này cũng không biết mình có tu vi không khác gì một cao thủ nhị đẳng, cho nên đành trở mặt nhìn người ta muốn chặt tay mình mà không chút phản kháng.

Lý giải hợp lý nhất là nội lực trong cơ thể Thu Dịch Phi là do người khác đưa vào cho nàng, nếu không có người hướng dẫn thì nàng sẽ không biết cách để kích phát nội lực tiềm ẩn trong cơ thể.

Tuy rằng công phu của vương gia nhà hắn cũng thuộc hàng cao thủ số một, số hai nhưng dù sao cũng vừa bị thương mới khỏi, nếu vạn nhất nha đầu kia kích phát nội lực trong cơ thể thì sợ rằng vương gia nhà hắn sẽ ăn đủ. Cho nên để an toàn, Ấn Thương quyết định cho Thu Dịch Phi ăn tiêu công tán. Tục ngữ cũng đã có câu: cần tắc vô ưu kìa mà.

Thu Dịch Phi nhìn vẻ mặt thối của Ấn Thương lại nhìn viên dược trong tay hắn, thờ dãi một hồi.

Càng tăng thêm quyết định sẽ móc mắt hắn để bắt bí. Hừ, dám coi thường nhan sắc của nàng.

Bầu không khí căng thẳng từ lúc nào lại bị bóp méo như vậy? vì sao các lão gia nhìn thấy tiểu cô nương đều thích cho uống dược như thế? Thu Dịch Phi nàng từ lúc xuống núi đưa thiệp mời cho Thiên Trì tiêu cục tới giờ dường như luôn có duyên với các loại dược vật khác nhau của giang hồ ah.

Giang hồ loạn mất rồi, võ công không còn là hàng đầu, mà hạ dược mới là vương đạo ah.

Thu Dịch Phi hữu khí vô lực hỏi thêm “ dược này có tác dụng phụ gì không? có chết người không? sau khi ăn vào sẽ có phản ứng thể nào? bao lâu thì hết tác dụng?”

Trán của Ấn Thương lại nổi gân xanh.

Hắn rất hiếu kỳ, sao tiểu nha đầu này có nhiều vấn đề đề hỏi như vậy, chẳng khác nào mười vạn câu hỏi???

Ấn Thương cố nhẫn nại trả lời “ dược này không gây chết người, cũng không có phản ứng phụ nào, chẳng qua chỉ làm cho ngươi toàn thân vô lực mà thôi, dược hiệu cũng hơi lâu một chút, có thể phải mười ngày hay nửa tháng sau mới hết”

Thu Dịch Phi không dám hi vọng quá nhiều, do dự một lát lại hỏi “ nếu như ta nói ta không ăn thì sẽ thế nào?”

Ấn Thương hai mắt như phóng hỏa, lớn tiếng nói “ vậy ta sẽ ép ngươi ăn”

Thu Dịch Phi bày ra vẻ mặt “ nam nhân mà lại khi dễ nữ nhân, ta khinh thường ngươi”, rồi đưa tay nhận viên dược, đau khổ bỏ vào miệng, nuốt xuống.

Thu Dịch Phi vô hạn sầu não nghĩ, chỉ sợ chuột bạch dược giảng hồ lão đạo dùng để thử thuốc trường sinh bất lão cũng không có thảm như nàng, hiện tại không biết trong cơ thể nàng có bao nhiêu dược vật và độc tố, đời này của nàng không phải là lần lượt ném mỳ thực thể gian mà chính là ăn hết độc dược của võ lâm ah.

Thu Dịch Phi nuốt xong viên dược, Ấn Thương mới rời đi. Thu Dịch Phi chán nản ngồi xuống ghế, chừng một khắc sau thì nàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn chút khí lực nào.

Thu Dịch Phi uể oải dựa vào bàn mơ mơ màng màng, trong lúc mê man bỗng nhiên cảm giác một sợi tóc rớt lên mặt gây cảm giác tê ngứa, làm cho Thu Dịch Phi thanh tỉnh, lại cảm giác như có một hơi nóng nhẹ nhàng thổi qua má nàng. Lúc này Thu Dịch Phi mới nhận ra là có người dùng tóc của nàng, nhẹ gãi lên mặt của nàng.

Thu Dịch Phi vừa phỏng đoán xem hơi nóng từ đâu tới, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là một gương mặt hoa đào tuổi tú.

Thu Dịch Phi ngờ ngác trừng mắt nhìn, suy nghĩ cẩn thận một việc: thì ra hơi nóng xuất phát từ hai lỗ mũi của tên vương gia mặt phấn ah.

Nghĩ tới đó, Thu tam tiểu thư liền giật mình cả kinh.

Hắn gần sát nàng như vậy để làm gì? Còn cười tủm tỉm rồi phun khí vào mặt nàng nữa chứ.

Tính xấu có đánh chết cũng không chừa.

Thu Dịch Phi đột nhiên thanh tỉnh, cả người trở nên cảnh giác mười phần, bất động thanh sắc nhìn chằm chằm người lui ra sau để tạo khoảng cách, lên tiếng hỏi “ tất cả mọi người đều nói ta rất bình thường, ta cũng không có gì đáng để xem, ngươi nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa ta sẽ tức giận đấy”

Mặt phấn cũng rất không tự giác mà tiến về phía trước, mặt mờ nói “nhưng mà ta lại cảm thấy người rất dễ nhìn ah”

Thu Dịch Phi nháy mắt mấy cái, cố tiêu hóa mấy lời buồn nôn của vương gia mặt phấn, sau đó mới nói “vương gia ở Lăng quốc các người có thể xưng ta mà không cần xưng là bổn vương sao?”

Mặt phấn lại xích tới thêm chút nữa, từng từng cười “đương nhiên là có dùng, bất quá là đối với người thì không cần, mà ta cũng không muốn”

Sau lưng Thu Dịch Phi đã là vách tường, không thể lui được nữa vì vậy Thu tam cô nương chỉ có thể giơ hai tay lên, dán vào mặt của mặt phấn ra. Ý rất rõ ràng là nói chuyện thì nói chuyện, mặc chi lại gần sát như vậy, người thật là phiền.

Nhưng Thu tam tiểu thư nhà ta đã quên một chuyện rất quan trọng, nàng đã uống tiêu công tán, cho nên lúc này chẳng còn chút sức lực nào.

Cho nên thay vì phần nộ tát cho mặt phấn một tát thì lòng bàn tay nàng khi tiếp xúc với hai má của hắn lại thành ra vuốt ve.

Hoa vương gia bị Thu Dịch Phi đột ngột “vuốt ve” làm cho thoải mái không thôi, khuôn mặt hoa đào xinh đẹp lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn.

Tiểu vương gia nhanh chóng nâng lên tay của mình, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thu Dịch Phi áp vào mặt mình, vui vẻ nói “ta không thể nào nghĩ ra, người lại chủ động như vậy”

Thu Dịch Phi vừa thẹn vừa giận, cố dùng sức giãy dụa, muốn rút tay của mình ra nhưng mà sức lực của nàng lúc này chẳng khác gì con muỗi vỗ cánh mà thôi.

Cho nên nàng chẳng những không rút được tay ra mà ngược lại vì giãy dụa, làm cho lòng bàn tay nhúc nhích, càng giống như nàng đang vuốt ve mặt của hắn.

Thu Dịch Phi vừa vội vừa tức, cau mày nói như khóc “người mau buông ta ra”

Thu Dịch Phi không biết, nàng không có xinh đẹp tuyệt mỹ như Kim Thiên Hương nhưng lúc này nàng vừa thẹn vừa tức vừa vội vừa muốn khóc lại trở nên xinh đẹp động lòng người tới cỡ nào.

Hoa vương gia thấy Thu Dịch Phi gấp tới độ hai mắt đỏ hoe, trong lòng chợt thấy nao nao, khẽ thở dài một tiếng rồi buông tay nàng ra.

Trong cái thở dài này lại có chút hương vị dung túng.

Thu Dịch Phi vội đưa tay ra say lưng, dùng vạt áo vụng trộm lau bàn tay, càng lau càng ra sức, nếu không làm vậy, nàng sẽ có cảm giác tay của mình rất bẩn, hận không thể chặt bỏ nó đi.

Hoa vương gia thu hồi tươi cười, ngồi thẳng lưng trên ghế, đưa mắt nhìn Thu Dịch Phi một hồi mới lên tiếng “người còn chùi nữa, hôm nay ta sẽ nắm tay người mà ngủ”

Thu Dịch Phi nhìn mặt phấn vương gia, cảm thấy hắn không giống như đang nói đùa, vì vậy dù có chút không cam lòng cũng không chùi tay nữa.

Hoa vương gia lại quan sát Thu Dịch Phi vài lần rồi mới hỏi “người làm cách nào để Mộ Thiên Sơn chịu nhận người làm nghĩa muội? Giang hồ đồn đại Mộ Thiên Sơn cuồng vọng, quái đản, không phải mỹ nhân thì không gần, mà người miễn cưỡng cũng chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng có lẽ còn lâu mới đạt được tiêu chuẩn của Mộ Thiên Sơn ah.

Thu Dịch Phi oán hận trừng mắt nhìn Hoa vương gia, trong nội tâm âm thầm tính toán: ta cũng muốn móc mắt người để bán bi.

Nói chuyện cũng không chừa mặt mũi, cần gì phải đa thương người như vậy chứ.

Thu Dịch Phi trong lòng khó chịu đáp “tại sao ta phải nói cho người biết?”

Hoa vương gia không biết từ chỗ nào trên người lại móc ra một viên dược, đặt trên lòng bàn tay, đứng đĩnh nói “người không muốn nói cũng được, vậy thì ăn hết viên dược này đi, đây chính là xuân dược mạnh nhất trong thiên hạ: hợp hoan tán”

Thu Dịch Phi muốn ói máu. Nàng cứ tưởng Ân Thương cho nàng ăn xuân dược, kết quả là nàng đoán sai, xuân dược chính thức ở chỗ này ah.

Thân thể nàng cũng không phải là cái hồ lô hay lò luyện đan ah, hờ chút là bắt nàng ăn dược.

Thu tam cô nương rất có cốt khí nói “Người cho ta uống thuốc ta lập tức cắn lưỡi!”

Ta chết, xem người lấy ai mà bắt ép.

Hoa vương gia giương mắt nhìn Thu Dịch Phi, không để ý nói “dược này nếu nữ tử ăn vào thì cho dù là người trinh liệt thế nào cũng không chịu nổi, phải tìm nam nhân để phát tiết, mà nếu cho nam nhân ăn vào thì cho dù trước mắt là một thi thể cũng không thể bỏ qua, người còn muốn cắn lưỡi không?”

Thu Dịch Phi hận đến hàm răng nghiến chặt, tức giận mắng thăm dò “không...biết hồ thẹn”. Nàng không dám chửi nặng hơn, sợ làm cho hắn thẹn quá

hóa giận mà ép nàng uống thuốc nhanh hơn.

Hoa vương gia cười khúc khích, như là thích thú vì bị mắng như thế, nhẹ giọng nói “muội muội, vậy thì, mời trả lời vấn đề của ta”

Thu Dịch Phi tâm không cam lòng không nguyện bắt đầu bịa chuyện “ta vốn là người đã có gia đình, tướng công ta rất yêu thương ta” nói tới đây Thu Dịch Phi dừng lại một chút, bởi vì nàng thấy mặt phản vương gia đang cố nín cười. Thật là không chút nể mặt.

Thu Dịch Phi cố nén tâm trạng muốn đánh hấn, mặt không đổi sắc hỏi “ngươi không tin là tướng công ta đối xử tốt với ta sao?”

Hoa vương gia nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Thu Dịch Phi hơi toát lên vẻ buồn bực, vô hạn thích ý nói “tin, đương nhiên tin, cho dù ngươi không nói thì ta cũng tin”

Thu Dịch Phi không hiểu Hoa vương gia nói thật hay là nói mát nàng, cuối cùng dứt khoát bỏ qua, tiếp tục nói “sau đó ta cùng tướng công đi ra ngoài xem bệnh cho hấn, đột nhiên ta bị một đám cường đạo bắt cóc, bọn hấn nói muốn đem ta về làm áp trại phu nhân, không ngờ hôm đó lại là một ngày may mắn của ta, có một vị anh hùng đã ra tay nghĩa hiệp cứu ta khỏi đám cường đạo, ta nói ta không thể lấy thân báo đáp cho hấn vì ta đã gả cho người khác rồi thì hấn nói không sao, không làm thế thì làm nghĩa muội, vì vậy hấn nhận ta làm nghĩa muội, kết bái xong ta mới biết vị anh hùng cũng chính là nghĩa huynh của ta lại chính là Mộ Thiên Sơn đại danh鼎鼎 trong võ lâm”

Thu Dịch Phi nói rất lưu loát, mạch lạc, nhưng thật sự là sơ hở trăm bề.

Hoa vương gia thật sự không còn cách nào để có thể là giả đồ tin lời nàng, trầm ngâm hồi lâu mới nói “ngươi nói ngươi đã thành thân sao trên tay vẫn còn thủ cung sa? Vì sao bây giờ vẫn búi tóc theo kiểu các cô nương chưa chồng?”

Thu Dịch Phi giật mình, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì nói bừa “thân thể tướng công ta không tốt, cho nên không... không động phòng, cho nên đương nhiên là thủ cung sa vẫn còn, mà chuyện ta búi tóc theo kiểu cô nương là ách... là thế này, sau khi ta bị đám cường đạo kia bắt cóc thì nhà chồng ta cũng đưa hưu thư bỏ ta... ách... vì vậy mà ta hoàn tục ah”

Hoa vương gia nghe hai từ “hoàn tục” thì kim lòng không được mà cười thành tiếng, lại hỏi “theo ta được biết, trên võ lâm đều nói Mộ Thiên Sơn là người không quan tâm tới chuyện sống chết của người khác, chuyện người ngoài không liên quan gì tới hấn, cho dù có kẻ giết người cướp của trước mắt hấn, hấn cũng không chút để ý, sao khi ngươi gặp nạn hấn lại hảo tâm ra tay cứu giúp chứ?”

Thu Dịch Phi lại giật mình, cảm thấy Hoa vương gia này thật là phiền, nhưng vì để tăng sức thuyết phục cho lời nói của mình mà Thu tam cô nương đành tiếp tục bịa chuyện, chấp vá những sơ hở trước kia “cái này... ách... vào ngày ta gặp nạn là một ngày trời trong nắng ấm, gió mát dịu êm, cảnh xuân tươi đẹp, cho nên tâm tình con người ta cũng trở nên tốt hơn, Mộ đại gia vui vẻ cho nên mới ra tay giúp ta ah”

Nói dối tốt ở chỗ là nó hoàn toàn khác xa với sự thật, rõ ràng lúc đó là một đêm trời không trăng không sao, vắng vẻ tĩnh mịch nhưng qua miệng của Thu tam cô nương thì lại giống như cảnh đẹp ý vui.

Mấy lời này, đừng nói là Hoa vương gia mà ngay bản thân nàng cũng tin.

Nhưng mà cái Thu Dịch Phi muốn là: ngươi dựa vào cái gì mà hỏi thì ta phải trả lời? dựa vào cái gì mà ngươi hỏi thì ta phải nói thật? hỏi là quyền của ngươi, còn trả lời ra sao là việc của ta.

Hai ta cũng không phải quen thân gì ah.

Cắt...

Kỳ quái chính là, Hoa vương gia nghe mấy lời bịa đặt của Thu Dịch Phi cũng không so đo thiệt giả với nàng mà mỉm cười hỏi tiếp “ngươi nói, nếu chúng ta đưa tin cho Thiên Khuyết cung, muốn Mộ Thiên Sơn tới cứu ngươi, hấn sẽ đến không?”

Thu Dịch Phi không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời: “Sẽ không”

Mặt phản Vương gia ngạc nhiên mà hỏi: “Vì sao sẽ không?”

Thu Dịch Phi quyết đoán trả lời: “Bởi vì không phải nữ nhân không thể lọt vào mắt Mộ đại gia, không phải tuyệt đại mỹ nhân không thể ở trong tâm của Mộ đại gia. Ngươi cũng đã nói ta không đẹp, như vậy lọt vào mắt còn chưa được thì hấn sẽ có tâm đến cứu ta sao? ta nghĩ chi bằng ngươi thả ta ra cho đỡ mất thời gian”

Hoa vương gia nghe vậy hơi nhũn mày nói “thật ra, ngươi cũng có lúc rất đẹp” ngừng một chút rồi lại tiếp “ngươi nói ngươi không lọt vào mắt Mộ Thiên Sơn càng đừng nói là vào lòng hấn, thế nhưng vì sao hấn lại đem Thiên Sơn báo kiểm độc nhất vô nhị tặng cho ngươi? E là trong lòng hấn rất quan tâm tới ngươi ah”

Thu Dịch Phi bị một câu “e là hấn rất quan tâm tới ngươi” của Hoa vương gia làm trong lòng rung động.

Hấn thật sự rất quan tâm nàng sao?

Thu Dịch Phi làm như không để ý, hỏi “Thiên Cung bảo kiếm thì tính là gì? Trong mắt Mộ Thiên Sơn, chỉ sợ ngọc tỷ cũng có thể đem tặng cho người khác, đừng tưởng rằng hấn tặng bảo kiếm cho ta thì nghĩ là ta có vị trí gì đối hấn, không thể nào”

Thật ra, nói ra những lời này ngay cả Thu Dịch Phi cũng không biết là nàng mong sự thật sẽ như mặt phản vương gia nói hay là vì không dám hi vọng cho nên cố sức bác bỏ.

Có lẽ, trong lòng nàng rất mong đại ca sẽ coi trọng nàng, sẽ đến cứu nàng.

Vạn nhất là không phải, hẳn coi nàng chỉ là bùn đất thì sao? dù sao Mộ Thiên Sơn đối với nàng cũng chỉ vì mới lạ, ngoài ra không còn lý do gì để nàng cảm thấy mình có địa vị trong lòng Mộ đại gia.

Cho nên thay vì hi vọng để rồi thất vọng thì thà ngay từ đầu không nên nghĩ ngợi gì thì tốt hơn.

Thu Dịch Phi không muốn mình luôn rơi vào thế bị động, cho nên mới đặt ra vấn đề “các người nói muốn đưa tin cho Mộ Thiên Sơn nhưng thật ra các người có biết Thiên Khuyết cung ở đâu không?”

Hoa vương gia không để ý nói “đúng là không biết rõ lắm, Thiên Khuyết cung quả là rất lợi hại, thám tử của ta dò xét lâu như vậy cũng chỉ biết phạm vi đại khái ở gần nơi Ân Thương đã bắt người mà thôi”

Thu Dịch Phi khẽ cười nói: “Không bằng, ta mang người đi tìm Thiên Khuyết cung như thế nào?”

Hoa vương gia cũng khẽ cười hỏi đáp: “Đây chẳng phải là thả người về núi, tiễn ta vào miệng cọp sao?”

Thu Dịch Phi mặt không đổi sắc tiếp tục nói: “sao lại như vậy được. Ta chỉ lo lắng các người đưa tin không tới nơi thôi, người cần gì phải nghĩ nhiều như thế” không muốn mới lạ.

Hoa vương gia cười lớn tiếng nói “muội muội không cần lo lắng chuyện này, chúng ta không tìm được Thiên Khuyết cung nhưng lại biết Bách Hoa cốc ở đâu, đưa thư tới đó để bọn họ chuyển cho Mộ Thiên Sơn cũng được vậy”

Thu Dịch Phi trừng mắt nhìn, không cam lòng nói: “Người Lăng quốc các người thật có lập trường ah”

Hoa vương gia chỉ mỉm cười, hồi lâu mới hỏi một câu chẳng liên quan gì “người nói thời điểm người bị bắt đi là đang muốn đưa tướng công người đi chữa bệnh, vậy giờ tướng công người sao rồi?”

Thu Dịch Phi thở dài, có chút nhàn nhạt lo lắng nói: “Ta bị cướp đi, nghe nói tướng công ta cũng mất tích, không biết hiện giờ hắn đang ở đâu, bệnh đã khỏi chưa, có còn thổ huyết nữa không”

Hoa vương gia nghe xong Thu Dịch Phi nói thì cũng không lên tiếng, nhưng mặt mũi tràn đầy động dung, nhìn chăm chăm Thu Dịch Phi cho đến lúc Thu Dịch Phi cảm thấy hông được tự nhiên, uốn éo né tránh ánh mắt của hắn thì mặt phản vương gia mới thở dài hỏi “người rất nhớ tướng công của người?”

Thu Dịch Phi khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn mặt phản vương gia.

Khuôn mặt kia rõ ràng nàng chưa từng gặp qua, nhưng ánh mắt lại quen thuộc vô cùng.

Tựa hồ như trước kia cũng có người từng nhìn nàng chăm chăm như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: TÂM LOẠN NHƯ MA

Thu Dịch Phi mắt không nháy, nhìn chăm chăm Hoa vương gia, ánh mắt chăm chú mà suy tư làm cho trên mặt Hoa vương gia hiện ra chút chờ mong.

Hồi lâu, Thu Dịch Phi mới lên tiếng “sắc trời không còn sớm, đã tới lúc nghỉ ngơi rồi, xin hỏi vương gia ta sẽ ngủ ở đâu?”

Hoa vương gia thần sắc ngẩn ngơ, giống như không nghĩ Thu Dịch Phi sẽ nói những lời này.

Mặt phản vương gia ôn nhu nói “người muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó đi” dừng lại một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn hai má Thu Dịch Phi, nhẹ giọng nói tiếp “dù sao bây giờ cũng là buổi tối, ngủ như thế nào là do người quyết định”

Thu Dịch Phi thần sắc cả kinh, hai mắt trừng lớn nhìn khuôn mặt vui vẻ của Hoa vương gia, kim lòng được mà bật kêu lên “người là Đại Bảo”

Hoa vương gia tươi cười như hoa, hân hoan nói “người cuối cùng cũng nhớ ra ta, Tiểu Bảo”

Lúc này trong lòng Thu Dịch Phi có trăm ngàn câu hỏi và nghi vấn, nàng không thể nào ngờ được cháu trai ngơ ngơ ngác ngác, ngây ngốc ngu ngơ của thừa tướng Mẫn quốc lại trở thành Hoa vương gia dưới một người mà trên vạn người của Lăng quốc.

Nhìn mặt phẫn vương gia vẫn mỉm cười nhìn mình, Thu Dịch Phi lúng ta lúng túng hỏi “ngươi rốt cuộc là Uông Từ Lâm hay là Hoa vương gia của Lăng quốc?”

Hoa vương gia ôn nhu đáp “ta là Hoa vương gia của Lăng quốc, ta tên gọi là Tấn Hoa, nhưng mà Tiểu Bảo, ta thích nghe ngươi gọi ta là Đại Bảo”

Thu Dịch Phi liếc mắt khinh thường nhưng lại thoáng qua rất nhanh như sợ bị người ta nhìn thấy: ta hỏi ngươi rốt cuộc là ai, chứ không hỏi ngươi tên gì, nói nhiều như vậy làm gì, người Lăng quốc đối với chuyện này thật là cố chấp, có hỏi là có đáp, có điều hỏi một đường, trả lời một nẻo.

Thu Dịch Phi cẩn thận đánh giá Tấn Hoa, hồi lâu mới phát biểu suy nghĩ “ta từng nghe ta nói qua, Lăng quốc có một cao thủ dịch dung, trong một thời gian hần có thể tạo ra bảy mươi hai hình dáng tương mạo khác nhau cho một người, hơn nữa một chút sơ hở cũng không có, thậm chí ngay cả giọng nói cũng có thể thay đổi. Giang hồ truyền rằng người này quỷ thần khó lường, cho nên tới giờ chưa có ai nhìn thấy khuôn mặt thật sự của hần, hơn nữa người này cũng chưa từng dùng gương mặt thật để gặp người, nhưng danh hào của hần trên giang hồ lại rất vang dội, nếu ta nhớ không lầm thì hần được xưng tụng là Thiên vương dịch dung a” nói một hơi dài như vậy, Thu Dịch Phi có hơi gắt cổ nên dừng lại một chút, hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp “hần ngươi là Thiên vương dịch dung?”

Tấn Hoa vô hạn ôn nhu nhìn Thu Dịch Phi, tươi cười hồi lâu mới chậm rãi đáp “Tiểu Bảo, ngươi quả nhiên rất thông minh, nhưng mà Thiên vương dịch dung cũng không phải ta, mà là sư phụ ta, ta thật ra là Tiểu thiên vương dịch dung”

Dịch dung “Tiểu” Thiên Vương...

Run ah...

Nếu vậy thì nàng là tiểu thiên hậu cần được sao?

Thu Dịch Phi cảm thấy như sét đánh ngang tai, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, khẽ cau đôi mày thanh tú hỏi tiếp “đêm hôm đó ngươi thổ huyết không ngừng, là thật hay là giả bộ?”

Thu tam cô nương tâm địa thiện lương, thật ra muốn hỏi: thân thể của ngươi đã tốt hơn chưa, có còn thổ huyết không?

Tấn Hoa động dung “Tiểu Bảo, ngươi quả nhiên vẫn rất quan tâm tới ta. Ngày đó ta bị thương là thật”

Thu Dịch Phi hỏi: “Vô duyên vô cớ, ngươi làm sao lại bị thương?”

Tấn Hoa than nhẹ một tiếng nói “phụ thương Tập Cảnh Đường ngày đó tới phủ thừa tướng làm khách nhất định không phải chỉ là một thương nhân đơn giản như vậy đâu, ta và hần chỉ nhìn nhau một cái liền cảm thấy tâm thần bất định, đầu óc trở nên mơ hồ, ta lập tức âm thầm vận công chống lại, ai ngờ người này công lực sâu đậm, tuy ta đã có sự chuẩn bị mà vẫn bị ngươi thương, mới đầu ta còn chống đỡ được nhưng tới nửa đêm, khí tức cuồng cuồng làm ta không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, cho đến lúc Uông Uyên mang ta đi thì ta đã hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại thì nghe nói ngươi đã bị người ta bắt cóc giữa đường rồi”

Nói đến đây, Tấn Hoa dừng lại một chút, hai mắt nhìn chằm chằm Thu Dịch Phi hồi lâu mới nói tiếp “Tiểu Bảo, sau khi ta trở về Lăng quốc đã phải rất nhiều người đi tìm hiểu tin tức của ngươi, lại nhận được tin ngươi bị cường đạo cướp đi, ép làm áp trại phu nhân vì vậy ta lại sai người đi dò xét từng sơn trại một phụ cận kinh thành Mẫn quốc nhưng vẫn không tìm được tung tích của ngươi. Ta vốn đã định từ bỏ nhưng không ngờ lại gặp được ngươi ở đây. Tiểu Bảo, đây có lẽ là thiên ý, là ông trời đã đưa ngươi trở về bên cạnh ta”

Thu Dịch Phi nghe mấy lời của Tấn Hoa thì khiếp sợ không thôi, há miệng cả buổi mới đứt quãng được một câu “ngươi...ngươi làm gì thể...làm sao lại giả thành Uông Từ Lâm?”

Tấn Hoa không ngờ những lời thô lỗ của hần lại bị Thu Dịch Phi hoa lệ gạt sang một bên, cho nên không khỏi thấy buồn “Tiểu Bảo, ngươi đừng hỏi nhiều quá, có khi biết quá nhiều chuyện chưa hần đã là tốt”

Thu Dịch Phi lại liếc mắt xem thường lần nữa.

Cái rắm. Chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra không phải tốt hơn sao, cứ úp úp mở mở làm gì.

Thật ra cho dù Tấn Hoa không nói thì Thu Dịch Phi cũng có thể đại khái đoán được một hai phần.

Hần đường đường là vương gia của Lăng quốc lại hạ mình đến Mẫn quốc giả thành một kẻ khờ dại, mục đích cũng chỉ là sưu tập tin tức tình báo hoặc là gây chia rẽ nội bộ mà thôi, có điều hần đột nhiên dùng biện pháp mất tích mà rút về Lăng quốc, không biết hần đã đạt được mục đích chưa hay có ý đồ gì khác, có phải hần còn muốn giả thành một người nào khác mà trà trộn vào Mẫn quốc lần nữa không?

Thu Dịch Phi tuy cha không thương, người nhà không yêu nhưng trái tim lại nồng cháy lòng yêu nước thương dân, nghĩ tới Hoa vương gia nhìn như vô hại trước mặt, trong nháy mắt sẽ giả thành người khác đi gây rối cho Mẫn quốc thì Thu Dịch Phi lại cảm thấy bất an.

Nếu lỡ có ngày nào đó hần lẩn vào hoàng cung Mẫn quốc, bắt cóc hoàng đế nhà mình, sau đó dịch dung thành hoàng đế mà ngồi lên ngai vàng thì chẳng

phải lúc đó hần và ca ca cầm thú của hần đã chiếm lĩnh cả thiên hạ sao?

Thu Dịch Phi nghĩ tới đây, sắc mặt ngưng trọng hỏi “ có phải Lăng quốc các người muốn thôn tính Mẫn quốc của ta?”

Tần Hoa thu hồi dáng vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói với Thu Dịch Phi “ Tiểu Bảo, Mẫn quốc và Lăng quốc đối với người đều giống nhau, cho dù là quốc gia nào thì chỉ cần người ở bên cạnh ta, ta cũng sẽ đối xử tốt với người”

Thu Dịch Phi cau mày, từ chối cho ý kiến, than nhẹ “ tục ngữ có câu: liệt nữ không thờ hai chồng, trung quân không thờ hai chủ, ta là người Mẫn quốc, đó chính là quê hương của ta. Người lại là vương gia Lăng quốc quyền cao chức trọng, vô số mỹ nhân trong thiên hạ sẽ vì người mà điên đảo tâm hồn thiếu nữ, mà Thu Dịch Phi ta nhan sắc chỉ bình thường, hơn nữa trong lòng chỉ có một quê hương là Mẫn quốc, cho nên ta không thể làm bạn bên cạnh vương gia được”

Thu Dịch Phi uyển chuyển bày tỏ lập trường của mình, Tần Hoa càng nghe, sắc mặt càng thiên biến vạn hóa. Vừa tức giận nữ tử trước mặt không biết phân biệt sắc mặt của một vương gia tôn quý như hần, trong lòng chỉ biết có trung quân ái quốc ngu xuẩn, lại đau lòng vì hần nhớ nàng không thôi mà tiểu nha đầu này dường như không có ý gì với hần.

Tần Hoa trong lòng trăm mối tơ vò, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài, hồi lâu nghiêm nghị nói với Thu Dịch Phi “ Tiểu Bảo, theo như lời người nói: liệt nữ không thờ hai chồng, mà ta và người đã bái thiên địa, như vậy ta đã là phu quân của người, mà ta là vương gia Lăng quốc cho nên người cũng trở thành vương phi Lăng quốc, như vậy Lăng quốc chẳng lẽ không phải là quê hương của người?”

Thu Dịch Phi nghe vậy không khỏi cười rộ lên, nói như vậy..thực sự là quá cường từ đoạt lý ah.

Đúng là miệng nhà quan có gang có thép, dường như mỗi lời nói ra đều là chân lý, không thể cãi được, cho dù là con nai mà quan nói con ngựa thì sau này con nai cũng phải trở thành con ngựa ah.

Thu Dịch Phi trả lời “ cùng ta bái thiên địa thật ra không phải là người mà chính là người mà người giả dạng kia, cho nên từ đầu tới cuối ta vẫn không phải là người Lăng quốc, ta chỉ là con dân của Mẫn quốc mà thôi”

Ánh mắt Tần Hoa nhìn Thu Dịch Phi dần dần ngưng trọng, dường dường là vương gia một nước, muốn dạng nữ nhân gì mà không có? Thế như hần hết lần này tới lần khác lại muốn bám dính nàng không buông, hết lần này tới lần khác lại động tâm với một nữ tử bình thường như nàng. Vốn nghĩ rằng sau khi nàng biết thân phận thực sự của hần nếu không phải kinh hi ngoài ý muốn thì cũng là cao hứng bùng bùng cùng hần tâm tình, không ngờ được hần đối với nàng chỉ như một áng mây, không để ý lắm.

Tần Hoa thanh âm trầm thấp, chậm rãi hỏi “ Tiểu Bảo, từ lúc chúng ta chia xa tới giờ, người có từng nhớ tới ta?”

Thu Dịch Phi nhìn Tần Hoa, cau mày đáp “ Hoa vương gia, cho dù ta có nhớ thì cũng là nhớ đến tên gốc mà người giả dạng kia chứ không phải người”

Khuôn mặt của Tần Hoa hết xanh rồi lại trắng, lạnh lùng “ồ” lên một tiếng rồi lớn tiếng hô với bên ngoài “ người tới”, nháy mắt đã thấy một cung nữ đẩy cửa tiến vào.

Tần Hoa lạnh giọng phân phó cung nữ đưa Thu Dịch Phi về phòng.

Từ lúc gọi người tới rồi Thu Dịch Phi rời đi, Tần Hoa vẫn một mực quay lưng lại, không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Thu Dịch Phi toàn thân mềm mại vô lực, dưới chân như đạp lên bông, dựa vào người cung nữ đi về phòng.

Nằm ở trên giường, Thu Dịch Phi cảm giác tâm loạn như ma

Không phải năm nay nàng được sao đào hoa chiếu mạng hay không mà dường như các nam nhân rất có hảo cảm với nàng.

Mà người thổ lộ mới nhất lại là vương gia Lăng quốc, cũng chính là Đại Bảo giả mạo cùng nàng bái đường trước kia.

Nếu Tần Hoa là Đại Bảo giả, vậy Đại Bảo thật hiện đang ở đâu?

Mà Đại Bảo giả đã thay thế Đại Bảo thật từ khi nào?

Trong lòng Thu Dịch Phi có trăm câu hỏi nhưng không có câu hỏi nào có lời giải đáp, suy nghĩ hoài vẫn không thông, rốt cuộc nàng cũng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi

Mấy ngày kế tiếp, Thu Dịch Phi vẫn ở trong phòng của mình yên lặng chờ đợi, nhưng Tần Hoa cũng không có tái xuất hiện trước mặt nàng.

Ngày lại ngày qua đi, cõi lòng vốn bình tĩnh như mặt hồ của Thu Dịch Phi bắt đầu có chút gợn sóng.

Thình thoảng nhện không được lại nghĩ đại ca có tới cứu nàng không?

Cho dù nàng nhan sắc bình thường thì dù sao nàng cũng đã kết bái với Mộ đại gia, cũng đã lập lời thề son sắt, cho nên không đến nỗi khi nàng gặp hoạn

nạn thì đại ca sẽ bỏ rơi nàng chứ?

Không phải chỉ trong giang hồ mà tất cả các cô nương trong thiên hạ đều giống nhau, nói không là có, nói có là không, nói không để ý nhưng thật ra trong lòng lại rất quan tâm, nói không lo lắng nhưng thật ra là sợ mình chờ đợi uổng công mà thôi.

Thu Dịch Phi tuy ngoài miệng nói Mộ Thiên Sơn nhất định sẽ không tới cứu nàng nhưng thật ra trong lòng lại nghĩ đại ca phải mất mấy ngày mới tới được Lăng quốc?

Trong lúc Thu Dịch Phi đang âm thầm chờ đợi thì thánh chỉ của Lăng hoàng đế đã tới chỗ Ân Thương: trăm lệnh cho người chém đầu nàng kia ngay lập tức, sau đó dùng vải rách bao lại, dùng khoai mã đem đến Thiên Khuyết cung ném cho Mộ Thiên Sơn.

Thu Dịch Phi nghe xong đạo thánh chỉ này, trong lòng nghĩ: quốc gia biết thái chết tiết, không chút nhân tính, chỉ biết nghĩ cách hành hạ người khác, đầu tiên là cắt ngón tay, sau đó là chặt ngón tay, bây giờ thì thẳng hoa lên thành chém đầu rồi. Quân chủ cầm thú này cũng vô cùng sáng ý nha, bạo lực thẳng cấp không ngừng.

Ân Thương tiếp chỉ, sau đó lại khó hiểu mà hỏi công công truyền chỉ “sao hoàng thượng lại hạ đạo thánh chỉ như vậy?”

Công công truyền chỉ trần thuật một phần sự thật.

Mộ Thiên Sơn của Thiên Khuyết cung hồi âm cho Lăng hoàng, nội dung chỉ có tám chữ: muốn chém, muốn giết, làm gì cũng được.

Ân Thương hoàn toàn hiểu rõ.

Lăng hoàng cho rằng Mộ Thiên Sơn đã vũ nhục nghiêm trọng đến tôn nghiêm của người đứng đầu một nước như hần, cho nên quyết định chém đầu Thu Dịch Phi đưa về cho Mộ Thiên Sơn để trả thù.

Người đã nói muốn chém, muốn giết, làm gì cũng được. Vậy thì ta tùy tiện cho người xem.

Ân Thương bắt đầu dẫn đường về phía Thu Dịch Phi.

Từ lúc hần tiếp xúc với tiểu nha đầu này, luôn có liên quan tới đao kiếm ah.

Lòng của Thu Dịch Phi lúc này cũng như tro tàn.

Đại ca của nàng, thật sự không đến cứu nàng

Sớm biết như vậy, trong lòng cần gì phải chờ mong và hi vọng, ít ra sẽ không cảm thấy thất vọng và đau đớn như lúc này.

Thu Dịch Phi nhận mệnh nhắm chặt hai mắt, lẳng lặng chờ đợi đao của Ân Thương.

Không ngờ đời này nàng lại chết nơi đất khách quê người.

Đao của Ân Thương giờ lên nhưng không hạ xuống được, không phải là hần không dám mà là hần không thể.

Tấn Hoa hai mắt đỏ ngầu phần nộ quát lớn “người dám”

Ân Thương vội quỳ xuống nói “là hoàng thượng hạ thánh chỉ ah”

Tấn Hoa đoạt đao trong tay Ân Thương, nghiêm giọng nói “ta sẽ đi tìm hoàng huynh nói chuyện, từ khoảnh khắc này về sau, không cho bất kỳ ai động tới nàng, người lại càng không. Mặc kệ trước kia người và hoàng huynh ta có bao nhiêu tình nghĩa, đừng quên hiện tại người là thị vệ của ta, tại đây do ta định đoạt. Cho dù có mười hai đạo thánh chỉ đi nữa, ta cũng không cho người động tới nàng”

Tấn Hoa nói xong, gương mặt của Ân Thương lúc trắng lúc xanh.

Thu Dịch Phi mở mắt, thấy Tấn Hoa đi đến bên cạnh thì sầm sầm nói “chém thì chém, không chém thì ta lại có thêm mấy năm sống vui vẻ”. Dù còn sống nhưng sống không vui vẻ thì có gì đáng nói. Cuối cùng vẫn là đại ca không nghĩ tới nàng.

Tấn Hoa nhìn dáng vẻ tươi cười tuyệt vọng của Thu Dịch Phi, lòng chợt thấy đau, ôn nhu nói “Tiểu Bảo, đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể gây thương tổn cho người”

Thu Dịch Phi nhắm mắt, tựa như hết thấy những chuyện phàm trần đều không đáng để quan tâm nữa.

Tấn Hoa cau mày, lạnh lùng phân phó cho Ân Thương “chăm sóc cho nàng, nàng có việc gì thì người cũng chôn cùng đi”, sau đó thẳng tiến về phía hoàng cung.

Tấn Hoa đi rồi, Thu Dịch Phi gọi cung nữ tới, muốn nàng dìu mình đi ra phòng ngoài, ngồi xuống, cho cung nữ lui, Thu Dịch Phi si ngốc nhìn xa xa đến gần người.

Tình cảnh từ lúc quen biết Mộ Thiên Sơn đột nhiên hiện lên trong mắt, đó là tại tửu lâu Không Muốn Ngừng

Lần đầu tiên độ công cho Mộ Thiên Sơn, hai người không có mặc quần áo.

Khi nàng trúng độc thổ huyết, Mộ Thiên Sơn vận công chữa thương cho nàng, rồi hấn nổi giận muốn giết chết đám sư huynh của hấn.

Mộ Thiên Sơn dùng thân phận Tập Cảnh Đường mà xuất hiện trước mắt nàng ở trong phủ thừa tướng.

Nàng và Mộ Thiên Sơn cùng kết bái ở Thiên Khuyết cung, hai bọn họ đã thề: sinh không cùng lúc, chết nguyện cùng năm.

Từng chuyện, từng chuyện tái hiện trước mắt nàng.

Thu Dịch Phi lại lo lắng phát hiện ra nàng đang khóc không thành tiếng.

Không dám chờ mong nhưng vẫn hi vọng, để giờ lại thất vọng thật nhiều, trái tim trong lồng ngực như bị ai vò ai xé.

Thu Dịch Phi hai mắt mờ lệ nên không nhìn rõ chung quanh, đột nhiên cảm giác có một cỗ khí tức quen thuộc bao quanh mình.

Thu Dịch Phi cố kiềm chế cảm xúc, nàng không muốn lại hi vọng thêm gì nữa.

Thu Dịch Phi chậm rãi xoay đầu, hướng về chỗ phát ra cỗ khí tức quen thuộc.

Hai mắt đầm lệ, đập vào tầm mắt là một thân ảnh màu trắng xuất trần tuyệt thế.

Nước mắt rơi xuống như mưa, thân ảnh màu trắng kia phong hoa tuyết đại, giống như trích tiên hạ phàm làm người ta đỏ mắt rối tâm.

Thân ảnh màu trắng đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi, thấy nàng nước mắt lưng tròng thì thương tiếc vô cùng, đưa tay ôn nhu lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng hỏi “Thu nhi, sao lại khóc?”

Thu Dịch Phi cũng nhin không được nữa mà bật khóc thành tiếng, nhào mình vào lồng ngực của thân ảnh màu trắng, hai tay ôm chặt cổ hấn, khóc lóc kể lể “đại ca, ta nghĩ người không quan tâm ta”

Thân ảnh màu trắng chính là Mộ đại gia Mộ Thiên Sơn, được Thu Dịch Phi chủ động ôm ấp thì trên mặt nhu tình càng thêm nồng đậm.

Mộ Thiên Sơn ôm chặt Thu Dịch Phi vào lòng, thấp giọng nỉ non “nha đầu ngọc, đại ca sao lại không muốn người”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: NỘI DUNG THIẾP HỒI ĐÁP CỦA THIÊN KHUYẾT CUNG

Mộ Thiên Sơn ôm lấy Thu Dịch Phi, cảm thụ được thiếu nữ trong ngực vì nức nở mà thân hình mềm mại nhỏ nhắn hơi run, trong lòng càng thêm thương tiếc, bàn tay khẽ vỗ về lên vai nàng để an ủi, vừa như xoa dịu sự thương tâm của nàng vừa như bày tỏ nhu tình của mình.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động kể cận hấn, không có cự tuyệt, không có né tránh, thậm chí còn có chút vội vàng và chờ đợi, nhào vào lòng hấn, mang theo nước mắt, làm cho lòng hấn nhói đau, lại làm cho hấn mềm lòng.

Hai người cứ như vậy, một người ở trong lòng người kia lặng lẽ khóc, một người yên lặng che chở, không ai nhúc nhích, cũng không có ai tính nhúc nhích, không ai nói gì, cũng không ai có ý định lên tiếng.

Giờ khắc này, nàng thút thít nỉ non là vì hấn, hấn có thể nào không vui mừng? Giờ phút này, hấn có thể nghe nàng thút thít nỉ non vì hấn, hấn có thể nào không hạnh phúc?

Không gian yên lặng cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Trong lúc đôi ngũ huynh muội còn đang ôm nhau thì thanh âm ghen tỵ cùng bước chân vội vã của Tấn Hoa vang lên.

Tấn Hoa nhìn hai người đang ôm nhau, ngạc nhiên la lên với Mộ Thiên Sơn “Tập Cảnh Đường”

Thu Dịch Phi nghe có tiếng nói chuyện, vội ngượng ngừng rồi khỏi ngực Mộ Thiên Sơn, mà vì nàng rời đi làm cho Mộ Thiên Sơn giật mình lại có cảm giác mất mát.

Cái tên ôn thần kia đến thật không đúng lúc, để cho hắn ôm thêm một chút nữa thì có chết ai ah.

Tần Hoa kinh hô một câu “Tập Cận Đường” xong lại quay sang trừng mắt nhìn Thu Dịch Phi nói “Tiểu Bảo, ngươi và Tập Cận Đường... ngươi, các ngươi...”

Tần Hoa còn chưa nói xong thì Mộ đại gia đã lạnh lùng lên tiếng “Tiểu Bảo? thì ra là ngươi”

Tần hoa kinh hô vẫn chưa nói xong, liền nghe được thuộc loại trâu bò đại gia Cực Âm nhu dương cao điều môn nói ra: “Tiểu Bảo? Lại là ngươi!”

Mộ đại gia không hồ là đại gia, dù Tần Hoa chỉ dùng cái nhũ danh mập mờ nhưng chỉ thoáng suy nghĩ một cái đã phát hiện ra người trước mặt là ai.

Mộ đại gia đúng là đại gia, không chỉ có võ công cái thể, khuôn mặt vô song mà trí nhớ cũng siêu đẳng, thông minh phi phàm...

Cho nên Mộ đại gia đã lập tức cười lớn tiếng nói “Uông Tử Lâm? Hay là Thiên vương dịch dung trong truyền thuyết”

Thu Dịch Phi nhin không được ở một bên lúng túng xen vào nói: “... Không phải dịch dung Thiên vương...”

Mộ Thiên Sơn tâm hữu linh tê liền tiếp lời “cũng phải, tuổi tác e là nhỏ hơn người kia nhiều, vậy phải gọi ngươi là Tiểu thiên vương dịch dung đúng không?” nói xong còn cười to thành tiếng.

Thật ra thì gọi là dịch dung tiểu Thiên vương cũng không có gì không ổn, sự phụ là Thiên vương, đồ đệ gọi là tiểu thiên vương cũng phải thôi, rất phù hợp với quy luật thứ tự trên giang hồ ah.

Nhưng mấy từ Tiểu thiên vương dịch dung xuất phát từ miệng Mộ Thiên Sơn thì lại thêm hai phần âm nhu, hai phần quái dị, hai phần mỉa mai, hai phần hời hợt, hai phần trêu chọc... làm cho người nghe được có đủ mười phần buồn cười.

Tần Hoa trầm mặt, quay sang nhìn Thu Dịch Phi nói “Tiểu Bảo, chẳng lẽ trước khi ta và ngươi thành thân, ngươi đã quen biết hắn?”

Mộ Thiên Sơn thấy Tần Hoa cố ý xem nhẹ mình, lại chăm chăm tập trung vào “muội muội” của hắn, lại nghe nói hai người đã thành thân thì tâm tình lập tức khó chịu, sát khí cũng bắt đầu ẩn hiện.

Cái rắm. Muốn nói chuyện yêu đương với “muội muội” của hắn, có hỏi qua kẻ làm đại ca như hắn chưa? Còn là một đại ca suýt chút nữa là trọng phụ, sau đó không cẩn thận bị giáng cấp nên trở thành đại ca, nhưng bây giờ đang có xu hướng loạn luân đây.

Không coi ai ra gì, vượt cấp tán gái, to gan lớn mật, phải thiên hắn, đúng, phải thiên hắn.

Thu Dịch Phi thấy vẻ mặt muốn giết người của “đại ca” thì trong lòng cảm thấy bất an, không thêm trả lời câu hỏi của chồng già lúc trước mà chỉ tập trung cầu xin Mộ Thiên Sơn “đại... Tập tiên sinh, đừng... giết hắn, hắn vừa cứu ta một mạng ah”. Thu Dịch Phi suýt chút nữa đã nói ra hai từ đại ca, cũng may lời vừa tới bờ môi đã nuốt ngược lại được, hoàn hảo không làm lộ thân phận của Mộ đại gia.

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói xong, nhướn mày, khoe miệng chứa đựng tươi cười không rõ ý tứ, nhẹ nói “là vậy sao, vậy được rồi, Hương Hương nói sao, ta nghe vậy”

Mộ Thiên Sơn vừa dứt lời, vẻ mặt vốn ngưng trọng của Tần Hoa giờ trở nên trắng bệch, thanh âm run run nói với Thu Dịch Phi “Hương Hương... Tiểu Bảo, ngươi chính là tình cảm chân thành trong kiếp này của hắn sao? thì ra các ngươi đã sớm quen biết nhau từ trước. Tiểu Bảo, ngươi đã là tình cảm chân thành kiếp này của hắn, vì sao còn muốn thành thân với ta?”

Thu Dịch Phi nhìn gương mặt đau thương tuyệt vọng của Tần Hoa, bó tay.

Đồng chí vương gia này quá nhập vai rồi, người nàng gả ngày đó cũng không phải hắn, mà là người do hắn giả dạng nha, đừng có nhận vợ như thế chứ?

Xem ra, dịch dung cũng không phải là chuyện tốt, nhập vai quá mức sẽ dẫn tới kết quả không hay ah, thật sự là quá thương tâm.

Thu Dịch Phi đang tính lên tiếng phản bác thì Hoa vương giả lại thì thào tự kỷ “không ngờ Mộ Thiên Sơn không chịu tới cứu ngươi, lại có một Tập Cận Đường đến thay, hoàng huynh tính đi tính lại cũng không ngờ lại xuất hiện một Trình Giảo Kim là hắn a. Xem ra đây cũng là thiên ý”. Lão thiên gia thật thiếu đạo đức. Lại đề xuất hiện một tên tình địch.

Mộ Thiên Sơn nghe Tần Hoa nói “Mộ Thiên Sơn không chịu tới cứu ngươi” thì nhủ này, nhớ tới lúc này “muội muội” của hắn nước mắt nước mũi tèm lem nói “ta nghĩ ngươi sẽ không tới cứu ta” thì trong lòng này sinh nghi hoặc.

Mà Thu Dịch Phi quyết định bỏ qua mấy lời dông dài của Tần Hoa, thật sự là nhập vai quá mức rồi, thâm tình, buồn bã, than thở... đều diễn rất đạt.

Không cùng quốc tịch nói gì tới chuyện tình yêu, trong lúc hai nước đối địch, hôn nhân của hai người sẽ bị ném đá to bởi ah. Cũng đâu phải nàng không chọn lựa, nam nhân ở Mẫn quốc cũng rất được ah, ví dụ như đại ca nàng vậy, vừa đẹp, làn da lại mịn, hoàn toàn có thể liệt vào đối tượng để phát triển tình cảm.

Nghĩ tới đây, Thu Dịch Phi chột giật mình, nàng vậy mà lại có ý với “đại ca” nàng.

Hoàng cung Lãng quốc thật không phải chỗ tốt lành gì, làm cho người ta tự nhiên sinh tình, làm cho nàng đột nhiên muốn yêu đương nhưng nhớ còn chưa tính, cư nhiên đối tượng đó lại là “đại ca” vô thường của nàng.

Xấu hổ ah!

Cho nên, nơi đây không nên ở lâu!

Suy nghĩ miên man, quyết định nhanh chóng, Thu Dịch Phi liền quay đầu nói với Mộ Thiên Sơn “đại...Tập tiên sinh, ta muốn lập tức rời khỏi nơi này”. Ta không muốn ở lại đây thêm một phút một giây nào nữa, nếu còn ở lại ta sẽ có những suy nghĩ lệch lạc, sẽ không kiềm chế được mà giờ móng vuốt hung hăng sờ người...

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi hai mắt sáng long lanh thì nét mặt trở nên ôn nhu vô tận, nhẹ giọng đáp “tốt, Hương Hương muốn đi thì chúng ta lập tức rời đi”

Mộ Thiên Sơn vừa dứt lời, thân thể liền hành động, chớp mắt đã ôm lấy Thu Dịch Phi nhảy lên mà đi.

Để lại một mình Hoa vương gia vẻ mặt đau xót, oán hận nhìn hai thân ảnh đang đập lên đỉnh đài lâu các bay đi, cắn răng hô “người tới, đem tất cả chén trong phủ đập bể cho ta, sau đó đem toàn bộ mảnh vỡ gắn lên tất cả các nóc nhà trong phủ cho ta. Nếu trong vòng một ngày làm không xong thì tất cả các người trần truồng chạy vòng vòng quanh điện đi”. Các người lười biếng, ta không giết các người, để cho hoàng huynh làm các người đi, hoặc là xiên các người, tới lúc đó ai khó chịu biết liền. Không muốn sống không bằng chết thì mau đi làm việc cho lão tử.

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi “bay” ra khỏi Hoa vương phủ, đi rất nhanh, đến chỗ một khu rừng hoang vắng mới tìm một gốc cây sạch sẽ đặt nàng ngồi xuống.

Đặt “muội muội” ngồi xuống xong, Mộ đại gia ngồi xổm trước mặt Thu Dịch Phi, lẳng lặng nhìn nàng, đưa tay vuốt mấy sợi tóc mai cho nàng, sau đó thở dài nặng nề.

Thu Dịch Phi được “đại ca” săn sóc dịu dàng như vậy thì tim đập như trống trận, trong lúc Thu Dịch Phi cảm giác không khí giữa hai huynh đã là thời điểm tuyệt hảo để Mộ Thiên Sơn mở miệng thì lại nghe hần lạnh lưng quắt một tiếng “Phong Nham, người lập tức lăn ra đây cho ta”

Thu Dịch Phi khẽ giật mình, thần trí có chút mơ hồ.

“Đại ca” của nàng vừa mới đâu rồi? vừa rồi hần còn nhìn nàng chăm, cái miệng đa tình lại nói chuyện với nam nhân khác.

Thật biết cách làm tổn thương tâm hồn thiếu nữ ah.

Mộ Thiên Sơn vừa mới nói xong, Thu Dịch Phi quả nhiên trông thấy một đạo nhân ảnh, vừa lăn vừa bò đến bên cạnh bọn họ.

Thu Dịch Phi tự đáy lòng tán thưởng một tiếng: hảo công phu! Quần áo vạt áo đều không bị mòn xước, xem ra là vẫn hay bò lắm nè nha.

Thu Dịch Phi cảm thấy, đại ca đã kêu Phong Nham đi ra, như vậy hần sẽ nói gì đó với người ta.

Kết quả, muội muội đại gia lại thêm một phen giật mình.

Đại ca vô thường của nàng lại ôn nhu nhỏ nhẹ nói với nàng “Thu nhi, vì sao giả Đại Bảo kia nói: Mộ Thiên Sơn không chịu tới cứu người? Vì sao người nói hần vừa cứu mạng của người?”

Thu Dịch Phi nghe vậy vô hạn ủy khuất, cau mày, ai oán trả lời “không phải người gởi bài thiếp phúc đáp với Lãng hoàng là: muốn chém, muốn giết, làm gì cũng được sao? Lãng hoàng đọc xong thì hạ lệnh chém đầu ta mang tới Thiên Khuyết cung cho người. Ngay đi đao kề cổ ta thì Tấn Hoa xuất hiện, kịp thời đoạt đao cứu ta một mạng, nếu không ta đã đến chỗ Diêm vương gia uống trà rồi. Người...thế nào...” thế nào có thể nói là những lời như vậy?

Thu Dịch Phi nói tới đó thì thấy cổ họng đắng chát, những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi nói xong, quay đầu nhìn Phong Nham, khuôn mặt tươi tắn như gió xuân “người vừa nghe Thu nhi nói cái gì rồi chứ?”

Phong Nham đối mặt với con thịnh nộ của chủ tử thì toàn thân run rẩy, hàm răng va lập cập, run run đáp “nghe...nghe rõ rồi”

Về âm nhu của Mộ Thiên Sơn càng tăng “thiếp phúc đáp là ta giao cho người xử lý, nói, ta muốn người viết gì trên đó?”

Phong nham cà lăm đáp: “nếu... như... bị tổn thương mấy may... San bằng Lãng cung... Cung...”

Mộ Thiên Sơn lạnh lùng trách nặng “vậy vì sao hồi thiếp tới Lãng quốc lại biến thành: muốn chém, muốn giết, làm gì cũng được. Nếu Tấn Hoa kia không xuất hiện kịp thời để cứu Thu nhi, vậy nàng giờ phút này đã hương tiêu ngọc vẫn ah” Ta cũng đã không được gặp lại nàng. Nói tới đây Mộ Thiên

Son lại nổi giận, hất tay một cái, chỉ nghe “phanh” một tiếng thật lớn, liền thấy cây đại thụ bên cạnh ba người ầm ầm đổ xuống.

Thu Dịch Phi nhìn cây đại thụ vô tội kia, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác vui sướng, ầm ầm, quán quanh mãi không tan.

Thì ra, “đại ca” nàng không có không muốn nàng.

Thì ra, “đại ca” nàng thật ra rất quan tâm nàng.

“tôn thương mây may, san bằng Lăng cung”, tám chữ này thật sự là rất có phong cách của Mộ đại gia.

Thu Dịch Phi nhìn đại ca của nàng dù đang trong cơn thịnh nộ nhưng khuôn mặt vẫn tuấn mỹ tuyệt luân, trong lúc nhất thời cảm thấy đàn ông tức giận cũng không phải là cái tội, người tức giận như vậy ngược lại là vũ mị vô địch ah.

Mộ Thiên Sơn lạnh lùng nói với Phong Nham đang run rẩy “ cho người một ngày để điều tra việc này, nếu trong một ngày mà không tra ra, vậy thì người cũng không cần phải sống nữa” Đi chết đi, đáng đời, có chút chuyện nhỏ vậy mà làm cũng không xong thì còn sống làm gì? Đừng làm lãng phí lương thực.

Phong Nham mồ hôi lạnh đầm đìa, quần áo ướt đầm, run run lĩnh mệnh rồi đi.

Để lại một đôi huynh muội đưa tình với nhau.

Sau đó, muội muội vô hạn ôn nhu thò thè với đại ca: ta đói.

Sau đó, đại ca cũng mỉm cười nhẹ nhàng, trêu mếu đáp lời: ta cũng vậy.

Sau đó, một đôi huynh muội... đi tìm chỗ ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: TAY CHÂN MẬP MỜ

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi bước đi, dưới con mắt của kẻ trong nghề thì chỉ cần liếc mắt một cái, Mộ đại gia đã biết “muội muội” của hắn bị người ta hạ dược, nhưng tiếc rằng dù có nhìn ra thì khi hành tẩu giang hồ cũng không thể cõng cả tú thuốc trên lưng được, cho nên ngay tức thời cũng không có cách nào giải độc cho Thu Dịch Phi, cho nên Mộ Thiên Sơn chỉ có thể ôm nàng đi lên đỉnh núi hái giải dược.

Mộ đại gia ôn nhu hỏi “muội muội”: Thu nhi, là ai hạ tiêu công tán đối với người?” tương lai ta sẽ móc mắt hắn ra bắn bi. Thối, không biết xấu hổ, hạ độc cũng không nhìn xem đại ca nàng là ai.

Muội muội đại gia mở to mắt không thể tin, nhẹ giọng nói “đại ca thật là lợi hại, độc dược của dị quốc cũng có thể biết rõ như vậy”

Mộ đại gia nhếch mày nhu hòa cười “ai nói được này là do dị quốc chế ra? Đây là thứ dược quán Mẫn quốc chúng ta gọi là: nhân gian cực lạc, bán cho nhân sĩ võ lâm và mấy kẻ dị quốc lăm lăm tiền với gia ca, Thu nhi đoán xem lão bản chính thức sau lưng dược quán này là ai?”

Thu Dịch Phi vô ý thức cũng nhướn mày, vẻ mặt không cho là đúng nói “nếu đại ca hỏi như vậy, thì lão bản sau lưng tiệm thuốc này khẳng định là Mộ Thiên Sơn rồi”

Mộ đại gia nghe vậy nghiêm trang hẳn lên, vô cùng nghiêm túc nói “không phải, Thu nhi, lão bản chính thức của dược quán này không phải Mộ Thiên Sơn mà là Tập Cảnh Đường”

Thu Dịch Phi toàn thân run rẩy, không biết nên khóc hay nên cười, chỉ cảm thấy Mộ đại gia lại bắt đầu trở nên vô thường, quả nhiên làm cho người ta lại có cảm giác bị thiên lôi đánh xuống mà cả người lại rét lạnh.

Mộ Thiên Sơn cảm giác được tiểu cô nương trong ngực đang khẽ run thì nhin không được mà tươi cười vui sướng, cười đến nỗi cả người cũng run run, cả người chao đảo, loạn choạng.

Ai dám nói Mộ đại gia không phải là mượn cười giả điên, cố ý lừa đảo đây? Thu Dịch Phi vì thân hình Mộ Thiên Sơn trở nên loạn choạng thì hai tay cũng vô thức mà ôm lấy cái cổ trắng nõn của “đại ca”, ép sát vào người hắn để cho mình khỏi bị té.

Thật ra thì với võ công của “đại ca”, muốn cho nàng từ ngực hắn té xuống mặt đất thực sự là nhiệm vụ bất khả thi ah.

Nhưng mà, có một số chuyện, một số tình huống lý trí thường đi sau hành động, thường thì quyết định rồi, làm rồi mới nghĩ tới.

Thu Dịch Phi toàn thân không còn chút sức lực nào, hai cánh tay ôm cổ Mộ Thiên Sơn cũng trở nên nhu nhược như trẻ con, mềm mại, so với lúc chưa bị hạ tiêu công tán thật không biết hơn bao nhiêu tư vị tiêu hồn thực cốt mê người.

Mộ Thiên Sơn bị cô nương trong ngực ôm lấy, ngưng cười, hai mắt chăm chú nhìn Thu Dịch Phi, một tiếng thở dài nồng đậm sự sợ hãi khẽ tràn ra, Mộ Thiên Sơn lặng lẽ tăng thêm lực đạo, ôm nàng chặt hơn, hai má dán lên tóc nàng, chớp mũi quanh quẩn một mùi hương nhàn nhạt, bờ môi kề sát tai tiêu thiếu nữ, ôn nhu nói “Thu nhi, đại ca thật sự sợ hãi, nếu giả Đại Bảo kia không xuất hiện kịp thời, vậy Thu nhi... đến lúc đó, cho dù đại ca có san bằng hoàng cung Lăng quốc thì thế nào? ta vẫn không còn được gặp lại Thu nhi rồi”

Thu Dịch Phi bị những lời của Mộ Thiên Sơn làm cho trong lòng run rẩy một hồi, không chỉ có bối rối mà còn có chút nhẹ nhàng e lệ, có chút đau lòng, lại có chút ngọt ngào.

Sợ nàng cùng hắc sẽ vượt qua tình cảm huynh muội do mình lựa chọn, cho nên trong lòng hoảng loạn.

Tựa như “đại ca” nói, nàng và hắc tuyệt chút nữa đã âm dương cách biệt, kiếp này không còn cách nào có thể gặp lại, nghĩ tới đây thì trong lòng lại thấy đau.

Cảm nhận được hắc ôm nàng ngày càng chặt hơn, cảm nhận được cái mũi của hắc đang chạm vào tóc nàng, nghĩ tới nam tử đa tình đối xử với nàng như nữ tử trong lòng, cho nên nội tâm ngưng ngừng.

Mà hắc nói với nàng, nếu nàng chết đi, dù có san bằng hoàng cung Lăng quốc thì đã sao? Có phải điều này có nghĩa là cho dù có được quốc gia thiên hạ, đối hắc cũng không bằng nàng còn sống đứng trước mặt hắc? nghĩ tới như vậy cho nên lòng thấy ngọt ngào.

Thu Dịch Phi không nói tiếng nào, chỉ dùng khí lực lớn nhất hiện có, lặng lẽ ôm chặt lại “đại ca” của nàng.

Thu Dịch Phi nhẹ ngả đầu lên vai Mộ Thiên Sơn, thấp giọng ní non “đại ca, hiện tại, trong vòm trời này chỉ có người là quan tâm ta nhất, người thương ta còn nhiều hơn cả cha ta”

Mộ Thiên Sơn nao nao, bị tiêu cô nương trong ngực so sánh bối phận khắp khiêng làm cho hụt hẫng, vừa rồi vát và lăm mới tạo được không khí lãng mạn, tình cảm, nháy mắt đã bị mấy lời của nàng làm cho tan tành mây khói, xương cốt cũng không còn.

So với cái gì không so, đem so hắc với lão cha già khom của nàng, hừ bắt hắc làm đại ca của nàng đã là cực hạn của hắc rồi nha.

Làm cha? Đời này không có khả năng.

Kiếp sau cũng không có.

Đời đời kiếp kiếp cũng không có khả năng.

Cho tới giờ hắc vẫn muốn nàng làm... của hắc, cái kia, cái gì ah...

Mộ Thiên Sơn tìm được giải dược của tiêu công tán liền nhanh chóng bảo Thu Dịch Phi ăn vào.

Giải dược vào trong bụng được chừng nửa nén nhang thì Thu Dịch Phi cảm giác tay chân bắt đầu có lực, cả người cũng trở nên có tinh thần hơn.

“Đại ca” của nàng quả nhiên là cao thủ, tùy tiện hái mấy cọng cỏ cho nàng ăn cũng có thể biến nàng từ một con mèo bệnh trở thành một con bò sữa... cái

Thu Dịch Phi khôi phục khí lực liền giãy dụa rời khỏi ngực Mộ Thiên Sơn, thử đi từng bước trên mặt đất, muốn sóng vai cũng với nam tử tuyệt luân bên cạnh.

Nhưng nhất thời lòng lại thấy mất mát.

Thật ra bị ôm rất thoải mái, vừa đỡ một nhọc lại có cảm giác được người ta yêu thương che chở, rất có cảm giác hưởng thụ.

Mộ đại gia vì nàng rời khỏi ngực mà trong lòng cũng vô vàn tiếc hận.

Sớm biết bản thân lưu luyến mỹ nhân như vậy, hắc đã nói cho “muội muội” biết là ngọn núi này lớn quá, không tìm được dược để chữa cho nàng, khắp nơi toàn là cỏ đại ah.

Thu Dịch Phi miễn cảm phát giác được vì nàng rời khỏi ngực Mộ Thiên Sơn mà không khí có phần xấu hổ, vì vậy nàng cười gượng mấy tiếng để phá vỡ cục diện cô nam quả nữ ở chung nơi núi rừng hoang vắng lại trong một đêm nguyệt hắc phong cao “đại ca quả là đại gia đệ nhất thiên hạ, thò tay ra một cái đã hái được dược, thuốc tới bệnh khỏi, quả là thần kỳ ah”

Mộ Thiên Sơn nương theo ánh trăng mờ lung nhìn gò má trắng nõn của thiếu nữ trước mặt, nhẹ nhàng tươi cười của nàng làm cho khó chịu thoáng qua của hắc cũng tan biến đi. Muội tử này của hắc làm gì cũng lo trước nghĩ sau, tựa hồ như chưa từng có ai thực lòng đối xử tốt với nàng, cho nên ai đối xử

tốt với nàng, nàng đều cảm thấy lo lắng, bất an. Làm người ta đau lòng không thôi.

Thật ra nữ tử trong thiên hạ có mấy người sẽ không như thế? E ngại mình sẽ không tự chủ mà bị hãm sâu trong sự ôn nhu của hắn, lại sợ hãi hắn sẽ không đối xử tốt với mình cả đời, cho nên thà rằng kiên quyết từ chối, nhẫn tâm dứt khoát, cũng không dám thử một lần, không nghĩ rằng thật ra có một nửa cơ hội sẽ có được hạnh phúc, có thể trong tương lai sẽ nuối tiếc vì bản thân không không mạnh dạn thử một lần, thử đấu tranh vì hạnh phúc của mình.

Đối với sự triu mến che chở của Mộ Thiên Sơn, Thu Dịch Phi luôn phiền lòng lo lắng, lo được lo mất...

Mộ Thiên Sơn theo thói quen đưa tay lên, ôn nhu vén mấy sợi tóc rối giúp Thu Dịch Phi, cẩn thận giắt vào sau tai nàng rồi mới nhỏ giọng hỏi “Thu nhi, giả Đại Bảo kia đến tốt cùng là người phương nào?”

Ngón tay của Mộ Thiên Sơn chạm nhẹ vào vành tai làm Thu Dịch Phi có cảm giác hơi ngứa, hồi lâu mới đáp “hắn tên là Tấn Hoa, là đệ đệ của hoàng đế Lăng quốc, nghe thuộc hạ của hắn gọi hắn là Hoa vương gia. Đừng nghĩ hắn chỉ là hoàng thân quốc thích, hắn cũng là một nhân vật võ lâm đồ, sự phụ của hắn chính Thiên vương dịch dung”. Thu Dịch Phi nói xong mới phát hiện mình vừa làm điều dư thừa, đại ca của nàng là ai chứ, đại gia đệ nhất võ lâm, tinh quái, thông minh, trí tuệ thuộc hàng cực phẩm, huống chi hắn đã sớm cùng Tấn Hoa bàn chuyện Thiên vương dịch dung và Tiểu thiên vương dịch dung, còn cần gì nàng ở đây nói nhảm nữa chứ.

Thu Dịch Phi ngượng ngùng cười cười tiếp tục nói: “Cái kia, đại ca người kỳ thật sớm biết chuyện Thiên vương dịch dung rồi, nhưng mà ta cảm thấy, nói rõ vẫn tốt hơn, hahahaha”

Mộ Thiên Sơn cười một tiếng, cảm giác muối từ ngây thơ, đáng yêu chết đi được, đợi nàng nói xong mới ôn nhu nói “đường đường là vương gia Lăng quốc, lại úy khuất bản thân đến nước khác giả làm một kẻ dân đen, xem ra bên trong có ẩn chứa âm mưu rất lớn”. Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nhẹ giọng nghi hoặc “vương gia Lăng quốc... đệ đệ của Lăng hoàng... thừa tướng Mẫn quốc...”

Thu Dịch Phi thấy Mộ Thiên Sơn thần sắc suy tư, căn cứ theo nguyên tắc người nhiều lực lượng mạnh, ba anh thợ giày bằng một Gia Cát Lượng, liền dừng cảm phát biểu suy nghĩ của mình “đại ca... người nói... có phải Tấn Hoa muốn lấy tin tức tình báo của Mẫn quốc chúng ta?”

Mộ Thiên Sơn nhìn gương mặt nhỏ nhắn hết sức tập trung của Thu Dịch Phi, biết nàng muốn giúp mình, trong lòng khẽ động, mỉm cười nói “Thu nhi nói rất đúng, chắc là Tấn Hoa muốn dò xét quân cơ tình báo của nước ta, cho nên mới tìm cơ hội trà trộn vào nhà trọng thần đương triều của Mẫn quốc đó”

Thu Dịch Phi thấy Mộ đại gia bày tỏ thái độ khen ngợi đối với việc nàng lần đầu phát biểu ý kiến về chuyện quốc gia đại sự thì trong lòng hưng phấn vô cùng, cái miệng nhỏ há to hơn, bày ra nụ cười vui vẻ, sáng khoái.

Trong lúc Thu Dịch Phi đang vui sướng thích ý thì Mộ đại gia lại chậm rãi lên tiếng “có điều, chỉ sợ là mục đích Tấn Hoa trà trộn vào phủ thừa tướng không chỉ có vậy, mà còn có âm mưu lớn hơn”

Tươi cười của Thu Dịch Phi chợt tắt, có chút lúng túng, ưỡ ỏi.

Rất rõ ràng, lúc trước hắn nói vậy là muốn an ủi, khích lệ nàng, còn nội dung quan trọng chân chính thật ra đều tập trung ở câu sau ah.

Thu Dịch Phi còn đang ưỡ ỏi thì lại đột nhiên mừng thầm.

“Đại ca” của nàng thay đổi rồi. Trước kia hắn luôn tìm cách trêu chọc nàng để tìm vui, bây giờ hắn lại băn khoăn tới suy nghĩ và cảm nhận của nàng, cho nên không thẳng thừng phân bác mà uyển chuyển cách nói. Ông trời ơi, đúng là sự thay đổi kinh thiên động địa, cảm động cả quỷ thần ah.

Thu Dịch Phi trong lòng còn đang âm thầm vui vẻ vì sự thay đổi của Mộ Thiên Sơn, thì chợt nghĩ đến một chuyện làm cho nàng lại rơi vào u buồn, lúng túng nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, Thiên Cương bảo kiếm người cho ta đã bị người Lăng quốc đoạt mất... Ta không giữ được kiếm, ta bị ép ném nó đi” thật ra thì ta chưa kịp sử dụng đã ném nó đi rồi.

Mộ Thiên Sơn lại cười thành tiếng như không có gì “đoạt thì lấy lại, ném rồi thôi, không quan trọng”

Thu Dịch Phi thấy Mộ Thiên Sơn không thêm để ý, không phải là ngoài mặt như mây trôi nước chảy mà trong lòng lại đau chết đi được, lúc này nàng mới yên lòng.

Mà yên lòng rồi, nàng mới nghĩ tới, một kẻ phóng khoáng tùy ý như Mộ Thiên Sơn thì sao có thể đem vật ngoại thân để trong lòng chứ. Đúng là mình thông minh cả đời mà hồ đồ nhất thời, điểm này nàng đã sớm hiểu rõ thế nhưng lúc này lại ném nó ra sau đầu mà quên mất.

Đẹp trai làm cho tâm trí phụ nữ trở nên u mê ah...

Thu Dịch Phi nhớ lại ngày bị bắt đi, ở cùng với nàng còn có Phong Vũ, vì vậy lại hỏi “đại ca, sau khi ta bị bắt đi, Phong Vũ bọn hắn thế nào?”

Mộ Thiên Sơn nhàn nhạt đáp: “Hắn vẫn sống tốt lắm, ngày ngày lặn dưới hàn trì tìm đồng tiền cho ta”

Thu Dịch Phi nghe vậy ngạc nhiên: “Đại ca... Người không phải đang phạt hắn sao?” Phong Vũ đáng thương, nhiều ngày ngâm trong ao nước lạnh như vậy, hi vọng là vũ khí sinh con đẻ cái, nói dối tông đường của người không bị đông lạnh rồi trở nên hư không dùng được ah.

Nghĩ đến tục ngữ có nói, cứu một người bằng xây bảy cấp phù đồ.

Vì vậy Thu tam cô nương thiện lương quyết định lên tiếng cầu tình giùm Phong Vũ “đại ca, dù sao ta cũng không thiếu tiền, đừng bắt Phong Vũ đi tìm nữa nha”

Mộ Thiên Sơn nhếch mày, thanh âm nhu hòa mà kiên trì “ vấn đề không phải là thiếu tiền hay không mà chính là hần đã để mất người, ta không có muốn mạng của hần là đã quá tốt với hần rồi”. Đóng băng “ vũ khí” của hần mấy ngày cũng là cách giúp hần rèn luyện, về sau em bé hần sinh ra nhất định ở nơi cực lạnh cũng không sợ ah.

Thu Dịch Phi nghe vậy cảm thấy dở khóc dở cười.

Đại ca nhà nàng đúng là vô thường, vô thường cực phẩm, lại bá đạo số một, phạt người còn ra vẻ thi ân bố đức, có thể nói là nhân vật nổi bật điển hình trong võ lâm về việc quản lý nhân sự ah.

Đại ca nàng mà đem cách thức quản lý nhân sự soạn thành sách mà bán thì sẽ thế nào? văn học chính thống nhất định sẽ rồi tình rồi mù, đến lúc đó đừng nói là võ lâm danh mô mà ngay cả hoàng cung cũng ước gì mời được đại ca nàng đến thuyết giảng một phen, đến lúc đó đại ca nàng hẳn là sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Phàm là người có tài, chỉ cần có bản lĩnh thì không sợ gì đời ah...

Xuống núi, Mộ Thiên Sơn mang một cỗ xe ngựa đưa Thu Dịch Phi đi về phía biên thành Mẫn quốc.

Thu Dịch Phi hơi có nghi hoặc hỏi Mộ Thiên Sơn: “Vì sao không có ai chặn đường chúng ta?”

Lẽ ra sau khi hai bọn họ bỏ trốn khỏi Hoa vương phủ, Lăng hoàng biết được nhất định sẽ cho người truy nã, gán cho tội danh nhập cảnh trái phép hay gì gì đó, thế nhưng dọc đường nàng lại chẳng thấy gì, nên có chút lạ...

Mộ Thiên Sơn nhẹ nháy mắt, che giấy hào quang quý dị vừa lóe lên, thanh âm thâm nhiên “ là do Tần Hoa kia không có đem tin người được cứu đi nói với ca ca hần thôi”

Thu Dịch Phi nghe vậy khẽ giật mình, Tần Hoa đối với nàng thực sự không tệ.

Chỉ tiếc hần là vương gia Lăng quốc mà nàng lại là con dân Mẫn quốc.

Giai cấp khác biệt tạm không nói tới, chỉ riêng chuyện hai quốc gia khác nhau cũng đủ lý do để cắt đứt khả năng ở một chỗ của hai người rồi.

Thu tam tiểu thư còn đang suy nghĩ về thể diện quốc gia thì trong mắt Mộ đại gia lần nữa lại lóe lên hào quang quý dị.

Hào quang đó không chường mắt mà lại cay mũi.

Quá đau xót (a-xít)

Thật ra, đó chính là lưu quang của dầm chua ah...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: CUỐI CÙNG CŨNG HÔN

Ngày hôm sau, xe ngựa chở Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi đã vượt qua giới tuyến của Lăng quốc về tới biên thành Mẫn quốc là Hồng thành, làm cho hai huynh muội trở thành kiều bào về nước.

Sau khi tiến vào Hồng thành, Mộ Thiên Sơn vốn định mang Thu Dịch Phi đi tìm người nhưng nhìn thấy vẻ mặt che giấu sự mệt mỏi của nàng thì lại nảy sinh lòng thương tiếc, liền ra lệnh cho xa phu thẳng tiến tới Thụy Phong lâu.

Thu Dịch Phi nghe tiếng khẽ nhíu mày hỏi: “Đại ca, cái tên Thụy Phong lâu này sao ta nghe quen tai vậy? dường như là đã gặp ở đâu đó nhưng nghĩ vẫn không nghĩ ra đến tột cùng là đã gặp ở đâu?”

Mộ Thiên Sơn khoé miệng cong lên, hai mắt tỏa sáng, thanh âm có chút quý dị ôn nhu nói với Thu Dịch Phi “ Thu nhi cẩn thận suy nghĩ lại xem, có thể sẽ nhớ ra đã gặp ba chữ kia ở đâu rồi”

Thu Dịch Phi nghe lời cẩn thận suy nghĩ lại vẫn như lọt trong đám sương mù, không nhớ nổi mình từng gặp ba từ Thụy Phong lâu này ở đâu.

Mộ Thiên Sơn khẽ nhướng mày, tốt bụng gọi ý “Thu nhi lúc ở kinh thành, trước lúc đại ca tới phủ thừa tướng một ngày, còn nhớ mình đã từng đi đâu không?”

Thu Dịch Phi được Mộ Thiên Sơn nhắc nhở thì lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Ngày đó, nàng mang theo phu quân trên danh nghĩa đến tú phường may quần áo, đưa tiền xong thì cùng hắn đến trà lâu đối diện ngồi đợi.

Nàng mơ hồ nhớ rõ, trước khi bước vào trà lâu đã mơ hồ nhìn tấm bảng hiệu được treo trên cao, vì thế ba chữ Thúy Phong lâu mới lọt vào mắt nàng nhưng rồi cũng nhanh chóng bị nàng lãng quên.

Thu Dịch Phi rốt cục cũng hiểu vì sao khi nàng nghe được ba từ Thúy Phong lại thì lại có cảm giác quen thuộc.

Thì ra đây là chi nhánh của trà lâu nổi tiếng này, ở kinh thành có, biên thành cũng có.

Thu Dịch Phi có chút ít cảm khái thở dài: “trà lâu này khí thế thật lớn nha, ngay cả ở Hồng thành cũng có chi nhánh” dừng lại, như nhớ ra chuyện gì, liền quay sang hỏi Mộ Thiên Sơn “vẫn quên hỏi, đại ca làm sao biết ngày đó ta đi may quần áo rồi đến Thúy Phong lâu đợi? còn cho một đứa bé mang cái hộp chứa tóc của nhị sư tỷ tới cho ta”

Mộ Thiên Sơn khoé miệng ngưng cười, hai mắt sáng ngời nhìn Thu Dịch Phi nói ra: “lão bản sau lưng của Thúy Phong lâu này là Tập Cảnh Đường, ngày đó Thu nhi ngồi trong trà lâu uống trà thì cũng đúng lúc lão bản cũng ở đó”

Thu Dịch Phi nghe vậy nhin không được hơi có chút giật mình sững sờ

Thì ra trà lâu kia cũng là sản nghiệp của đại ca thần tài, thì ra ngày đó nàng và hắn đều cùng có mặt trong trà lâu kia.

Thì ra “đại ca” đối với nàng rất dụng tâm, cố ý chạy tới kinh thành, không tiếc dùng thân phận Tập Cảnh Đường xuất hiện ở phủ thừa tướng để nói với nàng “Hương Hương” là tình cảm chân thành đời này của hắn.

Thu Dịch Phi trong nội tâm có chút khổ sở lại ngọt ngào.

Vừa nghĩ tới “đại ca” nàng là đệ nhất đại gia võ lâm, đối với mọi sự vạn vật trong thiên hạ đều không để vào mắt nhưng lại dụng tâm riêng với một mình nàng, trong lòng nàng liền có chút e thẹn lại ngọt ngào.

Nhưng nghĩ tới “đại ca” nàng dù có tình cảm chân thành với nàng thế nào thì cuối cùng Thiên Hương cũng sẽ là đại tẩu của nàng, hơn nữa lúc này thân phận của hắn là ca ca của nàng, còn nàng là muội muội của hắn. Nếu nàng đã chọn lựa phương thứ sống chung như vậy thì không nên nghĩ tới bất kỳ chuyện nào khác, trong lòng Thu Dịch Phi lại cảm thấy chua xót.

Thu Dịch Phi quên là đã nghe từ đâu, chỉ nhớ rõ trong một lần xuống núi đã từng nghe người ta nói qua một câu: nhân sinh không có cái gọi là lựa chọn chính xác, chỉ có dũng cảm chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.

Nàng và Mộ Thiên Sơn dù là phu thê hay là huynh muội thì cả hai đều không phải là lựa chọn chính xác, nhưng cuối cùng nàng đã chọn làm muội muội của hắn, vậy thì nàng chỉ có thể tiếp tục sống như vậy, không nên có suy nghĩ khác, phải chịu trách nhiệm với lựa chọn này của mình.

Thu Dịch Phi đối với Mộ Thiên Sơn mỉm cười, hết sức nhẹ nhõm nói: “Đại ca thực giỏi hoạt!”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười không nói, một đôi trông mắt thâm thúy rơi vào trên mặt Thu Dịch Phi, không dời đi.

Hắn sao không nhìn ra được bên trong nụ cười yếu ớt của “muội muội” lại che giấu rất nhiều tâm sự.

Nhìn Thúy Phong lâu sừng sững trước mắt, Thu Dịch Phi không thể bình tĩnh được.

Không có cách nào bình tĩnh!

Thúy Phong lâu không phải là một tòa lầu hai tầng nho nhỏ thôi sao? Thúy Phong lâu ở kinh thành không phải chỉ là một trà lâu thôi sao? Thúy Phong lâu không phải là cả một hệ thống trải dài khắp nước sao? như vậy thì Thúy Phong Lâu ở kinh thành ra thì Thúy Phong lâu ở Hồng thành cũng phải như vậy mới đúng, nhưng sao Thúy Phong lâu nơi này không giống như một trà lâu.

Thu Dịch Phi nhìn một loạt bảng hiệu trước mắt mà choáng váng.

Thúy Phong trà lâu, Thúy Phong khách sạn, Thúy Phong sòng bạc, Thúy Phong kỹ viện, Thúy Phong nhà hàng, Thúy Phong nhà tắm, Thúy Phong rạp hát, Thúy Phong...

Đại ca thần tài của nàng đúng là đại doanh nhân. Trà lâu ở kinh thành dưới chân thiên tử thì là một trà lâu quy củ kinh điển, nhưng ra tới biên thành, ở nơi xa hoàng đế thì phát triển thành một chuỗi dịch vụ liên hoàn, có ăn uống, có giải trí, có thư giãn, có vui chơi... Tóm lại là kiếm tiền dưới mọi hình thức.

Thật tài tình!

Muốn kiếm tiền, mời tới Thúy Phong sòng bài thử vận may, muốn giải quyết sinh lý đã có Thúy Phong kỹ viện, đói bụng thì xin tới Thúy Phong lâu, muốn sạch sẽ đã có Thúy Phong nhà tắm. . . Tóm lại là muốn gì có đó.

Khi Thu Dịch Phi được tiểu nhị đưa đến phòng trọ trong Thúy Phong lâu thì nàng lại choáng váng lần nữa, tiểu nhị cũng không nhiều lời, chỉ đọc hai câu thành ngữ đã làm cho Thu tam tiểu thư hận không thể quỳ xuống ôm chân Mộ đại gia bày tỏ sự khuat phục.

Thúy Phong lâu: chỉ có người không thể tưởng tượng ra, không có chuyện bọn ta làm không được.

Thúy Phong lâu: không phải là nơi buồn tẻ mà là chốn thiên đường cho người mặc sức hưởng thụ.

Đi vào gian phòng, Thu Dịch Phi cảm khái vô hạn nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, Thúy Phong lâu quả thực hoành tráng ah” dừng một chút, nghĩ nghĩ lại nói “đại ca, không phải người là lão bản sao? sao vừa rồi tiểu nhị không nhận ra người?”

Mộ Thiên Sơn nhướn mi đáp “Thu nhi, đại ca hỏi người, hoàng đế xuất cung có để cho dân chúng biết đó là hán không?”

Thu Dịch Phi khuôn mặt một suy sụp, “ca ca” nàng vẫn luôn kiêu ngạo và tự kỷ ah.

Khi Thu Dịch Phi tỉnh lại thì sắc trời đã tối, cảm giác hơn đói nên tính đi tìm “đại ca” để lừa bữa cơm, ai ngờ “đại ca” nàng vốn là giun dưa tình duyên thế cho nên đã đến gõ cửa phòng nàng trước.

Hai người ngồi trong phòng, tiểu nhị cũng vừa mang thức ăn vào, cùng cười cười nói nói cùng dùng cơm.

Vừa ăn được một lúc, Thu Dịch Phi bỗng nhiên thấy nụ cười trên môi Mộ Thiên Sơn chợt thay đổi.

Mộ Thiên Sơn buông đôi đũa trong tay, hai mắt không hề nhìn về phía cửa phòng lại quát to về hướng đó “lăn ra đây”

Thu Dịch Phi giật mình quay đầu nhìn về phía cánh cửa.

“Đại ca” nàng đang ăn cơm sao có thể biểu diễn năng lực thông linh rồi?

Mộ Thiên Sơn vừa dứt lời, cửa phòng “két” một tiếng rồi mở ra, trong lúc Thu Dịch Phi đang buồn bực vì chẳng thấy gì thì một đoàn bóng đen đang ùng ục lăn vào, lăn đến bên chân Mộ Thiên Sơn mới dừng lại.

Thu Dịch Phi tập trung nhìn mới phát hiện ra đoàn bóng đen kia không phải là ai khác mà chính Phong Nham, hộ vệ bên người Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn ôn nhu nói với Phong Nham “người mà chậm thêm một nén nhang nữa, ta sẽ đem người biến thành tro, đã tra ra chưa?”

Phong Nham nghe Mộ Thiên Sơn nói xong thì run như cây sậy, nom nớp lo sợ đáp “tra... đã tra ra... thiếp mời... thiếp mời...”

Phong Nham ấp a ấp úng giống như có gì khó nói, ngập ngừng mãi cũng không nói được hết câu.

Mộ Thiên Sơn nhoen miệng cười, ôn nhu hỏi: “Thiếp mời như thế nào?”

Phong Nham đối diện với vẻ mặt ôn nhu chết tiệt của chủ tử lại càng run hơn, sợ hãi nói “cung... chủ... ta nói ra, có lẽ... người sẽ không thể tin được ah”

Mộ Thiên Sơn trên mặt đáng tươi cười càng thêm ôn nhu nói: “Phong Nham, nói mau!”

Phong Nham có cảm giác muốn đi tiểu, nói thẳng ra là suýt chút nữa đại ra quần.

Biết chủ tử sắp nổi điên rồi, không dám dồng dài nữa, run giọng đáp “bẩm cung... cung chủ, thuộc hạ phái người điều tra cẩn thận, thiếp mời... thiếp mời... trước khi được đưa đi đã bị Kim tiểu thư xem qua...”

Mộ Thiên Sơn thu lại tươi cười, trầm giọng hỏi “việc này, người chắc chắn chứ?”

Phong Nham bộ dạng như thề non hẹn biển đáp “thuộc hạ lấy đầu ra bảo đảm, chắc chắn”. Không chắc thì lấy đầu ta cho người luôn ah/

Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn, thấy hán cau mày, thần tình âm u khó lường, làm cho người ta không biết hẳn lúc này là đang tức giận hay là bình tĩnh.

Sau một lúc lâu, Mộ Thiên Sơn lạnh giọng phân phó cho Phong Nham “truyền lệnh xuống, về sau không cho phép Kim Thiên Hương bước vào Thiên Khuyết cung một bước”

Vừa dứt lời, Thu Dịch Phi và Phong Nham cũng rơi vào ngẩn ngơ.

Mộ Thiên Sơn thấy Phong Nham giật mình sững sờ mà không lĩnh mệnh, nhướn mi hỏi “không nghe rõ?”

Phong Nham lập tức run rẩy lĩnh mệnh rồi đi. Trước khi đi cũng không quên đóng cửa lại.

Đứa trẻ ngoan.

Sau khi Phong Nham rời đi, Thu Dịch Phi vẫn còn sững sờ.

“Đại ca” nàng nói không cho phép Kim Thiên Hương được vào Thiên Khuyết cung nữa, nguyên nhân là do đại mỹ nhân đã thay đổi nội dung thiếp mời, khiến nàng suýt chút nữa là mất mạng.

Nói ngắn gọn một câu: hấn vì muội muội mà cầm cửa nương tử tương lai của mình.

Thu Dịch Phi cảm thấy lập trường “chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình” lúc này bắt đầu dao động, lung lay.

Nàng có tài đức gì đâu mà có thể để cho Mộ đại gia vứt bỏ Thiên Hương mỹ nhân, vứt bỏ một đóa mẫu đơn mà lại chọn một cọng cỏ non bình thường như nàng.

Thu Dịch Phi trong lòng cảm động vô cùng, nhìn Mộ Thiên Sơn, thì thầm “đại ca...” rồi rung rung nước mắt nhìn hấn.

Mộ Thiên Sơn như là rất không muốn thấy nàng khóc, đưa tay ôn nhu lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng hỏi “Thu nhi sao lại khóc?”

Thu Dịch Phi hít sâu một hơi nói “đại ca đối với ta thật tốt” người vì ta mà ngay cả vợ đẹp cũng không màng, ta sao không cảm động cho được.

Mộ Thiên Sơn vô tận ôn nhu liên tục cười cười, nhẹ nhàng nói: “Nha đầu ngốc! Đừng khóc, buổi tối ở Hồng thành rất náo nhiệt, đi, đại ca mang người đi dạo xem”

Thu Dịch Phi nín khóc, cười cười, đứng dậy, theo Mộ Thiên Sơn rời đi.

Trong lòng cảm động, âm áp không thôi...

Chợ đêm Hồng thành đúng là phi thường náo nhiệt, làm cho Thu Dịch Phi trước giờ chỉ quanh quẩn chung quanh Thu Dương sơn trang được một phen mở rộng tầm mắt.

Mộ Thiên Sơn nhìn tiểu nha đầu tràn đầy sinh lực, hưng phấn chạy tới chạy lui, hết nhìn cái này lại xem cái kia...khóe môi không kiềm được mà nở nụ cười ôn nhu, sủng nịch, trong lòng Mộ đại gia có cảm giác thỏa mãn không thể diễn tả bằng lời.

Mộ Thiên Sơn trong đầu hiện lên ý niệm hấn muốn làm cho nàng luôn vui cười thoải mái như vậy, chứ không phải là thút thít nỉ non hay là nhát gan, nom nớp lo sợ, cẩn thận lo lắng trăm bề. Cứ như vậy, thoải mái tươi cười, cao hứng lại gọi đại ca là hấn là tốt nhất.

Thu Dịch Phi chạy đến trước một lò rèn, nhìn đao kiếm bày đầy sạp, trong nháy mắt về mặt hiện lên sự cô đơn.

Thu Dịch Phi nhặt lên một thanh kiếm, nhẹ giọng nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, thanh kiếm này nhìn rất giống Thiên Cương kiếm, ta muốn mua nó để thay thế cho Thiên Cương kiếm bị ta làm mất”

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi ôn nhu hỏi “Thu nhi rất thích Thiên Cương kiếm sao?”

Thu Dịch Phi lúng ta lúng túng đáp: “Đó là lễ vật đầu tiên đại ca đưa cho ta sau khi kết bái”

Dứt lời, Thu Dịch Phi liền cảm giác lời của mình ẩn chứa quá nhiều tình cảm mập mờ, không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ vì vậy vội quay đầu lớn tiếng nói với lão bản “lão bản, thanh kiếm này bao nhiêu tiền”

Lão bản hét giá trên trời.

Thu tam cô nương không nói hai lời, móc một khối bảo thạch trong túi ra đưa cho lão bản, cầm kiếm rời đi.

Mộ đại gia vội vàng chạy theo, ngừng điệu tò mò hỏi “Thu nhi từng thấy qua xe ngựa có khảm bích họa của đại ca? trên trần xe vốn có khảm hàn băng bảo thạch ngàn năm làm thành mặt trời, chợt một ngày chẳng thấy tăm hơi đâu, Phong Vũ lại tìm ta thỉnh tội, nói là hấn đánh xe là vắng mặt bảo thạch độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nếu dùng nó để đổi lấy một thanh kiếm bình thường thì đúng là cực kỳ đáng tiếc ah.”

Thu Dịch Phi nghe vậy trên mặt làm ra vẻ nịnh nọt, lúng túng nói “đại ca nhìn lầm rồi, chỉ là giống nhau thôi, thật sự” sau đó đem kiếm trong tay đưa cho Mộ Thiên Sơn “đại ca cầm giúp ta, ta muốn đi nhà xí” dứt lời đã co giò bỏ chạy.

Mộ Thiên Sơn đứng yên, ý cười đầy mặt, xem ra muội tử của hấn “đi nhà xí” là quay lại tìm lão bản thợ rèn, dùng một thứ khác để đổi lại miếng bảo thạch kia.

Lát sau đã thấy Thu Dịch Phi hối hả chạy về, Mộ Thiên Sơn khóe miệng nhếch cao, ôn nhu hỏi “nhà xí của lò rèn dùng thoải mái không?”

Thu Dịch Phi hai má đỏ bừng, lúng túng gạt đầu rồi nhanh chóng đi về phía Thúy Phong lâu, sau lưng vang lên tiếng cười thoải mái của Mộ đại gia.

Nàng xấu hổ chết đi mất.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Thu Dịch Phi lại ngoài ý muốn không thấy Mộ Thiên Sơn đâu, hỏi tiểu nhị thì hấn nói không biết, chỉ nói là tối hôm qua còn

đạn dò phải hầu hạ chu đáo cho hai người.

Trong lòng Thu Dịch Phi bắt đầu có chút bất an, không tập trung lắm, không biết Mộ Thiên Sơn đi đâu làm cho nàng có cảm giác như bị người ta bỏ rơi.

Thu Dịch Phi tâm trạng buồn bực bất an ngồi dựa bên cửa sổ, cứ vậy ngồi yên suốt cả buổi sáng.

Không ăn không uống mà thực ra là ăn không vô, uống không được, nàng chỉ muốn biết đại ca đã đi đâu, có phải hẳn không muốn nàng nữa không?

Cho đến giữa trưa, Thu Dịch Phi vẫn ngồi dựa bên cửa sổ thì thấy thân ảnh của Mộ Thiên Sơn xuất hiện bên ngoài Thúy Phong lầu.

Một khắc nhìn thấy Mộ Thiên Sơn, bầu trời u ám xám xịt trong mắt Thu Dịch Phi liền trở nên rực rỡ muôn sắc màu.

Thu Dịch Phi chạy vội ra cửa, ngênh đón Mộ đại gia, không kịp chờ đợi liền nhanh chóng mở cửa, nhìn thấy Mộ Thiên Sơn đang đứng bên ngoài mỉm cười, Thu Dịch Phi ôn nhu kêu lên “đại ca”

Mộ Thiên Sơn đi vào trong phòng, cười mà không nói, chỉ đưa thanh kiếm trong tay đến trước mặt Thu Dịch Phi.

Thu Dịch Phi tiếp nhận thanh kiếm, cả kinh kêu lên “Thiên Cương kiếm”, quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, ngạc nhiên nói “đại ca, không phải người quay lại hoàng cung Lăng quốc để đoạt lại thanh kiếm này chứ?”

Mộ Thiên Sơn giơ tay lên, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối cho Thu Dịch Phi, vui vẻ nói “Thu nhi nói đúng rồi, kiếm này là lễ vật đầu tiên ta đưa cho người sau khi kết bái, sao có thể để nó rơi vào tay người ngoài? Huống hồ gì đại ca đã từng nói qua, kiếm này có ném đi cũng không quan trọng vì đại ca sẽ tìm về lại cho người”

Thu Dịch Phi trong lòng cảm động vô cùng, vuốt ve bảo kiếm trong tay, nhất thời xúc động không nói nên lời.

Cầm lấy vật tưởng đã mất giờ lại tìm lại được, Thu Dịch Phi chợt phát hiện trên vỏ kiếm có mấy vết máu, căn cứ theo hình dạng và vị trí mà phán đoán thì hẳn do người cầm kiếm bị thương, tay nắm lấy nó vì vậy mà lưu lại dấu vết.

Thu Dịch Phi liền để thanh kiếm sang một bên, vội vàng kéo tay Mộ Thiên Sơn nhìn xem. Quả nhiên lòng bàn tay của hắn có một vết thương đỏ chói mắt đập vào mắt nàng.

Thu Dịch Phi chỉ cảm thấy trong lòng mình tê rần, nước mắt đột nhiên ào ào tuôn rơi.

Mộ Thiên Sơn vô cùng ôn nhu lau nước mắt cho Thu Dịch Phi, nhẹ giọng nói “Thu nhi, sao lại khóc? Chút vết thương này với đại ca có tính là gì, chẳng qua là ta quá khinh địch thôi, không ngờ võ công của hoàng đế Lăng quốc cũng không vừa, cho nên mới bị chút thiệt thòi, Thu nhi đừng khóc, đại ca rất tốt”

Thu Dịch Phi ngược hai mắt đầm lệ nhìn Mộ Thiên Sơn, ôn nhu kêu “đại ca”, trong thanh âm bao hàm rất nhiều tâm tư của thiếu nữ.

Tiếng gọi khẽ của Thu Dịch Phi là Mộ Thiên Sơn không khỏi động tình, hai tay ôm lấy gò má của nàng, hơi cúi đầu xuống, ngay lúc Mộ Thiên Sơn sắp hôn lên môi nàng thì Thu Dịch Phi lại thoáng nghiêng đầu, tránh né.

Mộ Thiên Sơn khẽ giật mình, trong khoảnh khắc này trong lòng trùng trùng điệp điệp tư vị, cảm giác thất vọng nồng đậm đè nén trái tim làm hắn không thở nổi, cho dù hắn yêu thương, che chở cho nàng thế nào thì nàng vẫn né tránh, vẫn đẩy hắn ra, Mộ Thiên Sơn thở dài nói “Thu nhi đừng nghĩ nhiều, đại ca chỉ là nhất thời... được rồi, đại ca về phòng đây”

Mộ Thiên Sơn quay người định rời đi, Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn bóng lưng cô độc của hắn, ngay lúc đó đã có quyết định.

Tình cảm huynh muội, thân phận địa vị...tất cả nàng đều không thêm để ý tới nữa.

Nhìn bóng lưng hắn sắp rời đi, nàng chợt hiểu được tâm tư của mình.

Nàng đã, chịu không được hắn rời khỏi nàng rồi!

Thu Dịch Phi run giọng kêu lên: “Đại ca!”

Mộ Thiên Sơn nghe tiếng liền dừng lại, quay người định hỏi có chuyện gì thì cảm giác thân hình mềm mại của nàng nhào vào ngực mình.

Đột nhiên được nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ làm Mộ Thiên Sơn có chút bất ngờ, vừa hi vọng lại sợ sệt...ngay lúc đó cặp môi thơm đã run run dán lên môi hắn.

Mộ Thiên Sơn trong nội tâm vừa mừng vừa sợ, y như thiếu niên vừa biết yêu lần đầu, hai tay ôm chặt Thu Dịch Phi vào lòng, đôi môi khẽ nhúc nhích, thâm tình triền miên, trần trọc cắn mút đôi môi đỏ hồng làm khấn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay.

Thu Dịch Phi hai mắt nhắm lại, để mặc bản thân chìm nổi trong nụ hôn nóng bỏng, trong vòng tay ôm ấp áp của Mộ Thiên Sơn. Không cách nào kiềm chế mà cũng không muốn kiềm chế.

Đúng là ngoài tình cảm huynh muội vẫn còn một chọn lựa khác.

Không biết chọn lựa này là đúng hay sai.

Nhưng cho dù đúng hay sai cũng được, cho dù có sai thì cứ để nó sai, Thu Dịch Phi cũng đã quyết định, nàng sẽ chịu trách nhiệm với chọn lựa này.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: ĐI TÌM QUÁI NHÂN

Thu Dịch Phi không biết các cô nương khác cùng các nam nhân khác hôn nhau thế nào, còn nàng với đại ca hôn nhau xong thì có cảm giác choáng váng.

Thì ra hai người khi hôn môi còn có thể há miệng. Thì ra đầu lưỡi hai người có thể quấn lấy nhau. Thì ra hôn môi không chỉ có bờ môi chạm vào mà còn ăn...ách...nước miếng.

Thu Dịch Phi vốn cho rằng hôn môi là bốn miếng môi của hai người dán vào nhau, xoay đó đầu hai người xoay tròn, giống như lúc ở nhà nàng đã nhìn coi nhĩ tỷ và thái tử vậy, bờ môi ngậm chặt bờ môi, cả người nóng lên, sinh ra khoái cảm.

Tiểu cô nương thật ra suy nghĩ cũng đúng, hôn môi đúng là sẽ làm người ta cảm thấy nóng nhưng không phải chỉ là bờ môi mà là cả thân thể đều khát khao.

Khi vị đại ca đại gia miệng lưỡi linh hoạt tách bờ môi của nàng ra, nhanh nhẹn xông vào khoang miệng, Thu Dịch Phi cảm thấy lúc này nàng không còn ở nhân gian nữa mà đang bồng bênh chốn tiên cảnh.

Một khắc này, đầu óc âm âm trống rỗng, hết thấy tư duy toàn bộ đình chỉ, hai cái chân không còn đủ sức để đứng, khí lực toàn thân đều bị nộ hỏa nồng nhiệt này hút hết, nàng chỉ có thể dựa vào trong lòng hắn, phó thác cho đôi cánh tay rắn chắc của hắn.

Kết thúc nộ hỏa, Mộ Thiên Sơn ngẩng đầu thấy mỹ nhân trong ngực vì hôn mà trở nên mơ hồ. Hai mắt mê ly mờ hơi nước, nửa mở nửa khép, cái miệng nhỏ nhắn tươi đỏ vì mình vuốt ve mà bày ra vũ mị phong tình, hơi thở có chút dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn vẻ tái nhợt như thường ngày đỏ hồng phấn nộn, giống như có thể chảy ra nước, cả người dán vào ngực hắn, thân hình vì kích thích vừa rồi mà thoáng run rẩy, bộ ngực phập phồng theo nhịp thở... làm Mộ đại gia càng nhìn càng không kiềm chế được thâm tình triu mến.

Mộ Thiên Sơn vô hạn ôn nhu thấp giọng gọi tên thiếu nữ trong ngực “Thu nhi”

Thu Dịch Phi dần dần ổn định nhịp thở và thần trí, lại nghe Mộ Thiên Sơn triu mến gọi tên mình thì cảm giác ngượng ngùng lại ập đến như dòng sông lấp biển, làm cho khuôn mặt của nàng nóng như bị thiêu bị đốt.

Thu Dịch Phi ưm một tiếng, cúi đầu xuống, rồi như đã điều, chôn mặt vào trong ngực Mộ Thiên Sơn, không dám động đậy.

Mộ Thiên Sơn ha ha cười cười, càng ôm chặt tiểu giai nhân ngượng ngùng trong ngực hơn, sau đó đưa tay vuốt ve đầu của Thu Dịch Phi như an ủi.

Trong căn phòng, không khí lặng lẽ an bình, êm đềm hạnh phúc cứ vậy diễn ra. Một đôi huynh muội tương thân tương ái ôm chặt nhau lại chính là một đôi nam nữ làm rối loạn luân thường ah.

Mộ Thiên Sơn sai người mua một con ngựa tốt, cùng Thu Dịch Phi rời đi.

Thu Dịch Phi ngồi trên lưng ngựa, nhưng có cảm giác cả người nàng đều bị bao kín trong thân hình của “đại ca” nàng.

“Đại ca” không phải thuộc loại cao lớn vạm vỡ mà khí khái như tiên, thân hình cân xứng, nói thẳng ra là có hơi gầy.

Nàng vốn cho rằng nam nhân cơ bắp như vậy sẽ không thể nào che chắn được cho thân hình của một nữ nhân nhưng lúc này nàng giống như gà con đang được bao bọc che chắn trong đôi cánh của gà mẹ, cả người như được khám vào ngực của Mộ Thiên Sơn.

Bởi vậy Thu Dịch Phi rút ra được một kết luận.

Nữ nhân có bộ ngực lớn nhất định là dùng một lượng bông lót bên trong để làm tăng kích thước.

Mà nam nhân lồng ngực nhìn gầy gò thực ra có thể che lấp cả một nữ nhân.

Thu Dịch Phi dựa người vào ngực “ đại ca”, lên tiếng hỏi “ đại ca, chúng ta đi đâu?”

“Đại ca” vô cùng thoải mái, tràn đầy thích ý trả lời “ đi tìm người”

Thu Dịch Phi liền nảy sinh sự bất an, Mộ đại gia không phải vừa mới ăn miếng cuốn lưỡi của nàng xong, giờ dắt nàng đến trước mặt một đại mỹ nữ mà nói rằng: đây là tỷ tỷ của ngươi, cũng là chính thê của ta, sau này ban ngày ngươi hầu hạ nàng, buổi tối hầu hạ ta?

Nếu là như vậy, nàng lập tức không nói hai lời, cạo đầu! Lên núi! Niệm Phật!

Thu Dịch Phi trong nội tâm phập phồng bất an nhưng không nói ra miệng.

Mộ Thiên Sơn thấy nàng không hỏi tiếp thì chủ động lên tiếng “ người này rất quan trọng, hần luôn đến vô ảnh, đi vô tung, đến không báo trước, đi không thêm chào, hành tung bí ẩn, thân hình mau lẹ như gió, đảo loạn nhân tâm như mưa”

Thu Dịch Phi nghe đến đó thầm nghĩ, cái gì mà như gió lại như mưa, thực không giống con người chút nào.

Trong lòng Thu Dịch Phi sóng ngầm mãnh liệt nhưng vẫn tận lực che giấu, bày ra vẻ mặt si ngốc ngược đầu hỏi Mộ Thiên Sơn “ người này là tỷ tỷ hay là ca ca?”

Mộ Thiên Sơn vẻ mặt ôn lương tươi cười, giống như hiểu được tâm trạng của Thu Dịch Phi lúc này, khoe miệng mỉm cười xấu xa, nhẹ giọng hỏi “ Thu nhi, nếu là tỷ tỷ thì sao?”

Thu Dịch Phi nhếch miệng cười cười, so với Mộ đại gia ngàn năm sau còn khó coi hơn, cứng ngắc đáp “ không...không sao cả” mẹ kiếp, Phật tổ, ta đến đây.

Mộ Thiên Sơn chứng kiến dáng vẻ tươi cười vạn vẹo của Thu Dịch Phi thì tâm lại không đành lòng, lúc trước hần luôn lấy việc trêu chọc nàng làm niềm vui, hần không thể thời thời khắc khắc đều nhìn thấy bộ dáng dờ khóc dờ cười bất đắc dĩ của nàng, nhưng không biết từ khi nào, nha đầu kia chỉ cần nhăn mày một cái cũng làm hần đau lòng khó chịu.

Lúc này Mộ đại gia sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Đàn ông một khi đã yêu thì tâm trở nên mềm nhũn, cho dù nam nhân trong chốn võ lâm đều là ta không giết người khác nhưng không thể nào chịu nổi người khác mang đao đến kề cổ ta.

Trách không được những hiệp khách nói chuyện yêu đương đều thịnh hành mô típ cũng người yêu quy ẩn núi rừng, vừa có thể tránh bị kẻ địch giết hại, vừa có thể sống thế giới của hai người... .

Mộ Thiên Sơn càng ôm chặt thiếu nữ trong ngực, quyết định ăn ngay nói thật chứ không trêu chọc nàng nữa “ người chúng ta muốn tìm là sư phụ ta, Bách Quái lão nhân, chúng ta đi hỏi hần về giải được của đoạn tâm tán”

Thu Dịch Phi nghe nói người bọn họ muốn tìm là một lão đầu thì tăng đá trong lòng rồi cuộc cũng buông xuống, nghi hoặc hỏi “ thế nhưng mà chẳng phải nói trong thiên hạ đã không còn giải được của đoạn tâm tán sao?”

Mộ Thiên Sơn ha ha cười, nói “ trước kia ta cũng nghĩ vậy đó, thiếu chút nữa còn tính giết sảy sư huynh nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại thì ta liền thông suốt một chuyện, sư phụ ta tính tình quái gở, nếu hần nói trong tay hần không có vật gì nghĩa là có rất nhiều, mà hần nói trong tay hần có nhiều đồ vật thì nhất định là chẳng còn sót lại chút gì. Bình thường hần hay khoe mình chỉ có duy nhất một thứ đồ vật thiếu đạo đức như vậy, mà hần nói như là không ai qua được lòng hiệp nghĩa và nhân ái của hần, nhưng mà các sư huynh đệ bọn ta đều biết hần cả đời đều thiếu đạo đức, lòng hiệp nghĩa và nhân ái của hần đã sớm bị chó tha mất rồi”

Thu Dịch Phi cảm thấy, tuy lúc này nàng đang được ôm trong một lồng ngực rắn chắc ấm áp nhưng vẫn cảm thấy gió lạnh thổi quanh quần đầu đây.

Thật sự là sư phụ và đệ tử vô thường tới cực điểm ah. Trách không được chư huynh đệ của Thiên Khuyết cung đều y như vậy, mà cũng phải, có một sư phụ không đáng tin như thế thì làm sao giáo dục ra đám đệ tử bình thường được. Nếu có thể giáo dục ra một đồ đệ bình thường thì chuyện này sẽ là kỳ tích chẳng khác nào một hôm đẹp trời nào đó, có vị đại hiệp nào đó tuyên bố hần sinh ra em bé ah.

Thu Dịch Phi lại hỏi “ ngươi nói Bách Quái sư phụ hành tung phiêu hốt bất định, vậy chúng ta làm sao tìm được hần?”

Mộ Thiên Sơn mở miệng nói ra: “Thu nhi không cần gọi hần là Bách Quái sư phụ, lão già chết tiết bình sinh ghét nhất là người ta dùng lễ đối đãi với hần, càng hành hạ hần, hần càng vui, ngươi càng giam hần, hần càng bám theo chúng ta, ngươi mắng tổ tông mười tám đời nhà hần sẽ làm hần thấy cao hứng, nói không chừng sẽ thừa nhận bản thân còn cất giấu giải được ah”

Thu Dịch Phi lại cảm thấy trán đổ mồ hôi lạnh.

Nàng đối với lão già chết tiết thật không còn lời nào để nói, lão như vậy chẳng phải là đam mỹ sao, là cái gì gọi là thụ đó sao?

Mộ Thiên Sơn dừng một chút, tiếp tục nói ” hành tung của lão già chết tiết thật ra cũng không khó tìm lắm, chúng ta chỉ cần để ý nghe ngóng một chút, xem ở đâu có người vô duyên vô cớ tiêu chảy không ngớt, hay là ở đâu có người bệnh vốn nhẹ lại đột nhiên thành nặng, hặc ở đâu có những vật kỳ lạ

quý hiếm. .nhất định là lão ta ở đó”

Thu Dịch Phi trước kia luôn luôn âm thầm thanh thản, cảm giác vận mệnh của mình không may, cha mẹ không yêu, tỷ muội không chào đón nhưng sau khi nghe xong truyền thuyết về lão già chết tiết thì nàng đột nhiên cảm giác được thật ra nàng còn hạnh phúc hơn Mộ Thiên Sơn và các sư huynh của hắn nhiều.

Bọn họ lúc nhỏ đối mặt với lão già chết tiết so với yêu quái còn yêu quái hơn thì chẳng khác nào sống không bằng chết ah.

Đáng thương cho một đám tiểu hài tử.

Trong lúc Thu Dịch Phi và Mộ Thiên Sơn khoan thai cỡi ngựa, thảnh thơi đi vào một khu rừng nhỏ rậm rạp, đến bên một dòng sông nhỏ thì Thu Dịch Phi cảm giác có người đang gọi Tam cô nương.

Thu Dịch Phi nghi hoặc hỏi “đại ca, có phải có người đang gọi Tam cô nương đúng không?”

“Đại ca” nàng thân nhiên đáp “không có, hình như gọi là Thượng Quan”

Thu Dịch Phi giật mình nhưng hỏi lại: “Thượng Quan? Không phải đâu... Người nghe, là Tam cô nương...”

Mộ Thiên Sơn nhướng mi nói “sáu tên này thật sự là âm hồn bất tán mà, không ngờ tới đây mà vẫn còn gặp được”

Thu Dịch Phi không khỏi hé miệng cười trộm, thì ra không phải hắn không nghe rõ mà là cô ý ah.

Mộ Thiên Sơn xoay người xuống ngựa, xoay người ôn nhu ôm Thu Dịch Phi xuống, hai người sát cánh kề vai cùng chờ đợi sáu màu sắc rực rỡ mang theo bụi mù mịt, mệt mỏi từ xa chạy tới.

Sáu người đến trước mặt Thu Dịch Phi đều mừng rỡ không thôi, cứ vòng vòng chung quanh nàng. Cam cầu vòng không để ý, đưa tay vỗ vai nàng, hồ hởi nói “Tam cô nương, quả nhiên là gặp lại người, gặp được người thật quá tốt, không ngờ tới đây cũng có thể gặp được người, thật may quá”

Thu Dịch Phi bị nhiệt tình của đội hình cầu vòng làm cho choáng váng, ngơ ngác đáp “vậy sao, còn không biết buổi tối nên ăn gì đây này”

Mộ Thiên Sơn ở bên cạnh ôn nhu lên tiếng “sư huynh, người gặp mặt nàng, ta liền giết người”

Cam cầu vòng nghe vậy như bị tạt nước nóng, lập tức buông tay, sau đó dùng cái tay kia đánh cái tay đã đặt lên vai Thu Dịch Phi, thì thào nói “đáng chết, cái tay mắc dịch này, ai bảo người sờ loạn hả?”

Thu Dịch Phi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, mấy đồ đệ của lão già chết tiết thật là...có thể dùng bản tính chất phác của mình để tra tấn quần chúng vô tội ah”

trực giác toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa lão già chết tiết ái đồ nhóm: đám bọn họ ah, rất có thể dùng chính mình chất phác bản tính tra tấn người vô tội quần chúng rồi!

Thu Dịch Phi cố ổn định tinh thần, lên tiếng hỏi “các người sao lại ở đây? Vì sao nhìn thấy ta lại cao hứng như vậy?”

Vẫn như thường lệ, Cam cầu vòng lại làm người phát ngôn thay cho cả đội “bọn ta nghe nói ở trên Nhất Điểm Hồng sơn có cái gì đó là cực dương, nghe người ta nói trị hàn chứng rất hiệu nghiệm, vì vậy bọn ta vui vẻ tới đây, ai ngờ tới rồi mới biết cái này không phải là một điểm mà là rất lớn hồng ah. Cũng không biết kẻ dẫn nào dựng chuyện lên, một điểm cái rắm, nói một đồng lớn là được rồi. Bọn ta sáu người, hái mười hai khóa cũng đã đầy sáu bao toái rồi. Đó, người xem”

Cam cầu vòng nói xong quăng cái bao tải trên lưng xuống rồi nói tiếp “thứ này đúng là làm một chết người, bọn ta công nó trên lưng không thể đi nhanh được. Nghĩ tới công nó về tới Thiên Khuyết cung không biết sẽ thu hút bao nhiêu trộm đạo dòm ngó nữa nha. Hôm nay có thể gặp được Tam cô nương, thử hỏi sao bọn ta không cao hứng cho được. Người tranh thủ ngay lúc này ăn hết sáu bao tải nhất điểm hồng này đi, để bọn ta khỏi mất công công nữa”

Thu Dịch Phi nghe xong liền nghiêm nghị quay sang nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, ta đói, ta muốn ăn cơm, bụng trống uống thuốc không tốt, ta không uống thuốc, ta muốn ăn cơm”

Mộ Thiên Sơn nhẹ nhàng ho khan

Có chút ghen ah! Tiểu nha đầu cùng các sư huynh hắn ở chung một chỗ lại giống như là xem kịch vui ah.

Mộ Thiên Sơn ho nhẹ để che giấu tâm trạng, lại nghe Cam cầu vòng nói với hắn “sư đệ, trong lúc bọn ta hái thuốc đụng phải một tên đạo binh, bọn ta tra hỏi, hắn nói là từ biên quan trốn tới đây, hỏi vì sao nói thì hắn nói hắn là thủ hạ của Ưông Chiến Thắng, nói không muốn trở thành kẻ phản quốc cho nên không muốn làm lính nữa mà về nhà cấy cày, bọn ta suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy Ưông Chiến Thắng e là có lòng bất chính”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy sắc mặt thu vào, nhẹ nói: “Ah? Ha ha ~ rốt cục nhìn không được phải hành động rồi”

Thu Dịch Phi nhìn về phía Mộ Thiên Sơn, thấy hắn mỉm cười sâu xa khó lường thì cả người không khỏi nao nao.

Điều này làm cho nàng cảm thấy phong vân sắp sửa biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: THIÊN CƯƠNG BẢO KIẾM DÙNG ĐỂ ĐÂM CÁ

Thu Dịch Phi bên này vừa mới ồn ào la ói, đội hình cầu vồng cũng tích cực tham gia náo nhiệt, sáu cái miệng đồng thanh la to “ chúng ta cũng đói”

Thu Dịch Phi hỏi “ các ngươi có ai mang theo lương khô không?”

Chư vị cầu vồng chính tề lắc đầu trả lời “ vốn bọn ta mỗi người đều mang theo một túi màn thầu, nhưng về sau vì phải vào núi tím nhất điểm hồng nên toàn bộ màn thầu đều cho người ta hết rồi”

Thu Dịch Phi nhướn mày hỏi: ” đưa cho ai?” sao trong chốc lát đã cho đi nhiều màn thầu như vậy.

Chư vị cầu vồng lại cao giọng đáp “ ăn mày, cho ăn mày”

Thu tam tiểu thư á khẩu.

Tốt! Vậy mới tốt chứ! Vốn mọi người là đại gia màn thầu, bây giờ thì ăn mày còn hơn ăn mày, một cái cũng không có.

Thu Dịch Phi ổn định tinh thần rồi nói tiếp “ ta nói đói, các ngươi cũng bắt chước ta than đói, đừng có ồn ào nữa, mau động não tìm xem có cái gì ăn được không?”

Cam cầu vồng bộ dáng rất nghe lời hỏi đáp “ bọn ta đều không kén ăn, rất dễ nuôi, ngươi cùng sư đệ ăn cái gì, bọn ta ăn cái đó là được” không cần nề mặt bọn ta ah

phốc...

Thật muốn thổ huyết

Nên cỡ nào vận vẹo thần kinh, cỡ nào sai chỗ tâm linh, cỡ nào mất trật tự hồn phách, cỡ nào quái dị tư duy, mới có thể tạo ra được sáu tên độc nhất vô nhị như đội hình cầu vồng này ah.

Rõ ràng là các ngươi đã đem màn thầu cho người ta hết rồi, lẽ ra phải nhanh chóng tìm cái gì đó để nhét đầy bao tử, còn ở đây mà bàn tới vấn đề kén ăn hay không.

Thu Dịch Phi cố đè nén xúc cảm muốn khóc, trực tiếp bỏ qua đội hình cầu vồng, quay sang Mộ Thiên Sơn mềm mại nói “ đại ca, đói”

Mộ Thiên Sơn hiếm khi thấy Thu nhi nhà mình bày ra bộ dáng gần như làm nũng đáng yêu như vậy, tâm liền mềm nhũn, đưa tay vuốt tóc nàng, ôn nhu nói “ Thu nhi đừng vội, đại ca nói bọn họ xuống sông bắt cá nướng cho ngươi ăn”

Thu Dịch Phi vừa nghe đến “Bắt cá” cùng “Đồ nướng” thì hai mắt lập tức sáng rỡ, khoe mắt đuôi lông mày đều ửng chứa sự vui vẻ, mãnh liệt gật đầu đồng ý.

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi hai mắt bùng sáng, mặt mày tràn đầy vui vẻ thì trong lòng khẽ động, muốn lập tức ôm nàng vào lòng, hảo hảo yêu thương một phen.

Mộ Thiên Sơn đảo mắt từ Thu Dịch Phi sang đội hình cầu vồng, nhàn nhạt lên tiếng “ dưới sông có cá, trong rừng có củi khô”

Mộ đại gia vừa dứt lời, đội hình cầu vồng đã lĩnh ngộ sâu sắc thâm ý của sư đệ. Cam cầu vồng hét to một tiếng, hô hào mọi người nhanh chóng cởi giày, xắn quần, cầm gậy xuống sông bắt cá.

Thu Dịch Phi ở trên bờ nhìn đội hình cầu vồng bắt cá, càng nhìn càng thấy thú vị, càng xem càng thấy thích thú, tâm cũng khó nhịn, quay đầu nói với Mộ đại gia “ đại ca, ta cũng đi bắt cá”

Mộ Thiên Sơn nhìn vẻ mặt hưng phấn của Thu Dịch Phi, không đành lòng ngăn cản nàng, vì vậy tùm tùm cười nói “ đi theo bọn họ bắt cá cũng được, nhưng mà Thu nhi không thể cởi giày cũng không thể xắn quần, nhưng mà Thu nhi cũng không cần lo lắng, lát nữa người lên bờ, đại ca sẽ dùng nội lực hong khô quần áo cho ngươi”

Thu Dịch Phi cười hắc hắc, tăng bốc một câu “ đại ca võ công cái thế” rồi nhanh chóng chạy xuống sông.

Đội hình cầu vồng thấy Thu Dịch Phi cũng tham gia bắt cá thì cười toe toét, quay đầu trêu chọc nàng “ Tam cô nương, người khí lực nhỏ như vậy, cho dù bọn ta đưa cây gậy sắc bén nhất cho người cũng chưa chắc người đâm được con cá nào ah”

Thu Dịch Phi không tin, tiếp nhận một cây gậy, bắt chước đội hình cầu vồng, hung hăng đâm rồi làm đâm làm cho bọt nước văng tung tóe, ướt cả tóc tai quần áo nhưng không đâm được con cá nào.

Thu Dịch Phi nhìn thấy đội hình cầu vồng không tốt chút sức lực lại bắt được nhiều cá thì trong lòng vô cùng buồn bực, nghi hoặc hỏi “ vì sao ta không đâm được con cá nào?”

Cam cầu vồng cái tật lệ miệng đánh chết cũng không thừa nói “ lực đạo của người quá yếu, cây gậy dù có đâm trúng cá nhưng đủ làm chúng bị thương thì chúng đã bỏ chạy mất rồi”

Thu Dịch Phi nghe vậy nghĩ nghĩ, quay người đi lên bờ, đội hình cầu vồng nghĩ rằng nàng đã bỏ cuộc, ai ngờ nháy mắt Thu tam cô nương đã quay lại, trên tay còn cầm Thiên Cương bảo kiếm, vẻ mặt oai vệ, khí phách hiên ngang như ra sa trường.

Thu Dịch Phi liếc xéo đội hình cầu vồng một cái, nói “ mau cách xa ta một chút, kiếm khí mạnh mẽ sẽ làm các người bị thương”

Dứt lời, cầm kiếm đâm loạn xạ xuống lòng sông.

Đội hình cầu vồng nhìn nhau, rất ấn ý cùng há mồm tròn mắt nhìn lại nàng.

Tiểu thư này quá hoang phí rồi, đâm cá thôi mà, lại dùng tới Thiên Cương bảo kiếm, nên nhớ đây chính là vũ khí mơ ước của tất cả người trong võ lâm ah.

Đội hình cầu vồng cùng quay lại nhìn Mộ Thiên Sơn rồi cùng đồng loạt thở dài.

Ai... Sư đệ của bọn hần tiêu rồi, còn mỉm cười tủm tỉm nữa chứ. Tam cô nương tuổi nhỏ không hiểu chuyện thì không tính đi, hần là người lớn lại không biết quản hải tử. Cái loại cung chiêu này thì tương lai nàng sẽ thế nào nữa đây? Sao có thể thành tài được. Haizzzzz

Đội hình cầu vồng còn đang thần thức tới việc đào tạo thể hệ tương lai cho võ lâm thì bỗng nhiên Tam tiểu thư đắc ý la to “ ta đâm được cá rồi, mau nhìn đi”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Thu Dịch Phi, thấy nàng đang giơ cao Thiên Cương bảo kiếm trong tay mà lúc này phía mũi kiếm còn lủng lảng một con cá to.

Đội hình cầu vồng cảm giác như nghe được tiếng cá rên rỉ: con mẹ nó, đau quá, đâm lâu từ thì cần gì dùng đồ sắc bén như vậy chứ, chơi hơi bị lớn đấy.

Đội hình cầu vồng cảm giác như nghe được Thiên Cương bảo kiếm rên rỉ: lão tử dầu gì cũng là bảo kiếm độc nhất vô nhị, hôm nay lại luân lạc trong tay một nữ nhân trở thành đồ bắt cá. Hạ giá, quá mức hạ giá. Con mẹ nó chứ.

Đội hình cầu vồng cũng cảm thấy nghe được tiếng lòng mình rên rỉ: Thiên Cương bảo kiếm là bảo vật nhà, dùng nó chọc cá so với bọn ta dùng cây gậy thì khác nào sĩ nhục bọn ta.

Thu Dịch Phi đứng dưới sông, vui vẻ vẩy tay, lớn tiếng gọi Mộ Thiên Sơn trên bờ.

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi không để ý tới nước sông làm ướt quần áo mà chỉ vui vẻ khoe thành tích thì nhất thời khóe miệng không nhịn được, cũng tươi cười theo nàng.

Thu Dịch Phi dùng sức khoát tay muốn hần tới, hần liền mặt mũi tràn đầy ôn nhu thông thả đi về phía nàng.

Thu Dịch Phi nhìn bản thân và đội hình cầu vồng quần áo ướt nhẹp còn Mộ Thiên Sơn thì áo quần bảnh bao, nhất thời tâm tính trẻ con bộc phát, khi Mộ Thiên Sơn đến gần nàng thì nàng bỗng nhiên cúi người, bất ngờ tát nước lên người hần.

Nước trong tay Thu Dịch Phi vẽ một đường vòng cung ưu mỹ trên không trung rồi rơi xuống người Mộ Thiên Sơn, trong ánh chiều tà lại đẹp như thất thái hào quang

Đội hình cầu vồng ngây người nhìn Mộ Thiên Sơn bị Thu Dịch Phi tát nước trêu chọc, sáu người đơ như cây cọc, đứng yên bất động.

Tiểu nha đầu này xong rồi. Khăng định là lãnh ít dữ nhiều. Ngay cả sư đệ bọn hần mà cũng dám trêu chọc. Đừng nói là đại mỹ nữ như Kim Thiên Hương không dám làm mà ngay cả sư phụ bọn họ, cái lão già bắt từ chết tiết kia cũng không dám làm vậy nha. Sư đệ bọn họ là ai chứ? Sư đệ bọn họ căn bản không phải là người mà là Diêm vương gia chốn nhân gian ah.

Đội hình cầu vồng không đành lòng nhìn thấy Thu Dịch Phi sẽ bị trừng phạt nên đều nhắm mắt lại, nín thở, chờ nghe tiếng kêu tuyệt mệnh thảm thiết của nàng.

Kết quả, đợi cả buổi, tiếng kêu tuyệt mệnh thảm thiết đâu không thấy ngược lại còn là tiếng cười vui vẻ của nàng.

Sáu người nghi hoặc mở to mắt rồi cứ vậy giữ nguyên hiện trạng, bởi vì không có sự chuẩn bị tinh thần cho nên sáu người lại rơi vào tình trạng đứng hình.

Móa! Thật là quỷ dị! sư đệ ưa thích sạch sẽ, chải chuốt của bọn họ, lại đang ở dưới sông mà có khả năng đầu nguồn có người rửa chân, cuối nguồn có người vo gạo nấu cơm, bắt đầu trận chiến tát nước cùng tiểu cô nương.

Cam cầu vòng dùng âm thanh gần như khóc, thấp phần hoảng sợ hỏi đám sư đệ “sư đệ hân...hân có phải giả bộ hay không...hay là do người khác dịch dung...hay là bị sư phụ bám vào người?”

Cam cầu vòng vừa dứt lời, năm cầu vòng còn lại cũng nghẹn ngào run rẩy nói “sư phụ lão nhân gia đúng là âm hồn bất tán, sư đệ này thật là đức hạnh quỷ dị, không mang theo mà để lại hù dọa người nhà mình”

Ở một nơi nào đó, có một lão già chết tiết hất xì liên tục, dùng tay áo lau sạch mới lớn tiếng mắng: nhất định là bọn ranh con đang sĩn sù ta chết, lão tử còn sống ah. Nửa đêm sẽ bắt các ngươi lần lượt nằm sấp.

Mà lúc này một đôi huynh muội không để ý tới chung quanh, chỉ chuyên tâm đùa giỡn nói cười với nhau.

Mộ Thiên Sơn ngay lúc bị Thu Dịch Phi tát nước lên người thì chẳng những không né tránh mà còn đi thẳng tới chỗ nàng.

Hắn không tránh, nếu hắn tránh thì nàng sẽ không tát nước trúng hân, như vậy thì nàng sẽ mất hứng.

Cho nên Mộ đại gia tâm tư tinh tế, làm như trốn mà lại không trốn để cho muội tử của mình được vui vẻ.

Mộ Thiên Sơn đi đến sau lưng Thu Dịch Phi, dùng sức ôm nàng vào lòng, đi lên bờ, sùng nịch nói “Thu nhi thực tình nghịch”

Thu Dịch Phi âm thầm dán sát vào người Mộ Thiên Sơn, ý đồ cho quần áo ướt của mình thấm vào quần áo của hắn, vừa dựa vừa cười trộm, vui vẻ như năm mới được ăn thịt Đường Tăng không bằng.

Mộ Thiên Sơn nghe tiếng cười vui vẻ thoải mái của Thu Dịch Phi thì nội tâm như mềm lại, lúc này, dùng nói là nàng làm ướt quần áo hắn bằng nước sông mà cho dù nàng dùng quần áo của hắn để lau nước mũi thì hắn cũng sẽ không trách cứ nàng một lời.

Hai người cứ bước đi, để lại sau lưng hai tên ngốc đứng yên bất động dưới sông, lệ rơi đầy mặt.

Cái rắm Cóp hải sư đệ bị lão già chết tiết mang đi nên giờ bị quỷ nhập vào người rồi, quá không bình thường (lão già chết tiết tức giận rống: lão tử ta vẫn còn sống)

Thu Dịch Phi cảm thấy như đã giúp cho đại ca phát huy bản lĩnh, chưởng phong từ lòng bàn tay hắn không ngừng phóng ra, chỉ chưa đầy một nén nhang, y phục trên người nàng đã khô ráo.

Thu Dịch Phi rất muốn hiện tại bên người có cái trứng gà trứng vịt gì đó, nàng tin tưởng với bản lĩnh của đại ca thì chỉ cần đem trứng bỏ vào tay hắn, lập tức nàng sẽ có trứng luộc mà ăn.

Tám người nhóm lửa, xiên cá, đặt lên bếp nướng, chốc lát sau mùi cá chín đã bốc lên thơm lừng, cả đám thỏa sức ăn no nên tuy nhiên đội hình cầu vòng lại ăn trong tình trạng lơ mơ nom nớp.

Trước sau gì bọn họ cũng cảm thấy sư đệ bị quỷ nhập rồi, quá không bình thường.

Sau khi ăn xong, đội hình cầu vòng đều nói muốn đi vào rừng giải quyết tâm sự.

Thu Dịch Phi trêu chọc nói: “Các ngươi sợ hãi nha? nhớ kỹ qua lại tay cầm tay đi, không phải đi ném ah!”

Đội hình cầu vòng đều cảm thấy có vật gì đó chặn ngang yết hầu, nhưng căn cứ nguyên tắc không được lãng phí đồ vật nên sáu người đồng loạt cắn răng nuốt ngược vào bụng mà không nhổ ra ngoài.

Trong lúc đội hình cầu vòng đi vào rừng trút bầu tâm sự thì Mộ Thiên Sơn mở một bao tải chứa nhất điểm hồng, bắt đầu tìm hiểu được liệu trong truyền thuyết này.

Thu Dịch Phi nhìn một đồng dây leo trong bao tải, nghi hoặc nói “sáu người này thật là đần, than mệt mà còn vác tên lưng nhiều dây leo như vậy, cứ hái lấy trái thôi không phải tốt hơn sao?”

Mộ Thiên Sơn ngắt từ trong đám dây leo ra một trái giống đồ thủy có hình dạng như củ cải đỏ, đưa cho Thu Dịch Phi nói “nhất điểm hồng này rất kỳ lạ, nếu ngắt nó ra khỏi dây leo thì chỉ chưa đầy một canh giờ sau nó liền khô héo”

Thu Dịch Phi nhận nhất điểm hồng có hình dạng củ cải nói “nếu vậy thì đúng là làm khó bọn họ rồi”

Nói xong lại nâng niu nhất điểm hồng trong lòng bàn tay, ngẩng đầu hỏi Mộ Thiên Sơn “đại ca, ngươi muốn ta ăn sống nó sao?” Lớn như vậy, ăn xong có thể không chống đỡ nổi mà chết không? nếu thật vì thế mà chết thì quá mất mặt nha. Trong chốn võ lâm còn chưa nghe nói có ai ăn được không chống đỡ nổi mà chết ah.

Mộ Thiên Sơn nhếch mày nói “Thu nhi, là tự ngươi nói đó, ăn cơm xong liền uống thuốc đi, thứ này ăn rất tốt, tuy không thể giải được hàn độc của đoạn tâm tán nhưng cũng có thể làm cho nữ nhân sau này mỗi tháng đều thấy thoải mái hơn”

Thu Dịch Phi giật mình

Móa! Nói qua nói lại một hồi thì ra thứ này là để trị đau bụng kinh.

Thu Dịch Phi rất tò mò muốn biết nhất điểm hồng có mùi vị gì, vì vậy há to miệng, ra sức cắn một ngụm to.

Cắn xong rồi, Thu tam cô nương đã biết cái gì gọi là nhân sinh cay đắng.

Quá đắng.

Thứ này còn hoàng liên hơn cả hoàng liên ah, sao mà đắng quá vậy trời.

Một cú cắn này làm cho Thu Dịch Phi phải trào nước mắt.

Bây ra về mặt tội nghiệp nhìn Mộ Thiên Sơn, nước mắt lưng tròng, ủy khuất kêu lên “đắng”

Mộ Thiên Sơn nhìn vẻ mặt như trái khổ qua của Thu Dịch Phi cảm thấy thương tâm vô cùng, tâm niệm vừa động đã duỗi tay ra, ôm nàng vào ngực, sau đó cúi đầu, môi lưỡi triển miên, dùng miệng của mình giúp nàng giảm đi vị đắng trong miệng.

Thu Dịch Phi mềm yếu dựa vào ngực Mộ Thiên Sơn, tùy ý để hân dẫn dắt, lát sau nàng cảm thấy vị đắng trong miệng đã nhạt dần thay thế cho hương vị ngọt ngào nồng đậm.

Cách đó không xa, đội hình cầu vòng đã gói tình vào đất xong xuôi quay trở lại, nhìn thấy sự đệ của mình ôm hôn Tam cô nương nồng nhiệt, lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Cam cầu vòng: bọn họ có gian tình ah.

Vàng cầu vòng: bọn họ như vậy là huynh muội loạn luân ah.

Lục cầu vòng: bọn họ như vậy là đòi phong bại tặc ah.

Xanh cầu vòng: bọn họ có thể hôn lâu như vậy chứng tỏ rất khỏe ah.

Lam cầu vòng: nhìn bọn họ làm ta nhiệt huyết sôi trào ah.

Tím cầu vòng: sư huynh, sư huynh, ta rất kích động, ta lại muốn đi trút bầu tâm sự ah.

Tím cầu vòng vừa nói xong đã bị ăn đập.

Đập chết ngươi, đập chết ngươi! Thực mất mặt. Chỉ xem gian tình của người khác mà đã vậy rồi, đợi tới lúc ngươi cưới vợ về, lúc động phòng thì ngươi làm sao xử lý. Cũng là nam nhân mà sao tố chất của ngươi thật sự làm bọn ta mất hiết thể diện, đập chết ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: ĐỐI BỤNG SÁT PHONG CẢNH

Thu Dịch Phi nghe tiếng cửi thề cùng âm thanh đấm đá vang lên sau lưng thì hoàn hồn, bình tĩnh khỏi nụ hôn triển miên, có chút dùng sức rời khỏi bờ môi của Mộ Thiên Sơn, cảm giác hai má mình nóng bừng, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Mộ Thiên Sơn thì cả người thẹn thùng không ngẩng đầu lên được, khẽ um một tiếng rồi cúi đầu thẹn thùng.

Mộ Thiên Sơn thấy tiểu cô nương trong lòng bộ dáng thẹn thùng thì lòng tràn đầy vui sướng, cười to thành tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, để đầu nàng chôn trước ngực hắn, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng “Thu nhi, đừng xấu hổ, đại ca đuổi bọn họ đi là được”

Thu Dịch Phi nghe Mộ Thiên Sơn sẽ đuổi đội hình cầu vòng đi thì trong lòng thoáng buông lỏng, nhưng chợt nghĩ lại thì thấy không được, không thể, tuyệt đối không thể.

Nếu đuổi đội hình cầu vòng đi, bọn họ nhất định trước khi đi sẽ bày ra vẻ tươi cười mập mờ, sẽ nói với nàng và đại ca mấy lời đại loại như là đêm xuân ngắn ngủi, không ruầy rầy chuyện tốt của hai người...

Nói cứ nói đi, đối với nàng và đại ca cũng không sao cả, bọn họ đi thì cứ đi, nàng tin rằng nàng và đại ca ở chung một chỗ, đêm dài đằng đẵng ngoại trừ ôm một cái, hôn một cái sẽ tuyệt đối không phát sinh chuyện mà đội hình cầu vòng nghĩ.

Tuy nói vô lâm hiện nay rất cởi mở trong chuyện yêu đương, rất nhiều nam nữ hiệp khách động phòng trước cưới sau, nhưng Thu Dịch Phi nàng đầu gì cũng là thiên kim tiểu thư, tuy rằng chỉ là tiểu thư hữu danh vô thực nhưng dù sao cũng là danh môn khuê tú, cho nên nàng vẫn mãnh liệt phản đối hành vi ăn com trước keng.

Thu Dịch Phi kéo tay áo Mộ Thiên Sơn, trước khi hấn lên tiếng đuổi đội hình cầu vòng đi đã khẩn trương nói “đại ca, không muốn đuổi bọn họ đi”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy cúi đầu nhìn Thu Dịch Phi, như rồng mây hỏi “Thu nhi, vì sao không muốn để bọn hấn đi?” bề ngoài cho thấy người hấn không thể làm cho bọn hấn biến mất ah.

Thu Dịch Phi lấp bắp nói: “Cái kia... nguyệt hắc phong ca... Cảnh tối lửa tắt đèn... Chúng ta cái kia... Cô nam quả nữ... Chung sống một chỗ... Ách, không tốt lắm...”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy hai hàng lông mày giãn ra, bật cười thành tiếng, tâm tư lay chuyển, khàn giọng nói “Thu nhi cảm thấy hai chúng ta đơn độc ở cùng một chỗ không tốt hay là mấy người bọn họ miện mồm không tốt?”

Thu Dịch Phi chột ngắc đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mộ Thiên Sơn, lúc này khoe miệng của hấn đang nở nụ cười tràn đầy ranh mãnh.

Cái rắm. Giun đũa đại pháp của đại ca ngày càng tinh tiến rồi, ở trước mặt hấn, dù che giấu bất kỳ chuyện gì, hấn đều có biện pháp nhìn thấu, nói ra chân tướng sự thật. cho nên che giấu tâm tư trước mặt hấn đều là phí công vô ích.

Thu Dịch Phi lúng ta lúng túng mỉm cười, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn trời nói “ah, đại ca, người xem, bầu trời thật nhiều sao, những vì sao thật tròn ah”

Trâu bò muối muối vừa dứt lời, hai mắt Cam cầu vòng đã đầy dấu chấm hỏi, lời cũng đã ra khỏi miệng “Tam cô nương, bầu trời lúc nào chẳng nhiều sao, mà các vì sao trên trời có hình tròn sao? chắc là mắt ta không tinh bằng mắt người rồi, ta nhìn hoài cũng chỉ thấy các vì sao chỉ là một điểm nhỏ xíu không rõ hình thù, các sư đệ, các người có nhìn ra gì không?”

Năm cầu vòng nhất trí lắc đầu nói “nhìn không ra, có lẽ là do mắt chúng ta nhìn không được tốt lắm”

Thu Dịch Phi cảm giác đồ mồ hôi trán, quyết định dậm chân hung dữ nói “sao lại không nhìn ra, rõ ràng là rất tròn mà, đại ca ta còn vừa gật đầu đồng ý kia kia” Thu tam cô nương không biết xấu hổ mà lời đại gia chống lưng của mình ra.

Quả nhiên vừa lời chiêu bài Mộ Thiên Sơn ra, đội hình cầu vòng đã lập tức thay đổi thái độ “a, oa, đúng đúng đúng là đúng đúng đúng, thật nhiều sao nha, các vì sao lại rất tròn nha”

Muội muối đại gia thỏa mãn hừ một tiếng, quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn thấy hấn cười mà như không cười nhìn nàng chăm chăm, Thu Dịch Phi nhìn không được mà cười hắc hắc thành tiếng.

Mộ Thiên Sơn không có vạch trần nàng, mà thật ra từ lúc vô thường đại ca hôn qua muội muội đại gia rồi thì càng ngày càng có thói quen yêu chiều hài tử.

Mộ Thiên Sơn đi đến bên ngựa, lấy từ trong túi vải bên hông ngựa ra một tấm vải đem trải dưới bóng cây bên cạnh đồng lửa, sau đó ngồi xếp bằng lên trên, vươn tay nói với Thu Dịch Phi “Thu nhi, tới đây với đại ca”

Thu Dịch Phi đi đến bên cạnh hấn, đang bắt chước theo cách ngồi của hấn thì đã bị Mộ Thiên Sơn ôm lấy, đặt nàng ngồi lên đùi hấn, lưng dán sát vào ngực hấn, y đang tạo hình kinh điển của vô lâm tình lữ.

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi hai má đỏ bừng, tâm tình thật tốt, thanh âm vô hạn ôn nhu, sủng nịch “đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi”

Thu Dịch Phi trong tai như nghe được thanh âm của đội hình cầu vòng “ah...ô...oa...” hấn không thể lập tức treo cổ tự vẫn ah.

Nàng đem mặt chôn sâu trong ngực Mộ đại gia, rầu rĩ nói “đại ca, người đem bọn họ làm đi “thật đáng ghét, mắc cỡ chết đi được.

Thu Dịch Phi cảm giác lồng ngực của Mộ Thiên Sơn hơi phập phồng như là thoải mái vô hạn nhưng lại cố nén cười mà thành

Đội tâm tình bình tĩnh trở lại, Mộ Thiên Sơn mới lên tiếng nói với đội hình cầu vòng “các người đừng cãi nhau nữa, mau tìm chỗ nghỉ ngơi, còn trêu chọc Thu nhi, ta làm các người”. Mộ đại gia tuy nói mấy lời ngoan độc nhưng trong thanh âm lại lộ ra vài phần ranh mãnh, không hề có chút sát ý.

Đội hình cầu vòng cảm thấy sư đệ thật không có muốn làm bọn họ thì vừa bày ra dáng vẻ “ta rất sợ đó” vừa bận rộn tìm nơi ngủ lưng, ồn ào một lúc rồi tiếng ngáy như sấm vang lên.

Một đám không tìm không phổi, tốc độ ngủ cũng nhanh hơn người ta...

Thu Dịch Phi nằm trong lồng ngực ấm áp, thoải mái đến mức muốn cười thành tiếng, bối rối một lát rồi cũng dần dần chìm vào mộng đẹp, cảm giác sau lưng mình đang được vỗ về, trước khi mất hẳn ý thức còn thầm nghĩ không biết đại ca nhà nàng có biết hát khúc hát ru của võ lâm hay không. . .

Ngày hôm sau, khi Thu Dịch Phi tỉnh lại phát hiện mình đang ở trên lưng ngựa, mặt trời cũng đã lên tới ngọn sào, như vậy là nàng đã ngủ từ tối qua thẳng tới trưa nay mới tỉnh lại.

Phát giác ra mình tham ngủ, Thu Dịch Phi trong lòng kinh hãi không thôi.

Nàng vậy mà có thể ngủ trên lưng ngựa, thậm chí còn ngủ rất ngon.

Từ lúc nào nàng lại thành như vậy.

Mộ Thiên Sơn phát hiện nàng đã tỉnh liền nhẹ giọng hỏi “ Thu nhi tỉnh? Có đói bụng không?”

“Cái kia. . .” Thu Dịch Phi do dự một chút, cắn cắn môi ra chiều trảng sĩ dứt cổ tay nói “ đói. . .”

Vốn muốn chịu đựng, sĩ diện nói rằng không nói nhưng mà Thu tam tiểu thư ngủ một mạch tới trưa đã đủ lười, vừa mở mắt lại đòi ăn. . .

Vừa lười vừa tham ăn. . .

Lại không xinh đẹp. . .

Đại ca thích nàng vì cái gì? Mắt hần có vấn đề rồi.

Mộ Thiên Sơn cúi đầu nhìn xuống thấy Thu Dịch Phi vẻ mặt do dự, nghi hoặc, hai đầu lông mày nhăn lại thì lên tiếng trấn an “ Thu nhi, ngươi không phải vừa lười vừa ham ăn, mà là do độc của ngươi lại muốn phát tác, lúc này thân thể của ngươi trở nên mệt mỏi hơn cho nên ngươi mới như vậy”. Nói tới chuyện độc phát tác thì Mộ Thiên Sơn cảm giác thân hình nhỏ nhắn trong ngực mình thoáng cứng lại, trong lòng hần cũng hiểu nàng đang nghĩ tới nỗi đau thấu tim khi độc phát tác.

Mộ Thiên Sơn nghĩ nếu không phải hần giữ Thu Dịch Phi lại, muốn nàng giúp hần độ công, nếu không phải hần cho nàng uống bán nguyệt đoạn tâm tán trước thì bây giờ mỗi tháng nàng sẽ không chịu nỗi đau thấu tim như thế, trong lòng tràn ngập hối hận, yên lặng lan tràn theo tiếng thở dài của hần.

Hần đường đường là chủ Thiên Khuyết cung, trước giờ làm việc đều là tùy tâm sở dục, muốn gì làm đó, chưa từng biết tới hối hận là gì. Nhưng mà lúc này trong lòng Mộ đại gia thực sự hối hận, cảm giác đó như day leo không ngừng sinh sôi nảy nở trong ngực hần, quấn lấy trái tim hần, làm cho hần cũng cảm thấy đau.

Không có thứ gì là không thể phá vỡ, chẳng qua là chưa gặp phải thứ có thể phá vỡ được nó mà thôi.

Mộ Thiên Sơn lúc trước vẫn cảm thấy mình là một khối thép vững chắc, không gì có thể phá vỡ nhưng khi tiểu nữ nhân nằm trong lòng hần, co rúm vì đau đớn thì hần mới giật mình nhận ra chẳng biết từ lúc nào, hần lại vì một nữ tử mà bị tình cảm quấn quanh rậm rịt.

Nữ tử kia, không phải tuyệt sắc, không gặp may, rất quật cường, yêu giả ngu thế nhưng mà hết lần này tới lần khác nàng đứng dưới ánh trăng thút thít ní non, gò má trắng nhợt, khuôn mặt đầy nước mắt đã không một tiếng động mà đi vào lòng hần.

Mộ Thiên Sơn ôm chặt Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “ Thu nhi đừng sợ, chờ khi chúng ta tìm được lão già chết tiệt sẽ bức hần giao ra giải dược, ngươi sẽ không cần mỗi tháng đều chịu đau đớn công tâm nữa”

Thu Dịch Phi gật gật đầu, nói: “Ân! Không có việc gì! Chẳng phải mỗi tháng một lần, mỗi lần lại chảy chút máu, người đau tẽ rần rần thôi mà, ta vẫn chịu được” cái rầm, cô nài nài ta coi như là đau bụng kinh thôi.

Quay đầu nhìn chung quanh, Thu Dịch Phi hỏi “ các cầu vồng sư huynh của ngươi đâu? Đều đi hết rồi chứ?” lại nghiêng đầu nhìn xuống lưng ngựa hỏi tiếp “ sáu cái bao tải chứa nhất điểm hồng của ta đâu?”

Mộ Thiên Sơn cười ha hả nói “ ta đã giao cho bọn hần việc khác để làm, muốn bọn họ về Thiên Khuyết cung trước, sáu bao tải nhất điểm hồng của ngươi, ngoài trừ trái ngày hôm qua ngươi cắn một ngụm thì tất cả đều được bọn hần mang về luôn rồi”

Thu Dịch Phi nghe nói tới nhất điểm hồng ngày hôm qua được giữ lại, lại nhớ tới sau khi nàng cắn nó, than đắng thì đại ca đã hôn nàng thật lâu, nghĩ tới đó thì mặt lại đỏ bừng.

Mộ Thiên Sơn nhìn mặt Thu Dịch Phi đỏ như tôm luộc thì nhịn không được cười khẽ một tiếng, vô hạn ôn nhu nói “ Thu nhi, cái nhất điểm hồng kia, đại ca sẽ cùng ăn với ngươi”

Thu Dịch Phi nghe vậy mặt càng đỏ hơn, từ má lan đến tai rồi kéo dài xuống tận cổ, huyết dịch toàn thân lại như dâng ngược về phía đỉnh đầu.

Thẹn thùng, ngượng ngùng, Thu tiểu muội lấy hết dũng khí, vô cùng gian nan ngẩng đầu, tựa như là do dự thật lâu, như là muốn nói rõ ràng suy nghĩ của mình nhưng lại thấy rất khó để mở miệng, càng do dự lại càng thẹn thùng, càng thẹn thùng cả làm người ta chờ mong nàng sẽ nói ra những lời chân tình động lòng người. Ai ngờ, Thu tam cô nương giãy dụa hồi lâu mới gian nan nói ra một câu “ đại ca, ta đói”

Dưới ánh mắt trời, một con ngựa, một đôi người; nam thì phong hoa tuyết đại ôm chặt nữ tử trong lòng, nữ tử ngẩng đầu nhìn nam tử, nam tử dù vẻ mặt vẫn tươi cười nhưng thực ra trong lòng đang bị nội thương trầm trọng.

Mộ Thiên Sơn rút cuộc cũng biết, cái gì gọi là phá hư phong cảnh

Mộ đại gia vừa rồi còn vô cùng lạc quan, lừa mình dối người, cho rằng Thu muội của hắn sẽ bày tỏ chân tình, kết quả... Nàng mặt mũi đỏ bừng, hai mắt tỏa sáng mang theo biểu lộ mê người, bộ dáng muốn nói lại thôi, thâm tình bày tỏ cùng hắn là nàng đối.

Hai chân Mộ Thiên Sơn hung hăng thúc vào bụng ngựa mà mã đồng chỉ đột nhiên bị ấn đau liền vùng bốn chân chạy như điên.

Mộ đại gia ổn định tâm tình rồi mới nói với tiểu nữ nhân trong ngực “ sắp tới Vĩnh Viễn thành rồi, đến đó chúng ta sẽ tới Thúy Phong lại dùng cơm”

Tiến vào Vĩnh Viễn thành, Thu Dịch Phi lập tức bị những dây đèn đủ màu sắc treo trước cửa của mỗi nhà hấp dẫn, hưng phấn hỏi “ đại ca, sao ở đây nhà nào cũng treo đèn? Ban ngày đã đẹp vậy rồi, nếu tối tới thì không biết còn đẹp tới mức nào nữa”

Mộ Thiên Sơn cười nói “ hôm nay là ngày hội hóa trang ở Vĩnh Viễn thành”

Thu Dịch Phi kỳ quái hỏi: “Cái gì là hội hóa trang?”

Mộ Thiên Sơn đáp: ” hội hóa trang là ngày lễ ở Vĩnh Viễn thành, vào ngày này mọi người đều mặc xiêm y xinh đẹp nhất, đó chính là trang phục hóa trang của bọn họ, một người Vĩnh Viễn thành được bao nhiêu tuổi thì có bấy nhiêu bộ đồ hóa trang”

Thu Dịch Phi tiếp tục hỏi: ” lễ hội hóa trang với trang phục hóa trang thì có liên quan gì tới đèn màu?”

Mộ Thiên Sơn kiên nhẫn đáp: ” hội hóa trang nghĩa là tới hôm nay, mọi người viết tên mình lên trên đèn màu, đi đến bãi đất trống ở Vĩnh Viễn thành, chỗ đó có một mê cung, người Vĩnh Viễn thành có một truyền thuyết rằng, nam tử và nữ tử cầm theo đèn màu đi vào mê cung, nếu có thể gặp nhau trong đó, cùng trao đổi đèn màu cho nhau thì sau này sẽ trở thành một đôi vợ chồng ân ái tới già”. Mộ Thiên Sơn nói xong cúi đầu nhìn Thu Dịch Phi nói tiếp “ cuối cùng cũng kịp mang người tới hội hóa trang rồi”

Thu Dịch Phi nghe vậy khẽ giật mình, hai mắt mở to, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Thu tam cô nương tươi cười như hoa, hai mắt bừng sáng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, tính nói gì đó thì: cô lố..cô lố...

Cái bụng không chịu nghe lời mà phát ra những âm thanh xấu hổ, phản ánh tình trạng đói bụng của nàng, chính thức phá hư phong cảnh một lần nữa.

Những lời định nói liền nuốt trở lại, Thu Dịch Phi vẻ mặt thẹn thùng, xấu hổ nhắm mắt lại, gian nan nói “ đại ca, chúng ta vẫn nên ăn cơm trước đi”

Mộ đại gia lại thở dài lần nữa.

Nhiều năm về sau, vô lâm thịnh hành một tập quán, khi ở chung cùng nữ nhân mình yêu đều mang theo một túi màn thầu, chuẩn bị để khi hai người đang tâm tình trào dâng, kích tình bốc cháy thì cái bụng đói lại lên tiếng làm phá hư phong cảnh.

Về sau có người khảo chứng, tập tục này do một vị đại gia có thể nhất thống thiên hạ nhưng cuối cùng vì làm cho một mỗ nữ thương tâm gần chết mà từ đó buông tha cả thiên hạ sáng chế ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: MỸ NHÂN ÁO TRẮNG

Khi hai người tiến vào Vĩnh Viễn thành, Mộ Thiên Sơn liền giục ngựa đi thẳng tới Thúy Phong lâu, trấn an cái bụng của tâm can muội tử bằng một bàn đầy sơn hào hải vị. Thu Dịch Phi ra sức cản quét, sau khi nuốt xong ngụm bánh ngọt cuối cùng, thảo mẫn vuốt vuốt bụng nói “ cuối cùng cũng ăn no rồi, đại ca, ăn ngon thật nha”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy nhếch mày, khoe miệng lộ ra nụ cười xấu xa, duỗi tay kéo Thu Dịch Phi từ trên ghế tiến vào lòng, để nàng ngồi trên đầu mình. Thu Dịch Phi bị hành động đột ngột của hắn làm cho sợ, ngơ ngác ngồi yên trên đùi Mộ đại gia, hai mắt mở to không chớp nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của đại ca nhà nàng, sau đó khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng.

Mộ Thiên Sơn nhìn nữ oa hai má đỏ bừng trong ngực, ôn nhu nói lời đầy ẩn ý “ Thu nhi vừa nói : đại ca ăn ngon thật, vậy đại ca cũng muốn biết có phải Thu nhi ăn cũng ngon không?”

Thu Dịch Phi bị ánh mắt nóng bỏng của Mộ đại gia nhìn chần chú thì thì gian nan nháy mắt rồi lặng lẽ nuốt nước miếng một cái, lại hơi bất an mà thè lưỡi liếm môi một vòng, nhỏ giọng nói “ ta nói là, đại ca, cơm ăn ngon thật”

Khi Mộ Thiên Sơn nhìn thấy Thu Dịch Phi lè lưỡi liếm môi thì nơi mềm mại nhất trong lòng hắn như bị cái gì đó hung hăng van chạ, đánh thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng hắn, nhu tình tràn lan khắp thân thể. Mộ Thiên Sơn liền cúi đầu, dán môi lên hai cánh môi đỏ hồng của nàng, trần trọc nhẹ mát, triển miên quần quýt cho đến khi tiểu nữ nhân hít thở không thông mới bằng lòng bỏ qua.

Triển miên qua, Mộ Thiên Sơn cúi đầu nói nhỏ bên tai Thu Dịch Phi “ Thu nhi ăn càng ngon hơn”

Thu Dịch Phi bị những lời của vô lại đại ca làm cho khuôn mặt càng thêm nóng đỏ, cúi đầu ngượng ngùng nói “ cái kia, về sau ta ăn cơm, người ăn Thu nhi”. Nói xong mới biết mình hồ to rồi, ý của nàng là người cảm thấy người ăn ngon sao? vậy thì người ăn người, ta ăn cơm, cho người đói chết.

Kết quả, vốn là muốn trêu chọc mà sau khi nàng nói xong lại thành ra khiêu khích xuân tình.

Về sau đợi nhân gia ăn no rồi người hãy tới thân nhân gia nha, có được hay không?

Mộ Thiên Sơn vui vẻ cười lớn tiếng “ tốt lắm, tốt lắm, đại ca cả ngày không ăn cơm cũng vui vẻ chịu đựng”

Thu Dịch Phi vô hạn thẹn thùng, vội rời khỏi đùi Mộ Thiên Sơn, đưa tay che mặt chạy ra khỏi phòng.

Nhưng mà, đừng nói một nén nhang, nhang còn chưa có đốt nàng đã nhanh chóng quanh trở lại.

Muội muội đại gia đứng ngay cửa, hai bàn tay nhỏ bé không ngừng vãn về chéo áo, chốc lát đã làm cho tà áo bằng tơ lụa cao cấp nhăn nhúm thành một đoàn rất khó coi, trong lòng nàng lúc này cũng suy nghĩ rồi bởi : ta thật là bị nước vào làm hồng đầu óc rồi nha. Cô nương khác bị hôn một phen thì thẹn thùng trốn vào phòng, ta sao lại bị hôn xong còn chạy ra ngoài? Thật sự là xấu hổ chết đi được.

Mộ Thiên Sơn đứng dậy đi đến bên cạnh Thu Dịch Phi, ôn nhu nắm lấy tay nàng, nhỏ nhẹ nói “ Thu nhi, đại ca mang người đi mua đèn màu được không? buổi tối chúng ta đi mê cung đi”

Thu Dịch Phi hai mắt sáng ngời, lập tức gật đầu nói “ tốt” nói xong lại có chút bất an hỏi “ nhưng mà buổi tối đi mê cung, nếu ta không tìm được đại ca thì nên làm sao?” tìm không thấy thì không phải là bọn họ không thể bên nhau tới già sao?

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi, nhẹ giọng nói “ sẽ không có chuyện không tìm thấy, bất luận Thu nhi ở đâu, đại ca đều tìm được người”

Thu Dịch Phi tươi cười ngọt ngào.

Đại ca nhà nàng đúng là đại gia nha, không chỉ đẹp mắt mà võ công còn cao cường, ngay cả chuyện trinh thám tìm người cũng có lòng tin như vậy.

Cần gì tới cái mũi của vương tài nữ (vương tài là con chó á), vương tài tốt cũng không bằng một góc của đại ca nhà nàng ah (té ghê

Mộ Thiên Sơn trước tiên đưa Thu Dịch Phi tới tú phưởng cạnh Thúy Phong lầu lựa chọn vải tốt nhất để may cho cho nàng và mình một bộ trang phục hóa trang, thỏa thuận với sau hai canh giờ nữa sẽ tới lấy hàng. Mộ đại gia không nói mình là lão bản mà chỉ rút ra một xấp ngân phiếu dày cộp, sau đó cười như gió xuân mà nói với tiểu nhị “ tiền không quan trọng, phải nhanh”

Ra khỏi tú phưởng, Thu Dịch Phi nhìn không được mà hỏi “ đại ca vì sao không nói mình là Tập Cận Đường? như vậy khỏi phải mất tiền ngay trong tiệm của mình ah”

Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi, thần nhiên nói “ cấp bậc tiểu nhị còn chưa đủ tư cách để gặp mặt lão bản”

Thu Dịch Phi cảm thấy sau lưng có một làn gió lạnh thổi gia làm nàng nổi cả da gà, không kiềm chế được mà run rẩy.

Kẻ có tiền đúng là kiêu ngạo, dùng tiền nện người nhà mình chứ nhất định không chịu ra mặt.

Mộ đại gia đưa tiểu nữ nhân âm yếm đến một con phố khác, Thu Dịch Phi vừa nhìn thấy lập tức lâm vào tình trạng si ngốc. Cả con đường đều là những cửa tiệm làm đèn màu, trước mỗi cửa hàng đều treo kín các loại đèn màu đủ mọi màu sắc, hình dáng, kích cỡ... Mỗi khi có gió thổi qua những chiếc đèn màu lại lay động theo làn gió, tạo ra những hào quang đẹp mắt. Thu Dịch Phi nhìn tới hoa mắt mà vẫn không muốn dời đi, cao hứng nói “ đại ca, ta muốn mua thật nhiều đèn màu, đẹp quá đi”

Thu Dịch Phi vừa dứt lời, lập tức đó lấy ánh mắt tò mò và ngạc nhiên của mọi người.

Âm thanh phần nộ bắt đầu xôn xao nổi lên “ móa, thật là hết biết. Nữ nhân, giữa ban ngày ban mặt lại đòi mua mấy cái đèn màu. Thật là phóng đảng ah”

Có người quay sang răn dạy con gái của mình “ con gái, đừng bắt chước nàng nha, nàng là nữ nhân xấu, chúng ta cùng khinh bỉ nàng”

Có người nhìn Mộ Thiên Sơn bằng ánh mắt tràn đầy thương cảm, quay đầu sang nói với một phụ nhân bên cạnh hẳn “lão bà, người so với cô nương kia tuy không đẹp bằng nàng, tuổi lớn hơn nàng, tóc ít hơn nàng, ngực nhỏ hơn nàng nhưng người là một cô nương tốt. Vị tuần nhi bên cạnh nàng thật là tội nghiệp, thật là đáng tiếc, sao có mắt như mù, chọn trúng một cô nương phóng đảng như vậy ah”

Vừa mới dứt lời, còn chưa tới lượt Mộ đại gia ra tay thì phụ nhân bên cạnh đã cho hẳn một đập, còn lớn tiếng mắng “ngươi, đồ con lừa này, ngươi đang ca ngợi ta hay là chà đập ta hả? ta mà già sao? cái này gọi là thành thực. Ta không phải là ít tóc, tục ngữ có câu quý nhân không dính trọng phát. Ngươi thì biết cái gì, ngươi lão bất tử này, lại biết ngực ai lớn hơn nữa, hôm nay ta không chơi chết ngươi, ta không phải ngươi lấy đây”

Nói xong lại thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Cho nên nói, vợ chồng đều là oan gia kiếp trước thật không sai chút nào.

Đột nhiên khung cảnh trở nên an tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, hai vợ chồng còn đang cãi vã náo nhiệt thì miệng há to nhưng không phát ra được bất kỳ thanh âm nào.

Thu Dịch Phi giương mắt nhìn về phía Mộ Thiên Sơn, hỏi: “Đại ca, ngươi cho bọn hán được gì rồi hả?”

Mộ Thiên Sơn khiêu mi nói “nếu không sợ ngươi sẽ không vui thì đại ca đã cho hạ độc bọn họ chứ không phải chỉ là ách được” Mẹ kiếp, dám ở trước mặt lão tử thảo luận tới vấn đề bộ ngực của tiểu nữ nhân của lão tử, chưa cất lưỡi ngươi để ngâm rượu là lão tử ta nhân từ lắm rồi.

Thu Dịch Phi con mắt vòng vo mấy vòng, tâm tư bắt đầu hiểu ra, cao giọng hỏi “chẳng lẽ số lượng đèn màu đại biểu cho số lượng bạn tình sao?”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười gật đầu, nói: “Thu nhi tâm tư thông minh, mới đó đã đoán ra rồi”

Thu Dịch Phi toát mồ hôi lạnh.

Phong tục của Vĩnh Viễn thành thật là kỳ quái ah.

Thu Dịch Phi còn đang âm thầm than thở, Mộ Thiên Sơn đã nắm tay nàng đi vào một cửa hàng bán đèn màu, chỉ tay vào cái đèn có vẽ đôi uyên ương nói với nàng “Thu nhi thích hai cái đèn màu này không?” Thu Dịch Phi nhìn đôi uyên ương quấn quýt với nhau thì khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nhẹ giọng nói “xem rất đẹp”

Mộ Thiên Sơn vẽ mặt tươi cười hỏi mua hai cái đèn màu, lại hỏi mượn bút mực của lão bản để viết tên hán và Thu Dịch Phi.

Lão bản vừa lấy bút mực vừa tươi cười mập mờ nhìn hai người đang xuân tình nhộn nhạo, cho đến khi Thu Dịch Phi mặt đỏ tới mang tai, làm cho nàng bắt đầu oán giận quay về phía đại ca, trong lòng âm thầm chờ mong hẳn sẽ ra tay xử lý lão bản bán đèn màu: ngươi mau nhắm con mắt chó của ngươi lại, còn nhìn nữa lão tử móc mắt ngươi ra bắn bì.

Rất tiếc là Thu tam cô nương đã bị một phen thất vọng, đại ca nàng chẳng những không có ý móc mắt người ta mà ngược lại còn rất hưởng thụ cảm giác người ta nhìn ra tình cảm của hán và muội muội, cho đến khi Thu Dịch Phi tức giận đậm chân nói “ta muốn đi nhà xí” dứt lời liền xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Thực ra đó chỉ là cái cớ, chẳng qua là muốn thoát khỏi sự ngại ngùng mà thôi.

Thu Dịch Phi chạy đến một ngõ nhỏ thì bị một cái đèn màu vẽ phong cảnh núi sông hấp dẫn, bức tranh trên đèn kia chính là vẽ núi Thu Dương và sông Thu Dương nơi nàng đã sinh sống bao nhiêu năm qua.

Thu Dịch Phi nhìn thấy bức tranh vẽ cảnh quê nhà thì trong nội tâm nhiệt huyết sôi trào, không ngờ cảnh sắc quê nhà nàng lại cũng được vẽ lên đèn màu. Thu Dịch Phi âm thầm kinh ngạc, chậm rãi đi đến trước đèn màu, đang muốn đưa tay lấy đèn màu thì một cánh tay trắng nõn đã đi trước nàng một bước, lấy đèn màu xuống.

Thu Dịch Phi quay đầu nhìn lại, cả người không khỏi nao nao

Mới đầu, nàng vẫn cho rằng nhị tỷ mình là người đẹp nhất, nhưng sau này gặp được Kim Thiên Hương thì nàng thấy nhị tỷ cũng bình thường thôi, nàng còn cho rằng Kim Thiên Hương chính là đệ nhất mỹ nhân. Nhưng bây giờ nhìn thấy mỹ nhân một thân bạch y đứng dưới đèn màu, nàng lại cảm thấy nhận xét của mình lần nữa lại sai rồi.

Mỹ nhân áo trắng này so với Kim Thiên Hương còn đẹp hơn ba phần.

Thu tam cô nương cho tới giờ chưa từng vì vẻ bên ngoài mà có bất kỳ băn khoăn và lo lắng gì, nhưng sau khi nhìn thấy mỹ nhân áo trắng thân hình cao gầy cân xứng, tư sắc tuyệt đại khuyh thành, tuy chỉ một thân áo trắng đơn sơ, đầu không trâm cài tóc, thân không mang ngọc bội nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp diễm lệ vô song... lúc này Thu tam tiểu thư không thể bình tĩnh được nữa.

Thu Dịch Phi âm thầm thổn thức: ngươi trưởng thành như vậy, có nghĩ để cho những nữ nhân khác sống không?

Thu Dịch Phi nội tâm đang thổn thức thì mỹ nhân áo trắng tươi cười với nàng, rồi đưa tay chỉ vào đèn màu, ra ý hỏi thăm.

Thu Dịch Phi ngờ ngác một chút liền hiểu ra, mỹ nhân áo trắng muốn hỏi nàng có phải nhìn trúng cái đèn màu này hay không. Trong lòng Thu tam tiểu thư

đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ: lão thiên gia rốt cuộc cũng có chút công bằng, ban cho nữ tử này dung nhan tuyệt sắc thì lại lấy đi thanh âm của nàng.

Thu Dịch Phi vô cùng hòa ái đến gần mỹ nhân áo trắng nói “ta đã có đèn màu rồi, chỉ là thấy phong cảnh trên đèn này rất đẹp nên mới muốn lấy xem một chút, nếu tỷ thích nó thì cứ mua đi, ta không có muốn mua đâu”

Mỹ nhân áo trắng nghe vậy liền tươi cười rạng rỡ, Thu Dịch Phi lập tức cảm thấy như có muôn vạn đóa hoa đang nở rộ trước mặt, làm cho mỹ nhân áo trắng càng thêm xinh đẹp vô song.

Hai người còn đang âm thầm tác động qua lại lẫn nhau thì Thu Dịch Phi đột nhiên nghe được thanh âm của vô thường đại ca vang lên bên tai “Thu nhi càng ngày càng tinh nghịch, mới đó mà đã chạy tới đây rồi”

Thu Dịch Phi nghe vậy cũng mỉm cười đáp “đại ca cũng tinh nghịch, không thấy ta thì cũng chạy loạn khắp nơi để tìm, nếu không tìm thấy ta mà ta lại quay lại tìm người thì chẳng phải hai chúng ta đã lạc nhau rồi sao”

Mộ Thiên Sơn ha ha sùng nịch cười cười, sau đó giống như lơ đãng liếc qua mỹ nhân áo trắng một cái.

Khi ánh mắt của Mộ Thiên Sơn rơi vào chỗ mỹ nhân áo trắng, tâm của Thu Dịch Phi đột nhiên cảm thấy đau đớn, mãnh liệt run rẩy.

Mỹ nhân áo trắng một thân bạch y thanh thuần, mà Mộ Thiên Sơn cũng vận một bộ cẩm y trắng tinh, hai người đẹp tuyệt thế vô song, hai thân ảnh trắng thuần như trích tiên, đứng chung một chỗ đúng là tuyệt phối.

Thu Dịch Phi đột nhiên cảm giác được mình ở trước mặt mỹ nhân áo trắng trở nên vô cùng nhỏ bé, mờ nhạt... Trong lúc nhất thời nghĩ mãi cũng không hiểu Mộ Thiên Sơn vừa ý nàng ở điểm nào. Ai cũng biết hắn chỉ thích người đẹp, nàng có thể lọt vào mắt của hắn là kỳ tích ngoài ý muốn, chỉ sợ sau này chuyên gia phân tích của võ lâm sẽ đem chuyện này ra để làm ví dụ, chứng minh cho việc nhân sĩ võ lâm luyện võ nhiều quá có khi sẽ sinh ra thẩm mỹ biến thái, tình yêu phản nghịch...

Thu Dịch Phi trong nội tâm chợt thấy hoảng loạn, nàng muốn biết nhưng chỉ sợ biết rồi sẽ thất vọng. Đại ca nhìn thấy mỹ nhân áo trắng sẽ động tâm sao? sẽ thích nàng sao? Nếu thật thích nàng thì hắn còn thích mình không? Hắn có thể sau một cái liếc mắt này sẽ mua thêm một chiếc đèn màu không? Nếu hắn hai tay cầm hai cái đèn màu vậy thì mình phải làm gì? Đưa đèn màu cho hắn hay là đem đến am ni cô để hiến cho Phật tổ?

Mộ Thiên Sơn ánh mắt giống như lơ đãng rơi vào chỗ mỹ nhân áo trắng, chỉ chớp mắt thôi nhưng trong lòng Thu Dịch Phi đã có ngàn vạn suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: MUỘI MUỘI PHÁT ĐỘC, ĐẠI CA GIẬN HỒ

Mộ Thiên Sơn ánh mắt giống như lơ đãng rơi vào chỗ mỹ nhân áo trắng, mà mỹ nhân áo trắng sau khi bắt gặp ánh mắt của hắn thì trở nên ngẩn ngơ, tâm của Thu Dịch Phi càng thêm xiết chặt, lặng lẽ nhìn Mộ Thiên Sơn, lòng cho chút sợ hãi lại lo lắng, bất an, bỗng nhiên Mộ Thiên Sơn quay lại nhìn nàng, bốn mắt đan xen nhau.

Thu Dịch Phi không khỏi nao nao, nàng không nghĩ tới, ánh mắt Mộ Thiên Sơn lại nhanh chóng rời khỏi mỹ nhân áo trắng như vậy, càng làm cho nàng bất ngờ hơn là đại ca nàng nhìn thấy mỹ nhân áo trắng mà không có bất kỳ biểu hiện nào, lông mày không nhướng lên, miệng không há ra, mặt không chút biểu tình, giống như hắn vừa nhìn thấy chỉ là một áng mây hay là một thứ cặn bã gì đó mà thôi.

Trong lòng Thu Dịch Phi bắt đầu có cảm giác mừng rỡ, đại ca nàng đối mặt với cực phẩm mỹ nhân mà mí mắt cũng không động một cái, lướt qua nàng rồi quay lại nhìn nàng mà thôi.

Thu Dịch Phi từ chỗ lo lắng chuyển sang vui mừng thì bỗng phát giác Mộ Thiên Sơn đang nhướng mày nhìn mình nghiền ngẫm, khoe miệng còn mỉm cười phảng phất ý hiểu rõ, Thu Dịch Phi thẹn thùng cúi đầu. Mộ Thiên Sơn nắm tay nàng, ôn nhu nói “Thu nhi, đi thôi, chúng ta nên đi lấy trang phục hóa trang rồi”

Thu Dịch Phi quay đầu nói lời tạm biệt với mỹ nhân áo trắng, nhưng nàng còn đang kinh ngạc nhìn Mộ Thiên Sơn nên không để ý tới Thu Dịch Phi. Thu Dịch Phi bủn rủn đi theo Mộ Thiên Sơn rời khỏi phố đèn màu, nghĩ tới mỹ nhân áo trắng si ngốc nhìn Mộ Thiên Sơn thì trong lòng lại có chút gợn sóng, nhẹ giọng hỏi “đại ca, người thấy vị tỷ tỷ vừa rồi đẹp không?”

Mộ Thiên Sơn nói: “Cực đẹp!”

Thu Dịch Phi trong nội tâm run lên, còn nói: “Vừa rồi vị tỷ tỷ kia, giống như rất thích người!”

Mộ Thiên Sơn khiêu mi nói: “Nữ tử trong thiên hạ có mấy người sẽ không thích ta?”

Thu Dịch Phi trong nội tâm một hồi cuộn cuộn

Cái rắm. Nếu không phải nàng đã lỡ cùng hắn nói chuyện yêu đương, thật muốn hung hăng mĩa mai hắn vài câu. Quá mức tự kỷ rồi.

Thu Dịch Phi cúi đầu trầm ngâm một lát lại hỏi Mộ Thiên Sơn “đại ca vì cái gì mà thích Thu nhi?”

Mộ Thiên Sơn cúi đầu chăm chú nhìn tiểu nha đầu, khóe miệng lại hiện ra nụ cười mỉ người “bởi vì Thu nhi là Thu nhi”

Thu Dịch Phi nghe xong rủ mắt xuống, khẽ mím môi nhưng về vui sướng tên mặt cũng không cách nào che giấu nổi.

Thu tam cô nương vì một câu “bởi vì Thu nhi là Thu nhi” của Mộ đại gia mà tâm như nở hoa.

Mộ Thiên Sơn đưa Thu Dịch Phi đến tú phường cạnh Thúy Phong lâu lấy trang phục hóa trang, tú nương đưa cho xiêm y cho hai người rồi dẫn bọn họ đến phòng thử đồ. Trong phòng thử đồ, Thu Dịch Phi nghe trộm được tiếng nam nữ nói chuyện ở phòng bên, nàng nhớ Mộ Thiên Sơn đã từng nói với nàng Thúy Phong lâu là hoa lâu đệ nhất ở Vĩnh Viễn thành, nói thẳng ra là kỹ viện đệ nhất ah.

Thu Dịch Phi vừa thay đồ, vừa nghe kiều nữ và đại gia bên kỹ viện nói chuyện.

Kiều nữ ớn ớn nói “công tử rất thích Thục Dục sao?”

Đại gia say đắm đáp “thích, thích tới mức hận không được đem người sát nhát vào cơ thể ta”

Kiều nữ lại thò thè “vậy, công tử vì sao lại thích Thục Dục”

Đại gia tình thâm nói “bởi vì Thục Dục chính là Thục Dục ah”

Thu Dịch Phi hai chân lão đảo, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống, may mà nàng kịp vịn vào tường.

Thay quần áo xong, Thu Dịch Phi đi ra khỏi phòng thử đồ, phát hiện Mộ Thiên Sơn còn chưa có ra, chắc là đại ca nàng quá mức chinh chu cho nên thời gian mặc quần áo cũng nhiều hơn. Trong tiệm cũng có mấy đôi nam nữ đang lựa mua xiêm y, vừa lúc phải đợi Mộ Thiên Sơn cho nên Thu Dịch Phi lại tiếp tục hóng hớt chuyện của người khác.

Nam nhân nói “tiểu muội, người hôm nay thật xinh đẹp, đại ca càng nhìn càng thích”

Nữ nhân nói: “Lang, người vì cái gì yêu thích ta?”

Nam nhân đáp “bởi vì tiểu muội chính là tiểu muội ah”

Thu Dịch Phi nhanh chóng đi tới bên cạnh vách tường trong đại sảnh.

Cái rắm. Lúc này mà không vịn tường thì cô nãi nãi ta chắc chắn sẽ tiếp xúc với đất mẹ thân yêu ah.

Thu Dịch Phi dựa người vào tường, tiếp tục nghe lén thì chợt có người gọi nàng “Thu nhi”

Thu Dịch Phi quay đầu đi, trông thấy Mộ Thiên Sơn đang đứng cách đó không xa, khóe miệng hiện ra nụ cười so với khóe còn khó coi hơn, khẽ gọi một tiếng “đại ca”. Đợi Mộ Thiên Sơn đi tới bên cạnh nàng, Thu Dịch Phi chăm chú nhìn hắn nói “đại ca, người hôm nay anh tuần cực kỳ, ta càng nhìn càng thích, mà ta thích người nguyên nhân chỉ vì đại ca chính là đại ca”

Thu Dịch Phi vừa dứt lời, chung quanh đã vang lên tiếng xì xào bán tán, tất cả đều nhắm vào nàng.

Nữ nói “Lang, nàng nghe lén chúng ta nói chuyện”

Nam “người sao lại bắt chước chúng ta nói chuyện”

Thu Dịch Phi thần nhiên trả lời “ai nói ta bắt chước các người nói chuyện, đại ca nhà ta cũng từng nói với ta như vậy”. Nói xong quay sang nhìn Mộ Thiên Sơn, bộ dáng đang từ sói ác hung hăng chuẩn bị chiến đấu chuyển sang cừ non hiền lành đáng yêu...

Mộ Thiên Sơn về mặt bình tĩnh, thanh âm thần nhiên nói với Thu Dịch Phi “Thu nhi, chúng ta đi mê cung đi”. Nói xong liền cầm một cái đèn màu trong tay đưa cho nàng, rồi nhấc chân rời đi.

Thu Dịch Phi đi theo Mộ Thiên Sơn, nhìn bóng lưng to lớn của hắn, nhịn không được mà làm một cái mặt quỷ.

Hừ! Thối tính tình a, vô duyên vô cớ đùa nghịch tiểu cô nương người ta, còn dùng công thức tán gái kinh điển “bởi vì nàng là nàng, cho nên ta thích nàng” làm ảnh hưởng tâm hồn ngây thơ của thiếu nữ, ta còn chưa tính sổ với người, người đã tức giận với ta. Hừ.

Cầu cho người tối ngủ bị muỗi chích đầy mặt, người thích đẹp như vậy, để coi người làm sao nhìn người. Hừ.

Mộ Thiên Sơn một đường đi thẳng, không quay đầu lại nhưng sau lưng như có mắt, Thu Dịch Phi chậm rãi bước đi thì hần cũng liền bước chậm lại, Thu Dịch Phi đi nhanh thì hần cũng tăng tốc. Dù thế nào thì cũng duy trì khoảng cách giữa nàng và hần khoảng hai bước chân, không để cho hai người quá cách xa nhau nhưng cũng không để cho nàng tới gần hần.

Thu Dịch Phi trong nội tâm ảo não không thôi, không biết làm sao mà đại ca lại giờ thói vô thường ra rồi, cho nên khi Mộ Thiên Sơn dừng bước nàng vẫn còn trầm tư suy nghĩ. Rốt cuộc là nàng đã chọc trúng chỗ nào của vô thường đại gia, làm cho hần khó chịu đưa lưng về phía nàng như vậy, ngay lúc nàng muốn vượt lên đi cạnh hần thì đột nhiên cảm thấy hần quay lưng lại với nàng như vậy trông thực xa cách.

Cảm nhận được điều này, Thu Dịch Phi cảm giác trong lòng rất đau, nước mắt nhịn không được mà rơi ra.

Cảm giác đau buốt này làm cho Thu Dịch Phi hiểu được nàng ngày càng quyến luyến đại ca, cảm giác như người đi phía trước đột nhiên dừng lại mà không báo trước làm cho người vô tội như nàng bị đụng trúng, Thu Dịch Phi vừa xoa mũi, vừa ủy khuất gọi “đại ca”

Mộ đại gia vốn đang thẳng lưng đi về phía trước, nghe tiếng gọi của Thu Dịch Phi thì cái lưng đã có chút mềm lại nhưng chỉ trong nháy mắt lại cứng ngắt như lúc đầu.

Mộ đại gia không quay đầu lại, cứng rắn nói với tiểu cô nương ở sau lưng “nơi này là lối vào mê cung của Vĩnh Viễn thành, ở giữa có Nhân Tinh đài, ta chờ ngươi ở đó,” dứt lời liền nhấc chân đi thẳng.

Thu Dịch Phi đang tính đuổi theo thì thấy Mộ Thiên Sơn vừa đi qua là lối vào, bên trên lại có tấm bảng viết một chữ “nam” thật to. Thu Dịch Phi lập tức dừng bước, quay đầu nhìn sang lối vào bên cạnh, bên trên cũng có tấm bảng viết chữ “nữ” thật to.

Theo Thu Dịch Phi thấy lối vào mê cung này chẳng khác gì so với phân biệt nhà xí nam và nữ.

Sắc trời cũng tối dần, Thu Dịch Phi cầm theo đèn màu, xiêm y lộng lẫy cùng các cô nương khác đi vào mê cung.

Đi vào mê cung, các cô nương bắt đầu chia ra, riêng nàng vẫn đi thẳng theo lối mòn phía trước.

Thu Dịch Phi không để ý tới đường đi lăm, trong đầu chỉ lo suy nghĩ tới con giận của đại ca.

Nàng dám xác định, vô thường đại ca vì trong lòng không thoải mái mới sinh ra giận dữ, đường đường là vô lâm đệ nhất đại gia mà lại phát cáu với một tiểu cô nương, thật mất mặt.

Thu Dịch Phi tức giận nghĩ, vừa bước về phía trước, đột nhiên bị một bóng trắng dựa vào một nơi hẻo lánh thu hút ánh mắt.

Chậm rãi đi đến gần, Thu Dịch Phi mới phát hiện ra bóng trắng đó chính là mỹ nhân áo trắng nàng mới gặp được trên phố.

Mỹ nhân áo trắng đang dựa người vào góc, sắc mặt tái nhợt không chút máu, hai tay đặt trước ngực, lồng ngực đang phập phồng lên xuống, há miệng thở dốc. Thu Dịch Phi đi đến gần nàng, thấy nàng vì thống khổ vạn phần mà căng lộ ra vẻ điên dại đáng yêu, trong lòng không khỏi cảm thấy thương tiếc, lên tiếng hỏi “tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy? ngươi đau ở đâu?”

Mỹ nhân áo trắng nhướng mắt, duỗi tay chỉ vào đèn màu bên cạnh, Thu Dịch Phi lại hỏi “tỷ tỷ, ngươi muốn ta đem giúp đèn màu này tới chỗ già đài, giao cho ...ngươi sao?” Thu Dịch Phi định nói là tình nhân nhưng lời tới bên miệng lại thu vào.

Mỹ nhân áo trắng ôm ngực, gian nan gật đầu, Thu Dịch Phi cảm đèn màu của mỹ nhân áo trắng lên thì thấy đúng là cái vẽ cánh què nhà nàng trước kia, Thu Dịch Phi liền nói “tỷ tỷ, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đem đèn màu đưa tới cho ngươi, ngươi ở đây đừng nhúc nhích, ta tới già đài nhìn xem người nào cầm đèn màu giống ngươi, sẽ nhấn hần tới tìm ngươi”

Mỹ nhân áo trắng gật đầu, Thu Dịch Phi cảm hai cái đèn màu định chạy đi, lại như nhớ ra chuyện gì mà ngồi xổm xuống, lấy bình sứ trong ngực ra, đổ ra hai viên thuốc rồi đưa cho mỹ nhân áo trắng “tỷ tỷ, đây là đại bổ hoàn, đại ca ta cho ta đó, ngươi ăn nó đi, rất bổ đó”. Thu Dịch Phi đưa cho mỹ nhân áo trắng chính là bách hoa đan nhưng vì không muốn người ta biết quan hệ của nàng và Thiên Khuyết cung nên mới đổi thành đại bổ hoàn.

Mỹ nhân áo trắng nhìn đại bổ hoàn rồi lại nhìn Thu Dịch Phi, Thu Dịch Phi nháy mắt nói “ngươi lo lắng đây là độc dược sao?” nói xong liền lấy một viên đan bỏ vào miệng nhai nhai nuốt nuốt, sau đó nhìn mỹ nhân áo trắng, thấy nàng vẫn còn nghi hoặc liền nói “ngươi xem, ta ăn hết một hạt mà không có đau bụng cũng không có thổ huyết, nó thật sự là đại bổ hoàn, không phải độc dược, ngươi ăn đi, ăn vào sẽ thấy thoải mái hơn”, nói xong lại đổ một viên dược từ trong bình sứ ra nói “vừa rồi ta ăn mất một hạt, giờ bỏ sung lại cho ngươi”

Mỹ nhân áo trắng nhìn hai viên dược trong tay, cảm thấy cử chỉ của Thu Dịch Phi thập phần ngây thơ đáng yêu, khóe miệng không khỏi nhếch lên, mỉm cười xinh đẹp làm người ta lóa mắt, Thu Dịch Phi thở dài nói “tỷ tỷ, nếu ta xinh đẹp bằng một nửa ngươi thì chắc đại ca đã không giận đối với ta”

Mỹ nhân áo trắng nuốt hai hạt bách hoa đan xong lại nhìn Thu Dịch Phi làm mấy động tác, mặt Thu Dịch Phi đơ như cây cọc, không hiểu ý nàng muốn nói gì, mỹ nhân áo trắng lại làm lại vài lần, Thu Dịch Phi ghi nhớ nhưng vẫn không hiểu ý của nàng.

Thu Dịch Phi nghĩ nghĩ, rồi nói với mỹ nhân áo trắng “tỷ tỷ, ngươi ở đây chờ, ta đi Nhân Tinh đài, lát nữa sẽ gọi người tới đón ngươi” lại lẽ mề nữa thì vô thường đại ca của nàng không biết sẽ giận tới mức nào?

Mỹ nhân áo trắng nhìn Thu Dịch Phi, nở nụ cười biết ơn, hai tay lại lặp lại động tác lúc này.

Nụ cười trên mặt Thu Dịch Phi cứng lại, tỷ tỷ này đẹp thì có đẹp nhưng tiếc là lại bị câm, thật đáng tiếc.

Thu Dịch Phi cầm theo hai cái đèn màu đi tiếp vào mê cung, trên đường đi nàng cũng gặp rất nhiều thiếu nữ, có người nhìn thấy nàng cầm hai cái đèn màu trong tay thì nhìn nàng với ánh mắt kính bĩ và coi thường.

Thu Dịch Phi lặng lẽ đồ mồ hôi lạnh.

Lại quên số lượng đèn màu đại biểu cho số lượng bạn tình rồi, bây giờ thì hay rồi, làm cho nhân gia trở thành tiểu cô nương phóng đảng ah.

Thu Dịch Phi thật vất vả mới đi tới giữa mê cung, cách thật xa đã liếc mắt nhìn thấy đại ca bạch y bỗng bệnh tao nhã trong đám người, ngay lúc nàng nhìn hẳn không chớp mắt thì đại ca cũng đã nhìn thấy nàng.

Thu Dịch Phi cười tủm tỉm đang muốn cầm đèn màu tiến lên thì thấy vẻ mặt của Mộ Thiên Sơn đột nhiên thay đổi, Thu Dịch Phi theo ánh mắt của Mộ Thiên Sơn nhìn sang tay của mình, nhìn tới cái đèn màu của mỹ nhân áo trắng thì chợt hiểu vì sao đại ca lại thay đổi nét mặt.

Xem ra hẳn cho rằng nàng muốn bắt cá hai tay.

Thu Dịch Phi vội chạy tới trước mặt Mộ Thiên Sơn, khẩn trương nói “đại ca, đèn màu này không phải của ta, là ta giúp người khác đem tới đây, đèn màu này là của vị cô nương áo trắng kia”

Khuôn mặt Mộ Thiên Sơn không chút biểu tình, thanh âm lạnh nhạt nói “đèn màu cũng có thể để thay người ta sao?”

Nụ cười của Thu Dịch Phi chợt tắt, thoáng chút thống khổ nói “ta không biết, đèn màu là không thể cầm giữ”

Mộ Thiên Sơn nhìn biểu tình thay đổi của Thu Dịch Phi, tưởng nàng nổi tính trẻ con liền nhún mày, xoay người bước đi.

Thu Dịch Phi nhìn theo bóng lưng của Mộ Thiên Sơn, nước mắt tràn mi.

Mộ Thiên Sơn cảm giác được Thu Dịch Phi không đi theo mình, cho rằng nàng đang giận dỗi, thanh âm càng thêm lãnh đạm “Thu nhi, nhanh chân chút đi, đài Tình Nhân sắp đóng cửa rồi”

Mộ Thiên Sơn vừa dứt lời, chỉ nghe được sau lưng truyền đến hai tiếng bang bang, thanh âm không lớn nhưng lại như tiếng sấm dội vào lòng Mộ Thiên Sơn, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy đèn màu trong tay Thu Dịch Phi rơi xuống đất, bốc lửa cháy hừng hực.

Mà Thu Dịch Phi uest oại ngã ngồi dưới đất, hai tay chăm chú đặt ở ngực, hàm răng dùng sức đè nặng bờ môi, nước mắt cuộn cuộn tuôn trào, khóe miệng dính máu tươi, ánh mắt buồn bã nhìn về phía hắn.

Tâm của Mộ Thiên Sơn chợt thấy đau, rất đau.

Hắn cho rằng nàng giờ thói trẻ con với hắn, nhưng hắn sai rồi, sao hắn lại quên Thu nhi luôn giả giả đại, cẩn thận nhìn nét mặt người khác mà hành sự, căn bản sẽ không phải là loại người bốc đồng, nàng vì độc phát mà thay đổi nét mặt, hắn lại cho rằng mình quá sủng nàng cho nên nàng bắt đầu biết cách vòi vĩnh với hắn. Thật ra kẻ suy bụng ta ra bụng người là hắn.

Mộ Thiên Sơn vội chạy tới bên cạnh Thu Dịch Phi, ôm nàng vào lòng, thương tiếc nói “ngốc Thu nhi, đau sao không nói với đại ca một tiếng”

Thu Dịch Phi hít sâu một hơi, một tay đặt lên ngực mình, một tay đặt lên ngực Mộ Thiên Sơn, thanh âm run rẩy “đại ca, đừng giận ta. Ta chỉ đáp ứng giúp cô nương áo trắng...nàng...không thoát mái...ta không biết...đèn màu không thể cầm giữ”

Mộ Thiên Sơn cảm thụ bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực mình đang run rẩy, cho dù độc phát kịch liệt, đau nhức không thôi vẫn không quên vuốt giận hắn, trong lòng càng thêm đau xót.

Ôm chặt Thu Dịch Phi và lòng, môi dán vào tai nàng, nhẹ giọng ní non “Thu nhi đừng khóc, đại ca mang ngươi trở về trừ độc”

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi, bắt chấp ánh mắt mọi người, bay vút về phía Thúy Phong lâu.

Sau khi trở về Thúy Phong lâu, Mộ Thiên Sơn đặt Thu Dịch Phi ngồi xếp bằng trên giường còn mình ngồi sau lưng nàng bắt đầu vận công.

Thu Dịch Phi cổ họng đau, gian nan nói với người phía sau “đại ca...thực xin lỗi...đèn màu đã bị cháy”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy, khí huyết trong ngực trở nên cuộn cuộn, vất vả lắm mới đè xuống được, từ lúc lọt lòng mẹ tới giờ, lần đầu tiên trong đời Mộ đại gia nói xin lỗi với người khác “nha đầu ngốc, ngươi không có sai. Thu nhi, là đại ca không tốt”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: TÌNH NỒNG

Mộ Thiên Sơn giúp Thu Dịch Phi trừ độc xong thì ôm nàng vào lòng. Thu Dịch Phi sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi, khóe miệng còn lưu lại vết máu, cả người vừa trải qua cơn đau nhức kịch liệt không chịu nổi, ngay cả mở mắt cũng không đủ sức. Mộ Thiên Sơn nhìn thiếu nữ trong ngực hai mắt nhắm nghiền, lông mi nhẹ run rẩy sợ hãi, chớp mũi hô hấp mất trật tự, nhu nhược mà lại đáng thương, làm cho đáy lòng hắn nổi lên cảm giác tự trách và nồng đậm yêu thương.

Mộ Thiên Sơn vươn tay, vô tận ôn nhu lau vết máu bên khóe miệng Thu Dịch Phi, thanh âm trầm thấp tha thiết gọi “Thu nhi”

Thu Dịch Phi chậm rãi mở mắt, đôi mắt bị nước mắt cọ rửa qua trở nên trong sáng nhưng tràn đầy mệt mỏi, nhẹ nhàng nói “đại ca, người đừng tức giận, ta biết ta sai rồi, ta biết không nên cầm giữ đèn màu cho người khác, còn làm đèn màu bị cháy...” Thu Phi nói tới đó thì nước mắt lại lặng lẽ chảy ra, nóng bỏng từ từ chảy vào chỗ tóc mai, thấm ướt một mảng cũng là nóng lòng Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn dán môi lên môi nàng, trần trọc khẽ hôn, ni non nói “là đại ca sai rồi”

Thu Dịch Phi nghe vậy nhút nhát, e lệ nâng hai tay lên, vòng quanh cổ Mộ Thiên Sơn, sau đó lại nhút nhát, e lệ xiết chặt lực đạo trên cánh tay, như là sợ đột nhiên bị đẩy ra, vừa thăm dò, vừa cố gắng kéo Mộ Thiên Sơn sát lại gần mình.

Mộ Thiên Sơn ngay lúc Thu Dịch Phi vòng tay lên cổ mình, kéo hắn sát lại gần nàng thì toàn thân từ đỉnh đầu tới gót chân trở nên mềm yếu, một tiếng thở dài thỏa mãn gần như không kiềm chế được mà thoát ra khỏi bờ môi.

Thu Dịch Phi dùng cánh tay vòng lấy cổ Mộ Thiên Sơn, gối đầu lên vai hắn, sau đó thì thầm nói “cha tức giận, tỷ tỷ và muội muội tức giận ta cũng không sợ, cũng không khổ sở vì bọn họ làm tổn thương ta, nhưng mà đại ca giận ta, xa cách ta làm ta khổ sở muốn chết, trong lòng thấy rất đau”

Mộ Thiên Sơn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang gối đầu lên vai mình, tràn đầy mệt mỏi nhưng vẫn ráng sức giải thích cùng hắn, tâm của Mộ Thiên Sơn như bị cái gì hung hăng xiết lấy, hai tay ôm Thu Dịch Phi càng chặt hơn, thanh âm càng ôn nhu hơn “là đại ca sai rồi, sau này đại ca sẽ không bao giờ tức giận với Thu nhi nữa”

Thu Dịch Phi nghe vậy, khóe miệng rốt cục cũng nở nụ cười, thở dài một hơi như là rốt cuộc đã có thể yên tâm, rồi như nghĩ tới điều gì mà thu lại nụ cười, nhỏ giọng hỏi “đại ca, có phải trước khi chúng ta tới tú phùng, người đã giận ta rồi đúng không?”

Mộ Thiên Sơn thở dài, nhìn Thu Dịch Phi, đưa tay khẽ vuốt mặt nàng, ôn nhu nói “Thu nhi, đại ca nói lại lần nữa, đại ca thích Thu nhi là bởi vì Thu nhi chính là Thu nhi, đừng đem những lời này cho rằng là một trò đùa”

Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, nhỏ giọng ủy khuất nói “ta nghe cô nương bên cạnh tú phùng hỏi khách của nàng vì sao lại ưa thích nàng, vị khách đó nói “vì Thu Dịch chính là Thu Dịch”. Sau đó trong tú phùng ta cũng nghe đôi nam nữ kia nói như vậy, ta không có nghe lên mà vì họ đứng nói ngay bên cạnh ta. Người nữ kia hỏi nam nhân kia vì sao thích nàng, nam nhân đó cũng nói: vì tiểu muội chính là tiểu muội”

“Thu nhi!” Thu Dịch Phi còn chưa nói xong, Mộ đại gia đã quát to cắt ngang, hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt giận tái hỏi “người nghe người bên ngoài nói vậy thì cho rằng đại ca không thật lòng với người, có phải không?”

Thu Dịch Phi chưa từng thấy Mộ Thiên Sơn nhíu mày, lại không biết sống chết mà sợ hãi gật đầu, Mộ đại gia thấy vậy thì càng nộ khí xung thiên.

Thu Dịch Phi cảm nhận được khí thế cường đại của Mộ đại gia thì nhìn không được liền co rúm lại, mà Mộ Thiên Sơn chăm chú nhìn nàng, âm hiểm ôn nhu nói “Thu nhi, đại ca lần này là giận thật đó”, dứt lời bờ môi liền phồng lên môi nàng, mang theo sự thô bạo và lửa tình nóng bỏng, dùng cái hôn nồng cháy để trừng phạt nữ tử trong ngực.

Thu Dịch Phi nhắm mắt lại, vui vẻ chịu đựng, thừa nhận những cái hôn nồng nhiệt của Mộ Thiên Sơn, cảm giác trời đất quay cuồng vũ trụ sụp đổ, mở mắt ra, Thu Dịch Phi phát hiện nàng đang nằm trên giường mà đại ca đang nằm đè lên nàng, không ngừng hôn nàng.

Thu Dịch Phi vội vươn tay đẩy Mộ Thiên Sơn ra, Mộ Thiên Sơn thoáng buông môi nàng ra, nhìn Thu Dịch Phi, thanh âm kiên quyết nói “nếu người biết mình vì sao chọc giận ta thì ta liền dừng lại, nếu nói không nên lời thì ngay hôm nay ta liền muốn người”

Thu Dịch Phi bị tuyên ngôn nóng bỏng mà nghiêm túc, bá đạo của Mộ Thiên Sơn làm cho toàn thân run rẩy, lắp bắp nói “người... tức giận... tức giận... là vì... bởi vì” Lắp bắp cả buổi cũng nói không nên lời, Mộ Thiên Sơn híp mắt, con ngươi lóe lên một tia không hài lòng, hung hăng hôn lên môi nàng.

Thu Dịch Phi hoảng sợ, muốn kêu lại không phát ra âm thanh, muốn đẩy Mộ Thiên Sơn ra thì không có chút khí lực nào, trong lòng cảm nhận được thực ra nàng cũng không hẳn là kinh sợ mà là e lệ.

Mộ Thiên Sơn ngẩng đầu lên, hai tay đã vây quanh hông Thu Dịch Phi, lần cời thắt lưng của nàng, trầm giọng hỏi “Thu nhi, nói, ta vì sao mà tức giận?”

Thu Dịch Phi vội vươn hai bàn tay bé nhỏ đẩy Mộ Thiên Sơn ra, thanh âm như khóc cầu xin “là ta không tốt, làm đại ca tức giận, đại ca không nên tức giận, đừng cời y phục của ta, không muốn...”

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi vẫn không thể nói được vì sao mình tức giận thì không nói tiếng nào, cúi đầu, tiếp tục hôn, hai tay cũng linh hoạt cời đai, áo ngoài, áo trong, quần dài, váy... cho đến khi trên mình nàng chỉ còn độc một cái yếm và một cái quần lót mới bằng lòng ngừng tay.

Mộ Thiên Sơn lại ngẩng đầu lên, nhìn thân hình kiều nộn của Thu Dịch Phi, ánh mắt trở nên u ám, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Thu Dịch Phi vừa vội vừa thẹn, muốn đưa tay che đậy thân thể nhưng lại không biết nên che chỗ nào mới tốt, thấy hai mắt của Mộ Thiên Sơn đang nhìn chăm chăm thân thể nàng thì xấu hổ, đưa tay che mắt hấn, thanh âm run run cầu xin “đại ca... không muốn”

Mộ Thiên Sơn không gạt tay nàng ra, mà còn để bàn tay bé nhỏ trắng nõn của Thu Dịch Phi tùy ý che hai mắt mình, mà hai tay hấn cũng không an phận, bắt đầu dao động trên thân thể nàng.

Đầu ngón tay mang lại cảm giác tinh tế mát hơn làm cho thanh âm của Mộ Thiên Sơn trở nên khàn khàn, hấn không để ý sự né tránh của Thu Dịch Phi mà vừa vuốt ve cao thấp toàn thân nàng, vừa thấp giọng hỏi “Thu nhi, vẫn không thể nói được vì sao ta tức giận ư?”

Thu Dịch Phi cảm nhận được lòng bàn tay của Mộ Thiên Sơn ngày càng nóng bỏng, rốt cuộc không nhịn được nữa mà khóc thành tiếng, thanh âm nghẹn ngào “đại ca, không muốn, van cầu người, chưa bái đường thì không thể như vậy, không được, như vậy là nữ nhân xấu”

Mộ Thiên Sơn vẫn không buông tha “vậy người nói đi, ta vì sao mà tức giận?”

Thu Dịch Phi bật khóc nức nở, lớn tiếng nói “ta không biết, không biết. Người khi dễ ta, người đã nói không bao giờ khi dễ ta nữa, vậy mà bây giờ người lại khi dễ ta”

Mộ Thiên Sơn nghe tiếng nức nở của Thu Dịch Phi thì thở dài, rốt cuộc cũng ngừng tay, kéo hai tay Thu Dịch Phi đang che mắt mình ra, nhìn nàng nước mắt tèm lem thì mềm lòng nói “được rồi, đừng khóc, đại ca không đụng người, Thu nhi nghe lời, đừng khóc”

Thu Dịch Phi lập tức ngậm miệng, cực lực khống chế bản thân, không cho tiếng khóc trào ra ngoài. Mộ Thiên Sơn nhìn bộ dáng ần ỉn của nàng thì trong lòng lan tràn nồng đậm thương tiếc.

Nha đầu này hỏi sao mình thích nàng? Bởi vì nàng chính là nàng, nàng không giống bất kỳ nữ tử nào trong thiên hạ, nếu là người khác rơi vào tình cảnh này sẽ càng khóc lớn tiếng, càng nháo nhiều hơn nhưng nàng lại rất nghe lời, lập tức ngậm miệng, dù bản thân khổ sở thế nào cũng không hề cãi lời hấn, luôn lo lắng tới cảm thụ của hấn, luôn đặt cảm thụ của hấn lên trên bản thân nàng. Nàng như vậy làm sao hấn không thương cho được.

Mộ Thiên Sơn động tình ôm Thu Dịch Phi vào lòng, cúi đầu ôn nhu nói bên tai nàng “nha đầu này, đừng ghen nữa, muốn khóc thì cứ khóc đi”

Mà Thu Dịch Phi bực phát lửa giận, không nói hai lời, há mồm cắn mạnh vào vai Mộ Thiên Sơn, răng trên ra sức cắn xuống, răng dưới dùng sức tìm kiếm răng trên, hai hàm răng dùng sức cắn chặt bả vai của Mộ đại gia, thề chết không buông.

Cái rắm. Một hồi không cho khóc, một lát lại nói hãy khóc đi khóc đi đừng ghen ngào, cuối cùng là người muốn gì hả? Có để cho người ta sống không? muốn ép người ta điên luôn hay sao.

Mộ Thiên Sơn cảm nhận đau đớn trên vai nhưng vẫn nở nụ cười.

Mộ Thiên Sơn ngồi dậy, rút một tấm chăn mỏng bao trùm lên thân hình Thu Dịch Phi rồi ôm chặt nàng vào lòng, nhìn nước mắt vẫn còn đọng trên lông mi nàng, Mộ đại gia động tình liền dùng môi nhẹ nhàng liếm sạch nước mắt, tiếp đó nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cuối cùng là dừng lại ở bờ môi đỏ mọng.

Ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ tức giận trên mặt Mộ đại gia đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn đọng lại nhu tình sâu đậm.

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi nói “Thu nhi, người nhớ kỹ, đại ca nói Thu nhi là Thu nhi, hoàn toàn khác so với người ngoài nói ai là ai đó, bởi vì đại ca đối với người là thật tình chân ý, không giống như người ngoài dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ nữ nhân. Người còn dám xem thường tâm ý của đại ca, đánh đồng những lời của đại ca cùng mấy lời lung tung của người khác thì đại ca nhất định sẽ không tha cho người”

Thu Dịch Phi nghe Mộ Thiên Sơn nói xong thì hai mắt kinh ngạc mở lớn, hơi nước bắt đầu ngưng tụ, nhưng nước mắt lần này không phải là vì xấu hổ và giận dữ, không phải là thương tâm khổ sở mà là nồng đậm hạnh phúc và cảm động.

Mộ Thiên Sơn ôm lấy Thu Dịch Phi, cách lớp chăn mỏng đưa tay vỗ về lưng nàng, mà Thu Dịch Phi trải qua quá trình bị độc phát cùng giày vò tinh thần, cả người mệt mỏi tới cực điểm, hai mắt nặng như chì, cuối cùng không chống đỡ nổi nữa mà chìm vào giấc ngủ.

Ngay lúc Thu Dịch Phi sắp đem toàn bộ ý thức giao cho Chu Công thì nàng mơ hồ nghe được đại ca ở bên tai nàng đọc hai câu thơ, đại loại như là một đôi một thể một đôi, cùng nắm tay nhau tới già... rồi nàng còn nghe vô thường đại ca nói cái gì mà đợi tìm được lão già chết tiết giải hết độc rồi sẽ mang nàng về Thiên Nguyệt cung, về tới Thiên Nguyệt cung rồi sẽ lập tức cùng nàng bái đường thành thân, muốn nàng làm thê tử của hấn. Sau đó... sau đó hấn hình như còn nói đến lúc đó bọn họ có thể động phòng.

Thu Dịch Phi đang cùng Chu công gặp mặt, nhìn không được mà mỉm cười nói: đáng ghét...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Thu Dịch Phi kinh hãi phát hiện... trước khi nàng chìm vào giấc ngủ, bao quanh nàng là một cái chăn mỏng, mà giờ phút này cái chăn mỏng lại bao quanh nàng và Mộ Thiên Sơn.

Không đúng, chính xác mà nói, cái chân móng kia bao quanh Mộ Thiên Sơn, còn nàng thì bị ôm trong lồng ngực trắng mịn nòn của Mộ Thiên Sơn.

Da mịn thịt trắng? !

Thu Dịch Phi lập tức thanh tỉnh.

Lập tức hét to một tiếng, làm cho Mộ đại gia đang chìm trong mộng đẹp cũng lập tức tỉnh giấc.

Mộ Thiên Sơn mở hai mắt ra, nhìn thấy tiểu cô nương trong ngực tròn mắt há mồm, khuôn mặt đỏ bừng thì lập tức cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

Gương mặt Thu Dịch Phi lúc này y như quả táo chín, lúng túng hỏi “đại..đại ca, người.. người sao lại cởi quần áo... còn cởi... sạch sẽ như vậy”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy, nghiêng ngẫm nói “ ah, ý của Thu nhi là ta chỉ nên cởi chút ít thôi?”

Phốc...

Thật muốn thổ huyết.

Thu Dịch Phi gian nan nuốt nước miếng, run run nói “ không... không phải... ta nói là... đại ca... người vì sao lại cởi quần áo”

Ít nhất cũng phải có một kiện áo lót hay áo ngoài gì đó chứ, nhìn xem, nhìn xem, lộ hết cả rồi. Tuy rằng đàn ông có thể lộ chút ít da thịt nhưng mà lộ đến sạch sẽ như thế, hấp dẫn như thế, nếu để các cô nương nhìn thấy, dù người không bị thất thân thì người cũng khó bảo đảm các nàng trong ý nghĩ không làm người ah.

Mộ Thiên Sơn nhướn mày nói “ chẳng lẽ Thu nhi cảm thấy mình mặc đồ nhiều hơn ta sao?”

Thu Dịch Phi vội cúi đầu xuống nhìn.

Phốc...

Không thổ huyết uống thiếu niên ah.

Cái yếm của nàng đâu? Đêm qua, trước khi ngủ, rõ ràng vẫn còn cái yếm trên người mà, sao sáng hôm sau tỉnh dậy đã không thấy tăm hơi rồi?

Thu Dịch Phi mắc cỡ cơ hồ muốn tìm một cái lỗ chui vào, Mộ Thiên Sơn ha ha cười, tiến đến sát bên tai nàng, dùng thanh âm mập mờ nói “ Thu nhi, chẳng lẽ đã quên hết chuyện hôm qua rồi?”

Thu Dịch Phi mảnh liệt ngẩng đầu, kinh hoàng bất định nhìn hai con người u ám, thâm thúy của Mộ Thiên Sơn, run giọng hỏi “ hôm qua... ngày hôm qua ta không phải đã ngủ sao ?” chẳng lẽ nàng mắc chứng mộng du, sau khi ngủ rồi lại bị mộng xuân nên cùng mỹ nam xảy ra gian tình?

Thu Dịch Phi như là bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ra sức giãy khỏi ngực Mộ Thiên Sơn, giơ cánh tay lên, chứng kiến dấu thủ cung sa vẫn còn thì yên tâm thở dài một hơi.

Thu Dịch Phi vừa mới cảm thấy an tâm thì lại nghĩ thấy không đúng, tuy rằng nàng chưa thất thân nhưng mà toàn thân lỏa lồ thì so với đã thất thân cũng không khác biệt bao nhiêu. Cúi đầu nhìn thấy vẫn còn quần lót trên người, Thu Dịch Phi vội chỉnh sửa kết luận: nàng chưa thất thân, nhưng trên người ngoài trừ quần lót thì toàn thân lỏa lồ, lại cùng chung chăn với nam tử cả đêm, như vậy so với thất thân cũng không khác gì.

Ai có thể nói cho nàng biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì không?

Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Thiên Sơn, muốn hỏi tới hôm qua đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, lại thấy trong mắt hấn đang có hai luồng hỏa diễm nóng bỏng chiếu thẳng vào trước ngực nàng. Thu Dịch Phi vội nhìn xuống, rồi thét lên một tiếng kinh thiên động địa, vội vàng dùng hai tay che ngực lại.

Vừa che được ngực thì Thu Dịch Phi lại cảm giác sau lưng truyền đến cảm giác nóng bỏng, nàng lại kinh hoàng phát hiện tuy có thể ngăn cản ánh mắt tham lam của Mộ Thiên Sơn nhìn lên ngực nàng nhưng lại không thể ngăn bàn tay của hấn đang không ngừng vuốt ve lên lưng nàng.

Chốc lát sau, hơi thở của Thu Dịch Phi đã trở nên nặng nề, cố giữ lấy chút lý trí cuối cùng, vận vẹo gãy dựa, thanh âm mềm mại run run nói “ đại..ca... không muốn, ngày hôm qua, sau đó... đã phát sinh chuyện gì? Ân, dừng lại”

Mộ đại gia thấp giọng ní non “ Thu nhi suy nghĩ kỹ đi” sau đó dán môi lên môi nàng, nồng nhiệt say sưa.

Thu Dịch Phi bị Mộ Thiên Sơn hôn đến choáng váng, cả người bồng bênh như trên một đám mây thì một vài hình ảnh chợt hiện lên trong đầu nàng, cố dùng tia lý trí cuối cùng trong khi sắp bị trầm luân mà xâu chuỗi các hình ảnh đó lại, nàng lại kinh ngạc phát hiện ra một sự kiện khác.

Ngày hôm qua, nàng ngủ, ngủ một mạch cho tới khi cảm thấy lạnh liền tỉnh lại, nũng nịu nói với đại ca “ đại ca, ta lạnh”. Đại ca nhà nàng không nói hai lời, xóc chân móng, ôm nàng vào ngực rồi nằm xuống giường, như vậy nàng sao còn lạnh được, thế nhưng nàng lại nũng nịu nói tiếp “ đại ca, ta còn lạnh”. Sau đó, đại ca nhà nàng lại không nói hai lời, cởi bỏ y phục của mình cũng cởi luôn áo yếm của nàng rồi ôm chặt nàng vào lòng, còn hỏi “ Thu nhi, còn lạnh không?”. Nàng nhớ rõ lúc đó nàng đã lắc đầu, nàng không còn thấy lạnh nữa, có thể an tâm ngủ nhưng đại ca nhà nàng lại nói “ nhưng mà Thu nhi,

đại ca nóng quá”. Sau đó đại ca nhà nàng không nói hai lời, bắt đầu ôm ôm xoa xoa vuốt vuốt hôn hôn, xem chút nữa là đem nàng ăn sống, may mà nàng trong lúc bị hôn nồng nhiệt thì...bất tỉnh, nếu không thì...ức, xong đời.

Cứ vậy mà tránh được một kiếp ah.....

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: THU DƯƠNG SƠN TRANG VÀ MỸ NHÂN ÁO TRẮNG

Mộ Thiên Sơn đau lòng Thu Dịch Phi vừa mới đọc phát, thân thể suy yếu nên không trêu chọc nàng nữa, đứng dậy mặc lại quần áo từ tể trước rồi đi ra ngoài rèm che, Thu Dịch Phi về mặt rầu rĩ cũng vội mặc quần áo vào. Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi đi tới trước bàn, chờ tiểu nhị mang đồ ăn sáng lên.

Thu Dịch Phi ngồi trước bàn, khuôn mặt cũng đã bớt đỏ mà lâm vào trầm tư suy nghĩ. Mộ Thiên Sơn thấy tiểu muội nhà mình sáng sớm tỉnh dậy, không bày ra vẻ mặt không thấy tình lang thì không yên lòng liền cảm thấy khó chịu, nhướn mi hỏi “Thu nhi đang nghĩ gì vậy?” xem ra không giống như đang hồi tưởng lại những chuyện đã qua, biểu hiện không đúng: không e thẹn, sắc mặt cũng không đúng: không trắng cũng không đỏ.

Thu Dịch Phi có chút cau mày, như là cố gắng suy nghĩ gì đó, hồi lâu mới đáp “đại ca, ta vừa chợt nhớ tới, hôm qua, trước khi té xỉu trước đài Tình Nhân, ta giống như nhìn thấy một thân ảnh rất quen thuộc, cảm thấy người này vẫn gần ngay trước mắt nhưng mà hết lần này tới lần khác lại không nghĩ ra hẳn là ai”

Mộ Thiên Sơn nhướn mi, âm nhu cười nói “ah, thì ra ở đài Tình Nhân vẫn còn có một người làm Thu nhi nhớ mãi không quên nha, người này là nam hay nữ?” Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn tươi cười nói chuyện, nhưng hai mắt lại như sắp phóng dao giết người thì không tự chủ được mà lạnh sống lưng.

Thu Dịch Phi hắc hắc chê cười nói: “Hình như là nam nhân...nhưng ngẫm lại cũng có khả năng là nữ...Dù sao, mặc kệ hẳn là nam hay nữ thì cũng không đẹp bằng đại ca”

Mộ Thiên Sơn giương nhẹ khóe môi, nâng chung trà lên hộp một miếng rồi mới mở miệng hỏi “Thu nhi nói, đèn màu hôm qua là cô nương áo trắng kia nhờ cầm giùm, vì sao nàng ta không tự mang tới mà lại nhờ người?”

Thu Dịch Phi về mặt không để ý nói “hôm qua ta gặp được vị mỹ nhân áo trắng kia ở mê cung thì nàng đang ngồi trong góc thờ dốc, xem ra bệnh rất nghiêm trọng, nàng không thể đi được nên mới cầu ta đem đèn màu tới đài Tình Nhân giúp nàng”

Nghe xong mấy lời của Thu Dịch Phi, về mặt của Mộ Thiên Sơn đột nhiên có chút biến hóa, cau nhẹ hai hàng lông mày, thấp giọng lầm bầm “bệnh nặng...bị thương...Thu nhi, sau này còn gặp lại người này thì nhớ cách xa nàng ta một chút”

Thu Dịch Phi nháy mắt mấy cái, khó hiểu hỏi: “Tại sao phải cách xa nàng?” Người đẹp như vậy, nếu tiếp xúc nhiều cũng có cảm giác mình trở nên đẹp hơn nha.

Mộ Thiên Sơn ngẩng đầu nhìn Thu Dịch Phi nói: “Thu nhi nhìn kỹ hai mắt của đại ca đi!”

Thu Dịch Phi liền nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn không chớp mắt.

Sau một lát

Thu Dịch Phi cảm thấy, hai mắt cứ mở to như vậy có chút hơi xót nên nháy mắt mấy cái.

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi nháy mắt thì than nhẹ “không thể tưởng tượng được Thu nhi lại không bị nhiếp hồn chú làm ảnh hưởng, dưới gầm trời này sợ là nhiếp hồn chú chỉ không có tác dụng với một mình Thu nhi mà không có người thứ hai”

Thu Dịch Phi một bên dụi mắt, một bên hiếu kỳ hỏi: “Nhiếp hồn chú? Là vật gì? Chẳng lẽ là một loại công phu thông linh?”

Mộ Thiên Sơn ha ha cười nói: “Nhiếp hồn chú là một môn công phu không chế tâm trí người ta, là bí kíp độc môn của Thiên Khuyết cung, người bị trúng nhiếp hồn chú, nếu có võ công bình thường thì thần trí sẽ trở nên mơ hồ, ngây ngốc ngu ngơ, còn nếu gặp người có võ công thì khi bị thi chú thường sẽ vận nội công chống cự, nếu công phu cao hơn người thi chú thì có thể phá vỡ nhiếp hồn chú, nếu công phu không bằng thì sẽ bị nội thương, mà người võ công càng cao thì nội thương sẽ càng nặng”

Mộ Thiên Sơn điềm nhiên nói chuyện, trong đầu Thu Dịch Phi lại tái hiện hình ảnh ở phố đèn màu hôm trước, Mộ Thiên Sơn giống như lơ đãng nhìn thoáng qua mỹ nhân áo trắng. . . Thu Dịch Phi trừng to hai mắt, ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, la lớn “đại ca đã thi triển nhiếp hồn chú với mỹ nhân áo trắng kia?”

Mộ đại gia bật cười thành tiếng khen ngợi “Thu nhi thật thông minh. Thu nhi đoán không sai, đại ca đúng là đã thi triển nhiếp hồn chú với nàng ta”. Nói tới đây Mộ đại gia ngưng cười, nghiêm túc dặn dò “bách y nữ tử này nhân lúc sơ hở bị ta thi triển nhiếp hồn chú chỉ trở nên ngờ ngác mà không lập tức bị nội thương, xem ra nàng ta không chỉ có công phu mà công phu còn vô cùng tốt nữa”

Thu Dịch Phi nghĩ đến mỹ nhân áo trắng lúc ngồi ở góc tường vẽ mặt thống khổ thì không khỏi cảm khái nói “cũng may ta không có công phu, nếu không bị đại ca thi triển nhiếp hồn chú thì chỉ sợ hiện tại ta đang thổ huyết ah”

Mộ Thiên Sơn giơ tay lên, yêu thương nhẹ vỗ về đỉnh đầu Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “Thu nhi sao lại không có công phu? Đừng quên, trong người người còn có Thiên Nguyệt tâm kinh công lực thâm hậu, thực ra trước kia đại ca đã từng dùng nhiếp hồn chú với người, nhưng lần này lại khác, nhiếp hồn chú không có chút tác dụng nào với người. Người không bị nhiếp hồn chú ảnh hưởng là người tâm tư đơn thuần, ngây thơ, không có bất kỳ tư tâm tà niệm nào. Trước khi gặp Thu nhi, đại ca không tin trong thiên hạ có người không bị ảnh hưởng bởi nhiếp hồn thuật, đến khi gặp Thu nhi, dùng nhiếp hồn thuật với người rồi ta mới tin thế gian thực sự có người tâm tư ngây thơ thánh thiện, tinh khiết như nước”

Thực ra, từ lúc phát hiện nhiếp hồn chú không có tác dụng với Thu Dịch Phi, lại theo thời gian trôi qua cùng những lần nàng độ công cho hắn đã làm cho Mộ đại gia cảm phục.

Thu Dịch Phi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy những lời vừa rồi của đại ca là gián tiếp khen ngợi nàng, vì vậy nàng mỉm cười thẹn thùng, khiêm tốn nói “đại ca nói quá lời rồi, ngây thơ, thánh thiện gì đó, Thu nhi không dám đương nổi, thật ra thì bạc là thứ tệ ah. . .” chính xác là rất tốt nha.

Mộ Thiên Sơn bị bộ dáng của Thu Dịch Phi chọc cho buồn cười, thoải mái nói “Thu nhi thích bạc như vậy, sau này mỗi ngày đại ca sẽ đưa cho người ngàn lượng vàng”

Thu Dịch Phi nghe vậy hai mắt bỗng nhiên sáng ngời

Định luật tình thiên cổ không thay đổi, binh pháp yêu đương lưu danh bách thế chính là cùng với kẻ có tiền nói yêu thương có thể đạt tới cảnh giới tinh thần và vật chất cùng hòa hợp, một cái nhà lớn và hai trái tim vàng sẽ vẫn hạnh phúc hơn là một túp lều tranh hai trái tim vàng.

Thu Dịch Phi vụng trộm suy nghĩ, đại ca nhà nàng chính là cái chum gạo mà nàng vận khí đưa đẩy lại trở thành con chuột sa vào chum gạo này.

Dù sao thì đây cũng là tình duyên ah.

Nghĩ tới bạc, trong đầu Thu Dịch Phi đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói với Mộ Thiên Sơn “hắn là Đại Bảo giả ngày đó thổ huyết không ngừng là do trúng nhiếp hồn chú của đại ca?”

Mộ Thiên Sơn đầu lông mày khóe mắt đều mang ý cười trả lời “Thu nhi quả nhiên thông minh”. Mộ Thiên Sơn là khen thật lòng, hắn chỉ nói thoáng qua về nhiếp hồn chú, Thu Dịch Phi đã đem tất cả các sự kiện liên kết lại và suy nghĩ thông suốt, càng làm cho hắn thêm yêu thích tiểu muội này.

Thu Dịch Phi trước giờ luôn giả ngu, nhìn sắc mặt người khác mà làm việc, nay nghe đệ nhất đại gia vỗ lưng khen ngợi như vậy thì tâm như nở ra ngàn vạn đóa hoa giống như hoa trên núi Thu Dương.

Nghĩ đến núi Thu Dương, Thu Dịch Phi lại giật mình, phát hiện ra thân ảnh nàng thấy mờ mờ đêm qua là ai.

“Đại ca!” Thu Dịch Phi thanh âm khẽ run kêu Mộ Thiên Sơn: “Ta nhớ tới bóng người kia là ai! Hắn là cha ta!”

Cái rắm. Trách không được lại nhìn quen mắt như vậy, thì ra là lão cha của mình ah.

Mộ Thiên Sơn cau mày hỏi lại “cha người? Hắn đã đến Vĩnh Viễn thành? Còn tới mê cung? Thu nhi, cha người có cầm theo đèn màu không?” ý hắn là liệu cha nàng có phải tới đây tìm mùa xuân thứ ba không?

“Có a” Thu Dịch Phi ngẫm nghĩ rồi lại nói tiếp “đại ca, người còn nhớ không, đèn màu trên tay mỹ nhân áo trắng có vẽ cảnh sắc ở núi Thu Dương, mà đèn màu trong tay cha ta cũng giống như vậy, chẳng lẽ cha ta và mỹ nhân áo trắng là một đôi? Đáng tiếc, thật đáng tiếc, người đẹp như vậy mà suy nghĩ lại không thông suốt ah”

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi ra vẻ phiền muộn, nhìn không được khẽ vuốt tóc nàng, sùng nịnh nói “Thu nhi thực tình nghịch”

Thu Dịch Phi chợt thấy nổi da gà, mỗi khi đại ca nàng nói: Thu nhi thực tình nghịch là nàng đều có cảm giác như sét đánh ngang tai, cảm giác như Thiên Lô đang đòi mạng ah.

Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn nói “cùng bị trúng nhiếp hồn chú nhưng Hoa vương gia của Lăng quốc lại thổ huyết đến lợi hại mà mỹ nhân áo trắng thì không, cái này có phải là công phu của mỹ nhân áo trắng lợi hại hơn Hoa vương gia nhiều? nhưng mà mỹ nhân áo trắng dường như có gian tình. . . ách có cảm tình với với cha ta. Ôi nàng đẹp như vậy, võ công cao như vậy sao lại cam chịu làm thiếp của một lão già đã có hai vợ như cha ta chứ? Chẳng khác nào bông hoa lài cắm bãi cứt trâu. Đại ca, người nói tại sao như vậy?”

Không chờ Mộ Thiên Sơn trả lời, Thu Dịch Phi lại vỗ đùi kêu lên “nguy rồi, ta không biết mỹ nhân áo trắng trúng nhiếp hồn chú của đại ca, ngày hôm

qua ta nhất thời mềm lòng đã cho nàng ăn hai khóa bách hoa đan ah”. Đại ca không ngại thân phận, quăng một cái mị nhãn làm cô nương nhà người ta bị nội thương, nàng lại thiếu tâm nhãn đưa cho người ta đại bổ hoàn, có khác nào là muốn đổi đầu với đại ca, làm uống phí hết công sức của hân.

Mộ Thiên Sơn nhẹ vỗ về đỉnh đầu Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “không quan trọng, cho thì cho, dù sao chúng ta cũng không thiếu mấy viên thuốc”

Thu Dịch Phi ngơ ngác, giống như việc nàng nói “nguy mất” cùng đại ca nàng nói “không quan trọng” là không cùng một chuyện. Nàng nói nguy mất vì đã lỡ hảo tâm cho đem con gà nhồi bã đậu cho con chồn đang bị táo bón ăn, mà đại ca nàng nói không quan trọng, dù sao con gà nhồi bã đậu đó cũng không thể giúp con chồn đại tiện được. Ah. . . Thì ra hân không sợ nàng mang bách hoa đan cho mỹ nhân áo trắng ăn là vì nếu mỹ nhân áo trắng còn đến tìm hân thì hân sẽ dùng mất bảo thù.

Thu Dịch Phi đang dùng biện chứng triết học để lý giải vấn đề thì chợt nghe Mộ Thiên Sơn gọi với ra ngoài cửa phòng “Phong Vũ, vào đây”

Phong Vũ lên tiếng, đẩy cửa đi vào, Thu Dịch Phi nhìn thấy Phong Vũ thì khuôn mặt lập tức đỏ bừng, từ cằm lan tới tai, từ tai chạy xuống cổ.

Nàng cực kỳ xấu hổ.

Cái rắm. Tiểu tử này không phải đang ở trong nội cung của Thiên Khuyết cung tìm đồng tiền cho Mộ Thiên Sơn sao? từ lúc nào đã đứng ngoài cửa rồi? Xong rồi, tiêu rồi. Nàng và đại ca cô nam quả nữ ở chung một phòng suốt cả đêm, e là hân đã biết. Từ nay về sau đóa hoa toàn bích là nàng trong mắt người đời sợ rằng đã trở thành đoán hoa tàn ah.

Mộ Thiên Sơn phân phó cho Phong Vũ “lập tức đi điều tra tất cả hoạt động của trang chủ Thu Dương sơn trang, cũng phái người giám thị những người có liên quan đến hành tung của hân, chú ý xem bên cạnh hân có một vị mỹ nhân tuyệt sắc hay không”

Thu Dịch Phi nghe người yêu muốn điều tra cha đẻ thì trên mặt không khỏi nghi hoặc, đang tính lên tiếng hỏi thì Mộ Thiên Sơn đã nhiệt tình giải thích trước “Thu nhi nhất định là tò mò vì sao đại ca lại giám thị hành động của cha ngươi phải không? bạch y nữ tử kia không đơn giản, nếu cha ngươi thực sự có liên quan với nàng ta thì. . .hân cũng không đơn giản”

Thu Dịch Phi nghe được hết câu nhưng hiểu thì cái có cái không, còn đang mơ hồ thì Phong Vũ đã nhận mệnh rồi đi, thấy vậy nàng cũng vội vàng đuổi theo hân.

Thu Dịch Phi chạy ra khỏi cửa vội vàng gọi Phong Vũ đến hỏi “ngươi tới đây từ khi nào?”

Phong Vũ quy củ trả lời: “Đêm qua “

Thu Dịch Phi cau mày hỏi lại: “Vậy ngươi cả đêm đều đợi ở đây?!”

Phong Vũ thành thành khẩn khẩn cẩn trọng trả lời: ” lúc mới bắt đầu là ở trên cây đại thụ bên ngoài phòng, lát sau thì ẩn mình trong góc tối cách đó không xa, sau đó thì ngồi trên nóc phòng. . .hộ vệ bọn ta khi chấp hành nhiệm vụ thì luôn chú ý việc không ngừng thay đổi vị trí”

Thu Dịch Phi sắc mặt trở nên xanh xám, bắt đầu thiết lập cam bẫy “Phong Vũ, ngươi cảm thấy ta cùng đại ca nói chuyện thì ở đâu là nghe rõ nhất: trên chạc cây nghe hay là ở góc tường hoặc là trên nóc nhà?”

Phong Vũ không chút nghĩ ngợi đáp “đương nhiên là trên nóc nhà nghe rõ nhất, trên chạc cây khó nghe nhất, chỉ nghe đại loại như là ân ân a ah gì đó thôi”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Dịch Phi thoáng vẩn vơ, không nói hai lời vòng ra sau lưng Phong Vũ, không nói tiếng nào, nâng chân lên, hung hăng đạp vào mông Phong huynh đệ một cái.

Chân vừa đặt xuống, một dấu chân nhỏ xinh đã hoa hoa lệ lệ in dấu lên mông Phong Vũ.

Chân vừa đặt xuống, Mộ Thiên Sơn cũng vừa từ trong phòng đi ra ngoài.

Phong Vũ nhìn thấy thân ảnh của chủ tử thì hoảng sợ, uốn éo xoay người, rồi cứ thế mà thụt lui rồi khỏi nơi này. Hai huynh đệ hân tuy thiếu đầu óc nhưng cũng không có nghĩa là ngu hoàn toàn, nếu để cho chủ tử nhìn thấy trên mông hân có dấu giày của cung chủ phu nhân tương lai thì tin chắc hân không bỏ mạng thì cũng phải quay về Thiên Khuyết cung tìm đồng tiền trong hàn tri ah.

Nghĩ tới đây Phong Vũ lại như muốn khóc.

Lại tiếp tục, sớm muộn gì tiểu huynh đệ của hân cũng bị đông lạnh đến vô dụng ah.

Rời đi một khoảng xa, Phong Vũ mới dám xoay người chạy như điên, bên tai còn như nghe tiếng Thu Dịch Phi: đại ca, đại ca, đừng để Phong Vũ chạy, sau lưng hân hình như có cái gì đó. . .

Cung chủ phu nhân tương lai thật là sùng hân nha. Trong lòng hận không thể sùng chết hân nha.

Mộ Thiên Sơn nhìn gương mặt một hồi trắng một hồi xanh của Thu Dịch Phi, không kiềm được mà nở nụ cười xấu xa, biết rõ mà còn cố ý hỏi “Thu nhi, sau lưng Phong Vũ có gì vậy?”

Thu Dịch Phi khẽ hừ một tiếng, không có trả lời vấn đề, mà lúng ta lúng túng hỏi: “Đại ca, Phong Vũ nói hán ngày hôm qua ngồi trên nóc phòng, người biết hán ngồi lúc nào không?”

Mộ Thiên Sơn nghiêm trang trả lời nói: “Đại khái là ngay lúc Thu nhi than lạnh ah”

Thu Dịch Phi toát mồ hôi lạnh, giậm chân nói “ đại ca, vì sao người để cho hán ngồi trên nóc phòng.Đêm qua, chúng ta, chúng ta... chẳng phải đều bị hán nghe hết”. Thu Dịch Phi nói xong thì xấu hổ tới mức đưa tay che mặt, quay người chạy vào trong phòng.

Mộ Thiên Sơn đứng ở cửa cười to thành tiếng, ngay lúc Thu Dịch Phi chạy ngang qua thì vươn tay ôm lấy thân hình mềm mại của nàng vào lòng.

Mộ đại gia cúi đầu, ôn nhu nói “ nếu Thu nhi không thích thì sau này không cho phép bọn Phong Vũ tới gần phòng của chúng ta, được không?”

Thu Dịch Phi trong lúc nhất thời bị sự ôn nhu của Mộ Thiên Sơn làm cho mê hoặc, không phát hiện có gì bất thường, nghiêm trang gật đầu đồng ý.

Nàng không hề để ý thật ra vô thường đại ca của nàng đã nói là “ gian phòng của chúng ta...”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: BÁCH QUÁI LÃO NHÂN

Gặp lại Phong Vũ làm Thu Dịch Phi nhớ tới Phong Nham, liền hỏi “ sao không thấy Phong Nham?”

Mộ Thiên Sơn cũng rất có trách nhiệm trả lời “ không phải lúc trước đại ca đã sai Phong Nham đi truyền lời sao, thuận tiện sai hán dọc đường tìm hiểu xem có chuyện gì quái lạ phát sinh hay không”

Thu Dịch Phi cảm thấy đại ca nhà nàng nói chuyện, hàm lượng trí tuệ ngày càng cao, có hai câu mà nàng suy nghĩ cẩn thận mất nửa ngày mới hiểu hết. Truyền lời chính là để Phong Nham đi nói với Kim Thiên Hương sau này không được tới Thiên Khuyết cung nữa, mà cái gọi là tìm hiểu xem có chuyện kỳ lạ gì phát sinh hay không, thực ra là tìm hiểu hành tung của Bách Quái lão nhân.

Thu Dịch Phi suy nghĩ cẩn thận những lời hàm ý của Mộ Thiên Sơn xong, khoe miệng không khổng chế được mà co rút lại

Có câu nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện liền, buổi sáng Thu Dịch Phi vừa hỏi tới Phong Nham, buổi chiều đã thấy hán xuất hiện trước mắt hai người.

Phong Nham mang theo một thân mệt mỏi phong trần báo cáo với lão đại nhà mình “ cung chủ, thước hạ đến khu vực gần Vô Thông thành thăm dò được trong thôn có một lão già quái dị chuyên làm những chuyện rất kỳ lạ”

“Ah?” Mộ Thiên Sơn cao giọng hỏi “ kỳ quái thế nào, nói nghe một chút”

Phong Nham trả lời “ nghe nói lão đầu này xem bệnh cho một cô nương trong Vô Thông thôn, làm cho bệnh căn bệnh ăn cay thì chảy máu nhiều năm của nàng hết hẳn, không ngờ cô nương này trong quá trình chữa bệnh đã nảy sinh tình cảm với lão đầu kia, một lòng muốn già cho hán. Mọi người thấy lão đầu kia nói cười vui vẻ tưởng đầu hán đáp ứng lời cầu thân của cô nương kia, ai ngờ hán lại cự tuyệt, nói rằng mình đã có ý trung nhân rồi, cô nương kia quyết tâm tìm hiểu chân tướng, sống chết muốn biết ý trung nhân của hán là ai, thì lão đầu nói: là mẹ ngươi”

Thu Dịch Phi đang bùng chén nước lên uống, vừa nghe lời của Phong Nham thì nước chưa kịp nuốt xuống đã phun gần hết ra ngoài, còn lại mấy giọt lẻ tẻ giã vò trong cổ họng làm nàng phải kho khan

Mộ Thiên Sơn sớm đã quen với hành vi cổ quái của sư phụ mình nên hoàn toàn vô cảm, mặc kệ là hán nghe được chuyện tình lý kỳ tới mức nào thì cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Mộ Thiên Sơn đưa tay vuốt lưng Thu Dịch Phi giúp nàng thuận khí, vừa ra hiệu bảo Phong Nham nói tiếp.

Phong Nham nuốt nước miếng một cái, nói tiếp: ” mẹ cô nương kia nghe lão đầu nói xong thì cả kinh, nàng nói với lão đầu mình là quả phụ, sẽ thủ tiết cho vong phu cả đời, không thể gả hai lần. Lão đầu nghe mẹ cô nương kia nói xong chẳng những không thoái ý mà còn vui vẻ nói chủ ý này thật tốt, rất hợp với ý hán, hán nói hán chỉ cần tìm một hồng nhan nói chuyện yêu đương mà không cần thành thân, cho nên hán với mẹ cô nương kia quả là trời sinh một đôi”

Thu Dịch Phi thật vất vả mới thuận khí, nghe Phong Nham nói xong lại thờ hồn hèn, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Mộ Thiên Sơn, ý nói: sư phụ của người đúng là trâu bò, còn có bổ sung: khó trách người cũng trâu bò như vậy, cuối cùng kết luận: đừng vuốt nữa được không, lưng ta bị người gõ sắp gãy rồi.

Mộ Thiên Sơn thần sắc vẫn bình tĩnh, không vì hành vi biến thái của sư phụ mà khiếp sợ hay tức giận hỏi “bụng của quả phụ kia rất lớn phải không?”

Hai mắt Phong Nham sáng rỡ, không chút che giấu sự sùng bái đối với chủ tử nhà mình, mạnh mẽ gật đầu nói “ân, ân, đúng vậy, đúng vậy” Cung chủ thật giỏi, vậy mà cũng đoán được.

Mộ Thiên Sơn quay đầu giải thích với Thu Dịch Phi “hắn yêu thích không phải là quả phụ kia mà chính là bụng của nàng”

Về nghi hoặc trên mặt Thu Dịch Phi càng dày đặc, nàng từng nghe nói trong võ lâm có người khi luyện công không cẩn thận mà bị tẩu hỏa nhập ma, thần trí không bình thường, sẽ nảy sinh sở thích luyến vật, luyến tay, luyến chân... gì gì đó, bình thường vẫn nghe nói đàn ông thích ngực to, lần đầu tiên mới nghe nói có người thích bụng bự.

Thu Dịch Phi về mặt ham học hỏi mà hỏi: “Vì sao hắn lại thích cái bụng?”

Mộ Thiên Sơn cho Phong Nham lui rồi kiên nhẫn giải thích cho Thu Dịch Phi “tinh nhân của sư phụ ta năm đó có con với hắn, cuối cùng lại vì sinh khó mà chết, lão già chết tiết đối với nàng ấn tượng sâu sắc, cho nên sau này hắn đối với những nữ nhân bụng to đều rất yêu thích”

Lời này nghe rất vô căn cứ, cực kỳ buồn cười nhưng Thu Dịch Phi lại cảm thấy trong lòng dấy lên chua xót.

Phiền muộn nói “đại ca, nếu ta chết đi thì sau này người sẽ thích nữ nhân như thế nào?”

Mộ Thiên Sơn khuôn mặt trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói “Thu nhi không nên nói lung tung, có đại ca ở đây, người không thể chết”

Nhìn khuôn mặt đông lạnh của Mộ Thiên Sơn, Thu Dịch Phi biết hắn lại mất hứng, vội vàng tươi cười nói “ta nói chơi thôi mà, đại ca, người xem, chúng ta cũng đã tìm ra tung tích của lão già chết tiết, tìm được hắn rồi thì sẽ có giải được, lão thiên gia cũng sẽ không gọi ta đi sớm vậy đâu”

Khuôn mặt Mộ Thiên Sơn cũng dịu lại.

Có hắn ở đây, nhất định không cho phép nàng có việc gì.

Khi Thu Dịch Phi cùng Mộ Thiên Sơn và Phong Nham tới Vô Thông thôn ở Vô Thông thành thì nàng bị một khung cảnh trắng lè làm cho rung động thật sâu.

Trong ánh tà dương đỏ rực cuối chân trời, một lão đầu trung niên cao lớn, miệng đầu râu mép đang ra sức cầu ái với một phụ nhân trung niên bụng bự. Phụ nhân biểu tình như muốn chết, quyết tâm không thuận theo mà sau lưng lão đầu là một cô nương trẻ tuổi khóc lóc sụt sùi, ánh mắt ai oán nhìn lão đầu.

Thu Dịch Phi chưa thấy qua người nào cường đại như vậy, có thể làm cho hai mẹ con đều đau khổ vì mình.

Lão đầu đang dây dưa với phụ nhân, quay đầu nhìn thấy Mộ Thiên Sơn thì lập tức bày ra biểu tình vui mừng quá đỗi.

Trong lúc Thu Dịch Phi cho rằng lão đầu vì lâu không nhìn thấy ái đồ cho nên mới vui mừng như thế, ai ngờ lão đầu lại thốt ra một câu làm cho linh hồn của nàng thổ huyết.

Lão đầu chỉ vào Mộ Thiên Sơn nói với tiểu cô nương sau lưng “Mỹ Nha, Mỹ Nha. Người thấy chưa, đây là đồ đệ của ta, người xem hắn tuấn mỹ không? Mỹ Nha, người đừng quần lấy ta nữa, nếu người an tâm để mẹ người làm bạn với ta, ta hứa sẽ đem mỹ đồ đệ này cho người làm tướng công”

Thu Dịch Phi há mồm tròn mắt, toàn thân đơ như cây cọc.

Đúng là lão già chết tiết ah. Lão bất tử. Xứ lão đầu. Đúng là già mà không nên nét. Đồ đệ mà có thể tặng như tặng đồ chơi vậy sao? Hắn, thật sự là... thật sự là một con bò già ah.

Mỹ Nha hai mắt ngấn nước, miệng ngậm chéo áo, hết nhìn lão già chết tiết lại nhìn sang Mộ Thiên Sơn, vẻ mặt do dự mâu thuẫn.

Thu Dịch Phi rất là khó chịu, đại ca thì không cần hỏi cũng biết, với cái tính tự kỷ siêu cấp của hắn thì khẳng định là càng khó chịu hơn nàng.

Mộ Thiên Sơn dùng ánh mắt như phóng ra vô số dao nhọn nói với lão già “lão già chết tiết, đừng nói lung tung, lời người nói, không tính”

Bách quái lão đầu lập tức nhảy cẫng lên la to “ai nha, như thế nào đây, người quá lắm rồi, ngày cả lời của sư phụ cũng dám không nghe”

Thu Dịch Phi nhớ tới Mộ Thiên Sơn từng nói lão già chết tiết này tính tình biến thái, càng mắng hắn – hắn càng vui, nếu làm cho hắn cao hứng thì có thể hắn sẽ giao giải được cho nàng. Vì vậy Thu tam tiểu thư hít sâu một hơi, duỗi ngón trỏ, khí thế bùng bùng chỉ vào mặt lão đầu, quát to “lão già chết tiết, người nên sớm thu hồi ý tưởng chết tiết của người đi. Ta nói cho người biết, đại ca là của ta, sống là người của ta, chết cũng là ma của ta, người muốn đem hắn tặng cho người khác, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không mà ngay cả cái lỗ chuột cũng phá hỏng mà không để lại cho người”

Lão đầu vẻ mặt mừng rỡ, giống như vui sướng vì bị người ta quát mắng, hứng thú nhìn Thu Dịch Phi nói “hắc, ta thích thì đã sao, làm gì được ta?”

Thu Dịch Phi lại càng khí thế hơn, lớn tiếng kêu gào “lão già chết tiết, ta cho người biết, nếu người còn cố chấp như vậy, ta sẽ làm cho người... cho người... cả đời đều không thoải mái”

Lão già chết tiết “Cát” một tiếng, rất lo lắng nói: “Ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có thể như thế nào để cho ta không thoải mái!”

Thu Dịch Phi nhớ tới đại ca nàng từng nói lão già chết tiết này sợ nhất là người dùng cấp bậc lễ nghĩa, quy tắc quy củ để đối xử với hắn, vì vậy nàng thu lại ngón tay, vẻ tức giận khí thế hùng hực cũng biến mất, thay vào đó là khiên cung thủ lễ, vái chào lão già chết tiết một cái.

Tiếp theo nàng cúi đầu, cực kỳ lễ phép, cực kỳ đúng chuẩn mực của tiểu thư khuê các, chậm rãi nói với hắn “tiểu nữ tử Thu Dịch Phi ra mắt sư phụ đại nhân, tiểu nữ tử là tam nữ nhi của trang chủ Thu Dương sơn trang, từ nhỏ lớn lên trong núi, chưa từng xa nhà. Lần đó tiểu nữ tử theo lệnh cha xuống núi làm việc, tình cờ gặp lệnh đồ dưới chân núi. Lúc đầu hắn và ta đều không ai ưa ai, hắn đối với ta quá mức tuần mỷ, mà ta đối với hắn lại quá mức bình thường nhưng do cơ duyên xảo hợp, ta cùng Sơn ca lại sớm chiều bên nhau suốt mười ngày, từ đó nảy sinh tình cảm, đến hôm nay thì tình yêu của hai ta đã trở nên sâu đậm, thực sự là không thể chia lìa được nữa, tiểu nữ tử bây giờ không thể không có hắn, chỉ mong tiền bối thành toán cho ước hẹn bạc đầu rằng long của ta và Sơn ca. Sớm nghe tiền bối chính là bắc đầu võ lâm, là người đức cao vọng trọng, mẫu mực hào hiệp, tướng mạo đường đường, phong lưu tiêu sái, cử chỉ phóng khoáng, làm người dứt khoát, thì ân không cần báo đáp, quả thật là đại hiệp nhất đẳng trong chốn võ lâm. Lòng ngưỡng mộ của tiểu nữ tử đối với tiền bối nhiều như nước sông lại mãnh liệt như sóng biển, lớp này xô lớp khác, lớp sau mạnh hơn lớp trước”

Thu Dịch Phi từng câu từng chữ đều rất lễ phép lại tán dương Bách Quái lão nhân lên tận mây xanh, mà toàn bộ những chuyện này đều là những chuyện mà bình thường lão già chết tiết ghét nhất. Cho nên khi Thu Dịch Phi nói mới được một nửa, hắn đã lão đảo đi tới vịn vào góc tường, nàng nói tới ba phần tư thì hắn run lên như cây sậy mà khi nàng nói hết thì khóe miệng hắn đã trào bọt mép.

Ngay lúc Thu Dịch Phi mới nói được mấy câu, hắn đã muốn điễm huyết cam của nàng, nhưng ai biểu hắn dạy đồ đệ quá giỏi, làm cho đồ đệ một thân võ công cao cường, bản lĩnh có khi còn hơn hắn mà đồ đệ kia lại coi tiểu cô nương này như bảo bối, che chở cẩn thận. Đồ đệ hắn trước giờ đều trung ra bộ mặt cá chết, không chút biểu tình mà giờ nghe mấy lời buồn nôn của tiểu cô nương này lại ân ân cảm xúc, còn như muốn trêu chọc hắn. Đồ đệ hắn cũng trở nên buồn nôn như vậy, hắn có thể không tiêu đời không? Haizz

Lão đầu vừa dựa người vào tường sùi bọt mép, vừa đe dọa Thu Dịch Phi “nếu ngươi nói như vậy, ngươi có tin ta làm ngươi hay không?”

Thu Dịch Phi vẫn giữ đúng khuôn phép, có hỏi tất sẽ trả lời “tất nhiên là không thể, tiểu nữ tử nói không sai, hơn nữa Sơn ca nhất định cũng không đứng yên nhìn lão nhân gian người làm Dịch Phi”

Bách quái lão đầu không thể nhịn được nữa gào lên một tiếng, quay người dùng sức đập vào tường để phát tiết cảm xúc, sau đó quay người nhìn Thu Dịch Phi, rung rung cầu khẩn “ngươi, coi như ta cầu ngươi, ngươi đừng có nói chuyện vẩn về như vậy nữa. Ta cầu ngươi, cứ mắng chửi ta như lúc đầu đi, ngươi càng hào hào mắng chửi ta, ta sẽ không đem hắn tặng cho người khác, biết không?”

Thu Dịch Phi khóe miệng co quắp, cố nhịn cười.

Mộ Thiên Sơn đứng bên cạnh xem náo nhiệt, lòng tràn đầy vui sướng nói “Thu nhi thật bản lĩnh” sau đó lại nói với Bách Quái lão nhân “lão già chết tiết, đừng làm rộn nữa, tìm ngươi là có chuyện quan trọng, đưa bọn ta vào phòng ngươi đi”

Bách Quái đưa tay lên lau lung tung trên mặt, sau đó hất đầu nói “không được, ta không rảnh, ta còn phải theo đuổi nữ nhân này”

Một thanh âm sợ hãi vang lên, phụ nhân trung niên thoáng run rẩy.

Đối mặt với thái độ không hợp tác của Bách Quái lão nhân, Thu Dịch Phi lại tiếp tục cúi đầu, lễ phép quy củ nói “sư phụ nếu không cùng ta và Sơn ca vào phòng thì tiểu nữ tử lại tiếp tục nói chuyện với lão nhân gia ngài”. Cái rắm, ta sẽ làm cho lão già biến thái người điên luôn.

Bách Quái liền rên lên rồi quỳ xuống, ôm chân Thu Dịch Phi, thành khẩn cầu xin “cô nương, cô nãi nãi của ta, tổ tiên sống của ta. Tất cả đều nghe các ngươi, được chưa? Cầu ngươi nói chuyện dễ nghe một chút ah”

Thu Dịch Phi bị Bách Quái ôm chân thì cả người cứng đờ, bắt gặp ánh mắt của Bách Quái chợt lóe lên kỳ dị, Tam cô nương liền hét to lên “này, không cho phép không biết xấu hổ, ai hạ độc thì là con chó con”

Bách Quái liền tháo chạy, còn quay đầu hiếu kỳ nói “hắc, ngươi được đó, làm sao ngươi biết ta muốn hạ độc?”

Thu Dịch Phi đảo mắt nói “có gì mà kỳ quái, nhìn tính tình thói của ngươi thì đủ biết, ngươi nhất định là muốn làm chuyện xấu. Huống hồ chỉ không chỉ một mình ngươi thích hạ độc, mà cả nhà ngươi đều thích vậy. Các đồ đệ của ngươi đều thích hạ độc ta”. Hừ, để có được kinh nghiệm quý báu này, nàng đã phải trả gia bằng máu và nước mắt, sao có thể không hiểu được.

Thu Dịch Phi đảo mắt một vòng nhìn về phía Mộ Thiên Sơn đang thảnh thơi ngồi trên ghế đá chờ xem náo nhiệt, có hắn làm chỗ dựa, nàng càng thêm yên tâm mà lớn lối với Bách Quái lão nhân, khoát tay ra hiệu hắn đến gần mình, thì thầm nói “ta dạy cho ngươi phương pháp theo đuổi nữ nhân, đảm bảo có hiệu quả”

Bách Quái hai mắt sáng ngời, không ngừng gật đầu nói “tốt, tốt”

Thu Dịch Phi cười hắc hắc, nói: “Nhưng ngươi phải đáp ứng cho ta một chuyện, về phần là chuyện gì ta còn đang suy nghĩ, chờ ta nghĩ xong sẽ nói cho ngươi biết, khẳng định không phải là chuyện khó làm gì. Thành giao hay không?”

Bách Quái không chút do dự gật đầu nói: “Thành giao, thành giao! Ngươi nhanh dạy ta phương pháp theo đuổi mẹ Mỹ Nha đi” tán gái là trên hết, điều kiện gì cũng không sao.

Thu Dịch Phi nghiêm trang nói: “Việc này kỳ thật rất dễ, đồ đệ ngươi nói cho ta biết ngươi thích nữ nhân bụng to, lão già chết tiệt, ta nói cho ngươi biết, trước tiên ngươi hãy cho mẹ Mỹ Nha ăn độc dược, sau đó bức nàng mỗi ngày đều ở với ngươi, nếu nàng không làm thì ngươi làm cho nàng mỗi ngày đều bị đau bụng, tiêu chảy, thời gian qua dần, bụng của nàng sẽ nhỏ đi, nàng không có bụng thì ngươi sẽ không thích nàng nữa. mà trước khi nàng nhỏ bụng, nếu nàng không nhận được nỗi khổ bị tiêu chảy đau bụng thì dĩ nhiên là sẽ đi theo ngươi, đáp ứng làm tình nhân của ngươi...”

Thu Dịch Phi trong lòng âm thầm sám hối với mẹ của Mỹ Nha: tha thứ cho ta đi, coi như là ta đang giúp ngươi giảm béo, ta cũng là lâm vào bước đường cùng ah.

Bách Quái nghe biện pháp của Thu Dịch Phi xong thì cao hứng, liên tục vỗ tay la to “ hay lắm, hay lắm, tiểu nha đầu, chủ ý của ngươi rất tốt, rất cao minh”

Thu Dịch Phi cười đắc ý: “Ta còn có thể làm tốt hơn nữa, cao kiến hơn nữa” đây là một cách tự khích lệ tinh thần trong chốn võ lâm.

Bách Quái về mặt sùng bái nhìn Thu Dịch Phi, Thu Dịch Phi hăng giọng, làm ra vẻ suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc mới nghĩ ra chuyện nàng cần Bách Quái lão nhân làm cho mình “ ta nghĩ ra muốn ngươi làm gì cho ta rồi”

Lão đầu về mặt hiếu kỳ hỏi: “Làm gì?”

Thu Dịch Phi về mặt thâm trầm nói “ ta có nghe nói giải dược của đoạn tâm tán rất tốt, giống như một loại tiên đan, có thể giải được các loại độc bình thường. Vậy được rồi, ngươi cho ta một viên giải dược đoạn tâm tán đi”

Lão đầu nháy mắt mấy cái, mặt mũi tràn đầy chân thành nói: “Không có!”

Thu Dịch Phi nhớ tới Mộ Thiên Sơn đã nói với nàng, lão già chết tiệt nói không có thì khẳng định là lão có rất nhiều, liền chia tay vào mặt hấn, hung hăng nói “ lão già chết tiệt, ngươi quá keo kiệt rồi, chỉ là muốn của ngươi một viên giải dược mà thôi, có cần tiếc của vậy không? ngươi đáng để cho toàn bộ võ lâm khinh bỉ ngươi!”

đồ vật, bình thường nói đến, hấn khẳng định đều là có rất lâu hơn vì vậy trừng mắt, đuổi ra ngón trỏ đến hung hăng đâm hướng râu ria mặt nói: “Lão già chết tiệt, ngươi quá keo kiệt ngươi! Với ngươi muốn một khóa phá dược hoàn mà thôi, về phần như vậy tốn sức ư! Ngươi đáng giá toàn bộ võ lâm mọi người khinh bỉ ngươi!”

Lão đầu bị chửi một hồi mà bộ dạng lại rất thoải, về mặt biểu lộ say mê nói “ thật ra, vốn, thật sự có hai viên giải dược nhưng mà đã mất đi rồi”

Bách Quái lão nhân cao hứng còn Thu Dịch Phi thì cứng người.

Mộ Thiên Sơn cũng tham gia, nghiêm mặt, trầm giọng nói “ mất đi đâu rồi?”

Bằng kinh nghiệm, Mộ đại gia đoán sự phụ biến thái của mình không có nói dối cho nên tâm trạng mới hoảng hốt như vậy.

Bách Quái nhìn Mộ Thiên Sơn, cảm giác được trên người đồ đệ vô thường của mình phát ra sát khí, lão đầu phát giác được tình thế của hấn rất nghiêm trọng, mà hai năm qua hấn chưa từng đánh thắng đồ đệ bảo bối của mình, vì vậy không dám gây rối nữa mà thành thành thật thật nói “ mấy ngày hôm trước ta đến Thông thành xem bệnh, chủ đề hôm đó là khám và chữa bệnh cho mỹ nhân, kết quả là có rất nhiều cô nương xinh đẹp đến khám bệnh, tiếc là không có ai bụng to, đáng ghét. Sau khi khám chữa bệnh chấm dứt, ta phát hiện đã mất đi không ít đồ vật trên người, hừ hôm nay ta kiểm tra lại đồ vật trên người mình mới phát hiện không có, khẳng định là do Thiên Thủ Phật hoặc là đệ tử chân truyền của hấn làm”

Mộ Thiên Sơn cau chặt hai hàng lông mày, thanh âm âm nhu vô cùng nhẹ giọng hỏi: “Sự phụ, ngài nói chúng ta nên đi đâu tìm Thiên Thủ Phật và truyền nhân của hấn?”

Bách Quái lão nhân nhìn đồ đệ bày ra vẻ mặt âm nhu thì thoáng run rẩy. Hấn biết đồ đệ vô thường đang tức giận.

Mộ Thiên Sơn mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thế nhưng mà, bất quá hấn chỉ làm mất hai viên giải dược thôi mà, thằng ranh con này có cần làm lớn chuyện vậy không?

Bách Quái lão nhân run run giọng nói “ không...không biết đi đâu tìm. Nếu không...ta lại mở một buổi khám chữa bệnh dành riêng cho mỹ nhân”. Trời đất ơi, già thiệt rồi sao, sao đối mặt với đồ đệ như thế thì thân thể lại lạnh run chứ?

Mộ Thiên Sơn ôn nhu vô cùng nói: “Thiên Thủ Phật sao! Được rồi, ngày sau tìm được được rồi, ta cũng muốn chặt hai cánh tay của hấn”

Bách Quái lão nhân nghe vậy thì khẳng định trăm phần trăm: tiểu đồ nhi của hấn thực sự nổi giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: KIM THIÊN HƯƠNG ĂN CHƯC

Thu Dịch Phi thê lương ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng đau khổ vô hạn nghĩ: xem ra ông trời muốn thu ta rồi.

Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “ Thu nhi đừng lo lắng, đại ca nhất định sẽ tìm được Thiên Thủ Phật”

Bách Quái ở bên cạnh mơ hồ hỏi “ hai người các ngươi nói tiếng lông gì vậy, sao ta nghe mà không hiểu?”

Thu Dịch Phi nhìn lão đầu to lớn, râu ria đầy mặt đang hiểu kỳ mà quên cả chuyện theo đuổi nữ nhân thì có chút không đành lòng làm hấn mất hứng, nên đem chuyện mình trúng độc kể sơ qua.

Lão đầu sau khi nghe xong, thở dài một tiếng, nói với Mộ Thiên Sơn “ Sơn Sơn, nữ oa này nhìn chẳng có gì xuất sắc, sao ngươi lại vừa ý nàng chứ? Kim Thiên Hương đâu? Các ngươi chẳng phải là thanh mai trúc mã sao? Ngươi coi trọng nha đầu này, vậy Kim Thiên Hương thì tính thế nào?”

Mộ Thiên Sơn ôn nhu đáp lời Bách Quái lão nhân, hai mắt tỏa sáng “ lão già chết tiệt, hai từ Sơn Sơn này, không phải khi ngươi xuống núi chúng ta đã quyết định là ngươi sẽ không bao giờ gọi ta như vậy nữa sao, bây giờ ngươi lại gọi, ta sẽ để Thu nhi mỗi ngày nói chuyện vãn về lễ nghĩa với ngươi”

Bách Quái lập tức dùng tay che miệng mình lại, quay đầu nhìn Thu Dịch Phi, thanh âm hờn dỗi “ nha đầu, ta hỏi ngươi, ngươi làm thế nào mà đồ đệ của ta lại đối với ngươi ngàn y trăm thuận như thế? Ngươi nhìn thì chẳng đẹp, mà kỳ quái là đồ đệ ta trước giờ chỉ thích mỹ nữ, sao giờ lại thích một nha đầu bình thường như ngươi, quái lạ thật đó”

Thu Dịch Phi khẽ hừ một tiếng, trả lời Bách Quái :” lão già chết tiệt ngươi quá là đầu đất, một người chưa chắc sẽ đẹp trong mắt tất cả mọi người, hơn nữa ta là có nội hàm, là nữ tử đặc biệt nhất, cái đẹp của ta ẩn chứa bên trong, đồ đệ của ngươi nhận ra nên mới thích ta, chẳng lẽ vậy là hạ thấp hấn hay sao? ta còn chưa nói sự đặc biệt của ta so với mỹ nữ tuyệt sắc còn cao hơn nhiều đấy”. Cái này gọi là cái nét đánh chết cái đẹp, hiểu chưa. Đúng là nông cạn.

Thu Dịch Phi vốn chỉ muốn cãi nhau với Bách Quái lão nhân, ai ngờ lại thu được hiệu quả ngoài mong muốn.

Bách Quái lão nhân cười thành tiếng nói “ được, được, hay lắm, hay lắm. Tiểu Mộ, ngươi tìm được nha đầu này rất tốt. Rất hợp với tính tình của ta, rất hợp với khẩu vị của ta. Nha đầu ah, không bằng hai ta kết bái đi”

Mọi người cùng đổ mồ hôi trán.

Mộ Thiên Sơn nhẹ trách mắng: “Lão già chết tiệt, đừng hồ đồ! Ngươi muốn gọi nàng là Thu nhi nương tử hay là Thu nhi sư cô” kết bái cái rắm, không biết phân biệt bói phận sao?

Mọi người còn đang nói chuyện phiếm thì bỗng thấy từ xa bốc lên một đám bụi mù, sau đó một con ngựa to lớn đi tới, tới gần hơn, mọi người lại thấy trên lưng ngựa chính là thanh mai trúc mã Kim Thiên Hương của Mộ Thiên Sơn.

Mộ Thiên Sơn thần sắc không thay đổi, giống như lơ đãng mà hỏi Phong Nham “ nàng ta sao lại tìm tới nơi này?”

Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm, Phong Nham biết sắc mặt chủ tử lúc này nhìn thì bình thường nhưng thật ra trong lòng đang tràn đầy tức giận và trách cứ, ý tứ của hấn chính là: mau giải thích rõ cho ta, ngươi làm sao lại để nàng tới đây? Không biết ta không muốn bị nàng làm phiền sao?

Phong Nham liên tục không ngừng tỏ thái độ trong sạch “ cung chủ, ta xin thề với Phật tổ, ta không có nói cho Thiên Hương tiểu thư biết hành tung của ngài”

Mộ Thiên Sơn biết rõ thị vệ của mình không dám nói dối, nhưng mày nhìn Kim Thiên Hương, mà Kim Thiên Hương đón lấy ánh mắt của hấn, mềm mại đáng yêu nói “ sư huynh đừng trách Phong Nha, ta có thể tới đây là do sư bá nói cho ta biết đó”

Vô thường đại gia lập tức bắn ánh mắt về phía Bách Quái, mặt cười tủm tỉm.

Bách Quái mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội nói “ ngươi đừng có nhìn ta âm dương quái khí như vậy. Đó là thái độ của đồ đệ nên có với sư phụ của mình sao. Bất hiểu đồ. Đúng, là ta nói cho nàng biết đó, thì tính sao? việc này cũng không phải tại ta. Ngày đó ta thấy hộ vệ của ngươi dốc sức liều mạng nghe ngóng tin tức của ta từ chỗ thôn dân, nhất thời nghi hoặc nên mới dùng nhiếp hồn chú với hấn, thừa dịp hấn mơ mơ màng màng mà moi ra tin tức ngươi phái hấn đi dò la tin tức của ta, vừa vận thủ hạ của Kim Thiên Hương cũng đi tìm ta. Ta lại không biết hai người các ngươi đã chia tay hay chưa, ngươi đi cùng cô nương mới kia thì có còn muốn thấy nàng hay không, cho nên mới thuận miệng nói chuyện ngươi đi tìm ta nói cho thủ hạ của Kim Thiên Hương biết. Tiểu Mộ, ah, vì sư nếu không phải đang yêu say đắm mẹ của Mỹ Nha, không muốn rời xa nàng thì ngươi căn bản không thể nào tìm được vì sư ah”

Mộ Thiên Sơn càng cười tươi hơn “ lão già chết tiệt, nếu sau này ngươi còn tiếp tục nhiều chuyện, ta sẽ cho ngươi ăn nhất liệt xuân được, sau đó giam ngươi cùng nam nhân chung một chỗ”

Bách Quái run rẩy không thôi, hoảng sợ nhìn đồ đệ, run giọng nói “ ngươi, ngươi là hải tặc phá sản, tâm địa quá độc ác rồi”

Mộ Thiên Sơn không để ý tới hắn, đem ánh mắt nhìn sang Kim Thiên Hương, thản nhiên nói “ tìm ta có chuyện gì?”

Kim Thiên Hương bày ra vẻ xinh đẹp nhất, trên mặt hiện đầy ủy khuất, nước mắt rung rung, ôn nhu nói “ sư huynh, người thực sự không muốn Thiên Hương sao?”

Mộ Thiên Sơn cười lớn, ôn nhu nói “ sư muội, vì huynh khi nào muốn qua người? Ta và người, hai người thủy chung vẫn là thân trong sạch ah”

Thu Dịch Phi đứng bên cạnh Mộ Thiên Sơn, nghe những lời này, cảm thấy đại ca nàng quả là cáo già không phúc hậu, hắn cứ vậy mà phải sạch quan hệ, thật ra không phải nói cho nàng nghe sao, nàng cũng rất thích, rất cao hứng nhưng mà cảm thấy như vậy cũng có chút tàn nhẫn đối với đại mỹ nữ ah.

Kim Thiên Hương nước mắt tuôn rơi, vừa nhìn Mộ Thiên Sơn, vừa chỉ tay vào Thu Dịch Phi, đau khổ vô hạn nói “ sư huynh, người bởi vì nàng, vì một nữ tử bình thường như vậy mà không để ý tới ta sao? từ nay không cho phép ta được bước chân vào Thiên Nguyệt cung sao?”

Mộ Thiên Sơn nhìn Kim Thiên Hương, hơi nhíu mày, ngữ khí ôn nhu nói “ sư muội, người sao vẫn nghe mà không hiểu lại không biết nghe lời, vì huynh đã đặt Thu nhi ở trong lòng nhưng người vẫn dám ra tay với nàng, người nói xem, sư huynh có nên tức giận hay không? người phải nhớ lấy, từ nay về sau không chỉ có người nói nàng nửa điểm không phải, mà sư huynh không cho phép bất kỳ người ngoài nói nàng nửa câu”

Thu Dịch Phi nghe mấy lời của Mộ Thiên Sơn thì cảm động vô cùng, dùng sức nắm chặt tay hắn.

Mộ Thiên Sơn cúi đầu nhìn Thu Dịch Phi, trong mắt tràn ngập nhu tình sùng nịch, Bách Quái lão đầu trước giờ chưa từng thấy đồ đệ của hắn lại nhu tình như vậy, kiềm không được mà huyết sáo.

Lão già chết tiệt, quả nhiên danh bất hư truyền, thật đúng là biến thái quái dị mà.

Kim Thiên Hương nước mắt từ từ lăn xuống, vô hạn bi thương hỏi “ sư huynh, ta và người là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ người đối với ta không có chút cảm tình nào? chẳng lẽ trước kia người đối xử tốt với ta đều là giả dối? chúng ta có nhiều năm tình cảm như vậy, lại kém so với một nha đầu mới quen không được bao lâu sao?”

Thu Dịch Phi nhìn Kim Thiên Hương hai má rần rụa nước mắt, bộ dáng xinh đẹp nhu nhược khiến người ta thương tiếc, trong lòng cũng nảy sinh cảm giác không đành lòng, quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn muốn vì nàng nói một hai câu cầu tình, lại thấy Mộ đại gia đang nhìn mình thờ dài.

Mộ Thiên Sơn không thể không thờ dài, Thu nhi của hắn là vậy, luôn mềm lòng, thiện lương. Nước mắt mỹ nhân hắn thấy nhiều rồi, cái nào là thật cái nào là giả, là đau thương hay chỉ vì tranh thủ lòng thương hải chướng lẽ hắn không nhìn ra. Trước kia hắn rất hưởng thụ mỹ nhân rơi lệ để tranh thủ tình thương, lúc khóc lóc cũng không quên tính toán thời gian và góc độ để nàng dù khóc cũng phải là xinh đẹp nhất, cũng là cảnh đẹp ý vui.

Có thể từ khi chứng kiến Thu Dịch Phi khóc dưới ánh trăng xng, từ đó hắn liền đối với nước mắt của các nữ tử khác không có chút hào hứng.

Nước mắt của Thu Dịch Phi tràn đầy thống khổ chân tình, làm cho hắn cảm thấy thương xót, không muốn thấy nàng khóc. Khi nàng khóc, trái tim hắn cũng trở nên mềm yếu. Nước mắt của nàng cho hắn biết đau thương chân thật, cũng mới có thể đánh động chân tâm. Mà những nữ nhân khác, lúc thút thít nỉ non cũng không tỏ son trá phần thần sắc, muốn cho nước mắt của mình làm cho người ta thương tiếc, trong mắt Mộ đại gia từ nay về sau lại cảm thấy vô vị, dằn dặt.

Mộ Thiên Sơn ngừng đầu ôn nhu đáp “ vì huynh đối với người tất nhiên là có cảm tình, nhưng đó không phải là yêu, mà là sự yêu thích tự nhiên của một nam tử dành cho một mỹ nhân. Nếu người đối xử tốt với Thu nhi, vì huynh sẽ vẫn yêu quý người như trước, tiếc là người đã tự tay phát hủy phần tình cảm này. Lúc này, vì huynh muốn nói với người: nữ nhân một khi có ý muốn hại người thì nàng không còn đáng yêu nữa, từ đó về sau cũng không đáng giá để nam nhân yêu thương nàng”

Mộ Thiên Sơn nói xong, ánh mắt lại hạ xuống mặt Thu Dịch Phi, ôn nhu tràn lan, thâm tình vô hạn. Thu nhi của hắn, dù bản thân có chịu nhiều ủy khuất hơn nữa nàng cũng không ngóc cười, chưa từng có ý định hại ai, nàng càng kiên cường càng làm cho hắn đau lòng vì nàng.

Kim Thiên Hương quay đầu buồn bã buồn bã gọi Bách Quái sư bá, muốn nhờ hắn dùng thân phận trưởng bối nói giúp mình.

Kết quả, lão già chết tiệt làm nàng quá thất vọng rồi.

Bách Quái lão đầu ở ngoài xem náo nhiệt, đột nhiên bị Kim Thiên Hương lôi vào cuộc thì không hài lòng nói “ mấy người các người cứ tự do yêu đương một lão nhân như ta không nên xen vào, các người cứ tiếp tục, coi như ta không tồn tại là được rồi”

Kim Thiên Hương trong ánh mắt tràn đầy vô tận ai oán, cùng với phần hận chột lóc lên.

Kim Thiên Hương lại nhìn Mộ Thiên Sơn, vẻ mặt lộ vẻ thống khổ vô hạn, nghẹn ngào hỏi “ sư huynh, ta với người vô duyên thành phu thê nhưng dù ta cũng là sư muội người, thật sự sau này ta không thể đặt chân vào Thiên Nguyệt cung sao?”

Mộ Thiên Sơn không chút rung động trước nước mắt của mỹ nhân, thản nhiên gạt đầu.

Kim Thiên Hương không cam lòng hỏi: “Vì cái gì? Sư huynh không chịu tha thứ ta, vẫn còn giận ta sao?”

Mộ Thiên Sơn thản nhiên nói “ Thu nhi đã không trách người, ta tất nhiên cũng không nên giận người, cho nên lúc trước nói không cho người được vào Thiên Nguyệt cung nữa, giờ ngẫm lại thấy có hơi nhầm, đã không tức giận thì cần gì phải trừng phạt người, chỉ có điều ta đã nói ra rồi, không thể thu lại

được. Sư muội, vì huynh tốt xấu gì cũng là cung chủ Thiên Khuyết cung, nói lời mà không giữ lời thì chẳng phải sẽ mất hết thể diện sao?”

Mộ Thiên Sơn càng nói càng làm Kim Thiên Hương hận đến mức nghiêng răng, nam tử này bình thường nhìn như đa tình nhưng thực ra khi buông tay thì trong thiên hạ không tìm được nam tử nào tuyệt tình hơn hắn.

Kim Thiên Hương không phục hỏi: “Sư huynh ngày đó muốn gạt nha đầu kia cùng nàng bá đường, nhưng nàng không chịu, người liền đem chuyện bá thiên địa biến thành kết huynh muội, sư huynh, người làm vậy không tính là lật lọng sao?”

Bách Quái không ngờ đồ đệ mình và nha đầu kia còn có một đoạn tình khúc chiết như vậy, kim lòng không được ở một tiếng, cảm thán nói “Tiểu Mộ ah Tiểu Mộ, vì sư tính sao cũng không nghĩ ra, người lại có một mặt vô sỉ đáng yêu như vậy, rất tốt, rất tốt. Cuối cùng ta cũng có được người kế tục y bát của ta rồi”

Mộ Thiên Sơn lườm Bách Quái một cái, lạnh giọng nói “lão già chết tiệt, người ngậm miệng lại” rồi quay sang Kim Thiên Hương, không kiên nhẫn nói “trong thiên hạ, không có ai có thể so sánh với Thu nhi, sư muội hỏi nhiều rồi”

Thu Dịch Phi cùng Mộ Thiên Sơn sớm chiều ở chung đã hiểu được tính tình cổ quái của hắn, đại ca nàng là vô thường đại gia kia mà, trước giờ làm gì cũng chỉ theo ý mình, ghét nhất là phải giải thích với người chứ đừng nói là bị người ta chất vấn.

Kim Thiên Hương bởi vì quá mức nôn nóng cho nên mới đụng chạm tới điều kiêng kỵ của Mộ Thiên Sơn, liên tục hỏi những chuyện không nên hỏi, cuối cùng còn như chất vấn hắn, trách không được đại ca nàng bắt đầu không kiên nhẫn, nếu còn hỏi tiếp e rằng hắn sẽ đánh người ha.

Thu Dịch Phi không đành lòng nhìn một đại mỹ nhân đứng tuyệt vọng thê lương trong ánh chiều tà như vậy, vội xen vào giảng hòa “đại ca, ta đói bụng, chúng ta trước đừng nói chuyện khác, ăn cơm đi”

Mộ Thiên Sơn nghe tâm can bảo bối than đói thì thần sắc mềm nhũn, ôn nhu nói “được”. Kim Thiên Hương thấy Mộ Thiên Sơn yêu thương, chịu đựng Thu Dịch Phi như thế thì trong lòng càng thống khổ, tiếp theo là không cam lòng và phẫn hận.

Kim Thiên Hương cố kiềm chế tâm trạng, bày ra vẻ tươi cười nói với Mộ Thiên Sơn “sư huynh có thể mời Thiên Hương ăn một bữa cơm không? qua bữa cơm này, ta sẽ rời đi, từ nay về sau không bước vào Thiên Khuyết cung nữa, cũng sẽ không dây dưa với người nữa”

Không đợi Mộ Thiên Sơn lên tiếng, Thu Dịch Phi đã không đành lòng mà cướp lời “đương nhiên được, ở lại ăn cơm đi”. Nói xong lại ngẩng đầu nhìn Mộ đại gia, thấy hắn đang âm trầm nhìn mình thì không khỏi chột dạ, âm thanh nhu nhược nói “cái kia, trời cũng đã tối, nếu không ăn cơm, để bụng đói đi đường sẽ rất khó chịu”

Mộ Thiên Sơn lần nữa khẽ thở dài, gật đầu đáp ứng yêu cầu ăn cơm của Kim Thiên Hương.

Mộ Thiên Sơn thập phần bất đắc dĩ với sự mềm lòng của Thu Dịch Phi, lại hết lần này tới lần khác không đành lòng làm trái ý nàng, nhưng hắn hiểu rõ Kim Thiên Hương, nàng có thù tất báo, vậy bữa cơm này sao có thể trôi qua yên bình đây?

Bữa cơm này chắc chắn sẽ có phong ba sóng ngầm dữ dội đây.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: THU NHỊ TRÚNG ĐỘC

Mộ Thiên Sơn ra tay đập phá một xấp ngân phiếu, mẹ con Mỹ Nha lập tức giết gà mổ heo làm thịt, chuẩn bị một bàn thức ăn ngon.

Bách Quái lão đầu nhìn mẹ con Mỹ Nha bận rộn chuẩn bị thức ăn, cảm khái ngửa mặt lên trời than dài, nếu hắn có nhiều tiền như đồ đệ, cũng cảm một xấp ngân phiếu vung trước mặt mẹ Mỹ Nha, hắn không tin nàng không chịu làm bạn với mình.

Thu Dịch Phi hiếu kỳ hỏi: “Người không phải là cung chủ Thiên Khuyết cung sao? một cung chủ mà sao lại không có tiền?”

Bách Quái trợn trắng mắt trả lời “Thiên Khuyết cung thì cũng có phân biệt ah, cung chủ thì làm sao, cung chủ cũng là người ah, cung chủ cũng nghèo rớt mồng tơi ah”

Thu Dịch Phi ngạc nhiên “À?” một tiếng, hỏi: “Thiên Khuyết cung trong ấn tượng của võ lâm là phú khả địch quốc, sao lại...”

Bách Quái không cho là đúng nói “cái rắm, đó là ta lừa bom lung tung với bên ngoài thôi. Cái đó gọi là sĩ diện biết không. Dù sao người của võ lâm cũng không biết Thiên Khuyết cung ở chỗ nào, chúng ta luôn thần bí như vậy, nói khoác thế nào người ta cũng đâu phân biệt được thật giả, nhưng mà từ lúc ta giao Thiên Khuyết cung lại cho Tiểu Mộ, hắn đúng là rất biết cách kiếm tiền. Hừ, hừ”

Thu Dịch Phi quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn đang rửa tay, về mặt sùng bái.

Vị mỹ nam này, không chỉ ưa sạch sẽ còn giỏi kiếm tiền, lớn lên lại tuấn mỹ như thế, có thể được hán yêu thương đúng là phúc của nàng.

Thu Dịch Phi trong nội tâm cao hứng, người cũng trở nên khí phái hơn, hùng hồn mọc hầu bao trong người ra, ra sức tìm, lấy ra mấy khóa bảo thạch quý giá đã lấy khỏi xe ngựa của Mộ đại gia, đưa cho Bách Quái lão nhân “ cho ngươi nè, giữ lấy đề sau này theo đuổi nữ nhân thì có cái mà dùng”

Bách Quái về mặt cảm động nói “ nha đầu, ngươi từ đâu lấy được những thứ tốt này? Ta cũng muốn tới đó tìm ah”

Không đợi Thu Dịch Phi trả lời, Mộ Thiên Sơn đã xuất quỷ nhập thần xuất hiện bên cạnh hai người, âm nhu nói với Bách Quái “ nếu ngươi muốn, hôm nào thừa dịp Phong Vũ đánh xe ngựa của ta, ngươi liền đi sau, thỉnh thoảng cúi đầu để ý, nói không chừng trong xe sẽ lăn ra mấy thứ như vậy”

Thu Dịch Phi sắc mặt có chút túng quẫn, đại ca nàng lại đang trêu chọc nàng đây, nhìn không được mà tươi cười thẹn thùng.

Bách Quái về mặt khó hiểu nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ta rời khỏi Thiên Khuyết cung nhiều năm như vậy còn chưa trở về, không biết đã biến thành cái dạng gì rồi”

Kim Thiên Hương lẻ loi lơ lửng một bên, nhìn một nhà ba người nói nói cười cười, trong lòng tràn ngập hận ý.

Kim Thiên Hương cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, tức giận nghĩ: nếu như không có nha đầu khờ chết tiết này, nàng cũng đâu rơi vào tình cảnh bị bỏ rơi như hôm nay. Đều do nàng ta làm hại.

Đồ ăn chuẩn bị xong, một đám người vây quanh bàn với tâm trạng có người như đi ăn đám cưới, có người như dự đám ma. Mộ Thiên Sơn một mực nhìn chăm chăm vào đôi đứa của Thu Dịch Phi và Kim Thiên Hương. Kim Thiên Hương thấy vậy tức giận hỏi “ sư huynh làm gì mà nhìn chăm chăm vào đôi đứa của ta như vậy? ngươi lo lắng sao? ngươi sợ ta sẽ hạ độc nàng sao?”

Mộ Thiên Sơn ghét nhất nữ tử cáu giận với hán, đương nhiên nếu muội tử nhà hán phát giận thì lại là chuyện khác, có thể nhìn nàng một chút. Nhưng là Kim Thiên Hương thì... Mộ Thiên Sơn cau mày, âm nhu nói “ Thiên Hương ah Thiên Hương, vì huynh nhìn ngươi, không phải sợ ngươi hạ độc, mà ngươi nếu có cơ hội hạ độc chắc chắn sẽ không nương tay, có điều ngươi hạ độc gì, vì huynh sẽ có ngay giải dược đó, nhưng Thu nhi gần đây thân thể quá yếu, không chịu được sự giày vò của ngươi, nếu ngươi thực sự hạ độc trong thức ăn thì đừng trách vì huynh không nương tay với ngươi nhé”

Kim Thiên Hương bị Mộ Thiên Sơn nói như vậy thì tức giận và xấu hổ để đứa xuống nói “ được, ngươi lo lắng ta hạ độc hại nàng, vậy ngươi nhìn đi, ta sống cũng không có ý nghĩa gì, độc này ta tự uống”. Dứt lời không biết lấy từ chỗ nào trên người ra một viên dược, nuốt vào bụng, nháy mắt sắc mặt Kim Thiên Hương hết xanh lại trắng.

Bách Quái lão nhân ở bên cạnh hưng phấn nói “ là đoạn tâm hoàn. Tác phẩm vĩ đại ba mươi năm trước của ta, tính luôn cái gì tá kia, ta đưa cho sư đệ có mấy viên, không ngờ hán còn giữ tới bây giờ, còn truyền lại cho ngươi, sư đệ thực sự là có lòng với ta nha. Oa, hahahaha, được ta chế ra đảm bảo chất lượng, cách nhiều năm vậy cũng không sao, chỉ cần nuốt vào ngay tức khắc đã có hiệu quả. Oa hahahaha”

Lão đầu này... mẹ kiếp, so với đội hình cầu vòng chỉ có hơn chứ không kém.

Thu Dịch Phi biết rõ bị trúng độc thì thống khổ thế nào, giờ phút này nhìn Kim Thiên Hương đau đớn, nàng rất không đành lòng, nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ đại ca, hay là giải độc cho nàng đi, dù sao nàng cũng không có hạ độc ta”

Mộ Thiên Sơn lại thờ dài một hơi, tiểu muội của hán thật tốt bụng, nhất định ngày nào đó nàng sẽ gặp phiền toái vì sự tốt bụng của mình.

Mộ đại gia lắc đầu nói “ giải dược loại này ta không có, ngươi hỏi lão già chết tiết đi”

Bách Quái nhìn Thu Dịch Phi, nháy mắt nói “ một trăm lượng bạc một viên giải dược”

Thu Dịch Phi vỗ án, gầm lên: “Lão già chết tiết! Ta cho ngươi bảo thạch ngược lại kích thích lòng tham của ngươi rồi. Được ta dùng một trăm lượng mua giải dược của ngươi, ngươi trả lại toàn bộ bảo thạch cho ta”

Bách Quái chơi xấu nói “ không có cửa đâu, đã cho rồi là không được đòi lại”

Thu Dịch Phi không nói hai lời, cúi đầu liềm mực, cung kính nói ra: “Tiền bối...”

Vừa nói được hai từ, Bách Quái đã cầu xin, ném ra một viên thuốc. Thu Dịch Phi cầm giải dược nhìn về phía Kim Thiên Hương, lúc này nàng đang té trên mặt đất, thân hình run rẩy, không biết là bị độc phát hay vì đôi nam nữ vong niên cãi nhau mà tức giận...

Thu Dịch Phi nhìn đôi mắt xinh đẹp của Kim Thiên Hương không ngừng tròn trĩnh thì quýnh lên, lập tức đi lại bên cạnh Kim Thiên Hương, cho nàng ăn giải dược.

Mộ Thiên Sơn lúc này đang nhớ lại câu sư phụ mình vừa nói qua, sắc mặt chợt biến, quát to một tiếng “ Thu nhi coi chừng”

Nhưng đã muộn.

Kim Thiên Hương đã đem hoàn thuốc thủ sẵn ở kề tay nhét vào miệng Thu Dịch Phi, tay kia vận lực vỗ một cái, hoàn thuốc lập tức lăn qua yết hầu của Thu Dịch Phi, chui thẳng vào bụng nàng.

Mộ Thiên Sơn xông lại, nâng Thu Dịch Phi lên, nghiêm giọng quát hỏi Kim Thiên Hương “ngươi cho nàng ăn đoạn tâm tán ư?”

Kim Thiên Hương ngửa đầu cười ha ha, thanh âm thê lương vô cùng, oán hận đáp: “Không tệ! Đúng là đoạn tâm tán! Ngươi đối với ta tệ như vậy, ta sao để cho nàng sống tốt?”

Mộ Thiên Sơn giận dữ không thôi, một tay đặt sau lưng Thu Dịch Phi, giúp nàng trừ độc, một tay mãnh liệt đánh ra, Kim Thiên Hương sắp hương tiêu ngọc vãn vì một chương này nhưng Bách Quái lão nhân đã lắc mình tiến lên đỡ thay nàng, dù vậy, Kim Thiên Hương vẫn bị chương phong làm cho ói máu.

Mộ Thiên Sơn toàn thân ngưng đầy sát khí, giờ tay lên chuẩn bị phát chương lại bị tiếng rên rỉ thống khổ của Thu Dịch Phi làm cho ngưng lại. Thu Dịch Phi hai tay xoa ngực, cả người run rẩy vì đau đớn kịch liệt, máu tươi từ miệng nàng không ngừng phun ra.

Mộ Thiên Sơn trong lòng rất khó chịu, đau lòng ôm lấy Thu Dịch Phi, ôn nhu gọi tên nàng.

Kim Thiên Hương âm lãnh nói “ngươi bức độc gùm nàng cũng vô dụng, được đã sớm chui vào bụng nàng rồi. Cái này là đoạn tâm tán, là thứ mà sư bá vừa nói, đứt ruột từng khúc hoàn mà hần đã đưa cho cha ta. Hahaha, nó vào bụng lập tức tan liền, nha đầu chết tiệt kia không thể sống được, hahahaha”

Bách Quái biểu tình cực kỳ phức tạp, lúc thì kiêu ngạo, lúc thì khó xử. Kiêu ngạo vì mình đã chế được loại độc được độc đáo như vậy, bất an là vì hần hiểu rõ đồ nhĩ của mình, sợ là Mộ Thiên Sơn sẽ hạ sát Kim Thiên Hương.

Quả nhiên, Mộ Thiên Sơn lần nữa lại phóng chương về phía Kim Thiên Hương, nhưng lần nữa lại bị Bách Quái ngăn cản, dù sao nàng cũng là ái nữ duy nhất của sư đệ mình, bất luận thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn nàng chết đi.

Bách Quái ngăn cản một chương của Mộ Thiên Sơn xong, thần sắc cũng thay đổi, không còn vẻ đùa giỡn tí tởn như thường ngày nữa, nghiêm nghị nói với Kim Thiên Hương “đúng vậy, đoạn tâm tán này là ta đã đưa cho sư đệ, ý của ta là muốn hần dùng để phòng thân, không ngờ đến tay con gái hần lại trở thành công cụ giết người. Ngươi tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại ác độc như vậy, nha đầu kia có lòng tốt cho ngươi giải được, ngươi lại hung ác quyết tâm giết nàng. Hương nhi, nhiều năm không gặp, sư bá không thể nào ngờ được ngươi sau khi lớn lên lại ngoan độc như vậy, có thể dùng tính mạng của mình để diễn trò khổ nhục kế. Ngươi tâm tư ác độc như vậy, công phu của ngươi cũng không nên giữ lại được nữa” nói xong, tay nâng lên, điểm mấy đại huyệt trên người Kim Thiên Hương, phế bỏ võ công của nàng.

Thu Dịch Phi biết rõ Mộ Thiên Sơn sát ý không tiêu, tuy Bách Quái đã phế võ công của Kim Thiên Hương nhưng hần vẫn còn nỗi con thịnh nộ. Thu Dịch Phi liền nhìn đau kéo ông tay áo hần, suy yếu nói “đại ca, được rồi, sư phụ đã phế võ công của nàng, để nàng đi đi. Ta không thích ngươi giết người vì ta” hơn nữa còn là đồng môn tương tàn.

Mộ Thiên Sơn chăm chú nhìn vệt nước mắt trên hai má tái nhợt của Thu Dịch Phi, lúc này nàng đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, hần đều không cự tuyệt. Mộ Thiên Sơn vung tay nói với Kim Thiên Hương “đi, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không ta sẽ không nương tay”

Kim Thiên Hương cố sức bò lên, mắt đầy hận ý liếc nhìn hai người rồi tập tễnh rời đi.

Bách Quái thờ dài nói “yêu do tình sinh, hận do tham sống, tình khởi yêu lên, tình diệt yêu tiêu, yêu tiêu hận trường, hết thấy đều là oan nghiệt ha”

Mộ Thiên Sơn nhìn về phía Bách Quái, thanh âm đau đớn hỏi: “Thu nhi sẽ như thế nào!”

Bách Quái lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “tài nghệ giải độc của ngươi không kém gì ta, chẳng lẽ ngươi lại không biết nàng sẽ thế nào sao? Sơn nhi, đừng tự lừa mình dối người, cho rằng giả bộ không biết, nha đầu kia sẽ không có việc gì. Ta và ngươi đều biết rõ, nếu trong bảy ngày không tìm được Thiên Thủ Phật, không lấy lại được hai viên giải được kia thì... thân tiên cũng không cứu được mạng của nha đầu này”

Mộ Thiên Sơn cảm giác như bản thân cũng trúng đoạn tâm tán, nội tâm đau nhức không thôi, giờ tay lên vận sức phát ra một chương, làm tường sập cây đổ, tiếng kêu sợ hãi vang lên. Thu Dịch Phi vội dè tay hần lại, run giọng nói “đại ca, đừng là bị thương người vô tội”

Bách Quái chưa bao giờ thấy tiểu đồ đệ của mình lại không khống chế như thế, thấy hần bị thống như vậy, biết hần đã thực sự bị tình yêu trói buộc, nghĩ tới tình nhân trước kia, không khỏi đồng bệnh tương liên. Haizz, thế gian khổ nhất là yêu nhau mà phải âm dương cách biệt, vĩnh viễn không thể tương kiến.

Bách Quái từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ, giao cho Mộ Thiên Sơn nói: “Sơn nhi, đem cái này cho nha đầu ăn, đây là thuốc giảm đau, ăn vào rồi sẽ làm nàng không cảm thấy đau đớn nhưng mà nó sẽ gây nghiện, được hiệu càng lúc càng ngắn, cho ăn nhiều sẽ làm càng thêm suy yếu, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ cũng không nên cho nha đầu kia ăn... Haizzz”

Mộ Thiên Sơn tiếp nhận chai thuốc, lấy ra một viên cho Thu Dịch Phi ăn, quả nhiên nàng cảm thấy đỡ đau nhức hơn.

Ngàn năm sau, giảm đau hoàn cũng được cải tiến hơn, hậu nhân gọi là nha phiến ah.

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi vào lòng, hai mắt ngập tràn đau đớn.

Thu Dịch Phi tựa vào ngực Mộ Thiên Sơn, ôn nhu gọi “đại ca”

Mộ Thiên Sơn ôn nhu đáp: “Thu nhi, đại ca ở đây, Thu nhi có gì muốn nói với đại ca?”

Thu Dịch Phi run run giọng nói “đại ca. Ta muốn. . .ta muốn cùng người bá thiên địa, ta muốn thành thân với người, ta muốn làm thê tử người, người có chịu không?”

Mộ Thiên Sơn hai mắt nhắm lại, che đi giọt nước mắt đang sắp trào ra, khẽ hôn lên trán Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “được, đương nhiên là được, đại ca đã sớm mong lấy được Thu nhi làm thê tử. Chúng ta lập tức thành thân đi”

Mộ Thiên Sơn ngẩng đầu, gọi Phong Nham mặt mũi tràn đầy ưu thương ở bên cạnh, phân phó “truyền lệnh xuống, Mộ Thiên Sơn cung chủ Thiên Khuyết cung sẽ đại hôn, bảo mọi người chuẩn bị cho ta, ta muốn làm cho hôn lễ này còn hoành tráng hơn cả hoàng gia”

Phong Nham nhận được mệnh, đang muốn rời đi thì Thu Dịch Phi gọi hắn lại, nhỏ giọng nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, chúng ta không về Thiên Khuyết cung được không? chúng ta đến Bách Hoa cốc bá thiên địa được không?”

Mộ Thiên Sơn gật đầu đáp ứng, Phong Nham lĩnh mệnh mà đi, Bách Quái nhìn không được tò mò lên tiếng hỏi “nha đầu, vì sao nhất định phải tới Bách Hoa cốc” rõ ràng trong Thiên Khuyết cung có hoa viên trồng rất nhiều thảo dược quý hiếm nha.

Thu Dịch Phi hai má tái nhợt vì mất máu nhưng vì một câu hỏi của Bách Quái lão nhân mà có chút ửng hồng, ngượng ngùng nhìn Mộ Thiên Sơn rồi rú mắt xuống, không lên tiếng.

Mộ Thiên Sơn nhìn nha đầu trong ngực, mặt tái nhợt, vết nước mắt vẫn còn dính trên má, vết máu nơi khoe miệng vẫn chưa khô, dung nhan thống khổ vẫn hiện lên về ngượng ngùng. . .không khỏi xem đến ngây dại, trong lòng rung động vô cùng, vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, vừa ấm áp lại vừa đau đớn. Nghĩ tới bảy ngày sau nàng có thể vì độc phát sẽ bỏ hắn mà đi, trái tim liên đau như ai vô ai xé, hận không thể đem nàng nhập vào trong thân thể mình mới cam tâm.

Thu Dịch Phi tuy không nói, Mộ Thiên Sơn cũng hiểu. Nàng muốn đến Bách Hoa cốc, vì ở đó khi nàng độ công cho hắn, hai người lần đầu tiên nhìn thấy thân thể không mảnh vải của đối phương. Tại đó, nàng trúng độc của đội hình cầu vòng, hắn thấy nàng chịu đau, bản thân cũng khổ sở muốn chết. Ngay lúc đó, hắn biết mình đã động tâm với nàng, mà cũng tại đó, hắn đã điểm thủ cung sa cho nàng.

Thủ cung sa kia là hắn muốn nàng thủ thân, thủ tâm, thủ tình vì hắn.

Chu sa điểm ở Bách Hoa cốc, nàng cũng muốn hắn cởi bỏ cho nàng ở đó.

Tâm ý của nàng, hắn hiểu, mà tâm ý của hắn, Thu nhi phải chăng cũng hiểu?

Mộ Thiên Sơn hắn tuy danh chấn thiên hạ, lúc trước phong lưu đa tình nhưng một khi đã động chân tình thì nhất định sẽ không liếc nhìn nữ tử nào khác.

Thu nhi của hắn nhất định không biết, tình của hắn dành cho nàng thật ra đã sớm vượt qua khả năng tưởng tượng của nàng, thậm chí cũng đã vượt qua khả năng tưởng tượng của hắn.

Tình, đã không thể nào diễn tả nổi, như gần như xa, có cũng được mà không có cũng không nhưng khi gạt mình nhìn lại thì thật ra nó đã cắm rễ sâu trong trái tim, không cách nào xóa bỏ, không thể nào phai mờ, làm cho người ta đau khổ cũng làm cho người ta hạnh phúc. Từ nay về sau, hắn sẽ nắm tay nàng, vĩnh viễn không buông.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: BÁCH HOA CỐC KẾT LÀM PHU THÊ

Mộ Thiên Sơn ra roi thúc ngựa, mang theo Thu Dịch Phi đi suốt đêm đến Bách Hoa cốc, Bách Quái lão nhân cũng nhìn đau bỏ lại tình nhân bụng bự theo hai người rời đi.

Đây là lần thứ hai Thu Dịch Phi tới Bách Hoa cốc, chỉ mới trải qua mấy tháng ngắn ngủi thôi mà đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Nhớ rõ lúc ban đầu, nàng bắt quả là một người qua đường may gặp phải Mộ Thiên Sơn, mơ hồ trở thành người độ công giúp hắn, lúc nào nàng cũng nghiêm khắc cảnh cáo bản thân không được có chút tâm tư nào với hắn.

Bởi vì nàng biết rõ, mình chỉ là bùn dưới đất mà Mộ Thiên Sơn lại là mây trên trời.

Bù mây cách biệt rất nhiều, trời đất cũng cách nhau rất ra. Nàng không nghĩ rằng áng mây kia sẽ để nàng vào tim mà cũng chưa từng nghĩ bản thân sẽ

động tình với áng mây đó.

Có lẽ chính vì nàng có thứ mà lẽ ra nàng không có được cho nên ông trời mới làm cho nàng gặp nhiều trắc trở như vậy.

Cho dù bảy ngày sau nàng có thể sẽ chết nhưng nếu cho nàng có cơ hội chọn lựa thêm lần nữa, nàng vẫn muốn vì hắn mà mất tâm động tình.

Một nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy, phóng khoáng không bị trói buộc, vạn vật trong thiên hạ đều không để vào mắt lại chung tình với một mình nàng... như vậy làm sao nàng không một lòng một dạ với hắn.

Hắn như ánh nến, nàng giống như con bướm bướm, nàng lao về phía hắn, cho dù biết bản thân sẽ bốc cháy, sẽ tan thành tro bụi nhưng vẫn không thấy hối hận. Trước khi rời khỏi trần thế, nàng có thể lóe sáng một lần, làm cho hắn không thể quên nàng, sẽ nhớ trong đời hắn từng có một thê tử là nàng. Vậy đã quá đủ.

Nàng có thể sống trong lòng của hắn, đã quá đủ.

Bách Hoa cốc đã được Hoa Bách Hoa sai người trang trí một mảnh đồ bùa, chữ hi đồ thâm dán khắp nơi, không khí vui mừng hiện rõ trên mặt từng người, ngay cả Thu Dịch Phi vốn tái nhợt nay cũng nhiễm không khí nơi này mà đỏ rục sáng bóng.

Hoa Bách Hoa đưa Thu Dịch Phi vào phòng, thay hi phục, lại tỉ mỉ trang điểm, làm cho nàng trở thành một tân nương tử xinh đẹp.

Trước khi phủ khăn voan lên đầu Thu Dịch Phi, Hoa Bách Hoa ngừng điệu cứng nhắc nói “ngươi, tinh thần có vẻ không tốt lắm, đừng có bị bệnh đó. Hào hảo mà sống cho tốt, ngươi mà chết... cũng chủ sẽ rơi vào tay nữ nhân khác đó”

Thu Dịch Phi hiểu được tâm ý của Hoa Bách Hoa, nàng chính là hi vọng mình không có việc gì, chỉ là gần đây nàng ít giao tiếp với người ngoài, cho nên phương thức biểu đạt có chút quý dị nên nhoe miệng cười, ôn nhu nói “cảm ơn ngươi, Hoa cốc chủ”

Hoa Bách Hoa không được tự nhiên trả lời: “Ngươi hôm nay đã là chủ phu nhân, ta thấy ngươi, mặc dù không cần quý lạ cũng phải hành lễ; ngươi còn gọi ta Hoa Cốc chủ, cũng không sợ ta tổn thọ sao? Trực tiếp gọi tên của ta a!”

Thu Dịch Phi mềm mại mà cười cười kêu một tiếng: “Bách hoa —— “

Hoa Bách Hoa vừa muốn lên tiếng, Thu Dịch Phi lại bồi thêm hai chữ

”tỷ tỷ!”

Hoa Bách Hoa thần sắc vừa thu lại, khóe miệng lại trề ra, nhin không được mà phát tiết “ai là tỷ tỷ? ta già như vậy sao? ta không phải tỷ tỷ, ta là Hoa Bách Hoa, thanh xuân trường tú, Bách Hoa nha”

Thu Dịch Phi vui vẻ tươi cười, Hoa Bách Hoa gào thét như vậy, làm cho nàng cảm thấy mình không phải là người sắp chết mà sẽ dần dần khá hơn.

Thu Dịch Phi để mặc Hoa Bách Hoa phủ khăn hồng lên đầu, một mảnh hắc ám bao trùm, khăn voan ngăn cách với bên ngoài, Thu Dịch Phi cũng thu lại nụ cười, hai giọt lệ chậm rãi trào ra.

Còn có bảy ngày

Nàng còn có bảy ngày để làm thê tử của Mộ Thiên Sơn.

Hoa Bách Hoa diu Thu Dịch Phi đi đến đại sảnh, cùng Mộ Thiên Sơn bái thiên địa, sau đó liền bị tân hôn phu quân đưa vào động phòng.

Hi phòng chính là gian phòng nàng ở khi đến Bách Hoa cốc lần đầu. Đưa nàng đến bên giường, Mộ Thiên Sơn liền chậm rãi nhắc hi khăn lên.

Dung nhan thiếu nữ xinh đẹp mang theo chút thẹn thùng hiện ra trước mắt, hai mắt nàng long lanh, uyển mị lưu chuyển, môi son cong lên như muốn nói lại thôi làm cho người ta muốn lập tức hái lấy, mũi cao, làn da trắng nõn bóng loáng như bạch ngọc, không chút tỳ vết.

Thu Dịch Phi thẹn thùng vô hạn nhẹ giọng lên tầm mắt, trông thấy Mộ Thiên Sơn đang chăm chú nhìn mình, hai gò má không khỏi nóng bừng, muốn cúi đầu né tránh ánh mắt nóng rực của hắn lại bị Mộ Thiên Sơn ôm lấy hai má, không thể động đậy.

Môi Mộ Thiên Sơn mang theo vô cùng ôn nhu và thương tiếc, từng cái, từng cái rơi lên trán, hai hàng lông mày, mí mắt, mũi, gương mặt... của Thu Dịch Phi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ hồng của nàng, trần trọc quần hôn, nhẹ nhàng gặm mút thẳng đến khi tiểu tân nương rên lên một tiếng mới chịu bỏ qua.

Mộ Thiên Sơn thoáng ngẩng đầu, nhìn hai má vốn tái nhợt của Thu Dịch Phi lúc này đã bị mình làm cho đỏ bừng tươi thắm, nhu tình trong lòng bùng phát tràn lan làm cho bụng dưới cũng có phản ứng. Mộ Thiên Sơn đi đến bên bàn, cầm hai chén rượu thông thả đi về bên giường, một ly đưa cho Thu Dịch Phi, cùng vòng tay nhau, uống cạn rượu giao bôi.

Mộ Thiên Sơn thu chén rượu, ôm Thu Dịch Phi vào lòng, triền miên hôn.

Thu Dịch Phi đưa hai tay bé nhỏ thoáng chút bất an chống đỡ trước ngực Mộ Thiên Sơn, hô hấp có chút gấp rút, bộ ngực phập phồng không thôi, Mộ

Thiên Sơn yêu thương hỏi “ Thu nhi, có bằng lòng đem bản thân giao cho đại ca không?”

Thu Dịch Phi đỏ mặt, vui mừng vào ngực Mộ Thiên Sơn, ngượng ngùng gật đầu.

Mộ Thiên Sơn khẽ vung tay lên, thổi tắt ngọn nến, trong phòng chỉ có ánh trăng bên ngoài rọi vào, làm cho mọi thứ trở nên mơ hồ.

Thu Dịch Phi ngược mắt, theo ánh trăng thấy Mộ Thiên Sơn đã cởi quần áo, phô bày lồng ngực trắng nõn rắn chắc, nàng cảm thấy cả người nóng lên, phảng phất như huyết dịch toàn thân đang bùng bùng sôi trào.

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi vào lòng, thâm tình hôn xuống, ngón tay cũng nhanh nhẹn vòng bên hông nàng, động tác tình tế nhu hòa, nhẹ rút đi áo tơ trên người nàng.

Thân hình thiếu nữ mềm mại, nõn nà trắng bóng hiện ra, Thu Dịch Phi khẽ run rẩy, giống như xấu hổ lại giống như sợ, như nhược liễu kiều hoa. Bàn tay Mộ Thiên Sơn khẽ vuốt dọc theo đường cong xinh đẹp của thân hình thiếu nữ, một đường triền miên mê muội, xúc cảm theo đầu ngón tay truyền đến làm say lòng người, làm cho hắn nhận không được muốn phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn.

Cái cổ thon dài, xương quay xanh xinh đẹp lung linh, bầu ngực căng tròn ngượng ngùng, trên đỉnh rung rinh hai nụ hoa đỏ thắm, đẹp không sao tả xiết đang chờ người tới hái.

Mộ Thiên Sơn khẽ vuốt lên hai luồng mềm mại trắng nõn, chậm rãi xoa nhẹ, mê muội không thôi. Thu Dịch Phi toàn thân thoáng run rẩy, khẽ rên một tiếng lại đánh sâu vào nội tâm của Mộ Thiên Sơn, xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay không chỉ là say tay hắn mà làm lòng hắn càng thêm say.

Tiếng rên rỉ của Thu Dịch Phi làm Mộ Thiên Sơn cũng không chịu nổi nữa, cõilong kích tình nhộn nhạo, ôm chặt nữ tử trong ngực, ngã xuống giường, bao phủ lên người nàng, dùng môi lưỡi của của hắn đầu độc tâm trí nàng, nụ hôn nồng cháy say lòng người từ môi nàng dời xuống tới cổ, lan tràn ra xương quai xanh rồi lại luân chuyển đến hai luồng trắng nõn mềm mại, nhẹ nhàng cắn mút hai nụ hoa kiều diễm.

Đầu lưỡi linh động không ngừng hoạt động, không ngừng cắn mút, không ngừng quăn quýt vuốt ve làm cho tiếng rên rỉ của kiều nữ dưới thân mỗi lúc theo nhiều, mà mỗi một cái vuốt ve cũng làm hắn hô hấp ngày càng dồn dập.

Đại chương một đường trượt xuống dưới, ôn nhu tách hai chân trắng muốt của thiếu nữ ra, thân hình nam tử cường tráng cũng chậm rãi di chuyển, nồng nhiệt hôn lên môi son của thiếu nữ, dùng đầu lưỡi thăm dò, đoạt lấy mật ngọt trong miệng nàng, cắn mút câu quán... làm cho thiếu nữ cũng là làm cho chính mình liên tục thờ gấp, thân hôn điên đảo.

Nam tử dù hôn thể nào cũng như không biểu lộ được hết nhu tình của mình, say đắm triền miên, nồng đậm thâm tình khẽ gọi tên thiếu nữ “ Thu nhi”. Thu Dịch Phi giống như khóc giống như giận, dịu dàng ngâm nga đáp lại kích tình của hắn.

Mộ Thiên Sơn ngẩng đầu, nhìn Thu Dịch Phi hai mắt mờ mịt mù sương, mê muội không thôi, cảm giác nàng lúc này vô cùng phong tình mị hoặc, đầu ngón tay ôn nhu lướt qua đôi môi sưng đỏ vì hôn của nàng, ôn nhu hỏi “ Thu nhi, có sợ không ?”

Thu Dịch Phi cố gắng mở to hai mắt, nhìn nam tử chân tình tên người mình, mềm mại đáng yêu tận xương nhẹ nhàng lác đầu, cặp môi đỏ mọng khẽ nhếch ra, chiếc lưỡi di hương đưa ra, theo bản năng quăn quanh ngón tay Mộ Thiên Sơn, nhẹ nhàng mút lấy, hai mắt khẽ khép lại.

Cảm thụ mất hồn tê dại thấu xương làm cho Mộ Thiên Sơn khôn cầm giữ được nữa, miệng thì thầm gọi tên Thu Dịch Phi, dưới thân thoáng dùng sức nghiêng về phía trước, phân thân lửa nóng đã đi vào thân thể mềm mại của thiếu nữ.

Mộ Thiên Sơn rút lại ngón tay trong miệng Thu Dịch Phi, cúi đầu, dùng môi miệng của mình ôn nhu triền miên quăn quýt cùng nàng.

Con đau xé thân dần dần quan đi, còn lại là cảm giác mất hồn thực cốt, say đắm lòng người. Mộ Thiên Sơn ôn nhu mà hữu lực ra sức va chạm, Thu Dịch Phi bị tình triều kích động lạ lẫm làm cho nhận không được mà nhẹ giọng rên rỉ. Mộ Thiên Sơn ôm lấy nữ tử ầu yếm vào lòng, trong lòng muốn dùng sức để ôm nàng chặt hơn, cùng nàng triền miên sâu hơn nhưng lại sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm tổn thương bảo bối trong lòng.

Mộ Thiên Sơn nghe Thu Dịch Phi ngâm nga, nhìn toàn thân nàng vì hắn mà nở rộ phong tình, nhu tình trong lòng như hóa thành nước, len lỏi, thấm đẫm vào từng mạch máu trong cơ thể hắn.

Cùng với đồ mồ hôi đầm đìa, cùng với tiếng ngâm nga khe khẽ, cùng với hô hấp gấp gáp, cùng với ôn nhu va chạm, cuối cùng trong sự nồng đậm chờ và có chút dùng sức, Mộ Thiên Sơn đã Thu Dịch Phi và chính mình đạt đến cao trào khoái cảm, cảm nhận cảm giác say lòng người đến tột đỉnh.

Kích tình qua đi, Mộ Thiên Sơn ôn nhu ôm Thu Dịch Phi vào lòng, nhìn đầu chau sa trên tay nàng nhàn nhạt biến mất, mà Thu Dịch Phi bởi vì mệt mỏi đã ngã vào ngực hắn mơ màng ngủ say, Mộ Thiên Sơn cảm giác nhu tình tràn lan như nước quán quanh tim hắn.

Thu nhi của hắn bây giờ đã hoàn toàn thuộc về hắn. Đây là thể tử của hắn, là thể tử mà hắn trong lúc bất tri bất giác đã yêu thương đến tận tâm khảm.

Ngày hôm sau, khi Thu Dịch Phi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong ngực Mộ Thiên Sơn, khuôn mặt liền đỏ bừng. Mộ Thiên Sơn nhìn thiếu nữ trong ngực bộ dáng e sợ ngượng ngùng thì không nói hai lời, đôi môi đã bao trùm lên môi đỏ của kiều thể, đốt lên hỏa diễm kích tình.

Nhưng mà trời không chịu lòng người, ngay lúc tình ái nồng say thì ...

Ngay lúc hai người sắp hòa làm một, ngay lúc Thu Dịch Phi không kiềm được mà ngâm nga thành tiếng.

Mộ Thiên Sơn dừng lại động tác.

Tiếng ngâm nga của thê tử cũng giống như bây giờ, cũng là rên rỉ nhưng qua tai hắn lại có sự khác biệt rất lớn.

Tiếng rên rỉ hôm qua là nồng đậm hạnh phúc và cổ vũ đừng có ngừng, mà tiếng rên rỉ giờ phút này lại là áp chế thống khổ và khó chịu.

Mộ Thiên Sơn biết rõ là thuốc giảm đau trong cơ thể Thu Dịch Phi đã hết tác dụng, nằng rên rỉ là vì đau, nhìn nằng, hắn cảm giác càng đau lòng hơn.

Mộ Thiên Sơn nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, lấy thuốc giảm đau cho Thu Dịch Phi ăn, được lực phát tác, sắc mặt trắng bệch của Thu Dịch Phi mới có chút huyết sắc.

Vì để trọng phụ yên tâm, Thu Dịch Phi cố sức ngồi dậy, mặc quần áo trong cái nhìn thâm thúy cực nóng của Mộ Thiên Sơn.

Rửa mặt xong, Thu Dịch Phi ngồi trước gương đồng, chuẩn bị vấn tóc thì chưa kịp động thủ, Mộ Thiên Sơn đã cầm lược gỗ trên bàn, đứng sau lưng chải tóc cho nằng, ôn nhu nói “trước kia đại ca đã từng nói, về sau đại ca sẽ tự mình chải đầu quần tóc cho Thu nhi”

Thu Dịch Phi quay đầu, tươi cười nói với Mộ Thiên Sơn “nếu người trong thiên hạ biết đường đường đại gia đệ nhất võ lâm lại mỗi ngày đi chải đầu quần tóc cho tiểu nữ tử thì nhất định sẽ hâm mộ vị nữ tử này muốn chết rồi”

Mộ Thiên Sơn nhìn tươi cười xinh đẹp động lòng người trước mắt thì có chút hoảng hốt, Thu nhi của hắn, mỗi khi cười vui vẻ thì thanh lệ tuyệt trần, làm cho hắn khi nhìn thấy, nội tâm lại rung động

Mộ Thiên Sơn đưa tay khẽ vuốt má nằng, thanh âm vô hạn ôn nhu nói “chỉ cần Thu nhi thích, đại ca sẽ chải tóc cho Thu nhi cả đời”

Thu Dịch Phi nghe Mộ Thiên Sơn nói vậy, lại nghĩ tới mình bị trúng độc, cả đời của hai người chỉ gói gọn trong sáu ngày ngắn ngủi thì không khỏi buồn lòng, ánh mắt cũng bắt đầu ảm đạm. Thu Dịch Phi rũ mắt xuống, che giấu giọt nước mắt đang sức tràn mi, cố gượng cười nói “đại ca sao lại đối với ta tốt như vậy, không giống người trước kia rồi. Người trước kia luôn khi dễ, trêu chọc ta, sau này chỉ sợ ta muốn để người trêu chọc đùa giỡn ta đều không có cơ hội rồi”

Mộ Thiên Sơn trong lòng nhói đau, thả cây lược xuống, ôm chặt Thu Dịch Phi vào lòng, thanh âm hối hận trước giờ chưa từng có “người trong thiên hạ đều cho rằng Mộ Thiên Sơn làm việc đều theo ý mình, không bao giờ hối hận, nhưng bọn hắn sai rồi. Thu nhi, có hai chuyện làm đại ca cảm thấy hối hận vô cùng, một là để người ăn đoạn tâm tán, hai là lúc trước muốn sai người đưa người đến Thiên Khuyết cung, chỉ trách ta nghĩ sai, cho nên thay vì người đến thì lại đổi thành nhị sự tỷ của người”

Thu Dịch Phi ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn nói “chuyện thứ nhất hối hận thì ta hiểu, nhưng mà còn chuyện thứ hai, thực ra đại ca không cần phải hối hận”

Mộ Thiên Sơn gượng tay lên, ôn nhu vuốt ve hai má của Thu Dịch Phi nói “chuyện này, đại ca hối hận là đúng, phu quân của người từ đầu tới cuối đều không phát hiện ra nương tử của hắn không phải là Thái Hương Hương mà là Thu Dịch Phi”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: TRIỀN MIÊN DƯỚI ĐÁY CỐC

Ngày ấy, tại chân núi Thu Dương, tại Không Muốn Ngừng lâu, hắn đang chuẩn bị ăn cơm thì nghe tiểu nhị từ lâu đài điện gọi “Thái cô nương”, hắn không để ý lắm, nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy một cô nương mảnh mai đi vào, ngồi bên cạnh hắn, mỉm cười nói với hắn, nằng là Thái Hương Hương, hắn cũng liên tin như vậy.

Sau đó, hắn đã tuyển chọn vị Thái Hương Hương cô nương này làm người độ công cho mình.

Khi đó hắn không mấy quan tâm tới nằng, không thêm để ý tới vui buồn của nằng, không quan tâm sinh tử của nằng, không để ý tới cảm thụ của nằng.

Khi đó, sự hiện hữu của nằng đối với hắn chỉ có một ý nghĩa duy nhất là dùng để độ công, cho nên hắn ép nằng ăn đoạn tâm tán mà không chút do dự.

Hắn vốn tưởng rằng nằng là nữ tử ngu ngơ ngây ngốc nhưng dần dần phát hiện ra nằng thực ra chỉ là giả ngu mà thôi, nằng thực ra là một tiểu cô nương giáo hoạt, chỉ là nằng cố che giấu sự giáo hoạt của mình. Hắn luôn muốn trêu chọc nằng, khi dễ nằng, thích thú nhìn nằng bực tức tức giận, nhìn nằng khó xử, rơi lệ.

Lúc mới bắt đầu, hắn luôn vì thế mà thấy vui sướng không thôi, không biết từ khi nào lại theo thời gian trôi qua mà bắt đầu cảm thấy không đành lòng.

Có lẽ lúc nhìn nàng rơi lệ, trong lòng hắn đã nảy sinh sự thương tiếc, cũng có lẽ khi độ công, ngay lúc hắn cầm lấy đôi tay nhỏ bé mềm mại của nàng, hắn đã bất tri bất giác bị xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay làm lòng cũng mềm đi, hay là khi nàng nhìn hắn cười nham nhở lại để cho hắn trong lúc lơ đãng đem đôi mắt sáng bùng long lanh của nàng vô thanh vô thức khắc ở trong tim.

Nàng phải về nhà, hắn lại vì sự xa cách này mà bắt đầu có cảm giác nhung nhớ. Hắn đường đường là đại gia đệ nhất thiên hạ, phàm là nữ tử nhìn thấy dung mạo cùng phong thái của hắn đều mê muội vì hắn, trước giờ chỉ có nữ tử si mê theo đuổi hắn, chưa từng có chuyện hắn sẽ chủ động nuông chiều nữ tử nào.

Hắn không muốn để nàng biết hắn đối với nàng khác với những nữ nhân khác, cho nên dù muốn gặp nàng, hắn vẫn đưa bái thiếp, dùng việc tặng kiễm làm cái cớ, để bắt nàng phải tới Thiên Khuyết cung gặp hắn mà không phải là cho người đi đón nàng. Hắn tận lúc không chế bản thân, không muốn có biểu hiện đặc biệt gì với nàng, không muốn cho nàng biết nàng ở trong lòng hắn có vị trí rất đặc biệt.

Nhưng mà, người đem kiễm tới lại không phải là nàng mà là Thái Hương Hương thật sự, hắn nổi giận vì bị lừa gạt, ẩn sâu trong đó còn là cảm giác đau lòng, nghe nói nàng thành thân thì ghen tuông bùng nổ. Lúc này hắn bắt đầu thấy hối hận, hối hận vô cùng.

Hắn hối hận, vì đã không sai người đến Thu Dương sơn trang đón nàng, nếu như hắn sai Phong Nham hay Phong Vũ đi đón nàng thì chuyện nàng là Thu Dịch Phi chứ không phải là Thái Hương Hương đã sớm bị phát hiện chứ không đợi lúc Thái Hương Hương thực sự mang kiễm đến Thiên Khuyết cung, hắn mới biết, mà nàng cũng không có cơ hội gả cho người khác.

Khi hắn nghe nói nàng đã gả cho người khác, thời khắc này hắn đã nổi lên sát ý. Hắn muốn giết Thái Hương Hương thay nàng tặng kiễm, hắn muốn giết Uông Tử Lâm đã cùng nàng bái đường, hắn muốn san bằng tương phủ thành bình địa.

Nhưng mà hắn lại nghe Thái Hương Hương đọc mấy câu, là lời nàng muốn nói với hắn, nếu hắn giết nhị sư tỷ nàng thì nàng sẽ tự vẫn.

Hắn càng tức giận hơn, Mộ Thiên Sơn hắn là ai chứ, nữ tử bao quanh hắn nhiều như mây nhưng nghĩ tới nàng giáo hoạt giả ngọc, nghĩ tới một cái nhãn mày, một nụ cười của nàng, nghĩ tới nàng gọi mình là đại ca, hắn cuối cùng không thể ra tay được.

Sau khi hắn nghe nói nàng gả cho một kẻ ngọc, trong lòng hắn vừa vui vừa tức, vừa mừng lại vừa giận, nàng lập gia đình nhất định là giả, hắn biết rõ nàng thực ra là muốn trốn tránh hắn.

Thực ra nàng thông minh như vậy, nếu nàng không muốn gả, nàng nhất định sẽ có biện pháp thoát thân, nhưng nàng lại không muốn đào hôn, còn chủ động đồng ý, điều này cho thấy nguyên nhân thực sự là vì nàng muốn trốn hắn.

Bất quá đến tận đây, hắn cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi, dựa vào tính tình của nàng, nàng nhất định sẽ không cùng thằng ngọc Uông Tử Lâm kia động phòng, hắn điểm thủ cung sa cho nàng thì chỉ có thể do hắn phá. Nàng dám vi phạm thì hắn sẽ hủy diệt hết thấy.

Hắn vốn tưởng rằng nữ tử trong thiên hạ đều ái mộ hắn, nàng cũng vậy, nhưng thời gian dần trôi, hắn phát giác thực ra nữ tử trong thiên hạ có ái mộ hắn hay không, hắn không thêm quan tâm, điều hắn để ý duy nhất là phải làm sao mới có thể giữ nàng ở bên cạnh cả đời.

Mấy ngày kế tiếp, trên giang hồ nổi lên một trận phong ba, có một lực lượng thần bí đột nhiên xuất hiện, ra tay đã kích thành phần đạo tặc khắp cả nước. Không ai biết những người này từ đâu tới, cũng không biết thủ lĩnh của bọn họ là ai, làm như vậy có mục đích gì.

Mọi người chỉ biết là phải đề cao cảnh giác, tăng cường phòng thủ để bảo vệ mình.

Bọn móc túi, trộm vặt sống qua ngày gần như là ngừng hoạt động, tạm thời án binh bất động hoặc chuyển sang nghề khác. Có người bán bánh bao, có người ra ngoài ô đào một cái hầm trú ẩn ngồi xỏm bên trong học người ta làm thư sinh viết chữ bán kiễm tiền, nhiều người bỏ tiền ra mua đều nghĩ mấy chữ như gả bói đồ là linh phù trừ tà trấn ma, sau mới phát hiện là hàng giả, chạy tới đòi lại tiền thì gặp hầm không nhà trống, khổ chủ đã bỏ đi mất dạng, chỉ có thể ngửa cổ lên trời chửi thề một tiếng

Bọn tiểu tặc không nhẫn nhịn được thì sẽ được đồng bạn khuyên nhủ “thời kỳ khó khăn, an toàn là trên hết, phải nhẫn”

Tiểu tặc liền hỏi: ”nhẫn tới khi nào đây? Như vậy cuộc sống còn thú vui gì nữa hả? mỗi ngày bị một đám người không quen biết ở trong bóng tối nhắm vào, thử hỏi sống làm sao? muốn người ta chết hay sao?”

Đồng bạn liền trấn an “bình tĩnh một chút, đừng nóng vội. Có tin tức nội bộ nói rằng chuyện này sẽ mau chóng qua thôi, tôi đa chỉ chừng bảy ngày là xong, bây giờ cũng được bảy ngày rồi, coi như bảy ngày là nghỉ phép đi”

Giang hồ nổi phong ba, trong Bách Hoa cốc lại là tình sầu triền miên.

Đã là ngày thứ sáu. Mộ Thiên Sơn vận dụng tất cả nhân lực tài lực và thế lực của Thiên Khuyết cung, thiếu chút nữa là lật tung cả Mẫn quốc nhưng vẫn không tìm thấy dù là một cọng tóc của Thiên Thủ Phật.

Nhìn Thu Dịch Phi ngày càng tiêu tụy, Mộ Thiên Sơn càng thêm thương yêu và nóng lòng, nghĩ tới ngày mai là ngày cuối cùng, nếu không tìm được Thiên

Thủ Phật thì sẽ không tìm được giải được, thế tử bảo bối của hắn sẽ rời xa hắn vĩnh viễn thì trong lòng của hắn không ức chế được đau đớn điên cuồng.

Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn, trên mặt của hắn đã nhiều ngày không thấy tươi cười thật tình, hai mắt luôn nhìn về xa xăm, đắm chiêu, khi nàng gọi hắn, hắn sẽ vội thu liễm, sau đó tươi cười với nàng nhưng khi hắn quay người đi, hai hàng lông mày sẽ lại chau thành một đoàn, ánh mắt trở nên cô tịch.

Từ ngày thứ ba chờ mong, đến nay đã là ngày thứ sáu, Thu Dịch Phi cảm thấy hết thảy đã định, nàng cuối cùng chỉ là một khách qua đường vội vã, dù nàng có quyến luyến cuộc sống này, quyến luyến trượng phu của nàng tới mức nào thì tất cả yêu thương triền miên cùng quyến luyến si mê đó vẫn không làm cho thân chết bỏ qua nàng.

Thu Dịch Phi biết rõ, mấy ngày qua, vì tìm giải được cho nàng, Mộ Thiên Sơn trước nay hi vọng ái ố không thể hiện ra mặt mà giờ đã không thể kiểm soát tâm trạng, ở trước mặt người khác nổi giận như điên. Nàng biết hết thảy đều vì hãn nàng.

Mỗi đêm, bọn họ đều chăm chú ôm nhau, ôn nhu triền miên, mỗi một lần hoa yêu hắn đều cẩn thận từng li từng tí, vuốt ve an ủi, che chở, hắn luôn sợ nàng mệt mỏi mà không dám dùng lực, nàng luôn lo lắng hắn vì cố kỵ thân thể nàng mà không tận hưởng, cho nên về sau biến thành hắn khắc chế còn nàng đi câu dẫn hắn.

Mỗi lần hoan ái xong, bọn họ không ai nở nhắm mắt ngủ, dù nàng rất mệt mỏi, cũng cố hết sức mở to hai mắt, dốc sức liêu mạng nhìn dung nhan người bên gối, muốn khắc sâu hình ảnh của hắn vào lòng.

Thu Dịch Phi biết rõ, thêm một ngày trôi qua nàng càng ít đi một ngày được ở bên cạnh nam tử phong hoa tuyệt đại mà ôn nhu này.

Cố đè nén cảm xúc đắng chát trong lòng, Thu Dịch Phi tươi cười ngọt ngào nói với Mộ Thiên Sơn “ đại ca, ta muốn đi xuống đáy cốc nhìn một chút”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười đáp ứng

Đến đáy cốc, hai người ôm chặt nhau, ngồi xuống.

Thu Dịch Phi tựa vào ngực Mộ Thiên Sơn, chợt nhớ Phong Vũ đã từng nói với nàng một chuyện nên ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn hỏi “ đại ca, Phong Vũ từng nói với ta, khi nhị sư tỷ tới Thiên Khuyết cung tặng kiếm, nói là ta đã lập gia đình, hắn nói khi đó ngươi đã một mình uống rượu, còn cầm một vật trong tay lâm bầm, ngươi cầm cái gì trong tay vậy? ta nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra”

Mộ Thiên Sơn hồi tưởng lại, khoản thời gian đó hắn luôn cảm thấy rầu rĩ, thậm chí có thể mượn rượu giải sầu, ai ngờ hắn uống bao nhiêu cũng không say, mà nỗi buồn kia lại như rom gấp lửa, bùng cháy dữ dội trong lòng hắn, suy nghĩ lại thì đó là do hắn đã động tình với nàng mà thôi.

Mộ Thiên Sơn cúi đầu xuống nhìn Thu Dịch Phi ôn nhu hỏi: “Thu nhi còn nhớ lần độ công đầu tiên cho đại ca không?”

Thu Dịch Phi gật đầu nhẹ giọng đáp i: “Đương nhiên nhớ rõ! Ngươi nhất định bắt hai người chúng ta phải cởi hết quần áo mới được” nói xong về mặt lại thẹn thùng.

Mộ Thiên Sơn ánh mắt thật sâu, chăm chú nhìn lệ nhan đỏ bừng trong ngực, giữa lông mày chợt lóe lên sự đau đớn cùng cực nhưng rất nhanh hắn đã bắt mình phải thu lại. Mộ Thiên Sơn mỉm cười đưa tay vào trong ngực, lúc vươn ra, trong lòng bàn tay là hai khối vải trắng nõn, ở đầu có chút ít mảnh vụn, là dấu vết do dùng sức xé rách mà thành.

Thu Dịch Phi nhìn thấy mảnh vải thì trong lòng như bị búa tạ gõ qua, khối vải đó là nàng đã xé từ áo sơ mi của mình để bịt mắt hắn khi độ công cho hắn lần thứ nhất.

Sau này tới Bách Hoa cốc, có bách hoa lâm bình phong che chắn nên không cần dùng vải bịt mắt nữa, nàng cũng không nhớ tới hai khối vải kia. Không ngờ Mộ Thiên Sơn vẫn luôn cất giữ trong ngực hắn.

Thu Dịch Phi hai mắt rung lệ nhìn Mộ Thiên Sơn, xúc động gọi một tiếng “ đại ca” rồi không nói nên câu. Mộ Thiên Sơn cúi người, dùng môi che môi nàng lại, nhu hòa nói “ Thu nhi đừng khóc, Thu nhi mà khóc trong lòng đại ca rất khổ sở”

Thu Dịch Phi cố nén nước mắt, ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn chăm chăm, hồi lâu âm thầm hạ quyết định.

Thu Dịch Phi cầm mảnh vải trong tay Mộ Thiên Sơn, thẹn thùng nói “ đại ca, ta muốn... chúng ta... như lần độ công thứ nhất vật...” còn chưa nói hết câu mặt đã đỏ bừng vì xấu hổ.

Mộ Thiên Sơn nhẹ nhàng cầm Thu Dịch Phi lên, trong mắt là lửa tình bùng cháy, thanh âm trầm thấp nói “ Thu nhi bịt mắt cho đại ca được không?”

Thu Dịch Phi mặt mũi đỏ ửng, nhẹ giọng nói “ đại ca cũng bịt mắt cho ta đi”

Hai người giúp nhau dùng mảnh vải che kín hai mắt lại, trong bóng tối ngọt ngào mà cởi bỏ quần áo của mình.

Hai bàn tay áp sát vào nhau.

Mộ Thiên Sơn nhớ lại nhờ vào lần độ công đó mà hắn cảm nhận được tư vị mất hồn từ đôi bàn tay bé nhỏ mềm mại của nàng, đột nhiên phát hiện ngay chỗ lòng bàn tay hai người tiếp giáp nhau truyền đến một cỗ lực đạo ấm nóng, rồi cứ thế chảy vào cơ thể hắn.

Mộ Thiên Sơn giật mình, biết rằng Thu Dịch Phi đang giúp hắn độ công lần thứ bảy, cũng là lần cuối cùng.

Mộ Thiên Sơn cảm giác trong nội tâm kịch liệt đau nhức, giống như bị cắt từng nhát, từng nhát một, cảm giác đau đớn mãnh liệt mà lâu dài, cho đến khi hắn cảm thấy hít thở không thông, khí tức cuộn cuộn xông thẳng từ dưới bụng lên cổ, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Thu Dịch Phi nghe được thanh âm, sợ tới mức lập tức thu hồi chưởng lực, cõ bỏ mảnh vải che mắt mình và Mộ Thiên Sơn. Mộ Thiên Sơn cau chặt hai hàng lông mày, không thêm lau vết máu trên khóe miệng, trầm giọng hỏi “Thu nhi, vì sao làm như vậy?”

Nước mắt không kiềm được nữa, ào ào tuôn rơi, Thu Dịch Phi nghẹn ngào nói “Đại ca, đã là ngày thứ sáu rồi, xem ra Thu nhi cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, mà trong cơ thể của ta còn có Thiên Khuyết công, chỉ bằng trước khi ta chết đem độ cho đại ca, như vậy Thu nhi trước khi chết cũng có thể làm được một chuyện cho đại ca”

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Thiên Sơn chợt vận vận hung tợn, vươn tay ôm lấy Thu Dịch Phi, hung hăng hôn lên môi nàng giống như trừng phạt, không ngừng cắn mứt, chốc lát Thu Dịch Phi đã cảm thấy môi mình có chút sưng.

Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi vào ngực, hai tay ra sức vuốt ve, xoa nắn khắp thân thể nàng, cho đến khi thiên hạ trong lòng cầu xin tha thứ.

Trong ngực là thân thể mềm mại không xương, là tư vị mất hồn làm cho Mộ Thiên Sơn mê muội không thôi, cơ hội là điên đảo thần hồn nhưng vừa nghĩ tới lúc này Thu Dịch Phi muốn độ công cho hắn cũng chẳng khác nào là tự sát thì lửa giận lại bùng bùng bốc cháy.

Hắn yêu nàng như thế, nàng lại nhẫn tâm vứt bỏ chính mình. Trong lòng Mộ Thiên Sơn vừa đau đớn, vừa tức giận lại vừa khổ sở, hắn chưa từng nghĩ đường đường là cung chủ Thiên Khuyết cung như hắn lại có chuyện không làm được. Lúc trước hắn vẫn luôn cho rằng không có chuyện gì làm khó được hắn, không có người có thể ngăn cản tâm tình của hắn nhưng mà giờ phút này, trong lòng hắn tuyệt vọng đau đớn, hắn biết không phải là không có người mà là do hắn chưa gặp được thời.

Từ khi gặp được nàng, cả đời hắn đều không thoát khỏi chữ tình, từ nay về sau nàng chiếm cứ trọn vẹn trái tim hắn, sở hữu toàn bộ tình yêu của hắn cùng tất cả hi vọng của hắn...

Nam tử to lớn cúi xuống, nồng nhiệt, say đắm hôn lên bầu ngực trắng nõn mềm mại của thiếu nữ, vân vê hai núm hồng trắng đến khi nó trở nên cứng rắn, bóng loáng, bàn tay nam tử cũng không an phận mà mon men sờ lưng nàng, vuốt ve bờ hông tròn trịa, làm dấy lên lửa tình trong người thiếu nữ.

Hôn triền miên, vuốt ve say đắm... tiếng rên rỉ vang lên, hai bàn tay vẫn nắm chặt một chỗ.

Mộ Thiên Sơn ôm chặt Thu Dịch Phi, không để chút khe hở nào giữa hai người, toàn tâm dẫn dắt nàng chìm đắm trong hạnh phúc ái ân, Thu Dịch Phi cũng dùng sức vịn vào hắn, bỏ qua ngượng ngùng, giao toàn bộ bản thân cho hắn, để mặc hắn tùy ý chiếm hữu cảm tâm hồn lẫn thể xác nàng.

Hai người cứ vậy, quán quýt triền miên, không ai muốn đổi mất với sự thật, không ai muốn nhắc tới ngày mai là ngày thứ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: GIAI NHÂN PHƯƠNG NÀO?

Triền miên qua đi, Mộ Thiên Sơn ôm Thu Dịch Phi vào lòng, ôn nhu gọi “Thu nhi”

Trong thanh âm lộ ra nồng đậm tiêu điều đau buồn, lại để cho Thu Dịch Phi nghe xong im lặng ngưng nghẹn

Mộ Thiên Sơn cúi đầu xuống, nâng cầm Thu Dịch Phi lên, nhìn sâu vào mắt nàng, thần tình vô tận ôn nhu nói “Thu nhi còn nhớ ngày hai ta kết bái đã đọc lời thề gì không?”

Thu Dịch Phi hai mắt rung lệ, nhẹ giọng nói “Dâng hương tám bái, minh ước án trước; kết làm huynh muội, chung khổ chung ngọt; bất ly bất khí, dứt khoát không phản; sinh bất đồng lúc, chết nguyện cùng năm!”

Mộ Thiên Sơn cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thu Dịch Phi, thanh âm ôn nhu mà kiên định “Thu nhi đừng sợ, đại ca sẽ không để người một mình, ngày mai nếu như người phải đi, đại ca cũng sẽ đi cùng người”

Tâm Thu Dịch Phi như bị buộc chặt, thì ra hắn lại thâm tình với nàng đến vậy.

Mộ Thiên Sơn ôm chặt nữ tử trong ngực, trong nội tâm tư tình xoắn xuýt, hắn đã yêu nàng như thế cho nên hắn tuyệt không cho phép nàng đi trước hắn.

Khi hai người về lại căn nhà gỗ đã thấy Bách Quái lão nhân mặt mũi tràn đầy lo lắng ngồi trước cửa chờ bọn họ.

Thu Dịch Phi dựa vào người Mộ Thiên Sơn mở miệng hỏi: “Lão già chết tiệt, ngươi đang làm gì thế!”

Bách Quái thấy hai người về thì như bị khi nhập thân, đột nhiên nhảy lên, biểu hưng phấn, không nói nên lời, hai tay vốn cầm lấy tay của Mộ Thiên Sơn mà lắc nhưng chợt nhớ ra ái đồ ưa sạch sẽ liền buông tay hắt ra, chuyển sang nắm tay Thu Dịch Phi, kết quả bất gặp ánh mắt như giết người của Mộ đại gia.

Bách Quái cuối cùng quyết định không thêm nắm tay người nào, giơ tay lên trời, hưng phấn nói với Mộ Thiên Sơn “Tiểu Cừ tử, có tin của Thiên Thủ Phật”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy thân sắc biến đổi, thanh âm cơ hồ có chút run rẩy hỏi: “Chuyện này là thật? Ở đâu có được tin tức? Người ở nơi nào? !”

Bách Quái nhảy lơi chơi tránh né nói “lời của ta mà giả sao? ta là tìm Tiểu Linh Thông, tiểu sư thúc của ngươi, nhờ hấn thăm dò tin tức giúp ta. Ngươi cũng biết năm đó hấn vốn là trù tình báo của Thiên Khuyết cung chúng ta, tin tức của hấn trước giờ không hề sai, đáng tiếc hấn cũng giống ta đều không màng thế sự, từ sau khi ngươi tiếp nhận vị trí cung chủ thì chúng ta cùng nhau thoải ải đi tìm niềm vui”

Bách Quái lời còn chưa dứt, đã bị Mộ Thiên Sơn không kiên nhẫn lên tiếng cắt ngang “lão già chết tiệt, toàn nói nhảm, Thiên Thủ Phật hiện tại đang ở đâu?”

Bách Quái bưng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt tự trách nói “ta cũng thực là, tuổi đã một đồng mà vẫn thích nói nhảm, nói một hồi lại quên mất chuyện cần phải nói...”

Mộ Thiên Sơn lệ khí ảm hiện: “Thiên Thủ Phật, ở đâu?!”

Bách Quái lập tức dứt khoát hồi đáp: “Tại một thôn nhỏ cách Bách Hoa cốc hơn một trăm dặm về phía đông nam”

Mộ Thiên Sơn liếc xéo Bách Quái một cái, nói sớm có phải tốt hơn không, cái tật nói nhảm tới già cũng không bỏ.

Mộ Thiên Sơn dìu Thu Dịch Phi đi vào nhà gỗ, đỡ nàng nằm lên giường, cúi đầu ôn nhu nói “Thu nhi, hảo hảo ngủ một giấc, đợi khi ngươi tỉnh lại thì đại ca cũng đã mang giải được về rồi”

Thu Dịch Phi khẽ gọi một tiếng đại ca, thanh âm nồng động thâm tình làm lòng của Mộ Thiên Sơn như trăm mối tơ vò, cúi đầu hôn lên trán nàng rồi rời đi.

Thu Dịch Phi nhanh chóng kéo vạt áo Mộ Thiên Sơn, không muốn để hấn đi.

Mộ Thiên Sơn ôn nhu trấn an: “Thu nhi đừng sợ, đại ca đi rồi sẽ trở về, ngươi hãy ngủ một giấc, tỉnh lại là sẽ thấy đại ca”

Thu Dịch Phi hai mắt vẫn nhìn Mộ Thiên Sơn, ảm ảm đưa tình lại biểu lộ bất an, làm cho người ta nhìn thấy càng thêm đau lòng. Đột nhiên Thu Dịch Phi giơ hai tay lên, quấn quanh cổ Mộ Thiên Sơn, dùng sức nâng người lên, đem môi của mình dán vào môi hấn.

Mộ Thiên Sơn bị Thu Dịch Phi đột nhiên hôn môi làm cho cảm xúc cuộn cuộn, thò tay ôm chặt nàng vào lòng, hé miệng ngậm lấy đôi môi anh đào kiều nhuyễn.

Hôn sâu triền miên, hít thở khe khẽ, hai tâm hồn quán quýt lấy nhau, hai người cùng nghĩ không quản bất cứ chuyện gì, chỉ bên nhau triền miên là được rồi.

Một lát sau, Mộ Thiên Sơn yêu thương không dứt, bỏ Thu Dịch Phi ra, đặt nàng nằm lên giường, đưa tay vuốt má nàng nói “Thu nhi, nhắm mắt lại ngủ một giấc đi, khi ngươi mở mắt ra là đại ca cũng đã trở về rồi”

Thu Dịch Phi chăm chú nhìn Mộ Thiên Sơn một lát mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Mộ Thiên Sơn đứng dậy đi ra ngoài, lòng bàn tay mát đi xúc cảm ấm áp, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác mất mát.

Người yêu nhau luôn cảm thấy càng triền miên càng chưa đủ, càng yêu say đắm càng thấy lo lắng bất an.

Nhận thấy Mộ Thiên Sơn đã đi xa, người trên giường liền chậm rãi mở mắt.

“Sư phụ” Thu Dịch Phi lên tiếng gọi Bách Quái “ngươi thật là một lão già dong dài chết tiệt. Nguy hiểm thật, ngươi còn dong dài nữa thì đại ca nhất định sẽ không tin”

Về mặt hưng phấn của Bách Quái lão nhân đã sớm biến mất không chút tăm hơi.

“Nếu như không phải chợt dạ thì sao lại nói nhảm nhiều như vậy ah”

Nếu khi tiểu Sơn quay về, phát hiện ra thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Trong Bách Hoa cốc ai nấy đều cảm thấy bất an, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ hơi lớn tiếng một chút là bị cung chủ đem ra làm bia đỡ đạn.

Chuyện hồi hận thứ ba trong đời Mộ Thiên Sơn chính là nghe lời sư phụ hấn.

Nếu không sốt ruột vì ái ân, nếu không phải lão già chết tiết lộ tiểu sư thúc đáng tin cậy ra, nếu không phải ngày mai là ngày thứ bảy, nếu hấn không tâm phiến ý loạn thì hấn nhất định đã nhìn ra sơ hở.

Tiểu là cuối cùng hấn cũng bị lão già chết tiết lộ ra gạt thành công.

Ngoài Bách Hoa cốc một trăm dặm về phía đông nam không hề có chút tin tức nào của Thiên Thủ Phật mà khi hấn quay về Bách Hoa cốc, Thu Dịch Phi cũng không thấy tăm hơi.

Tức giận lời đình qua đi, cuối cùng Mộ Thiên Sơn cũng hiểu lão già chết tiết lộ sử dụng chiêu điệu hổ ly sơn.

Mộ Thiên Sơn hai mắt đỏ thẫm, trầm giọng hỏi: “Sư phụ, người mang Thu nhi đi đâu?”

Bách Quái quanh co lòng vòng.

Mộ Thiên Sơn vận lực vào hai tay, Bách Quái liền lo lắng kêu lên “ai nha, sao lại như thế. Người muốn đánh ta sao? tên súc sinh này. Ta không nuôi không dạy người sao? người lại vì một nữ nhân mà ngay cả sư phụ cũng muốn đánh. Đúng là không có tiền đồ”

Mộ Thiên Sơn thống khổ nhắm hai mắt lại nói “sư phụ, ta không đánh người, ta tự đánh mình”

Bách Quái nghe vậy cả kinh chạy tới bên cạnh Mộ Thiên Sơn, sợ mình ra tay ngăn cản không kịp thì hồi hận cả đời. Nhưng mà Mộ Thiên Sơn muốn chết thì có ai ngăn được hấn chứ.

Mộ Thiên Sơn đưa hai tay chuẩn bị hạ xuống lồng ngực của mình. . .

Thực ra nếu Mộ Thiên Sơn muốn chết, có một người có thể ngăn được hấn. Thu Dịch Phi.

Phong Nham hét to “cung chủ dừng tay, người có thư, là của Tam phu nhân viết cho người”

Mộ Thiên Sơn nghe vậy thu hồi chiêu thức nhanh hơn sét đánh, nháy mắt đã lắc mình xuất hiện trước mặt Phong Nham.

Sau lưng là Bách Quái vừa mới chạy tới thế chỗ hấn, xung lượng quá mạnh nên không kịp dừng lại, tiếp tục vọt tới trước, đập thẳng vào tường. . .

Mộ Thiên Sơn về mặt âm trầm cầm lấy thư tín trên tay Phong Nham, âm nhu nói “nếu lại gọi Thu nhi là Tam phu nhân, ta sẽ phạt người cả đời ngâm mình trong hàn trì. Ngươi nói, ta khi nào lấy qua đại phu nhân, nhị phu nhân hả?”

Phong Nham co rúm người đáp “dạ, dạ, thuộc hạ không dám gọi cung chủ phu nhân bậy bạ nữa”

Mộ Thiên Sơn vẫn không hài lòng nói “cũng không cho gọi là cung chủ phu nhân” lại đưa tay chỉ Bách Quái đang dính mặt vào tường nói “lão già chết tiết kia cũng từng là cung chủ” sau đó nhìn Phong Nham đang run như cây sậy, bộ dạng như khai ân nói “gọi là Mộ phu nhân”

Phong Nham. . . Ngậy người! Có sét đánh lên đỉnh đầu! Mộ phu nhân cứu mạng ah! ! !

Mộ Thiên Sơn cầm lấy phong thư, nhu tình tràn lan trên mặt, trong lòng nghĩ: hấn là Thu nhi đang muốn trêu đùa với hấn. Để xem nàng nói cái gì.

Người càng cường thế, một khi nổi lên si tình thì so với tên ngốc còn ngốc hơn, ngôn hành cử chỉ đều không còn phong thái và khí độ như ngày xưa.

Xem thư xong, thần tình trên mặt Mộ Thiên Sơn thay đổi liên tục, vừa sợ, vừa đau, vừa giận, vừa như bị tổn thương, đưa tay lên ngực, cảm giác như trái tim của mình vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Mộ Thiên Sơn quay đầu hỏi Bách Quái: “Các người họp mưu để gạt ta phải không? các người sợ ta đi theo Thu nhi cho nên diễn màn này để lừa gạt ta, nói là nàng bị Nam Hải thần ni mang đi, nói cái gì Nam Hải thần ni đã hứa với nàng chỉ cần nàng rời xa nam nhân, chịu tu đạo mười sáu năm thì sẽ giải độ cho nàng. Nam Hải thần ni, ta chưa từng nghe tới tên người này, rõ ràng là do các người bịa đặt ra. Là một người tu hành sao có được giải được của đoạn tâm tán, mà cho dù có thì sao nàng biết Thu nhi trúng độc?”

Bách Quái rời khỏi tường, đi tới bên Mộ Thiên Sơn, nghiêm nghị nói “Tiểu Cửu Tử, biết sư mẫu người trên giang hồ có danh hào gì không? Nàng được gọi là Bắc Hải tiên cô, chúng ta vẫn không thành thân cùng bởi vì nàng chính là ni cô, nàng muốn ở cùng một chỗ với ta thì phải hoàn tục, mà muốn hoàn tục thì phải đợi tóc nàng dài ra. Sau đó nàng mang thai cốt nhục của ta, nàng nói muốn an thai cũng muốn giúp ta độ công, mà tóc nàng mọc rất chậm, cho đến khi bụng nàng đã lớn, ta muốn thành thân, nàng vẫn không chịu, một mực nói phải đợi tóc dài thì mới cùng ta bái đường. Ta chờ đợi tóc nàng dài ra, kết quả đợi một lần thành thiên nhân vĩnh cách ah”

Mộ Thiên Sơn nhìn sư phụ rung rung sắp khóc, cao giọng quát “nói điếm chính”

Bách Quái thoáng kinh ngạc, nâng tay áo lên xoa mắt, thanh thanh cổ họng một lát rồi nói tiếp “người đã nghe tục danh của sư mẫu người, có phải thấy

cái tên Nam Hải thần ni cũng sẽ quen thuộc không? thực ra, Nam Hải thần ni chính là sự tỷ của sự mẫu người. Năm đó ta đã cho sự mẫu người giải được của đoạn tâm tán, nàng lại tặng lại cho sự tỷ nàng, gần đây ta mới nhớ ra Nam Hải thần ni cũng có giải được vì vậy mới tới tìm nàng, ai ngờ lão ni cô này cũng thật quái đản, nhất định phải bắt Thu nhi cùng nàng tu hành mười sáu năm mới chịu cứu giúp, còn phải thẻ độc nữa. Vì vậy Thu nhi đành đáp ứng yêu cầu của lão ni cô biến thái kia, vì vậy chúng ta mới liên hợp lại lừa người đi chỗ khác, cho Thu nhi có thời gian theo bà ta rời đi. Nhưng mà người yên tâm, Thu nhi nhất định sẽ không sao, mười sáu năm sau nàng nhất định sẽ quay về bên người, ta tin khi đó nàng vẫn là một đóa hoa động lòng người”

Mộ Thiên Sơn hít mắt hỏi: “Ta dựa vào cái gì để tin lời người nói?”

Bách Quái oán thán “ người tin thì thôi, ta không quan tâm nhưng có lẽ trong thư thê tử người cũng có nhắc tới, chẳng lẽ người cũng không tin nàng”

Mộ Thiên Sơn thần nhiên nói “ trên thư không có ghi”

Bách Quái ngạc nhiên nói: “Không thể ah! Ta đã dặn đi dặn lại nàng phải nói ra sự tình nếu không người sẽ chết, nàng đã đáp ứng, không thể có chuyện không nói tới”

Lúc này Phong Nham cũng run giọng nói “bẩm cung chủ...cái kia...Mộ phu nhân có dặn ta nói với cung chủ...xem thêm mặt sau”

Mộ Thiên Sơn nhanh chóng lật lá thư lại, quả nhiên mặt bên kia có chữ viết.

Nội dung nhắn gởi của Thu Dịch Phi: nếu như người yêu ta thì phải tin lời ta nói, nếu không tin thì có nghĩa là không yêu ta. Cho nên, người muốn biết lời ta nói có thật hay không thì chờ mười sáu năm sau đi, đại ca, chờ ta. Ta yêu người

Mộ Thiên Sơn chán nản ngã ngồi tại trên mặt ghế, trong i mắt tràn ngập đau thương, trong thanh âm lộ ra vô tận tiêu điều thê lương, trầm giọng tự nói với mình “ Thu nhi, ta hiểu rõ người là đang gạt ta nhưng ta chẳng thà tin lời người nói, bởi vì đại ca yêu người. Được, đại ca sẽ chờ người mười sáu năm, nếu mười sáu năm sau không thấy người quay về thì khi đó không ai có thể ngăn cản được ta”

Bách Quái thở dài nhẹ nhõm.

Thực ra Nam Hải thần ni kia chẳng qua là do hấn bịa ra mà thôi.

Thu Dịch Phi nói với hấn, sợ sau khi nàng độc phát bỏ mình thì Mộ Thiên Sơn cũng sẽ tự sát theo, vừa nghe qua, Bách Quái đã cười lớn nói “ không thể, người chết đi thì tiểu tử kia nhất định sẽ rất thương tâm, nhưng tới mức tự sát thì không thể nào, chỉ cần ta tìm cho hấn một đại mỹ nữ khác, hấn nhất định sẽ tốt lên thôi”

Lúc đó Bách Quái nói vậy cũng không phải là thực tâm mà chỉ muốn động viên tinh thần cho Thu Dịch Phi mà thôi, muốn nàng có thể đẩy lên hi vọng.

Nhưng hấn cũng biết rõ, nàng mà chết rồi, tiểu đồ đệ của thật sự sẽ đi theo nàng.

Cho nên thừa dịp Mộ Thiên Sơn tâm phiền ý loạn, bọn họ đã hợp diễn màn kịch này.

Đáng thương cho một đôi hữu tình, vì đối phương mà phải làm trò lừa người dối mình.

Thê tử của đồ đệ hấn gạt phu quân của mình, muốn hấn đợi nàng mười sáu năm, hi vọng nhờ thời gian giúp hấn xoa dịu vết thương lòng, chậm rãi quên đi đau xót mà sống tiếp.

Đồ đệ Tiểu Sơn tử của hấn lừa gạt bản thân, tin rằng chỉ cần hấn chờ đợi mười sáu năm thì ái thê sẽ quay trở về.

Mà hấn, cũng đang sống những ngày tháng lừa mình dối người, để cho mình không khổ sở thì gói gắm tình cảm vào những phụ nhân bụng bự.

Khi Bách Quái lặng lẽ đi vào hậu sơn phía sau Bách Hoa cốc thì trợn mắt há mồm. Thu Dịch Phi vốn được an bài ở đây để chờ khi độc phát thì một mình rời đi, ai ngờ lúc này có lật tung cả ngọn núi cũng không thấy thân ảnh nàng đâu.

Bách Quái không khỏi hải hùng lo sợ.

Rốt cuộc là ai, có bản lĩnh như vậy, ẩn núp ngay trong Bách Hoa cốc của Thiên Khuyết cung mà không bị phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: CHÍ TÔN LÂU VÀ TỬ HÀ CÔ NƯƠNG

Bên trong đại viện xa hoa, ánh trời chiều ngã về tây chiếu rọi hình ảnh một nữ tử tú lệ đang dựa người vào cửa sổ ngắm hoàng hôn, ánh chiều tà nhuộm hồng đôi má thiếu nữ, hai hàng lông mày của nàng cau chặt lại, tràn đầy u sầu.

“Két” cửa phòng đột nhiên mở ra, thiếu nữ đang ngồi bên cửa sổ liền quay người nhìn nữ tử mới bước vào, mờ mịt hỏi “Lạc Y, người tên là gì?”

Nữ tử từ mới vào phòng như phủ một tấm mặt nạ lên mặt, không chút biểu tình nào, hai má lại thoáng run rẩy vì vấn đề được hỏi quá mức bất ngờ, trầm giọng đáp “chẳng phải người vừa gọi ta sao”

Nữ tử trước cửa sổ nhoen miệng cười nói “Lạc Y, đừng giận, ta cố ý chọc ghẹo người thôi, ta sao lại không nhớ tên người chứ, nhưng mà ta thật ta đã quên tên của mình, Lạc Y, người nói ta tên là gì?”

Nữ tử tên Lạc Y cố nén xúc động, thanh âm càng trầm thấp hơn nói “người gọi là Từ Hà”

Nữ tử trước cửa sổ như có chút đăm chiêu, lăm bắm một mình “Từ Hà, Từ Hà...Ta gọi là Từ Hà. Lạc Y, vì sao ta cảm giác Từ Hà dường như không phải tên của ta, ta thực sự không có ấn tượng với nó”

Lạc Y mặt không biểu tình hỏi đáp: ”đó đúng là tên của người, người đúng là Từ Hà, người không nhớ được là vì người đã bị mất trí nhớ”

“Ha ha Lạc Y, người nói không đúng! Ta không nhớ được tên của ta, là vì ta bình thường không cần phải kêu tên của mình, còn người luôn gọi ta là tiểu thư, Vân Tố gọi ta thì càng thêm ngắn gọn, chỉ là uy, người. Ta sau khi hôn mê tỉnh lại đã nghe người gọi tên ta, về sau cũng không nghe gọi nữa, ta cũng quên mất mình tên là Tiểu Du, thực ra cũng là chuyện bình thường thôi” nữ tử bên cửa sổ thành tâm giải thích.

Lạc Y có chút sụp đổ, tốt xấu gì nàng cũng đã luyện qua liễu tâm quyết, đối mặt với người hay sự vật bên ngoài đều không chút biểu tình gì, nhưng nữ tử trước mặt sau khi hôn mê tỉnh lại, mỗi lần nói chuyện với nàng đều cảm thấy công lực của mình yếu đi mấy phần.

Cái rằm. Nữ tử này giống như không phải ở nhân gian, nàng giống như đã có học bồi dưỡng chỗ Diêm Vương gia, chỉ lo đăng nói vài câu đã làm người ta tức đến muốn gợn tay đập chân.

Lạc Y mặt lạnh lùng, nhẫn nại nói: “Người lại sai rồi! Người không phải là Tiểu Du, người gọi là Từ Hà, là Từ Hà ah”

Nữ tử phía trước cửa sổ “ah” lên một tiếng, không cho là đúng nói “khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, huyền não tới cuối cùng là cũng không phân được mình là Từ Hà hay là Tiểu Du nha”

Nghĩ nghĩ một lát lại nói tiếp “Lạc Y, tại sao ta lại mất trí nhớ?”

Lạc Y rút cục nhẫn tới cực điểm, không cách nào có thể chịu đựng tiếp tục nói chuyện với một người mắc chứng dễ quên như thế, có một vấn đề mà cứ hỏi đi hỏi lại. hầu như những chuyện có liên quan tới nàng, nàng đều mỗi ngày hỏi một lần, nếu không trả lời nàng thì nàng điềm đạm đáng yêu nói mình không cố ý quên chuyện trước kia...làm cho Lạc Y nàng không đành lòng, mà nếu như trả lời thì nàng lại tận dụng mọi sơ hở, bắt bẻ từng câu từng chữ nói: Lạc Y, chỗ này không đúng, lần trước người không có nói như vậy.

Vậy là không nhớ ư? Không nhớ mà sao biết chỗ sai để bắt bẻ chứ? Móa.

Lạc Y cảm giác những ngày này giống như bị ngược đãi tinh thần, không khỏi rung mình sợ hãi.

Để phòng ngừa Từ Hà lại bám lấy nàng không buông, không ngừng bắt bẻ, Lạc Y rất tự giác đem những vấn đề Từ Hà thường xuyên hỏi mấy ngày qua hệ thống lại một lần, sau đó mới nói “ta nói một lần cuối cùng nữa thôi nha. Người tên là Từ Hà, là hôn thê của Vân Tố, lâu chủ Chí Tôn lâu chúng ta, hai người là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã được chỉ phúc vi hôn. Chẳng may quê nhà người bị ôn dịch lan tràn, cha mẹ người vì nhiễm bệnh mà qua đời, lâu chủ sai người đi đón người, dọc đường đi người nói khát, đến bờ sông kiếm nước uống, chẳng ngờ trượt chân té xuống sông, khi hộ vệ vớt được người lên thì người đã hôn mê bất tỉnh, vất vả lắm mới cứu được người tỉnh lại thì ai ngờ người lại quên toàn bộ những chuyện trước kia, còn có nghi vấn gì nữa không?”

“Ai...” cô nương gọi Từ Hà vô cùng phiền muộn hỏi “Lạc Y, người nói nếu một nữ nhân đã quên hết những chuyện trước kia vì sao nàng lại hết lần này tới lần khác lại nhớ rõ vấn đề nguyệt sự của mình? Cái này căn bản là làm cho bản thân thêm lo lắng ah”

Khuôn mặt Lạc Y vừa xanh vừa tím

“Lạc Y ah, ” Từ Hà cô nương buồn bực kêu một tiếng, “Người gọi Vân Tố tới được không? ta có chuyện muốn nói với hân”

Lạc Y có chút chần chừ rồi quay người đi ra khỏi phòng thẳng tới khi đến trước thu phòng của lâu chủ, nàng mới nhớ ra quên hỏi Từ Hà trưa nay thích ăn món gì, là bánh nướng áp chảo hay là cơm nếp, kết quả chút chuyện đơn giản còn chưa kịp nói đã bị nữ nhân kia dắt mũi chạy vòng vòng.

Lâu chủ nói với nàng, nữ nhân kia là một kẻ ngốc, không có đầu óc, cho nên nàng chắc chắn nàng ta ngốc một trăm phần trăm.

Thế nhưng mà nàng cảm thấy hai tháng qua mình luôn bị một kẻ ngu quay vòng vòng ah.

Vậy cuối cùng ai ngốc đây?

Khi Vân Tố xuất hiện trước mặt Từ Hà, nàng lại nhin không được mà thở dài một tiếng kinh diễm.

Một nam nhân lớn lên lại tuyệt sắc hơn cả một đại mỹ nhân, có thể cho một cô nương thuộc loại thanh tú như nàng sống không?

Từ Hà đến trước mặt Vân Tổ, chân thành nói “Vân Tổ, người thật là mỹ lệ”

Gương mặt Vân Tổ trở nên cứng ngắc, bắt đầu có chút lo lắng.

“Từ Hà, xinh đẹp là dùng để hình dung về nữ nhân” Vân Tổ lạnh giọng nhắc nhở.

“Thế nhưng mà, người so với nữ tử còn xinh đẹp hơn. Vân Tổ, người không phải là nữ giả nam để gạt ta chứ?” đôi mắt to tròn theo tiếng nói chậm rãi nhìn về phía ngực nam tử, ánh mắt giống như thay hai cánh tay xoa nắn lồng ngực hắn, muốn kiểm tra xem nơi đó có quần vải hay không.

Vân Tổ bị nhìn như vậy thì có chút bức mình, nghiêm mặt lạnh giọng nói “người đang nhìn đâu đó? Nữ tử sao không biết lễ nghĩa liên si như vậy, còn dám làm càn”

Từ Hà mở to hai mắt vô tội nói “Vân Tổ, ta có thể nói với người một chuyện không?”

Vân Tổ trả lời “không thể” nha đầu này luôn đưa ra những vấn đề làm cho người ta rối trí, tục ngữ có câu không nên tắm hai lần trên một dòng sông, còn hắn dựa vào kinh nghiệm hai tháng qua mà rút ra kết luận: không nên phạm sai lầm cùng một vấn đề.

Từ Hà “Ah!” một tiếng, nói ra: “Vậy người trước tiên ngồi ở đây chờ một chút, để ta tự nói chuyện với mình một lát, chờ khi ta nói xong thì sẽ nói chuyện với người”

Hồ hấp của Vân Tổ bắt đầu có chút rối loạn.

Khắp thiên hạ không thể tìm được người thứ hai tinh quái, phúc hắc hơn.

Từ Hà cô nương làm như không nhìn thấy bên cạnh mình là lâu chủ Chí Tôn lâu phong thần tuần lã, bắt đầu tự lảm bảm nói chuyện một mình

“Từ Hà ah Từ Hà, người thật sự là quá không có lễ nghi rồi, hôn phu của người đối với người tốt như vậy, người sao có thể làm ra loại sự tình này? Người nói hắn sao chịu đựng nổi, mà người còn mặt mũi nào để nhìn người ta. Người còn sống thực đúng là làm lãng phí lương thực ah, chi bằng chết đi cho trái đất nhẹ bớt cũng là sấm hối cho tấm thân dơ bẩn của mình, mười tám năm sau người lại là một cô nương khỏe mạnh xinh đẹp ah”

Vân Tổ hai mắt tròn trắng, ẩn hiện trong đó là vô số tơ máu, cố kiềm chế nói “đang yên đang lành sao lại muốn tìm cái chết?”

Từ Hà nhanh chóng quanh lại nhìn Vân Tổ nói “Vân Tổ, ta có thể nói với người một chuyện không?”

Vân Tổ trán nổi gân xanh, oán hận nói “có thể, có thể, có thể, nói mau đi”. Cái rắm, không cho người nói thì người lại lải nhải đòi tìm cái chết, nữ nhân này đúng là cực phẩm nha.

Trên mặt Từ Hà bỗng hiện lên thần sắc xấu hổ, lúng ta lúng túng nói “Vân Tổ, ta có chuyện muốn nói với người. Ta cảm thấy...ta...ta trước khi mất trí nhớ hẳn là một cô nương không tốt, ta...ta có lẽ đã có gian tình với nam nhân khác. Người xinh đẹp như vậy, sau này bất luận là nam nhân hay nữ tử đều sẽ ái mộ người, người chớ vì ta mà cảm thấy khổ sở, mà thực ra người cũng không phải đặc biệt yêu thích ta, ta lại làm cho người xấu hổ cho nên người dứt khoát bỏ ta đi”

Thần sắc của Vân Tổ cũng thay đổi liên tục, lúc thì cảm thấy buồn cười, khi thì như hồ nghi, cuối cùng thì thâm trầm lên tiếng “ah, Từ Hà đã nhớ ra mọi chuyện lúc trước rồi sao?”

Từ Hà lắc đầu, phiền muộn ngàn vạn nói: “Vân Tổ ah, ta tới đây đã hơn hai tháng nhưng nguyệt sự của ta vẫn chưa tới, đừng hỏi ta vì sao biết rõ, ta cũng không biết tại sao ta lại biết, có lẽ trong bụng ta đã có hài tử. Người cũng đừng hỏi ta vì sao biết rõ, ta cũng không biết vì sao ta biết đứa nhỏ này chưa chắc là hai tháng, nói không chừng là ba, bốn tháng, dù sao ta cũng không cảm thấy bụng mình lớn tới như vậy”

Sắc mặt Vân Tổ đỏ bừng như là luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, sắp thổ huyết, hít sâu một hơi rồi thở ra, rồi lại hít sâu một hơi, thở ra, lặp lại vài lần mới lấy được bình tĩnh, hai mắt chăm chú nhìn Từ Hà, ánh mắt tận lực thể hiện sĩ diện và chút ít mập mờ nói “không thể ngờ được, trước khi ta đi, chúng ta chỉ có một lần mà người lại mang thai hài tử của ta”

Từ Hà ngẩn người, hoang mang một lúc rồi lớn tiếng nói “thì ra gian phu của ta chính là Vân Tổ người. Sao người không nói sớm một chút, hại ta tự trách mình, còn suýt chút nữa mang con chúng ta cùng đi tìm cái chết ah”

Từ Hà nghĩ nghĩ, rồi như thấy có chỗ không đúng, nói tiếp “không đúng, chúng ta rõ ràng còn chưa thành thân sao đã có hài tử” quay đầu hung dữ trừng Vân Tổ “người cường bạo ta”

Vân Tổ không khống chế được, bật cười thành tiếng “ta cường bạo người? Hahah, nói cho người biết, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt được không? haha”. Nói xong lại cảm thấy lời mình nói có chút kỳ cục, nửa câu đầu như là nói mình chương mất năng, mà nửa câu sau thì...Haizz đúng là nói chuyện với nàng thật hại não mà.

Từ Hà nghe xong mặt cũng đỏ hồng, ngượng ngùng nói “chúng ta như vậy...chẳng phải là...chưa thành thân đã động phòng sao? ta như vậy chẳng phải chưa làm nương tử đã làm mẫu thân sao?” sau đó hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, thì thào tự nói “không thể tưởng tượng được đúng là lớn gan, loại sự

tình như vậy cũng dám cùng cha người làm”

Vân tổ khóc không ra người mắt, toàn thân bị nội thương

Cái rắm

Nhưng mà chuyện nhỏ không nhìn sẽ hư đại sự, cố chịu đựng, làm cha thì làm cha.

Từ Hà đột nhiên ngừng đầu hỏi Vân Tổ “ tiếp theo chúng ta phải làm gì? Việc này nếu nói ra...dù sao cũng không tốt lắm ah”

Từ Hà xòe tay nói “ không được...không được, người nói song thân ta vừa qua đời, ta còn tang chế sao có thể làm gì sự”

Vân Tổ nheo mắt, che giấu sự không kiên nhẫn “ vậy người nói phải làm sao?”

Từ Hà nghĩ nghĩ, nói ra: “Nếu không, ta trước tiên cứ lặng lẽ sinh con chúng ta ra, sau đó tạm thời xếp đặt chỗ ổn thỏa cho nó, chờ chúng ta thành thân xong lại lặng lẽ đón nó về, lúc đó người nhận nó là con nuôi, người thấy có được không?”

Vân Tổ nhìn chằm chằm Từ Hà, u ám nói “ đi”

Vân Tổ xoay người rời khỏi phòng còn nghe trộm nữ nhân trong phòng nói: hài nhi, người nhìn cha người đi, nói thôi mà cũng khó khăn như vậy, có một lời mà suy nghĩ cả buổi nha.

Vân Tổ nghiêng răng, hai tay xiết thành nắm đấm.

Cái rắm. Thật muốn quay lại nắm đầu nàng, đánh cho một trận, xem nàng có thành thật hay không, có còn chơi xỏ ta không.

Trong góc bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh, thu hết vào mắt về mặt dữ tợn chưa kịp thu hồi của Vân Tổ.

Thân ảnh kia khom người thì lễ nói với Vân Tổ “ lâu chủ, người lại không nhận được rồi,xin hãy cố gắng khống chế cảm xúc, nếu không người không có cách nào đạt được công lực cao nhất của liêm tâm quyết”

Vân Tổ liếc nhìn thân ảnh vừa xuất hiện, lạnh lùng nói “ Lạc Y, người so với ta tốt hơn chỗ nào đâu, dựa vào công lực của người sợ là cũng sớm bị nha đầu kia làm cho điên đầu nha”

Lạc Y giật mình, nhìn Vân Tổ, kinh ngạc đến ngây người nói ra: “Sư huynh, tỉnh táo! Người sao lại cãi nhau với ta, nếu sư phụ biết liêm tâm quyết của người bị người luyện thành như vậy thì lão nhân gia người chết không nhắm mắt ah”

Vân Tổ tức giận quay đầu đi chỗ khác nói “ đợi sau khi mọi chuyện thành công, ta nhất định sẽ băm nữ nhân kia thành trăm mảnh để giải mối hận trong lòng ta”

Lạc Y nhìn bóng lưng Vân Tổ đi xa dần, lắc đầu thở dài.

Từ khi Từ Hà xuất hiện hồ Chí Tôn lâu thì nơi này lúc nào cũng gà bay chó sủa ah.

Nữ nhân kia khờ thật sao?ngốc mà có năng lực tra tấn người kinh khủng vậy sao?

Mẹ kiếp, ai ngốc còn chưa biết ah.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: CHƯƠNG 56

Từ Hà cô nương trong lúc an thai cũng không quên làm cho Chí Tôn lâu gà bay chó sủa, người người phần nộ.

Nhưng bản thân nàng lại không có cảm giác mình đang tra tấn người, cũng không nghĩ mình có thể làm ra sự tình chẳng khác nào giết người, lời lẽ hồn nhiên ngây thơ, lung tung lộn xộn, thoạt nhìn tưởng như vô tri nhưng lại làm cho người ta tức đến nội thương. Chỉ đáng thương cho người của Chí Tôn lâu không thể phát tác mà nhìn thì lại thấy uất ức bản thân, hận không thể một chương đập chết nàng.

Lạc Y tức tối mức nghiêng răng nghiêng lợi hỏi “ Từ Hà tiểu thư, nếu cho người cơ hội chọn kiểu chết, người sẽ chọn kiểu nào?” nữ đồng chí Lạc Y lúc này đã thực sự động sát niệm, đợi tới lúc đại sự thành thì Từ Hà chưa chết nàng đã tới chỗ Diêm Vương gia báo danh rồi, cho nên nàng phải tiên hạ thủ vi

cường.

Từ Hà cô nương thở dài, cảm khái nói “ ai...nếu như có thể chọn vậy thì ta chọn chậm rãi mà chết già...”

Lạc Y không nói hai lời, đẩy cửa xông ra ngoài, lập tức rút kiếm múa điên cuồng như muốn phát tác bức bối trong lòng.

Lát sau, thu kiếm, bỏ đi, lưu lại sau lưng lá cây, vỏ cây rơi đầy trên đất.

Từ Hà cô nương nhìn lá cây, vỏ cây rơi đầy trên đất, trong lòng thầm nghĩ : nếu trong Chí Tôn lâu có con lừa thì tốt rồi, như vậy cảm giác của ta là đúng nhất định trước kia ta đã nhìn thấy con lừa gặm vỏ cây ah

Cần phải nói Vân Tổ trông chừng con lừa, không nên để lãng phí vỏ cây như vậy ah.

Ngủ trưa xong, nhân dịp Vân Tổ tới thăm, Từ Hà mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ hỏi hần “ mấy ngày trước thấy trong lâu xuất hiện một lão đầu, là ai vậy?”

Vân Tổ nhìn gương mặt hồn nhiên, ngây thơ của Từ Hà, hai hàng lông mày nhăn tít lại, bất động thanh sắc nói “ chẳng qua chỉ là một trưởng bối của ta thôi, mà ngươi vẫn ở trong phòng dưỡng thai sao lại nhìn thấy hần được?”

Trên mặt Từ Hà hiện lên vẻ đắc ý và thần sắc khoe khoang, khẽ nhếch cằm tủm tỉm cười nói “ta lợi hại quá, chân không bước ra khỏi phòng vẫn biết rõ chuyện thiên hạ nhà” dừng một lát, cũng không thừa lúc nước đục thả câu mà hải tâm giải thích “người nọ hôm qua đi dạo ngang qua tiểu lâu, vừa lúc ta ra ngoài phơi nắng nên gặp nhau, có trò chuyện mấy câu. Hần hỏi ta ở đây có thoải mái không, có ăn ngủ được không, nói ta làm mẫu thân phải duy trì tâm tình tốt thì mới tốt cho thai nhi... Vân Tổ, ta cảm thấy vận khí của ta thật tốt, hần quan tâm ta tựa như là phụ thân quan tâm cho nhi nữ của mình”

Từ Hà nói tới câu cuối thì hai mắt mờ mịt, Vân Tổ nghe được câu cuối thì âm thầm thay đổi sắc mặt, nội tâm lặng yên đánh giá, cuối cùng đứng dậy rời đi.

Vài ngày sau, Vân Tổ lại đến thăm Từ Hà, Từ Hà thấy hần liền hỏi “ Vân Tổ, lão đầu từng cùng ta nói chuyện phiếm sau này có thể trò chuyện với ta nữa không?”

Vân Tổ nghe vậy nhui mày, đạm mạc nói “ hần rất bận” rồi lại cao giọng hỏi thêm “ ngươi muốn hần?”

Về mặt đang vui vẻ của Từ Hà thoáng chốc trở nên đa sầu đa cảm, đan xen một chút xấu hổ hỏi Vân Tổ “ Vân Tổ, ngươi nói thật đi, hải tử trong bụng ta là của ngươi thực sao?”

Vân Tổ nhui mày trả lời: “Đương nhiên đúng a!”

Từ Hà mấp máy miệng, thở dài nói “ Ai..Tổ Tổ ah, ngươi đừng luôn che chở ta, nếu đứa nhỏ này là của ta và người khác mà không phải của ngươi thì ngươi cứ nói cho ta biết. Ta nếu có gian tình với người khác mà bất tỉnh với ngươi như vậy không đáng để cho ngươi che chở ta nữa rồi”

Vân Tổ trán nổi gân xanh, trầm giọng hỏi “ ngươi gọi ai là Tổ Tổ?”

Từ Hà ngây thơ đáp: “Ah, không bảo ngươi là Tổ Tổ, ta nên gọi ngươi là gì? Là Vân Vân sao?”

Vân Tổ cơ hồ muốn rống lên “ cũng không được gọi là Vân Vân” dừng lại hít một hơi rồi nói tiếp “ còn có, ai nói hải tử không phải là của ta? Ai nói ngươi cùng người khác có gian tình? Ta nói hải tử của ta thì là của ta. Chúng ta là lưỡng...cái chuyện gian tình kia, ngươi cứ mãi nghi vấn là sao? vì sao có ý nghĩ đó? Vì sao luôn muốn để hải tử của ta tìm cha bên ngoài?”

Từ Hà thở dài, ôn nhu nói “ ai..Tổ Tổ, ta chưa từng nghĩ ngươi lại che chở cho ta như vậy, ngươi thà rằng chịu thiệt thòi cũng không chịu nói ra chân tướng sự thật dơ bẩn kia, ta biết rõ, đứa nhỏ này là của lão đầu tới thăm ta kia”

Vân Tổ cảm lấy chén trà uống một ngụm lớn để hạ hỏa, nghe Từ Hà nói xong lại không khống chế được mà toàn thân run rẩy kịch liệt, chén trà trên tay rơi xuống đất vỡ tan tành.

Vân Tổ thanh thờ không thôi, mỗi lần hần ở trước mặt nàng muốn uống một ngụm trà thì y như rằng chẳng có lần nào được như ý, trà có vào miệng rồi cũng không thể nuốt xuống bụng mà lại phun ra ngoài, thậm chí có làm hại cái lỗ mũi vô tội cũng trở thành đường thoát nước.

Vân Tổ lấy từ trong ngực ra một khăn tay lau sạch nước trà dính trên vạt áo, ngẩng đầu lên thì thấy Từ Hà đang si ngốc nhìn mình, sóng mắt mê ly lưu chuyển, thần sắc mờ mịt như là trong lòng đang cố nhớ lại một hình bóng nào đó mà lại bất lực không nhớ ra.

Thần sắc khổ sở kia đánh vào lòng Vân Tổ, làm cho hần hơi rung động.

Cổ đề nén cảm giác khó hiểu trong lòng, Vân Tổ mở miệng hỏi “ ngươi sao có thể đem chuyện hải tử liên quan hệ tới lão nhân kia?”

Từ Hà nghe hỏi thì giật mình, không biết vì sao mình thất thần, có lẽ là do trêu chọc làm người khác không uống được trà?

Mỗi lần thấy Vân Tổ uống trà vào miệng rồi lại không thể nuốt xuống bụng, trong lòng nàng dâng lên cảm giác vừa khổ lại vừa ngọt, cảm giác như có gì đó chạm nhẹ vào lòng làm nàng sợ sệt không thôi nhưng hết lần này tới lần khác không bắt được cảm giác đó là gì.

Cảnh tượng như vậy có phải trước kia nàng đã từng trải qua? Cho nên mỗi lần nhìn thấy đều có cảm giác vừa quen thuộc vừa mơ hồ, như là đã quên cái gì quan trọng lắm, nàng cố sức để nhớ lại nhưng lại không thể nào nhớ ra.

Thu hồ tĩnh thán, Từ Hà trả lời “à, người đợi một chút” nói xong đứng dậy đi vào nội thất, khi trở ra thì trên tay cầm một cái lồng bên trong có một con chim màu sắc lõe lẹt.

Vân Tổ ngạc nhiên hỏi “đây là con gì?”

Từ Hà cười tủm tỉm trả lời “con này gọi là con vẹt, có một ngày ta cùng Lạc Y đi tản bộ trong lầu, khi đi đến nhà giam phía hậu viện thì nghe có người ở bên ngoài lớn tiếng ồn ào. Hắn nói mình xuyên đến đây, lát nữa phải trở về, tận dụng thời gian mà mở buổi đấu giá bán con vẹt này, hắn còn nói là con chim này biết nói làm ta hiếu kỳ muốn chết. Ta còn đang hỏi hắn cái gì là xuyên đi xuyên đến thì chợt nghe có âm thanh bắt chước tiếng của ta, thanh âm đó có chút khó nghe nhưng lúc đó ta mới biết là do con chim này nói chuyện. Ta thấy con chim này đúng là biết nói thì rất thích, liền nhờ Lạc Y bay ra ngoài mua cho ta, kết quả làm ta quên hết xuyên đi xuyên đến là cái gì”

Vân Tổ nghe vậy cao giọng hỏi “còn có chuyện này sao? sao Lạc Y không nói cho ta biết?”

Từ Hà mặt mũi tràn đầy vẻ vô tội nói “à là như thế này, ngày đó Lạc Y bay ra tường thì chúng ta không ai phát hiện ra lần vấy của nàng dính vào chạc cây, kết quả Lạc Y vừa bay lên đã ngã rạp trên mặt đất, Tô Tổ, vãi ở Chí Tôn lâu thật là bền chắc không phải bình thường ah, sau đó nàng khẩn cầu ta đừng nói chuyện chúng ta mua chim buổi chiều, nàng sợ sẽ bị lộ chuyện nàng bị ngã”

Nói xong, rồi như nhớ ra chuyện gì, Từ Hà đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói “ai nha, nguy rồi, ta vẫn nói ra rồi”

Vân Tổ không kiềm chế được nữa, đưa tay xoa trán.

Móa. Còn làm bộ kiên cường nữa thì đầu cũng sắp nổ rồi.

Vân Tổ hữu khí vô lực nói “ta nói, không cho phép gọi ta là Tô Tổ, còn có người đem con chim này ra để làm gì?”

Từ Hà chợt nói: “Ah đúng! Người nghe ah!” Nói xong vỗ vỗ lồng chim

Con vẹt màu sắc rực rỡ phần chấn tĩnh thán, hắng giọng một cái, ngừng đầu ưỡn ngực nói “khục, ân, các vị tốt, Từ Hà cô nương tốt, Tô Tổ cô nương tốt. Ta muốn tường thuật trực tiếp tình hình thực tế cho các người biết, ta đây không ngại cực khổ ngồi xồm trên mái nhà nghe lén thanh âm một nam tử, sau khi phân tích là của Tô Tổ cô nương, xé chiều hôm nay hắn đã nói như vậy: người về sau đừng gặp nàng nữa, lòng dạ đàn bà sẽ làm hư đại sự. Nhớ rõ, nàng chỉ là con cò chúng ta dùng để đối phó với Lăng quốc mà thôi, mau thu hồi tình cảm của người lại”

Con vẹt nói y như đúc mà nó nói tới đâu, mặt của Vân Tổ lại đen như đất nòi tới đó.

Vân Tổ híp mắt, ngữ khí mang theo sát khí nói “nó gọi ta là gì? Tô Tổ cô nương? Người hỏi nó có phải chán sống rồi không?”

Từ Hà liền đáp “không phải, không phải, Tô đừng tức giận, chẳng qua nó thấy người xinh đẹp, hiểu lầm người là mỹ nữ nên mới nói vậy, yên tâm, tối nay ta sẽ huấn luyện nó để nó không còn nhìn mặt mà bắt hình dong nữa”

Nói xong, nhú mi, mỉm cười u sầu nói “Tô Tổ ah, ta cảm thấy chim chóc vừa rồi học lại những lời của người thì nàng trong lòng người nói chính là ta, mà người nam kia thì hẳn là lão đầu rồi, ta cùng hắn hẳn là có gian tình ah”

Vân Tổ hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói “đừng đoán mò, nữ tử ta nói ngày đó không phải người mà là... Lạc Y, thực ra nam nhân kia là của nàng, hẳn muốn có tìm người để gặp Lạc Y thôi”

Ngoài cửa vang lên thanh âm khác thường

Tất xoát xoát tất xoát xoát... Tất xoát xoát tất xoát xoát...

Pia pia pia pia... Pia pia pia pia...

Từ Hà thần sắc như hiểu rõ nói “Lạc Y lại đang luyện kiếm rồi, lại là như vậy, gần đây nàng thực chịu khó luyện kiếm thì ra là đau khổ vì tình ah. Làm khó cho nàng rồi. Ah, đúng rồi Tô Tổ hay là chúng ta nuôi một con lừa ở trong Chí Tôn lâu đi”

Vân Tổ đột nhiên thấy khó thở, huyết khí trào dâng, cổ họng cảm thấy ngai ngái, vô lực nói “nuôi chim, giờ lại muốn nuôi lừa, sau này còn muốn nuôi gì nữa? heo hả?”

Từ Hà suy nghĩ chăm chú rồi nói “cũng tốt, nuôi heo cũng được, vậy thuận tiện nuôi luôn gà vịt ngỗng nữa đi” thuận tiện có thể làm nguồn cung cấp thực phẩm ah

Vân Tổ đầu óc quay cuồng, đầu kết gian nan lên xuống như cổ gấu nuốt cái gì vào bụng.

Từ Hà lại nói “Tô Tổ, nước mũi không nên nuốt vào bụng, như vậy không vệ sinh, hơn nữa cái kia không mặn sao?”

Vân Tổ không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

Từ Hà nhìn Vân Tổ thổ huyết, trong lòng bỗng dưng xiết chặt, một hình ảnh mơ hồ hiện ra.

Trước kia hình như cũng có một người ở trước mặt nàng phun máu như thế.

Người nọ, là Vân Tổ sao?

Từ Hà nhú chặt lông mày, hoang mang hỏi “ngươi làm sao vậy Tổ Tổ?”

Vân Tổ thấy mình thổ huyết vì một cô nương ngu ngốc thì mất hết cả thể diện, vì vậy cố sống cố chết làm như không có gì nói “không có gì, ngày hôm qua ăn táo đỏ nhiều quá, khí huyết hơi tràn đầy một chút:

Từ Hà “Ah” một tiếng hỏi: “Trước kia, ngươi cũng ở trước mặt ta thổ huyết qua sao?”

Vân Tổ ngay lập tức phản ứng “ta lâu lâu mới ăn táo đỏ nhiều một chút thôi”

Trong lòng Từ Hà đột nhiên dâng lên một nỗi buồn vô cớ, lại hỏi “Tổ Tổ, ngươi nói Lạc Y là con cờ để đối phó với Lăng quốc là có ý gì?”

Vân Tổ nghiêm giọng nói “Lạc Y trước kia được một vị tài chủ của Lăng quốc sâu sắc coi trọng, nếu người này liên kết với chúng ta thì Chí Tôn lâu sẽ có sự hỗ trợ rất lớn về nhân lực tài lực và vật lực”

Từ Hà bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ah! Nguyên lai là như vậy! Nói thẳng ra là chúng ta có thể thông qua Lạc Y để khống chế đại tài chủ kia, buộc hắn phải giúp Chí Tôn lâu đúng không?”

Từ Hà vừa dứt lời, bên ngoài lại vang lên âm thanh khác thường.

Tất xoát xoát tất xoát xoát... Tất xoát xoát tất xoát xoát...

Pia pia pia pia... Pia pia pia pia...

Từ Hà lại nói “Tổ Tổ, chúng ta cần phải mua lừa nhanh lên”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: MƠ THẤY MỘT ĐÔI NGỌC BỘI

Từ Hà nghiêm nghị nói với Vân Tổ “Tổ Tổ, ta cảm thấy dùng hạnh phúc cả đời của một cô nương để đổi lấy vinh hoa cho Chí Tôn lâu là một chuyện rất không trọng nghĩa, chẳng lẽ vì để cho huynh đệ trong lâu kiếm tiền mà không thành toàn phần tình cảm vong niên này của Lạc Y?”

Vân Tổ khóe miệng run rẩy, thở sâu, chậm rãi nói “được, nghe lời ngươi, thành toàn cho bọn họ là được”

Bên ngoài tiếng múa kiếm dường như mạnh hơn, thanh âm phát ra dồn dập...

Từ Hà nghĩ nghĩ một lát lại nói “nhưng mà nếu thành toàn cho hai người họ, tài chủ không cho chúng ta tiền tiêu thì sao?”

Khóe miệng Vân Tổ càng thêm co rút, trừng mắt, thanh âm lạnh lùng nói “ngươi đến tốt cùng muốn thế nào? thành toàn hay là muốn kiếm tiền?”

Từ Hà hai tay chống cằm, buồn bã nói “ai...ngẫm lại vẫn nên thành toàn đi, dù sao tục ngữ cũng nói tiền tài là vật ngoài thân, thà hủy đi mười ngôi chùa cũng không phá hỏng một cuộc hôn nhân, chúng ta vẫn nên thành toàn cho đôi uyên ương số khổ đi. Cho dù Lạc Y còn trẻ, có thể nhịn tới lúc vị tài chủ kia chết đi, sau đó đi tìm hạnh phúc của mình nhưng lão nhân kia chắc không thể đợi được ah, hắn cũng đã lớn tuổi rồi, so với tài chủ kia có khi còn đi trước người ta không chừng”

Bên ngoài vang lên một tiếng ầm thật lớn.

Căn cứ theo tiếng vang mà phân tích thì chắc do Lạc Y luyện kiếm quá mức nhập tâm, thay vì chém vỏ cây thì nàng chém luôn cả cái cây.

Cái này gọi là nước chảy đá mòn, thùng cưa gỗ đứt.

Mỗi ngày kiên trì chém vỏ cây, có ngày chém ngã cả đại thụ cũng không phải là nằm mộng ah.

Từ Hà nghe vậy kêu lên “ hổng mất rồi, con lừa còn chưa mua nha, Lạc y sao đã chém ngã cái ây rồi”

Vân Tổ bức bội vỗ mạnh vào bàn găm lên “ thành toàn hay là kiếm tiền?”

Từ Hà kinh ngạc, hoang mang ôm lấy bụng, thấp giọng nói “ người làm gì thế, người làm con sợ người rồi, ta đau bụng”

Vân tổ nhìn Từ Hà, ngực phập phồng, tức giận không thôi.

Mẹ kiếp. Nha đầu này nhìn ôn nhu, ếu ớt, điềm đạm đáng yêu nhưng công phu tra tấn người thực là kinh khủng, từ lúc biết chính xác trong bụng có hài tử thì hờ chút lại đem ra dọa, hờ chút lại nói mình đau bụng, cứ làm như một mình người mang thai. Hừ. Người xấu bụng thì có.

Xấu bụng nên mới bị đau bụng ah.

Nghĩ tới nha đầu tra tấn người trước mắt cùng cái thai trong bụng nàng có tác dụng rất quan trọng, Vân Tổ tận lực khắc chế cảm xúc, thanh âm uyển chuyển nói “ Từ Hà, Chỉ Tôn lâu chúng ta hiện đang thiếu tiền”

Từ Hà nhu thuận gật đầu “ ah, vậy, không hủy chùa mà hủy hôn nhân, muốn bạc ah” sau đó lại cẩn thận hỏi “ Tổ Tổ, người lòng dạ hẹp hòi phải không?”

Vân Tổ nghe vậy thì ngạc nhiên khó hiểu “ sao lại hỏi như vậy?”

Từ Hà bày ra vẻ mặt vô tội nói “ nếu người không phải lòng dạ hẹp hòi, người cũng đừng để ý tới chuyện con vẹt của ta nghe lên người nói chuyện mà lát nữa lên giết chết nó, nếu người giết nó thì người lòng dạ hẹp hòi, cả nhà người đều là lòng dạ hẹp hòi”

Vân Tổ khoe miệng co rút “ ta là lòng dạ hẹp hòi thì sao nào?”

“Không được! Người ngàn vạn không được làm như vậy, người không thể gây khó dễ cho một con chim” Từ Hà tận lực bảo vệ con vẹt của mình

“Ta muốn gây khó dễ cho một con chim đó thì sao? ta hôm nay nhất định phải giết chết nó” Vân Tổ tức giận nói

Từ Hà ân cần khuyên giải “ nhưng mà Tổ Tổ, chim chóc là đồ tốt nha, nó là bằng hữu của nữ nhân, là huynh đệ của nam nhân, người không nên thương tổn tiểu huynh đệ của mình ah”

Vân Tổ nghe vậy thì không còn kiên nhẫn nữa, vung tay lưu loát chém xuống, con vẹt liền hét to lên “ ah, người thực hung ác, con mẹ nó chứ, ngay cả lông sắt cũng bỏ đời”. Rơi xuống mặt đất, không còn động tĩnh.

Vân Tổ híp mắt nhìn Từ Hà giống như muốn phân cao thấp, lạnh giọng nói “ ta thích thương tổn huynh đệ của mình thì sao nào?”

Từ Hà nhìn con vẹt bị cắt thành hai đoạn nằm trên mặt đất, che ngực run giọng nói “ được lắm, ta lại sai Lạc Y mua cho ta mười con vẹt khác, nếu không ta sẽ khổ sở muốn khóc ah”

Vân Tổ nghe vậy cũng đưa tay lên ngực, chậm rãi xoay người, khuôn mặt cứng ngắt tái mét, bước chân lao đảo rồi đi.

Móa, lại bị nội thương rồi.

Ngoài phòng, Lạc Y cầm thanh kiếm xuống đất chờ Vân Tổ, bên cạnh là gốc cây đại thụ vô tội vừa bị chém ngã.

Nhìn thấy Vân Tổ, Lạc Y vừa thở vừa nói “lúc nào thì xử lý nàng?” nói xong phát hiện cổ họng Vân Tổ nhấp nhô nhưng đang muốn nuốt cái gì đó vào bụng, liền hỏi “ lâu chủ, người đang ăn gì vậy?”

Vân Tổ cắn răng đáp: ” uống ngụm trà mà thôi, vừa rồi mới đưa vào miệng còn chưa kịp nuốt xuống”

Lạc Y nghi hoặc hỏi: “Sư huynh, chẳng lẽ người uống hồng trà? Sao hàm răng của người lại có màu đỏ?” sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi “ sư huynh, người rõ ràng là đang bị nội thương. Mười lăm năm nay người chưa từng tức giận, hôm nay lại bị nàng làm cho bị nội thương, nếu người còn như vậy, liễm tâm quyết sẽ bị phá “

Vân Tổ bình phục hô hấp, khôi phục thần sắc nói “ đợi khi đại sự hoàn thành, tự tay ta sẽ giết nàng”

Nhìn bóng lưng Vân Tổ rời xa, trong lòng Lạc Y dâng lên một dự cảm không lành.

Nàng và Vân Tổ dường như bị nha đầu kia tác động, chi phối quá nhiều cảm xúc.

Như vậy, thật không tốt, thật sự thật không tốt...

Ngày hôm nay, trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi sáng, bách hoa kiều diễm, côn trùng kêu vang điệu gáy

Khung cảnh tốt đẹp như vậy nhưng Từ Hà cô nương lại vô tâm thưởng thức.

Trong đầu nàng như có con ruồi đang bay lung tung trong đó.

Vân Tố vẫn kiên trì đến ân cần hỏi thăm như thông lệ, chân vừa bảo phòng đã bị cái gì đó che kín trước mặt.

Bực bội không thôi thuận tay gỡ xuống, xem qua về sau, hai má nóng bừng như lửa đốt.

Móa. Nha đầu này biết lẽ nghi một chút được hay không? ném đồ lung tung, ta giấu đi coi khi người cần thì lấy cái gì mà xài.

Vì vậy liền chính nghĩa lăm liết nhét vào trong tay áo.

Đi đến bên nữ tử đang điên cuồng tìm kiếm hỏi “người đang tìm gì đó?”

Nữ tử đầu cũng không ngẩng lên, chỉ lo lục lọi trong các rương hòm, quần áo vứt lung tung ra ngoài, thản nhiên nói “tìm ngọc bội”

Vân Tố tâm khê động nhưng vẫn bảo trì thanh âm không thay đổi hỏi tiếp “ngọc bội? ngọc bội nào?”

Từ Hà ngẩng đầu lên, trán lấm tấm mồ hôi, nghiêm túc nói “người sao đã quên rồi? là ngọc bội người cho ta, ngọc bội màu tím á”

Vân Tố cau mày “ta đưa cho người?”

Từ Hà gật đầu: “Đúng vậy! Ta vốn là đang ngủ, trong lúc ngủ say thì mơ hồ cảm thấy người đưa cho ta một khối ngọc bội, nói là tín vật đính ước của hai ta, người còn nói hai khối ngọc bội này là một đôi, sau khi chúng ta thành thân, có hải tử, sẽ đưa hai khối ngọc bội này cho chúng, thế là ta xuống giường tìm mà tìm hoài cũng không thấy hai khối ngọc bội đâu” nói xong bày ra bộ dáng vô cùng sầu não.

Vân Tố ho nhẹ một tiếng nói “ân, Từ Hà, người là đang nằm mơ ah”

Từ Hà nhìn Vân Tố, gật đầu nói “ân, đúng vậy, nhưng ta cũng đã hỏi qua Lạc Y, nàng nói nằm mộng chính là nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước kia”

Lạc Y vừa lúc mang thuốc dưỡng thai đến, nhìn thấy căn phòng bừa bộn, lại nghe Từ Hà bẽ cong sự thật thì hai gò má bắt đầu run run.

Đặt chén thuốc xuống, hít sâu một hơi để lấy bình tĩnh rồi nói “Lâu chủ, chuyện là như vậy, Từ Hà tiểu thư sau khi tỉnh lại hỏi ta nếu một người mất trí nhớ nằm mơ một thấy một việc không phải trong hiện tại cũng không giống sẽ phát sinh ở tương lai như vậy chuyện đó phát sinh vào thời điểm nào? vì vậy ta liền nói căn cứ theo lời nàng thì chuyện đó có khả năng phát sinh trong quá khứ”

Vân Tố thờ dãi một hơi, đối với vấn đề hỏi đáp của Từ Hà cô nương lại thấy bưng bưng lura giận.

Từ Hà liếc nhìn Vân Tố nói “Tố Tố, có phải thực sự hải tử trong bụng ta không phải là của người đúng không, thật ra là kết quả gian tình của ta và người khác đúng không?”

Vân Tố không kiên nhẫn nói “đã nói hải tử chắc chắn một trăm phần trăm là của ta, sao người vẫn luôn có ý nghĩ như vậy?”

Từ Hà hai mắt mờ lè, thống khổ nói “ta tìm không thấy ngọc bội, nếu người trong lúc ta hôn mê mà cầm lấy ngọc bội, nếu hải tử thực sự là của người thì sao người không đưa cho ta để sau này ta giao lại cho bảo bảo?”

Vân Tố thực sự không còn kiên nhẫn nữa, không lên tiếng, bực bội lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội màu tím óng ánh đưa cho Từ Hà.

Từ Hà cầm lấy ngọc bội, khê vuốt ve nó, nín khóc, mỉm cười.

Lạc Y ở bên cạnh chứng kiến lâu chủ nhà mình thần sắc không kiên nhẫn thì trong lòng bắt đầu có chút giật mình hoảng sợ.

Thời điểm này không phải là lúc chủ tử nàng động thất tình lục dục.

Người trước mắt cũng không phải là người chủ tử nàng có thể hao tổn tâm tư.

Từ Hà vui vẻ nhìn khối ngọc bội trong tay, nhìn nhìn ngấm ngấm một hồi bỗng ngẩng đầu hỏi Vân Tố “Tố Tố, khối kia của người đâu? Mang đến cho ta luôn đi, chúng ta có bảo bảo rồi, cả hai khối ngọc bội đều sẽ giao cho nó”

Vân Tố bất động thanh sắc nói “trước đưa khối này đã”

Nét vui vẻ trên mặt Từ Hà chợt tắt, khóe miệng suy sụp, thần sắc trở nên u sầu.

Thai phụ có năng lực tra tấn người vô hình ai óa nhìn Vân Tố nói “Tố Tố, ta biết ta nhất định cùng nam nhân khác có gian tình, đứa con này chính là nghiệt chủng. Ta chỉ là dùng ngọc bội để thăm dò người thôi, nếu người chịu đưa ngọc bội cho bảo bảo thì đứa nhỏ này đúng là con người, còn như người không chịu thì nó không phải là con người. Tố Tố, ta thực xin lỗi người, ta mang thai con người khác, không đáng để người đối xử tốt với ta như thế. Người, người... đừng để ý tới, để ta tự kết thúc tính mạng dơ bẩn này đi”

Hai tiếng hít thở sâu cùng vang lên, Vân Tố và Lạc Y cùng hít ra thở vào, cùng mặc niệm trong lòng: xúc động là ma quỷ, xúc động là ma quỷ, gian nan

một hồi hai người mới bình tĩnh trở lại.

Vân Tổ lại lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội đưa cho Từ Hà nói “hài tử là của ta, ngọc bội này đưa cho ngươi, sau này đừng động một chút là lại tìm cái chết đó”

Từ Hà liền nín khóc, mỉm cười, cao hứng nói “ai mà chẳng muốn sống”

Vân Tổ và Lạc Y khó khăn lắm mới lấy lại được bình tĩnh liền vội vàng bỏ chạy. Nếu còn tiếp tục thì không đủ máu để mà phun ra nữa.

Tại hành lang thật dài, hai người một trước một sau vịn tường mà đứng.

Nữ tử thờ đốc nói “Lâu chủ, ta có cảm giác lão hổ bị heo ăn thịt ah”

Nam tử cũng vịn tường thờ đốc nói “ta sớm muộn gì cũng đem con heo kia làm thịt ăn tươi”

Trong phòng, một cô nương thanh tú mặt mũi tràn đầy thần sắc vui mừng nhìn hai khối ngọc bội trong tay, nhìn cái bên tay trái lắm lắm từ la, lại nhìn cái bên tay phải nói : từ sơn, sau đó bắt đầu lâm vào suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: CHÍN CON VỆT

Khi Vân Tổ lại đến thăm Từ Hà, đặc biệt dặn dò nàng “ngày mai sẽ có người tới đây làm khách, ngươi đừng đi lung tung, hảo hảo ở yên trong phòng nha”

Lúc Vân Tổ nói chuyện, Từ Hà theo ánh mắt của hắn nhìn thấy hắn đang nhìn vào cái bụng của mình thì hừ một tiếng nói “không phải sợ ta lớn bụng làm ngươi mất mặt ư, không đi thì không đi, ở trong phòng đợi thì ở trong phòng đợi, có gì hay ho đâu” nhưng trút con tức xong lại tò mò hỏi thêm một câu “ngày mai ai tới vậy?”

Vân Tổ liếc nàng một cái, không thèm đếm xỉa nói “ngươi cứ nhớ kỹ không được đi lung tung, ở yên trong phòng là được”

Vân Tổ đi rồi, Từ Hà lại quay sang Lạc Y vừa mang thuốc dưỡng thai tới “Lạc Y, nghe nói ngày mai trong lâu có người tới làm khách, ngươi biết là ai không?”

Lạc Y liếc nhìn nàng một cái “biết rõ”

“Lạc Y ,Lạc Y, là ai tới vậy?” Từ Hà cô nương không nén nổi tò mò.

“Ngươi nhớ kỹ, không được đi lung tung, ở yên trong phòng là được” Lạc Y nhìn chăm chú vào cái bụng tròn tròn của Từ Hà nói.

Từ Hà cô nương rất không cao hứng “Hừ” một tiếng

Hai chủ tử này nhất định là đã có thương lượng trước, không chỉ có câu chữ y chang nhau mà ngữ khí cũng giống y sì đúc.

Hừ! Không cho nàng đi, nàng làm cho bọn họ biết một ngày trôi qua thế nào.

Trong tay nàng có tới chín con vẹt chuyên thu thập thông tin, có đoàn quên vẹt này chẳng lẽ còn sợ không biết gì sao.

Sáng sớm hôm sau, thai phụ Từ Hà đem chín con vẹt của nàng thả hết ra ngoài.

Đợi đến tối, đồng chí Từ Hà lại ngồi ngay ngắn trong phòng, nhìn quân đoàn vẹt đang xếp hàng dọc trước mặt mình chờ báo cáo tình hình do thám được.

Vẹt 1: Vương gia đường xa mà đến —— ah... Mỹ nhân ah yêu anh hùng, ah... Ah... Mỹ nhân yêu anh hùng —— không ngại khổ cực, Vân mẫu kính Vương gia một ly!

Từ Hà có chút ngạc nhiên.

Mẹ kiếp sao ở giữa có xen hát hí khúc vào?

Sau khi suy nghĩ một chút, bưng bình đại ngộ

Thì ra là trong bữa tiệc có ca múa giúp vui, con vẹt chết tiệt này, không biết chọn lọc thứ cần phải nghe sao, mấy từ ca khúc này cũng học theo luôn.

Mẹ kiếp, học hát thì học hát đi nhưng ai biểu hát ra hát làm chi, làm cho tám con vẹt bên cạnh cũng như đánh máu gà, đồng loạt hát theo, cả một đám đột nhiên yêu mến sự nghiệp ca hát như vậy thật có chút khùng bố, một con còn chịu không nổi nữa là chín con.

Từ Hà xoa cánh tay, hung hăng xoa bóp da gà vừa mới nổi lên, ra hiệu cho vẹt 2 báo cáo tiếp.

Vẹt 2: báo chủ —— mỹ nhân nước mắt khóc, anh hùng như vậy đem biệt ly, ah... Ah... Thiếp thân đem chờ người... Người... Người... —— thật sự quá khách khí!

Vẹt 3: về chuyện chúng ta hợp tác lần này... mỹ nhân, mỹ nhân tuổi đã xế chiều, anh hùng, anh hùng quên mất đường về... ah si tình nữ, bạc tình lang, thương tâm càng nhiều... không biết thái độ của Lăng hoàng và vương gia thế nào?

Vẹt 4: hoàng huynh cùng ta —— mỹ nhân...

Ngay lúc vẹt 4 đang nói tới hai chữ mỹ nhân thì các con vẹt khác đều đồng loạt lắc lư thân thể chuẩn bị hát theo, Từ Hà liền đập bàn một cái lớn tiếng nói “ai cho các người kể lại mấy chuyện ca múa vô tác dụng trong yến hội? ai còn hát nữa, ta liền đem đi kho tàu, mau nói chuyện cho ta”

Vì vậy vẹt 4 thu lại động tác, chuyên tâm học người nói chuyện.

Vẹt 4: hoàng huynh cùng ta, đều cảm thấy lần này cùng quý lâu hợp tác, thật sự là không thể tốt hơn, như vậy chúng ta sẽ liên thủ đối phó Mãn quốc, chỉ cần chúng ta kết minh thành công, không để Thiên Khuyết cung những tay hỗ trợ triều đình Mãn quốc thì chúng ta không còn gì kiêng kỵ rồi

Vẹt 5: —— Vương gia, tiểu nữ tử tên là tiểu Mai hoa, tiểu Mai Hoa rót rượu cho vương gia. Thật tốt quá, chúc cho sự hợp tác của chúng ta thành công, Văn mẫu lại kính vương gia một ly.

Vẹt 6: —— Vương gia, tiểu nữ tử tên là đại Lê Hoa, đại Lê Hoa cũng rót rượu cho vương gia. Tạ Văn mẫu chủ, chúc cho lần hợp tác này của chúng ta thành công.

Vẹt 7: —— Vương gia, tiểu nữ tử...

Mỗi vương gia rõ ràng bị một đồng Hoa cô nương tấn công, bất kể là ai đang nói chuyện thì bọn họ cũng chỉ có một mục đích là chuốc rượu hấn. Bàn về văn hào rượu thì đúng là bác đại tinh thâm ah, có mỹ nữ mời rượu không ngừng, chuyện gì cũng có thể bàn xong.

Từ Hà cô nương vẫn không để ý tới sự bất mãn của đám vẹt, lại vỗ bàn một tiếng cắt đứt lời của vẹt 7, rồi lập tức đứng dậy đi vào trong.

Lát sau quay ra, trên tay Từ Hà cô nương có thêm một thanh đao mỏng sáng lóng lánh, hiển nhiên là rất sắc bén. Từ Hà vung vẩy thanh đao, nhỏ giọng uy hiếp “các người được a, ta không cho các người học ca hát khiêu vũ, các người liền bắt chước các Hoa cô nương mời rượu. Ta nói cho các người biết, ai tiếp tục như thế, ta chọc chết ngay tại chỗ. Cần thận một chút cho ta, tiếp tục”

Chín con vẹt run rẩy, vẹt 7 đáng thương chớp mắt nom nớp lo sợ tiếp tục

Vẹt 7: mã đáo thành công!

Sau đó không có thanh âm nào khác.

Vì vậy, một người, chín vẹt cùng trừng mắt nhìn nhau.

Người nhìn vẹt, dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn: xong rồi sao?

Vẹt nhìn người, dùng ánh mắt đáp trả: xong hết rồi.

Từ Hà cô nương lại hung hăng vung đao nhỏ trong tay, nghiêng răng hù dọa “chuyện gì xảy ra, mau nói trọng tâm cho ta, sao có thể trực tiếp một câu mã đáo thành công là xong” Cái rầm, không phải là không cho kể đoạn các Hoa cô nương mời rượu mới xảy ra sự tình này sao.

Vẹt 7 ủy khuất nhìn Từ Hà, chớp mắt vô tội, lúng ta lúng túng nói

Vẹt 7: —— Vương gia, tiểu nữ tử tên là Tiểu Diễm ngọt, Tiểu Diễm ngọt rót rượu cho vương gia... Lăng vương gia, lão phu là Thu Vạn Niên, thừa tướng Mãn quốc là nhạc phụ của ta, cháu trai hấn lại là tam nữ tể phu của ta, nghe người ta nói tam nữ tể phu của tại hạ lúc này đang ở hoàng cung Lăng quốc làm khách, hôm nay chúng ta đã kết làm đồng minh, thừa tướng cũng rất nhớ cháu của hấn nên ủy thác lão phu hỏi thăm ngài một tiếng có thể cho tam nữ tể của lão phu về nhà hay không?

Vẹt 8: —— Vương gia, tiểu nữ tử tên là tiểu Lung Linh, tiểu Lung Linh rót rượu cho vương gia. Thu lão tiên sinh nói phải, chúng ta đã là quan hệ đồng minh vậy thì để Ông công tử làm khách ở Lăng quốc ta thì có gì đâu mà phải lo ngại.

Vẹt 9: —— Vương gia, chúng ta Tiểu Diễm ngọt cùng tiểu Lung Linh, tỷ muội chúng ta rót rượu cho vương gia. Hôm nay là ngày lành để kết minh, không bàn chuyện vụn vặt, Vương gia, kính ngài một ly, chúc chúng ta mã đáo thành công.

Vẹt 1: mã đáo thành công!

Nghe xong mấy lời này, Từ Hà vừa liếc mắt nhìn chín con vẹt, vừa tà ác thề lưỡi liếm lưỡi đao, bộ dáng thập phần khát máu. Tiếc là cái bụng tròn vo đã vạch trần sự giả tạo của nàng.

Từ Hà híp mắt nhìn vẹt 7 nói “ngươi là đồ đàn, bảo ngươi chỉ học lại những gì Vương gia và Vân lâu chủ nói, ngươi lại trực tiếp tổng kết câu cuối: mã đáo thành công, chính giữa còn có rất nhiều thông tin ah, như là Thu lão tiên sinh nói phải, chúng ta đã là quan hệ đồng minh vậy thì để Uông công tử làm khách ở Lăng quốc ta thì có gì đâu mà phải lo ngại. Lần sau còn qua loa như vậy nữa ta sẽ đem ngươi đi kho tàu” sau đó lại híp mắt nhìn quân đoàn vẹt nói tiếp “nhiệm vụ coi như hoàn thành không tệ, tiếc là nói nhảm quá nhiều, lần sau còn như vậy thì các ngươi không cần dùng lưỡi nữa”

Nói xong, hùng dũng oai vệ xoay người rời đi, bỏ lại sau lưng chín con vẹt đang run rẩy...

Ngày hôm sau, khi Vân Tổ bước vào phòng Từ Hà thì rất ngạc nhiên thấy nàng tâm tình rất tốt, còn đang ca hát.

Ca hát, thật ra cũng chẳng có gì đáng nói, ngạc nhiên ở chỗ là ca từ nàng hát chính là những xướng khúc được dùng trong yến tiệc thiết đãi vương gia tới qua.

Vân Tổ giật mình hỏi: “Ngươi sao lại hát những lời này?” nghe nói đây là những ca từ mới nhất vừa được ca cơ nổi tiếng biên soạn, cũng là mới biểu diễn lần đầu, sao tiểu nha đầu này lại biết?

Từ Hà tủm tỉm cười trả lời “từ chỗ mấy con chim mà học được”

Vân Tổ kể cau mày.

Hắn lại chú quan cho rằng nàng mua mười con chim chỉ là nói chơi, ai ngờ còn tới chín con phá sản như vậy.

Xem ra hắn và Lạc Y lại thiếu trao đổi thông tin rồi, sớm biết như vậy không nên lên tiếng.

Vân Tổ bất động thanh sắc hỏi: “từ chỗ mấy con chim mà biết học ca từ sao? mấy con chim đó còn nói cho ngươi biết cái gì nữa, mau mang chúng đến nói cho ta nghe đi”

Từ Hà hừ nhẹ một tiếng nói “hừ, nếu ngươi nghe chúng nói thì có thể sẽ làm ngươi tức chết, lời hay không học, lại đi học mấy từ đại loại là vương gia, ta rót rượu cho ngài... Chín con toàn học mấy từ linh tinh, ngươi muốn nghe chúng học cái gì thì nghe ta nói với ngươi cũng vậy thôi”

Vân Tổ nheo mắt nhìn Từ Hà, thanh âm không kiên nhẫn nói “vậy thì ngươi nhanh nói mấy lời trọng tâm cho ta nghe đi”

Từ Hà nghe vậy háng giọng, trầm bổng du dương nói “ân, nghe xong mấy con vẹt kia nói thì ta có thể tổng hợp lại thế này: vương gia Lăng quốc cùng lâu chủ Chí Tôn lâu liên kết, mà lâu chủ Chí Tôn lâu có một thủ hạ tên là Thu Vạn Niên, hắn là con rể thừa tướng Mẫn quốc, cháu trai của thừa tướng Mẫn quốc cũng chính là con rể thứ ba của hắn, hiện đang ở Lăng quốc làm khách, nhưng ta xem hơn phân nửa là bị bắt làm con tin. Thừa tướng Mẫn quốc muốn lẳng vương gia thả cháu trai ra nhưng người ta lại không đáp ứng, ah phải rồi, còn đề cập tới một nơi gọi là Thiên Khuyết cung, hình như người ở đó rất lợi hại. Tổ Tổ, ta nói tình huống tôi qua có chân thật, có chuẩn xác không?”

Vân Tổ mặt không chút biểu tình nói “tốt, rất tốt, rất chuẩn, rất chặt chẽ, khái quát được toàn bộ nội dung tiệc chiêu đãi Hoa vương gia tới qua. Đám chim chóc này nghe lên rất tốt, nhớ giấu bọn chúng cho kỹ đi, để ta bắt được bọn chúng thì ngươi chuẩn bị đi chôn mười tám khối thi điều đi”

Từ Hà không cho là đúng, cười hi hi nói tiếp “Tổ Tổ, ta nghe đám chim kia học lại tình hình xong, ta liền đoán được lão nhân tên gọi Thu Vạn Niên kia chính là tình nhân của Lạc Y. Ngẫm lại xem, hắn đúng là càng già càng dẻo càng dai, guom quý không sợ cùn nha, nữ nhi của mình đã lập gia đình rồi, hắn còn có tinh thần đi tìm tiểu cô nương nha”

Vân Tổ nghe xong lời của Từ Hà thì thần sắc cực độ ảm đạm.

Mà Từ Hà như không phát hiện ra, nói tiếp “Tổ Tổ, khi nào chúng ta dùng Lạc Y để đổi lấy tiền từ chỗ tài chủ Mẫn quốc?”

Vân Tổ cố sức không chế để khoe miệng không run rẩy, sau đó mới mở miệng nói “đợi đến khi trong lâu hết tiền tiêu thì dùng mẩu từ nàng đề đổi” nói xong mới phát hiện mình lỡ lời.

Cái rắm, nói gì không nói lại nói tới mẩu từ, đợi nha đầu kia vận vẹo thì biết phải trả lời làm sao?

Quả nhiên Từ Hà rất dễ tâm lắng nghe, Vân Tổ vừa dứt lời đã thấy nàng hưng phấn nói “Tổ Tổ, thì ra Lạc Y cũng có mạng sao? vậy mà ta một chút cũng không nhìn ra nha. Nàng đã thành thân chưa? cũng không có? Vậy nàng chẳng phải chưa thành thân mà đã có con sao, chẳng phải nàng yêu Thu Vạn Niên sao, sao lại có con với tài chủ Mẫn quốc?”

Vân Tổ đâm lao đành phải theo lao, tiếp tục bịa chuyện “Lạc Y nàng... nàng đã sinh hài tử, đúng là của Thu Vạn Niên nhưng mà tài chủ Mẫn quốc kia vẫn nghĩ là con hắn”

Lạc Y đáng thương, vô duyên vô cớ bị người ta dựng chuyện thành ra như vậy.

Trên mặt Từ Hà càng thêm hưng phấn biến thái, lớn tiếng nói “nói vậy Lạc Y chưa thành thân đã có quan hệ da thịt chi thân với nam nhân, hơn nữa còn tới hai nam nhân? Ah, Lạc Y quá giỏi, quá dũng cảm”. Cảm khái xong lại quay sang nói với Vân Tổ “lại nói tài chủ Mẫn quốc kia đúng là cái đầu heo nha, sự thật rõ ràng vậy còn nói con người ta là hài tử của mình, hẳn đúng là ngốc chết đi được. Hẳn chắc là trước kia gây nghiệp chướng nên đời này lão thiên gia bắt hẳn mang hình người mà óc heo ah”

Từ Hà nói tới cao hứng thoải mái, không phát hiện Vân Tổ toàn thân đang run rẩy kịch liệt.

Khi phát hiện ra thì nội tâm Từ Hà không khỏi rung mình, run rẩy hỏi Vân Tổ “Tổ Tổ, ngươi làm gì mà bày ra bộ dáng như heo ngốc vậy? ta đâu có nói ngươi...ta nói...Tổ Tổ, chẳng lẽ hài tử trong bụng ta không phải là của ngươi? Chẳng lẽ đúng là ta có gian tình với nam nhân khác?”

Vân Tổ rốt cục không nhịn được nữa, lớn tiếng nói “ta nói lại một lần nữa, hài tử trong bụng ngươi là của ta, là của ta. Ta cam tâm tình nguyện nhận hẳn là của ta” dứt lời hùng hổ xoay người bỏ đi.

Bên ngoài phòng, Lạc Y xanh mặt, trầm giọng hỏi “theo lời lâu chủ thì Lạc Y giống như đã làm mẹ người ta ah”

Vân Tổ hừ lạnh nói “ngươi tự mình biết, đó chẳng qua là kiếm có tạm thời mà thôi”, dừng một chút lại không kiên nhẫn cau mày nói “Lạc Y ngươi nên hảo hảo làm người, đừng bắt chước mấy con chim kia luôn nghe lén người khác nói chuyện”

Tiếng vừa dứt, người cũng đã rời đi để lại sau lưng Lạc Y đột nhiên trở thành mẹ của người ta còn có quan hệ da thịt chi thân với hai nam nhân khác, điên cuồng múa kiếm.

Gần đây, mỗi ngày, Lạc Y cô nương đều chém ngã mấy cây cỏ thụ, vì thế ngày hôm sau người ta lại lo trồng cây khác.

Bây giờ việc làm chủ yếu trong Chí Tôn lâu đó là mỗi ngày đều trồng cây.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: XUẤT HÀNH DẠO PHỐ

Sau khi vương gia Lăng quốc về nước, Vân Tổ lại tiếp tục khôi phục thời khóa biểu mỗi ngày đến thăm Từ Hà.

Mà Từ Hà cô nương tiềm lực vô hạn, dựa vào công phu giết người không thấy máu, làm cho người người trong Chí Tôn ngày nào cũng ngửa mặt lên trời, bi ai ca thán, nước mắt giàn dụa.

“Tổ Tổ, ngươi không vui sao?” Từ Hà bày ra vẻ thiên chân vô tà hỏi.

Vân Tổ rung mình, cảnh giác nói “ta gần đây vẫn bình thường, không có gì vui hay là không vui”

Từ Hà trừng mắt nhìn, lát sau đã bày ra vẻ thống khổ hỏi “Tổ Tổ, có phải ngươi định nạp thiếp hay không?”

phốc...

đồng chí Vân Tổ hi sinh ngum trà chưa kịp nuốt xuống, nhếch miệng nói “ta còn chưa lấy vợ, sao có chuyện nạp thiếp? tại sao ngươi lại hỏi như vậy?”

Từ Hà vẻ mặt đáng thương vô hạn, nâng cao bụng đi vào phòng, xách ra một cái lồng xinh xắn, bên trong có hai con vẹt, đặt lên bàn rồi vỗ tay một cái, hai đồng chí vẹt liền bắt đầu nhiệm vụ báo cáo tình hình.

Vẹt 1: Thiếu chủ, sao không thấy ngươi mang theo ngọc bội?

Vẹt 2: tặng người

Vẹt 1: thế nhưng mà đưa cho Tiểu Tam Nhi?

Vẹt 2: ... Ân

Vẹt 1: Thiếu chủ, đừng trách lão phu lắm miệng, ngươi nói ta đừng đặt quá nhiều tình cảm với tiểu Tam nhi, nhưng mà ta xem ra ngươi cũng đã động tình với tiểu Tam nhi thật rồi, ngươi phải biết rằng đại sự chưa thành, liêm tâm quyết của ngươi không thể phá, chưa tới thời điểm ngươi động tình, hơn nữa dù sao tiểu Tam nhi nàg...”

Vẹt 2: tốt rồi, đừng nói nữa! Ngươi nghĩ quá nhiều, ta sẽ không động tình với tiểu Tam nhi, hết thầy chẳng qua là gặp dịp thì chơi, để trấn an nàng thôi, ta

tự có chừng mực

Vệt 1: vậy là tốt rồi!

Từ Hà hai mắt mờ lẹ, biểu tình vô hạ hủy khuất, ai oán.

“Tổ Tổ, chẳng lẽ là truyền thống của Chí Tôn lâu sao? ngươi và bộ hạ của ngươi đều thích nuôi dưỡng tiểu tam nhi?”

Vân Tổ bắt đầu cảm thấy đau đầu, chỉ cần tiểu nha đầu này ra chiêu là hấn lại thấy đau đầu.

Đưa tay xoa nhẹ thái dương, Vân Tổ đáp “đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, bảo ngươi đừng có suy nghĩ lung tung rồi, ta chưa từng nghĩ sẽ nạp thiếp” dùng một chút, hai mắt sáng ngời nhìn Từ Hà nói “ Từ Hà, ngươi cho rằng tiểu Tam nhi là ai?”

Từ Hà bĩu môi, không tình nguyện tả lời “ đương nhiên là người thứ ba đến phá hoại tình cảm của ta và ngươi ah”

Vân Tổ lặng lẽ thay đổi sắc mặt, trong ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng nhạt nhòa, thanh âm nhàn nhạt lặp lại “ tình cảm của chúng ta...”

Giữa chúng ta có tình cảm sao?

Từ Hà vẫn bĩu môi, rất không cao hứng nói “ ngươi đừng đánh trống lảng, không tác dụng gì đâu. Ngươi nhất định là bao nuôi tiểu tam nhi bên ngoài, ngươi còn đưa ngọc bội cho nàng, đừng có chối”

Vân Tổ nhìn nàng mà không lên tiếng làm cho Từ Hà càng thêm nổi cơn “ ngươi nhất định là muốn nạp thiếp, đừng cho là ta đoán không ra. Chí tội nghiệp cho hài tử đáng thương trong bụng ta, hấn còn chưa sinh ra, cha hấn đã tìm cho hấn nhị nương rồi. Tổ Tổ, chẳng lẽ hài tử trong bụng ta thực không phải của ngươi sao? ngươi vì ghét bỏ ta cho nên mới bao tiểu tam nhi bên ngoài đúng không?”

Vân Tổ cảm thấy choáng váng, đầu cũng hình như có vết nứt rồi.

Bất động thanh sắc đi đến bên tường, điềm nhiên như không có việc gì, dựa vào đó để ổn định thân thể đang lay động vì choáng váng, không nhiên nhần nói “ đừng đoán mò, không thể nào”

Từ Hà vẫn không chịu buông tha nói “ ta thực ra cũng không muốn nghĩ vậy, nếu ngươi không thừa dịp ta mang thai hài tử mà ra ngoài kiếm tiểu tam nhi giải sầu thì ngươi lấy ngọc bội ra cho ta xem một chút. Nếu ngươi đưa ra được thì ta sẽ tin lời ngươi, nếu ngươi không đưa ra được thì chứng minh ngươi đã đưa cho tiểu tam nhi, là ngươi đã lừa dối ta. Hài tử trong bụng ta chỉ sợ cũng không phải là của ngươi. Nói như vậy, Tổ Tổ, ngươi đừng ngăn cản ta, để ta mang theo nghiệt chủng này chết đi”

Từ Hà nói chưa hết lời, Vân Tổ nghe nàng thút tha thút thít thì có cảm giác tâm phiền ý loạn, giống như có trăm ngàn con kiến đang chạy qua chạy lại trong lòng, biết rõ rất ngứa nhưng hết lần này tới lần khác lại gãi không tới.

Bị cảm giác lo lắng khó hiểu quấy nhiễu, Vân Tổ không kịp suy nghĩ, vươn tay vào trong ngực lấy ra một vật đưa cho Từ Hà “ ngọc bội ở đây, như vậy ngươi nên tin tưởng ta không có bao nuôi tiểu tam nhi bên ngoài nha”

Từ Hà vươn tay nhận lấy vật trong tay Vân Tổ nhìn xem thì thấy đúng là ngọc bội, nhưng mà chỉ có nửa khối mà thôi.

Từ Hà giương mắt, ác liệt nhìn Vân Tổ “ không tin, chỉ có nửa khối ngọc bội, ngươi nhất định đã đem nửa khối còn lại đưa cho tiểu tam nhi rồi, hài tử trong bụng ta nhất định là nghiệt chủng rồi, ngươi đừng cản ta, để ta cùng hấn chết đi, chấm dứt tính mạng và tấm thân dơ bẩn của hai chúng ta”

Vân Tổ có cảm giác mình cách cái chết cũng không xa.

Sớm muộn gì cũng bị thai phụ này tra tấn từ từ mà chết.

Nhìn Từ Hà làm ra vẻ muốn chết, Vân Tổ vì tương lai của mình đành phải nói ea “ ngọc bội kia không phải ta đã cho tiểu tam nhi mà nửa khối còn lại đang ở chỗ thừa tướng Mẫn quốc”

Từ Hà vẻ mặt không tin hỏi: “Thật sự? Ngươi thề!”

Vân Tổ nghiêng răng nghiêng lợi phát thệ, Từ Hà vẫn chưa thấy yên lòng, còn nói “ Tổ Tổ, ngươi có dám thề rằng nếu nửa khối ngọc bội kia không ở trong tay thừa tướng Mẫn quốc thì ngươi cả đời này sẽ không con không cái, cô độc suốt quãng đời còn lại”

Vân Tổ nghiêng răng nghiêng lợi, khoe miệng co rút, không lên tiếng.

Thề cái rắm. Thề thì sau này tuyệt tử đoạn tôn thì tính làm sao? hấn còn phải chấn hưng gia tộc ah, giang sơn đã có mà không có người kế thừa thì là chuyện bi thảm cỡ nào chứ.

Từ Hà thấy Vân Tổ không dám thề độc thì lại tiếp tục trường ca ai oán, muốn đi tìm cái chết, về mặt thương tâm, vỗ mạnh vào lồng chim làm cho hai con vệt hoảng sợ suýt rụng hết lông.

Trong lúc kinh hãi nhất được về hai cái mạng, hai con vệt liền dùng tốc độ nhanh nhất, thái độ làm việc chuyên nghiệp nhất tiếp tục tường thuật tình hình.

Vệ 1: ý của Thu lão tiên sinh là Ông thừa tướng nói chúng ta phải trung thành thế, Ông Từ Lâm thực ra cũng không phải đang ở Lăng quốc chúng ta phải không?

Vệ 2: Ông thừa tướng chỉ là muốn để cho lão phu cùng vương gia xác nhận một chút thôi, kính xin vương gia không cần đa tâm

Vệ 1: Thu lão tiên sinh, nửa khối ngọc bội này người chắc là biết ah, nó là gia truyền chỉ bảo của phủ thừa tướng, là vật tùy thân của Ông Từ Lâm”

Vệ 2: ta sẽ đem tình huống tam nữ tử của lão phu báo lại cho Ông thừa tướng biết, nói cho hẳn biết Từ Lâm đích thật đang ở Lăng quốc làm khách, thỉnh vương gia an giấc

...

Trong lúc Vân Tổ chuẩn bị động thủ thì Từ Hà đã cảm nhận được sát khí đã đem lồng chim bảo hộ sau lưng, nân cao cái bụng to tướng, về không khuất phục nói “ nếu người muốn bắt chúng thì bắt ta trước đi”

Vân Tổ lạnh lùng nói “ muốn giữ lại bọn chúng cũng được, sau này giữ chặt chim của người, nếu còn để cho ta biết bọn chúng lại đi nghe lén, ta nhất định sẽ bắt bọn chúng thành tám khối”

Từ Hà hừ một tiếng coi như là đáp ứng.

Móa. Đây là lời nam nhân nên nói với nữ nhân, nhất là một nữ nhân đang có thai sao.

Lắc đầu cho thanh tỉnh, Từ Hà lại quay về đề tài ban đầu “ xem đi, ngọc bội căn bản không ở trong tay Ông thừa tướng nha”

Thần sắc Vân Tổ có chút biến hóa, làm bầm như tự nói với mình “ thì ra nửa khối kia là ở trong tay hắn”

Từ Hà hiếu kỳ “ Tổ Tổ, rốt cuộc ngọc bội kia có bao nhiêu khối?”

Đang nghĩ ngợi nên Vân Tổ lập tức đáp mà không cân nhắc “ bốn khối”

Từ Hà lại hỏi “ vậy khối thứ tư đang ở đâu?”

Vân Tổ lại không để ý mà nói “ trong tay hoàng thượng Mẫn quốc”

Từ Hà quyết định “ người đi theo vương gia Lăng quốc và hoàng thượng Mẫn quốc lấy hai khối ngọc bội kia đi, gom đủ bốn khối, đợi khi nhi tử sinh ra, chúng ta đều đưa cho nó làm đồ chơi”

Vân Tổ giật mình.

Móa. Thần hồn nát thần tính, cái gì cũng nói ra hết rồi.

Vân Tổ vì để lộ bí mật mà giật mình không thôi, nhất thời suy nghĩ trở nên hoang mang rối loạn, một hồi là chuyện quốc gia đại sự, một hồi là chuyện tu luyện võ công, một hồi lại hiện ra khuôn mặt của thai phụ chuyên tra tấn người.

Vân Tổ lại vì ý niệm cuối cùng mà hoảng sợ, từ khi nào thì nàng được xếp ngang hàng với việc quốc gia đại sự và tu luyện võ công chứ?

Vội vàng nói mấy câu qua loa cho xong, mang theo một thân mồ hôi lạnh, Vân Tổ vội vã rời đi.

Lạc Y đã chờ sẵn bên ngoài, thấy hắn đi ra thì lên tiếng “ chúc mừng lâu chủ, người so với trước kia đã có nhân tính hơn nhiều, không chỉ có hi nộ ái ố đều thể hiện ra ngoài mà càng đáng quý hơn là ngay cả bí mật trong lòng cũng nói ra hết. Sư huynh, những biến hóa của người có thể làm cho Lạc Y nưá mất mà chờ xem cũng đủ rồi ah”

Vân Tổ liếc Lạc Y một cái, lạnh giọng nói “ người tốt hơn ta chỗ nào? ta bảo người giết mấy con chim kia, người lại không nghe, còn không phải thấy nàng khóc thì không đành lòng ra tay sao?”

Lạc Y bị nói trúng tim đen, trên mặt liền có vẻ xấu hổ, chống chế nói “ ta chỉ là sợ làm bị thương tới hài tử trong bụng nàng thôi, bụng cũng đã lớn như vậy rồi”

Vân Tổ thần nhiên nói “ tổn thương thì tổn thương, hài tử cũng không phải của ta, người sợ cái rắm gì”

Lạc Y bị mấy từ cuối của Vân Tổ làm cho giật mình, sau khi hoàn hồn, làm bộ cung kính khom người nói “ chúc mừng lâu chủ, chúc mừng lâu chủ. Người hiện giờ không chỉ hi nộ ái ố đều thể hiện ra ngoài, bí mật trong lòng cũng có thể nói ra mà điều làm người ta kinh ngạc là người cũng đã biết nói tục rồi. Lâu chủ anh minh ah”

“Lạc Y, ta cho người biết, người bình thường chỉ có chém cây, nếu ta mà ra tay thì chính là chém người nha” Vân Tổ lạnh lùng uy hiếp.

Thấy Vân Tổ sắc mặt âm trầm như muốn nổi giận, Lạc Y cũng thức thời thu lại vẻ chế nhạo, nghiêm mặt nói “ lâu chủ, ý của Lạc Y là đứa bé kia tuy

không phải của người nhưng chúng ta có thể dùng nó để uy hiếp Thiên Khuyết cung lấy tiền, cho nên...ta mới không ra tay”

Vân Tổ không nói gì, phát tay áo bỏ đi

Không nói lời nào, là vì không biết nên nói cái gì hay là Lạc Y đã làm đúng? Móa, giết chim với em bé thì có liên quan gì chứ? Có thể nói với nàng là Lạc Y, người làm không đúng. Sau đó nếu nàng thực sự đi giết những con chim kia, thai phụ tra tấn người kia sẽ khóc bù lu bù loa lên...haizzzzz, nghĩ tới đó là lại đau đầu nhức óc.

Thái độ không rõ ràng, không có cách nào quyết định...chỉ bằng trầm mặc là tốt nhất.

Nhìn bóng lưng Vân Tổ rời đi, Lạc Y lắc đầu thở dài vì hấn cũng vì chính mình mà còn vì thai phụ tra tấn người trong phòng kia nữa.

Nàng không muốn thương tổn nàng ta, một chút cũng không muốn nhưng chuyện đó lại không phải do nàng quyết định.

Từ Hà đang lười biếng nằm phơi nắng bỗng nhiên đứng lên, chăm chú nhìn Lạc Y.

Lạc Y cau mày hỏi “Từ Hà tiểu thư có chỗ nào không thoải mái sao?”

Từ Hà lắc đầu, vẻ mặt biểu lộ sự thống khổ, ôn nhu yếu ớt cứ nhìn Lạc Y làm cho tâm của nàng bắt đầu thấy bất an...lo lắng...

Móa! Mỗi lần tiểu nha đầu này bày ra vẻ mặt đó là có nghĩa nàng đang chuẩn bị tra tấn người.

Quả nhiên đồng chí Từ Hà vô cùng thể lương bi ai cất tiếng “Lạc Y, người biết không, từ lúc ta đến Chí Tôn lâu tới nay cũng đã ba tháng rồi, bảo bảo trong bụng ta cũng đã năm tháng, ta còn chưa có dịp đưa hấn ra ngoài đi dạo để chứng kiến các mặt của xã hội. Lạc Y, ta cứ loay hoay trong viện này suốt ba tháng rồi, chưa từng ra ngoài lần nào. Trời ạ, cứ y như là ếch ngồi đáy giếng á, không được, Lạc Y, ta muốn ra ngoài, ta muốn đi dạo phố”

Lạc Y vô thanh vô thức tiến lại gần bức tường.

Tường gì, hóa ra chỉ có vậy.

Sau khi được Vân Tổ đồng ý, Từ Hà liền cao hứng bừng bừng cùng Lạc Y đi dạo phố.

Mồ thai phụ vô tư đi dạo phố phường, nhìn xem náo nhiệt mà không biết rằng quanh mình có bao nhiêu cao thủ giấu mình đi theo bảo hộ.

Đối với lần xuất hành này, trong Chí Tôn lâu đã nảy sinh sự tranh cãi kịch liệt, hình thành hai phe. Lạc Y đại diện một bên, cho rằng phụ nữ có thai thích hợp vận động, như vậy mới có lợi cho sức khỏe, cho nên Từ Hà nên ra ngoài đi dạo, hơn nữa Chí Tôn thành nằm trong phạm vi thể lực của Chí Tôn lâu, ngay trên địa bàn của mình thì có gì mà phải lo.

Phái chống đối do Thu Vạn Niên cầm đầu, cho rằng đưa Từ Hà ra ngoài đi dạo là việc không nên làm, đành rằng Chí Tôn thành thuộc phạm vi thể lực của mình, nhưng chẳng phải bọn họ cũng đã từng bắt cóc người ngay trên địa bàn của người ta sao? cho nên người ta cũng có thể làm như vậy trên địa bàn của mình ah.

Cuối cùng, lâu chủ Vân Tổ tối cao đưa ra quyết định.

Hấn nói: như vậy đi, không cho nàng đi xa, chỉ cần giải sầu ở mấy con phố lân cận trong vòng nửa canh giờ thôi, mặt khác phải người đi theo bí mật bảo vệ, hơn nữa cứ bắt nàng ở trong viện suốt ba tháng qua cũng đã làm khó nàng rồi.

Lạc Y không kiềm được hưng phấn hô to: Lâu chủ anh minh.

Thu lão đồng chí bức bối lắm bầm: lòng dạ đàn bà.

Lãnh đạo Vân Tổ phản bác hấn: hồ đồ, có câu hùm dữ không ăn thịt con nha.

Cuối cùng đồng chí Từ Hà có lợi nhất, được dạo phố.

Trên đường phố, Từ Hà hưng phấn không thôi, đang bừng bừng khí thế chọn mua son phấn, tầm mắt lơ đãng giờ lên đã nhìn thấy cách đó không xa một nam tử tao nhã vô song đang nhìn nàng mỉm cười.

Nụ cười kia, như phồn hoa đua nở, đủ kinh diễm con mắt thế nhân

Thấy hấn nhìn mình, Từ Hà cảm thấy có cảm giác không nói nên lời, tựa như trong lòng có vô số dây leo điên cuồng mọc ra, quấn quanh lòng nàng.

Từ Hà kéo Lạc Y, chỉ tay vào nam tử kia nói “Lạc Y, người nói xem nam tử kia và Vân Tổ, ai đẹp hơn?”

Lạc Y theo ngón tay chỉ của Từ Hà nhìn lại, vừa thấy đã kinh hãi không thôi.

Chương 60: MỸ NAM ÁO TRẮNG MANG GIAI NHÂN ĐI

Lạc Y nhìn thấy thì sắc mặt kinh biến, vội kéo Từ Hà rời đi.

Từ Hà buồn bực hỏi “Lạc Y, còn chưa tới nửa canh giờ nha, còn lâu mới hết giờ mà, sao chúng ta phải về sớm vậy?”

Lạc Y “Ân” một tiếng, không có nhiều lời, dắt tay Từ Hà vội vàng rời đi.

Từ Hà vừa đi lại nhìn không được mà quay đầu nhìn bạch y nhân sau lưng, thấy hấn vật áo bông bồng bênh như trích tiên, đẹp mắt không thể tả nổi, người nọ cũng đang nhìn nàng, tuy nàng không thấy rõ mặt người nọ nhưng cảm giác quanh thân hấn tản mát ra một loại cảm giác ôn nhu, ấm áp.

“Người nọ tính tình nhất định rất tốt” Từ Hà nói với Lạc Y.

Lạc Y giật mình nói “Từ Hà tiểu thư, xoay đầu lại, đừng nhìn nữa” đúng là mê trai, thấy nam nhân đẹp mắt thì nhìn không chớp mắt ah.

Từ Hà buồn bực hỏi “vì sao không thể nhìn? Hấn lớn lên thật là đẹp mắt nha, ta thấy trong thiên hạ có người có thể so sánh với Tô Tô chỉ cho hấn, Lạc Y người nói nếu Tô Tô là nữ, kết hôn với người kia, sau này con của họ sẽ đẹp tới mức nào ah? Hai người này nếu kết thành một đôi thì đúng là tuyệt đại song kiều”

Lạc Y không còn lời nào để nói, Lạc Y có cảm giác sống không bằng chết, Lạc Y muốn bạo lực.

Cái rắm Tuyệt đại song kiều cái rắm Tuyệt đại song yêu thì có.

Bây giờ là thời điểm nào chứ, không thấy nàng đang dắt nàng ta bỏ chạy trốn chết sao, nàng ta còn không tìm không phải bàn luận mấy chuyện không đầu như thế.

Nam tử sau lưng không đuổi theo các nàng nhưng Lạc Y lại có cảm giác mình không thể nào thoát khỏi hấn.

Giống như mèo vờn chuột. Con mèo rõ ràng có thể lập tức ăn tươi nuốt sống con chuột nhưng nó lại không làm thế, còn giả vờ để cho con chuột nghĩ rằng có thể chạy thoát nên con chuột ra sức chạy, ra sức tìm cách đào thoát, còn con mèo thì tận hưởng cảnh tượng thú vị này, lấy đó làm niềm vui.

Lạc Y cảm thấy lúc này mình y như con chuột đang liều mạng bỏ chạy, mà người ở sau lưng lại chính là con mèo tùy thời đều có thể nuốt chửng nàng.

Cảm giác này làm cho Lạc Y càng lúc càng kinh hoàng, nhìn không được vội kéo Từ Hà chạy nhanh hơn.

Từ Hà lao đảo chạy theo sau Lạc Y, bỗng nhiên ai nha một tiếng, tựa hồ như dưới chân vấp phải cục đá, cánh tay tuột khỏi tay Lạc Y, thân thể loạng choạng, cái bụng tròn vo chuẩn bị tiếp xúc với đất mẹ thân yêu.

Lạc Y quay người định đỡ lấy Từ Hà thì đột nhiên hoa mắt, chăm chú nhìn kỹ thì bạch y nhâ đã đuổi tới, đỡ lấy Từ Hà.

Nhìn thấy người nọ, can đảm của Lạc Y gần như vỡ vụn.

Xa như vậy, gần như vậy

Hấn mới rồi còn đứng cách xa như vậy, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh nàng.

Tốc độ như vậy làm cho người ta rét lạnh trong lòng.

Hấn áo trắng bông bồng, phong tư lối lạc nhưng lúc này trong lòng Lạc Y chỉ có một cảm giác người ở trước mặt mình không phải là tiên nhân mà chính là bạch vô thường.

Từ Hà ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt sâu không thấy đáy, đen như hắc ngọc đang ẩn ẩn đưa tình.

“Ah nha!” Từ Hà rất không có khí chất mà bật thốt lên “không ngờ nhìn gần còn đẹp hơn nha” nhìn khuôn mặt tuyệt thế, ôn nhu trước mắt, đại não của nàng gần như chấn động.

Trong đôi mắt tuyệt đẹp kia hiện lên một tia vui vẻ, còn có rất nhiều đau lòng và tưởng niệm.

Ánh mắt của hấn nhìn nàng càng thêm ôn nhu, trong ôn nhu mang theo nồng đậm không bỏ, trong không bỏ lại bắn ra cực hạn lửa nóng như muốn hòa tan nàng.

Từ Hà ngơ ngác nhìn mỹ nam áo trắng, đồng thời mỹ nam cũng đang nhìn nàng chăm chú.

Lạc Y thấy vậy hét to “ngươi buông nàng ra, nàng là hôn thê của lâu chủ chúng ta”

Từ Hà nghe tiếng Lạc Y thì giật mình, phát giác mình lúc này đang có xu hướng không tuân thủ phụ đạo, thủy tính dương hoa, sắp hồng hạnh xuất tường.

Nàng lúc này vô hạn mập mờ rúc vào lòng mỹ nam, hai mắt còn nhìn người ta chăm chăm không chớp.

Bỗng nhiên hai má đỏ bừng, con mẹ nó, bụng đã lớn như vậy rồi còn nhịn không được sắc tâm, thật sự là hết nói nổi mình rồi.

Mỹ nam áo trắng nghe Lạc Y nói vậy thì nổi sát khí, cúi đầu nhìn nữ tử trong ngực hai má đỏ bừng thì tâm thần trở nên nhộn nhạo.

Phảng phất tất cả chịu đựng vì chia lìa thống khổ cùng tưởng niệm tra tấn chỉ vì hai má đỏ bừng của nàng liền tan thành mây khói

Bạch y nhân ngẩng đầu, nhìn Lạc Y, thanh âm âm nhu nói “ngươi đã nói những lời không nên nói, vậy thì ngươi phải chết”

Lạc Y nghe thanh âm bạch y nhân tuy ôn ôn nhy nhu nhưng không biết vì sao lại nhịn không được mà run rẩy.

Cố kiềm chế cảm giác lo sợ, bất an, Lạc Y lại lớn tiếng nói “Mộ Thiên Sơn, ngươi đừng quá cuồng vọng, nơi này tốt xấu gì cũng là địa bàn của Chí Tôn lâu chúng ta ah”

Bạch y nhân mỉm cười, tao nhã tuyệt đại như gió xuân ấm áp lướt qua mắt Từ Hà rồi tràn vào ngực nàng, làm lay động lòng nàng.

Mộ Thiên Sơn

Mộ Thiên Sơn!

Mộ Thiên Sơn...

Yên lặng lập lại danh tự này, giống như bảo bảo trong bụng đang duỗi bàn tay bé nhỏ ra nắm lấy lòng nàng, làm cho nàng run sợ, cảm giác như đang trong mộng.

Thanh âm của bạch y nhân càng thêm âm nhu nói với Lạc Y “ngươi đã gọi tên ta, vậy càng không thể sống”

Lạc Y huyết sáo, lập tức có vô số hắc y nhân che mặt từ bốn phương tám hướng xông ra, có người từ chạc cây nhảy xuống, có người từ trong nhà chui ra, lại có người xuất hiện sau bờ tường...

Đám hắc y nhân sau khi xuất hiện liền rút kiếm chỉ về phía bạch y nhân Mộ Thiên Sơn, ánh kiếm sáng ngời chói mắt.

Lạc Y có sự trợ giúp, can đảm cũng tăng thêm, lớn tiếng nói “Mộ Thiên Sơn, công phu của ngươi tuy cao nhưng có câu mãnh hổ nan địch quần hồ ah”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười mỉa mai, thanh âm âm nhu nói “sao ngươi biết bọn hắc không phải là hổ mà là sói?”

Trong lòng Lạc Y thầm run lên, cảm thấy sự tình cực kỳ không tốt.

Chỉ thấy nháy mắt đám hắc y nhân đã quay mũi kiếm, không chỉ vào Mộ Thiên Sơn nữa mà đồng loạt tập trung về phía đồng chí Lạc Y.

Lạc Y thầm nghĩ “móa, xem ra người chúng ta đều bị làm thịt hết rồi”

Trong đám hắc y nhân có mấy người rất không tuân thủ kỷ luật, tự ý bỏ đội hình chạy thẳng tới chỗ...tiểu mỹ nhân trong ngực Mộ Thiên Sơn.

Một, hai, ba...tổng cộng là sáu người, ah không, sáu con quạ đen ah.

Sáu con quạ đen đồng loạt kéo vải che mặt, thần sắc không giấu nổi sự kinh hãi la to “cửu đệ muội thân yêu, ngươi khỏe không? chúng ta cứ tưởng ngươi đã chết rồi”

Từ Hà bị sáu tên nam nhân vây quanh nhiệt tình hỏi thăm làm cho ngơ ngác “ai...ai là cửu đệ?”

Sáu người cùng chỉ vào Mộ Thiên Sơn.

Từ Hà quay đầu nhìn nam nhân xinh đẹp sống chết cũng không chịu buông mình ra, cái miệng há ra rồi không khép lại...

Móa ơi, quá kích thích nha.

Một người lên tiếng “cửu đệ muội, ngươi không phải đã quên bọn ta rồi chứ? Bọn ta cùng ngươi có ơn cứu mạng nha”

Từ Hà cố gắng khéo miệng lại, chân thành nói “cái gì, ta không phải đã quên các ngươi, các ngươi dựa vào đâu mà nói thế?ta chỉ là quên hết những

chuyện và người của ba tháng trước mà thôi”

Sáu người đờ như cây đờ,

Bên tai vang lên tiếng gọi đầy yêu thương trìu mến “ Thu nhi”

Từ Hà ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen như hắc ngọc tràn đầy thâm tình của bạch y nhân, vừa nhìn đã làm cho nàng suýt quên cả hô hấp.

Cổ phục hồi tinh thần, Từ Hà nhìn mỹ nam rồi lại nhìn Lạc Y, cuối cùng lại nhìn sáu con quạ đen, sau đó chỉ vào bụng mình nói “ hài tử trong bụng ta là của ai?”

Sáu con quạ đen sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, lập tức lui ra sau, tạo khoảng cách an toàn với nàng, không dám liếc nhìn nàng thêm một cái, mà nhìn chằm chằm Mộ Thiên Sơn nói “ sư đệ, bọn ta hơn ba tháng rồi chưa gặp cửu đệ muội, không phải bọn ta làm, bọn ta cái gì cũng không biết”

Mộ Thiên Sơn dờ khóc dờ cười, ôm lấy người trong ngực, ôn nhu nói “ Thu nhi, hài tử trong bụng người đương nhiên là của ta rồi, không thể ngờ được, người đã có cốt nhục của chúng ta, cực cho người rồi”

Từ Hà nhìn Mộ Thiên Sơn, chỉ tay vào mũi mình hỏi “ Thu nhi là ta sao? người nói hài tử trong bụng ta là của người, Tô Tổ cũng nói đứa nhỏ này là của hần, vậy đến tột cùng là ta đang mang thai con của ai?”

Trên mặt Mộ Thiên Sơn bỗng dưng nổi lên cuồng phong bạo vũ, giận dữ hỏi “ Tô Tổ? người cư nhiên gọi hần như vậy? hần dám đụng tới người?” rồi như nghĩ ra cái gì liền lập tức bình thân lại “ đứng rồi, nhất định là hần lừa gạt người, Vân Tổ luyện liễu tâm quyết, phải bài trừ thất tình lục dục, hần mà gần nữ sắc, động tình thì nhất định sẽ bị phá công”

Từ Hà nghe vậy hồ thẹn nhìn về phía Lạc Y, thần sắc áy náy, lúng túng nói “ Lạc Y, xem ra hài tử trong bụng ta đúng là không phải của Tô Tổ , ta thực xin lỗi hần ah, cho dù hần che chở ta thế nào thì chuyện tốt ta làm hôm nay cũng đã bại lộ. Ai...Ta đã có hài tử của người khác, người nói với Tô Tổ, ta đã không còn là hoàng hoa khuê nữ rồi, hần nên tìm một cô nương khác tốt hơn ta, ta...ta không còn mặt mũi nào để quay về gặp hần...Ta...ta sẽ không quay lại Chí Tôn lâu đâu, người đi đi, Lạc Y”

Cánh tay của Mộ Thiên Sơn đột nhiên buộc chặt, cổ ản nhẫn tức giận hỏi “ Thu nhi, người đã sinh lòng yêu thích Vân Tổ rồi sao?”

Từ Hà nhìn Mộ Thiên Sơn, nước mắt lưng tròng, ôn nhu yếu ớt kêu “ đau”

Than hậm mậm làm cho lửa giận của Mộ Thiên Sơn phút chốc tan biến, chỉ có thể thở dài một hơi, không đành lòng tổn thương nàng dù cho nàng đã động tâm với người khác.

Cổ đề nén cảm xúc đắng chát trong lòng, Mộ Thiên Sơn quay sang đám hắc y nhân phân phó “ chúng tử sĩ nghe lệnh, thê tử gia quyền của các người, Thiên Khuyết cung sẽ thay các người chăm sóc đảng hoàng, bây giờ hãy giết nữ nhân này trước, sau đó lo huyết tẩy Chí Tôn lâu cho ta”

Tất cả mọi người giật mình cả kinh

Sáu con quạ đen lên tiếng khuyên nhủ “ sư đệ, đừng xúc động ah, Cửu đệ muội chưa chắc đã thay lòng đổi dạ hay là hồng hạnh xuất tường gì đó đâu, nàng chỉ là tạm thời quên người mà nhận thức nam nhân khác thôi, cái này không có ý nghĩa gì nha. Bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của người ta, có câu rừng nào cọp đó mà, đã tìm được người trước tiên hãy mang về nhà, giúp nàng phục hồi trí nhớ, việc huyết tẩy để bàn tính kỹ càng rồi làm cũng chưa muộn, có khi tới lúc đó đánh sẽ càng sáng khoái hơn, còn hiện giờ người lấy của người ta một chén máu, người ta cũng lấy được của người một ly ah... mà mất nhiều máu quá thì sẽ bị choáng váng ah...”

Từ Hà hét to “ các người im miệng hết cho ta, khuyên người ta đừng đánh nhau mà cứ như đổ thêm dầu vào lửa, thật thiếu đạo đức, đồ đàn, ba phải” quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, thần sắc cầu xin, thấp giọng nói “ người đừng giết Lạc Y, ta đi với người được không? người có phải muốn ta đối xử tốt với người không? nếu người giết người hay là giết Lạc Y thì ta sẽ không đề ý tới người, không nói chuyện với người, dù người đánh ta, mắng ta, mỗi ngày không cho ta cơm ăn, không có nước rửa chân thì ta cũng không khuất phục người, cũng không thêm đề ý tới người”

Sáu con quạ đen ngừng thở.

Má ơi! Tam nha đầu còn biết cách uy hiếp sư đệ bọn hần nha. Phiền nhất là bị nữ nhân uy hiếp, lúc này thì người xong rồi, người chờ bị thất sủng đi.

Mộ Thiên Sơn chăm chú nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, lông mày hết nhăn rồi lại giãn ra, cuối cùng thở dài một hơi nói “ đều lui ra”, sau đó ôm Thu nhi lá gan ngày một to hơn của hần bay lên không rồi đi.

Từ Hà cô nương thì ra là Thu Dịch Phi đã mất trí nhớ đang trên không trung bay bay, đột nhiên như nhớ ra cái gì mà rống to một tiếng về phía Lạc Y “ Lạc Y...Y...Y, nhớ rõ, giúp ta nuôi chim...”

Lạc T đang gấp rút chạy trốn, bước chân trở nên mất trật tự, nếu không phải định lực tốt thì e là lúc này đã đo đất rồi.

Sáu con quạ đen nhìn lên bầu trời, há mồm cảm thán: kỳ tích đúng là chỗ nào cũng có, sư đệ người rốt cục cũng bị nữ nhân uy hiếp, chúc mừng.

Chương 61: NAM NHÂN BỊ THUƠNG, NỮ NHÂN RƠI LỆ

Mộ Thiên Sơn ôm Từ Hà, cũng chính là Thu Dịch Phi ngồi trong một chiếc xe ngựa siêu hảo hoa đang phóng như bay.

Thu Dịch Phi mắt không nháy, nhìn chăm chăm Mộ Thiên Sơn ở đối diện.

Đột nhiên nàng toàn thân run lên, Mộ Thiên Sơn vậy mà cúi người, nửa quỳ trước người nàng.

Hắn nghiêng đầu, áp tai lên bụng nàng, cẩn thận lắng nghe, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt kích động lại tràn ngập tình ý hỏi “Thu nhi, hài tử nghịch ngợm không? có làm cho ngươi mệt mỏi không?”

Thu Dịch Phi không khỏi cảm thấy chua xót, vừa thút tha thút thít vừa trả lời “ngươi tranh thủ thời gian đi, nhưng mà trên người ta không có mang theo bạc, ngươi cũng không cần phải quỳ trước mặt ta, ta...ngươi biểu ta phải làm sao bây giờ ah”

-_-|||

Mộ đại gia cười đến đau cả ruột, boả nhiều yêu thương cùng tưởng niệm đều bị một câu này của thê tử triệt để đá kích, tiêu tan hết.

Mộ Thiên Sơn đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Thu Dịch Phi, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, làm cho Thu Dịch Phi có chút run rẩy, nước mắt tuôn rơi như mưa

“Thu nhi đừng khóc! Ngươi sợ ta sao? Thu nhi, đại ca nhất định sẽ làm cho ngươi nhớ lại những chuyện trước đây” Mộ Thiên Sơn sắc mặt tái nhợt, ôn nhu đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn tồn khuyên nhủ.

Thu Dịch Phi càng khóc dữ hơn, Mộ Thiên Sơn liền ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng dụ dỗ “Thu nhi, đừng khóc, đại ca không muốn thấy ngươi khóc”

Không có tác dụng, tiểu nữ nhân trong ngực càng khóc to hơn...

Bên ngoài vang lên tiếng bàn luận của sáu con quạ đen cũng chính là đội hình cầu vòng hóa trang.

Cầu vòng 1: các ngươi nói, sư đệ có phải đang ngược đãi Cửu đệ muội không? nghe tiếng khóc kia, quá mức thương tâm, ngay cả ta cũng muốn khóc theo ah.

Cầu vòng 2: sao lại khóc thành như vậy, làm người ta lo lắng ah. Sư đệ không phải vì nàng đã quên hắn mà đánh nàng chứ? Ngươi nghĩ coi, cả sư phụ cũng bị hắn đánh thành cái dạng gì, thật là đáng sợ ah.

Cầu vòng 3: nói tầm bậy gì đó? đúng là rất lo lắng nha, tuy nhiên ta tin sư đệ sẽ không động thủ đâu, các ngươi là óc heo không chịu động não, sư đệ mất biết bao công sức, chịu biết bao tổn thương mới tìm được người về, hắn sao có thể cam lòng động thủ với Cửu đệ muội được chứ

Cầu vòng 4: ta chịu không được rồi, có ai vào trong xe hỏi xem tại sao Cửu đệ muội lại khóc được không, còn khóc nữa thì ta cũng khóc theo mất.

Cầu vòng 5 và 6 đồng loạt la lên: thật sự là khó chịu quá đi.

Cuối cùng đội hình cầu đồng thanh hét to “sư đệ ah, ngươi nhanh đi dành Cửu đệ muội đi, ngươi muốn dùng nàng để làm chúng ta khóc sao? oa...oa”

Tiểu nương tử trong xe vốn đang gào khóc, chợt nghe mấy câu kinh điển của đám nam nhân cực phẩm bên ngoài thì bị chọc cho cười thành tiếng.

Mộ Thiên Sơn ngẩn ngơ, nụ cười này đã làm hắn tưởng niệm biết bao nhiêu.

Gương mặt vẫn còn dính nước mắt, đôi mắt ngấn lên, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt. Cái gì gọi là hoa lê đài vũ cũng chỉ thế này thôi, làm tâm hồn người ta như muốn tan rã theo.

Rốt cuộc đề nén không được sự rung động, rốt cuộc bắt chấp nàng đã quên hắn cùng những chuyện trước kia, Mộ Thiên Sơn cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi mong nhớ bấy lâu, tràn trề quán mát.

Thu Dịch Phi bị hôn đến ửng một tiếng, cả người vô lực dựa vào ngực Mộ Thiên Sơn.

Hồi lâu, Mộ Thiên Sơn mới lưu luyến rời ta, ngón tay yêu thương khẽ vuốt nhẹ đôi môi sưng đỏ vì bị hôn của nàng, than nhẹ một tiếng rồi ôm nàng vào lòng.

Nụ hôn sâu triền miên làm nàng không thở nổi, vòng tay ôm chặt chẽ của hắn, tiếng thở dài phiền muộn của hắn, lồng ngực ấm áp và nhịp tim trầm ổn của hắn như muốn diễn tả hẳn nhớ nàng đến thế nào, nàng là trân bảo mà hắn đã mất đi lại có được và sẽ không bao giờ để mất đi lần nữa.

Thu Dịch Phi nâng hai tay lên vòng qua cổ Mộ Thiên Sơn, ôm lại hắn rồi nhẹ nhàng nói “đại ca, Thu nhi rất nhớ ngươi”

Mộ Thiên Sơn toàn thân mãnh liệt run lên, lồng ngực kịch liệt đập phồng, một ngụm máu tươi từ trong miệng đột nhiên trào ra.

Thu Dịch Phi kinh hoàng kêu lên “đại ca, ngươi bị thương”

Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi, ngạc nhiên hỏi “Thu nhi, ngươi nhớ ra rồi?”

Thu Dịch Phi nước mắt lưng tròng ôm lấy hai gò má tái nhợt của Mộ Thiên Sơn, ôn nhu lau vết máu bên khóe miệng cho hắn “đại ca, ngươi tại sao lại bị thương?”

Mộ Thiên Sơn cũng ôm lấy khuôn mặt của Thu Dịch Phi, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng “Thu nhi, ngươi khi nào thì khôi phục trí nhớ”

Thu Dịch Phi vì không nhận được câu trả lời nên càng sốt ruột, nhìn không được khẽ lặp lại từng tiếng “đại ca, đại ca, đại ca” ta là hỏi ngươi vì sao mà bị thương nha.

Mộ Thiên Sơn nhu tình như nước, cũng tình ý triền miên gọi tên nàng “Thu nhi, Thu nhi, Thu nhi”

Rèm xe ngựa bỗng soát một tiếng, sáu cái mặt khó chịu thò vào, không nhìn được nữa mà lên tiếng “cảm phiền hai người có thể nói nhỏ một chút được không? hơn nữa cả hai có thể cân nhắc nên trả lời nhau thế nào được không?” người gọi ta, ta gọi ngươi, đến khi nào mới dứt khoát trả lời vấn đề chứ, cái này có muốn để cho quần chúng vô tội nhiều chuyện sống không?

Mộ Thiên Sơn giương mắt nhìn lên, lạnh giọng hỏi: “Ai cho các ngươi xóc rèm đấy!”

Thu Dịch Phi nhìn qua khe hở bổ sung “lá gan các ngươi cũng lớn quá ah, không sợ đại ca ta làm các ngươi sao?”

Sáu người cùng ngửa mặt lên trời cười không ngớt, cao hứng bưng bưng hét lớn “ha...ha...ha, sự đệ đang bị thương, hắn hiện không đánh lại bọn ta, bọn ta mới không sợ hắn, có sợ thì cũng phải chờ khi thương thế của hắn lành hẳn, ha...ha...ha”

Thu Dịch Phi lại gào lên khóc lớn.

Sáu người đang cười điên cuồng đột nhiên ngưng hẳn, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng cầu xin “Cửu đệ muội, cô nãi nãi, tổ tiên sống. Bọn ta van ngươi, ngươi có thể đừng gào khóc nữa được không? ngươi còn khóc nữa thì bọn ta cũng sẽ khóc theo ah..oa..oa ngươi nói gì bọn ta đều nghe theo là được”

Thu Dịch Phi ngừng khóc, thút thít nói “vậy được rồi, trước tiên...ngậm mấy cái miệng rộng của các ngươi lại” thừa dịp nam nhân của ta bị thương muốn khi dễ hắn, hừ, xem ta thu thập các ngươi thế nào.

Sáu người hóa đá... Ngã xuống đất... Run rẩy...

Khi sáu người đến biên cảnh Mẫn quốc, vừa vào Thúy Phong lâu, đôi vợ chồng son xa cách lâu ngày liền vào phòng, đóng cửa, ôm nhau chặt cứng, sống chết cũng không buông ra.

Ôm xong lại thân, thân xong lại ôm, sờ một chút, thờ gấp một chút, lại sờ một chút, lại thờ gấp một chút...mãi cho đến khi có tiếng nữ nhân sợ hãi hỏi: đại ca ngươi làm sao vậy? nam nhân thân nhiên nói: nha đầu ngốc, để cho ta ôm ngươi một cái là được rồi.

Vì vậy, lại ôm

Ôm xong lại thân, thân xong lại...

Không biết đã qua bao lần ôm rồi lại thân, thân rồi lại ôm, thẳng cho đến khi Thu Dịch Phi không thể đáp ứng yêu cầu “để cho ta ôm ngươi một cái là tốt rồi” của Mộ Thiên Sơn, mạnh mẽ phản đối: không ôm, không thân, cũng không sờ.

Nàng sợ phu quân vô thường lại thổ huyết lần nữa nha, nước mắt lưng tròng hỏi “đại ca, ngươi sao lại bị thương?”

Mộ Thiên Sơn ôn nhu mỉm cười, cũng không trả lời nàng, lại hét lớn về phía cửa phòng “mau lăn vào đây cho ta”

Cánh cửa mở ra, một đoàn sáu người từ từ lăn vào phòng.

Thu Dịch Phi “Ai nha” một tiếng, hai má đỏ bừng...xấu hổ...

Móa, vừa rồi nàng cùng phu quân thân thân thiết thiết như thế, khẳng định là đám hỗn đản này đều nghe hết rồi.

Lại giờ sát chiều, gào lên khóc lớn còn không quên đe dọa “sáu cái miệng rộng các ngươi mau ngậm lại cho ta, nếu không ta lại khóc”

Tiểu nha đầu này quá đáng sợ ah.

Mộ Thiên Sơn lên tiếng “ hé cửa? hừ, lá gan các ngươi cũng quá lớn đi, chờ ta khỏe lên xem ta thu thập các ngươi như thế nào”

Đội hình cầu vồng cùng ngửa mặt lên trời cầu khẩn “ ông trời phù hộ, để cho sư đệ bị thương dài dài vậy đi, đừng làm cho hán khỏe lên, a di đà phật”

Một tiếng gào khóc kinh thiên động địa vang lên.

Đội hình cầu vồng lập tức đình chỉ hoạt động cầu khẩn, tự giác ngậm miệng.

Bất đến Trường Thành phi hảo hán, không thích mỹ nhân uống thiếu niên, dám im miệng đều là nam nhân thiện lương ah.

Thu Dịch Phi hiểu tính cách của Mộ Thiên Sơn, biết rõ mình có hỏi thế nào hán cũng sẽ không nói chuyện hán bị thương, giống như mình tốt bụng giúp người ta chẻ củi, chẳng may bữa roi trúng chân làm chân chảy máu, liền hỏi chân “ vì sao chảy máu”

Chân: “...”

Không trả lời là đương nhiên, chân cũng không có miệng ah.

nói chi là Mộ đại gia tâm cao khí ngạo, đường nhiên sẽ không thể mở miệng kể về chuyện mình bị thương rồi.

Vì vậy Thu Dịch Phi nhắm vào đội hình cầu vồng.

“Tại sao đại ca ta lại bị thương?”

“Cửu đệ muội, sư đệ như thế nào lại buông người ra? Hán hận không thể buộc người trên lưng hán suốt ngày ah”

Móa. Không cần các ngươi phải quan tâm tới chuyện này, thật muốn ói.

“A... oa...”

“Ngươi, được, được, được... Đừng khóc! Ta nói cho ngươi nghe là được rồi

Im tiếng chuẩn bị nghe

“Là có chuyện như vậy, ngày hôm sau ngươi không có...”

“Phi! Ngươi mới không có! Cả nhà ngươi cũng bị mất!”

“Hào hào hảo... Tốt! ngươi đừng ngắt lời ta có được không? có thể để ta nói cho hết lời được không? ngươi không có... ngươi bị mang đi... ngươi biến mất... Dù sao thì cũng là một ngày, khi bọn ta đến Bách Hoa cốc thì sư đệ giống y như một cái xác chết biết đi, cả ngày cứ ngẩn người nhìn hai miếng vải rách của ngươi, động cũng không động, cứ vậy suốt ba ngày, ngươi nói hán chẳng lẽ không có đi nhà xí sao? cho tới ngày thứ tư, hán động đậy thì trên người hán đã phủ đầy mạng nhện rồi. Ba ngày kể tiếp hán không ăn không uống, chỉ có uống rượu, nốc y như cái hũ hèm, ai nói cũng không chịu ngừng, ngay cả sư phụ chết tiết của bọn ta lên tiếng khuyên can, hán cũng không nghe, còn nói sư phụ nói như đánh rắm. Ba ngày sau, sư đệ không uống rượu nữa bắt đầu học nữ nhân, khóc, khóc đến đặc biệt khủng bố nha, mặt không biểu tình, hai mắt bất động, không âm thanh, nhưng nước mắt lại như sông suối ào ào tuôn ra từ hai hốc mắt của hán. Thật là kỳ lạ, hán khóc mà không có kèm theo nước mũi nha. Ba ngày tiếp theo, sư đệ xuất hiện với vẻ mặt y như cá chết, không có biểu tình gì. Sau đó đột nhiên tập trung toàn bộ nhân lực tài lực vật lực của Thiên Khuyết cung, móa, lúc này bọn ta mới biết sư đệ có nhiều tiền như vậy nha. Choáng nha. Vẫn biết là hán có tiền nhưng không ngờ lại nhiều như vậy, đem ngân phiếu lót dưới chân Võ Đại Lang cũng không thể giúp hán cao tới tận trời nha. Sau đó, hán không tiếc dùng tiền để mua tin tức từ Tiểu Linh thông mật thám, đám người này thì cái gì cũng biết, không gì không thông nên đã tra ra tin tức của Thiên Thủ Phật ở đâu. Sư đệ tuy không nói gì nhưng sư phụ chết tiết của bọn ta đã thay hán nói ra “ sư đệ của các ngươi lòng dạ hẹp hòi, ư mang thù, Thiên Thủ Phật chỉ trộm đi hai viên dược, hán lại muốn đào cả phần mộ tổ tiên người ta lên. Tương lai nếu hán phát hiện ra chuyện gì đó, muốn đối phó ta thì các ngươi phải giúp ta ngăn hán ah”. Bọn ta hỏi chuyện gì lão già chết tiết đó lại không chịu nói, bọn ta kích động nói cho sư đệ biết lão già chết tiết có chuyện gạt hán, sư đệ liền đánh lão già chết tiết một trận, cuối cùng lão già chết tiết cũng phải khai ra Nam Hải thần ni chỉ là do hán bịa ra mà thôi, hán nói đó do ngươi cùng hán bịa ra để ngăn sư đệ không tự sát. Sau đó hán còn nói đã đem ngươi đi chỗ khác, có điều vừa tính quay lại nhặt xác thì phát hiện ngươi đã bị người ta bắt đi rồi. Móa, ta mới miệng quá, ai thay ta nói tiếp đi...”

Lập tức có người lên tiếng thay hán

“Tục ngữ có câu: giận cá chém thớt, sư đệ phản nộ, đánh cho lão già chết tiết một trận, hán càng đánh càng hăng, ngay cả đám người chúng ta đứng bên ngoài xem náo nhiệt cũng bị hán đánh, đánh xong còn lúi đăm thủ hạ ra chơi đùa, bắt bọn họ mỗi ngày phải lặn xuống hán trì tìm đồng tiền. Má ơi, hán trì trong Thiên Khuyết cung là ao nước đá thiên nhiên nha, hán lại bắt người ta mỗi ngày lặn vào đó, đáng thương cho tiểu đệ đệ của bọn họ. Cũng may sau đó Hoa Bách Hoa tới, nói là ngươi không có... ngươi bị mang đi. Ta lại gần nghe lén, thì ra Hoa Bách Hoa nói một nữ hầu trong Bách Hoa cốc cũng đột nhiên biến mất, mọi người đều nói nhất định đó chính là gian tế trà trộn vào. Sư đệ ra lệnh cho Hoa Bách Hoa mô tả lại hình dạng của người đó, rồi về ra cho ta, sư đệ còn nói cho ngươi ba ngày đủ không? Hoa Bách Hoa đáng thương bái ba danh sư học vẽ cấp tốc suốt ba ngày ba đêm, đến ngày thứ tư thì cũng đã vẽ xong hình dáng người nọ, cánh tay sưng tấy so với đùi của ta không khác biệt là mấy, có lẽ đến một tháng sau cũng không nâng lên được. Hô... ta mới miệng rồi, ai tiếp tục?”

Người thứ ba thay phiên

“Sư đệ đem bức họa Hoa Bách Hoa về ra đưa cho lão già chết tiệt coi, để hắn xem trong buổi chữa và khám bệnh cho mỹ nhân ngày đó có gặp qua người này chưa, đầu của sư phụ ta lúc đó bị sư đệ đánh cho sưng như cái đầu heo, mà đương nhiên trước đó hắn vốn đã là đầu heo, hắn mò to hai mắt nhìn chăm chú rồi nói đã từng gặp, khẳng định không có sai, nàng nhất định là đồ đệ của Thiên Thủ Phật. Nói tới đây, Cửu đệ muội, người có đoán ra nàng là ai không?”

Thu Dịch Phi rất nhanh đáp: “không phải là Vân Tổ chứ?!”

Sáu người đồng loạt hưng phấn la lên “không đúng, không đúng”

Cầu vòng thứ ba hưng phấn nói “thật tốt, người đã đoán sai, ha..ha, là nữ nhân bên cạnh người khi chúng ta tới cứu người, tên gọi Lạc Y đó. Chính là nàng. Thừa dịp sư phụ mở buổi khám và chữa bệnh cho mỹ nhân mà trộm đi hai viên giải độc. Chính là nàng, thừa dịp người sắp chết mà bắt người đi. Bọn ta đoán chừng nàng đem giải độc trộm được cho người sắp chết trộm được uống để thành người sống, nhưng vì sao người lại bị mất trí nhớ”

Thu Dịch Phi nói: ” không cần các người quan tâm, kể chuyện cũng đông dài như vậy, nói suốt cả buổi cũng chưa nói vì sao đại ca ta lại bị thương”

Cầu vòng thứ tư lên tiếng “sau đó sư đệ thông qua Tiểu Linh thông mật thám mà biết được một tin bí mật, thì ra Thiên Thủ Phật là lâu chủ của Chí Tôn lâu, nói tới Chí Tôn lâu thì phải nói rất dài ah”

“Vậy trước tiên nói tóm gọn thôi” Thu Dịch Phi không kiên nhẫn cắt ngang.

“Ah, tóm gọn thì tóm gọn, sư đệ thông qua đủ loại suy đoán mới đưa ra kết luận : người bị Chí Tôn lâu bắt đi, vì vậy sư đệ liền mang theo tất cả tử sĩ của Thiên Nguyệt cung tới Chí Tôn thành, phát hiện chung quanh Chí Tôn lâu có rất nhiều cao thủ, cũng không biết Vân Tổ cho bọn họ ăn cái gì mà làm cho bọn họ lợi hại như vậy. Cuối cùng sư đệ phải thay đổi chiến thuật, mỗi lần chỉ đem một người đi công kích tử sĩ Vân gia, một lần làm chết một người, sau đó thay bằng người của bọn ta, cho nên khi người nhìn thấy thì toàn bộ tử sĩ Vân gia đã là người của bọn ta, hahahaha, đừng đá, ta nói tiếp đây”

Thở một hơi, cầu vòng thứ tư lại tiếp tục

“Sư đệ vì sao bị thương ư? Nói cho cùng thì tử sĩ Vân gia đều là những người hung ác lại mạnh mẽ, sư đệ vì nóng lòng cứu người nên vốn cần tới bảy ngày để tiêu diệt đám người đó thì hắn lại dùng có ba ngày, rồi hắn lại sợ đánh rắn động cỏ cho nên lần nào cũng tự mình ra tay, bọn ta đã nói để bọn ta đi nhưng hắn vẫn muốn để tự hắn ra tay. Sau đó bọn ta nghe nói thực ra hắn còn chưa có độ công xong. Ta dựa vào ah, như vậy cũng quá mức chủ quan rồi. Kết quả hắn quật ngã hết đám tử sĩ Vân gia thì bản thân cũng bị nội thương, bất quá hắn thật sự làm mất mặt nam nhi ah, bản thân bị học máu còn làm ra vệt, đã thế còn thổi đắc chí, còn muốn huyết tẩy Chí Tôn lâu của người ta, đúng là khoác lác. Cửu đệ muội, người có biết vì sao ngày đó người đi đạo phổ thì nhìn thấy hắn không? bởi vì hắn đang muốn đi vào Chí Tôn lâu nộp mạng ah, ai ngờ còn chưa tới nơi thì lại gặp người, đúng là duyên phận ah”

Thu Dịch Phi nhin không được âm thầm nghĩ: phi! Duyên phận cái rắm! Ta có ý đi ra đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: TÌNH NỒNG

Thu Dịch Phi hỏi xong thì quay người đi vào phòng. Mộ Thiên Sơn đang ngồi trên giường vận công chữa thương, cảm giác tê từ tiến vào thì vội thu công.

Đưa tay ôm Thu Dịch Phi vào lòng, Mộ Thiên Sơn ôn nhu hỏi “Thu nhi còn có gì muốn hỏi sao?”

Nói phu quân nàng là giun dưa tình chuyển thế quả không sai mà, biết rõ nàng nói chuyện với đội hình cầu vòng xong, thế nào cũng nảy sinh nghi vấn.

Thu Dịch Phi cọ xát trong ngực Mộ Thiên Sơn, hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

“Đại ca, thương thế của người có nặng hay không? Ngực có đau không?” Thu Dịch Phi tràn đầy đau lòng hỏi

“Không quan trọng, qua mấy ngày sẽ tốt thôi” Mộ Thiên Sơn nhu tình tràn ngập, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đặt trước ngực mình “Thu nhi, đại ca đau lòng không phải vì bị thương mà vì không nhìn thấy người”

Thu Dịch Phi cảm thụ được nhịp tim của hắn dưới bàn tay mình, hai mắt phiếm lệ, rầu rĩ gọi “đại ca” rồi không nói gì thêm.

Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi nhẹ giọng hỏi: “Thu nhi, đại ca hỏi người, người trúng độc ngày thứ bảy, về sau, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao nói người đã quên hết những chuyện trước kia?”

Thu Dịch Phi nghĩ nghĩ rồi nói “ ngày đó ta cùng sư phụ chết tiết thương lượng, để đề phòng đại ca không nghi ngờ mới sáng tạo ra nhân vật Nam Hải thần ni, chủ ý là muốn lừa ngươi rời khỏi Bách Hoa cốc, sau đó ta sẽ trốn vào một góc chờ chết. Sau khi ta chết đi, sư phụ sẽ lặng lẽ đem ta đi chôn, chờ vài năm sau, khi đại ca đã dần quên ta thì báo tin ta đã chết, khi đó ngươi sẽ không còn ý định tự sát nữa”

Mộ Thiên Sơn nghe đến đó, hai hàng lông mày nhú chặt, ánh mắt tĩnh mịch không đáy nhìn Thu Dịch Phi, tiếng thở dài tràn ra bên môi: “Thu nhi! Đừng nói vài năm, cho dù đã qua mười sáu năm mà ngươi không còn ở nhân gian thì đại ca sao có thể sống một mình? Chỉ sợ tới lúc đó chôn theo chúng ta sẽ nhiều hơn mấy người ah”. Gia muốn chết, ai dám cản trở thì đi cùng luôn đi.

Thu Dịch Phi bị những lời của Mộ Thiên Sơn làm cho tâm thần nhộn nhạo, rung động không thôi.

“Đại ca! Ngươi cần gì phải làm thế. Ta không phải thiên tư quốc sắc, ngươi sao phải khổ như vậy?” nói xong nước mắt đã không kiềm được mà tuôn rơi.

“Thu nhi, đại ca hỏi ngươi, nếu như đại ca đi, ngươi sẽ như thế nào?”

Thu Dịch Phi suy nghĩ, hiểu rõ tâm tư của Mộ Thiên Sơn “ nếu đại ca đi, ta nhất định cũng sẽ theo chân đại ca cùng đi”

Tình đã thâm sâu nồng đậm thì sinh tử cùng nhau.

Mộ Thiên Sơn hai mắt bừng sáng nhìn Thu Dịch Phi, nghe những lời của nàng, nội tâm tràn ngập yêu thương say đắm, ấm áp khôn cùng, theo lời mách bảo của trái tim mà cúi đầu xuống, ôn nhu hôn sâu một lúc lâu rồi mới hỏi tiếp “ sau này lão già chết tiết nói khi hân tới Bách Hoa quật tìm ngươi thì đã không thấy ngươi ở đó, đã xảy ra chuyện gì?”

Thu Dịch Phi nhú mày đáp “ ta tới Bách Hoa quật không bao lâu thì đã lâm vào hôn mê, không biết gì, cảm giác là mình đã chết, không biết qua bao lâu, khi ta tỉnh lại thì đã thấy trước mặt mình có một vị tuyệt mỹ công tử?”

Chưa nói hết đã bị cắt ngang

“Tuyệt mỹ công tử?” thanh âm của Mộ Thiên Sơn lộ ra sự mất hứng và khó chịu.

“Ách... Kỳ thật, là nam tử lớn lên giống như mỹ nữ á...” Thu Dịch Phi vội thay đổi phương thức miêu tả.

Lúc này Mộ đại gia lòng dạ hẹp hòi mới giãn hai hàng lông mày ra, chịu nghe tiếp

“Sau đó ta cũng hiểu sao khi tỉnh lại, đã có tri giác thì lại không nhớ rõ những chuyện trước kia, khi đó Lạc Y, chính là nữ tử ngươi sai Hoa Bách Hoa họa hình đó, nàng nói cho ta biết ta đang ở Chí Tôn lâu, còn nói ta tên Từ Hà, là của tuyệt... ách là hôn thê của tên nam tử lớn lên như mỹ nữ Văn Tố, lâu chủ Chí Tôn lâu”

Đang nói lại bị cắt ngang

“Vị hôn thê? !” thanh âm của Mộ đại gia nồng đậm mùi giấm và có chứa hơn tấn hỏa dược.

Hừ, nam nhân lớn lên như mỹ nữ, lẽ ra phải thích nam nhân mới đúng, làm gì còn có vị hôn thê? Vô sỉ, cảm thú, súc sinh, đại gia súc...

“Ách —— bọn hân là muốn gạt ta nên mới nói vậy, đại ca, ngươi yên tâm, Văn Tố hân không dám đụng vào ta”. Hân dám đụng vào ta, ta sẽ nói, sẽ hỏi, sẽ làm hân phát điên ah.

“Bọn hân chăm sóc ta rất tốt, lúc đầu ta cũng tin lời bọn hân nói nhưng trong lòng vẫn thấy rất kỳ quái, khi gặp Văn Tố đều không muốn thân cận hân, lúc hân ngồi xuống cạnh ta, ta cảm thấy quá mức gần gũi, sẽ tự giác mà cách xa ra một chút...”

Nói thế thì làm sao mà không bị ngắt lời

“Hân ngồi cạnh ngươi? Còn rất gần?” Hừ, mộng cũng quá nặng rồi nha, đó là thê tử của người ta, là thê tử của Mộ đại gia ta mà một tên bất nam bất nữ như ngươi cũng dám ngồi gần sao? Lão tử bắt đầu nổi lửa rồi ah.

“Ách... Không phải, thật ra là do lúc ăn cơm, chỗ ngồi gần nhau mà thôi...”

Lừa gạt tan biến.

“Vậy khi nào Thu nhi bắt đầu nhớ lại những chuyện trước đây?”

Thu Dịch Phi móc từ trong ngực ra một khối khăn gấm nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ vốn ta vẫn một mực đàn độn nhưng có lần ta khiến cho Văn Tố phải phun trà xa, khi nhìn thấy hân như thế trong lòng ta đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc, cảm giác này làm cho nội tâm của ta ê ẩm, sợ nhưng vẫn muốn xem, mỗi lần xem khiến lòng ta ê ẩm suốt nửa ngày. Ta muốn biết tại sao lại có cảm giác kỳ quái như thế cho nên mỗi ngày đều nghĩ cách làm cho hân phải phun trà, rồi đến một ngày hân dùng một cái khăn lau nước trà dính trên người, lúc đó trong đầu ta bỗng nhiên chấn động. Chờ hân rời đi, ta lấy khối khăn gấm này từ trong người ra, một mực nhìn xem, nhìn riết rồi ta liền nhớ ra mọi chuyện lúc trước”

Thu Định Phi ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mịt mờ nhìn Mộ Thiên Sơn

Phun trà là cảnh tượng lần đầu tiên nàng và hắn gặp nhau, nàng giả ngu làm cho hắn phải phun ngụm trà sắp uống trong miệng ra.

Khăn gấm, là trước khi hắn về nhà đã đưa cho nàng khăn gấm thiếp thân của hắn.

Lòng chua xót, là mặc dù đã quên mọi chuyện lúc trước nhưng tình kia khắc sâu trong tim lại không cách nào phai mờ được.

Đau lòng là dù đã mất hết trí nhớ nhưng tình đã thấm sâu vào xương cốt, mãi không thể quên, dù trong mộng lung vẫn luôn tưởng niệm.

Mộ Thiên Sơn nhìn kiều thể nước mắt lã chã, nội tâm lại bắt đầu như có trăm vạn con kiến bò qua bò lại, nhốn nháo, ngứa ngáy.

Cúi đầu xuống, dùng sức ngậm lấy đôi môi anh đào ướt át, sở hữu âm thanh tiêu hồn, quần quýt, dây dưa không chịu dứt.

Mộ Thiên Sơn cảm thấy trong lòng mình, trong thân thể mình, không có chỗ nào không bị dục hỏa cuồng đốt, ý nghĩ muốn nàng mãnh liệt tới mức hần gần như không thờ nổi.

Đầu lưỡi quần lấy chiếc lưỡi đinh hương của nàng, lượn lờ, quần quýt.

Cái gì mất trí nhớ, cái gì khôi phục, cái gì cái này cái kia đấy, giờ phút này tất cả đều vứt sang một bên, đợi đại gia ta thân ái với vợ yêu xong đã. Đại gia ta bây giờ không muốn tán gẫu, chỉ muốn hảo hảo thương yêu nương tử một phen đã.

Không đại gia cũng đã có nói : thực sắc tính giả thực sắc ah

Thánh nhân còn nói thế, người phạm như ta còn chờ cái gì, nên động phòng thì động phòng, không lẽ đợi lúc phòng trống mới động.

Vừa mới hôn xong, Thu Định Phi cảm giác hô hấp của mình như ngừng lại, hai má đỏ ửng nóng bừng, tay chân mềm yếu nhưng trước ngực lại thấy lạnh.

Sao trước ngực lại thấy lạnh? Tại sao?

Hai mắt mờ mịt cúi đầu nhìn xem, vừa thấy đã “ ah” lên một tiếng, cả người xầu hổ ngượng ngùng.

Phu quân xấu xa ah, hôn nàng còn chưa nói, lại cởi bỏ áo ngoài của nàng nữa, vậy cũng chưa tính đi, hắn lại vén vạt áo trong của nàng qua hai bên, thế cũng chưa nói, hắn lại còn vén áo yếm của nàng lên... cái này cũng không tính đi, hắn còn đem bàn tay to lớn của hắn đặt lên ngực nàng... vậy cũng không coi là gì đi, hắn còn vừa xoa vừa nắn, vân vân... mà hết thấy cũng không tính đi, hắn lại còn cúi người xuống, hôn lên ngực nàng... Tê đại quá, nóng quá... nàng như muốn tan chảy ah...

Thu Định Phi bị nụ hôn và những cái vuốt ve của Mộ Thiên Sơn làm cho thở gấp liên tục, hai tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, hàm răng trắng dùng sức cắn lấy môi, muốn cực lực kiềm chế những âm thanh xấu hổ, không cho chúng thoát ra miệng.

Mộ Thiên Sơn ngậm lấy kiều nhục của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng quần mát hôn liếm rồi lại dùng lực mát như muốn hút hết tư vị ngọt ngào, bàn tay vỗ về chơi đùa bên còn lại. Cảm giác mềm mại ấm nóng từ lòng bàn tay truyền đến ngực hắn, làm cho lòng của hắn cũng muốn tan chảy theo.

Thu Định Phi cũng dần trở nên ý loạn tình mê, hai mắt mờ mịt không tiêu cự, đầu ngả về sau ngẩng lên làm cho ngực càng nâng cao hơn, như muốn mời gọi Mộ Thiên Sơn, như muốn tiến sâu hơn vào trong môi miệng răng lưỡi của hắn.

Y phục trên người dần dần trút bỏ, thân thể hoàn toàn trần trụi nhưng không thấy lạnh chút nào mà ngược lại càng thấy nóng bừng, như bị lửa thiêu đốt

Bàn tay của hắn vuốt ve trên da thịt nàng, lưu luyến như không muốn rời, từng cái hôn nóng bỏng cũng không bỏ sót một phần da thịt nào, không ngừng rơi vào cái bụng đã lúm lúm của nàng, đẩy lỏng sinh ra cảm khái nồng đậm và thờ dài. Cảm khái vì trong bụng nàng đã có cốt nhục của hắn và nàng, thờ dài là vì thân hình nàng mảnh mai như vậy mà lại có thể mang theo một tiểu sinh mệnh mới.

Mộ Thiên Sơn hơi ngẩng đầu, thâm tình nhĩ non bên tai Thu Định Phi “ Thu nhi... đừng bao giờ... rời xa đại ca nữa”

Thu Định Phi toàn thân run rẩy, nước mắt như trân châu rơi ra, ôm lấy cổ Mộ Thiên Sơn, e lệ đem môi mình dán lên môi hắn, thanh âm nức nở “ đại ca, ta rất nhớ ngươi, nghĩ tới ngươi là lại đau đầu, đau lòng”. Đại ca cũng rất nhớ ngươi ah.

Mộ Thiên Sơn trong nội tâm kích động, đáy lòng tự nhiên sinh ra cảm giác hạnh phúc vô biên, như thủy triều dâng, ào ạt xô bờ làm hắn hận không thể ngửa mặt lên trời hét to một tiếng để phát tiết cảm giác rung động và thỏa mãn.

Hé miệng lật ngược thể cò, ra sức gặm mát đôi môi anh đào mê người của nàng, đầu lưỡi tách hàm răng nàng ra tiến sâu vào bên trong, quần lấy lưỡi nàng, muốn hút hết những ngọt ngào trong miệng nàng, hận không thể một ngụm ăn luôn nàng vào bụng, mà nàng cũng bắt chước hắn, dùng lưỡi quần lấy lưỡi hắn, ta sức mát, toàn thân run lên mãnh liệt, hô hấp cũng như ngừng lại.

Mộ Thiên Sơn rút hết quần áo trên người, đại chương trượt đến giữa hai chân nàng, ngón tay không ngừng trêu chọc, vuốt ve u cổ thần bí vừa nóng vừa ẩm ướt, làm cho nàng thờ dốc không ngớt

Hắn nắm tay nàng đặt lên lửa nóng của mình. Nàng then thùng nhắm mắt, hai má đỏ bừng, hắn dạy nàng dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve phân thân

của mình, chỉ dẫn từng chút một. Nàng vì lửa nóng trong lòng bàn tay mà toàn thân run rẩy, vụng trộm mở mắt nhìn lên, tựa hồ như phân thân của hấn hùng vĩ hơn so với mấy tháng trước.

Yết hầu bỗng nhiên trở nên khô khốc, nuốt nước miếng một cái rồi ngẩng đầu, thoáng một cái liền tiếng đùng hai trùng mắt thâm tình sâu không thấy đáy, ần ần thở hào hể, ngón tay tiến sâu vào u cổ, không ngừng trêu chọc rốt cục cũng làm cho nàng không kiềm chế được nữa, bắt đầu bật ra tiếng ngâm nga.

Như có con gì đang bò trong thân thể làm cho nàng toàn thân tê ngứa, nổi lên một tầng mồ hôi làm cho da thịt trở nên óng ánh. Nàng bất an giãy dụa, vừa muốn thoát khỏi sự trêu chọc của hấn, lại muốn để cho ngón tay quái ác kia đi vào sâu hơn, dừng lại bên trong nhiều hơn.

Nàng vì ngón tay của hấn mà kích khởi dục vọng, hấn trong lòng bàn tay của nàng mà càng thêm cứng rắn.

Hấn rút ngón tay ra khỏi cơ thể nàng cũng gỡ bàn tay của nàng ra khỏi người mình.

Hấn nằm ngửa tại trên giường, đặt nàng lên người hấn, tách chân của nàng ra, một tay nắm lấy vòng eo mềm mại của nàng, một tay vị lấy lửa nóng của mình, đặt tại giữa hai chân nàng, tìm đường đi vào u cổ.

Tìm được lối vào, hấn dừng lại một chút, sau đó hai tay nắm chặt eo nàng, chậm rãi dùng sức hướng nàng từ từ ngồi xuống.

Cứng rắn của hấn nhanh chóng bị u cổ cực nóng mà ẩm ướt của nàng bao phủ làm hấn thoải mái tới toàn thân run rẩy.

Nàng bị nóng rực của hấn đột nhiên tiến vào, có cảm giác thân dưới như căng ra, lửa nóng khiến nàng không cách nào ức chế được mà phát ra tiếng ngâm nga vừa như thỏa mãn vừa như không cách nào thừa nhận trận hoan ái này.

Hấn cắn răng ần ần sợ làm bị thương nàng cùng bảo bảo trong bụng nàng, không dám quá sức, không dám quá nhanh, chỉ từ từ từng chút một tiếng vào, dùng thân thể của hấn va chạm vào thân thể nàng cũng dùng lòng hấn chạm vào lòng nàng.

Dần dần dùng sức, dần dần nhanh hơn, tiếng rên rỉ của nàng cũng dày đặc hơn, hấn thở dốc nhiều hơn...cuối cùng tất cả cuồng nhiệt, yêu thương đều hóa thành một cỗ nhiệt lưu mang hai người đạt đến cao trào hạnh phúc.

Mộ Thiên Sơn ôm lấy Thu Dịch Phi, chăm chú nhìn nàng mệt mỏi muốn nhắm mắt ngủ, yêu thương vô hạn hôn lên trán nàng, ôn nhu nhỏ nhẹ nói “Thu nhi...mới vậy đã buồn ngủ rồi sao?” đại ca còn có nhiều chuyện muốn hỏi, muốn nói ah.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: ĐỘI HÌNH CẦU VÒNG VÀ LÃO GIÀ CHẾT TIẾT

Một đêm xuân nồng nàn cứ thế trôi qua, sắc trời cũng dần sáng hơn, vì phòng ngừa đội hình cầu vòng lại đột nhiên từ cái xó xỉnh nào đó chui ra phá đám, cho nên đôi uyên ương quyết định rời giường sớm hơn bọn họ.

Mặc quần áo tử tế, Mộ Thiên Sơn vừa quay đầu lại, phát hiện Thu Dịch Phi đang ngồi ở bên giường vẻ mặt u sầu

Biểu lộ này y chang hoàng hoa khuê nữ sau khi thất thân ngoài ý muốn mà bày ra, chẳng lẽ nói đêm qua hấn làm nàng không hài lòng?

Mộ đại gia thông thả đi tới bên giường, nhẹ giọng hỏi “Thu nhi, có chuyện gì không vui sao?”

Thu Dịch Phi vẻ mặt hối hận, ngẩng đầu nhìn vô thường đại gia, nội tâm trầm xuống.

Móa. Biểu lộ này càng không tốt, cùng phu quân mình khó khăn lắm mới gặp được nhau sau ba tháng xa cách, ôn tồn cả đêm sao sáng ra đã có biểu tình này?

Thực không chịu nổi. Thực không chịu nổi ah. Nếu Mộ đại gia không có kỳ thân phận và tôn nghiêm thì e là lúc này đã vỗ ngực than trời.

Mộ phu nhân đau khổ lên tiếng “đại ca, ngày hôm qua chúng ta...ta thật hối hận...chúng ta ngày hôm qua vậy mà...”

Mộ Thiên Sơn trong lòng đau xót

Dạng nữ nhân nào có thể làm tổn thương tâm của nam nhân? Chính là nữ nhân đêm qua còn cùng mình ân ái triền miên, sáng sớm bánh mắt đã tuyên bố với mình là nàng hối hận ah.

Mộ Thiên Sơn hai mắt u tối nhìn Thu Dịch Phi hỏi “Thu nhi vì sao lại hối hận?” đừng nói với ta là nguoi vừa ý Vân Tổ kia rồi nha, ta thiên hán.

“Đại ca! Chúng ta... Chúng ta như vậy... đối với bảo bảo không tốt...” Thu Dịch Phi lúng túng không thôi, nói có mấy từ mà mặt đã đỏ bừng, cúi thấp đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn mê người.

Nhưng mà đêm qua nguoi chẳng phải rất thoải mái, rất hạnh phúc sao? thoải mái xong giờ mới thấy hối hận, thật đáng để nguoi ta khinh bỉ ah. Nếu ông trờ cho nguoi thêm một cơ hội chọn lại lần nữa, chúng ta cho rằng nguoi vẫn chọn y như thế: buổi tối vui vẻ, ban ngày hối hận ah.

Sáu nam nhân nằm sấp ngoài góc tường trầm nghĩ.

Mộ Thiên Sơn vụng trộm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Thu nhi đừng lo lắng, đại ca tất nhiên là có chừng mực, nhất định không làm ảnh hưởng tới hài tử” Mộ Thiên Sơn nhẹ giọng an ủi, Thu Dịch Phi ngượng ngừng, mắc cỡ.

Mộ Thiên Sơn đưa mắt liếc ra ngoài một cái, lặng lẽ kéo Thu Dịch Phi đi tới bên cửa, cửa vừa mở ra, sáu cái bao thịt mắt chỗ dựa liền lập tức té lăn nhào trên đất.

Hai vợ chồng không coi ai ra gì, nghênh ngang đi ra ngoài, chột Thu Dịch Phi dừng bước nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, chờ ta một chút”. Sau đó quay lại, đi đến bên sáu cái bao thịt đang lăn lộn trên đất, mỉm cười, nhắc chân mạnh liệt đạp, một, hai... đủ sáu cái đạp, không thiếu một ai rồi mới quay người rời đi.

Sáu nguoi còn cố ngẩng đầu nhìn nghe sư đệ nói mấy lời buồn nôn với sư đệ muội lớn bụng “Thu nhi có mệt hay không? điểm tâm thích ăn món gì?”

Sáu nguoi lại té thêm lần nữa.

Cầu vòng 1 lên tiếng: móa, mấy đại gia thành thân xong sao lại trở nên mất phong cách như vậy, thực buồn nôn.

Cầu vòng 2: sư đệ hiện đang bị thương, hán đánh không lại chúng ta. Ta cũng dám núp ở góc tường nghe lén, thế mà tiểu nha đầu kia lại dám đạp chúng ta ah?

Cầu vòng 3: nguoi nói thôi lăm. Cừu đệ muội đánh nguoi, nguoi còn muốn đánh trả sao? nàng có ơn cứu mạng chúng ta ah, dám động thủ thử coi, ta chém nguoi

Cầu vòng 4: nguy rồi, lão già chết tiết vẫn còn ở Thiên Khuyết cung dưỡng thương, Cừu đệ quay về, vác cái bụng bự như vậy thế nào cũng bị lão già chết tiết quấy rối ah.

Cầu vòng 5: phi, hán dám sao? sư đệ đánh chết hán.

Cầu vòng 6: ta nói các huynh đệ này, cứ nằm đây tám chuyện tới lúc nào? ta đói ah...

Tánh mạng con nguoi là có hạn đấy, mà cầu vòng lại vĩnh viễn không có chừng mực

Sáng sớm tươi đẹp, trời trong nắng ấm, đôi phu thê ân ái hòa thuận bên nhau thực sự là cảnh đẹp ý vui.

Xi xà xi xụp, rột...rột...

Tiếng húp cháo không ngừng vang lên làm phán tan cảnh đẹp trước mắt.

Thu Dịch Phi thật sự là nhìn không được, quay đầu nói với đội hình cầu vòng “các nguoi có thể húp cháo nhỏ một chút được không? hay là đừng ngồi cùng một chỗ hoặc là lần lượt từng nguoi húp đi, các nguoi lớn tiếng quá, ta không nghe được đại ca nói gì hết”

Cam cầu vòng tiên phong lên tiếng “cũng được, theo thứ tự lớn nhỏ, ta uống trước, ta uống xong thì lần lượt tới các nguoi”

...

Tím cầu vòng ai oán... thùng cháo ơi, ngươi sâu hơn một chút, lớn hơn một chút đi; cháo ơi, nguoi nhiều hơn một chút đi...các sư huynh ơi các sư huynh...

“Móa, các nguoi là heo ah, có thể chừa cho ta một chút không?”

...

Mộ Thiên Sơn múc một muỗng cháo, đặt bên miệng thổi thổi, sau đó đưa về phía Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “Thu nhi, ăn cháo đi”

Phốc

... Ác...

... Khục khục...

Phun phun, nhả nhả, sặc sặc, Tím cầu vòng tranh thủ lúc tình hình rối loạn mà há miệng húp một muỗng lớn cháo.

Cam cầu vòng thấy thế quát lên “sur đệ...không cần mới sáng sớm đã làm cho người ta muốn ói như vậy, là nơi công cộng nha “ có còn để cho chúng ta sống hay không?

Vàng cầu vòng múc một muỗng cháo, bắt chước đưa đến bên miệng Lục cầu vòng nói “tiểu Lục đệ đệ, húp cháo”

Phốc

... Ác...

... Khục khục...

Bình...bình...đùng...đùng

... Ah! Ah! Cứu mạng ah! Không muốn! Ngừng ah! ...

Nắm tên cầu vòng lập tức xông vào công kích Vàng cầu vòng. Ta đập, ta đập, đập, đập...ah

Ngươi ngu ngốc. Đập chết ngươi, đập chết ngươi. Ai bảo ngươi cái gì không học lại học mấy thứ buồn nôn như vậy.

Bên kia đập người khí thế hùng hục, bên này húp cháo đến nhu tình mặt ý

“Thu nhi, đến, lại uống một ngụm!”

“Đại ca, ngươi cũng uống một ngụm!”

...

Đội hình cầu vòng: chúng ta chắc phải tự sát tập thể thôi, thế này thì sống không bằng chết còn gì...

Ăn điểm tâm xong, đoàn người hướng Thiên Khuyết cung thẳng tiến.

Trên đường, Thu Dịch Phi hỏi đội hình cầu vòng “các ngươi sao không bước chân vào giang hồ, đi theo chúng ta làm gì?”. Không phải lúc trước lấy bốn biển làm nhà sao, bây giờ thì báo danh lấy người, ban ngày thì theo đuôi, ban đêm thì núp vào góc phòng vợ chồng người ta để nghe lén, thật không biết hổ thẹn, vô sỉ, thiếu đạo đức.

Cam cầu vòng không biết xấu hổ nói “sur đệ bị thương chưa lành, bọn ta không đi”

“Nơi này là Mẫn quốc, người ngoại quốc không biết đại ca bị thương, người trong nước cũng khôn có mấy ai dám đụng vào hắn, không cần các ngươi bảo hộ” Thu Dịch Phi khinh thường phản bác.

“Cứu đệ muội, bọn ta không phải ý tứ này ah! Bọn ta nói là, sur đệ bị thương chưa lành, sẽ không làm gì được bọn ta, đây là cơ hội ngàn năm khó có để chọc tức hắn, sao bọn ta có thể dễ dàng bỏ đi cho được. Bọn ta nhất định sẽ không đi” bọn ta muốn nấp ở góc tường nghe lén các ngươi ah.

Thu Dịch Phi không lên tiếng, quay người đi vào trong xe ngựa, cầm lấy một miếng than đã chuẩn bị trước đó, viết lên một khổ lụa trắng dài: ngày này, tháng này, năm này, có một đám cầu vòng đầu heo đã nói rằng...

Ghi chú: hi vọng đại ca sớm khỏe lên.

Sau đó, đánh chết bọn hắn! Thối, không biết xấu hổ!

...

Có lẽ do trải qua chuyện đau khổ nhất trong đời là sinh ly tử biệt, cho nên Thu Dịch Phi cảm thấy Mộ Thiên Sơn đã thay đổi rất nhiều so với trước kia.

Lúc trước, nếu như có người ở trước mặt hắn kiêu ngạo lại hồ đồ như vậy, hắn đã sớm nổi giận, thế nhưng hôm nay đội hình cầu vòng léo nha léo nhéo như vậy, hắn vẫn an vị lặng lẽ nhìn, còn ôn nhu tươi cười, ánh mắt không hề rời khỏi nàng.

Mỗi lần nhìn vào đôi mắt thâm tình của hắn, nàng lại nhìn không được mà nghĩ: phu quân như vậy, thế tử còn cầu gì nữa.

Một đoàn người nháo loạn về tới Thiên Khuyết cung

Về tới Thiên Khuyết cung, vừa tiến vào đại môn, Thu Dịch Phi còn chưa kịp thở đã bị một quái vật băng bó toàn thân từ xa nhào về phía nàng với tốc độ sét đánh.

Quái vật băng bó đang hai tay ra như muốn ôm nàng nhưng hình như cũng không phải muốn ôm nàng, hai tay có đang ra nhưng lại hơi thấp một chút, không sai biệt lắm là đang nhắm vào cái bụng của nàng.

Bụng? !

Thu Dịch Phi cả kinh, quát to một tiếng: “Lão già chết tiết, nguoi ngừng cho ta!”

Quái vật băng bó không giảm tốc độ, thẳng tắp đánh tới, chỉ có điều hần còn chưa có cơ hội tiếp xúc với cái bụng bự tuyệt mỹ kia thì đã bị đáp văng xa ngoài ngàn dặm.

Lực lượng tấn công lão già chết tiết theo đội hình 6 – 2 – 1. 6 chính là đội hình cầu vồng, 2 là Phong Nham, Phong Vũ mà 1 không ai khác ngoài phu quân thân ái của nàng.

Phu quân rõ ràng không giữ được bình tĩnh nữa rồi.

Thu Dịch Phi có chút giật mình hỏi Mộ Thiên Sơn: “Đại ca nguoi như thế nào cũng động cước rồi hả?” việc này không phải để người khác làm là được ư, hần dù sao cũng là Mộ đại gia, đứng một bên xem náo nhiệt là được rồi.

Mộ Thiên Sơn mặt mũi tràn đầy không vui, nói “ già mà không nên nét, bụng của nguoi mà hần cũng dám đụng” hừ, ta là đệ tử nguoi thì đã sao, vẫn đập nguoi thôi.

Thu Dịch Phi vừa quay đầu, thấy Phong Nham, Phong Vũ lệ nóng doanh tròng đang nhìn nàng, Phong Vũ hai môi run rẩy, tay chân luống cuống; Phong Nham thì vén ống tay áo lau nước mắt.

Phong Vũ cơ hồ như khóc thút thít nói với Thu Dịch Phi “ Tam cô...không phải, Mộ phu nhân, nguoi cuối cùng còn sống trở về rồi”

Nói năng lộn xộn nhưng lại làm Thu Dịch Phi rất cảm động, nhìn không được cũng nghẹn ngào nói “ ân, ta đã trở về, khó được các nguoi nhớ thương ta như vậy”

Vừa nói xong đã thấy sau lưng vang lên mấy tiếng cười ha ha, Thu Dịch Phi quay đầu lại nhìn thì thấy đội hình cầu vồng đang ôm vai bá cổ nhau cười lớn.

Hung hăng liếc bọn hần một cái: đúng là một đám tâm thần.

Quay đầu lại...há mồm

Phong Nham, Phong Vũ rõ ràng cũng đang ôm vai bá cổ nhau, điều khác biệt duy nhất là đội hình cầu vồng cười còn bọn họ thì khóc.

Phong Nham khóc ròng nói: “Đệ đệ ah, cuối cùng thời gian bị hành hạ cũng chấm dứt rồi”

Phong Vũ cũng khóc ròng nói “ ca ca ah, ta rốt cuộc không cần lặn xuống hàn trì kiếm tiền nữa rồi”

Thu Dịch Phi không vui hỏi: “Hai người bọn họ có ý tứ gì!”

Cam cầu vồng vừa lau khoe mắt vì cười quá nhiều vừa đáp “ hai người bọn họ lặn vào hàn trì kiếm tiền lâu quá đều bị viêm khớp và phong thấp rồi, cho nên sư đệ để bọn họ ở nhà trông chừng lão già chết tiết mà không có dẫn bọn họ theo đến Chí Tôn thành. Ta nói Cửu đệ muội ah, nhớ thương... là nguoi suy nghĩ nhiều rồi, hahahahah” nhìn thấy người khác tự mình đa tình thì ra cũng là một chuyện thoải mái tới vậy, hahahahah

Thu Dịch Phi không nói chuyện, cúi đầu tìm mẫu than và khúc vải lụa trắng...

Đội hình cầu vồng và huynh đệ Phong thị nhìn thấy khúc vải lụa trắng dùng để làm gì thì trong lòng đều có một ý muốn mãnh liệt đó là nhất định phải trộm được khúc vải này, hừ thì diệt tích.

Khi mọi người vào tới đại sảnh của Thiên Khuyết cung, lão già chết tiết đã như âm hồn bất tán cũng vào theo.

Thu Dịch Phi nhìn lão già chết tiết hỏi: “Nguoi sao lại tháo lớp vải băng ra? Còn hơi sớm nha, đầu còn sưng như vậy”

Lão già chết tiết phần hận trả lời: “Ta hừ đi cái rắm! ta là đại phu, đương nhiên biết rõ tình hình chưa tốt thì sao có thể tự tháo băng bó, đều do đám tiểu gia súc này, ta đúng là nuôi một đám bạch nhãn lang mà. Nha đầu, ta hỏi nguoi, nếu là một phạm nhân bị một đám võ lâm cao thủ xúm lại đập mãnh liệt thì có thể bị đập bay hay không? tốc độ văng ra có chậm hay không không? với tốc độ như lúc này thì vải băng nào mà không bị tróc ra. Cả đời này của ta quả đúng là bị kịch ah, làm sao có thể nuôi dạy một đám không tim không phổi, lục thân cũng không nhận như vậy chứ”

Đội hình cầu vồng không cam lòng yếu thế mắng lại “ bọn ta phi, cái này chính là thượng bất chính thì hạ tắc loạn ah, đáng đời”

Mộ Thiên Sơn hóp một ngụm trà, khoan thai hỏi “có chuyện gì không? có thì nói, không có thì để Phong Nham, Phong Vũ đưa ngươi xuống dưới bằng bó lại, sau đó chúng ta sẽ tính toán sổ sách việc ngươi đối gạt ta”

Bách Quái lão nhân giờ cái chân sung phù chỉ vào Thu Dịch Phi nói “ta cùng với ta lừa gạt ngươi, dựa vào cái gì mà chỉ đánh ta, không đánh nàng. Đầu của ta sung như cái đầu heo mà nàng không chút tổn thương nào”

Cam cầu vòng lại lệ miệng lên tiếng “lão già chết tiết, ngươi có mắt mà cũng như mù ah. Mờ to mắt mà nhìn cho kỹ đi, ai nói Cửu đệ muội ta không có gì? Nàng cũng sung ah, ngươi xme, bụng của nàng cũng sung to như vậy rồi, là do sư đệ làm, nhất định là hấn”

Thu Dịch Phi chán nản không thôi với đám người bệnh thần kinh này.

Quay đầu lại đã thấy lão già chết tiết nhìn chăm chăm vào bụng nàng, hai mắt sáng rõ.

Lão già chết tiết nhảy lên, né tránh chén trà Mộ Thiên Sơn vừa tạt vào người hấn, thoát cái đã đến bên Thu Dịch Phi, tha thiết nói “nha đầu, sau này oa nhi ngươi sinh ra để cho ta làm cha nuôi hấn nha”

Thu Dịch Phi hai mắt rung lệ, dịu dàng nói “không được”

Lão già chết tiết tan nát cõi lòng hỏi: “Vì sao!”

Thu Dịch Phi cắn răng trả lời: “Vì bất luận luân thường, ngươi chỉ có thể làm gia gia hấn”

Lão già chết tiết lên tiếng khóc lớn: “Không được! Ta muốn làm cha nuôi”, gào khan cổ họng lại ưu tư nói “ta cũng thương oa nhi của ta lắm, năm đó hấn theo mẹ hấn đi rồi, ta lớn chừng này tuổi còn chưa có ai gọi ta một tiếng cha ah”, một đám đồ đệ cũng chỉ biết gọi hấn là lão già chết tiết ah.

Mộ Thiên Sơn từ trên ghế nhanh nhẹn đứng dậy, đi đến bên Thu Dịch Phi và Bách Quái, không đếm xỉa tới hấn nói “lớn rồi, đừng khóc nhè nữa, ngươi thích nhĩ tử thì bữa nào rảnh, ta bái ngươi làm cha là được”

Mộ Thiên Sơn vừa mới nói xong, cả phòng sợ hãi

Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn, trong mắt ẩn hiện ưu sầu, con mình vừa mới thoát thân, cha nó đã dẫn thân vào nguy hiểm là sao?

Đội hình cầu vòng lớn tiếng thán phục “sư đệ, ngươi rất có tinh thần hi sinh, bọn ta kính nể ngươi”

Bách Quái lão nhân nghiêng cái đầu sung to nhìn Mộ Thiên Sơn một lát mới nói “nhảm nhí, ngươi vốn là đại chất tử của ta ah”

Mộ Thiên Sơn sắc mặt đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói ra: “Ngươi cuối cùng cũng chịu lộ ra chút ít thân thế của ta rồi”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: THÂN THỂ CỦA MỘ ĐẠI GIA

Bách Quái lão nhân bị Mộ Thiên Sơn hỏi vậy thì sững sờ “thì ra ngươi đã sớm hoài nghi mình không phải là đứa bé được nhặt từ trên núi về sao?”

Mộ Thiên Sơn dịu Thu Dịch Phi đi đến bên ghế ngồi, thân nhiên nói “nếu ngươi nói ta là hài tử bị ai đó vứt bỏ còn được, đằng này lại nói là nhặt được ta trên núi”, đỡ Thu Dịch Phi ngồi xuống ghế xong lại nói tiếp “trên núi có thể nhặt được một đứa trẻ giống như ta sao”

Quá mức trâu bò. Quá mức tự kỷ. Hấn mà bắt đầu tự kỷ thì thật không phải là người.

Mộ Thiên Sơn vừa dứt lời, Bách Quái lão nhân như bị sét đánh, đội hình cầu vòng tròn mắt há mồm, huynh đệ Phong thị hai chân liêu xiêu như sắp té..còn Thu Dịch Phi phun luôn ngụm trà trong miệng ra, thấy Mộ Thiên Sơn như rồng mi nhìn mình thì bày ra dáng vẻ tươi cười nói “trà hơi nóng”

Mộ đại gia mới chịu dời mắt khỏi thể tử, quét mắt nhìn Bách Quái, vì thế lão già chết tiết phải lên tiếng “nét mặt thống khổ của ta không liên quan tới ngươi, chẳng qua...đầu ta hơi đau”

Ánh mắt lại quét qua đội hình cầu vòng, sáu người lập tức đồng thanh nói “bọn ta giật mình không phải vì ngươi đề cao bản thân mà vì bọn ta biết thì ta sư đệ ngươi không phải nhặt được từ trong rừng về nhà, thật kỳ diệu nha”

Cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ huynh đệ Phong Thị, hai huynh đệ rung rung chỉ tay vào chân nói “chân đau”

Bách Quái lão nhân và đội hình cầu vồng khí thế ngất trời quát hai bọn họ “ chịu đựng đi”

Khó có lúc Mộ đại gia không so đo với một đám người khẩu thị tâm phi, giương mắt nhìn Bách Quái lão nhân rồi nói “ nói đi, thân thể của ta đến tột cùng là như thế nào”

Bách Quái lão nhân ho khan hai tiếng xong mới nói “tiểu Cửu, ngươi biết sư phụ ta có địa vị gì không?”

Mộ Thiên Sơn khiêu mi thân nhiên nói: ” không phải là hoàng thân quốc thích chứ?”

Đội hình cầu vồng nghe vậy bật cười thành tiếng, ôm lấy nhau thành một đoàn, Cam cầu vồng vẫn làm người đại diện phát ngôn như trước “sư đệ ha, ý nghĩ của ngươi không giống bọn ta rồi, bọn ta dù muốn đá kích lão già chết tiết này nhưng vẫn không nghĩ ra được tuyệt chiêu châm chọc như thế. Sư phụ chúng ta bộ dạng như thế, nếu hần mà là hoàng thân quốc thích thì ngươi chính là thái tử ah, hahahaha”

Cam cầu vồng nói xong, đội hình cầu vồng còn cười thành tiếng để phụ họa. Thu Dịch Phi đưa mắt nhìn Mộ Thiên Sơn, phát hiện một tia biến hóa kỳ lạ chọt lóe lên trong mắt hắn, đáy lòng có chút hoang mang quay đầu nhìn Bách Quái lão nhân, phát hiện ánh mắt của hắn vô cùng chăm chú, giống như lúc trước hắn cùng nàng bàn mưu tính kế làm sao gạt được Mộ Thiên Sơn tin là nàng đã bị Nam Hải thần ni đưa đi.

Thu Dịch Phi âm thầm thấy những lời tiếp theo của Bách Quái lão nhân sẽ như sấm sét giữa trời quang.

Bách Quái nghiêm nghị nói ra: “Không tệ! Ta xác thực là hoàng thân quốc thích; cũng không tệ! Tiểu Cửu từ xác thực nên là đương kim thái tử!”

Thật lâu. Yên tĩnh. Không một tiếng động.

Lại qua thật lâu, đội hình cầu vồng bùng nổ những tiếng cười kinh thiên động địa.

“Hahahaha, lão già chết tiết nói hần là hoàng thân quốc thích...Hahahahah, lão già chết tiết còn nói sư đệ là thái tử...Hahahahah, Cửu đệ muội, vậy ngươi là thái tử phi rồi, hahahahaha”

Thu Dịch Phi nhìn Bách Quái lão nhân rồi lại nhìn Mộ Thiên Sơn, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, im lặng như thầm nói với nhau. Người trước: móa, thì ra cái gì ngươi cũng biết. Người sau: cái rắm, lão tử ta là người như thế nào, thiên hạ còn có chuyện ta không biết sao. Người thứ nhất lại tiếp: con khi, ngươi dám giấu diếm ta, ta nuôi ngươi lớn thành như vậy. Người thứ hai: lão già chết tiết, nói không biết xấu hổ, nếu không phải do ngươi nuôi dưỡng có khi bây giờ ta còn tuần mỷ, tài mạo hơn ah. Người trước lại nói...

Đang lúc hai người đầu mắt qua lại, bên tai Thu Dịch Phi đột nhiên vang lên tiếng nói ôn nhu của phu quân “Thu nhi, chớ suy nghĩ lung tung, nhìn ta”

Thu Dịch Phi men theo thanh âm nhìn về phía Mộ Thiên Sơn, vừa nhìn vào mắt hắn thì toàn thân mảnh liệt run lên, cả người giống như từ trong một tỉnh lại.

Quay đầu nhìn Bách Quái, thấy lão đang đặt một tay lên ngực, thoi hào hển; đội hình cầu vồng cùng Phong Nham, Phong Vũ như bị cương thi nhập xác, ánh mắt đều biểu lộ sự si ngốc, nước miếng theo khoe miệng chảy ra rùng rùng.

Thu Dịch Phi trong lòng chấn động, nhẹ hô lên: “Nhiếp hồn chú!”

Mộ Thiên Sơn đem tám khóa được cho đám người đang chảy nước miếng, khẽ cười nói “ Thu nhi thật thông minh”

Sau nửa ngày tám người dần dần khôi phục thần trí, đội hình cầu vồng đưa tay áo lau vết nước miếng bên khoe miệng, oa oa kêu lên “ ta hiểu rồi, ta nói hai người các ngươi sau này trước khi thi triển nhiếp hồn chú có thể nói cho chúng ta một câu được không, hai người đầu qua đầu lại như vậy, một hồi người bị thương lại là chúng ta ah”

Thu Dịch Phi hiểu kỳ hỏi “ vẫn thường?”

Cam cầu vồng lên tiếng giải thích “ Cửu đệ muội, ngươi không biết đâu, sư phụ phá sản của bọn ta cùng phá sản...ách cùng sư đệ tuần mỷ, hai người vừa gặp mặt là đã thi đấu nhiếp hồn chú, mỗi lần đều bắt phân thắng bại, mỗi lần đều là những người vô tội như chúng ta bị liên lụy thôi”

Sở dĩ từ phá sản chuyển sang thành tuần mỷ là hần hoài nghi thương thế của sư đệ đã tốt lên rồi, nha nha, không phải có thể sử dụng nhiếp hồn chú chết tiết kia rồi sao, cho nên không thể tùy tiện làm càn hay nói lung tung, đoán chừng hần lại muốn đánh người rồi.

Vàng cầu vồng nói tiếp “ Cửu đệ muội, ngươi ngẫm lại xem, với công lực của hai người kia, một người dùng nhiếp hồn chú thôi cũng đủ làm bọn ta khổ sở rồi, ấy thế mà hai người họp cùng một chỗ, hừ, bọn ta không điên cũng đã quá may mắn rồi”

Lục cầu vồng tiếp nói “ ta nhớ rõ không chỉ riêng sáu người bọn ta, mà Hồng sư huynh cùng Hắc sư đệ nữa, tám người bọn ta chảy nước miếng tới độ suýt mất nước, mà hai tên không có lương tâm kia còn không chịu mau chóng thu công đầu, làm bọn ta ngày hôm sau phải uống bù bao nhiêu là nước á”

Xanh cầu vồng không chịu mất phần “ ta nhớ rõ khi đó nước không đủ uống, làm ta suýt chút nữa phải uống nước trong hàn tri của Thiên Khuyết cung, may là cuối cùng nhịn được” nếu uống thì chắc ta phải bị tiêu chảy mười năm ah.

Lam cầu vồng cùng Tím cầu vồng hai mắt dầm lệ nói “ trong đám, công lực bọn ta thấp nhất, mỗi lần bọn họ thi chú thì hai chúng ta chảy nước miếng nhiều nhất, đến nỗi quần áo đều bị ướt dầm...ai, không đúng, Cửu đệ muội, sao ngươi không có việc gì?”

Hai người nói ra làm cho những người khác đều giật mình, sau đó Cam cầu vòng cao hứng nhảy lên nói “hắn là đã có biện pháp phá giải nhiếp hồn chứ”

Đây là chuyện vui cỡ nào ah. Rốt cuộc không cần chảy nước miếng nữa rồi.

Bách Quái lão nhân nhìn Thu Dịch Phi, khẽ thở dài “nha đầu, khó trách tiểu Sơn tử coi trọng người như thế. Thì ra trên đời thật sự có người có tâm tư thanh khiết đến nỗi không bị ảnh hưởng bởi nhiếp hồn chứ”

Thu Dịch Phi hơi ngượng ngùng, lúng ta lúng túng trả lời: “Kỳ thật cũng không có gì...trước kia ta đòi với nhiếp hồn chủ đã không có cảm giác...thực ra ta cũng không có tốt như người nói...vừa rồi ta cũng thoáng thất thần nha”

Thu tam tiểu thư, rốt cuộc là người muốn khiếm tốn hay là đang kiêu ngạo đây???

Bách Quái lão nhân nghe Thu Dịch Phi nói xong đột nhiên có cảm giác muốn chết.

Y thư có nói phụ nữ có thai tính tình khó lường quả không sai.

Cam cầu vòng bỗng nhiên nhảy đến bên cạnh Bách Quái, hưng phấn nói “lão già chết tiệt, người che ngực làm gì vậy? cuối cùng thì trong cuộc chiến nhiếp hồn chủ này người đã thua sư đệ có đúng không? ahahahah, người cuối cùng cũng có ngày hôm nay rồi”

Bách Quái che ngực nói “người cười cái rắm, thua cái đầu người, ta che ngực là vì vừa rồi bị các người đập nên hơi đau”

Bên này đám người đang thảo luận chuyện nhiếp hồn chủ, bên kia huynh đệ Phong thị im lặng rơi lệ, chỉ thấy hai vai của bọn họ lặng lẽ run lên.

Thu Dịch Phi nhìn không được hỏi: “Các người vì cái gì khóc?”

Hai huynh đệ nơm nớp lo sợ trả lời “hồi Mộ phu nhân, chúng ta khóc là vì thân thể của cung chủ, vì sao càng kéo càng xa nha. Chân bọn bọn ta lại đau” ô ô

Nhiều người thì náo nhiệt nhưng cục diện hôn nay thì...thực hỗn loạn.

Thu Dịch Phi nhìn không được lại cảm lấy mẫu than

Mộ Thiên Sơn gương giọng đánh gãy náo nhiệt cùng trạng thái hỗn loạn, nói với Bách Quái “về thân thể của ta, sư phụ, nói ngắn gọn thôi”

Bách Quái lão nhân nhìn Mộ Thiên Sơn, nghiêm mặt nói: “Kỳ thật, ta không chỉ là sư phụ của người, ta còn là hoàng thúc của người, có điều không phải là thân thúc mà cách một tầng quan hệ, là đường biểu thúc của người, là ca của đường kim đồng cung thái tử”

Cái rắm. Lão đầu xuyên qua...

“Mẹ của người cùng mẹ đường kim thái tử là biểu tỷ muội, hai người cùng lúc vào cung, cùng lúc được phong phi, cùng lúc có thai, mẹ người càng ngày càng xinh đẹp nên rất được đường biểu ca ta yêu thích, nhưng vì công bằng, hoàng đế biểu ca nói ai sinh nhi tử thì sẽ lập người đó là hoàng hậu. Ta lúc đó đang lẫn lộn trong giang hồ, ta nhớ là sau khi nghe được chuyện kia mà hồi cung một chuyến, nghe những lời này đã từng hỏi hắn: vậy nếu hai người cùng sinh nhi tử thì sao?”

“Hoàng đế biểu ca nói: vậy không cần suy nghĩ, sẽ lập Hoan Hoan, ách, Hoan Hoan là danh xưng mà âu yếm cha người gọi mẹ người, cha người cũng gọi biểu di người là Hi Hi, thực ra năm đại sủng phi của hắn đều có tên gọi âu yếm ah, ba người còn lại lần lượt là Bối Bối, Tinh Tinh, Ni Ni...Ta cảm thấy hơi khát, nói nhiều quá mà, Điền huynh đệ...mang cho ta chút nước uống không?”

Điền huynh đệ?

Phong Nham, Phong Vũ lệ nóng doanh tròng

“Bảo cáo sư phụ chết tiệt, bọn ta đều họ Phong, không phải là họ điền” người đừng có vừa há mồm đã sửa đổi tổ tông của ta như thế chứ.

Mộ Thiên Sơn ôn nhu nói “lão già chết tiệt, người bớt nói nhảm một chút thì đã không khát rồi”

Bách Quái nhìn khuôn mặt âm nhu của Mộ Thiên Sơn, trong lòng biết nên có chừng mực, vì vậy không thèm uống nước nữa, nhìn kha 1 tt nói “tiểu Cửu tử, người năm hai mươi sáu, hai mươi bảy hay hai mươi tám tuổi?”

Mộ Thiên Sơn ản ản không kiên nhẫn: “tự mình tính đi!”

Bách Quái nhăn mũi nói tiếp “lại nói, hai mươi sáu hay hai mươi bảy, hai mươi tám năm trước gì đó, tóm lại là năm mà người sinh ra, khi đó mẹ người và biểu di người đều tranh nhau xem ai sinh trước, đột nhiên trong cung bắt đầu có lời đồn, nói người không phải là con của cha người, mà là của ta. Cái rắm, ta là người như vậy sao? ta cũng có người yêu rồi nha”

Thu Dịch Phi rất muốn nói, người tuyệt đối là người như vậy, tán tỉnh người xuất gia còn chưa nói, ngay cả chưa thành thân cũng đã trực tiếp sinh con ah...

Bách Quái lòng đầy căm phẫn, Thu Dịch Phi đưa mắt nhìn Mộ Thiên Sơn, thấy hắn vẫn bình thường, mặt không chút biểu tình.

Tuy người khác nhìn không ra nhưng nàng vẫn phát giác được lúc này trong lòng Mộ Thiên Sơn nhất định là đang phập phồng.

Lặng lẽ vươn tay ra, đặt lên tay mỹ nam tử, mỹ nam tử khẽ run, quay đầu nhìn ái ân, ôn nhu tươi cười như trăm hoa đua nở, đẹp không thể tả.

Bách Quái lớn tiếng gào lên “ai, hai người làm cái gì đó? Có biết tôn trọng trường bối không? còn đang nói chuyện nha, làm sao lại không biết xấu hổ mà mất đi mây lại trước mặt người khác như thế chứ”

Thu Dịch Phi quay đầu nhìn về phía Bách Quái, sau một lúc lâu, nói ra: “Phi!”

phốc...

Choáng nha, lão đầu nội thương!

Mộ Thiên Sơn đưa tay khẽ vén tóc cho ái ân, nhu tình mật ý tràn lan, sau đó quay sang Bách Quái âm nhu nói “sau đó thì sao?”

Chế ngực huyết khí đang sôi trào trước ngực, Bách Quái nói tiếp “sau đó, trong lúc mẹ ngươi và biểu di ngươi lần lượt sinh ngươi và đệ đệ ngươi ra thì cha ngươi nói đã tìm được chứng cứ, thương tâm gần chết, một mực khẳng định ngươi là con ta. Mẹ nó chứ, ta với mẹ ngươi không quen không biết, ta từ nhỏ cũng đang lang bạt giang hồ, xuất cung học võ, ai mà thêm có gian tình với một phi tử trong cung. Oan uổng quá nha”

Thu Dịch Phi cảm thấy nắm tay của mình lạnh lẽo gia tăng lực đạo.

Mộ Thiên Sơn thần sắc vẫn không thay đổi hỏi tiếp “sau đó thì sao?”

Bách Quái dùng ống tay áo lau nước mắt nói tiếp “sau đó, lão hôn quân hạ lệnh ban cho mẹ ngươi, ta và ngươi một vuông lụa trắng, để cho ba người chúng ta đi gặp Diêm Vương gia, tiếc rằng hắn ngàn tính vạn tính lại không để ý một chuyện” Bách Quái nói tới đây còn cố tình làm ra vẻ bí mật.

Đội hình cầu vòng không nén nổi tò mò, nhìn không được mắc bẫy hắn “đáng tiếc cái gì? Hắn không để ý tới điểm nào?”

Bách Quái được nước hất mặt lên nói “đáng tiếc ah, lão hôn quân không để ý một điểm, Tiểu Cửu tử hai mươi sáu, hai mươi bảy hay hai mươi tám năm trước là một đứa trẻ mới ra đời sao có thể hiểu được thất cổ là thế nào. Quả thực rất ngu xuẩn, hahahahaha”

...

Không lời nào để nói ah...

Cam cầu vòng vừa lau mồ hôi vừa nói “lão già chết tiệt ah, ta cảm thấy năm đó thương cho sư đệ vuông lụa trắng không phải để hắn thất cổ mà muốn cho người khác ghim chết không phải sấm vãi liệm cho hắn đó”

...

Móa, giải thích như vậy nghe còn chuối hơn.

Bách Quái cả giận nói “câm miệng, ngươi biết cái gì, đừng đoán mò, nghe ta nói tiếp đây” dừng một chút rồi lại tiếp “đáng tiếc quả thực đáng tiếc, chính là hôn quân biểu ca ta còn không để ý tới một điểm nữa, hừ hừ, nha đầu, ngươi có đoán ra đó là điểm gì không?”

Thu Dịch Phi tức giận nói: “Ngươi biết võ! Ngươi lợi hại! Ngươi là cao thủ! Ngươi có thể trốn! Có phải hay không!”

Bách Quái vẻ mặt mừng rỡ như gặp được tri kỷ, vọt tới bên người Thu Dịch Phi, hai tay hướng về phía nàng đáng tiếc đã bị ánh mắt hình viên đạn của phu quân nàng ngăn chặn.

Lão đầu lúng ta lúng túng không cam lòng nói: “Khó được Thu nha đầu hiểu ta như vậy ah” thấy Mộ Thiên Sơn chau mày, không thể không dừng bước nói “ta kể chuyện thân thế cùng cừu hận của ngươi, không thấy ngươi nhăn mày mà vừa nói với thể từ ngươi hai câu, ngươi đã bày ra bộ dáng như vậy. Ngươi trong lòng chỉ biết tới thể từ, thật không có tiền đồ ah”

Thu Dịch Phi vội lên tiếng “nói vậy, ai nói đại ca ta trong lòng chỉ có một mình ta?”

Bách Quái ngạc nhiên nói “ò? Vậy hắn còn có người khác?” hắc hắc, có não nhiệt để xem rồi

Thu Dịch Phi hừ nhẹ một tiếng: “Hừ! đương nhiên còn có hài nhi trong bụng ta”

=_|||

Trêu chọc một lát, Bách Quái lại quay về chính sự “đêm hôm đó mẹ ngươi sinh ngươi xong thì tình huống không được tốt lắm, bị rong huyết, ta có thể trị nhưng vì tin đồn trong cung, mẹ ngươi vì sự trong sạch đã một mực đuổi ta ra ngoài, ta đây lăn lộn giang hồ nhiều năm, mạng người quan trọng nhất, quân chi mất vụ lệ tề đó cho nên vẫn đẩy cửa mà vào, muốn giúp mẹ ngươi cầm máu, mẹ ngươi lại nhất định không chịu, buồn chết ta rồi”

“Trong lúc chúng ta vẫn đang giằng co trị hay không trị, thì thánh chỉ của lão cha phá sản của ngươi tới, không biết tên thái giám hay cung nữ nào nhìn thấy ta và mẹ ngươi, hấp tấp báo tin, đoán chừng cho rằng ta mang hai mẹ con ngươi bỏ trốn, cho nên hôn quân phá sản giận dữ, hạ lệnh giết chết tất cả chúng ta”

“Ta vốn nổi danh trên giang hồ, sao có thể bó tay chịu chết?ta nghĩ hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trót, dẫn hai mẹ con ngươi đi là được rồi, nhưng mẹ ngươi vì mất máu quá nhiều nên không thể đi được, nằng giao ngươi cho ta, ủy thác ta mang ngươi đi, nuôi ngươi trưởng thành, cũng đừng nói cho ngươi biết thân thế của ngươi, càng đừng cho ngươi tiến cung. Nằng lo lắng sau khi ngươi biết thân thế của mình sẽ ôm cừu hận trong người, mẹ ngươi là một người thiện lương, nằng nói mọi ân oán nên kết thúc, hẳn cho dù không đúng cũng là cha ruột ngươi, nằng không muốn phụ tử các ngươi tương tàn”

“Đêm đó, ta đáp ứng yêu cầu của mẹ ngươi, ôm ngươi phi cửa sổ trốn đi, từ đó đã không quay lại hoàng cung nữa, tới nay cũng đã hai mươi sáu, hai mươi bảy hay hai mươi tám năm rồi. Ta đã thành công nuôi dưỡng ngươi thành một công tử ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lại nhiều tiền, ta cuối cùng đã có thể ăn nói với mẹ ngươi ah”

Sau lưng đội hình cầu vồng cùng Phong Nham, Phong Vũ há hốc mồm, nước miếng tí tách rơi nhưng không ai quan tâm, trong lòng chỉ cảm thấy khiếp sợ bao quanh, âm thầm suy nghĩ có nên quỳ xuống tung hô, thái tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế gì đó không.

Nội tâm của Thu Dịch Phi cũng chấn động vô cùng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, vô thức hỏi “những chuyện này là...sự thật?” wow, thân phận phụ quân nằng thật là oách nha.

Bách Quái gật đầu đáp “đương nhiên là thật, ta lừa ngươi khi nào chưa?”

Chỉ có một mình Mộ Thiên Sơn thần sắc vẫn bình thường.

Bách Quái không cam lòng hỏi: “Ngươi như thế nào đều không kinh hãi?”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười nói ra:” nếu ngươi đã sớm biết mọi việc thì còn cảm thấy giật mình sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: PHONG VÂN BẮT ĐẦU NỔI

Bách Quái lão nhân nghe Mộ Thiên Sơn nói mà nao nao trong lòng “sớm biết ngươi sẽ đoán ra nhưng không ngờ ngươi lại biết rõ đến thế, thì ra ngươi đã sớm biết” rồi lại nhướn mày nói tiếp “làm sao ngươi biết được? cho tới giờ ta chưa từng đề cập qua ah, hình tượng này của ta chưa đủ bề bộn sao? chẳng lẽ ta vẫn còn lộ ra quý khí hoàng tộc sao?”

Mộ Thiên Sơn thành thoi uống trà, nói ra: “Ta đã có thể tra ra chuyện phái Côn Thực tặng bảo kiếm để nịnh bợ triều đình là vì trong hoàng cung đã có cái sản người của ta ah”, đặt chén trà xuống, nhìn Bách Quái, khóe miệng nhếch lên nói “ta hoài nghi thân thế của mình, không phải do trên người ngươi có quý khí hoàng tộc, mà là...”

Cả phòng nín thở, dựng thẳng lỗ tai, tập trung nghe Mộ Thiên Sơn nói tiếp “ta”

...

Cẩn thận suy nghĩ mới phát hiện ra ý của trâu bò đại gia chính là ta hoài nghi thân thế của ta không phải vì trên người ngươi không có quý khí hoàng tộc mà là trên người ta, quý khí hoàng tộc quá mức lỗi lạc bất phàm.

Bách Quái không phục nói: “Ta nhờ vào! Nếu ta cạo hết râu ria lại mặc bạch y thì so với ngươi không thua kém gì ah, nhớ năm đó khi ta còn trẻ, trên giang hồ cũng là Ngọc Diện Tiểu Phi Long Bạch Ngọc vương đại danh鼎鼎 nha”

Đội hình cầu vồng hỏi “ai là Ngọc Diện Tiểu Phi Long?”

Bách Quái đáp: “Ta à!”

Đội hình cầu vồng lại hỏi “vậy ai là Bạch Ngọc Vương?”

Bách Quái lại đáp “vẫn là ta ah”, ta nói vậy còn chưa rõ ư? Mấy tiểu hài tử ngu ngốc sao lại hỏi vấn đề nhàm chán như vậy.

Đội hình cầu vồng giận dữ gào lên “móa, lão già chết tiệt, ngươi không thấy phiền ư, lẩn lộn giang hồ còn dùng biệt hiệu dài dòng như vậy”

Bách Quái hừ lạnh nói “ mau cầm miệng cho ta, đừng cản trở ta và tiểu Cửu nói chuyện quan trọng, từ giờ trở đi tất cả các người đều im miệng, ta không cho phép thì không được xen vào. Ta cùng tiểu Cửu cần nói chuyện, ai lại xen vào thì xem ta thu thập thế nào”

Đội hình cầu vòng liếc mắt khinh thường “đội người thương thế tốt hơn rồi mới nói đi”

Bách Quái không dây dưa nữa, thực sự là cái đầu sừng như đầu heo của hắn đã là minh chứng rõ ràng rồi.

Quay lại nói tiếp với Mộ Thiên Sơn “ cũng khó trách cha người hoài nghi ta và mẹ người có quan hệ, bởi vì dưới đám râu ria này khuôn mặt ta đúng là thập phần tuần tú khôi ngô nên người bây giờ mới tao nhả” nói tới đây, tựa hồ có cảm giác là lạ, nghĩ một hồi, biết mình nói hớ nên cải chính “ không đúng, người lúc này rất có phong thái tao nhả của ta năm đó”, nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, lại đính chính “ ta nói như vậy, không có nghĩa người là con ta. Ta và mẹ người tuyệt đối là trong sạch. Người lớn lên giống ta..ah, không phải, hai ta giống nhau hoàn toàn vì hai ta có quan hệ thân thích, người cũng đừng nghĩ nhiều”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười cắt ngang “ Thu nhi cần phải nghỉ ngơi rồi, tất cả giải tán đi” sau đó ôn nhu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của ái tử đi về phía phòng mình.

Lưu lại sau lưng Bách Quái đang há mồm tròn mắt nói “ ta còn chưa nói xong đã giờ thôi xấu ra, quá không lễ phép rồi, ai dạy ra đồ đệ như vậy chứ?”

=_|||

Đội hình cầu vòng: không phải người dạy thì sao có một đồ đệ như vậy chứ.

Thu Dịch Phi được Mộ Thiên Sơn diu vào phòng, đang định đẩy cửa bước vào thì Mộ Thiên Sơn đột nhiên dừng tay nói “ Thu nhi muốn chúng ta ở phòng này hay là chia làm hai phòng?”

Thu Dịch Phi thần sắc khó hiểu và mờ mịt nói “ gian phòng này là tốt rồi, hai gian. . .là” thanh âm âm dần dần nhỏ lại, lúng túng nói “ đại ca là muốn cùng ta ở riêng sao?” thanh âm đã ẩn chứa nhiều ủy khuất.

Là che nạng bụng lớn nên không muốn ngủ cùng nạng sao?

Nước mắt doanh tròng, Thu Dịch Phi nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn phu quân mình. Mộ Thiên Sơn nhìn thế tử bộ dáng ủy khuất như vậy, nội tâm chợt mềm nhũn, trên mặt hiện lên thần sắc quái dị.

Thu Dịch Phi rất kinh ngạc, thần sắc quái dị này thật giống với cái gọi là ngượng ngùng nha.

Lão thiên gia, tình huống này là thế nào?

Mộ đại gia thẹn thùng à? !

Thu Dịch Phi nháy mắt, thử thăm dò một câu “ đại ca, mặt người có chút hồng” thực ra lỗ tai cũng hồng nha

Mộ Thiên Sơn điềm nhiên như không có việc gì “thời tiết hơi nóng, Thu nhi, vào nhà đi” dứt lời đẩy cửa phòng, diu Thu Dịch Phi đi vào mà bản thân thì vẫn đứng ngoài cửa phòng

Nhìn kỹ mới thấy cổ của trâu bò đại gia cũng có chút hồng ah.

Gió xuân ah gió xuân, mau thổi giúp ta, đừng để cho ta hồng như vậy trước mặt thế tử, thật quá mặt mặt ah.

Thu Dịch Phi đi vào phòng, đưa mắt nhìn chung quanh phòng của tướng công, trong lòng thầm đánh giá: thực sạch sẽ.

Nhìn một vòng xong, ánh mắt Thu Dịch Phi đột nhiên bị hai bức họa trên tường hấp dẫn, không thể dời tầm mắt.

Hai bức họa đó đúng là hai bức họa do Hoa vương giả làm Đại Bảo ngày đó vẽ nàng ở phủ thừa tướng, nói là mang đến biên quan cho công công tiền nhiệm của nàng xem. Nghĩ tới đây trong lòng nàng chợt lóe lên một tia nghi hoặc, không ngờ Hoa vương vẽ đẹp tới vậy.

Điều khác biệt duy nhất là lúc này bên dưới bức tranh có thêm mấy hàng chữ

Thu Thủy Doanh Doanh thanh trong mị,

Môi son nhất gây tương tư vị

Vì ai thêm được giữa lòng mây buồn?

Không ai đạo không trêu chọc quân lòng say

Thu Định Phi đọc mấy dòng này, ngực như bị cái gì đó ngăn chặn, cuối cùng hóa thành hai dòng nước mắt cảm động, cuộn cuộn tuôn rơi.

Thì ra hấn xấu hổ là vì cái này. Hấn cướp lấy bức họa của nàng đem treo trong phòng riêng, còn đề thơ lên đó, mỗi ngày nhìn ngắm. Hấn nói môi son gây tương tư vì, hấn nói không ai trêu chọc mà lòng quân say.

Thu Định Phi quay đầu, lệ quang lập loè, nhìn Mộ Thiên Sơn ngoài cửa, ả tình khẽ gọi “đại ca”, thanh âm có chút nghẹn ngào, cả người cũng bỏ nhào về phía hấn.

Mộ đại gia vốn đang thẹn thùng đứng ngoài cửa thấy thê tử nhào về phía mình thì lập tức trở nên mất bình tĩnh, chân trước nhấc lên, vọt vào phòng, chân sau móc lên, đóng cửa phòng lại, hai tay duỗi ra, vừa vặn tiếp được kiều thê, đem nàng như trân bảo mà ôm chặt vào lòng, nhẹ giọng trách mắng “Thu nhi tình nghịch quá, không sợ té sao?”

Thu Định Phi nép vào ngực Mộ Thiên Sơn, đưa tay chỉ vào hai bức họa nói “đại ca sao có thể có bức họa này? Thơ kia là do người ghi vào sao?”

Mộ Thiên Sơn gượng tay lên, ôn nhu lau nước mắt cho Thu Định Phi, nói khẽ “người vốn không phải người hay không nhưng sao từ lúc gả cho ta rồi thì lại dễ dàng rơi nước mắt như vậy. Thu nhi đừng khóc, đại ca không muốn thấy người rơi lệ”, bên ai cũng hiện lên màu đỏ quỳnh rồi nói tiếp “đại ca không thể để bức họa của người rơi vào tay hấn, nếu không phải bức họa này vẽ rất đẹp hơn nữa sau này hấn còn cứu người một mạng thì với sự phẫn nộ của ta, ta đã móc mắt, cắt tay của Đại Bảo giả kia rồi” dừng một chút, kiềm chế sự ghen tỵ lại nói “câu thơ kia được viết khi người đi thăm nhị sư tỷ người đó”

Khi đó, hai người vừa mới kết bái, nàng cầu khẩn hấn cho nàng đi gặp nhị sư tỷ, nhưng nàng vừa mới rời đi hấn đã cảm thấy nhung nhớ vô cùng, cảm giác đó quấn quanh tim hấn, dùng cách nào cũng không xua tan được.

Cuối cùng cũng hiểu rõ, nàng không trêu chọc nhưng cũng làm lòng hấn say.

Thu Định Phi nội tâm ám áp, cảm động, nhất thời động tình nhìn không được vòng hai tay kéo cổ Mộ Thiên Sơn xuống, kiễng chân lên, ngượng ngùng đặt môi lên môi hấn.

Phu thê Mộ thị gần đây có một thói quen, đó là khi Mộ phu nhân chủ động bày tỏ yêu thương nhưng nhớ thì Mộ tiên sinh rất có tinh thần trách nhiệm mà tiếp thu toàn bộ, hơn nữa còn có quá mức trách nhiệm, nhiệt tình đáp trả.

Ôm lấy kiều thê, môi vẫn không rời, Mộ đại gia đi như bay về phía giường.

Màn che nhẹ nhàng rủ xuống... Trong chốc lát... pia! Bay ra một bộ y phục... Trong chốc lát... pia! Bay ra một kiện áo ngắn... Trong chốc lát... pia! Bay ra một kiện quần đùi nam... trong chốc lát... pia, bay ra một kiện áo yếm nữ.

Ah. Tình hình rất là kịch liệt nha, nhưng như vậy thì bảo bảo trong bụng sao chịu nổi? mỗi ngày trong bụng đều ôn tập chuyện vợ chồng thế này, về sau lớn lên thì sẽ gây họa cho bao nhiêu cô nương nhà người ta ah.

Đội hình cầu vòng khẽ nói “thương thế của sư đệ đã tốt hơn rồi sao? chúng ta ở đây rình coi, hấn khoái hoạt xong có thu thập bọn ta không? hay là ta đi khảy ít bảo thạch gì đó trong xe ngựa rồi cùng nhau bỏ trốn ah”

Bên cạnh bỗng nhiên vang lên âm thanh “nếu các người chịu hợp tác với ta thì chúng ta cùng nhau đối phó tiểu Cửu, mẹ kiếp, ta không tin gộp tất cả chúng ta lại không làm được gì hấn. Mặc khác, ai cũng không được đi, có chuyện cho các người làm ah”

Đội hình cầu vòng “móa, lão già chết tiết, người cũng rình coi lên sao? người đúng là lão già chết tiết, dựa vào cái gì mà không cho bọn ta đi, còn nói có nhiệm vụ muốn bọn ta làm” đánh quái vật để thăng cấp sao?

Lão già chết tiết thể chất vô lương lưu manh nói “ừ, ta nuôi dạy các người bao lâu nay, giờ đã tới lúc dùng người ah”

Tĩnh lặng một lúc... sau đó đồng loạt vang lên thanh âm “cút, không dùng được”

Tám người há mồm, khua tay múa chân, bộ dạng vui sướng.

Cái rắm, ai điểm á huyết của lão tử ta?

Trong phòng, vang lên thanh âm đậm mùi tình dục của Mộ đại gia “các người đã rình coi còn đông dài nhiều lời như vậy... ta tám bảo bối của các người, đưa các người đi làm thái giám ah”

Tiếng nam tử vừa dứt, nữ tử đã tiếp lời “đại ca... ần... người làm bọn hấn a... Thu nhi... ần... không còn mặt mũi nào nhìn người”

Thế gian loạn hết rồi.

Trâu bò đại gia có thê tử, tính tình đại biến. Tam cô nương có trượng phu, vớt bỏ rứt rề.

Đội hình cầu vòng lá gan ngày càng lớn, nhiều lần rình coi lên. Lão già chết tiết không có mặt mũi, ai cũng có thể giẫm.

Rối loạn, toàn bộ rối loạn...

Trải qua cả buổi vận động trong phòng, Mộ Thiên Sơn mới nắm tay Thu Dịch Phi ra ngoài ăn cơm chiều.

Thu Dịch Phi vừa ăn, vừa hỏi “đại ca, ngươi... đã biết rõ thân thể của mình, ngươi có định đến hoàng cung... ách, cùng phụ thân ngươi nói chuyện không?” đừng đi, đừng đi. Đầu nói của cung sâu như biển, cao thủ nhiều như mây, nếu lỡ có chuyện gì thì ngươi tổn thương thân thể mà ta thì đau tâm, mà nếu như không bị thương tổn gì, còn được ban chức tước rồi có thêm một đồng thiếp thất thì như vậy ngươi thoải mái thân còn ta thì chết tâm ah.

Mộ Thiên Sơn không để ý nói “nếu ta muốn thì cần gì phải chờ tới bây giờ?”

Gia là đệ nhất võ lâm, võ nghệ cao cường, thiên hạ vô địch nha. Đại hội quần anh chỉ là lông gà vô tội thôi, đối với lão tử ta chẳng khác nào cặn bã.

Thu Dịch Phi mang theo chút ít nghi hoặc, lại hỏi: “Cái kia... Đại ca là muốn nghe theo lời bà bà... buông bỏ hết sao?”

Mộ Thiên Sơn khiêu mi hỏi: “Thu nhi cảm thấy thế nào?”

“Ta không biết có nên đi tìm hoàng đế phụ thân ngươi tính sổ hay không, ta chỉ cảm thấy bà bà chết như vậy rất oan ức, hoặc là phải tìm ra ai đã oan uổng nàng mới được...” Thu Dịch Phi lúng túng nói

Mộ Thiên Sơn đưa tay vuốt cọng tóc xòa trước trán nàng, thần nhiên nói “Thu nhi, ta và ngươi đã là phu thê, sau này có chuyện muốn nói thì cứ nói, không cần phải cẩn thận từng ly từng tí như thế, đại ca thích ngươi giống như trước, nói chuyện không kiêng nể gì”

Thu Dịch Phi sực sật mũi, bĩu môi nói ra: “Lúc trước là không kiêng nể gì sao? mới không phải ah, lúc trước ngươi khi dễ ta, ta đều phải nhịn, nên mới có thể “không kiêng nể” gì đó”

Mộ Thiên Sơn nhìn kiều thể bĩu môi, bộ dáng ngây thơ đáng yêu, nội tâm nhuyển thành một đoàn liên ôm nàng vào lòng, ôn nhu khê hôn.

Thu Dịch Phi giả dụa nói: “Đại ca, có phải có chuyện muốn nói thì hãy nói ra đúng không?”

Mộ Thiên Sơn gật đầu nói: “đương nhiên!” vẫn không ngừng hôn

Thu Dịch Phi dùng sức cắn răng, tay nắm thành quyền nói “vậy, đại ca, ta đòi “để cho ta yên ổn ăn xong bữa cơm được không?”

Mộ Thiên Sơn: “...”

Đáng thương cho anh hùng động tình lại bị mấy từ của kiều thể làm sát phong cảnh, nhu tình tan biến còn suýt chút nữa thổ huyết.

Cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

Lão già chết tiết đỉnh đầu băng bó, một thân lệ khí xông vào, chỉ tay vào Mộ Thiên Sơn nói “tiểu Cửu ah tiểu Cửu, ngươi làm ta quá mức đau lòng rồi. Ngươi là nam nhân nha, sao có thể trở nên buồn nôn như thế. Ngươi mạnh mẽ lên một chút đi, không thể hạ thấp mình trước mặt thê tử như thế được. Nhớ năm xưa, lão ni cô nhà ta luôn bị ta thu thập, ngày nào cũng quỳ xuống đất ôm đùi ta nha”

Thu Dịch Phi nhìn Bách Quái, hung hăng nhỏ giọng “đại ca, hấn chán ghét, làm hấn”

Mộ Thiên Sơn vừa dùng khăn gấm lau miệng, vừa giương mắt âm nhu nói “lão già chết tiết, ngươi ở ngoài cửa rình nghe lén ta cũng bộ mặc, hôm nay còn dám phá vỡ cửa phòng ta, ngại bản thân sống quá thoải mái sao?”

Bách Quái vội đóng cửa phòng lại, cười cười nói “đói bụng quá, may mà gặp bữa” vừa ngồi xuống vừa nói với Mộ Thiên Sơn “tiểu cửu, ngươi tính xử lý chuyện thân thể của mình thế nào? có muốn tranh thủ danh phận cho bản thân không?”

Mộ Thiên Sơn âm nhu cười cười, hỏi: “Ngươi cảm thấy, ta đối với danh vị thái tử phù phiếm kia có hứng thú sao?”

Bách Quái lắc đầu: “Nhìn ngươi như vậy, hấn là không có! Nói vậy đối với giang sơn chắc ngươi cũng chẳng có quan tâm gì”

Mộ Thiên Sơn ha ha cười nói: “Sai rồi! Ta chỉ là đối với giang sơn của hôn quân kia không có hứng thú, còn giang sơn này, ta muốn, hơn nữa dù có muốn cũng sẽ dựa vào sức mình để đạt được”

Cơ mặt Bách Quái dưới tầng tầng lớp lớp vải băng run rẩy, nhìn đồ đệ kiêm đại chất tử của mình, thanh âm không tin lại như bùng tình đại ngộ “hèn chi ngươi khước trương thanh thế của Thiên Nguyệt cung như vậy, hèn chi ngươi dùng thân phận Tập Cận Đường kinh doanh lớn như vậy. Thì ra, ngươi muốn chiếm giang sơn của lão cha ngươi ah”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liều Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: BÁCH QUÁI MUỐN TIỀN CUNG

Bách Quái vừa dứt lời, không đợi Mộ Thiên Sơn xác minh, Thu Dịch Phi đã đột nhiên đứng lên, đi về phía cửa, mở cửa ra rồi nói “lão già chết tiết, nghe chưa, đội hình cầu vồng đang kêu người về ăn cơm kia, người đi nhanh đi”

Bách Quái lắc đầu nói “ta ở đây ăn được rồi, không cần để ý tới đám bọn họ”

Thu Dịch Phi nhú nhú mày, bỗng nhiên cúi đầu thì lễ nói “ân sư, ngài có thể nghe Dịch Phi nói một câu không?”

Còn chưa nói xong, Bách Quái đã nhảy dựng lên, vung vẩy hai cánh tay nổi da gà nói “đứa nhỏ này, vô duyên vô cớ lại điên lên là sao? nói chuyện lễ nghĩa làm gì, đừng làm ta buồn nôn ah”

Thu Dịch Phi ngừng đầu, nói: “Muốn ta không như vậy cũng được, người chỉ cần đáp ứng ta một chuyện”

Bách Quái cướp lời “được, được, sau này không rình ở cửa nghe lén nữa chứ gì? Ta đáp ứng, đáp ứng”

Thu Dịch Phi lắc đầu nói: “Không phải việc này!”

Bách Quái lại cướp lời “ah, đã biết, sau này đừng đánh chủ ý lên bụng của người nữa chứ gì? Không ôm thì không ôm, quyết định vậy đi”

Thu Dịch Phi không khỏi có chút chán nản: “Cũng không phải cái này! Đừng cứ ngắt lời ta”

Bách Quái lại nói “ah, thì ra là vậy, không ngắt lời thì không ngắt lời, không có vấn đề gì”

=_||

Thu Dịch Phi đỏ mặt hời lạnh.

Dứt khoát không để ý tới Bách Quái nữa, quay đầu nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, người giúp ta điểm á huyết của hần”

Mộ Thiên Sơn khẽ nâng ngón tay, Bách Quái lập tức biến thành người câm.

Thu Dịch Phi nhìn Bách Quái, trong lòng cảm thán “tục ngữ nói không sai, không lên tiếng đầu ai nói là câm. Đại ca, người xem, lão già chết tiết đang khản trương muốn chết, đáng tiếc chúng ta lại không bị ảnh hưởng, hahaha”

“Tĩnh nghị” Mộ Thiên Sơn sùng nịch nói với Thu Dịch Phi.

Bách Quái rung mình thật mạnh.

Thu Dịch Phi đi đến trước mặt Bách Quái, thành khẩn nhìn vào hai mắt hần, chân thành nói “lão già chết tiết, trước khi vết thương trên đầu người lành hẳn, không được tái xuất hiện trước mặt ta, nghe rõ chưa?”

Bách Quái vẻ mặt mờ mịt, vì sao?

“Bộ dạng của người như vậy sẽ hù bảo bảo trong bụng ta, hai ngày qua gặp người nhiều quá, kết quả nửa đêm hần đều huyền não làm ta đau bụng”

Bách Quái muốn hôn mê, vẻ mờ mịt trên mặt càng đậm hơn, người đau bụng mắc mớ gì tới ta, không phải do hai người vận động quá mức mới thành ra như vậy sao?

“Nếu người không đáp ứng ta thì ta gặp người một lần sẽ cung kính thỉnh an một lần” Thu Dịch Phi ôn nhu cười, đúng kiểu miệng nam mô bụng bồ dao găm “người nghe rõ nha, đồng ý thì gật đầu, không đồng ý cũng không cần lắc đầu...ta gọi đại ca ta đánh người một trận là được”

Bách Quái gật đầu liên tục.

“Vậy người nhanh chóng biến đi cho ta” Mộ phu nhân mười phần lưu manh nói.

Bóng người lóe lên, trong phòng rốt cục chỉ còn lại có hai người... Không đứng, là hai người và một bào thai ah.

Thu Dịch Phi quay lại ngồi bên cạnh Mộ Thiên Sơn, hai mắt ngẩn lệ nhìn phu quân, bờ môi run run, do dự một lát mới nói “đại ca, ta muốn...”

“Muốn hỏi ta chuyện gì sao?” Mộ Thiên Sơn ôn nhu ngắt lời “Thu nhi muốn hỏi gì cứ hỏi, không cần để ý như vậy”

Thu Dịch Phi nhìn hai tròng mắt thâm thúy như hiểu hết tất cả của Mộ Thiên Sơn, những lời muốn nói như bị chặn ở yết hầu, thanh âm vất vả ra khỏi miệng lại là “ách...ta muốn hỏi, lão già chết tiết sao lại dần như vậy, người điểm á huyết của hần thì hần không nói, thật ra hần có thể tự giải huyết mà”

Thu Dịch Phi nói xong, tiện tay nâng chén trà lên hộp một ngụm, tim bắt đầu đập loạn, ánh mắt đại ca nhìn nàng sao là lạ, khỏe miệng tươi cười cũng rất quỷ dị.

Mộ Thiên Sơn không lên tiếng nhìn Thu Dịch Phi một hồi lâu mới chậm rãi nói “Thu nhi, chén trà của ngươi đã sớm nguội, đừng uống nữa”

Thu Dịch Phi cúi đầu trầm ngâm.

Mộ Thiên Sơn ha ha cười mới “Thu nhi ngốc, có gì thì cứ nói thẳng với đại ca, muốn hỏi đại ca chuyện gì?”

Thu Dịch Phi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Thiên Sơn, toàn thân tê dại.

Đúng là sắc đẹp có thể thay cơm ah.

Thu Dịch Phi nhẹ nhàng hỏi “đại ca...ngươi muốn lên làm hoàng thượng sao?”

Mộ Thiên Sơn khiêu mi nói: “Thu nhi không thích?”

Thu Dịch Phi nuốt nước miếng một cái, nói ra: “Hoàng Thượng rất mệt a ah...nhiều việc phải xử lý như vậy, nhà lại to như vậy...phòng lại nhiều như vậy” mỗi phòng lại có một cô nương xinh đẹp nữa chứ.

“Thu nhi, muốn nói cái gì, nói thẳng ra!” Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi cứ lòng vòng lúng túng thì càng thêm hồi thú

Thu Dịch Phi cắn chặt răng, quyết định liều chết mà nói “đại ca, khi ta với ngươi kết làm huynh muội đã từng nói tương lai ta chỉ gả cho phu quân chỉ có một thê tử. Đại ca...ngươi...thực ra...thực ra...nam nhân thê thiếp nhiều sẽ có hại cho sức khỏe ah, hai mẹ kế của ta vẫn nói yêu quý tính mạng thì phải rời xa tiểu thiếp nha”

Mộ Thiên Sơn cười ha ha, đưa tay đem Thu Dịch Phi ôm vào trong ngực, vui vẻ nói “Thu nhi thực sự là cực kỳ đáng yêu “làm cho mấy người đang rình nghe ngoài cửa suýt chút nôn mửa. Sờ sờ cái mũi của nàng, ôn nhu nói tiếp “nha đầu ngốc, đại ca sao lại không nhớ những lời ngươi nói chứ, giang sơn kia trong mắt đại ca chẳng có gì thú vị, làm hoàng thượng sao bằng làm một Mộ Thiên Sơn tự do tự tại”

Thu Dịch Phi yên lòng, tươi cười ngọt ngào nói “đại ca thật tốt”, chực vị đang rình coi ngoài cửa lại muốn ới.

Trong phòng tiểu cô nương lại ngọt ngào nói tiếp “đại ca, ngươi dạy ta bảo chế được liệu sở trường: sờ vào thì tiêu chảy, nghe thấy thì rơi á, ta đem bôi lên khung cửa, nhưng ta mới bảo chế lần đầu, cũng không biết có tác dụng hay không?”

Cô nương vừa nói xong, ngoài phòng đã có tiếng hô phản đối “mẹ nó, các ngươi không phải người mà, khi dễ ta chạy chậm nhất, các ngươi nhớ để giành chỗ cho ta, lưu lại cho ta một cái ah..ah...ah”

Thanh âm đã đi xa...

Có năm cái nhà xí mà tới sáu người bị tiêu chảy, phân chia thế nào đây???

Thu Dịch Phi bỗng nhiên nghĩ ra một cách để đo lường trí tuệ.

Một người đi vào nhà vệ sinh, thả trọng bằng nửa con heo, sau khi đại tiện xong, thả trọng vẫn bằng nửa con heo, không có giảm bớt, vậy xin hỏi đại tiện ra chỗ nào?

Trong sáu người, người chậm chân nhất bị thương đáp: trong đũng quần, đều đại tiện ra đó ah, cũng là do gia mệnh khổ ah...ah...

Ba ngày qua không có Bách Quái đồng chí cùng đội hình cầu vòng quấy rối thế giới hai người, làm cho Thu Dịch Phi cảm thấy thật bình an và hạnh phúc

Ngẩng đầu ngắm trăng, chợt phát hiện một đạo bóng đen đang chắn ngang mặt chị Hằng.

Thu Dịch Phi rống lên một tiếng rồi thối lui, nhìn chăm chú rồi mới phát hiện ra bóng đen đang đứng trên nóc phòng. Bóng đen này cũng bình quá đi, nửa đêm còn trèo lên nóc phòng người ta chơi trò giả làm tiên ông.

Người trên nóc nhà áo trắng bay bay trong gió...mặt...đứng câu nhan như ngọc ah.

Thu Dịch Phi ngửa đầu, nhìn chăm chăm người đứng trên đầu tường kia rồi nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, ta nhìn kỹ rồi, y phục trên người kẻ kia là của ngươi ah” sau đó quay sang hô to với người trên đầu tường “này, ngươi là ai, dám trộm quần áo của đại ca ta” còn bắt chước đại ca ta chơi trò phiêu phiêu dục tiên, lão nương ta hôm nay đập chết ngươi.

Người trên đầu tường nghe tiếng khẽ nhếch đầu, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây quạt, “xoát” một cái, bugn quạt ra phe phẩy, bày ra bộ dáng tài tử phóng khoáng, miệng ngâm nga:

Người khác cười ta quá khùng điên, ta lưu chòm râu che mặt;

Ta cười người khác nhìn không thấu, ca có một trương mỹ dung nhan;

Không thấy năm lăng hào kiệt mộ, hôm nay gia ta lộ thực mặt;

Không hoa không rượu cuộc làm điền, tao nhả thật sự là so Thần Tiên!

Ah——!”

Sáu khối gạch từ trong góc tối bay thẳng về hướng người trên đầu tường.

Thu Dịch Phi trầm tư nói: “Nghe thanh âm thì hình như là lão già chết tiết”, tự dung hóa trang kính hải như vậy để làm gì

Lão già chết tiết đứng lên, phui bụi trên người rồi nhảy tới trước mặt mọi người, hất đầu nói “nha đầu, như thế nào? ta hôm nay có đẹp trai không? như vậy không có hù dọa bảo bảo trong bụng ngươi nha”

Thu Dịch Phi gật đầu thờ dài: ” tới gần mới thấy, ngoài trừ khỏe mắt nhiều nếp nhăn một chút, làn da chảy xệ một chút, cảm chưa được cạo sạch một chút thì lão già chết tiết ngươi cũng có thể được xem là tướng mạo đường...”

Lão già chết tiết hai mắt chờ mong vô hạn, dựng thẳng tai để nghe lời ca ngợi, những tưởng...ai dè...

“—— người quái dị!”

Bịch! Ngã sấp xuống!

Mẹ nó, nha đầu chết tiết có ý chơi hấn.

“Nha đầu, ngươi đang mang hài tử không nên nói chuyện trái lương tâm ah, ta sao có thể là người quái dị được chứ?”

“Lão già chết tiết, ngươi dựa vào cái gì mà dám trộm y phục của đại ca ta?”

“Nha đầu ngươi nói chẳng lẽ ta cạo râu rồi phong thái không nhẹ nhàng ư?”

“Lão già chết tiết, ngươi mặc quần áo của đại ca ta, ngươi có biết là ở trên người một lão già không có răng như ngươi chẳng khác nào cưa sừng làm nghề không? vô sỉ”

“Nha đầu ngươi nói chẳng lẽ ta thực sự không đẹp trai, không mê người ư?”

“Lão già chết tiết, ngươi mau đem quần áo của đại ca ta giặt cho sạch rồi trả lại ta để ta đem đi ném”

“Nha đầu, ngươi đã muốn ném sao còn bắt ta phải giặt sạch?”

“Lão già chết tiết, ngươi không biết đại ca ta thích sạch sẽ sao, quần áo ngươi đã mặc qua sao còn có thể để cho hấn mặc, có muốn ném thì cũng phải tẩy sạch mùi mồ hôi của ngươi đã”

“...”

Thỏ huyết!

Ta là trung niên mỹ thúc thúc có được không. Móa

Lão già chết tiết cùng thai phụ đầu võ mồm, bên kia đội hình cầu vồng vừa gặm hạt dưa vừa xem náo nhiệt.

Mộ đại gia vẫn điềm nhiên ngồi một bên uống trà.

Đặt chén trà xuống, Mộ Thiên Sơn mới nhướn mắt, khỏe miệng âm nhu cười nói “lão già chết tiết, ngươi mau thay ra cho ta, bày đặt ăn diện như vậy là muốn vào cung diện thánh hay sao?”

Bách Quái đột nhiên bày ra thần sắc nghiêm túc nói với Mộ Thiên Sơn “không tệ”, dừng một chút, thần tình càng thêm nghiêm nghị nói tiếp “lúc này là thời điểm mấu chốt quốc gia tồn vong, Sơn nhi, ngươi theo ta tiến cung một chuyến đi”

Mọi người cùng đổ mồ hôi lạnh, run rẩy không thôi.

Chỉ vì cách xưng hô kia, “Sơn nhi” ah

Mộ Thiên Sơn nhướn mày hỏi: “Ta vì sao phải theo ngươi tiến cung?”

Bách Quái nghĩ nghĩ rồi nói “tiểu Cửu, ngươi trả lời ta một vấn đề trước đi, ta suy nghĩ rất lâu, thực rất muốn hỏi ngươi, ngươi từ khi nào thì bắt đầu hoài nghi thân thể của mình? Ta đã tự giác dùng râu ria che lấp mỹ mạo của mình, cũng không toát ra một chút quý khí quý tộc ah, ngươi làm sao phát hiện ra mình là nhi tử của hoàng đế chứ?”

Mộ Thiên Sơn ha ha cười cười, nói “ người cho rằng cạo râu xong, ngoài trừ lộ ra mấy nếp nhăn thì có được nửa phần quý khí vương tộc sao? sơ hở của người chính là người đã đem từ la ngọc bội đưa cho ta”

Bách Quái đưa tay hung hăng đánh vào trán mình “ moa nó, đầu óc y như con lừa, sao lại quên chuyện này chứ. Quá chủ quan rồi, khi người còn bé rất đang yêu mới cao hứng đưa cho người, lại quên mất ngọc bội kia người bình thường không thể nào có ah”

Đội hình cầu vòng giận dữ quát “ lão già chết tiệt, người thật bất công, bọn ta khi còn bé không đáng yêu sao? người lại chỉ cho mình hấn, còn nữa, người đầu óc không phải y như con lừa mà còn lừa hơn cả con lừa, chính xác là đầu lừa óc heo ah”

Bách Quái nhảy vọt lên, ra sức đập đội hình cầu vòng, vừa đập vừa mắng “ nghiệt đồ”

Trong cuộc sống, ở đâu có áp bách thì ở đó có phản kháng, ở đâu có đập người khác thì ở đó cũng bị người khác đập ah. Bộ áo gấm trắng nõn trên người Bách Quái lúc này chỉ chít vết chân, Thu Dịch Phi nhìn thấy đau lòng, la to “ đừng đập, đó là quần áo của đại ca ta, đập lên mặt hấn á”

Bịch! Ngã sấp xuống!

Mẹ nó, đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà mà.

ầm ĩ qua đi, Bách Quái lại nói với Mộ Thiên Sơn “ tiểu Cửu, cùng ta tiến cung đi”

Mộ Thiên Sơn dậm dậm hỏi “ lý do”

Bách Quái thở dài, nói: ” tiểu Cửu ah, ta biết làm như vậy đối với người không công bằng cũng đã làm khó người nhưng không phải bắt đắc dĩ ta sẽ không kêu người tiến cung. Cha người đúng là có chút không đúng với mẹ người, có chút không đúng với ta, cũng có chút không đúng với người, tóm lại với một nhà ba người chúng ta thì có nhiều chút không đúng...ah, phi, ai cùng một nhà với người, ý ta là hấn tuy có phạm sai lầm nhưng nếu biết thay đổi lại là chuyện tốt, chúng ta cũng không thể cứ mãi trách cứ hấn mà không cho hấn sửa sai, không cho hấn nhận thức chân tình chân ái, đúng không?”

Mọi người bức bối vô cùng, Thu Dịch Phi kìm lòng không được dùng tay ngăn chặn lỗ tai của mình

Nghe nữa thì chắc sẽ bị nhũn não.

Lão bất tử kia so với đường ca còn ngốc hơn.

Mộ Thiên Sơn cau mày, đưa tay cắt ngang “ nói chủ đề chính đi”

Bách Quái thấy Mộ Thiên Sơn đã mất kiên nhẫn thì vội thở gấp một hơi, suýt chút nữa là hụt hơi mà chết rồi “ là thế này, Lăng quốc cùng Chí Tôn lâu và phụ tử Ưông Uyên cấu kết nhau, ý đồ đánh chiếm Mẫn quốc ta, chúng ta là hoàng tộc Mẫn quốc, sao có thể ngồi yên không quan tâm”

Nói xong, bịch! Ngã xuống đất!

Thiếu hơi ah...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: CỬU TIÊN TỬ TỰ HỘI

Hoàn hồn, Bách Quái lại tiếp tục khuyên bảo Mộ Thiên Sơn “ vốn Mẫn quốc chúng ta cũng người đông thế mạnh, đối với hai thế lực gà mờ kia cũng không quá đề ý nhưng mà chuyện xấu lại phát sinh từ trong nhà ah, Ưông Uyên, Ưông Chiến Thắng lại mưu toan làm phản, mà mẹ nó chứ, bọn chúng lại nắm hết một nửa binh lực của Mẫn quốc ah”

“Cho nên tình hình trước mắt, nếu Thiên Khuyết cùng ta không giúp triều đình thì giang sơn Mẫn quốc chắc sẽ phải đổi cho họ khác làm chủ rồi. Tiểu Cửu ah, ta biết người đối với cha mình là gia hận nhưng mà so với quốc thù trước mắt thì gia hận chỉ như mây bay mà thôi. Thúc thúc hi vọng người suy nghĩ thật kỹ, có nên tạm gác bỏ ân oán cá nhân mà cùng chung lưng đối phó với kẻ thù bên ngoài trước không, người nói đi”

Mọi người lại một lần nữa vì những lời của Bách Quái mà mờ mịt.

Thúc thúc

Như thế nào lại nói chuyện, xưng hô quy củ như thế chứ?

Mộ Thiên Sơn vẫn bình chân như vại, khoan thai uống trà, đòi Bách Quái nói xong mới cười lớn đáp lại “lời của người nghe ra cũng có chút đạo lý, quay đầu lại, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ”, nói xong mặt mũi tràn đầy ôn nhu nói với thê tử bảo bối “Thu nhi có mệt hay không?”

Thần sắc khác biệt làm cho Bách Quái tức muốn lộn ruột, nộ khí đằng đằng nói “tiểu Cừu, người cân nhắc thế nào?”

Mộ Thiên Sơn nhướn mày, quỷ mị nói “lão già chết tiệt, người lại chê mình sống quá lâu sao”

Khí thế hùng hăng của Bách Quái bị tiêu diệt hơn phân nửa, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Mộ Thiên Sơn, lộ ra vẻ ủy khuất và vô tội, lúng túng nói “không...không phải...là người nói ah...người sẽ quay đầu lại...suy nghĩ, thế nhưng vừa rồi người quay đầu lại là nói chuyện với nha đầu kia ah...đã quay đầu lại lần nữa, vậy người cân nhắc thế nào rồi?”

Đội hình cầu vòng nghe sư phụ nói xong thì không lên tiếng, cùng lấy tay áo che mặt.

Quá mất mặt rồi. Lão bát tử kia trong đầu có chứa chút não nào không?

Thu Dịch Phi hữu khí vô lực nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, ta có chút mệt mỏi, chúng ta mau vào phòng nghỉ đi” còn tiếp tục thì bao bảo nhất định không nhận được lão già chết tiệt này mà chui ra sớm mất.

Thật sự...rất có lực sát thương ah

Trở lại trong phòng, Thu Dịch Phi hỏi Mộ Thiên Sơn “đại ca, người nói Chí Tôn lâu đến tốt cùng có địa vị gì? Trước kia nghe người ta nói Chí Tôn lâu là bá chủ một phương, tuy kêu là lâu nhưng thật ra so với vương hầu cũng không khác biệt lắm, mặc kệ nó có lai lịch thế nào thì ta cũng không hiểu vì sao bọn họ lại muốn tạo phản ah”

Mộ Thiên Sơn diu Thu Dịch Phi ngồi ở trước giường, nhẹ giọng nói với nàng “Chí Tôn lâu sở dĩ dám xưng mình là Chí Tôn vì trăm năm trước nơi đó không chỉ là một tòa thành mà kinh đô của một vương triều, Từ Hà vương triều, Mẫn quốc chúng ta bây giờ khi đó chỉ là một tiểu quốc phụ thuộc vào Từ Hà quốc mà thôi”

“Trăm năm trước, Từ Hà quốc vì hoàng tộc tranh quyền đoạt vị mà không quan tâm tới việc trị quốc nên ngày càng suy yếu, khi đó tiểu quốc Mẫn quốc lại trở nên cường thịnh, chiếm được thiên hạ, tuy rằng không bị diệt quốc nhưng từ một đại quốc Từ Hà quốc liền trở thành thuộc địa”

“Nhiều năm trôi qua nhưng hậu nhân của vương tộc Từ Hà quốc vẫn không nuốt trôi con tức bị người ta chiếm mất giang sơn, cho nên ta nghĩ, bọn hán chưa từng từ bỏ ý định phục quốc”

Thu Dịch Phi nghe những lời của Mộ Thiên Sơn xong thì trên mặt có chút lo lắng.

Mộ Thiên Sơn đưa tay khẽ vuốt hai hàng lông mày đang chau lại của ái thê, ôn nhu nói “Thu nhi đang nghĩ gì?”

“Đại ca, từ lúc ở Vĩnh Viễn thành, người không phải vẫn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của cha ta sao? không biết gần đây cha ta đang làm gì?”

Mộ Thiên Sơn cho rằng Thu Dịch Phi nhớ nhà, không để ý nói “cha người gần đây vẫn ở trong Thu Dương trang, chưa từng ra ngoài. Thu nhi có phải nhớ nhà không? nếu là vậy thì đợi người sinh xong, đường tốt thân thể rồi đại ca liền cùng người về nhà mẹ đẻ một chuyến

Thu Dịch Phi lắc đầu, hai hàng lông mày cau càng chặt hỏi tiếp “đại ca, cha ta, hán...hán buổi tối có cùng ngủ với hai mẹ kế của ta không?”

Mộ Thiên Sơn đang muốn trả lời lúc, trong lòng suy nghĩ lại những lời Thu Dịch Phi nói thì rừng mình đáp “thám tử có đề cập tới chuyện này, cha người mấy tháng quá vẫn một mình ngủ trong thư phòng, chưa từng ngủ cùng hai mẹ kế của người, ta vẫn cho rằng hán thanh tâm quả dục, Thu nhi, hôm nay người hỏi như vậy làm cho ta cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái”

Hai người nhìn nhau, trầm mặc không nói nên lời.

Một lúc sau, Mộ Thiên Sơn như suy nghĩ thông suốt, cất giọng nói “thật bản lĩnh, có thể che giấu được thám tử của Thiên Khuyết cung ta” dừng một chút, ngạc nhiên nhìn Thu Dịch Phi hỏi “nhưng mà Thu nhi làm sao phát hiện ra, người trong Thu Dương sơn trang là người khác dịch dung thành cha người?”

“Đại ca, ta muốn nói với người một chuyện” Thu Dịch Phi thờ dãi nói “người còn nhớ lúc ở Vĩnh Viễn thành chúng ta đã gặp qua nữ tử bạch y dung mạo tuyệt sắc không?”

Mộ Thiên Sơn nhẹ nhàng gật đầu: “đương nhiên là nhớ” lúc đó hán còn giận dữ với nàng một trận ah, đương nhiên nếu không có vậy thì nửa đêm cũng không làm cho nàng trống trơn mà sờ sờ ôm ôm ah

“Đại ca, chuyện này vốn ta nên sớm nói cho người biết, như sau khi ta trở về, sư phụ cùng đội hình cầu vòng vẫn luôn ồn ào làm cho ta quên đi” Thu Dịch Phi mở to mắt nhìn Mộ Thiên Sơn “nữ nhân áo trắng chúng ta nhìn thấy vẫn một mực không lên tiếng không phải nàng là người câm, mà thực ra nàng vốn không phải là nữ nhân, là do nam nhân giả trang đó” dừng một lát thờ dãi nói “mà người nam nhân này cũng chính là lâu chủ Chí Tôn lâu Vân Tổ”

Ánh mắt Mộ Thiên Sơn trở nên ngưng trọng, nặng nề nói “nói vậy cha người cũng là người của Chí Tôn lâu”

Thu Dịch Phi tràn đầy ngưỡng mộ nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ đại ca, ngươi thật là lợi hại, sao ngươi biết?”

Mộ Thiên Sơn được tiểu nương tử ngưỡng mộ thì trong lòng thoải mái không thôi, nhìn không được mà tươi cười, ôn nhu nói “ xâu kết chuyện trong hội hóa trang ngày đó ở Vĩnh Viễn thành cùng những gì ngươi nói thì có thể tóm tắt lại là Vân Tổ và cha ngươi lợi dụng hội hóa trang để trao đổi tin tức tình báo quan trọng hoặc là bố trí hành động gì đó, nếu ta đoán không lầm thì cha ngươi là gia thần của Chí Tôn lâu ah”

Thu Dịch Phi sâu kín nói: “Đại ca ngươi nói, thật sự là không sai chút nào, cha ta đúng là gia thần của Chí Tôn lâu”

Nhớ tới những lời Vân Tổ và Thu Vạn Niên đã nói với nhau ở Chí Tôn lâu, bọn họ luôn nhắc nhở đôi phương không được đối xử tốt với nàng, nàng chỉ là con cờ dùng để đối phó với Mộ Thiên Sơn thì trong lòng lại ê ẩm

Người xem nàng như cái máy rút tiền lại chính là cha nàng ah

Mộ Thiên Sơn nhìn trên mặt thê tử bỗng hiện ra thần sắc cô đơn, chợt nghĩ nàng bị bắt tới Chí Tôn lâu có thể có công rất lớn của cha ruột nàng, Thu Vạn Niên nhất định là giữ một vai trò rất trọng yếu.

E là Vân Tổ sau khi tự mình tới Vĩnh Viễn thành, lại chịu hạ mình giả làm nữ nhân để gặp Thu Vạn Niên thì khi đó hai người cũng đã đánh chủ ý lên hấn và nàng rồi.

Mộ Thiên Sơn hai mắt hí lại nói “ ta đem phần lớn tinh lực của Thiên Khuyết cung đều đặt ở hoàng cung, thành ra đã khinh thường năng lực của Chí Tôn lâu” Ôm Thu Dịch Phi vào lòng, khẽ vuốt ve an ủi nàng vì cha không không thương mà cảm thấy cô đơn “ dịch dung thuật có thể lừa được thám tử của Thiên Khuyết cung ta thì chỉ có thể là Dịch Dung Thiên vương hoặc đệ tử của hấn mới có thể làm được, xem ra vương gia Lăng quốc kia đã sớm ần vào Mẫn quốc”

Thu Dịch Phi ngẩng đầu lên nhìn Mộ Thiên Sơn nói: “Không chỉ có vậy. Đại Bảo giả kia chẳng những ần vào Mẫn quốc mà hấn thường xuyên qua lại Mẫn quốc, còn ần vào trong Chí Tôn lâu, hấn cùng Vân Tổ đã định ra hiệp nghị liên minh đó”, nói tới đây Thu Dịch Phi lại đem tin tức đội quân tình báo vệt ngày đó cung cấp kể lại cho Mộ Thiên Sơn nghe.

Mộ Thiên Sơn sau khi nghe xong không khỏi cảm khái nói: ” chín con vệt này thực sự là hiếm có, tiếc là không thể mang chúng cùng nhau đi” hèn chi thê tử của hấn trước khi rời đi còn nói với nữ tử tên Lạc Y là giúp nàng nuôi chim

“Cha ngươi năm hai mươi mấy tuổi đã tạo lập tên tuổi trong võ lâm, sau hấn lại cưới hai nữ nhi của Uông thừa tướng thì địa vị càng thêm vững chắc, hấn làm tất cả cũng vì mưu đồ phục quốc, hấn muốn xúi giục võ lâm cùng triều đình đối phó với hoàng tộc Mẫn quốc”, dừng lại một chút lại phân tích tiếp “ nhưng hấn lại đem tỷ muội các ngươi gả cho thái tử cùng các vương gia, không thể không nói cha ngươi là người mưu tính rất sâu xa”

Một khi đánh nhau, có thể thông qua chúng nữ nhi cử động những người kia đào ngũ là tốt nhất; có thể dựa vào thân phận quốc trọng mà tùy ý đi lại trong hoàng cung thì cũng thu thập được rất nhiều tin tình báo rồi.

Thu Dịch Phi lại thở dài

Thì ra không chỉ có nàng, các tỷ muội nàng cũng vậy, trong mắt cha nàng thì bọn họ chẳng qua chỉ là công cụ để lợi dụng mà thôi.

Hắn có thể chết trung thành với thiếu chủ nhưng lại không có tình thương đối với cốt nhục thân sinh của mình.

Chẳng lẽ chỉ biết cù cung tận tụy cho chủ tử, một lòng tranh đoạt giang sơn mà không nghĩ tới chuyện quan tâm tình thân, bảo vệ gia đình sao?

Thu Dịch Phi trong lúc nhất thời, cảm thấy rất chua xót.

Trước kia biết là cha không thương nàng, lúc đó nàng còn cho rằng hấn thương yêu các tỷ muội, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện ra hấn chẳng yêu thương ai hết.

Hít hít mũi, thanh âm của Thu Dịch Phi nồng đậm cô đơn và ảm đạm, hai mắt mờ lệ nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ hấn là hậu nhân của Từ Hà quốc, lại hết lần này tới lần khác tạo ra chúng ta là người Mẫn quốc. Hấn từ đầu đến cuối chỉ có một mục tiêu là phục quốc, còn ta tuy trong thân thể có dòng máu của hấn nhưng trái tim trong ngực ta lại thuộc về Mẫn quốc, nếu Chí Tôn lâu và Mẫn quốc thực sự đánh nhau, ta sẽ là người của Từ Hà quốc hay là của Mẫn quốc? thì ra lập trường của một người cũng có lúc hỗn loạn như vậy”

Nhìn vẻ mặt bi thương của Thu Dịch Phi, trong lòng Mộ Thiên Sơn càng thêm nồng đậm thương tiếc, ôm chặt tiểu thê tử vào ngực, nhẹ giọng nói “ Thu nhi không cần nghĩ nhiều như vậy, ngươi chỉ cần nhớ rõ bốn chữ: xuất giá tòng phu là tốt rồi”

“Xuất giá tòng phu!” Thì thảo lập lại bốn chữ này một lần nữa, Thu Dịch Phi dần cảm thấy vui vẻ hơn.

Rốt cuộc cũng tìm thấy ánh sáng cuối đường hầm rồi.

Xuất giá tòng phu!

Ngày hôm sau, Thiên Khuyết cung ngoài ý muốn có thêm hai người.

Thu Dịch Phi vừa rời giường, ăn xong điểm tâm, còn chưa kịp uống trà thì cửa đã bị đội hình cầu vòng mở ra.

Đội hình cầu vòng nước mắt lưng tròng nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ sư đệ, mau đưa cốc chủ Bách Hoa cốc kia trở về đi, nhanh lên”

Thu Dịch Phi hiểu kỳ hỏi “ gọi nàng làm gì?”

Đội hình cầu vòng “ vẽ tranh”

Tiểu nương tử lại hỏi: “Vẽ tranh? Mà vẽ cái gì?”

Đội hình cầu vòng lại đáp “ vẽ tranh chân dung”

Tiểu nương tử sáng giọng mắng “ các ngươi có thể một lần nói toàn bộ sự việc không, hỏi một câu đáp một câu, không thoải mái tí nào” có phải là nam nhân không?

Cam cầu vòng lại làm người phát ngôn “đại mỹ nữ của Bách Hoa cốc kia sau khi được ba danh sư chỉ điểm thì cũng có chút khả năng vẽ tranh. Cửu đệ muội, ngươi biết không, Hồng sư huynh và Hắc sư đệ ta đã quay về Thiên Khuyết cung rồi. Hahahaha Cửu tiên tử bọn ta rốt cuộc cũng tụ họp đông đủ. Hahahaha, ngươi nói thời khắc ý nghĩa như vậy sao không thể lưu lại kỷ niệm được chứ, cho nên mới muốn đại mỹ nữ kia tới vẽ tranh cho bọn ta, hahahaha”

Thu Dịch Phi giờ tay lên, bắt đầu đi ôm lấy đầu.

Ta phi. Cửu tiên tử? nghe mà hết hồn. Không biết kẻ thiếu đầu óc nào nghĩ ra, không muốn để cho người ta sống sao?

Mộ Thiên Sơn xuất hiện bên cửa ra vào, lạnh giọng nói “ bọn hán tại sao lại trở về?”, thấy vẻ mặt Hắc cầu vòng đằng đằng sát khí thì nhin không được mà tươi cười trêu chọc “ sao vậy? còn muốn Thiên Khuyết tâm kinh của ta sao? Hắc sư huynh”

Hồng cầu vòng vung tay áo lớn tiếng nói “ Tiểu Mộ,ngươi đừng trêu chọc hán nữa. Chúng ta đều là đồng môn, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, khi còn bé không thấy trưởng thành lại gặp, nào có giận nhau quá một đêm, chẳng qua là thừa dịp ngươi độ công mà đùa giỡn chút thôi, chúng ta đều là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa mà, mọi người quên hết chuyện không vui đi, gia hòa vạn sự hưng ah”

Thu Dịch Phi nhin không được khoe miệng co giật...

Tiểu tử này sao so với lần đầu gặp mặt lại thay đổi nhiều như vậy chứ? Là bị ai ám vào hay bị cái gì kích thích mà thành ra như thế?

Hắc y nhân nhìn Mộ Thiên Sơn lạnh giọng khế nói: “Hừ! Ai mà thèm!”

Mộ Thiên Sơn thoải mái cười cười, nói ra: “Chỉ sợ, ngươi có muốn cũng không có tác dụng gì đâu ah”

Hắc cầu vòng nghe Mộ Thiên Sơn nói xong thì không thể ẩn nhẫn được nữa, hai mắt sung huyết, thẳng tiến phòng của Bách Quái, vừa đi vừa hét “ lão già chết tiệt, ta giết ngươi”

Thu Dịch Phi ngạc nhiên hỏi “ xảy ra chuyện gì vậy?”

Hồng cầu vòng “ hán đã bị kích thích”

=_|||

Cái rắm, thực ra nàng mới là người bị kích thích đây nè.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: CỬU TIÊN TỬ TRẬN

Thu Dịch Phi nhấn nại hỏi tiếp “ hán đã bị cái gì kích thích?”

Cam cầu vòng lại lẹ miệng nói “ ta biết rõ nha, ta biết rõ. Ta vừa mới đọc được tin sư phụ gọi cho Hắc sư đệ, là như vậy, lão già chết tiệt quá mức bất công, hán dạy võ công cho chín bọn ta nhưng chỉ có sư đệ mới có thể luyện Thiên Khuyết tâm kinh, nếu bọn ta mà luyện thì ai luyện sẽ bị đứt ruột đứt

gan, người nào luyện sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, người nào luyện sẽ không không chế được tiểu tiện ah”

Thu Dịch Phi nhin không được kêu lên: “Ác như vậy!” đây là Thiên Khuyết tâm kinh ấy ư, là nhiễm bệnh thần kinh thì có.

Cam cầu vòng lại tiếp tục khua tay múa chân nói “ cũng không có thể, lão già chết tiết thiếu đạo đức, sợ bọn ta tranh giành Thiên Khuyết tâm kinh với sư đệ nên từ nhỏ đã điểm quái huyết của bọn ta, làm cho bọn ta lớn lên không thể luyện được. Hừ, lão già chết tiết, quá mức bo che, đối xử với đại chất tử và hài tử nhạt được từ đồng rác ra quá khác biệt, thật làm cho người khác khinh bỉ mà”

Thu Dịch Phi nhin không được thăm nghĩ: móa, cô nãi nãi ta nửa đời người rồi cũng không được cha ruột cùng thân tỷ muội chào đón đây.

Thu Dịch Phi tập trung tư tưởng suy nghĩ lại suy nghĩ, cảm thấy có gì đó là lạ, về sau rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề, liền hỏi “ các ngươi đều không luyện được Thiên Khuyết tâm kinh sao lúc trước còn cô sống cô chết mà giành với đại ca ta?” còn suýt nữa lấy mạng của cô nãi nãi ta, hừ, có gì đó bất thường.

Cam cầu vòng vô cùng phẫn nộ nói “ con mẹ nó chứ, giận hết sức rồi. Cứu đệ muội không biết đâu, lão già chết tiết không có nói cho bọn ta biết là bọn ta không luyện được Thiên Khuyết tâm kinh, còn cười vui khi thấy bọn ta tranh giành nhau”

Thu Dịch Phi có chút ngạc nhiên nói: “Hắn không phải nghĩ đám các ngươi đánh không lại đại ca ta, cho nên chắc chắn các ngươi sẽ không đoạt được tâm kinh vì vậy mới không nói chuyện đó cho các ngươi biết?”

Cam cầu vòng dẫn đầu đội hình cầu vòng bất bình lên tiếng “ hắn đúng là không có đầu óc nên mới nghĩ vậy, còn nói nếu thực sự bọn ta có đoạt được thì tới lúc đó nói cho bọn ta biết cũng không muộn”

“Thế nhưng mà khi đó vạn nhất các ngươi đã ruột gan đứt từng khúc, tẩu hỏa nhập ma, đại tiểu tiện không không chế rồi, thì làm sao bây giờ?” Thu Dịch Phi thật sự không cách nào đoán được tâm tư biến thái của Bách Quái.

Cam cầu vòng nước mắt ròng ròng, bi thương vô hạn nói “ hắn nói, hắn vậy mà dám nói vậy cũng tốt, hắn còn chưa nghiên cứu chuyện luyện Thiên Khuyết công mà bị nhiễm bệnh, nếu có ai vì thế mà bị bệnh thì là cơ hội để hắn nghiên cứu cách trị liệu” bọn ta trở thành chuột bạch cho hắn thí nghiệm ah.

=_|||

Thu Dịch Phi không thể không cảm thán: lão già chết tiết thật sự là kỳ sư nhân gian ah

Hồng cầu vòng đột nhiên ồ một tiếng rồi vung tay áo, nghiêng đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, ngạc nhiên hỏi “ sư đệ, ngươi làm sao mà biết được chúng ta không thể luyện Thiên Khuyết tâm kinh?”

Vừa rồi rõ ràng hắn kích thích tiểu Hắc, ý tứ chỉ là: cho dù ta có đưa Thiên Khuyết tâm kinh cho ngươi thì ngươi cũng không có cách nào luyện được a, ngươi căn bản không thể luyện được, ngươi chỉ có thể luyện đánh rắm ah.

Mộ Thiên Sơn thanh thoi uống trà, nói: “Ta bất quá là chặn bỏ câu đùa thư của lão già chết tiết gọi cho các ngươi mà xem lên thôi”

Thu Dịch Phi mở to hai mắt, vô cùng tò mò hỏi “ đại ca, trên thư viết cái gì?”

Mộ Thiên Sơn giương cảm hướng về phía Hồng cầu vòng nói “ thư ở trên người hắn, Thu nhi muốn biết thì hỏi hắn đi, nếu như hắn không chịu thì ngươi kể lại chuyện ngày đó các ngươi luận võ cho đám người kia nghe”

Hồng cầu vòng nghiêng răng, run lấy bầy

Cái rắm. Rõ ràng là uy hiếp. Tuyệt đối đúng là uy hiếp. Tuyệt đối đúng là uy hiếp trắng trợn. Một đại nam nhân lại thua một tiểu nha đầu là chuyện đại sỉ nhục, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài ah.

Cam cầu vòng bắt được tin liền hô to “ chuyện gì, chuyện gì?”

Hồng cầu vòng liền nhào lên, ngăn chặn đám người nhiều chuyện, đưa tay sờ lưng tung trong ngực như muốn tìm gì đó, hồi lâu đưa cho Thu Dịch Phi nói “ cho ngươi, cho ngươi, cực kỳ tự nguyện mà cho ngươi, nhớ rõ, chuyện gì cũng không được nói, biết chưa?”

Thu Dịch Phi cười hắc hắc, tiếp nhận thư, từ từ xem

Ái đồ Tiểu Hồng:

Đã lâu không gặp, ngươi được không? mau quay lại bên sư phụ đi, sư phụ rất nhớ ngươi.

Ah đúng rồi, ta bây giờ đang ở Thiên Khuyết cung, đừng sợ, ta biết rõ ngươi trước kia đánh nhau với tiểu Cửu, nhưng không sao, có ta ở đây, ngươi cứ yên tâm quay về, có ta làm chỗ dựa, tiểu Cửu sẽ không dám động tới ngươi, hắn cũng lắm là chỉ động tới ta đang ngăn trước người ngươi thôi.

Ta biết các ngươi vì chuyện tranh đoạt Thiên Khuyết tâm kinh mà hoan náo, tiểu Hồng, ta nói cho ngươi biết, thực ra cái kia các ngươi không thể luyện, không biết ngươi có còn nhớ không, khi các ngươi còn nhỏ ta đã điểm huyết các ngươi, làm cho tám sư huynh đệ các ngươi vật vã suốt ba ngày mà tiểu

Cứu lại không việc gì không? cho nên công phu này chỉ một mình hấn mới có thể luyện, nếu các ngươi luyện thì, hahaha, ta cho các ngươi biết, các ngươi sẽ đứt ruột từng khúc, tẩu hỏa nhập ma, đại tiểu tiện không thể khống chế ah. Hahaha

Sau khi nghe xong có phải vui vẻ lắm hay không? bởi vì vấn đề ngăn cách giữa ngươi và tiểu Cửu đã được ta cởi bỏ, sau này các ngươi không còn vấn đề gì nữa rồi. Mà đã không còn vấn đề gì thì mau trở về đi, chúng ta hảo hảo đoàn viên với nhau ah.

Ta chờ ngươi trở về nha.

Tiểu Hồng, ngươi mau trở lại! Bọn chúng ta đợi ngươi về nhà ăn cơm!

Sư phụ yêu quý của ngươi”

Cái này không phải là thiên thư mà chính là thiên lôi ah.

Thu Dịch Phi vịn tường hỏi: “Hắn gọi ngươi trở về, làm gì vậy nha?”

Hồng cầu vòng nhìn cái bụng tròn vo của Thu Dịch Phi, hiếu kỳ hỏi “ngươi ăn cái gì mà bụng thành như vậy? xem bụng ngươi to như thế, đáng người hiện tại cũng trở nên xấu đi, tương lai ai thèm cưới ngươi, mau giảm béo đi”

Thu Dịch Phi há miệng thở dốc, bày ra vẻ ác khí nói “ngày đó, ta và ngươi ở thôn vắng lượn vô...”

Còn chưa nói xong, Hồng cầu vòng đã gào lên cầu khẩn “câm miệng, mau câm miệng cho ta, không được nói, ta đã lấy ta và ngươi lấy ngươi, đã thành giao như vậy a”

Thu Dịch Phi “Hừ” một tiếng nói ra: ” ăn nhiều cơm lắm sao, có sức nói nhảm như vậy, làm gì có một chuyện mà phải nói tới hai lần”

Còn chưa nói xong đã thấy sắc mặt của Mộ Thiên Sơn rất khó coi.

Trâu bò đại gia khuôn mặt âm nhu, trong tròng cười mang theo vẻ lạnh lùng nói “ Hồng sư huynh, Thu nhi là thê tử của ta, nếu ngươi muốn lấy nàng, vậy ta cho ngươi luyện Thiên Nguyệt tâm kinh nha”

Hồng cầu vòng suýt thổ huyết.

Hắn chọc trúng ai chứ. Vừa về tới nơi đã lần lượt bị hết người này tới người khác khi dễ. Đại mỹ gia cứ tưởng như hắn thêm lấy tâm can bảo bối của hắn lắm vậy, nhìn như thế làm gì. Hừ, có gì hay đâu, lão tử ta đi ah.

Vừa lau nước mắt vừa phi thân bay lên rồi lại bịch một tiếng rơi xuống, nằm úp sấp trên mặt đất.

Ngoài cửa Bách Quái vừa kéo Hắc cầu vòng mặt đầy vết bầm, vừa nghênh ngang đi vào, cười nói “ muốn đi? Sao có thể dễ như vậy, đã bị ta lừa trở về rồi thì ai cũng đừng hòng đi. Người nào đi ta sẽ làm cho kẻ đó ruột đứt từng khúc, tẩu hỏa nhập ma, đại tiểu tiện không khống chế”

Cam cầu vòng vẫn cố vớt vát “ ngươi khi dễ bọn ta không có năng lực, có bản lĩnh thì nói với sư đệ đi” hắn không đánh ngươi không đẹp không lấy tiền ah.

Bách Quái hung ác nói: “Ta thích vậy thì sao? ta chỉ có thể thu thập các ngươi thì đã sao? ta cam tâm tình nguyện ah”

Thu Dịch Phi bị mọi người huyền não làm choáng váng không thôi, yếu ớt hỏi “ lão già chết tiệt, ngươi đến tốt cùng muốn làm gì?”

Bách Quái liền nhảy lên ghế, mắt nhìn xa xăm, đầu ngẩng cao, một tay đặt lên chỗ trái tim nói “ quốc gia hưng vong thất phu hữu trách, giờ là lúc sống còn của đất nước, chỉ cần mỗi một người đều bày tỏ lòng yêu nước thì Mẫn quốc sẽ bình yên. Ta gọi bọn hắn trở về là muốn bọn hắn bảo vệ đất nước”

Lời vừa dứt, vô số giấy thổi đã ném về phía hắn.

“Bảo vệ cái đầu ngươi, ăn nói lung tung”

“Ngươi là hoàng tộc, bảo vệ hoàng cung là chuyện của ngươi, còn bọn ta là nhặt được từ trong đồng rác về nên bọn ta sẽ đi bảo vệ đồng rác”

“Đập chết lão già chết tiệt nói như khurou đi”

“Không đập chết ngươi thì cũng làm thôi chết ngươi, coi ngươi có đắc chí được nữa không?”

“Ah ~~~~~ ờ ~~~~~ ác ~~~~~”

Thu Dịch Phi vừa xem nào nhiệt, vừa nói “ các ngươi, các ngươi quá đáng quá, biết rõ chân mình thối còn cời giầy ra”

Mộ đại gia đứng đỉnh nói “ rồng trên trời và giun dưới đất nếu không ở cùng một chỗ thì không biết phân biệt xinh đẹp khác biệt thế nào”

Đội hình cầu vòng chân thành nói “ sư đệ, đừng lo, chúng ta không chê ngươi đâu”

Ngậm thuốc dưỡng thai trong miệng Thu Dịch Phi liền hi sinh anh dũng, từ miệng nàng về lạ với đất mẹ thân yêu.

Nàng cứ tưởng rằng trong thiên hạ mình là người tốt nhất, cũng không hề nghi tướng công nhà mình, nhưng bây giờ nàng mới ngộ ra kỳ thật cả đám đồ đệ Thiên Khuyết cùng đều chung một bệnh, tự kỳ tập thể ah.

Thần ah, lão thiên gia ah, Quan Âm Bồ Tát ah, Phật Tổ Như Lai ah, bọn hần rốt cục là tự tin tới mức nào nữa đây.

Về hình lưu niệm cho thấy Mộ đại gia và đội hình cầu vòng xác định giai cấp rất rõ ràng, kiên quyết không làm lãng phí lương thực, không để ăn nhiều mà đầu óc không phát triển: đám bọn họ thân cận quá.

Bách Quái tấm lòng yêu nước son sắt, dốc hết tâm sức nghiên cứu ra trận pháp Cửu tiên tử phong vân một cõi định cần khôn để đối địch.

Bách Quái nói: “Bộ này trận pháp đừng nhìn chỉ có chín người mà chê, hahaha, luyện tốt rồi thì uy lực vô cùng, mỗi người có thể tương đương với chín trăm, chín ngàn, thậm chí chín vạn cá nhân, cái kia có thể nói là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông. Hahahah, chín người đánh phối hợp, uy lực vô song ah”

Lão già chết tiết để cho chín đồ đệ của mình trần trần nhưng hần không để ý tới một chuyện, lại là chuyện quan trọng nhất, đó là đại chất tử nhà hần tuyệt đối sẽ không tham gia vào cái trận pháp điên khùng của hần.

Vì không để tâm huyết trôi sông, Bách Quái cắn răng, chau mày, dùng sức đánh rầm một cái nói “móa, tiểu Cửu không luyện thì lão tử ta luyện với các ngươi, vậy là đủ chín người. Lão tử không tin, người sống còn có thể vị nghẹn nước tiểu mà chết không thành”

Đội hình cầu vòng tỏ ra khinh bỉ đối với sự hi sinh quên mình của Bách Quái “móa, lão già chết tiết, ngươi đừng giả bộ nai tơ có được không, mặt đã một đồng nếp nhăn còn suốt ngày muốn theo một đám thanh niên tuổi trẻ chúng ta lăn lộn, thật xấu hổ thay cho ngươi”

Lập trường bất đồng, chín tên điên lại xông vào cẩu xé nhau, cuối cùng cả chín đều thương tích đầy người, mà phu thê Mộ đại gia ở ngoài lại cảm thấy vui sướng mà cảm thán rằng

Cuộc sống thật tươi đẹp.

Có thời gian để trò chuyện.

Lại có chín tên điên mỗi ngày mua vui.

Chín tên điên nhóm: đội bọn họ dường như thương xong, Bách Quái sẽ bắt đầu huấn luyện bọn họ bây giờ.

Vừa lúc mới bắt đầu, tám cầu vòng phi thường biếng nhác, sau chỉ vì một câu của Bách Quái mà điên cuồng tập luyện.

Bách Quái rất chân thành nói: “Các ngươi biết hay không, luyện xong trận này là có thể thành vô địch thiên hạ ah, chín chúng ta tập hợp lại thì tiểu Cửu không thể đánh lại chúng ta ah”

Một câu đã nói đúng tâm sự của đội hình cầu vòng, bọn họ sống hơn nửa đời người chỉ có một tâm nguyện duy nhất đó thôi, cứ tưởng cả đời này phải bị sự dè dặt áp bức đến không thở nổi, không ngờ bọn họ vẫn có cơ hội làm cho hần ngay cả tiểu đệ đệ cũng không ngóc đầu lên được. Hahahah, cái này chính là chờ đợi ngàn năm cũng thành sự thật ah, viễn cảnh tươi đẹp biết bao.

Nhìn Bách Quái cùng đội hình cầu vòng điên cuồng tập luyện mỗi ngày, gần như là không ăn không ngủ, Thu Dịch Phi thôn thức hỏi “các ngươi cảm thấy nếu thực sự có đánh nhau thì dựa vào trận pháp của các ngươi có thể thay thiên quân vạn mã để bảo vệ quốc gia sao?”

Bách Quái gần đây luôn tận tình khuyên nhủ đại chất tử theo hần hồi cung cứu quốc, nhưng tiếc là công sức của hần đều thành công cốc, Mộ đại gia trước sau vẫn nói “đừng vội, đừng vội, việc này không phải là chuyện nhỏ, ngươi cần cho ta thời gian để cân nhắc, suy nghĩ đã”

Thế nhưng mà, con mẹ nó! Ngươi cân nhắc cái rắm! Cái này rõ ràng là nói cho có mà thôi.

Hôm nay Bách Quái cuối cùng cũng đã nắm được cơ hội để phát tiết, vì vậy mượn lời của Thu Dịch Phi mà buông lời châm chọc “chín người chúng ta dù ít nhưng đều là những người nhiệt tâm, chúng ta đều yêu nước thương dân, vì an nguy quốc gia mà tính mạng cũng không cần so với người khác mạnh mẽ, đầu óc lại như Gia Cát Lượng nhưng tới thời điểm cần hần bảo vệ quốc gia thì hần lại mất điếc tai ngơ, thậm chí là trở thành đần độn ah, suy nghĩ cả một tháng mà vẫn chưa xong nha”

Thu Dịch Phi không cùng Bách Quái dây dưa, nàng chỉ hỏi đội hình cầu vòng một câu liền nhận được đáp án tí mỉ, làm cho Bách Quái tức tối đám nghiệt đồ phá sản đến nỗi suýt thổ huyết.

Thu Dịch Phi hỏi: “Các ngươi như vậy tích cực luyện công, là vì bảo vệ quốc gia sao?”

Đội hình cầu vòng đáp “đừng hòng, ai rảnh mà làm chuyện đó, bọn ta là vì muốn đả bại sư đệ ah”

Bách Quái quyết định nghỉ tập một ngày vì bị đã kích quá lớn.

Trong lúc Bách Quái vừa huấn luyện đội hình cầu vòng vừa ra sức thuyết phục Mộ đại gia hồi cung, mà Mộ Thiên Sơn vẫn án binh bất động để chờ xem tình hình thế nào, trong lúc liên minh Lăng quốc cùng Chí Tôn lâu còn chưa khởi binh tấn công Mẫn quốc thì từ hoàng cung Mẫn quốc đưa đến một tin tức.

Mấy ngày nữa triều đình sẽ cử quân đi truy quét Thiên Khuyết cung, nói rằng tổ chức này uy hiếp sự phồn vinh và đoàn kết của đất nước cho nên muốn thống nhất chống giặc ngoài thì trước tiên phải dẹp tan thù trong, giải quyết mâu thuẫn nội bộ.

Mộ Thiên Sơn nghe xong tin tức này, tươi cười ngọt ngào nói với Bách Quái “thế nào? lão già chết tiệt, còn muốn ta tiến cung nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: MỘT THÁNG KHÔNG CÓ ĐỘNG TĨNH GÌ

Triều đình ban bố lệnh cần quét làm Bách Quái tức tới mức nhảy dựng lên, cao giọng mắng “tiên sư bà ngoại nhà nó chứ. Cha ngươi quả là xấu ah. Ta dùng bỏ câu đưa tin nói cho hần biết thân thế của ngươi, hần không suy nghĩ cho kỹ rồi cũng không sảm hỏi nghênh đón người thì thôi đi, như thế nào cả lục thân cũng không nhận? đầu của hần bị lừa đá sao, đầu hần bị khi liếm qua sao, trong đầu hần toàn là nước com sao? Bây giờ đang lúc loạn trong giặc ngoại còn phải bình tiêu diệt Thiên Khuyết cung. Lão tử liều mạng với ngươi”

Mộ Thiên Sơn ngược lại không có quá nhiều cảm xúc, bộ dáng vẫn vui vẻ, ung dung tự tại, không ai đoán ra được hần đang nghĩ gì.

Mộ Thiên Sơn ung dung nói với Bách Quái đang phùng mang trợn mắt “ngươi dùng bỏ câu đưa thư cho hoàng cung? Hahaha, thật bản lĩnh, lần này không bị ta chặn được”

Bách Quái khí thế dạt dào nói “ta quá kích động rồi, vừa rồi nói chưa hết ý, vì phòng ngừa bỏ câu lại bị ngươi chặn lại nên lần này ta không dùng bỏ câu mà dùng quạ đen đã qua đặc huấn bí mật”

Mộ Thiên Sơn có phần cảm thấy hứng thú nói: “Ah? Nguyên lai là quạ đen nha “

Thấy thái độ của Mộ Thiên Sơn như thế, Bách Quái đột nhiên thấy hối hận, lẽ ra không nên khai chuyện ô nha truyền thư nói ra, sau này tiểu đồ đệ kiếm đại chất tử phúc hắc của hần nhất định sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một vật bay trên trời nào, mà như vậy sau này hần muốn truyền tin bằng đường hàng không thì e là không được rồi, cần phải cân nhắc chuyển sang thủy vận, chẳng hạn như dùng cá mập đưa tin, loài này bơi rất nhanh nha.

Bách Quái còn đang suy nghĩ miên man thì Mộ Thiên Sơn lại hỏi “ngươi dùng ô nha truyền tin, trong đó viết cái gì?”

Bách Quái vì câu hỏi này của Mộ Thiên Sơn mà tâm tình vừa mới bình tĩnh lại bùng phát “móa, đừng nói nữa, ta viết cho lão cha ngươi rất dài, tổng cộng cũng phải mười trang giấy nha, làm cho ta mệt muốn chết, tay cũng sắp gãy rồi đây”, thờ hồn hể, cố kiềm hãm lửa giận, tiếp tục nói “cái rắm, những lời của lão tử ta đều là chân tình, cảm động đến ruột gan cũng muốn đứt từng khúc, một phong thư tràn đầy tình cảm như vậy lại đòi bằng kết quả bị tiêu diệt. Lão thiên gia quả là có mắt như mù ah, không đúng, phải nói là lão cha hôn quân của ngươi có mắt như mù, không phân biệt thị phi, trắng đen cũng chẳng rõ, lục thân cũng không nhận. Hồn đản, siêu cấp hôn đản. Lão tử ta liều mạng với hần, nhất định là thế”

Mộ Thiên Sơn như có điều suy nghĩ “lão già chết tiệt, cần gì phải xúc động như thế, nên biết xúc động là ma quỷ, bình tĩnh đi, phong thư hơn mười trang giấy của ngươi e là đã bị sùng phi của thái tử chặn cướp giữa đường rồi ah”

Thu Dịch Phi nhin không được ở một bên nói ra: “nhị tỷ ta?”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười tao nhã, ôn nhu nói “không phải nhị tỷ ngươi, nhị tỷ ngươi đã bị thất sùng rồi”

Thu Dịch Phi ngạc nhiên không thôi, Bách Quái cũng có chút buồn bực hai người ngay ngắn hướng hỏi: “Sùng phi là ai?”

Mộ Thiên Sơn khoe miệng mở rộng ra, tình quan trong mắt bắn ra bốn phía, cười ha ha nói “người này chúng ta đều biết “ rồi nhìn Thu Dịch Phi và Bách Quái đều vì câu nói của mình mà tập trung suy nghĩ, trâu bò đại gia càng đắc ý, nhẹ giọng nói “người này là Kim Thiên Hương”

Kim Thiên Hương, cái tên này quả thực làm người ta giật mình.

“Nha đầu kia được a, thật có thể trào cao, không làm được cung chủ phụ nhân của Thiên Khuyết cung thì lại trở thành sùng phi của thái tử, lợi hại nha” Bách Quái thốn thức nói.

Thu Dịch Phi nhớ tới Kim Thiên Hương đã từng hại mình thiếu chút nữa là mất mạng, nên nghe tới tên nàng thì trong lòng khỏi cảm khái.

“Nàng có phải vẫn ghen ghét chúng ta, cho nên mới chặn thư, lại xúi giục hoàng thượng tiến đánh Thiên Khuyết cung” Thu Dịch Phi nhăn mày, bất an hỏi

Mộ Thiên Sơn giờ tay, ôn nhu xoa chân mày cho nàng nói “ Thu nhi không cần nghĩ nhiều, có câu binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, triều đình tới thì có đại ca đi gặp, còn về phần Kim Thiên Hương, Thu nhi càng không cần để trong lòng, ngươi chỉ cần để ý chăm sóc tốt cho con chúng ta là được rồi, tất cả mọi chuyện để cho đại ca lo đi”

Nghe xong những lời của Mộ Thiên Sơn, Thu Dịch Phi vốn đang hoang mang, hoảng loạn bỗng thấy an ổn

Trải qua sanh ly tử biệt, vài lần khúc chiết phong vân, làm cho nàng hiểu rõ nàng đã sớm là tính mạng của hắn, là hắn đối với nàng chính là trong ba ngàn gáo chỉ chọn một mà thôi

Bất chấp phu thê hai người lại bày ra tình nồng mật ý làm người ta buồn nôn, Bách Quái đang chăm chú xem bố cáo bỗng ồ lên một tiếng nghi hoặc “ sao trên này không thấy ghi ai sẽ dẫn binh đến đánh Thiên Khuyết cung?”

Mộ Thiên Sơn cười đầy cuồng tử, nhướn mi nói “ cái này có gì mà phải quan tâm, đại chiến thì cũng không có gì quá đáng hơn là ngự giá thân chinh mà thôi”

Bách Quái nghe xong mấy lời của Mộ Thiên Sơn thì cũng bật cười ha ha “ ta nói tiểu Cửu tử, ta hiện tại không đánh lại ngươi nhưng vẫn có lời này muốn nói với ngươi, có phải ngươi bị nước cơm tiến vào đầu không, đúng là cha nào con đó mà. Ngự giá thân chinh? Cha ngươi tốt xấu gì cũng là hoàng đế, là người đứng đầu một quốc gia ah, ngươi cũng quá coi thường hắn rồi. Ngươi muốn làm gì? Ah...”

Bách Quái hét thảm một tiếng, thân thể bay lên, khi hạ xuống còn kèm theo một búng máu tươi “ tiểu Cửu, khục khục...ta cái gì cũng không nói nữa. Ngươi đúng là một con sói mặt trắng mà, ngươi đánh ta giống như đánh oan gia nha, ta làm sao lại có một đồ đệ kiêm cháu trai như ngươi vậy chứ. Đều là mệnh ah”

Mộ Thiên Sơn vui vẻ nói “ đây là hậu quả do ngươi quyết định lung tung” tôn nghiêm của Mộ đại gia ta mà ngươi cũng dám chà đạp, đánh cho ngươi chữa.

Bỏ qua Bách Quái đang thống khổ nằm rạp trên đất, Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi chậm rãi đi tản bộ, Thu Dịch Phi lo lắng phát hiện khoe miệng phu quân ẩn hiện một nụ cười quỷ quyết.

Nụ cười kia phảng phất hiểu rõ hết thảy, lại giống như không biết gì, tươi cười cũng biến mất rất nhanh nhưng mấy ngày sau trong đầu Thu Dịch Phi vẫn luôn hiện ra nụ cười biến hóa kỳ lạ của Mộ Thiên Sơn.

Thần sắc đó khó lường tới mức nàng gần như cảm thấy hắn giống như là người xa lạ

Đến lúc nào nàng mới có thể hiểu thấu lòng hắn, biết hắn đang nghĩ gì, chẳng lẽ nàng và hắn không có tâm hữu linh ư? Nếu không thì sao lúc này nàng không nghĩ ra nụ cười của Mộ Thiên Sơn thực ra là đang ẩn chứa điều gì?

Thời gian như thoi đưa, thấm thoát đã một tháng trôi qua.

Lăng quốc chiêm trống ngập trời, tập hợp đại quân để tiến đánh Mẫn quốc nhưng mà ồn ào đến ồn ào đi, một tháng rồi cũng không thấy hành quân khai chiến.

Quân đội Mẫn quốc chuẩn bị thảo phạt nghịch tặc Thiên Khuyết cung nhưng một tháng trôi qua cũng không thấy triển khai hành động cũng không có thánh chỉ ban lệnh xuống.

Trong một tháng này, Bách Quái vẫn cùng đội hình cầu vòng điên cuồng luyện trận pháp, có điều mục đích đã thay đổi, lúc đầu là vì bảo vệ quốc gia, còn bây giờ chỉ đơn thuần là tập cho đến nơi đến chốn mà thôi.

Đã luyện thì phải luyện cho xong, còn về phần bảo vệ quốc gia thì mẹ nó, ý tưởng này đã sớm chết trong đầu Bách Quái rồi.

Một tháng qua, Bách Quái đã dùng không biết bao đội quân đưa tin ô nha của hắn truyền biết bao phong thư chân tình thành ý của hắn, kết quả những lá thư kia như muối bỏ biển, biệt vô âm tín.

Àn, kỳ thật cũng không phải không có chút phản hồi nào, mỗi khi hắn gởi một ô nha mang thư đi thì vài ngày sau trong dân gian lại lưu truyền tin đồn hoàng thượng lập tức tiến đánh Thiên Khuyết cung.

Như vậy thư của hắn không làm hoàng đế thay đổi tính tình mà ngược lại càng làm hoàng đế nung nấu quyết tâm, nhanh chóng tiến đánh Thiên Khuyết cung.

Tới đây thì Bách Quái không còn bất kỳ hi vọng nào với hoàng đế ca ca của hắn nữa, tâm như tro tàn, quốc gia còn hay mất cũng không do hắn quản được nữa rồi, hơn nữa có một hôn quân như vậy, quốc gia không vong thì dân chúng cũng sống không khá giả gì.

Một tháng này đối với Thu Dịch Phi lại có nhiều thay đổi, bụng của nàng ngày càng lớn, tính thời gian thì một tháng nữa là sẽ sinh.

Cặp mắt của Mộ Thiên Sơn ngoài trừ tiểu thê tử của hắn ra thì không nhìn thấy gì nữa, không lo ngoại xâm xâm lấn, không sợ triều đình tiến đánh, mỗi ngày đều trải qua rất nhàn nhã.

Thu Dịch Phi đối với chuyện này cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi, nhìn không được mà hỏi Mộ Thiên Sơn “đại ca, cuộc chiến này nhất định sẽ xảy ra sao?”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười mà đáp: “Hắn là có thể đấy!”

Thu Dịch Phi cảm thấy kinh dị là sẽ xảy ra mà phu quân của nàng lại quá mức bình tĩnh như vậy.

“Đại ca, người nói, cuộc chiến này, là bên ngoài đánh Mẫn quốc trước hay là quân đội triều đình sẽ đánh Thiên Khuyết cung chúng ta trước?”

“Có lẽ là, người của triều đình động trước a!” Mộ Thiên Sơn nhàn nhã trả lời, giống như mọi việc không liên quan gì tới hắn.

Lúc ăn cơm tối, Thu Dịch Phi lại nhìn không được mà thờ dài “cuộc chiến này khi nào sẽ bắt đầu?” đánh thì đánh nhanh đi, cứ chờ đợi thế này thực mệt mỏi ah.

Đội hình cầu vòng bắt đầu điên cuồng phun khí

“Không biết những người này làm ăn thế nào nữa, cứ chần chờ hoài, sét đánh rồi mà trời còn chưa chịu mưa, phi, lão tử khinh bọn hắn”

Mộ Thiên Sơn nhìn về phía Bách Quái hỏi: “Sư phụ, người cảm thấy khi nào cuộc chiến này sẽ bắt đầu?”

Biểu lộ trên mặt của Bách Quái làm Thu Dịch Phi cảm thấy lạ lẫm, có thể nói thần sắc hắn lúc này là đứng đắn nghiêm túc nhất trong đời hắn.

Bách Quái nhắm mắt lại nói “thừa tướng Mẫn quốc Ưông Uyên cùng đại tướng quân Ưông Chiến Thắng phản quốc, thông qua Thu Vạn Niên mà cầu kết cùng Chí Tôn lâu, cục diện thiên hạ hôm nay tạo thành thế chân vạc: Mẫn quốc – Lăng quốc và Chí Tôn lâu cùng phụ tử Ưông thị. Mẫn quốc chúng ta tài nguyên vô số, giàu có thịnh vượng, cho nên các thế lực đều dòm ngó như hổ rình mồi, Chí Tôn lâu vốn thực lực không bằng Lăng quốc như từ khi có cha con Ưông thị liên minh thì thực lực lại vượt qua Lăng quốc”

“Ta như nghĩ không sai, một tháng này sở dĩ cái hai thế lực kia đều án binh bất động là vì Lăng quốc lo lắng nếu phát binh tấn công Mẫn quốc, cho dù có chiến thắng thì khi đó binh lực cũng đã suy kiệt, nếu Chí Tôn lâu cùng phụ tử Ưông thị thừa nước đục thả câu thì đừng nói là Mẫn quốc mà ngay cả Lăng quốc cũng có khả năng bị bọn họ nuốt chửng. Đâu có chuyện dọn cỗ cho người khác ăn như vậy, cho nên Lăng quốc không động binh, yên lặng theo dõi tình hình”

“Về phần Ưông thị cùng Chí Tôn lâu, dựa theo lợi ích mà phân tích thì hẳn là Chí Tôn lâu đã hứa hẹn với bọn họ sau khi chiếm được Mẫn quốc sẽ cùng đánh nhau với Lăng quốc, sau đó Chí Tôn lâu cùng phụ tử Ưông thị chia nhau thiên hạ, Chí Tôn lâu khôi phục Từ Hà quốc mà phụ tử Ưông thị cũng sẽ lập ra Ưông thị hoàng triều”

“mà sở dĩ liên minh này cũng án binh bất động là vì cháu trai của Ưông Uyên còn làm con tin ở Lăng quốc, Ưông Chiến Thắng chỉ có một mình Ưông Tử Lâm là con trai, nếu như Ưông thị hành động thiếu suy nghĩ thì e là sau này Ưông gia sẽ tuyệt hậu”

“Bởi vậy Lăng quốc cùng Chí Tôn lâu và phụ tử Ưông thị đều kiềm chế lẫn nhau, hai thế lực bất phân thắng bại, kết quả là tạo thành cục diện chân vạc nhưng mục đích chung của hai thế lực này đều là đánh chiếm Mẫn quốc”

“Mà sở dĩ hai thế lực này vẫn thật lâu không có động binh, theo ta nguyên nhân có thể là bọn họ sợ Thiên Khuyết cung cùng triều đình Mẫn quốc sẽ liên kết nhau để kháng địch, tuy rằng triều đình Mẫn quốc thực lực không bao nhiêu nhưng có thêm lực của Thiên Khuyết cung thì lại khó nói rồi”

“Cho nên, cho mọi việc cứ ờn ào suốt một tháng rồi mà chưa có kết quả?” Thu Dịch Phi nhìn không được xen vào “bọn họ vẫn đang chờ triều đình tiêu diệt Thiên Khuyết cung rồi sẽ động binh phải không?”

Bách Quái gật đầu nói: “Hắn vậy”

Thu Dịch Phi nhìn không được thờ dài, nói “thời điểm này, triều đình rõ ràng có thể hạ lệnh tiêu diệt Thiên Khuyết cung, chi sợ là trong nội bộ đã có gian tế của hai thế lực kia ah”

Mộ Thiên Sơn thấy Thu Dịch Phi lo lắng thì ha ha cười nói “Thu nhi không cần quan tâm những chuyện này, hết thảy đều có đại ca chịu trách nhiệm, thiên hạ này vẫn thế, hôm nay là bằng hữu ngày mai có thể là kẻ địch hoặc ngược lại hôm nay là địch nhân ngày mai đã kẻ vai chiến đấu, hết thảy đều tin tưởng đại ca đi, giang sơn vạn dặm này sẽ không rơi vào tay người ngoài đâu”

Bách quái nhìn Mộ Thiên Sơn, thật lâu mới mở miệng “ta nghĩ, triều đình muốn thảo phạt chúng ta, tin tức đã truyền đi cả tháng rồi, ngày càng lan rộng nhưng vì sao vẫn chưa có hành động?”

Mộ Thiên Sơn biến hoá kỳ lạ cười cười, nói ra: “Sợ là, còn không có có định ra do ai làm thông soái lãnh binh ah”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: THỐNG LĨNH QUÂN ĐỘI TRIỀU ĐÌNH

Bách Quái nhiệt tình huấn luyện Cửu tiên tử trận, trước kia thì cuồng nhiệt, hai ngày này lại đổi thành hào hứng. Hắn nói với Mộ Thiên Sơn “tiểu Cửu, ta bây giờ còn phải lo luyện trận pháp, tuy rằng lần thứ nhất ra trận giết địch không phải vì bảo vệ quốc gia mà đánh nhau với người nhà mình nhưng vì không để lão cha hôn quân của ngươi tiếp tục chà đạp thiên hạ, ta phải chăm chỉ luyện tập, đánh cho thật giỏi, sẵn sàng nghênh địch, đánh cho cha ngươi hoa rơi nước chảy ah”

Mộ Thiên Sơn từ chối cho ý kiến khiêu mi mỉm cười: “Chín người, đối đầu trăm vạn đại quân, ai sẽ bị đánh hoa rơi nước chảy hả?”

Bách Quái nói “đừng hoài nghi ta, trận pháp này có thể địch lại thiên quân vạn mã ah” bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, nịnh nọt cười “Cửu nhi, nói cho thúc thúc biết, có muốn gia nhập trận pháp không? nếu muốn, thúc thúc sẽ nghiên cứu cải biên trận pháp dành cho mười người cũng được ah”

Mộ Thiên Sơn ha ha cười nói “nếu ta vào trận, tám vị sư huynh sao có thể đánh bại ta? Hahahaha, cho dù ngươi muốn ta vào trận thì e là tám người họ cũng không đồng ý nha”

Bách Quái cả giận nói: “Bọn hắn dám! Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách! Dạy bọn họ trận pháp là vì ra trận giết địch, trong đầu còn nghĩ dùng để đá bại sư đệ mình, ta làm bọn hắn”

Quay người lại, bày ra dáng vẻ nghiêm túc của một sư phụ nói với đội hình cầu vòng “ta hỏi các ngươi, để cho tiểu Cửu gia nhập trận pháp, biến trận pháp chúng ta thành thập toàn thập mỹ, thấy thế nào?”

Đội hình cầu vòng nhao nhao “vậy ngươi cùng hắn, hai người luyện song túc song phi đi, bọn ta đều rời khỏi”

“Có tin ta làm các ngươi hay không?” Bách Quái cả giận nói

Đội hình cầu vòng kiên định đáp “có thể chết không thể nhục”

“Có tin ta hay không làm các ngươi! !” Bách Quái cả giận nói

Bách Quái bất đắc dĩ, quay đầu nhìn về phía Mộ Thiên Sơn, thập phần sốt ruột cầu lấy: “Tiểu Cửu tử, ta nói ngươi cho dù không gia nhập trận pháp thì ít ra phải chuẩn bị để nghênh chiến chứ, ngươi không thấy đại địch trước mắt rồi sao, mỗi ngày còn nhà nhả như vậy, cái gì cũng không làm, chỉ lo chơi đùa với thê tử ah, ngươi đúng là thê nô ah”

Đây là lần đầu tiên có người nói tới tiểu thê tử mà Mộ Thiên Sơn không tức giận, còn mỉm cười nói “nếu triều đình thực phái binh tới, chúng ta chạy là được rồi”

Bách Quái nghe xong trán nổi gân xanh, cuồng giận nói “ta nhỏ vào. Ngươi nói nghe dễ dàng quá ha. Thiên Khuyết cung là sư phụ ta truyền cho ta, ta không truyền cho ai lại truyền cho ngươi, ngươi lại không thêm quan tâm tới sống chết của nó. Ngươi đúng là nghiệt đồ, ngươi, ngươi, ngươi. Ngươi không quan tâm cơ nghiệp này nhưng ta quan tâm, ngươi không giữ nó thì ta giữ”

Mộ Thiên Sơn nắm tay thê tử, thân nhiên nói “được, một lời đã định, Thiên Khuyết cung giao cho ngươi, Thu nhi, chúng ta đi tản bộ ah” dứt lời liền nghênh ngang rời đi.

Lưu lại sau lưng tiếng huyên náo của đội hình cầu vòng

“Lão già chết tiệt lần này bọn ta cùng sư đệ thống nhất ý kiến đó”

“Đúng! Muốn thủ thì ngươi thủ đi, bọn ta bỏ trốn cùng sư đệ”

“Giữ lấy núi xanh lo gì không có củi”

“Đàn heo, là giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt”

“Móa, thì tính sao, ta thích nói vậy đó, không phục đúng không, ngon thì tỷ thí đi”

“Mẹ, đánh thì đánh, ai sợ ai”

“Móa, các ngươi đều ngừng tay cho ta, nếu không nghe, ta đánh chết các ngươi”

“Con mẹ nó chứ, mặt ta mà các ngươi cũng dám đánh, trong mắt còn có sư phụ ta hay không?”

“Lão già chết tiệt, lại lên mặt rồi, bọn ta cùng tiến lên, đánh chết hắn”

Đình đình đang đang thanh âm càng ngày càng hỗn loạn từ phía sau truyền đến...

Vì cái gì mà người bị thương luôn là hần chứ?

Bách Quái ngàn vạn lần tự hỏi.

Bởi vì, hần là một nam nhân dễ bị thương...

Rốt cuộc thống soái quân thảo phạt cũng đã được định ra, lại làm cho Bách Quái giật mình kinh hãi bởi vì vị thống soái này lại bị một câu đùa giỡn vô tâm của Mộ Thiên Sơn nói trúng.

Thống soái vậy mà chính là hoàng đế hôn quân, hần thực sự ngự giá thân chinh trận thảo phạt này.

Thiên hoàng chí tôn của Mẫn quốc thống lĩnh hơn nửa quân đội quốc gia rầm rập kéo đến đỉnh núi trước Thiên Khuyết cung, thấy rõ người tới làm cho Bách Quái vốn canh giữ phòng tuyến thứ nhất há hốc mồm đến cả một nén nhang còn chưa nói nên lời.

Tuy bố cáo đã viết rõ là ngự giá thân chinh nhưng mà tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, Bách Quái cứ cho rằng chẳng qua là chiêu thức để che mắt địch nhân ngoại quốc thôi, không ngờ lại đúng là hoàng đế đích thân cầm quân.

Móa. Thế gian này quá mức điên cuồng rồi, hoàng đế cũng có khả năng vào nhà bếp ah.

Nhìn đường ca hơn hai mươi năm mới gặp lại, Bách Quái vung tay hô to “sao ngươi lại tới đây?”

Trong đội ngũ binh lính nổi bật một tuấn mã cao lớn, bên trên là một nam tử trung niên phong thần tuấn lãng, tướng mạo quắc thước, bên tóc mai đã nhuộm bạc nhưng khuôn mặt vẫn lưu lại những đường nét tuyệt đẹp, cho thấy thời tuổi trẻ hần cũng là một mỹ nam tử tao nhã.

Đội hình cầu vồng đứng sau lưng Bách Quái cảm khái nói “quả là con nào cha đó a, vóc người tuấn lãng tao nhã này y chang sư đệ nha”

Một người đã thiếu đầu óc thì cả đời đều như thế, đừng hi vọng hần dựa vào luyện trận pháp mà trở nên thông suốt...

Trung niên tướng mạo đường đường một thân hoàng bào ngẩng cao đầu, ngoại ngữ trên lưng ngựa trả lời Bách Quái “ta mang theo nhiều người như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết ta tới là để làm gì sao?”

Bách Quái xùy một tiếng nói “ai biết được cái trong ruột mười tám khúc của ngươi ngươi nghĩ cái gì, làm sao ngươi lại tới đây?”

Hoàng đế mỉa mai cười nói: “Khuyên Thành đệ, ruột ở bên trong chỉ có trắng, còn suy nghĩ thì thuộc tâm, mà tâm thì ở chỗ khác, không ngờ nhiều năm không gặp đầu óc cũng không khá hơn”

Đội hình cầu vồng sau lưng Bách Quái nghe được hai chữ Khuyên Thành thì khiếp sợ không thôi, lớn tiếng nói “hèn chi lão già chết tiệt không cho chúng ta gọi tên hần, Khuyên Thành, hahahaha”

Bách Quái vừa then vừa giận hét to với hoàng đế “Khuyên Quốc, ta cho ngươi biết, ở hoàng cung ngươi là hoàng đế, người người phải khom lưng trước ngươi nhưng hôm nay ta và ngươi đã như nước với lửa, ta không sợ ngươi, đừng cho là ta không dám gọi tên ngươi”

Khuyên Quốc, nghe tới hai chữ này không chỉ có đội hình cầu vồng cười điên cuồng mà quân đội triều đình cũng che miệng cười trộm.

Đội hình cầu vồng cười đến chảy nước mắt nói “hai ngươi thật đáng yêu, một người Khuyên Quốc, một người Khuyên Thành, ahahaha. Ai, lão già chết tiệt này, hai người các ngươi thật là tương thân tương ái nha, chút nữa đánh nhau thì không được vị tình riêng à nhà, hahahaha”

Người trên lưng ngựa giận dữ mắng “làm càn”

Hai chữ Khuyên Quốc đã làm tổn hại uy nghi hoàng đế quá mức, mà toàn thể triều thần trước giờ đều cho rằng đương kim thiên tử của bọn họ tên là Khuyên Thiên ah (thực ra cũng có hay hơn chút nào đâu)

Đội hình cầu vồng vốn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ một mình Mộ Thiên Sơn nhưng không ngờ hoàng đế vừa tức giận nắc nứ một tiếng thì tám người đều không tự chủ mà ngậm miệng.

Trên người hoàng đế toát ra khí thế uy nghi làm cho người ta đều phải nghe theo lệnh của hần.

“Có lẽ đó chính là khí thế đế vương ah” đội hình cầu vồng thì thầm với nhau.

“Trách không được bình thường sư đệ nói cái gì, chúng ta cũng nhin không được mà nghe theo thì ra trên người sư đệ có khí thế đế vương ah”

Bách Quái háng giọng hỏi lại lần nữa “làm sao ngươi tới được Thiên Khuyết cung?”

Hoàng đế hừ lạnh nói “ngươi không nhìn thấy sao? cỡi ngựa đi tới”

Bách Quái hung dữ nói “ta nhỏ vào, đừng giả bộ hồ đồ. Chúng ta đã quá rõ ngươi tâm cơ phúc hắc thế nào rồi, ta không tin ngươi nghe mà không hiểu ta đang nói cái gì. Ta hỏi ngươi là ai nói cho ngươi biết chỗ của Thiên Khuyết cung?” lẽ ra ngươi phải mất nhiều công sức mới tìm được, nhưng ngươi mang theo nhiều người như vậy nói đến là đến được đây rồi.

Hoàng đế lạnh giọng nói “ngươi cho rằng Thiên Khuyết cung là ở sâu dưới lòng đất không ai có thể tìm thấy sao? đáng tiếc, ần nắp kỹ thế nào thì cũng không ngăn được con dâu thần thông của ta”

Bách Quái cả kinh nói “Tiểu Tam Nhi? Không thể nào, các ngươi sao lại biết được?”

Đội hình cầu vòng cũng phụ họa “không có khả năng, không có khả năng, Cửu đệ muội không thể nào phản bội chúng ta”

Trước kia, mọi người vẫn cho rằng đầu óc Phong thị huynh đệ giống như đội hình cầu vòng nhưng vào lúc này, chỉ một câu nói thôi đã kéo xa khoảng cách giữa bọn họ.

Phong thị huynh đệ lên tiếng giải “chúng ta cho rằng...con dâu mà hoàng đế nói...chính là tiểu thư Thiên Hương”

Bách Quái thở dài khải nói “ah, đúng, hẳn là như vậy, ta biết tiểu Tam nhi sẽ không làm chuyện ăn cây táo rào cây sung nhưng vậy” dừng một lát, lại vô hạn tiếc hận nói “cơ nghiệp trăm năm lại để cho người ngoài quấy phá, sư phụ, ta thực xin lỗi ngươi, xem ra Thiên Khuyết cung phải dọn nhà rồi”

Hoàng đế cười lạnh nói “hừ, ngươi muốn chuyển đi đâu, ta tự mình đưa tiễn các ngươi”

Bách Quái đáp trả “phì, ngươi mà có hảo tâm vậy sao, ngươi là kẻ nhẫn tâm. Ta với ngươi là người thân thích thế nhưng lúc tuổi trẻ ngươi oan uổng ta cùng ái phi của ngươi có tư tình, hơn hai mươi năm không gặp vừa gặp lại vẫn thấy ngươi nhẫn tâm như trước, còn muốn tự mình đưa tiễn ta tới tây thiên. Ngươi rõ ràng là tên hôn quân ngoan độc, hoàng đế vô lương, người cha không trách nhiệm, ta hôm nay, ta, ta liều mạng với ngươi”

Hoàng đế cười trên lưng ngựa, nghe Bách Quái dong dài một hơi thì nường mảy nói “ta chưa nói là sẽ tiễn các ngươi tới tây thiên”

Đội hình cầu vòng nhìn không được mà chen vào “thật ác độc nha, ngay cả tây thiên cũng không cho đi, xem ra là muốn đưa chúng ta xuống địa ngục ah”

Hoàng đế không còn kiên nhẫn nữa, nói với Bách Quái “mau gọi Mộ Thiên Sơn ra đây“, thanh âm có chút tha thiết

Bách Quái cả kinh nói “ngươi chờ không được, muốn giết hẳn sao? ngươi biết hẳn là ai, quan hệ với ngươi thế nào. Ngươi sao có thể máu lạnh, độc ác vô lương như thế”

Hoàng đế vội cắt lời Bách Quái “bớt nói nhảm chút đi, mau cho người gọi Mộ Thiên Sơn ra đây, nhanh lên”

Bách Quái nhe răng cười cười, nói ra: “Muốn gặp tiểu Cửu tử, không khó ah! Đến đây đi, vượt qua kiểm tra a!”

“Vượt qua kiểm tra? Là như thế nào?”

“Ngươi không hiểu!” Bách Quái giải thích: ” là quy tắc của Thiên Khuyết cung chúng ta, ngươi muốn tìm tiểu Cửu vậy ngươi phải vượt qua kiểm tra, tiểu Cửu là cửa cuối cùng, mà ta chính là ái thứ nhất, đánh ngã ta thì mới mong gặp được người ngươi muốn gặp”

Hoàng đế lại hỏi “vậy tổng cộng có mấy ái cần vượt qua?”

Bách Quái chăm chú trả lời: ” ta là ái thứ nhất, ái thứ hai cũng là ái cuối cùng chính là tiểu Cửu”

Quân đội triều đình bỗng nhiên dao động, trái xô phải ngã...

Hoàng đế lạnh lùng cười, phát tay hô to “cung tiễn, chuẩn bị”

Lập tức vô số mũi tên chỉ về phía thấy trò Bách Quái.

Bách Quái bị vạn mũi tên nhắm trúng, trong lòng giận dữ, chợt quát một tiếng: “MD! Ngươi vượt qua kiểm tra rồi!”

Cái rắm Lão tử không động, thích sao thì làm vậy đi, lão tử cũng không muốn biến thành tổ ong.

Hoàng đế phát tay, cung thủ toàn bộ lui về sau, tha thiết nói với Bách Quái “Khuyên Thành, đừng cò ngoan cố nữa, mau gọi Mộ Thiên Sơn ra đây”

Bách Quái liếc mắt nhìn hoàng đế, khóe mắt hiện rõ sự đau đớn và bất đắc dĩ.

“Ta nói ngươi không thể không gọi tên của ta ư! Ta nói ngươi cần gì phải tìm hẳn. ta nói ngươi không thể buông tha hẳn ư, dù hẳn cũng là...”

Bách Quái còn đang lải nhải thì hoàng đế đã mất hết kiên nhẫn từ từ xoay người xuống ngựa.

Bởi vì động tác quá mức gấp gáp cho nên không tạo được sự uy mỹ mà thậm chí đồng chí hoàng đế tôn quý còn giống như là lộn nhào khỏi lưng ngựa.

Bách Quái ngạc nhiên nói “ngươi sao lại không có hình tượng vậy? ngươi muốn làm gì?”

Hoàng đế không có trả lời hắn, xuống ngựa xong, thân thể còn chưa đứng vững đã lao đảo chạy tới chỗ Bách Quái.

Bách Quái kinh hãi nói: “Ai nha, ta nói lão ca nha, ngươi không cần bày tỏ yêu thương với ta như thế đâu” dứt lời liền thấy hai thân ảnh bên cạnh thì không khỏi chấn động nói “tiểu Cửu, hài tử gốc này, ta nói ngươi sao đây, trước kia không phải ngươi nói binh tới thì bỏ chạy sao? Ta đã cố gắng kéo dài thời gian như vậy, ngươi sao còn không mau dọn nhà rời đi, còn chủ động đi ra đây. Muốn chết sao? muốn chết ah...”

Đám ngực giậm chân, than trời trách đất, lại nhìn vào bụng Thu Dịch Phi thì nhìn không được mà khóc bù lu bù loa lên “tiểu Cửu ah tiểu Cửu, ngươi nói đi, ngươi đi ra còn chưa tính sao cả thể tử và tiểu hài tử chưa ra đời cũng lôi kéo theo? Ngươi không sợ bị tận diệt sao? ngươi cũng không nghĩ tới lưu lại đời sau cho Thiên Khuyết cung sao? muốn chết sao? muốn chết ah...”

Đối với sự khóc lóc kể lể của Bách Quái, vợ chồng hoàng đế và Mộ đại gia đều không thèm để ý.

Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi, lướt qua Bách Quái đi thẳng về phía trước, hoàng đế lao đảo từ phía đối diện đi về phía hai người.

Mọi người nín thở, không biết tình hình tiếp theo sẽ như thế nào.

Bách Quái thấp giọng dặn dò huynh đệ Phong thị và đội hình cầu vồng “hoàng đế có hành động bất thường nào thì các ngươi phải liều chết cứu Thu nha đầu cho ta, trong bụng nàng đang có hài tử, không thể để rơi vào tay triều đình”

Mười người bắt vi sở động

Móa. Coi sư đệ là bắt lực hay là cho rằng hắn chỉ ăn cháo loãng mà sống chứ? Có hắn ở đây, lão già mặc long bào kia có thể cướp được Cửu đệ muội hay sao? còn dựa vào một đám không có não như bọn hắn.

Ba người lẳng lặng đối mặt nhau, im lặng không lên tiếng.

Không khí quỷ dị làm cho mọi người càng không hiểu được.

Chợt thấy Mộ Thiên Sơn nắm tay Thu Dịch Phi, mỉm cười nói với hoàng đế “đây là thể tử của ta, Thu nhi, con của chúng ta cũng sắp ra đời”

Bách Quái kinh hãi. Vậy là thế nào? lão tử choáng á.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ý CHÍ CỦA HOÀNG ĐẾ NGƯỜI THƯỜNG KHÔNG THỂ SO

Hoàng đế mặt mũi tràn đầy hoàng lãnh, hai mắt mờ lẹ, môi run run nhìn Thu Dịch Phi liên tục gật đầu nói” tốt, tốt, rất tốt”

Thu Dịch Phi lòng tràn đầy ngạc nhiên, không biết hai người đang diễn trò gì, không nhìn được ngược mắt nhìn Mộ Thiên Sơn thì thấy phu quân đang rất vui vẻ, quay sang nhìn hoàng đế công công mỉm cười, tính kể chuyện nhà nhưng nghĩ lại hai từ công công hình như không phù hợp lắm, hai bên đang vui vẻ hòa thuận, lỡ đâu mình nói gì đó lỡ lời làm cho hai bên lại chém giết nhau thì quá mức có lỗi rồi.

Ngay lúc Thu Dịch Phi cảm thấy cơ mặt mình sắp cứng lại vì cười thì Mộ đại gia lại một lần nữa thi triển giun dưa đại pháp, cho thấy hắn hiểu rất rõ tâm tư của nàng “Thu hi không cần băn khoăn quá nhiều, muốn gọi gì thì gọi, hắn sẽ không trách ngươi đâu”

Thu Dịch Phi đưa mắt nhìn hoàng đế, thấy hắn yêu thương gật đầu thì an tâm hơn, gan cũng to hơn mà mở miệng nói “hoàng đế công công lặn lội đường xa tới đây chắc đã mệt rồi, chi bằng vào nhà nghỉ ngơi một lát ah, mặt khác khí trời hôm nay cũng rất tốt hen” hahahaha

Lời của Mộ phu nhân làm người ta nhớ tới một sách lược kinh điển : khi không có chuyện gì để nói thì nên bàn về vấn đề thời tiết.

Trên mặt hoàng đế ẩn hiện hắc tuyết, Mộ Thiên Sơn thì bật cười ha hả.

Bách Quái không kiềm được tính tò mò, nhảy đến bên cạnh ba người hỏi hoàng đế “ngươi rốt cuộc là tới đây làm gì? Đánh nhau hay là ôn chuyện?”

Hoàng đế liếc xéo Bách Quái, vừa đưa tay vào trong ngực vừa nói “với đầu óc của ngươi, có dùng cả đời suy đoán cũng không thể nào đoán ra được ta tới để làm gì” thanh âm không che giấu sự khinh miệt.

Bách Quái đang muốn gào lên thì nhìn thấy hoàng đế đưa Từ La ngọc bội cho Thu Dịch Phi “ta vội vàng tới đây, trên người không mang theo thứ gì quý giá như trân châu, hoa tai... , hơn nữa trong Thiên Khuyết cung của các người chắc cũng chẳng thiếu mấy thứ này, cho nên ta cho người khỏi ngọc bội được truyền từ khai quốc hoàng đế tới nay, coi như là lễ vật gấp mặt”

Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn, thấy hần hơi gật đầu đồng ý mới đưa tay tiếp nhận ngọc bội nói “cảm ơn công công”, trong lòng thì thầm nghĩ “đừng nói là châu báu quý hiếm, dù người có đưa ta vàng bạc ta cũng vui vẻ tiếp nhận, có ai chê tiền ít đâu chứ”

Bách Quái hừ một tiếng nói “người là kẻ làm cha mà so ra lại kém một thóc thóc như ta, ta đã sớm đem ngọc bội đưa cho con người rồi, còn người giờ mới cho”

Hoàng đế hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới Bách Quái, lại đưa tay vào trong ngực lấy ra một cái túi gấm đưa cho Thu Dịch Phi nói “cái này là cho hài tử trong bụng người, là lễ vật gấp mặt của ta dành cho tôn nhi”

Thu Dịch Phi hai mắt xoay chuyển liên tục, hết nhìn ngọc bội trong tay lại nhìn sang túi gấm, rồi nhìn trước ngực hoàng đế, trong lòng kích động: ngực của hần y như cái túi ba gang nha, chưa đủ thứ đồ mà bình thường nhìn không ra một chút vết tích là có đồ vật bên trong, mà sau khi lấy ra rồi thì cũng không thấy chỗ đó teo tóp lại. Ý chí của thiên tử quả nhiên không giống người thường.

Bách Quái kinh nghi nói “lão ca, người đưa cái này... không phải Mẫn quốc ta...” dừng lại một chút, nhìn sắc mặt hoàng đế rồi run rẩy nói tiếp “đây là... ngọc tỷ truyền quốc ah”

Hoàng đế hất mặt lên nói “không tệ”, mà Thu Dịch Phi cảm giác đồ vật trong tay mình nặng tựa ngàn cân, có chút cảm giác bất an.

Lễ vật gấp mặt này quá nặng rồi, đáng tiếc là không thể đổi thành bạc ah.

Bách Quái trầm giọng nói “người lợi hại, người ta đưa ngọc bội người cũng đưa, đâu không lại thì dùng ngọc tỷ để dè dặt người, người được ah. Ta nhận thua, ta không giàu bằng người”

Hoàng đế bĩu môi một cái, lạnh lùng nói: ”so với ta người còn kém xa lắm”, dứt lời lại đưa tay vào ngực, Thu Dịch Phi há hốc mồm chờ mong thứ gì đổi được bạc đi.

Chỗ đó giống như là cái túi không đáy nha, thò tay vào muốn cái gì là có cái đó.

Lần này hoàng đế móc ra một đồ vật giống như lệnh bài, giao cho Mộ Thiên Sơn nói “hài tử, đây là binh phù, ta nhấn nhục giả ngu nhiều năm, làm hoàng đế uất ức như vậy cuối cùng cũng đã lấy được trong tay nẫu tử sài lang kia, hiện tại ta giao nó cho người, chuyện còn lại người chịu trách nhiệm đi. Ta rút cuộc có thể buông bỏ tất cả để đi tìm mẹ người chuộc tội rồi”

Mộ Thiên Sơn tiếp nhận binh phù, thần sắc trở nên nghiêm nghị hỏi “phải đi liền sao? không ở lại nghỉ ngơi chút đã”

Hoàng đế đáp: ”thế gian này đã làm cho ta sớm nản lòng thoái chí, nếu không phải vì đoạt lại binh phù để giao cho người thì ta đã sớm hoàn thành tâm nguyện rồi khỏi hoàng cung, ta không muốn kéo dài thêm một giây một phút nào nữa”

Mộ Thiên Sơn ngưng trọng gật đầu “cũng tốt”, khoát tay, từ cửa cung đã có mười sáu nam nhân vạm vỡ chạy ra, Mộ Thiên Sơn nói với hoàng đế “đây là mười sáu từ sĩ do ta tỉ mỉ huấn luyện để bọn họ đi theo người, ta cũng yên tâm hơn”

Hoàng đế hai mắt phấp phồng, run run môi nói “tốt, tốt, hài tử, người có lòng rồi. Hãy chiếu cố tốt cho thê tử và hài tử của người, quản lý cho tốt giang sơn Đại Mẫn”

Dứt lời lại đưa tay vào ngực lấy ra một thánh chỉ, cao giọng đọc mấy lời bi ai thống thiết với các tướng sĩ rồi lên ngựa mang theo mười sáu từ sĩ nghênh ngang rời đi.

Nhìn thân ảnh đã đi xa của bọn họ, Bách Quái tò mò hỏi Thu Dịch Phi “nha đầu, vừa rồi hần đọc thánh chỉ là muốn nói gì vậy? ta có chút thất thần không hiểu, người mau lặp lại lần nữa cho ta nghe đi”

Thu Dịch Phi cũng kinh nghi bất định nói “Hình như là nói, binh quyền từ giờ trở đi giao cho đại ca, hần là trưởng tử chính tông của hoàng gia, còn nói mẹ con thái tử trong cung không phải là người tốt, muốn mọi người nghe lời đại ca, đừng tuân theo hai người kia”

Bách Quái “Ah” một tiếng, lại hỏi: ”hết nói chuyện quốc gia rồi hần còn nói muốn làm gì nữa? hần có thể ngàn vạn đừng khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời là phù du rồi đi tìm đỉnh núi không có người, chọn cái cây rắn chắc rồi cùng mười sáu từ sĩ kia tự sát tập thể nha. Chết từ từ không bằng còn sống, có chuyện gì mà nghĩ không thông chứ?”

Thu Dịch Phi cắt ngang lời Bách Quái “công công thực sự có nói hần hiểu rõ cuộc đời nhìn thấu hồng trần nhưng mà hần không có đi tự sát, hần muốn xuất gia”

Bách Quái lại “Ah” một tiếng, suy nghĩ hồi lâu lại hỏi tiếp “nha đầu, người có cảm thấy chuyện này có gì kỳ lạ không?”

Thu Dịch Phi đáp “đúng là có chuyện gì đó kỳ lạ, nhưng không biết hai ta có nghĩ cùng một vấn đề hay không”

Hai người liếc nhìn nhau rồi đồng thanh nói “ngươi”

Bách Quái kích động nói “nha đầu, ngươi cũng phát hiện ra đúng không? ngươi nói, ngươi hẳn sao có thể chứa được nhiều đồ vật vậy chứ? Móc ra móc vào, cái gì cũng có. Mẹ nó, quên hỏi hẳn vụ này rồi. Ta muốn học cho được, như vậy thì trên người ta có thể mang theo nhiều được liệu rồi. hahah, tiểu Cửu, cha ngươi đi tới chùa nào vậy? ta đuổi theo hỏi một chút”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười đáp “ngươi tìm không thấy chùa của hẳn đâu”

Bách Quái không phục “sao không?”

Bách Quái: “...”

Mẹ. Thì ra là làm hòa thượng lang thang

Chinh đồn quân đội xong, Bách Quái kéo Mộ Thiên Sơn vào nội cung Thiên Khuyết cung hỏi “ngươi mau nói cho ta nghe đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, đến giờ đầu óc ta vẫn còn hoang mang lắm, nghĩ mãi mà vẫn không hiểu đây này”

Mộ Thiên Sơn vốn không muốn trả lời Bách Quái nhưng thấy tiểu nương tử cũng mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn hẳn thì mềm lòng, kiên nhẫn đáp “nếu ngay cả hoàng cung Lăng quốc ta cũng có thể qua lại tự nhiên thì cung điện Mẫn quốc có là gì đâu...”

Bách Quái nhũn mày hỏi: “Ngươi trước kia không phải nói không muốn nhận giang sơn này từ tay cha ngươi mà muốn tự ngươi có được sao?” chẳng lẽ lúc đó ngươi chỉ nói nhằm

Mộ Thiên Sơn cười ha hả nói “lão già chết tiệt, ngươi đúng là ngu dốt mà, cho tới giờ còn không nhìn ra được lời kia đúng là tùy tiện nói thôi, coi như ta lừa ngươi cũng được”

Bách Quái cả giận nói “ngươi...ngươi...tốt cái con khi. Ta chính là đánh không lại ngươi, nếu đánh lại thì ta đánh chết ngươi. Tức chết ta. Lừa gạt người còn coi như không có gì. Ta hỏi ngươi, ngươi có phải đã sớm quen biết với hoàng đế lão cha của ngươi không?”

Mộ Thiên Sơn thành thoi đáp “đương nhiên là đã sớm quen biết nhau rồi”

“Vậy món nợ của mẹ ngươi thì sao?”

“Người cũng đã vì nàng mà đi làm du tăng ah”

“Vậy chuyện năm đó của mẹ ngươi, ngươi có tra ra đến tột cùng là như thế nào không?”

“Cần gì phải tra, muốn biết cũng dễ thôi, đương nhiên là do mẹ thái tử hãm hại”

Bách Quái kích động “cha ngươi sao không trừng phạt mụ đàn bà độc ác kia lại bỏ đi làm du tăng ha?” thà chịu nhịn chứ không chịu nhục ah.

Mộ Thiên Sơn không để ý nói “binh lực triều đình một phần nằm trong tay Uông Chiến Thắng, phần còn lại đều ở trong tay mẫu tử thái tử, cha ta tuy là hoàng đế nhưng mà không có binh lính thì chẳng qua cũng chỉ là một con hổ giấy, một hoàng đế bù nhìn mà thôi”

Bách Quái không cho là đúng “dựa vào năng lực lợi hại của cha ngươi khi và ta thì chẳng phải hẳn cũng sẽ dễ dàng đoạt được binh phù từ tay mẹ con thái tử sao?”

Thu Dịch Phi nhin không được mà chen ngang nói “ngươi cũng có thể nghĩ ra thì sao công công không nghĩ ra được, chỉ có thể nói là không dễ dàng gì lấy được binh phù từ tay nương nương kia ah”

Mộ Thiên Sơn vẻ mặt tán dương nhìn Thu Dịch Phi, trong mắt không che giấu tình yêu với thê tử thông minh của mình.

Bách Quái không còn kiên nhẫn nữa, suýt chút nữa mà quỳ gối cầu xin Mộ Thiên Sơn “tiểu Cửu ah, nể tình ta là sư phụ ngươi, nể tình ta là thúc thúc ngươi, nể tình ta từ nhỏ chịu đit đồ nước tiểu cho ngươi, nuôi ngươi khôn lớn, nể tình ta đặt cho ngươi tên Mộ Thiên Sơn mà không gọi ngươi là Bạch y nhân...ngươi làm ơn nói hết một lần cho ta biết đi, đừng có hỏi một câu trả lời một câu được không? van cầu ngươi đó”

Mộ Thiên Sơn đưa tay lên gỡ cánh tay Bách Quái đang bám vào người mình, tay còn lại ung dung gõ lên bàn, mỉm cười nói “thỏa mãn tâm nguyện của ngươi một lần cũng được”

Khi Mộ Thiên Sơn cảm thấy thời cơ chín muồi, đã từng lên vào hoàng cung, hẳn cứ tưởng mình sẽ gặp một lão hoàng đế ngu ngốc, bù nhìn không ngờ đập vào mắt lại là một trung niên anh tuấn phiến muộn, hình dáng có sáu phần tương tự mình.

Hoàng đế khác xa trong tưởng tượng, không ngu muội cũng không thô bạo mà tràn đầy tâm sự, phiến muộn và mất mát, không hề có chút tươi cười, vui vẻ nào.

Trải qua một thời gian ngắn dò xét, Mộ Thiên Sơn biết được những phiến muộn bi thương của hoàng đế đều bắt đầu từ khi mẫu thân mình qua đời.

Vì biết rõ chân tướng sự tình cho nên Mộ Thiên Sơn đã xuất hiện trước mặt hoàng đế.

Khi hoàng đế biết người tới là ai thì nước mắt giàn dụa, hối tiếc bị thống kê lẻ với Mộ Thiên Sơn “ năm đó, ta không có đưa lụa trắng cho mẹ ngươi, ta tức giận vì những lời đồn đãi, tuy có hoài nghi nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện giết mẹ ngươi, mãi tới mấy năm trước ta mới biết được đó là do mẫu thân thái tử giả truyền thánh chỉ lên đưa đến”

Mẹ thái tử vì muốn củng cố địa vị của mình nên đã dùng thủ đoạn để hại mẹ Mộ Thiên Sơn, lại vừa lúc Bách Quái hồi cung, liền dựng lên chuyện Hoan Hoan phi tự tình cùng Khuyên Thành, còn nói hài tử trong bụng Hoan Hoan phi là đã chứng, ra sức kích động hoàng đế làm cho hấn ngi ngờ và tức giận, mặt khác nàng ta lại to gan lớn mật giả truyền thánh chỉ, ba ba thước lụa trắng cho mẹ Mộ Thiên Sơn.

Vốn hai chuyện này có rất nhiều sơ hở nhưng sau khi mẹ Mộ Thiên Sơn chết đi thì việc này đã trở thành chết không đối chứng.

Hoàng đế vì đau lòng, thương tâm do ái phi phản bội nên đã đem tất cả tình cảm dành cho mẹ con thái tử, vô cùng ân sủng, khi thái tử thành niên còn đem binh quyền giao cho hấn, còn tính hai năm nữa sẽ tuyên bố thoái vị, nhường ngôi cho hấn.

Trong lúc hoàng đế đang dự tính giao ngọc tỷ lại cho thái tử để an dưỡng tuổi già lại phát hiện ra một chuyện. Hay nói đúng hơn là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát. Khi hoàng đế đi dạo ngự hoa viên thì bỗng nhiên có một con bò câu béo mập từ trên trời đáp xuống.

Bò câu vừa đáp xuống thì chân trái không ngừng run rẩy, loạng choạng, xem ra là trong lúc bay đã không khống chế tốt nên bị chuột rút.

Hoàng đế thương xót ôm chim bò câu lên thì phát hiện bên chân trái của nó có cột một xấp giấy.

Có câu thiên hạ rộng lớn, không chuyện gì là không có.

Hoàng đế xem xong nội dung trong xấp giấy thì nhất thời khí huyết công tâm, phun ra máu tươi.

Trên xấp giấy kia ghi rất rõ ràng, vợ hấn, mẹ của con hấn, hoàng hậu của hấn chính là hậu duệ của hoàng tộc Từ Hà quốc.

Không phải là biểu di của Mộ Thiên Sơn sao? sao lại trở thành hậu duệ của hoàng tộc Từ Hà quốc?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: NHÂN TÂM KHÓ ĐÒ

Bách Quái nói “ nếu vậy, mẹ của thái tử hấn là thân thích của Vân Tổ ah”

Mộ Thiên Sơn đáp “ đúng vậy, tính vai về thì nàng là cô cô của Vân Tổ”

Bách Quái lại nói “ thế nhưng mà nàng không phải là biểu muội của mẹ ngươi, là biểu di của ngươi sao?” dừng một chút lại kinh hãi nói “ không phải mẹ ngươi cũng là hậu nhân của Từ Hà quốc chứ? Nếu vậy ngươi tính ra cũng có một nửa là con dân của Từ Hà quốc ah”

Mộ Thiên Sơn cười nhạt nói “ thân phận biểu di kia của ta, sau khi cẩn thận điều tra thì nàng chẳng qua là dưỡng nữ của bà di của mẫu thân ta mà thôi, bà di của mẫu thân ta vốn không có con, trong một lần đi chùa cầu con thì nhặt được một nữ hài tử mười mấy tuổi liền mang về nhà nuôi dưỡng, nhận làm con, còn nói với người ngoài đó là thân sinh cốt nhục của mình”

Thu Dịch Phi kinh ngạc không thôi: “Mười mấy tuổi? vậy từ lúc mẫu thân của thái tử mười mấy tuổi đã mưu tính chuyện này rồi sao?”, thấy Mộ Thiên Sơn gạt đầu, Thu Dịch Phi càng thêm chấn động, Từ Hà quốc vì mưu đồ phục quốc mà không biết tốn biết bao nhiêu thời gian, mất bao nhiêu nhân lực và dày biết bao nhiêu thân tình... Đáng giá sao?

Bách Quái lại hỏi Mộ Thiên Sơn “ hoàng đế cha ngươi sau khi biết chuyện này thì tính làm sao hả?”

Mộ Thiên Sơn đáp “ từ lúc đó hấn luôn đề phòng mẹ con thái tử, biết rõ bọn họ muốn chiếm giang sơn Đại Mẫn nên một mặt giả bộ làm một hoàng đế vô năng, mặt khác lại luôn chú ý động tĩnh của mẹ con thái tử, tìm cơ hội đoạt lại binh phù”

Bách Quái nói “ mẹ con thái tử đã có được binh phù sao không phối hợp cùng Chí Tôn lâu để đoạt giang sơn chứ?”

Thu Dịch Phi nghĩ nghĩ, nói ra: “Thái tử đã là thái tử, thái tử tay cầm binh phù nói cách khác cũng chính là cầm giang sơn Đại Mẫn trong tay, tương lai hấn sẽ danh chính ngôn thuận đăng cơ làm hoàng đế, hấn cần gì phải phối hợp với Chí Tôn lâu để thay đổi triều đại, để người khác làm hoàng đế mà bản thân phải làm thần tử? việc này chỉ có kẻ điên mới làm như thế, ta cảm thấy mẹ con thái tử quá mức tham lam thôi, vừa muốn có giang sơn Đại Mẫn vừa muốn lợi dụng kế hoạch phục quốc để tương lai vợ đứa cả nắm, một mũi tên giết hai con nhạn, vừa tiêu diệt phe phái Vân Tổ vừa nắm được thực lực của đại ca, ta nghĩ vậy có đúng không?”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười gật đầu, đưa tay vuốt má Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “Thu nhi ngày càng thông minh”

Bách Quái bày ra bộ dáng muốn ói

Có cần làm mấy chuyện khiến người khác buồn nôn như vậy không? thật quá thiếu đạo đức.

Thu Dịch Phi hỏi: “Đại ca, sau đó thì sao?”

Mộ Thiên Sơn đáp “trong lúc mỗi người đều có tính toán của riêng mình thì ta lên vào cung, vốn tưởng sẽ nhìn thấy một lão hoàng đế ngu ngốc, ăn chơi sa đọa, không ngờ đập vào mắt lại là một nam tử trung niên đầy phiến muộn và tâm sự, sau khi chúng ta gặp nhau, cũng đã rõ chân tướng sự việc, hắn có hỏi ta phải làm thế nào thì ta mới tha thứ cho lỗi lầm của hắn đối với mẹ con ta”

Bách Quái nói chen vào “ngươi nói với hắn là muốn thiên hạ?”

Thu Dịch Phi vẻ mặt khinh thường: “Phi! Đại ca ta khinh thường quyền lực, hắn sẽ không dùng sự hối lỗi của công công để đổi lấy giang sơn”

Bị Thu Dịch Phi nói trúng làm nội tâm Mộ Thiên Sơn rung động không thôi, ánh mắt nhìn tiểu nương tử càng thêm nồng nàn, tình ý miên man khiến Bách Quái kêu trời “hai tổ tiên sống của ta ơi, các ngươi có thể tập trung vào chính sự một chút được không? hài tử cũng đã có rồi, làm cha mẹ có cần phải bày ra bộ dáng khiến người buồn nôn như vậy không?”

Thu Dịch Phi không để ý tới mấy lời của Bách Quái, dịu dàng hỏi Mộ Thiên Sơn “đại ca, ngươi trả lời công công thế nào?”

Mộ Thiên Sơn mỉm cười hỏi ngược lại “Thu nhi cảm thấy thế nào?”

Thu Dịch Phi nghĩ nghĩ nói “lúc đó nhất định trong lòng ngươi cũng có chút oán hân, nhưng dù sao hắn cũng là cha ruột ngươi, lại vì mẹ ngươi mà phiến não bị thương, cho nên ta nghĩ đại ca nhất định cũng không hận hắn quá mức, chẳng qua chỉ muốn hắn phải chịu khổ chút ít thôi, cho nên ngươi mới muốn công công xuất gia”

Mộ Thiên Sơn cười to nói “Thu nhi giờ như đã tâm linh tương thông cùng đại ca rồi, ta nghĩ cái gì ngươi đều đoán được”

Bách Quái không tin nói “ngươi muốn cha ngươi xuất gia?” chiêu này thật độc ah. Về sau không được gần nữ sắc, không được ăn thịt uống rượu, mỗi ngày chỉ có rau dưa còn phải tụng kinh gõ mõ, điểm tốt duy nhất là mỗi ngày khỏi phải chải đầu phiền phức.

Thu Dịch Phi nói: “Ngươi biết cái gì! Đại ca làm như vậy, chẳng qua là muốn công công vui bớt phiến muộn trong lòng, nếu cứ để hắn quanh năm ăn năn tự trách thì sớm muộn gì cũng chết vì sầu não, làm vậy là để cho hắn giải thoát thôi”

Bách Quái thấy Thu Dịch Phi hết lòng biện hộ cho công công nhà mình, lại thấy bộ dáng sùng nịch vô hạn của Mộ Thiên Sơn thì hiểu rõ vì sao hai người thoát đầu xa lạ lại có thể yêu nhau đến mức cùng sinh cùng tử.

Tâm tư đồ đệ của hân quanh co rối rắm lại thâm trầm sâu xa như vậy, chỉ sợ trong cõi đời này chỉ có tiểu nha đầu thoát nhìn ngây ngốc nhưng kỳ thực lại rất thông tuệ mới có thể nhìn ra.

Những gì hân làm, trong mắt thế gian là quyết tuyệt lạnh lùng nhưng chỉ có nàng biết hân đang tận lực che giấu tình cảm chân thực.

Nàng hiểu hân, cho nên, hân mới yêu nàng nhiều đến vậy.

Bách Quái cảm khái nói “ngươi muốn cha ngươi xuất gia mà hân cũng đồng ý sao?”

Mộ Thiên Sơn cười nói “ngươi vừa mới thấy kết quả đó thôi”

Bách Quái lại hỏi “nhưng mà lúc ngươi muốn hân xuất gia thì hân nói thế nào? lập tức đồng ý hay là có do dự?”. Sau này không thể tán gái được nữa, đối với một nam nhân đang độ tráng niên lại có nhiều thế tử thì đây chính là điều đau xót nhất trong cuộc đời ah.

Mộ Thiên Sơn hồi tưởng lại lúc đó hân muốn hoàng đế xuất gia, lão cha hân không nói hai lời mà gật đầu “được, vậy thì xuất gia, có điều giờ chưa phải lúc. Giang sơn này không thể rơi vào tay mẫu tử thái tử lòng mang dị tâm được, chờ sau khi ta đoạt lại binh quyền giao lại cho ngươi xong, ta lập tức xuất gia, từ nay về sau sống với kinh Phật, ngày ngày làm bạn cùng mẹ ngươi. Ta đối với mẫu thân ngươi cũng chỉ có thể làm được như vậy, mà đối với ngươi ngoại trừ giao lại giang sơn này cho ngươi thì ta không biết mình có thể làm được gì nữa”

Mộ Thiên Sơn nói “giang sơn này người khác tranh nhau đến đâu rơi máu chảy nhưng ta chẳng thèm, ta khổ tâm khuếch trương hoạt động kinh doanh của Thiên Nguyệt cung, cố kiếm thật nhiều tiền chẳng qua là nếu ngươi quá mức ngu ngốc đáng hận thì ta liền dùng đó làm cơ sở để đối kháng với ngươi thôi, nhưng hôm nay có lẽ trận cốt nhục tương tàn này có thể không xảy ra rồi”

Không ngờ hoàng đế đau khổ cầu khẩn: “Ta biết rõ ngươi khinh thường danh lợi phù phiếm nhưng vì lẽ dân bách tính, giang sơn này không thể rơi vào tay người có tâm tư bất chính. Ngươi đáp ứng ta, sau khi đoạt lại binh quyền thì thay ta quản lý cho tốt” nhìn hoàng đế bộ dáng cầu xin đáng thương, Mộ Thiên Sơn rút cuộc cũng mềm lòng mà gật đầu.

Khi đáp ứng hoàng đế giúp hân quản lý giang sơn thì hân chưa gặp được nàng, nghĩ có làm hoàng đế thì đối với hân cũng như thay quần áo từ màu trắng

sang màu vàng mà thôi, cho nên không quá để ý. Nhưng từ sau gặp nàng, giao trái tim mình cho nàng, mà nàng lại không muốn hấn làm hoàng đế, mà trong lòng hấn giang son so với nàng không bằng một phần ngàn. Chuyện nàng không thích, hấn nhất định sẽ không làm, cho nên hấn muốn suy nghĩ cho kỹ giang son này nên xử lý thế nào cho tốt.

Bách Quái mặt mũi tràn đầy thống khổ nói với Mộ Thiên Sơn “từ lúc ngươi và hoàng đế lão ca tương kiến, mưu định đoạt lại binh phù đến lúc hấn đem quân đội giao cho ngươi, còn hấn đi làm du tăng...trong lúc này đã xảy ra chuyện gì nữa, tiểu Cửu, coi như ta cầu xin ngươi, ngươi hãy nói hết một lần cho thống khoái đi”

Thu Dịch Phi cũng lặng lẽ lôi kéo tay áo của Mộ Thiên Sơn, mặt mũi tràn đầy chờ mong “đại ca, ta cũng muốn nghe “

Mộ Thiên Sơn ôn nhu cười nói “Thu nhi muốn nghe thì đại ca sẽ nói

Bách Quái: (͡_ ͡_)#

Lão tử khinh. Đúng là trọng sắc khinh thầy. Lão tử nói ngươi không nghe, tiểu nha đầu kia vừa lên tiếng ngươi đã lập tức đáp ứng. Ta mà bức mình lên, tìm người câu dẫn thể tử của ngươi cho ngươi biết tay

Mộ Thiên Sơn đưa mắt ân tình nhìn tiểu nương tử, ôn nhu nói

Thì ra ngày đó Kim Thiên Hương bị phế võ công rồi đi thì dọc đường gặp được thái tử, yêu thích sắc đẹp của nàng nên đã đưa nàng về cung, phong làm trắc phi, ân sủng vô cùng.

Lúc phụ tử Ưông Uyên làm phản, mẫu thân của thái tử từng muốn khởi binh, liên kết với Vân Tổ cùng lật đổ hoàng triều Mẫn quốc, phục hồi Từ Hà quốc nhưng thái tử hỏi “nếu phối hợp với Vân Tổ khôi phục Từ Hà quốc xong thì sau này ai sẽ là hoàng đế? ta hay Vân Tổ?”

Lung Linh phi chân chờ không đáp.

Thái tử liền nói tiếp “ta vốn có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận ngôi vị từ tay phụ hoàng vì sao phải liên kết với cháu của người để đánh Mẫn quốc? hơn nữa sau đó còn cung nghênh hấn làm hoàng đế, làm vậy quá mức ngu xuẩn ah”. Lung Linh phi sáng tỏ sự việc liền đưa thư cho Chí Tôn lâu nói chưa đoạt được binh phù nên không thể khởi sự được”

Nhưng trong lúc thái tử đang chờ đợi kế vị thì Kim Thiên Hương lại nói với hấn rằng “ngươi nghĩ quá mức đơn giản rồi, cho rằng hoàng đế cha ngươi nhất định sẽ truyền ngôi cho ngươi sao. Ta có bắt được một phong thư do hoàng thúc của ngươi ở trong võ lâm đưa tin, trong đó tiết lộ một bí mật kinh thiên động địa : Mộ Thiên Sơn, cung chủ Thiên Nguyệt cung chính là anh em ruột của ngươi, là trưởng tử chính thức của hoàng đế. Người nuôi dưỡng hấn là hoàng thúc cũng là sư phụ của hấn. Trong thư nói muốn cha con Mộ Thiên Sơn nhìn nhận nhau, còn nói để Mộ Thiên Sơn giúp hấn cai trị giang sơn. Nếu Mộ Thiên Sơn thực sự gặp mặt hoàng đế thì ta thấy chuyện ngươi đăng cơ kế vị chưa chắc lắm đâu”

Thái tử kinh hãi, luống cuống tay chân hỏi Kim Thiên Hương “lần này tuy ngươi chặn được thư tin nhưng không có nghĩa là ngăn được bọn họ liên lạc với nhau, vậy ta phải làm gì?”

Kim Thiên Hương hung hăng nói “muốn bảo tỵ ngôi vị thái tử thì không được mềm lòng, chỉ có một biện pháp duy nhất : diệt trừ Mộ Thiên Sơn”

Thái tử lại hỏi “diệt trừ hấn như thế nào?”

“Phái binh thảo phạt”

Hai người chụm đầu thương thảo một hồi rồi tìm hoàng đế nói “Thiên Nguyệt cung quá mức lớn mạnh sẽ là một tai họa ngầm, muốn giang sơn bền vững thì nhất định phải diệt tổ chức tà giáo này”

Vốn tưởng rằng hoàng đế sẽ kiêng kị thế lực nước ngoài không an phận mà phản đối ý kiến, ai ngờ hoàng đế lại quá mức ngây thơ và ngu ngốc, không suy nghĩ gì mà lập tức hạ chỉ đánh Thiên Nguyệt cung, diệt trừ Mộ Thiên Sơn.

Hai người còn hỏi “ai sẽ cầm binh?”

Sau một thời gian thương thảo, người nào được chọn lựa cũng bị Kim Thiên Hương và thái tử phản đối, cuối cùng hoàng đế thập phần không bình tĩnh và kiên nhẫn nói “trẫm đi”. Mẹ nói, có mỗi một chuyện mà cãi nhai lâu như vậy còn chưa ra kết luận.

Hai người nhất thời si ngốc

Hoàng đế tha thiết nói với thái tử “đừng bàn nữa. Tất cả mọi người đều là người ngoài, giao binh phù cho bọn họ, đừng nói là các ngươi lo lắng mà chính trẫm cũng không yên lòng, nhất định phải để người trong nhà tự ra tay thì mới được, cho nên trẫm đi. Trẫm đã từng này tuổi còn sợ chết sao. Hải nhi ngươi còn trẻ, tương lai còn dài, ta không thể để cho ngươi mạo hiểm, mọi việc trong cung giao lại cho ngươi, ta mang binh đi thảo phạt nghịch tặc Mộ Thiên Sơn”, nói xong nước mắt lã chã quay sang Kim Thiên Hương nghẹn ngào nói tiếp “trẫm đã sớm mô phỏng xong thánh chỉ truyền ngôi, giao cho Thiên Hương ngươi, nếu ta có mệnh hệ nào thì ngươi liền phụ tá cho phu quân ngươi nhanh chóng đăng cơ”

Vợ chồng thái tử cảm động đến rơi nước mắt, ba người nhìn nhau đầy thâm tình nhưng trong lòng đều thầm nghĩ xem là ai đang tính kế ai, là ai đang trù giết ai?

Cuối cùng thái tử cũng giao binh phù cho hoàng đế mà hoàng đế cũng tự mình dẫn binh tiến đánh Thiên Khuyết cung.

Mộ Thiên Sơn đem tất cả sự việc kể lại tường tận, mọi người nghe xong thì lặng yên một lát rồi không nhìn được mà nhao nhao bàn tán.

Bách Quái ngạc nhiên nói: “Thái tử ngốc. Nói cái gì cũng tin, óc quá ngắn rồi, lúc này kẻ thù bên ngoài đang rình như hổ rình mồi mà hấn còn muốn hoàng đế nội chiến, hấn không sợ người ngoài ngư ông đắc lợi sao? quá mức ngu xuẩn. Việc này không hợp lý, hoàn toàn không hợp lý, ta muốn biết cái tên đầu người óc heo kia nghĩ gì?”

Thu Dịch Phi nói ra: “Hoàng tộc thật là xuống dốc, không chỉ có thái tử không có đầu óc mà ngay cả hoàng thúc cũng chẳng khá hơn. Tính toán trong lòng thái tử cũng dễ đoán thôi, hấn cho rằng cùng lắm thì lưỡng bại câu thương thôi, nếu Mẫn quốc bị tiêu diệt thì hấn sẽ hoàn toàn đầu nhập dưới trướng Vân Tổ, phụ tá hấn rồi sau đó sẽ tìm cách diệt trừ Vân Tổ, như vậy thì hấn trước sau gì cũng có thiên hạ trong tay. Đại ca, ta nói có đúng không?”

Mộ Thiên Sơn khen ngợi “không sai, e là thái tử cũng có tính toán như vậy”

Bách Quái cảm khái nói ra: “Nghĩ thật hay, làm như thiên hạ ai cũng ngu như hấn”

Rồi như nghĩ ra chuyện gì lại hỏi tiếp “thái tử đúng là ngốc. Có hoàng đế nào muốn tự mình mang binh chứ, cũng đâu phải lâm vào tình thế hiểm nghèo gì, chỉ cần động náo một chút là biết hoàng đế muốn đoạt lại binh phù ah. Hấn thật là đần, chẳng những tin mà còn đem binh phù giao ra. Tiểu Cửu, nha đầu, các người nói xem trong lòng thái tử thực ra đang nghĩ gì?”

Mộ Thiên Sơn không lên tiếng, lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: GIANG SƠN BẮT NGỜ ĐỔI CHỦ

Thu Dịch Phi nói với Bách Quái “lão già chết tiệt, người nói xem trên đời này có người nào làm cho một nam nhân mất đi phán đoán thường ngày, làm thay đổi suy nghĩ của hấn? là ai, lúc nào và dùng phương pháp gì?”

Bách Quái nghĩ nghĩ rồi đáp “người khác thì ta không biết nhưng bản thân ta thì người có thể làm ta mất đi phán đoán thường ngày chính là sự nương nể cô của các người, còn thời điểm là khi ta đói bụng, phương pháp chính là thừa dịp ta đói bụng, ni cô bà nương kia chẳng những không nấu cơm cho ta ăn còn hỏi ta: người có đồng ý hay không, nếu nói không thì cứ ôm cái bụng đói đi, còn khi nào người đồng ý thì sẽ không phải chịu đói nữa”

Thu Dịch Phi lắc đầu nói: “Người không bình thường cho nên mới có cái gọi là sắc làm cho đầu óc không tỉnh táo, mà đối với một nam nhân bình thường có thể làm cho hấn mất đi phán đoán thường ngày, thay đổi cách suy nghĩ chính là nữ nhân bên cạnh hấn. Khi màn đêm buông xuống, những lời thủ thủ bên gối nhất là những lời cổ tình xu nịnh, tận lực triển niên thì cho dù nữ nhân đó nói chó là mèo, nói hươu là ngựa, nói người là quỷ thì e rằng nam nhân khi đã bị hấp dẫn trong ôn nhu hương cũng sẽ cuống quýt đồng ý”

Thần tình trên mặt Mộ Thiên Sơn hơi dao động, Bách Quái thì cái hiểu cái không nói “nha đầu, người rất biết cách nói chuyện nha, từ một vấn đề rộng như vậy lại chuyển sang triển niên bên gối, người đều có thể nói trôi chảy như thế, không tệ, không tệ, nhân tài, nhân tài”

Thu Dịch Phi nhìn Mộ Thiên Sơn, sâu kín thở dài: “Đại ca, Kim Thiên Hương mặc dù đối với ta hạ độc, thế nhưng mà nàng đối với người, cũng là thật là một khối tình si rồi!”

Mộ Thiên Sơn nhìn qua Thu Dịch Phi, ánh mắt thật sâu, đáy mắt bao hàm lấy mảnh liệt tàn thương nói: “Thu nhi, chuyện này đúng sai thế nào, ta còn thấy có chút lắc léo quanh co, không ngờ người lại dễ dàng nhận ra” Thu Dịch Phi mỉm cười, trong cười lại xen lẫn chút phiền muộn.

Bách Quái lớn tiếng nói “cái này với cái đó thực ra là cái nào, hai người các người đừng có lòng vòng nữa, nhanh nói cho ta nghe thực ra mọi chuyện là sao đi”

Thu Dịch Phi nhìn nhìn Mộ Thiên Sơn, thấy hấn đối với chính mình hơi gật đầu, liền giải thích với Bách Quái “thực ra thái tử sờ đĩ tỏ ra ngu ngốc như vậy thực ra không do hấn, vấn đề mấu chốt ở chỗ là khi đề ra ý định thảo phạt Thiên Khuyết cung, hoàng đế cùng Kim Thiên Hương đã sớm thông đồng với nhau”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng tham khóc phá không truyền đến, mười người đang nấp ngoài cửa nghe lén ngay ngẩn ngã nhào vào trong phòng.

Tám câu vòng cùng huynh đệ Phong Thị vừa đứng lên vừa xoa hông lẩm bẩm “cái cửa ăn hại, không chắc chút nào”

Cửa có chắc mấy cũng không chịu nổi mười người điên cuồng áp vào ah.

Cam cầu vòng vẫn là người lên tiếng đầu tiên “võ lâm quả thực kỳ diệu, không nói không biết nha. Náo cả buổi chiều, thì ra tiểu Kim và hoàng đế có một chân”, thấy ánh mắt Mộ Thiên Sơn trở nên lạnh lẽo liền sửa lại “vâng...có một tay”, con mắt lạnh hơn “ah...có quan hệ hợp tác”. Mẹ, lão tử hôm nay nói câu nào ra cũng đắc tội người, tốt nhất nên câm miệng lại thôi.

Bách Quái vẫn đeo bám không buông, thiết tha hỏi “tiểu Cửu có quan hệ hợp tác với lão ca ta thế nào? nàng làm như vậy không phải là đang giúp tiểu Cửu sao? nhưng chẳng phải nàng rất hận tiểu Cửu cưới Thu nha đầu mà không phải nàng ta sao?” tâm của nữ nhân nhỏ như lỗ kim ah.

Thu Dịch Phi cười cười, nói ra: “Cái này còn không hiểu sao? chỉ có một khả năng đó là nàng còn hận thái tử hơn”

Mười một cái mồm há hốc, hai mươi hai con mắt tròn to, biểu lộ quý dị.

Thu Dịch Phi nói tiếp: “Nhớ đến lúc ấy Kim Thiên Hương bị lão già chết tiết người phế bỏ võ công, nàng lại xinh đẹp như vậy mà ta đã từng chứng kiến thái tử háo sắc như thế nào. Thử nghĩ xem, thái tử xuất cung tình cờ gặp được Kim Thiên Hương xinh đẹp tuyệt trần lại mất hết võ công nhất định sẽ động sắc tâm, không thể kiềm chế...cho nên ta nghĩ là thái tử cưỡng đoạt Kim Thiên Hương” nói trắng ra là nàng bị thái tử cưỡng gian giữa đường.

Mười một cái miệng há to hơn nữa, đủ để nhét hai quả trứng gà vào. Hai mươi hai con mắt mở to đến sắp lòi hết ra ngoài.

Mộ Thiên Sơn còn ung dung bồi thêm một câu “Thu nhi vừa rồi có nói đến một chuyện...”

Có thể nhét ba quả trứng gà vào miệng...

Mộ Thiên Sơn nhướn mày nhìn Thu Dịch Phi, âm nhu nói “Thu nhi vừa nói người đã chứng kiến chuyện háo sắc của thái tử phải không?”

Thu Dịch Phi không khỏi có chút lúng túng:”lúc diễn ra đại hội võ lâm, thái tử cùng các đệ đệ của hắn có đến Thu Dương sơn trang, khi đó thái tử từng nói với ta, để ta theo hắn tiến cung...” mặc dù biết việc này không liên quan tới mình nhưng nàng vẫn có chút chột dạ, run sợ.

Mộ Thiên Sơn “Ân” một tiếng, ôn nhu phân phó cho huynh đệ Phong thị “các người truyền lệnh của, lập tức bắt đầu chuẩn bị, sáng sớm mai đại quân theo ta xuất phát, tiến kinh thảo phạt mẫu tử nghịch tặc”

Mọi người bị thanh âm lạnh lùng ẩn chứa sự khắc nghiệt của Mộ Thiên Sơn làm cho hoảng sợ, chăm chú nhìn thì phát hiện mặt ghế chỗ Mộ đại gia vừa ngồi có vết rạn. Đội hình cầu vòng nhẹ nhàng cúi đầu, mặc niệm cho cái ghế đáng thương.

Ghen tuông kinh quá. Oán khí nồng đậm quá. Lực ngồi mạnh mẽ quá. “Bàn tọa thần công” tốt quá.

Phong thị huynh đệ lĩnh mệnh rồi đi, Mộ Thiên Sơn quay sang ra lệnh cho Bách Quái và đội hình cầu vòng “lão già chết tiết theo ta vào kinh, tám người bọn người ở lại Thiên Khuyết cung bảo vệ Thu nhi cho ta”, quay sang Thu Dịch Phi thì đáy mắt nồng đậm tình cảm, ôn nhu nói “Thu nhi, đại vốn định mang người cùng đi, nhưng có lẽ hài tử chúng ta sắp ra đời rồi, người sẽ không chịu nổi bốn ba mệt nhọc. Người ở lại Thiên Khuyết cung, yên tâm sinh hạ hài tử. Chờ người sinh xong, đủ ngày đủ tháng, ta lại để bọn hân mang người đến bên cạnh ta”

Thu Dịch Phi bĩu môi nói “được”, rất bất đắc dĩ, không ngăn được cảm giác khổ sở vì phải chia lìa.

Mới ở chung với nhau được ba tháng giờ lại phải tách ra.

Mộ Thiên Sơn nhìn tiểu nương tử vẻ mặt như muốn khóc, nội tâm liền nhuuyến thành một đoàn, tiến lên ôm eo Thu Dịch Phi, dịu dàng về phòng.

Đóng cửa, trên cửa còn viết tờ giấy: khắp nơi đều có kịch độc, ai chạm vào thì cả đời bất lực.

Hôm nay trời trong nắng đẹp, thời tiết tốt, mọi người không ai nấp sau cánh cửa nghe lén làm gì.

Bên ngoài phòng, một đồng người bận rộn chuẩn bị cho việc hành quân ngày mai. Bên trong phòng, vợ chồng son ngọt ngào, quấn quýt trước thời điểm ly biệt.

Ân ân ah ah ah nha...

Tiểu cô nương: đại ca, không muốn! Không muốn! Không muốn thân chỗ đó! Ah ~ ah ~ ah ~~~~

Có tiếng hít không khí thật mạnh...

Chốc lát sau

Tiểu khuê nữ nói: đại ca nó thật lớn ờ ~~~

Thanh âm đại gia: Thu nhi đừng sợ, thân thân nó

Tiểu khuê nữ không có động tĩnh gì...lại là âm thanh mút xuyên mập mờ vang lên.

Đại gia: ân... Thu nhi... Rất tốt... Thu nhi... Quá tuyệt vời... Thu nhi!!

Hồi thế gian tình dục là gì làm cho người ta trước khi sinh con còn không quên đùa nghịch lưu manh!!!!

Mộ Thiên Sơn dẫn đầu đại quân xuất phát, rốt cuộc mười ngày sau cũng đã có tin tốt về cho Thu Dịch Phi.

Hoàng cung bị đánh hạ mà lực lượng của Chỉ Tôn lâu không hề xuất hiện để cứu viện, như vậy nhiệm vụ thảo phạt kẻ phản bội bán nước vượt qua rất thuận lợi và nhanh chóng.

Thái tử phi trong truyền thuyết ngay lúc đại quân của Mộ Thiên Sơn tiến vào hoàng thành thì trưng ra một đạo thánh chỉ. Thái tử ý vào thánh chỉ trong tay tiểu nương tử liền chỉ vào Mộ đại gia hỏi hết: người là phùng loạn đảng, dám bắt cóc hoàng đế, người là loạn thần tặc tử, hôm nay ta cho người nhìn xem ai mới là thiên mệnh sở quy.

Sau đó liếc mắt nhìn nương tử, ý bảo nàng mau đọc thánh chỉ, vô hạn chờ mong đại quân sau khi nghe xong sẽ quay mũi giáo tấn công nghịch tặc Mộ Thiên Sơn.

Ai ngờ, thánh chỉ vừa đọc xong thì thái tử khiếp sợ vạn phần, run tay chỉ vào Kim Thiên Hương nằng: tiện nhân, người sửa thánh chỉ.

Thánh chỉ nói thế này: phế bỏ hoàng hậu hiện tại. Phế bỏ thái tử hiện tại. Người lãnh binh chính là trưởng tử lưu lạc dân gian của ta. Ban cho phế hoàng hậu ba thước lụa trắng, tiễn nàng tới Tây phương. Biếm thái tử thành thường dân, đầy đi biên cương, không để hấn đối nhưng cũng không cho hấn được sống tốt, hi vọng hấn có thể tu thân dưỡng tính. Ngọc tỷ truyền quốc giáp lại cho trưởng tử của ta, toàn bộ giang sơn này cũng giao lại cho hấn.

Thái tử lại chỉ tay vào Kim Thiên Hương nằng: tiểu tiện nhân, người sửa thánh chỉ.

Vì vậy chuyện thánh chỉ là giả hay thật đã tạo thành đề tài bàn tán xôn xao, các quan đại thần phải vào cuộc, cùng nghiên cứu xem chữ viết trên thánh chỉ có phải là bút tích thật của hoàng đế hay không, còn con dấu trên đó nữa, là được in ra từ ngọc tỷ hay do Kim Thiên Hương dùng ngón tay khắc thành.

Trải qua mấy vòng nghiệm chứng, cuối cùng đi đến kết luận : thái tử, người thua rồi, thánh chỉ nàng thật hơn cả vàng nhạ.

Vì vậy thái tử điên cuồng không cam lòng la lên một tiếng.

Chính biến cung đình rất nhanh đã được lưu truyền trong dân gian.

Trên bảng tin bát quái viết rằng:

Hoàng đế nhìn thấu sự tình nhân gia, từ bỏ ngôi vị, xuất gia lập địa thành Phật.

Hoàng hậu bạo bệnh quy thiên

Thái tử mắc bệnh hiểm nghèo đột nhiên nổi điên, xách đao rượt chém đại ca lưu lạc dân gian nhưng mà không khống chế tốt lực đạo, cho nên chém đại ca không thành ngược lại còn làm tổn thương tiểu đệ đệ của mình. Từ đó đồng chí thái tử bị phế bỏ trở nên điên loạn, lưu lạc dân gian.

Thái tử phi bị trục xuất khỏi kinh thành.

Trắc phi không rõ lập trường của thái tử bị phế, nói với trưởng tử của hoàng đế một câu “ hôm nay ta với ngươi như hòa, không ai thiếu nợ ai” sau đó liền cắt tóc, hiến mình cho Phật tổ.

Trưởng tử của hoàng đế lưu lạc dân gian chính thức tiếp quản ngọc tỷ truyền quốc. Nhưng hấn lại chỉ đồng ý làm nhiếp chính vương, ở đằng sau phò tá cho hoàng đế nhỏ nhất của hấn lên kế vị.

Về chuyện thái tử bị phế mất đi tiểu đệ đệ, mọi người đều nghĩ do hấn tự làm nhưng Thu Dịch Phi và đội hình cầu vồng dùng ngón chân để nghĩ cũng nhất trí cho rằng: việc này nhất định do Mộ đại gia làm, chưa nhất là sự ghen tuông của nam nhân ah.

Nhân dân các nước lân bang đọc bảng tin bát quái xong thì đều đoán xem đồng chí trưởng tử này là ai? Hấn lưu lạc nhân gian nhiều năm sao đột nhiên có được giang sơn trong tay, rồi lại đột nhiên chấp tay nhường cho một đứa trẻ?

Dân chúng suy đoán đủ kiểm, cũng ca ngợi đồng chí trưởng tử này vô cùng, nói hấn giàu tình cảm, không màng danh lợi. .khắp nơi bắt đầu dựng bia chếp sử, ca ngợi công đức của hấn.

Trong lúc dân chúng đang bày tỏ sự tán dương và ngưỡng mộ vô bờ bến với đồng chí trưởng tử thì bảng tin bát quái lại tung ra một tin tức làm chấn động toàn cầu.

Bảng tin viết:

Dân chúng thân yêu, các người đoán trưởng tử là ai? Hấn chính là đại gia đệ nhất thiên hạ Mộ Thiên Sơn ah.

Tin này vừa lan ra lập tức đã đẩy lên một làn sóng.

Dân chúng : kính ngưỡng của bọn họ đối với Thiên Khuyết cung, ca tụng đối với Mộ Thiên Sơn chỉ trong vòng một đêm đã dâng cao như Hoàng Hà mùa lũ, tràn lan như sóng nước Trường Giang, trên dưới một lòng, toàn tâm toàn ý chung tay góp sức chống giặc ngoại xâm bảo vệ giang sơn.

Mộ Thiên Sơn thì quả là công đức vô lượng, ngay cả giang sơn cũng không cần, vô tư ủng hộ triều đình của mình lên ngôi.

Nguyên nhân thực sự chỉ một mình Thu Dịch Phi biết.

Hắn đã đáp ứng nài không làm hoàng đế cho nên cam tâm tình nguyện từ bỏ giang sơn, từ bỏ ngôi vị hoàng đế đã nằm trong lòng bàn tay.

Thu Dịch Phi chưa bao giờ nghĩ sẽ có một người trác việt bất phàm như hắn, kính thường hết thầy mà hết này tới lần khác lại đối với nàng như trân bảo, yêu đến tận tâm can.

Vuốt ve cái bụng nhô cao, Thu Dịch Phi lầu bầu “bảo bảo, cha ngươi là nam tử tốt nhất thiên hạ”

Khi Mộ Thiên Sơn tấn công hoàng cung, đối với liên quân đây là thời cơ chiếm đánh Mẫn quốc tốt nhưng thực ngoài ý muốn là liên quân không có động tĩnh gì. Đến khi Mộ gia quân chiếm đóng kinh thành thì tin tức truyền đến nói sở dĩ liên quân không có hành động là do nội bộ lung củng.

Lăng quốc cùng phụ tử Uông thị cơm không lành canh không ngọt, nghe giảng hồ đồn rằng nguyên nhân hai bên động võ là do con tin Uông Tử Lâm tại Lăng quốc đã bị giết chết.

Uông thị phụ tử nghe xong tin đồn thì giận điên lên mà hoàng tộc Lăng quốc cũng không ngờ vì chuyện này mà hai bên dần tới xung đột vũ trang. Còn Chí Tôn lâu thì đứng ngoài cuộc bàng quan.

Thu Dịch Phi nghe xong chuyện này vừa uống trà vừa mỉm cười.

Việc này xảy ra đột ngột, tình tiết lại lắt léo, quý dị nhưng nếu tra ra tiền căn hậu quả thì chỉ sợ do phu quân nàng tử tử bầy kế, châm ngòi ly gián.

Kinh thành trải qua cơn phong ba, Lăng quốc cùng phụ tử Uông thị lâm vào tình thế cá chết lười rách còn Thu Dịch Phi mỗi ngày đều yên lặng trong Thiên Khuyết cung, kiên nhẫn đợi tiểu bảo bảo chào đời.

Ngồi dựa lên ghế, vừa hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp vừa cầm ly trà Cam cầu vòng vừa đưa, Thu Dịch Phi ung dung hỏi “Cam sư huynh, ngươi nghĩ xem giờ này đại ca đang làm gì?”

Khó có được đám cầu vòng chịu im cái miệng, không có trả lời câu hỏi của mình làm cho Thu Dịch Phi có cảm giác ánh nắng quá ấm áp, làm nàng cũng bắt đầu thấy buồn ngủ.

Cố liếc nhìn Cam cầu vòng một cái, trước khi chìm vào mộng đẹp, Thu Dịch Phi còn ngạc nhiên nói “trời sắp đổ mưa sao, Cam sư huynh, hôm nay ánh mặt của ngươi không có ngơ ngác ngác như thường ngày ah...”

Hai mắt díp lại, ý thức cũng dần dần tan rã, trước khi mất hẳn ý thức nàng còn có cảm giác như trong mắt Cam cầu vòng lóe lên ánh sáng quý dị...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: TẤN HOA HÔM NAY, NGƯỜI XƯA PHƯƠNG NÀO

Khi Thu Dịch Phi mở mắt ra, chuyện đầu tiên là đưa tay lên sờ bụng mình, vẫn còn phình to, tức là bảo bảo vẫn còn, tiếp theo mới đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ, chậm rãi ngồi dậy, thấy rõ mình đang trong một căn nhà gỗ nhỏ đơn sơ.

Đột nhiên cảm giác được có gì đó, Thu Dịch Phi liền nhanh chóng quay đầu nhìn sang, đập vào mắt là một khuôn mặt tuấn tú trắng nõn.

Người nọ khỏe miệng tươi cười nhưng trong tươi cười lại có chút tâm tình bất định, có chút e lệ nhút nhát, lại có chút hưng phấn vui sướng, thấy Thu Dịch Phi đã tỉnh liền đi đến bên giường, thấp giọng hỏi “ngươi đã tỉnh?”

...

Nói nhảm như vậy lão thiên gia sẽ không vui đâu.

Thu Dịch Phi trừng mắt nhìn, thu liễm tâm thần nói “ngươi thật to gan, dám trà trộn vào Thiên Khuyết cung giả trang thành Cam sư huynh”, dừng lại một chút, như nghĩ ra chuyện gì, mãnh liệt thở sâu, hoảng sợ nói “ngươi đã làm gì Cam sư huynh rồi? ngươi...ngươi không giết hắn chứ?” thấy đối phương tươi cười nhiều hơn, thanh âm của Thu Dịch Phi cũng lớn hơn “ngươi, Tấn Hoa, nếu ngươi giết Cam sư huynh, ta ta, nhất định sẽ báo thù”

Tấn Hoa càng tươi cười sáng lạn thế nhưng bên dưới tươi cười đó cất giấu bao nhiêu tư vị đắng chát thì chỉ mình hắn mới biết.

Tấn Hoa nhìn Thu Dịch Phi nói “có phải ta trong lòng ngươi là một người rất xấu hay không?” trong mắt hắn chợt lóe lên thần sắc đau khổ rồi tan biến rất nhanh như chưa từng tồn tại, Thu Dịch Phi nội tâm mềm nhũn, lặng lẽ quay đầu, nhẹ buông mắt, không lên tiếng.

Tấn Hoa thờ dài nói “Tiểu Bảo, ngươi mắt hững khi nhìn thấy ta đúng không? có phải ngoài trừ Mộ Thiên Sơn thì ngươi căn bản không liếc nhìn nam nhân nào khác?”

Thu Dịch Phi im lặng gật đầu rồi nói “ngươi vì sao lại giả thành Cam sư huynh mang ta tới nơi này?” hai tay không dấu vết đặt lên bụng nói “ngươi đánh chủ ý vào hài tử trong bụng ta sao? ngươi muốn dùng mẹ con ta để uy hiếp đại...Mộ Thiên Sơn, muốn hắn hai tay dâng Mẫn quốc cho Lăng quốc các ngươi sao?”

Trong mắt Tấn Hoa lại lóe lên sự khổ sở và đau đớn “thì ra ta trong lòng ngươi thực sự là một người xấu”

Thu Dịch Phi bị thần sắc trong mắt Tấn Hoa làm cho phải dời mắt lần nữa, thờ dài, bắt buộc bản thân không được mềm lòng, hỏi tiếp “không phải ta nhay cảm nhưng lúc này đang là thời điểm căng thẳng, ngươi bắt cóc ta khỏi Thiên Khuyết cung nếu nói không có mục đích gì thì sao tin cho được”. Cho dù ngươi ăn no ở không thì cũng không đến nỗi làm việc không mục đích như thế.

Tấn Hoa không trả lời, Thu Dịch Phi cảm thấy có hai mắt nóng rực vẫn nhìn chăm chăm vào mình, liền quay đầu lại, cổ tình quất to “vô sỉ, nhìn cái rắm”

Yên lặng một hồi, Tấn Hoa sâu kín nói “Tiểu Bảo, ngươi phụ ta”

Thu Dịch Phi toàn run rẩy, kinh ngạc sững sờ ngẩng đầu hỏi “ngươi...ngươi bắt ta đến...không phải vì...ngươi...” nói xong lại không tự chủ nhìn xuống bụng mình “ngươi không phải nghĩ không thông chứ” nha nha, đừng nói là mê luyến tỷ rồi chứ, tỷ cũng sắp có con rồi, ngươi sao vẫn còn nhớ thương mẹ của hai tử chứ.

Tấn Hoa thấy Thu Dịch Phi đang nhìn cái bụng nhô cao của mình thì cười khổ, chua chát nói “đứa nhỏ này, mau sinh ra ah...”

Thu Dịch Phi vuốt ve bụng, nghĩ tới bảo bảo bên trong thì vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc nói “ân, có lẽ là mấy ngày nữa thôi”, tươi cười dần phai nhạt, dành chỗ cho sự nghi hoặc “Tấn Hoa, ngươi sao còn đề tâm tới mấy chuyện vụn vặt này? Ta nói rồi, trước kia báib đường là ta và Ưông Đại Bảo do ngươi giả trang thành, không liên quan tới vương gia Lăng quốc ngươi, ngươi sao không thể buông xuống chứ? Mỹ nhân trong thiệ hạ nhiều như vậy, ngươi chỉ cần liếc mắt nhìn thì các nàng đã lập tức vui vẻ đồng ý làm thê tử của ngươi, ngươi cần gì phải gây khó dễ cho một người quái dị như ta? Huống chi, ta cũng đã có hài tử rồi, ngươi sao còn chưa từ bỏ ý định?” lên vào Thiên Khuyết cung để bắt cóc một thai phụ, thật không biết nên nói ngươi có dũng khí hay là đầu óc dần dột ah.

Tấn Hoa hai mắt không nháy nhìn chăm Thu Dịch Phi, sâu kín nói “ngươi không phải là người quái dị, ngươi là cô nương đẹp nhất thiên hạ”

Thu Dịch Phi lại lần nữa run rẩy toàn thân.

Tuy rằng mỹ nam trước mặt nói rất cảm động, ánh mắt rất thành khẩn...nhưng vẫn làm người ta nhìn không được mà run rẩy.

Tấn Hoa lại tiếp tục hỏi “Tiểu Bảo, ngươi thực sự không nhớ một chút gì sao?”

Nghe vậy trong lòng Thu Dịch Phi tràn đầy nghi hoặc, hắn nói vậy là sao? không nhớ là không nhớ chuyện gì?

Tấn Hoa phiền muộn ca thán “ta đã sớm biết là ngươi sẽ quên nhưng vẫn không chịu hết hi vọng, muốn tự mình hỏi ngươi, trong lòng vẫn luôn mong rằng ngươi vẫn nhớ rõ lời hứa hẹn giữa ta và ngươi”

Thu Dịch Phi càng nghe càng kinh, hai hàng lông mày xoắn lại, hỏi “hứa hẹn? giữa chúng ta?” đau khổ suy nghĩ, không nghĩ ra ngoài Mộ Thiên Sơn nàng có có gian tình với bất luận nam nhân nào, vì vậy nàng thập phần xác định Tấn Hoa vì thường giả dạng thành nhiều người khác nhau cho nên đã mắc chứng tâm thần phân liệt, bị hoang tưởng.

Nhìn vẻ mặt Thu Dịch Phi như muốn nói “huynh đài, thì ra ngươi có bệnh lâu ngày mà giấu”, Tấn Hoa cười khổ nói “Tiểu Bảo, ta kể cho ngươi nghe một chút chuyện xưa nha”

Thu Dịch Phi định nói “không được” nhưng còn chưa há miệng thì Tấn Hoa đã nói liên miên không dứt.

Thu Dịch Phi thầm nghĩ : xem ra nói chuyện cũng phải chiếm tiên cơ trước, chậm có một chút mà phải nghe hắn lái nhái rồi.

Tấn Hoa nói “phụ hoàng ta, lão hoàng đế của Lăng quốc tính cách thập phần thô bạo quái dị, dân gian gọi là biến thái, vì để Lăng quốc tương lai có thể nhất thống thiên hạ quyết định sẽ lựa chọn người mạnh nhất để thừa kế vương vị, làm cho đám hoàng tử hoàng nữ của hắn đều trở nên mạnh mẽ, cường hãn. Sau đó ngay khi chúng ta còn nhỏ hắn đã đem chúng ta xuất cung, giao cho các nhân sĩ giang hồ nổi tiếng dạy chúng ta võ công và mưu kế, chờ khi chúng ta thành tài quay về thì hắn sẽ lựa người mạnh nhất trong chúng ta làm thái tử”

“Trong lòng phụ hoàng chỉ có một tướng thống nhất thiên hạ, còn đối với những thân sinh cốt nhục của hần thì không có bao nhiêu thân tình, mà hoàng gia vốn cũng không có cảm tình cho nên khi hần đưa bọn ta cho các nhân sĩ võ lâm đã từng nói : cứ yêm tâm dạy dỗ, quên thân phận hoàng tử hoàng nữ của bọn chúng đi, hải tử của ta, có thể chết nhưng không thể yếu ớt”

“Phụ hoàng bản thân tính cách đã phi thường quái dị, cho nên nhóm nhân sĩ võ lâm mà hần tìm đến cũng có tính cách biến thái y chang. Chỉ vì một câu của phụ hoàng “ hải tử của ta có thể chết, không thể nhục” mà bọn họ không chút kiêng kỵ thân phận của chúng ta, huấn luyện chúng ta không chút lưu tình, thậm chí có người còn thông qua đó mà thỏa mãn khoái cảm biến thái, nghĩ ra đủ trò để sửa trị tra tấn chúng ta”

“Rất nhiều hoàng tử hoàng nữ trong thời gian học nghệ bị đấm sư phụ biến thái dày dò đến chết hoặc thân tàn ma dại, cuối cùng chỉ còn có hai người nguyên vẹn không sút mẻ quay về hoàng cung là ta và hoàng huynh”

“Hoàng huynh cùng ta là thân huynh đệ cùng mẹ, hần phi thường thông minh, cũng là hải tử mà phụ hoàng thích nhất, cùng đi học nghệ với hần còn có Ân Thương và Ân Doanh là con của đại thần trong triều. Bởi vì phụ hoàng đối với hoàng huynh có nhiều cảm tình hơn nhưng đứa con khác cho nên phải huynh đệ Âm thị đi theo để có người hầu hạ cũng có người bầu bạn với hần. Không ngờ sau khi học nghệ trở về thì tính cách hoàng huynh thay đổi hần, trở nên âm hiểm thô bạo, tàn khốc khát máu...”

“A, kỳ thật đâu chỉ có hoàng huynh tính tình đại biến, bản thân ta không phải cũng vậy sao? ta bị phụ hoàng đưa đến chỗ Dịch Dung Thiên Vương học thuật dịch dung, người cũng biết bản lĩnh ta không tệ nhưng so với sư phụ ta thì không đáng một đồng. Cho dù hần giả thành ai cũng đều giống y như đúc, không dễ nữa tía sơ hở, hần từng nói sơ dĩ thuật dịch dung của hần cao siêu như vậy là khi hần muốn giả thành người nào thì hần rất dụng tâm, người kia sẽ không còn tồn tại trong cõi đời nữa mà chỉ còn có người do Dịch Dung Thiên Vương hần giả thành tồn tại”

“Cũng là bởi vì hần vốn dụng tâm bất chú ý tính cách đặc điểm của nhiều người khác nhau như vậy mới làm cho thuật dịch dung của hần trở nên cao siêu, cũng làm cho tính cách của hần ngày càng không bình thường, ý nghĩ ngày càng cổ quái, sở thích cũng ngày càng trở nên vận vẹo. Hần thích nhất là thấy người ta lúc thì đau khổ khi thì vui sướng, thoáng cái lại trở nên đau nhức đến thống khổ, mỗi khi như vậy hần sẽ vui vẻ như có được thuốc trường sinh bất lão”

“Hần so với phụ hoàng còn quái dị hơn, thô bạo hơn. Ta đi theo hần học nghệ, hần cũng mang ta lang thang khắp chân trời góc biển, không coi ta là hoàng tử mà chỉ là một kẻ học nghệ, mỗi ngày đều bị hần độc hại tra tấn. Hần có thể tùy ý chỉ một người nào đó trên đường, cho ta ba ngày để ta giả trang thành người đó, nếu ta làm không giống, nhẹ thì không cho ăn cơm, nặng thì đánh cho mình mây sung vù. Bởi vậy ta chịu không ít cực khổ, có lẽ không ai ngờ một hoàng tử cao quý lúc nhỏ lại chịu nhiều cực khổ như thế”

“Có một lần, sư phụ dẫn ta đi đến chân núi Thu Dương, khi chúng ta đang ăn cơm trong một túp lều ven đường thì có một tiểu ăn mày đầu đầy ghê lở, hần muốn ta giả thành tên ăn mày đó rồi đến xin ăn gần Thu Dương sơn trang, nói người trong đó đều là những người mua danh chuộc tiếng, giả dối vô si, nếu ta có thể lấy được gì trong tay bọn họ thì ta đã giả rất giống tên ăn mày kia. Cho dù ta có xin được nhiều tiền nhưng không phải là từ tay của người trong Thu Dương sơn trang thì chứng tỏ ta không hoàn thành nhiệm vụ, phải bị phạt, chẳng những không được ăn cơm mà còn phải tiếp tục làm ăn mày, đừng nghĩ tới xuất sư cũng đừng mong có thể quay về hoàng cung tiếp tục làm hoàng tử. Chỉ khi nào ta làm cho người trong Thu Dương sơn trang đồng cảm thương tiếc ta thì hần mới cho ta ăn no”

“Trước khi đưa chúng ta đi học nghệ, phụ hoàng cũng đã thỏa thuận với các nhân sĩ võ lâm, chỉ khi nào bọn họ gật đầu nói chúng ta có thể xuất sư thì chúng ta mới có thể quay về hoàng cung tiếp tục làm hoàng tử, nếu không thể xuất sư thì cả đời phải đi theo sư phụ, đừng mong có thể quay về hoàng cung”

“Khi đó, ta cảm giác mình thật sự là không may, người của Thu Dương sơn trang từ trang chủ tới phu nhân rồi mấy vị tiểu thư xinh đẹp, bọn họ quần là áo lụa, hào quang sáng chói nhưng thực tế đều là những người máu lạnh. Ta đợi ở dưới chân núi sáu ngày, dùng tất cả tư thế hèn mọn nhất, thanh âm khẩn thiết nhất đều cầu xin bọn họ nhưng chẳng ai chịu bỏ thí cho ta một đồng tiền hay một miếng cơm thừa”

“Bọn hần nhìn thấy ta vừa xấu lại vừa bẩn, người đầy mùi hôi thối thì đều chán ghét quay đầu đi, dùng tay áo bịt mũi, cau mày, sợ hãi tránh xa ta, thậm chí còn cho người đuổi ta đi. Mỗi lần ta bị đuổi đánh cũng đã muốn bỏ cuộc nhưng nghĩ tới những lời của sư phụ, ta lại cố nhịn đau, vứt bỏ tôn nghiêm mà tiếp tục quay lại cầu xin. Thật buồn cười, ta đường đường là hoàng tử Lăng quốc lại phải quỳ gối trước người khác, cầu xin họ bỏ thí, mặc cho người ta chà đạp sỉ nhục”

“Sáu ngày trôi qua, ta đói bụng đến hết hoàng, ta biết sư phụ biến thái của ta nhất định đang ở trong túp lều dưới chân núi, vừa hưởng thụ rượu thịt vừa sung sướng nhìn ta bị tra tấn, rồi vô hạn chờ mong ta thất bại để hần có thể nghĩ ra những phương thức mới để tra tấn ta, như vậy hần sẽ càng thấy vui hơn”

“Ngay lúc ta thấy nản lòng thoái chí, thậm chí sắp chết đói tới nơi thì có một tiểu cô nương từ trên núi xuống, trước kia ta chưa thấy nàng nhưng nghĩ tới những người của Thu Dương sơn trang trước kia thì ta cũng chẳng hi vọng gì, nghĩ nàng cũng như bọn họ, cho nên ta không cầu xin nàng nhưng mà nàng lại nhìn thấy ta, còn nhìn không chớp mắt, trong mắt tràn đầy không đành lòng và thương cảm”

“Nàng từng bước một đi đến bên cạnh ta, nhìn thấy ta đã lớn rồi mà còn bị chốc đầu, mặt nàng không có biểu tình gì, chỉ vô hạn đồng tình với một sắp chết đói như ta. Nàng ngồi xuống nói “ người sao lại ngồi ăn xin ở đây, người trong nhà ta keo kiệt đi được lại không có lòng đồng tình, bọn hần cho người đồ ăn mới là lạ”. Nàng không phải đạo mạo, so với mấy nữ hải khác trong Thu Dương sơn trang thì rất bình thường nhưng không ngờ khi nàng nói chuyện, hai hàng lông mày như sóng lên, khoe miệng tươi cười thân thiết, ánh mắt trong suốt như được nước suối cọ rửa qua, không có một tia tạp chất. Ngay khắc này, ta cảm thấy tiểu cô nương này xinh đẹp vô song”

Tấn Hoa nói đến đây, dừng lại, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía Thu Dịch Phi: hai hàng lông mày vẫn như năm đó, khi nói chuyện thì như sóng lên, khoe miệng tươi cười làm say lòng người như trước, đôi mắt dù đã trải qua nhiều năm vẫn trong suốt không tỳ vết, như hồ nước tĩnh khiết nhất làm cho người ta muốn đắm chìm trong đó.

Thu Định Phi trừng lớn hai mắt, kinh ngạc vạn phần nhìn về phía Tấn Hoa

Hắn kể tới đây làm nàng cũng nhớ lại chuyện trước kia.

Hắn giảng đến nơi đây, nàng đã nhớ tới lúc trước cái kia một đoạn chuyện cũ

Thu Định Phi rung động, rung động kêu ra tiếng đến: “Ngươi... Chẳng lẽ ngươi là... Tiểu bệnh chốc đầu ca ca!”

Tấn Hoa hai mắt ẩm ướt nói “ngươi rốt cục nhớ ra rồi, Tiểu Bảo muội muội”

Thu Định Phi rốt cuộc biết, lúc đại hội võ lâm diễn ra ở Thu Dương sơn trang, khi nàng nói với hắn nàng là Tiểu Bảo thì hắn lại hưng phấn như vậy, cũng hiểu vì sao hắn đã khôi phục thân phận, vì cái gì mà mưu cầu danh lợi nhưng vẫn chấp nhất gọi nàng là Tiểu Bảo.

Năm nàng mười ba tuổi, đã từng có một ca ca chốc đầu ăn mỳ gọi nàng là Tiểu Bảo muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: CHUYỆN XƯA NHẮC LẠI THÊM ĐAU LÒNG

Năm đó, nàng xuống núi đưa thiệp mời theo lệnh của Thu Vạn Niên, dưới chân núi gặp được một tên ăn mỳ đói đến nổi mặt mũi xanh xao vàng vọt, nhìn dáng vẻ của hắn chắc là đã nhiều ngày không được ăn gì, mà đám người nhà lòng dạ hẹp hòi của nàng sao có thể bỏ thí cho hắn được chứ.

Nhìn bộ dáng hấp hối của tên ăn mỳ, trong lòng nàng nảy sinh nhiều thương cảm, mà bản thân mình cũng có hơn gì hắn đâu. Mặc dù có cha nhưng cha không thương nàng, mặc dù có tỷ muội nhưng bọn họ xem như nàng không tồn tại, mà giờ này cha cùng đám tỷ muội đang ở trong Thu Dương sơn trang câu cá thư giãn mà nàng lại phải đi khắp nơi đưa thiệp như bọn hạ nhân.

Trong lòng tràn ngập cảm giác đồng bệnh tương liên, đi đến bên tiểu ăn mỳ hỏi “ngươi sao lại tới đây xin ăn? Người nhà ta keo kiệt muốn chết lại không có sự đồng tình, bọn họ cho ngươi đồ ăn mới là lạ”

Tiểu ăn mỳ không nói gì, nhìn nàng chăm chăm, còn nàng móc từ trong túi ra một gói giấy dầu, tươi cười sáng lạn đưa cho hắn “bắt quá cuối cùng ngươi cũng gặp được ta. Đây là bánh bao thịt ta trộm được, cha sai ta xuống núi đưa tin, ta vốn để dành ăn dọc đường nhưng nhìn dáng vẻ sắp chết đói tới nơi của ngươi, cho ngươi ăn trước đó”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn nàng chăm chăm, hồi lâu mới đưa tay nhận lấy bánh bao, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ hung hăng cắn bánh bao ăn. Nàng nhìn hắn dùng sức ăn bánh bao, trong mắt như lóe lên gì đó, lòng mình cũng có chút ẩm ướt, không lên tiếng, hít hít mũi, đứng lên rồi đi.

Trong lòng thầm nghĩ thực ra mình và hắn cũng giống nhau, đều là hài tử không có mẹ, đều là hài tử không có người thương, đều là những số phận đáng thương, cơ khổ.

Hôm sau, nàng lại theo thói quen ăn trộm ít đồ từ phòng bếp đem xuống chân núi đưa cho hắn lót dạ.

Nàng hỏi hắn: “Ngươi sao không đi chỗ khác? Người trong nhà ta keo kiệt như vậy, ngươi cũng sắp chết đói tới nơi, còn ngồi bất động ở đây ah, ngươi đến ngồi trước tiệm cơm đối diện đi, có thể nhặt được chút cơm thừa canh cặn ah”

Hắn không có biện pháp nói thật với nàng, chỉ cười cười nhìn nàng, cái mặt đầy ghê lở lúc không cười đã rất xấu mà khi cười lộ lên càng kinh khủng.

Nàng lại một chút cũng không sợ hãi, cũng không có nửa phần ghét bỏ, chỉ nói “ngươi thực buồn bực, có phải ngươi nghĩ rằng: lão tử không tin, không xin được một hạt cơm của Thu Dương sơn trang á...” Nói xong, nàng cười ha ha nhìn hắn, mà hắn nhìn vẻ tươi cười rạng rỡ của nàng thì trong lòng như bị một đạo dương quang đánh trúng, xua tan mọi đen tối, nhin không được cũng bật cười thành tiếng.

Nàng lại hỏi hắn: “Ngươi tên là gì?” Hắn lắc đầu, nói cho nàng biết mình không có tên, mọi người đều gọi hắn là bệnh chốc đầu.

Nàng liền nói “ vậy ta gọi ngươi là chốc đầu ca ca”

Hắn lại hỏi nàng tên gì

Nàng bĩu môi nói “ tên của ta cũng không may mắn gì y như bản thân ta vậy, ba tỷ muội kia của ta đều được mọi người yêu thích, nhưng ta thì... trong nhà không có ai xem ta là bảo bối cả”

Hắn nhìn về mặt cô đơn của nàng, cảm thấy đau lòng, lớn tiếng nói “ ai nói không người xem người là bảo bối. Từ nay về sau, người là bảo bối của ta. Ta là chốc đầu ca ca của ngươi, ngươi là tiểu bảo bối muội muội của ta”

Nàng bật cười thành tiếng “ tiểu bảo bối muội muội...thịt ngon chập choạng nha. Không bằng ngươi gọi ta là Tiểu Bảo muội muội được rồi”

Hắn thấy nàng cười đẹp như thế cũng không khỏi ngây ngốc cười theo “được, ta là chốc đầu ca ca của ngươi, ngươi là Tiểu Bảo muội muội của ta”

Chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng lại là khoảng thời gian đẹp nhất đời hắn, sau này dù sự phụ biến thái rớt cuộc cũng qua đời vì quái bệnh, hắn không cần làm ăn mảy mủn cũng không làm hắn thấy vui vẻ bằng.

Mỗi ngày, Tiểu Bảo muội muội đều chạy đến chân núi tìm hắn, mang cho hắn đồ ăn, cùng hắn chuyện trò, cùng hắn chơi...làm cho hắn thậm chí muốn cứ làm một tên ăn mảy mủn chốc đầu mãi cũng được, miễn là mỗi ngày đều được gặp nàng, nhìn nàng mỉm cười, nghe nàng gọi mình là “chốc đầu ca ca”. Làm ăn mảy mủn thì đã sao, so với thân phận hoàng tử Lăng quốc thì vui vẻ hơn nhiều.

Nhưng mà sự phụ biến thái của hắn không để hắn được vui lâu, sự phụ biến thái không có hảo ý nói “bây giờ ta thăng cấp khảo nghiệm đối với ngươi, nếu ngươi có thể làm cho Tiểu Bảo muội muội của ngươi hứa hẹn lớn lên sẽ gả cho ngươi thì ta cho ngươi xuất sư, ngươi có thể quay về hoàng cung, nếu không làm được thì phải ở bên cạnh ta cả đời”

Hắn nhìn khuôn mặt dữ tợn của sự phụ biến thái, trong lòng dâng lên sợ hãi vô hạn, ở bên cạnh hắn cả đời, chịu đủ mọi cách tra tấn của hắn...như vậy có khác nào sống không bằng chết...hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Thế nhưng mà, để Tiểu Bảo gả cho mình? Để một cô nương đáng yêu như vậy đáp ứng gả cho một tên ăn mảy mủn chốc đầu, toàn thân hôi thối bẩn thỉu như hắn...chuyện này so với nằm mơ còn không chân thực hơn.

Tuy hắn biết muốn Tiểu Bảo muội muội gả cho mình là việc không thể nào nhưng hắn vẫn không kiềm nén được sự chờ mong và hi vọng trong lòng, muốn biết Tiểu Bảo có chịu gả cho mình không. Nếu nàng đồng ý thì cho dù bắt hắn giảm thọ mười năm, hai mươi năm hắn cũng chịu, cho dù bắt hắn phải chịu tra tấn và cực khổ nhiều hơn hắn cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng.

Cuối cùng cũng có một ngày hắn không kiềm nén được nổi lòng, bày ra bộ dáng khổ sở nói với nàng “ Tiểu Bảo, ta lớn lên khó coi như vậy, lại là tên ăn mảy mủn, ta nghĩ tương lai nhất định ta không lấy được vợ rồi, chẳng có cô nương nào chịu gả cho ta”

Nàng nghe hắn nói xong, ánh mắt toát ra vô hạn đau lòng và đồng tình, lúng túng an ủi hắn “chốc đầu ca ca, ngươi đừng nản lòng. Ngươi là người tốt, lại có nghị lực như vậy, tương lai nhất định sẽ lấy được thê tử mà”

Hắn hỏi nàng: “Ta là người tốt? Ta sao có thể là người tốt? ta có nghị lực? ngươi cảm thấy ta có nghị lực sao?”

Nàng mỉm cười nhìn hắn “đúng vậy ah, ngươi là người tốt, người tốt. Người nhà của ta tuy giàu có sang quý nhưng không hề yêu thương ta, thậm chí còn hận vì ta là người nhà của các nàng. Chốc đầu ca ca ngươi tuy chỉ có hai bàn tay trắng nhưng ngươi đối tốt với ta, quan tâm ta, khi ta mất hứng, các nàng không ai nhìn ra nhưng ngươi thì có thể nhận thấy, còn tìm cách khiến ta vui vẻ. Ta không nói ra thôi nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ. Ta muốn cảm ơn ngươi, chốc đầu ca ca. Còn về phần nghị lực, nhìn ngươi ngồi chết dí ở chân núi Thu Dương suốt sáu ngày, chết đói tới nơi cũng không chịu đi là biết rồi. Ngươi không xin được của Thu Dương sơn trang thì nhất quyết không bỏ qua, hahahaha”

Hắn cũng cười theo nàng nhưng trong lòng có chút đắng chát.

Hắn không chịu đi không phải vì có nghị lực mà là vì sự phụ biến thái ah.

Nghĩ tới đây trên mặt hắn lộ ra thần sắc tuyệt vọng đau thương, tuyệt vọng cô đơn, tuyệt vọng uể oải.

Nàng nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng thập phần không đành lòng “chốc đầu ca ca, ngươi đừng khổ sở nữa. Ngươi đừng sợ, nếu sau này ngươi không lấy được vợ thì chờ ta trưởng thành, ta sẽ gả cho ngươi”

Hai mắt hắn bừng sáng, thanh âm nghẹn ngào “thật vậy chẳng, Tiểu Bảo muội muội, ngươi nói có thật không?”

Nàng nhìn bộ dáng kích động của hắn thì cười rộ lên, gật đầu nói “ân, thật sự”

Hắn nhìn khoe miệng tươi cười của nàng cũng nở ra nụ cười sáng lạn.

Hai người cười vui vẻ, trong lòng vì hứa hẹn bí mật mà cảm thấy ôn hòa vô hạn.

Nhưng mà ngày hôm sau, tên tiểu ăn mảy mủn dưới chân núi đột nhiên biến mất tăm, từ đó về sau cũng không thấy xuất hiện nữa.

Thu Dịch Phi cũng vì chuyện này mà thương tâm một thời gian. Đây là người bạn duy nhất của nàng, cũng là người mà nàng lần đầu tiên mở lòng mình, đối đãi chân tình, bày ra những cảm xúc thật của lòng mình với hắn...thế nhưng người đó lại đột nhiên biến mất, mới hôm qua hai người còn cùng nhau nói cười vui vẻ, hôm nay đã không chút tăm tích, ra đi không lời từ biệt, làm cho nàng lo lắng đồng thời cũng có cảm giác bị bỏ rơi.

Loại cảm giác bị vứt bỏ này càng làm nàng đau lòng gấp trăm ngàn lần so với việc cha cùng các tỷ muội không quan tâm an2ng.

Từ đó về sau nàng càng khép chặt lòng mình hơn, đối với ai cũng đa nghi, nếu vui vẻ không lưu giữ lại được một người mà chỉ là bèo nước gặp nhau rồi sau đó sẽ lạnh lùng chia xa vậy thì ngay từ đầu không cần phải đối xử thật lòng, không nên bỏ ra quá nhiều tình cảm. Như vậy cho dù sau này có là dạng chia ly gì thì cũng không thương tâm, không phiền muộn, càng không phải khổ sở. Nhiều năm qua nàng vẫn luôn như vậy, thường xuyên kinh ngạc mà cười cười, dùng ánh mắt ngờ ngác nhìn người khác, cố làm ra mấy việc ngốc nghếch, nói mấy lời ngu xuẩn... cứ vậy mà an toàn trưởng thành trong sự bỏ mặc của mọi người.

Lúc đầu nàng còn nghĩ ngày nào đó chốc đầu ca ca sẽ quay lại nhưng thời gian trôi qua vẫn không thấy hấn đâu, vết thương lòng cũng dần dần liền da thành sẹo. Nàng cố hết sức để quên người bằng hữu duy nhất cũng là bằng hữu đầu tiên trong cuộc đời mình.

Thu Dịch Phi thanh âm run rẩy nói “ngươi là chốc đầu ca ca. Ngươi đúng là chốc đầu ca ca. Ngươi sao có thể là chốc đầu ca ca?” hốc mắt ẩm ướt, cổ họng nghẹn lại, nàng phát hiện dù nàng cố gắng thế nào cũng không khống chế được sự nghẹn ngào “ngươi sao đột nhiên biến mất, không chút tin tức nào? ta...ta chán ghét ngươi. Ngươi, ngươi...không nói một lời đã rời khỏi, ta năm đó...ngươi biết không, năm đó ta rất khổ sở”

Tần Hoa nhìn Thu Dịch Phi, lệ quang lập lờ, nhưng hấn tận lực khống chế để không rơi nước mắt nhưng cuối cùng cũng bất lực.

Quay đầu, không muốn để nàng chứng kiến bộ dạng mình lúc này, đưa tay lau sạch nước mắt rồi mới quay sang nhìn Thu Dịch Phi nói “sư phụ ta không thích nhìn thấy người ta tốt nên mới cố ý mang ta đi, dù ta vất hết óc cố để lại chút manh mối để ngươi biết ta là ai, ta sẽ đi đâu nhưng không được. Ta cũng vì đột nhiên chia lìa mà áy náy và thống khổ nhưng sư phụ biến thái của ta lại lấy đó làm vui”dùng một chút lại khàn giọng hỏi “Tiểu Bảo, bây giờ ngươi chịu tha thứ cho ta vì năm đó đã rời đi mà không từ biệt không?”

Thu Dịch Phi nhìn Tần Hoa, thấy mắt hấn vẫn còn lóng lánh lệ, thấy hấn là một vương gia cao quý nhưng gần nửa đời người đều trải qua rất khổ sở, không như ý, không vui vẻ, so với nàng còn chưa xót hơn nhiều.

Tràn đầy đau lòng, nàng lắc đầu, không ngờ nước mắt cũng vì vậy mà tuôn rơi như mưa.

Mang theo lòng tràn đầy đau lòng, nàng quơ quơ đầu, không nghĩ qua là đây, liền sáng ngời ra nước mắt ràn rụa châu

Từng giọt nước mắt chậm rãi chảy dọc hai má nàng, để lại dấu vết ẩm ướt lại như những sợi tơ buộc chặt lòng hấn, đưa tay thương tiếc lau nước mắt cho nàng, ôn nhu nói “ta vẫn luôn nhớ tiểu cô nương đã cho ta ăn bánh bao thịt, vì sư phụ luôn ngăn trở nên ta không có cơ hội tới Mẫn quốc tìm ngươi, cho đến khi hoàng huynh muốn phái người đến Mẫn quốc bắt Uông Tử Lâm, lại đúng lúc hấn nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử, ta mới có cơ hội xưng phong nhận nhiệm vụ này.

“Vốn chúng ta bắt người xong thì phải quay về Lãng quốc nhưng mà ta muốn gặp ngươi nên mới giả trang thành Đại Bảo đi đến Thu Dương sơn trang, không ai biết rằng từ khi tiếp nhận nhiệm vụ ta đã hao hết tâm tư điều tra Uông Tử Lâm nên không hề để lộ chút sơ hở nào. Đáng tiếc, ta vốn định dùng một phương thức khác để gặp lại ngươi không ngờ rằng ta đã chậm một bước, đã có người vượt qua ta mà chiếm cứ tâm của ngươi rồi”

Thu Dịch Phi quay đầu, tránh ngón tay hấn đang lau nước mắt cho mình, cắn chặt môi, im lặng rơi lệ.

Không biết vì cái gì rơi lệ, không rõ nguyên nhân nhưng lại không ngừng ưu thương.

Ngón tay của Tần Hoa vẫn giờ lên, đầu ngón tay vẫn còn ẩm ướt, mang theo độ ẩm của nàng nhưng lại có cảm giác mát mát.

Hai tay nắm chặt thành quyền, thanh âm nặng nề nói “Tiểu Bảo, vì cái gì? Rõ ràng là ta gặp ngươi trước, rõ ràng là ta xuất hiện trước hấn nhưng vì cái gì mà cuối cùng người bên cạnh ngươi lại không phải là ta?”

Thu Dịch Phi quay đầu, nhìn Tần Hoa, đáy mắt nồng đậm đau thương và phiền muộn, cũng có nhiều áy náy và bất đắc dĩ “thực xin lỗi, mặc kệ ngươi là Đại Bảo hay là Tần Hoa, là chốc đầu ca ca cũng được, ta chỉ có thể xin lỗi. Ta biết ngươi tốt với ta, thiết tình tốt với ta cho nên ta càng thấy có lỗi với ngươi. Có thể chúng ta...duyên phận chúng ta quá ngắn ngủi, hôm nay trong lòng ta chỉ có một mình hấn. Chốc đầu ca ca...ta vẫn xem ngươi là ca ca thân thiết nhất, là bằng hữu tốt nhất của ta”

Tần Hoa nghe người mình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhiều năm lại thẳng thừng cự tuyệt mình, trong lòng bi thương vô hạn, phẫn nộ và không cam lòng thương tâm cùng tuyệt vọng, dùng sức nắm chặt bả vai Thu Dịch Phi, gào thét như dã thú bị thương “rõ ràng là ta đến trước. Vì cái gì không phải ta, tại sao lại làm hấn?”

Thu Dịch Phi cau chặt hai hàng lông mày, ần ần không rên một tiếng nhưng trán lại dày đặc mồ hôi.

Thấy sắc mặt nàng ngày càng tái nhợt, môi dưới bị cắn đến sưng chảy máu, hấn rút cuộc cũng phát hiện ra sự khác thường.

Tần Hoa bối rối hỏi: “Tiểu Bảo, ngươi làm sao vậy! đau ở đâu?!”

Thu Dịch Phi hai tay che bụng, thờ dốc nói “ta đau bụng quá...ta sắp sinh rồi”

Chương 76: SINH HÀI TỬ

Thu Dịch Phi cảm giác như con đau của mình kéo dài cả thế kỷ, đau đến cả người hỗn loạn, trong lòng nghĩ nếu dùng sức thêm chút nữa có thể sẽ làm cho tiểu gia hóa trong bụng sinh ra, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có chút sức lực nào.

Tần Hoa không biết đã đi ra ngoài từ lúc nào, chỉ còn một mình nàng cùng con đau, mồ hôi tuôn như tắm, tiếng rên rỉ không ức chế được. Trong lòng Thu Dịch Phi rất sợ hãi, sợ nàng không sinh được hài tử rồi cứ thế chết đi, không còn được gặp lại Mộ Thiên Sơn nữa, nếu là vậy hẳn nhất định sẽ rất khổ sở.

Thu Dịch Phi cắn chặt răng, tự nhủ với bản thân nhất định phải kiên trì, cho dù nàng thật sự không sống nổi cũng nhất định phải sinh hạ hài tử.

Nghĩ vậy, nàng cố sức chèo chống chất nóng chảy giữa hai chân, cổ nhiệt lưu kia như muốn lấy mạng của nàng, làm cho nàng dần dần lâm vào rét lạnh.

Cảm giác ngày càng mơ hồ, ngày càng hỗn độn thì đột nhiên cửa nhà gỗ bị mở ra, trong mơ hồ nàng còn nghe được tiếng xô đẩy va chạm, tiếng bước chân gấp gáp.

Không biết là ai đi vào, không biết người đó có gây bất lợi cho mình hay không... có quá nhiều chuyện phải lo nhưng lúc này nàng không còn chút khí lực nào để mở mắt ra xem.

“Tiểu Bảo!” Tần Hoa ra ngoài tìm bà đỡ về, thấy nàng mình đầy mồ hôi đang rơi vào tình trạng hôn mê thì trong lòng vô cùng đau đớn, dùng sức kéo bà đỡ chạy tới bên giường.

“Tiểu Bảo! Tỉnh! Bà đỡ đến rồi! Đừng ngủ! Hiện tại đừng ngủ! Nhanh tỉnh lại!”

Tiếng gọi của Tần Hoa làm Thu Dịch Phi có chút thanh tỉnh, hai mắt chậm chạp nháy nháy rồi mở ra nhưng cuối cùng cũng không có sức đáp lại.

Tần Hoa gào lên với bà đỡ “nhanh, mau đỡ đẻ cho nàng đi. Nếu nàng có chuyện gì thì người chôn theo nàng, cả nhà người chôn theo nàng. Mau đỡ đẻ cho ta”

Bà đỡ bị Tần Hoa gào thét tới mức toàn thân run rẩy, cả lẩm nói “đại... đại quan, cuối cùng là... đỡ đẻ cho nàng hay... đỡ đẻ cho ngài...” nói năng lộn xộn, lúc thì nói cho nàng lúc thì nói cho mình, bà đỡ cũng không phải dễ làm nha, đỡ đẻ cho nàng thì còn được chứ... đỡ đẻ cho người thì... người đẻ được không mà bảo ta đỡ?

Tần Hoa giống như mất lý trí, quát to “đỡ đẻ cho nàng, đỡ đẻ cho nàng. Mau”

Bà đỡ vén chăn lên, nhìn chăm chú, khuôn mặt biến sắc, run giọng nói “đây là khó sinh lại thêm sinh non, lẽ ra phải mấy ngày nữa mới tới ngày sinh, chỉ sợ là do động thai mà ra” bà đỡ rất nhanh bắt tay vào việc, không mất nghiêm chỉnh, luồn tay vào, vuốt vuốt tay áo nói “đại quan nhân, không phải ta nói người, nương tử đã sắp sinh nàng còn làm cho người bị kích động là sao? người nhìn xem, một chút nữa là mất hai mạng người rồi, cũng may gặp được ta là bà đỡ mát tay nhất ở đây, nếu không e là nương tử cùng hài nhi của người sẽ đi bán muối rồi ah”

Tần Hoa sắc mặt tái nhợt, hận không thể bóp chết người, hai mắt đỏ ngầu, hung ác nói “người còn nói nhầm ta sẽ cắt lưỡi người” còn nói tình huống nguy cấp, còn nói suýt nữa tiêu mạng... vậy mà người còn có thời gian để nói nhầm sao?

Bà đỡ hoảng loạn, lúng túng nói “xin lỗi nha đại quan nhân. Ta... ta thực ra không có ý đó, ta cũng không biết sao lại như vậy, mấy năm qua rất dễ xúc động, hờ một chút là nổi nóng, lời nói không ngừng, vì chuyện này mà ta đã vào thành xem đại phu, vị đại phu kia nói có rất nhiều nữ nhân cùng tuổi với ta đều mắc bệnh như vậy, cũng không biết dùng cách nào trị liệu, chỉ là tự nhiên vài năm sau bệnh sẽ hết, bảo ta đừng nôn nóng, từ từ rồi mọi việc cũng ổn...”

Tần Hoa vỗ mạnh xuống cái bàn giữa nhà, lập tức cái bàn liền hi sinh oanh liệt.

“Nếu người còn ở đó dài dòng, ta cam đoan cái bàn vỡ mấy khối thì người cũng sẽ y như vậy” thanh âm lạnh lùng.

Bà đỡ lập tức đóng chặt miệng, run rẩy như cây sậy tiến đến bên cạnh Thu Dịch Phi, còn chưa làm gì đã nghe tiếng rên rỉ vang lên.

Tần Hoa giận dữ trách cứ nói: “Người cẩn thận một chút! Lại làm đau nàng, ta tiêu diệt người! Ta tiêu diệt cả nhà người” tức tốc đi đến bên giường, ngồi xuống, cúi đầu chăm chú nhìn Thu Dịch Phi. Nàng chậm rãi mở mắt, dùng hết sức mới có thể tập trung ánh mắt lên trên mặt hắn.

Bà đỡ ở bên cạnh âm thầm rơi lệ.

Tốt xấu gì nàng cũng là bà đỡ mát tay nhất nơi này, thế mà bị người ta rống hết lần này tới lần khác. Người ta cái gì cũng không có làm nha. Người quá mức chiều chuộng nương tử rồi, còn chưa đựng tới đã rên hừ hừ vậy có thể sinh được hài tử ra sao?

Tấn Hoa vô hạn thương tiếc nói với Thu Dịch Phi “Tiểu Bảo, không có chuyện gì đâu, người nhất định phải chịu đựng. Ta đã tìm bà đỡ đến, người nhất định sẽ không có chuyện gì đâu”, quay sang bà đỡ, thanh âm trở nên lạnh lùng “còn đứng ngây đó làm gì? Mau đi, người cẩn thận cho ta, nếu làm cho nàng đau, ta giết người, giết cả nhà người”

Bà đỡ lập tức quỳ xuống.

Lão thiên gia ah, ta cùng với cả nhà của ta sao xui quá vậy

“Đại quan nhân, đại lão gia, đại gia gia, ngài giờ cao đánh khẽ a. Ngài mau nói rõ đi, rốt cuộc là muốn ta động thủ hay bảo ta đừng đụng tới nàng. Lão bà ta quả thực đầu óc mù mịt cả rồi, ngài bắt đỡ đẻ mà không cho đụng vào thì ta thực sự không làm được”

Tấn Hoa tức giận “ta nói là người đừng làm đau nàng”

Bà đỡ nức nở giải thích: “Ta không có làm đau nàng!”

Thu Dịch Phi giãy dụa lên tiếng: ”ca ca chốc đầu. . .Tấn Hoa, không phải nàng làm đau ta, ta. . .ta là bị kinh hãi vì người vỗ bàn ah”

Tấn Hoa như bị tát nước lạnh vào mặt, bộ dáng quần bách, đứng yên bất động, không biết nên nói gì.

Bà đỡ rốt cuộc cũng giải được nỗi oan liền tiến đến bên cạnh Thu Dịch Phi, bắt đầu tiến hành đỡ đẻ, trong lòng ca thán : nhân gian cũng có công đạo ah.

Thu Dịch Phi càng ngày càng cảm thấy tánh mạng của mình đang bị xói mòn từng chút, dùng hết khí lạnh giờ tay lên, Tấn Hoa nhanh chóng tiến lên nắm tay nàng, bàn tay buốt của nàng làm tim hắn trầm xuống, sống mũi cảm thấy cay cay.

Thu Dịch Phi buồn bã buồn bã khẩn cầu: “Tấn Hoa, cầu người đáp ứng ta một chuyện được không? ta cùng hài tử. . .người nhất định phải cứu hài tử trước. Nếu ta không sống được, cầu người thay ta chiếu cố tốt cho hắn, giúp ta mang hắn đến cho cha hắn, được không?”

Tấn Hoa nhìn gương mặt trắng bệch của Thu Dịch Phi, nghe thanh âm suy yếu như tiếng muỗi kêu của nàng, cảm giác đau lòng tràn lan khắp toàn thân, cho đến khi hắn có cảm thấy thống khổ.

Tấn Hoa cắn răng hung ác vừa nói nói: “Ta không đáp ứng! Muốn đem hài tử đưa đến bên cạnh cha hắn thì người tự mình làm. Ta không giúp người, nếu người chết, ta nhất định không quan tâm hắn, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt”

Thu Dịch Phi kích động, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi làm ướt một mảng tóc lớn.

“Tấn Hoa. . . chốc đầu ca ca. Ta cầu người. Cầu người. . .” thanh âm của Thu Dịch Phi ngày càng thấp, trong mắt ngoài trừ nước mắt còn có cầu khẩn và không bỏ.

Tấn Hoa cảm thấy mặt mình cũng trở nên lạnh buốt, cổ họng như bị cái gì chặn lại nhưng vẫn cắn răng nói “tự người làm, ta không giúp người”

Thu Dịch Phi mãnh liệt hô hấp, nước mắt rơi nhanh, ngực phập phồng giống như người chết đuối, mãnh liệt hít thở mà bất đắc dĩ lại hít thở không thông.

Bà đỡ sợ hãi lớn tiếng kêu “ mau ổn định khí cho nàng, sắp sinh rồi, mau lên”

Tấn Hoa vội vàng đè Thu Dịch Phi lại “Tiểu Bảo, ta đáp ứng người. Ta chuyện gì cũng đáp ứng người. Người mau thở đều đi, đừng như vậy nữa” vừa kêu vừa vận công giúp nàng mà người trên giường lại không có chút chuyển biến nào.

Tấn Hoa cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, thương tâm ào ạt như thủy triều lên, bao phủ toàn thân

“Tiểu Bảo, ta đáp ứng người, ta nhất định chiếu cố tốt con của người, nhất định đưa hắn đưa đến bên cạnh cha hắn, chuyện gì ta cũng đáp ứng người, chỉ cầu người. . .hào hảo sống sót. Những chuyện khác như thế nào cũng được, mọi chuyện tùy người”

Nhận được hứa hẹn của Tấn Hoa, Thu Dịch Phi rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, Tấn Hoa thì vui mừng tới ngây dại, vừa khóc vừa cười, đột nhiên một tiếng khóc của trẻ con thanh thúy vang lên, vang vọng khắp nơi.

Bà đỡ vui vẻ nói “sinh rồi, sinh rồi, cuối cùng cũng sinh rồi. Chúc mừng đại quan nhân, là một tiểu công tử”

Tấn Hoa ngây người nói với bà đỡ “nhanh ôm đến cho ta xem một chút” bà đỡ vội vàng gói kỹ đứa trẻ đưa cho Tấn Hoa.

Tiếp nhận đứa nhỏ, ôm vào ngực, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm vì mới sinh ra, nghe hắn oa oa khóc không ngừng. . .nội tâm của Tấn Hoa cũng trở nên mềm mại, rõ ràng tiểu hài tử đang khóc nhưng không làm hắn thấy phiền mà lại tác động vào lòng hắn, làm hắn tràn đầy thương tiếc.

Ôm tiểu hài tử đưa đến bên cạnh Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “Tiểu Bảo, người xem, đây là tiểu hài tử của người”

Thu Dịch Phi đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm, nhìn hắn nhắm nghiền hai mắt nhưng miệng thì mở to khóc không ngừng, cảm giác hạnh phúc vì được làm mẹ bao phủ khắp người nàng.

Gánh nặng trong lòng đã được trút bỏ, hai mắt rớt cuộc không chống đỡ được nữa, chậm rãi nhắm lại, toàn thân vô lực rơi vào một hắc ám vô tận...

Bên tai còn vang lên tiếng gào thét của Tần Hoa...

Tiểu hài tử bú no sữa, chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, nhắm mắt lại, điềm nhiên nép vào lòng thiếu phụ xinh đẹp. Thiếu phụ xinh đẹp sắc mặt tái nhợt, thân hình suy yếu, nhìn chăm chăm tiểu bảo bối trong ngực, khóe môi không giấu được nụ cười hạnh phúc, vui vẻ và thỏa mãn.

Lão phu nhân bên cạnh nhìn thiếu phụ nói “phu nhân ah, ngươi đã cho hài tử ăn no cũng nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút. Ngươi có thể từ quý môn quan trở về thật không dễ chút nào, cần phải hảo hảo bồi dưỡng thân thể, ngươi mà xảy ra chuyện gì thì cả nhà ta cũng bị vạ lây ah”

Thu Dịch Phi cẩn thận đặt hài tử lên giường, ngón tay quyền luyện lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn thơm mùi sữa, đây chính là tiểu bảo bối nàng mang thai chín tháng, klie62u cả tính mạng để sinh hạ, là bảo bối của nàng và Mộ Thiên Sơn.

Thu Dịch Phi ngừng đầu nói với bà đỡ “bà mụ..ách..hắn..ta muốn nói là Tần, là ca ca chóc đầu..là được”. Thu Dịch Phi không biết nên gọi Tần Hoa như thế nào thì bà đỡ đã nhiệt tình giúp nàng giải vây “ngươi muốn nói đại quan nhân phải không? ngươi cũng thực làm, con cũng đã có sao còn mắc cỡ khi nhắc tới nam nhân của mình chứ?”

=_|||

Thu Dịch Phi túng quần, im lặng, không biết nên gọi Tần Hoa thế nào là vì bà đỡ vẫn tưởng hắn là phu quân của nàng. Nếu nàng nói không phải thì mọi người sẽ thấy rất kỳ quái, không là vợ chồng thì sao lúc nàng hôn mê hắn lại thương tâm tới mức điên dại như vậy? để mặc cho bà đỡ hiểu lầm thì nàng lại thấy có lỗi với cha của hài tử, bởi vì cái này...có chút giống như...ngoại tình ah.

Bà đỡ lại tiếp tục nói “lại nói nha, phu nhân, đại quan nhân đối với ngươi đúng là tình thâm ý trọng nha. Mấy ngày trước, lúc ngươi vừa sinh hài tử đó, máu chảy không ngừng ah, ngay cả đệ nhất thần y ở đây cũng bó tay nhưng đại quan nhân sống chết cũng không bỏ ngươi”

Thu Dịch Phi buồn bực hỏi: “Ngươi không phải nói, ngươi là bà đỡ mất tay nhất nơi này sao? sao giờ lại thành đệ nhất thần y rồi hả?” mới có mấy ngày mà thăng chức nhanh vậy ta.

Bà đỡ thần nhiên nói “trên núi ít người hiểu y lý, một người tài giỏi như ta phải một lúc kiêm rất nhiều việc”

Thu Dịch Phi gật gật đầu, nhẹ “Ah” thanh âm, lại hỏi: “Thần y bà bà, ta hỏi ngươi cái vấn đề, nơi này là chỗ nào?”

Bà đỡ cao giọng đáp: “Trên núi ah!”

=_|||

“... Núi nào?”

“Ách... Không biết thuộc về chỗ nào nữa, lúc thì Lăng quốc thu thuế, khi thì tới lượt Mẫn quốc thu thuế, có đôi khi bọn họ cùng thu thuế một lúc, sau đó hung hăng đánh nhau, cho nên chúng ta rất chờ mong thời điểm hai nước cùng thu thuế một lúc ah” bà đỡ miễn kinh hãi nhai một hồi cũng không nói ra được núi này thuộc địa phương nào, trong khi đó chỉ có mấy từ đơn giản: biên giới Mẫn quốc và Lăng quốc.

Thu Dịch Phi: “...”

Bà đỡ không phát hiện Thu Dịch Phi có biểu tượng khác thường, tiếp tục lải nhải “phu nhân ah, không cần quan tâm nơi này là nơi nào, ngươi có biết đại quan nhân dùng cách nào để cứu sống ngươi không? ngươi mất quá nhiều máu, đại quan nhân không để ý gì mà cắn nát mấy mạch máu trên người để truyền máu cho ngươi. Các ngươi đúng là chân tình, huyết mạch tương liên nha”

Thu Dịch Phi động dung không thôi, nàng có tài đức gì mà để Tần Hoa trả giá vì mình nhiều như vậy.

Thu Dịch Phi ánh mắt mê mẩn nhìn cửa hỏi “hắn đang ở đâu?”

Bà đỡ lập tức báo cáo “đại quan nhân nói thân thể ngươi cần ăn thịt để tẩm bổ nên lên núi đi săn rồi”

Thu Dịch Phi thật lâu nhìn ngoài cửa, hắn đối với nàng như vậy, nàng nên làm gì để báo đáp hắn đây.

Tuy nàng quen biết hắn trước Mộ Thiên Sơn, tuy nàng và hắn lúc nhỏ đã từng có ước định, tuy tâm ý của hắn dành cho nàng vẫn như trước cùng hai lần cứu mạng nàng nhưng nàng không có cách nào đáp lại tình cảm của hắn.

Bỏ lỡ là bỏ lỡ, chỉ trách vận mệnh làm cho bọn họ chỉ có thể gặp nhau trong chốc lát, duyên phận thoáng qua.

Nàng cùng hắn, cho dù từng quen biết nhưng một lần chia ly đã bỏ lỡ duyên phận lẫn nhau, dù bây giờ có gặp lại cũng đã là sai thời điểm, tâm của đều đã giao hết cho Mộ Thiên Sơn rồi.

Bọn họ gặp lại nhau quá muộn, thời điểm nàng nhớ ra hắn cũng đã quá muộn. Nàng đã hứa dành trọn kiếp này cho Mộ Thiên Sơn, từ nay tới cuối đời

tâm không dòi tình không dối.

Mà Tấn Hoa đối với nàng thâm tình và trả giá nhiều như vậy, dù nàng không thể đáp lại nhưng vẫn thấy đau lòng.

Thu Dịch Phi hai mắt mờ lệ nhìn ngoài cửa sổ trời bắt đầu nổi gió, bụi bay mù mịt, tiếng lá rơi xào xạc làm cho nội tâm nàng càng thêm muộn phiền rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: SỰ CỐ NGOÀI Ý MUỐN

Vài ngày nữa lại trôi qua, Thu Dịch Phi chỉ biết nơi này là phụ cận biên giới Mẫn quốc và Lăng quốc, không biết chính xác là nơi nào. Trong lòng nàng rất nhớ Mộ Thiên Sơn, không biết hẳn sau khi biết tin nàng mất tích sẽ lo lắng, khổ sở thế nào. Nàng muốn nói Tấn Hoa để nàng rời đi, nhưng nhìn hấn bận trước lo sau, chiều cổ cho nàng và hải tử thì lời vừa tới bên môi lại phải nuốt trở vô.

Thật sự có chút không đành lòng.

Nhưng cũng không thể kéo dài mãi được, nàng đã là thê tử của người khác, hải tử cũng đã có, nếu cứ kéo dài thêm thì sự việc càng xấu đi thôi. Vì vậy hôm nay, khi Tấn Hoa đi săn trở về, Thu Dịch Phi hung ác nhẫn tâm nói với hấn “Tấn Hoa, người để ta quay về Thiên Khuyết cung đi”

Tấn Hoa hai tay run lên, thiếu chút nữa là làm rớt vật sẵn trong tay, cổ tươi cười nói “Tiểu Bảo, chúng ta... chúng ta cứ như vậy, ở đây... sinh hoạt không tốt sao?” nhìn Thu Dịch Phi một cái rồi vội vàng nói thêm “Tiểu Bảo, ta sẽ hải hảo chiều cổ người và hải tử, người yên tâm, ta nhất định không để cho hấn chịu nửa điểm ủy khuất. Ta... ta càng không đối xử tệ với người”

Thu Dịch Phi thần sắc đau thương, không phải vì chính mình, mà là cho người trước mặt.

“Tấn Hoa, người... tội gì mà khổ như vậy chứ, trong thiên hạ thiếu gì cô nương tốt, người tội gì cứ mãi nhớ tới ta chứ? Thực ra không đáng chút nào. Ta không có tốt như vậy, hơn nữa ta cũng đã gả cho người ta, cũng đã có hải tử, ta đời này... Chốc đầu ca ca, người... người quên ta đi, xem ta như muội tử của người, hãy đi tìm một cô nương yêu thương người thật lòng để làm thê tử của người ah”

Hai tay Tấn Hoa càn run dữ dội, cuối cùng vật sẵn trong tay cũng rơi xuống đất. Mặt mũi buồn bã nói “người không hiểu, Tiểu Bảo, ta đời này ngoại trừ người sẽ không thích nữ tử nào khác. Người không quan tâm ta, ta đành sống cô độc nốt quãng đời còn lại. Tiểu Bảo, chúng ta ở đây không tốt sao? vì sao người nhất định phải quay về Thiên Khuyết cung? Chẳng lẽ ta đối với người không tốt bằng Mộ Thiên Sơn”

Thu Dịch Phi rơi lệ, nghẹn ngào nói “không phải người đối với ta không tốt, mà ngược lại nữa là khác, tốt hơn bất kỳ kẻ nào nhưng mà chốc đầu ca ca, chúng ta đã bỏ lỡ nhau rồi, ta đã gả cho Mộ Thiên Sơn rồi. Ta đối với hấn cũng như người đối với ta... Tóm lại, ta với người không có khả năng. Chốc đầu ca ca, người đưa ta về có được không?”

Thu Dịch Phi không muốn nói những lời như vậy để kích thích Tấn Hoa, nhìn tâm của hấn rơi trên người mình không cách nào tự kiềm chế, nếu để hấn ôm hi vọng mà thống khổ cả đời thì đây đưa chi bằng dứt khoát.

Tấn Hoa sắc mặt trắng bệch tuyệt vọng, yên lặng không nói tiếng nào, mọi run rẩy, không ngờ một vương gia dưới một người mà trên vạn người lại vì mình mà trở nên thế này, trong lòng Thu Dịch Phi không khỏi thấy chua xót.

Hồi lâu Tấn Hoa mới lên tiếng “được, ta giữ người ở lại cũng không giữ được lòng của người, nhìn người khổ sở ta càng khổ sở hơn người chỉ bằng dứt khoát thành toàn cho người, đưa người về lại Thiên Khuyết cung, nhưng mà Tiểu Bảo, nếu ngày nào đó ta nghe nói Mộ Thiên Sơn đối với người không tốt thì cho dù có liều cả tính mạng, ta cũng nhất định đem người rời khỏi hấn, người nghe rõ chưa?”

Thu Dịch Phi nước mắt lưng tròng gật đầu “cảm ơn người, chốc đầu ca ca. Cảm ơn người đối với ta tốt như vậy mà ta lại...” thanh âm nghẹn ngào không nói được hết câu.

Cảm ơn người đối với ta tốt như vậy mà ta lại không thể báo đáp.

Tấn Hoa cười khổ một tiếng, nói: “Nếu hia từ cảm ơn có thể lấp đầy khoảng trống trong lòng ta thì ta sẽ không ngại mà yêu cầu người thêm mấy lần nữa” cổ kiềm nén cảm xúc bi thương, đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh tiểu hải tử, lấy từ trong ngực ra một vật, đặt vào trong tay lót, ôn nhu nói “trên người của ta không có thứ gì quý giá, chỉ có nửa khối Tử Ngọc này, đưa cho hải tử coi như là lễ vật gặp mặt. Sau này khi hấn lớn lên, hỏi lai lịch của khối ngọc bội thì nói cha nuôi của hấn lưu lại cho hấn, được không?”

Thu Dịch Phi rưng rưng mà cười, dùng sức gật đầu nói: “Tốt!”

Tấn Hoa mỉm cười đau khổ, cố đè lại dòng lệ đau khổ, đem mọi bi thương đắng chát nuốt hết vào lòng, chấp nhận cả đời cô độc.

Cả đời này, dù không chiếm được nàng thì chỉ cần nàng vui vẻ hẳn liền thấy đủ. Dù nàng không thể là thê tử của hắn nhưng hài tử của nàng có thể gọi hắn một tiếng cha nuôi là hắn đã thấy mãn nguyện rồi.

Thực ra hắn không đòi hỏi gì nhiều, rất đơn giản, chỉ cần nàng bình an là tốt rồi.

Quên đi sự khổ sở trong lòng, Tấn Hoa đứng dậy, cố tỏ ra vẻ nhẹ nhõm nói “Tiểu Bảo người cũng đã khỏe hơn, ngày mai chúng ta sẽ rời đi, ta đưa người quay lại Thiên Khuyết cung”

Thu Dịch Phi bờ môi khẽ nhúc nhích, muốn nói tiếng cảm ơn, lại không thể thốt thành lời.

Có lẽ giờ phút này, cái gì cũng không nên nói, khổ sở trong lòng hắn sẽ bớt đi chút ít.

Đang lúc Thu Dịch Phi chuẩn bị tinh thần để về nhà thì bà đỡ lại mang đến một tin sét đánh.

Bà đỡ vừa vào cửa liền không kịp thở nói: “Đã xảy ra chuyện! Xảy ra chuyện lớn!” Thấy mình thành công hấp dẫn lực chú ý của Tấn Hoa cùng Thu Dịch Phi thì càng thêm hưng phấn tường thuật sự việc “lúc này đúng là xảy ra chuyện lớn rồi. Đại quan nhân, phu nhân, các người có biết không, hoàng cung Lãng quốc đã bị hai cha con thừa tướng cùng đại tướng quân Mẫn quốc thâm tóm rồi”

Thu Dịch Phi khiếp sợ không thôi, nhanh chóng nhìn sang Tấn Hoa, Tấn Hoa kinh ngạc hỏi “người nói cái gì, nói lại lần nữa xem”

Bà đỡ lặp lại nói: “Ta nói, hoàng cung Lãng quốc bị cha con thừa tướng và tướng quân Mẫn quốc thâm tóm rồi. Hoàng quyền của Tấn gia ở Lãng quốc không còn nữa. Đại quan nhân, người cũng không thể tưởng tượng nổi đúng không? đừng nói người, mà e là người trong thiên hạ cũng đều khiếp sợ không thôi”

Tấn Hoa sắc mặt chợt xanh chợt trắng, hô hấp dồn dập, đèn nến thanh âm thật thấp nói “lời này có thật không? người ở bên ngoài nghe được cái gì, nói lại một lần, nhanh” một từ cuối mang theo ngữ khí có chút thô bạo

Bà đỡ toàn thân run lên, có chút hoảng sợ nói: “Ta... Ta nghe người bên ngoài nói, Lãng hoàng có một nam sủng tên là Ân Thương, muội muội của hắn lại là phi tử của Lãng hoàng. Người nói xem, hoàng gia Lãng quốc sao lại loạn như thế...”

Tấn Hoa nghiêm nghị quát: “Im ngay! Không cho phép người nói bậy! mau nói trọng tâm, còn nói lung tung, ta cắt lưỡi người cùng cả nhà người”

Thu Dịch Phi vội vàng giữ chặt Tấn Hoa đang không không chế được cảm xúc, nói với bà đỡ “bà bà, người mau nói trọng điểm đi, bây giờ không phải lúc người lái nhai lung tung”

Bà đỡ mang theo ba phần kinh hãi, bap hần ủy khuất, ba phần khó hiểu nói tiếp “nghe nói nhi tử của đại tướng quân Mẫn quốc Uông Chiến Thắng ở chỗ hoàng đế Lãng quốc, cho nên hắn tìm Lãng hoàng đòi lại nhi tử, còn chưa bàn xong thì động thủ đánh nhau với thị vệ của Lãng hoàng, khi đó lại có người muốn ám sát Lãng hoàng, người thị vệ kia vì muốn cứu Lãng hoàng mà bị trúng một kiếm của thích khách, sau lại trúng một chưởng của Uông Chiến Thắng nên bị trọng thương. Lãng hoàng giận dữ sai người giết chết nhi tử của Uông Chiến Thắng, rồi sai người điều trị cho thị vệ Ân Thương nhưng vì vết thương quá nặng nên không qua khỏi. Lãng hoàng liền ngay cả giang sơn cũng không để ý, đi tìm Uông Chiến Thắng liều mạng rồi ngay cả bản thân cũng bị thương, sau đó cũng chết. Ân Doanh phi tử của hắn, chính là muội muội của thị vệ Ân Thương cũng rút kiếm cắt cổ tự sát theo”

Tấn Hoa nghe xong lời bà đỡ thì thân hình lung lay, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, đi đến bên cạnh bà đỡ, lạnh lùng nói “những lời này là người nghe ai nói? Là ai sai người tới đây nói hươu nói vượn”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: NGƯỜI ĐẾN LÀ AI?

Tuy người này trước kia cũng từng đe dọa mình nhưng không làm cho bà đỡ cảm thấy sợ hãi như lúc này, hẳn lúc này y chang La Sát đi ra từ Diêm La điện, toàn thân khắc nghiệt, lạnh lùng làm người ta phải quỳ xin tha thứ.

Thu Dịch Phi nhìn bà đỡ bị dọa sợ, có chút không đành lòng, đi đến bên hai người, dùng sức giật hai tay Tấn Hoa ra “Tấn Hoa, người yên lặng nghe nàng nói đã, người cứ giật nàng như vậy thì sao mà nói chuyện được” lại quay sang nhìn bà đỡ nói “bà bà, mau nói hết những chuyện người biết ra đi”

Bà đỡ kinh sợ không thôi, run rẩy liên tục mà nói: “Những lời này, không chỉ Lãng quốc bên kia nói như vậy, Mẫn quốc bên kia cũng đều nói như vậy! Không chỉ ta biết rõ, mà người trong thiên hạ toàn bộ đều biết nha. Ta nghe người ta bàn tán trên chợ, nói lại không sai một từ, nếu ta mà nói hươu nói vượn thì cả thiên hạ này cũng nói hươu nói vượn ah”

Tấn Hoa nghe xong lời bà đỡ thì cả người suy sụp uể oải, Thu Dịch Phi khoát tay ý bảo bà đỡ lui ra ngoài, dìu Tấn Hoa đến bên ghế ngồi xuống.

Tấn Hoa cười khổ thì thào nói “khắp thiên hạ đều nói như vậy thì việc này không còn là bí mật nữa, thì ra đúng là như vậy. Ta bắt quá chỉ mới rời đi hơn một tháng mà thôi, trong hoàng cung đã xảy ra chuyện lớn như vậy rồi. Hay rồi. Liên gia của ta đã mất, người thân duy nhất của ta cũng không còn” bật cười thành tiếng, lại tiếp tục lầu bầu “Ấn Thương đi rồi, hoàng huynh cũng đi cùng hần rồi, Ấn Doanh cũng không còn, tất cả mọi người đều đã rời đi, Tiểu Bảo, người cũng sắp rời khỏi ta... Thiên hạ to lớn vậy chỉ còn lại cô độc một mình ta”

Thu Dịch Phi nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, cuộc đời vô thường, một Lăng vương gia cao cao tại thượng g được nhiều người hâm mộ, muốn gió được gió muốn mưa được mưa chỉ trong chớp mắt đã trở thành kẻ nước mắt nhà tan, cô độc một mình.

Thu Dịch Phi ôn nhu an ủi “Tấn Hoa...chúc đầu ca ca, người...còn có...một đứa con nuôi” nàng vốn định nói “người còn có ta, ta sẽ là thân muội muội của người” nhưng lời vừa nói ra lại thu lại, sợ làm hần thêm đau lòng.

Tấn Hoa cười khổ, sắc mặt trắng bệch, quay đầu nhìn Thu Dịch Phi, ôn nhu nói “hoàng huynh nhất định sẽ oán ta, hần vốn muốn bắt người để uy hiếp Mộ Thiên Sơn, là ta chủ động nói hần để ta đi làm, ta đã đáp ứng hần nhưng lại không thực sự muốn bắt người làm con tin. Tiểu Bảo, người cũng biết, ta không nỡ, nhưng nếu ta không làm thì hần sẽ sai người khác, ta sợ người ta sẽ làm tổn thương người, cho nên ta mới tự mình động thủ, đưa người rời khỏi Thiên Khuyết cung, giấu ở nơi này”

“Ta vốn định mang theo người, trốn đi, cùng nhau ẩn cư nhưng mà người không muốn theo ta, trong lòng người trước sau gì vẫn nhớ tới Mộ Thiên Sơn, lẽ ra ta nên sớm dứt khoát, hoặc là mang người đến hoàng cung hoặc là mang người về Thiên Khuyết cung”

“Có thể ta không nỡ, ta thật muốn ở chung thêm với người, nghĩ thâm cứ kéo dài như vậy nhưng không ngờ cuối cùng ta không giữ được người, nhà cũng không còn. Trong lúc hoàng huynh cần ta cùng hần kẻ vai sát cánh chiến đấu thì ta lại không có bên cạnh hần, ta lại trầm mê trong chuyện tình yêu không thuộc về mình. Ta...ta là tội nhân của Lăng quốc”

Thu Dịch Phi cảm thấy trong lòng quặn đau.

Thì ra là thế, hần đến bắt nàng chẳng qua vì không muốn để người khác ra tay, sợ nàng bị tổn thương, thì ra hần dùng phương thức của mình, hết sức bảo hộ nàng cũng vì thế mà hần đã bỏ lỡ nhiều như vậy, đã mất đi cả người thân và quốc gia.

Thu Dịch Phi nhìn Tấn Hoa, không nói nên lời.

Dù nói cái gì cũng không đủ để giúp hần giảm bớt đau đớn, bị thương trong lòng. Dù nói cái gì thì cũng không có hiệu quả. Nàng bắt quá chỉ cho hần mấy cái bánh bao thịt thôi, hần lại vì nàng mà trầm luân, nàng thiếu hần nhiều như vậy, đời này không thể trả được đành phải hẹn lại kiếp sau thôi.

Thu Dịch Phi và Tấn Hoa tiếp tục ở lại trong căn nhà gỗ thêm hai ngày, trong hai ngày này, Tấn Hoa không nói một câu, chỉ khi ôm tiểu hài tử vào lòng, nhìn khuôn mặt phấn nộn đáng yêu đang mỉm cười với mình thì khoe miệng hần mới thoáng động đậy.

Thu Dịch Phi yên tĩnh cùng hần

Sáng sớm ngày thứ ba, đang lúc nàng cho rằng lại trải qua trong trầm mặc thì Tấn Hoa lại nói với nàng “Tiểu Bảo, thu thập hành lý đi, ta đưa người về Thiên Khuyết cung”

Thu Dịch Phi vừa mừng vừa sợ vừa lo, nàng cuối cùng cũng được về nhà nhưng còn hần thì sao?

Như hiểu rõ tâm tư của nàng, Tấn Hoa nói “có một số việc, chỉ một bên đơn phương tình nguyện là không thể, người cứ đi đi, đừng lo cho ta cũng đừng khổ sở vì ta. Nếu ta còn có thể sống, sau này mỗi năm vào ngày này hãy nhớ đến ta, lặng lẽ gọi tên ta là được rồi. Nếu như ta mất thì hướng Lăng quốc rải cho ta một chén rượu”

Thu Dịch Phi đau lòng không thôi, nước mắt rơi càng nhiều, ướt đẫm cả khuôn mặt.

Buồn rầu hỏi “Tấn Hoa, người nhất định phải đi báo thù sao? không thể...không thể” thanh âm nghẹn ngào.

Không thể thì đã sao?

Nhưng mà cũng không thể xem như không có gì, là thù nhà nợ nước, sao có thể cứ vậy cho qua?

Tấn Hoa cười cười, trong tươi cười lại có sự kiên định và đau xót.

Nhẹ nhàng nói “đi thôi” nói xong dẫn đầu đi ra khỏi nhà gỗ.

Thu Dịch Phi lau đi nước mắt trên mặt, bỗng tiểu hài tử còn ngủ say đi theo.

Nhưng vừa ra tới cửa, còn chưa kịp bước chân ra ngoài đã nghe Tấn Hoa la lớn “nàng chỉ là bà đỡ cũng đã dẫn đường cho các người, thả nàng ra, người các người muốn tìm là ta”

Thu Dịch Phi cả kinh dừng bước, hai tay lặng lẽ ôm chặt tiểu hài tử, nín thở tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên “ bà đỡ này vốn cũng không phải người ta muốn tìm, thả nàng cũng không sao” thanh âm dừng lại một chút rồi lại tiếp tục “ mà người ta muốn tìm cũng không phải là người”

Thu Dịch Phi nghe thanh âm lạnh lùng, không khỏi có chút sợ sệt.

Thanh âm lạnh lùng như vậy nghe rất quen, chẳng lẽ là hắc u.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: ÂM DƯƠNG CÁCH BIỆT

Thu Dịch Phi nghe được thanh âm của Tần Hoa trở nên lạnh lùng “ xem ra người đã cấu kết cùng phụ tử Uông thị rồi, là Uông Chiến Thắng kêu người tới bắt nàng sao? hoàng huynh ta chết cũng có một phần công lao của người phải không?”

Thu Dịch Phi trong lòng xiết chặt, tuy tin rằng lời Tần Hoa nói là đúng nhưng trong lòng vẫn hi vọng cái chết của Lăng hoàng cùng Ân Thương không liên quan tới Vân Tổ.

Vân Tổ cũng lạnh lùng nói: ” Chí Tôn lâu sẽ không chuyển làm chuyện bội bạc, đã cùng người ký hiệp ước thì sẽ không ngay thời điểm hiệp ước còn hiệu lực lại sát hại mình chủ, hoàng huynh người chết không liên quan tới ta. Còn về phần thể tử của Mộ Thiên Sơn, người giao nàng cho ta đi, hoàng quyền của Tần gia đã sụp đổ, ta có thể tìm tới đây thì tin rằng chẳng bao lâu nữa Uông Chiến Thắng cũng sẽ tìm được, người mang theo nàng bên cạnh sẽ không an toàn”

Tần Hoa bật cười thành tiếng nói “ buồn cười, người tới bắt nàng, vậy mà còn nói nàng ở bên cạnh ta không an toàn. Chẳng lẽ người cho rằng hắc u có đủ tư cách để đấu với Mộ Thiên Sơn sao?”

Tần Hoa không biết Thu Dịch Phi và Chí Tôn lâu có một khoảng thời gian qua lại, hắc u đoán giang sơn Lăng quốc bị phụ tử Uông thị đoạt lấy, xét tình hình hiện tại thì Vân Tổ đương nhiên sẽ hợp tác cùng bọn họ, cùng nhau tấn công Mẫn quốc.

Đã hợp tác cùng bọn họ thì đương nhiên hắc u tới bắt Thu Dịch Phi không ngoài mục đích cùng nàng để khống chế Mộ Thiên Sơn.

Nhưng hắc u làm sao biết được lo lắng trong lòng Vân Tổ lúc này cũng giống như hắc u lo lắng khi hoàng huynh hạ lệnh bắt cóc Thu Dịch Phi.

Phụ tử Uông thị sau khi đoạt được Lăng quốc liền cùng Vân Tổ kết minh, ý định cùng nhau tiến đánh Mẫn quốc. Uông Chiến Thắng là người xảo trá, lo lắng tấn công chính diện sẽ gặp khó khăn cho nên mới tìm Vân Tổ, muốn cho người bắt Thu Dịch Phi để khống chế Mộ Thiên Sơn.

Vân Tổ bất động thanh sắc nhận nhiệm vụ này, trong lòng lại lo lắng bất an y như Tần Hoa trước kia, thay vì nói dùng nàng để khống chế Mộ Thiên Sơn chỉ bằng nói muốn tìm nàng, đem nàng che chở trong vòng tay của mình.

Hắc u vốn cho rằng cả đời mình sẽ luôn đậm đậm lạnh lùng, cả đời sẽ không buông bỏ tư tình nhưng bất tri bất giác lòng của hắc u lại bị một nữ tử vô cùng bình thường chỉ mất có năm tháng đã chiếm cứ toàn bộ, đảo lộn tâm tư của hắc u, dù thế nào cũng không trừ bỏ được.

Trong lòng vốn vô tình vô niệm không biết làm sao quen biết rồi liền không thể quên.

Vân Tổ lạnh lùng nói: “Ta đối với nàng thế nào không cần nói với người, mau giao nàng cho ta”

Thu Dịch Phi đứng trong phòng, nghe mấy lời Vân Tổ vừa tức vừa buồn cười, biết hắc u từ nhỏ đã luyện võ công tuyệt tình tuyệt niệm, cùng bởi vì thế nên ẩn thoát nhìn là người lạnh lùng vô tình nhưng thực ra sâu bên trong lại là tính cách đơn thuần, cứ nghe hắc u thân nhiên yêu cầu Tần Hoa, khẩu khí tùy hứng, coi một người sống sờ sờ như nàng như là một đồ vật, thích là đòi cho bằng được, thật là đáng đánh đòn mả.

Chợt ngoài phòng vang lên tiếng đánh nhau.

Thu Dịch Phi trong nội tâm cả kinh, lập tức chạy vội ra ngoài, đã thấy một nhóm người đánh nhau tụi tụi, lại thấy có một nhóm người đang chạy tới, vừa chạy vừa la “ Vân Tổ, người mau bảo thủ hạ dừng tay lại đi, nhiều người đánh một người như vậy quá tiểu nhân ah”

Vân Tổ nhìn thấy Thu Dịch Phi thì vẻ lạnh lùng cũng buông lỏng, khóe miệng còn mơ hồ có nụ cười, so với vẻ mặt khi nói chuyện với Tần Hoa thì khác nhau một trời một vực. Tần Hoa nhìn hắc u, trong lòng chua xót, gạt mình: thì ra hắc u cũng động tâm với Tiểu Bảo, thì ra trong thiên hạ không phải chỉ có mình hắc u mới nhất biết được ngọc chưa mài dũa.

Hai nam nhân đều lâm vào suy nghĩ, động tác trên tay cũng bất tri bất giác chậm lại, thế tấn công của Vân Tổ cũng chậm lại nhưng bọn thủ hạ của hắc u thì

không có gì phải suy nghĩ nên đòn thế vẫn nhanh như cũ, tình thế cũng trở nên khác biệt.

Ba người cùng lúc tấn công Tấn Hoa từ ba phía, ý đồ làm cho hắn vì ba chưởng này mà trọng thương bỏ mình hoặc là hắn vì tránh né ba chưởng này mà rơi mình xuống vách núi, kết quả tan xương nát thịt.

Thu Dịch Phi khàn giọng kêu “ Vân Tổ, cứu hắn”

Vân Tổ cũng không muốn giết Tấn Hoa, chỉ cần bắt hắn mà thôi, nói cách khác, đừng nói là cả đám người mà chỉ một mình hắn cũng có thể chế trụ Tấn Hoa, nhưng mà thủ hạ hắn thấy hắn mặt lạnh, đoán không ra tâm tư của chủ tử, cứ nghĩ hắn muốn diệt cỏ tận gốc vì vậy mà mới không nương tay.

Nghe tiếng la của Thu Dịch Phi, Vân Tổ không nghĩ ngợi gì mà xông lên nhưng chỉ kịp ngăn lại một tên thủ hạ.

Tấn Hoa bị bức lui lại, bởi vì hắn dùng sức quá mạnh cho nên vách đá lập tức buông lỏng, cả người không kịp phản ứng cứ thế mà rơi tự do xuống vực sâu vạn trượng.

Thu Dịch Phi hoảng sợ gọi: “Cứu hắn!”

Vân Tổ vội nhào người, đưa tay về phía trước, trong giây lát cũng kịp bắt được cánh tay của Tấn Hoa.

Tấn Hoa đưa mắt nhìn Vân Tổ thì cười rộ lên “ không ngờ nàng chỉ nói một câu nguoi liền không để ý tới tính mạng mà cứu ta, có lẽ nguoi cũng sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm thương tổn, nguoi buông ta ra đi, còn nắm nữa thì cả hai chúng ta đều rơi xuống dưới, khi đó sẽ không còn ai để bảo hộ cho nàng”

Mặt đất dưới chân Vân Tổ cũng bắt đầu có vết rạn, mọi người muốn tiến lên hỗ trợ nhưng lại sợ trọng lượng quá mức sẽ làm cho sự việc càng xấu hơn nên đành phải dừng bước.

Thu Dịch Phi nhanh chóng chạy tới, muốn đến sát bên vách đá, Tấn Hoa nhìn thấy biểu tình đột biến trên mặt Vân Tổ, tuy không nhìn thấy thân ảnh người tới bên núi nhưng chỉ thoáng nghĩ là đoán được ý đồ của Thu Dịch Phi, hoảng sợ, cơ hồ cùng Vân Tổ hét lớn “ đừng tới đây”

Thu Dịch Phi bị tiếng quát làm dừng bước, hải tử trong ngực cũng vì tiếng hét của bọn họ mà bùng tỉnh, cất tiếng khóc nỉ non. Vân Tổ và Tấn Hoa đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc, không ngờ trong thời điểm nguy cấp này tâm tư của bọn họ lại giống nhau như vậy, không muốn nàng có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tấn Hoa tươi cười nói với Vân Tổ “ nhất định phải chiều cô tốt cho nàng”, dứt lời không để cho Vân Tổ có bất kỳ phản ứng nào đã đánh ra một chưởng, đem Vân Tổ bay trở về mặt đất còn mình thì rơi xuống vực sâu càng nhanh hơn.

Thu Dịch Phi trước mắt tối sầm, người còn không kịp thét lên, đã té xiu

Khi mở mắt ra, Thu Dịch Phi cảm thấy cảnh vật trước mặt hết sức quen thuộc, ngồi dậy mới phát hiện mình đang ở trong căn phòng trước kia ở Chí Tôn lâu

Quay đầu nhìn bên người thấy hải tử vẫn đang say ngủ, Thu Dịch Phi mới thấy yên tâm mà tiểu bảo bảo như trong mộng gặp được mỹ thực, liên tục chép chép miệng, thoát nhìn rất ngây thơ đáng yêu

“Hắn... đói bụng sao?” Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh có chút co quắp

Thu Dịch Phi quay đầu thì nhìn thấy Vân Tổ.

Thấy hắn, tình cảnh trước khi nàng té xiu lại hiện lên trong đầu.

Nước mắt cũng bắt tri bắt giác rơi ra.

“Tấn Hoa hắn... các nguoi có cứu được hắn không?”

Vách núi cao như vậy mà té xuống, chắc chắn là chết nhưng nàng vẫn không nhận được mà dựa mình đối người, hi vọng kỳ tích.

Vân Tổ cau chặt lông mày nói “ vách núi quá cao, chúng ta không có cách nào xuống đó”

Nước mắt Thu Dịch Phi cuộn cuộn chảy

Hai hàng lông mày của Vân Tổ càng cau chặt hơn, nhìn chăm chăm Thu Dịch Phi hỏi “ nếu hôm nay nguoi ngã xuống là ta, không biết nguoi có vì ta mà thương tâm rơi lệ không?”

Thu Dịch Phi nghe vậy trong lòng run lên, nàng không nghĩ tới mình có tài đức gì, có xinh đẹp gì mà hết lần này tới lần khác lại nảy sinh nhiều nợ tình như thế?

Vân Tổ nhìn biểu tình cứng đờ của Thu Dịch Phi, thần sắc buồn bã, quay đầu chỉ bảo bảo đang say ngủ trên giường hỏi “ đây là hải tử trong bụng nguoi

trước kia sao? hấn nhìn rất dễ thương?”

Rõ ràng thanh âm vẫn lãnh đạm như trước kia nhưng nói xong Vân Tổ liền phun ra một ngụm máu tươi, dù đã cố gắng áp chế nhưng vẫn không thành công.

Vân Tổ vội vàng quay đầu, đưa tay lau vết máu nói khóe miệng.

Lạc Y ở bên cạnh lo lắng hỏi “Lâu chủ, sư huynh, người hồi tâm ah, đã bị phá công rồi, nếu còn tiếp tục thì người còn bao nhiêu công lực chứ?”

Vân Tổ phát tay cắt ngang lời Lạc Y, quay đầu nhìn Thu Dịch Phi, thấy vẻ lo lắng trên mặt nàng, trong lòng không khỏi thấy ấm áp, khí huyết cũng lần nữa sôi trào, dùng sức đè xuống, ôn nhu nói “Từ Hà, người nghỉ ngơi đi”

Thu Dịch Phi định hỏi thăm sức khỏe của hấn nhưng nghĩ nếu làm vậy thì mình lại gây thêm nợ tình cho nên cố gạt bỏ sự quan tâm, bình tĩnh hỏi “lúc nào đưa ta quay về Thiên Khuyết cung?”

Vân Tổ không trả lời, chỉ lẳng lẳng nhìn Thu Dịch Phi, cuối cùng khẽ thở dài, quay người đi ra khỏi phòng.

Bóng lưng thon dài phiêu dật lúc này lại trở nên cô đơn cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: LÂU CHỦ SINH TÌNH

Vân Tổ đi rồi, Lạc Y do dự hồi lâu mới nói với Thu Dịch Phi “Từ Hà, người có biết tâm ý của lâu chủ chúng ta không? hấn vì không chịu giao người cho phụ tử Ưông thị mới mang người về đây lại gần như trở mặt cùng Thu tiên sinh. Ta hi vọng...hi vọng người có thể đối xử tốt với sư huynh một chút”

Thu Dịch Phi không khỏi cười khò

Thì ra, che chở nàng lại chính là người ngoài mà kẻ thù hi sinh nàng lại là cha ruột của nàng.

Nhìn thà sắc cầu xin ảm đạm của Lạc Y, Thu Dịch Phi nhẹ giọng hỏi “người bảo vệ hấn như vậy...hấn biết rõ tâm ý của người sao?”

Lạc Y rú mắt xuống, nhàn nhạt đáp “hấn là chủ, ta là bộc, ta thù hạ hấn là việc nên làm không có...ý gì khác”

Thu Dịch Phi thở dài

Trên thế gian người si tình không oán không hối lại nhiều như vậy.

Lạc Y thường chột ngắc đầu, nhìn Thu Dịch Phi nói “trước khi người bị mang đi đã từng nói ta phải chăm sóc tốt cho lũ chim, người có muốn nhìn xem bọn chúng không?”

Thu Dịch Phi liền vội vàng gật đầu, Lạc Y xoay người đi không bao lâu đã mang một lồng chim cực lớn quay lại.

Trong lồng là chín con vẹt thân thể mập mạp cường tráng, so với mấy tháng trước thay đổi rất nhiều, nhìn thấy Thu Dịch Phi thì hưng phấn không thôi, đập cánh không ngừng, miệng riu ra rít kêu “Từ Hà, Từ Hà”

Thu Dịch Phi để cho lũ vẹt kêu thoải mái, nàng cầm lồng chim từ tay Lạc Y đặt lên bàn, chín con vẹt liền xếp thành một hàng, chỉnh tề uốn ngực chờ chủ nhân kiểm tra.

Đang lúc người và chim nhìn nhau thì một con vẹt lên tiếng “Từ Hà, Từ Hà, người có nhớ ta không?”

Thu Dịch Phi không khỏi cười một tiếng, nói “Điều quý, ta đương nhiên nhớ người rồi”

Vẹt hai hùa theo “Từ Hà, Từ Hà, người đi lâu như vậy, có lẽ đã quên ta rồi”

Thu Dịch Phi kinh ngạc, cẩn thận suy nghĩ thì thấy lời của hai con vẹt này nghe rất quen thuộc, quay đầu nhìn Lạc Y, dùng ánh mắt biểu đạt nghi hoặc trong lòng.

Lạc Y chần chờ một lát rồi nói “sau khi người đi, những...con vẹt này đều do lâu chủ tự mình chiếu cố, những lời này ta cũng lần đầu tiên nghe được, có lẽ khi không có ai, hấn đã thổ lộ ra”

Thu Dịch Phi kinh ngạc không thôi, không ngờ mình trong lúc vô tình lại trêu chọc một khoản nợ tình.

Lúc này vệt ba lại lên tiếng “ Từ Hà, Từ Hà, ngươi có nhớ ta như ta đang nhớ ngươi”

Vệt bốn “ Từ Hà, Từ Hà. Ngươi có phải đã khôi phục trí nhớ? Nếu không sao lại theo hấn rồi đi, rõ ràng ta đã nói với ngươi ta mới là cha của hài tử trong bụng ngươi”

Vệt năm “ Từ Hà, Từ Hà, ngươi đã sinh hài tử chưa? Ngươi có thể nói cho hấn biết cha của hấn là lâu chủ Chí Tôn lâu ah”

Vệt sáu “ Từ Hà, Từ Hà, xem ta ngốc như vậy, thực sự coi mình là phụ thân của hài tử rồi”

Vệt bảy “ Từ Hà, Từ Hà, vì sao ta không phải là Mộ Thiên Sơn? Vì sao người ngươi gả lại không phải là Vân Tổ ta?”

Vệt tám “ Từ Hà, Từ Hà, nếu ngươi biết ta thừa dịp mà lấy trộm áo yếm của ngươi, ngươi có giận ta không?”

Thanh âm của vệt tám trong trẻo lạnh lùng nhưng bên trong lại ẩn dấu sự bất an và ngượng ngùng, xen lẫn chút mừng thầm, mà Thu Dịch Phi nghe xong thì toàn thân run lên, nhất thời không nói nên lời, vừa tức, vừa thẹn vừa thương...

Đang lúc tâm tư của Thu Dịch Phi rối rắm thì bỗng nhiên vệt chín lại có hành động bất thường.

Vệt chín: “phốc” một tiếng, mãnh liệt phun ra, còn toàn thân run rẩy, hai móng vuốt nhỏ còn moi hồ đập đập một cái. Cái này giống như là học lại tình hình lúc Vân Tổ thổ huyết té xuống.

Lạc Y buồn bã nói “ ta vẫn không hiểu vì sao công phu của lâu chủ ngày càng kém, bây giờ thì đã rõ, thì ra nguyên nhân hấn bị phá công là vì ngươi, mỗi lần hấn nhớ ngươi thì lại bị thổ huyết”

Thu Dịch Phi lúc này đã nói không nên lời tư vị trong lòng mình là gì, trước là Tấn Hoa, giờ là Vân Tổ, hai người đều là nhân trung long phượng lại trong vòng mấy người bày tỏ tình cảm với nàng, một nữ tử bình thường đã gả cho người khác cũng đã làm mẹ. Tình như vậy nàng làm sao dám nhận?

Kinh ngạc đến thần người, đến khi ngẩng đầu thì không biết Lạc Y đã rời đi từ khi nào mà Vân Tổ lại xuất hiện trong phòng.

Thu Dịch Phi nhìn hấn, thì thảo tự hỏi “ ta có tài đức gì lại để cho ngươi đối với ta như thế”

Vân Tổ bình tĩnh hồi đáp: “Ta cũng không biết, có lẽ là lúc ngươi đưa cho ta bách hoa đan ở trong mê cung, khi đó ta đã động tâm”

Thu Dịch Phi thở dài, nàng khi đó còn tưởng hấn là nữ, cảm thấy một mỹ nhân phải chịu thống khổ như vậy thì không đành lòng, liền thuận tay đưa hai khóa bách hoa đan cho hấn, không ngờ trong lúc vô tình lại làm nảy sinh một đóa hoa đào.

Thu Dịch Phi cười khổ nói “: Ngươi thật là khờ! Nếu là người khác bị thương ta cũng sẽ cho, nếu đổi lại là ngươi thấy người khác bị thương, ngươi cũng sẽ làm giống ta”

Vân Tổ mỉm cười phụ họa “ đúng vậy, ta thật là khờ”

Thu Dịch Phi cao giọng nói “ ngươi đúng là không có đầu óc” thiên hạ mỹ nhân nhiều như vậy, sao lại động tâm với nàng chứ.

Vân Tổ vẫn thản nhiên phụ họa nàng “ đúng vậy, ta không có đầu óc”

Ngữ khí của Thu Dịch Phi bắt đầu có chút khản trương “ ngươi không có mắt nhìn, nhiều người như vậy vì sao lại nhìn trúng ta”

Vân Tổ vẫn thản nhiên phụ họa theo nàng “ đúng vậy, ta thật là khờ, ta không có đầu óc, ta không có mắt nhìn, ta chỉ nhìn trúng ngươi, hết cách thôi” thanh âm dù bình thản nhưng không che giấu được sự bất đắc dĩ lại đem Thu Dịch Phi ép tới mức không thở nổi.

Thu Dịch Phi hai mắt đỏ hoe, nhìn Vân Tổ “ Vân Tổ, ngươi thổ huyết”

Vân Tổ mỉm cười nói “ đúng vậy, ta thổ huyết nhưng không có sao, cũng quen rồi, mỗi lần nghĩ tới ngươi là lại thổ huyết, phun riết rồi cũng quen”

Thu Dịch Phi nghe vậy thì bật cười thành tiếng cười xong thì nước nỏ nghẹn ngào khóc.

Sau giờ ngo, hai người yên lặng ngồi dưới bóng cây hóng mát, dường như ai cũng có tâm sự, ánh nắng chiếu qua kẽ lá rơi xuống trên thân hai người tạo nên cảnh tượng ấm áp.

Thu Dịch Phi nhẹ giọng hỏi: “Vì cái gì nhất định phải phục quốc đoạt giang sơn?”

Vân Tổ lắng lặng trả lời “ là sứ mạng tổ tiên truyền lại, không phải do ta lựa chọn”

Thu Dịch Phi lại hỏi: “Như vậy từ nhỏ ngươi không được quyền tự do vui đùa, không được làm điều mình muốn, vì phục quốc mà sống cuộc sống như thế không thấy mệt mỏi sao? đáng giá sao?”

Vân Tổ im lặng.

Thu Dịch Phi lại hỏi: “Nhìn xem nhiều người vì sứ mạng của ngươi mà chết đi, đất nước vốn đang yên bình lại vì sự tranh đoạt quyết lợi mà sinh linh đổ thán, cuộc sống vốn nên là phụ từ từ hiếu nhưng vì gánh lấy sứ mạng phục quốc mà thân tình trở thành công cụ. . . ngươi không thấy quá mức bi ai sao?”

Vân Tổ yên lặng thờ dài

Thu Dịch Phi nói “ta rất khổ sở, trong lòng cha ta có lẽ hẳn dùng ta làm công cụ lôi kéo Uông thị, có lẽ hẳn tìm ta để kiềm chế Thiên Khuyết cung, có lẽ trong mắt hẳn ta chẳng khác nào một người dùng. Nhưng trong mắt ta, dù cha ta là trang chủ Thu Dương son trang, hay là gia thân của Chí Tôn lâu. . . dù là với vai trò nào thì cuối cùng cũng chỉ có một thân phận đó chính là phụ thân ta, là người cha vì sứ mạng phục quốc vì lợi ích mà từ bỏ thân tình, Vân Tổ, ngươi, như vậy đáng giá sao?”

Vân Tổ thờ dài, vô hạn phiền muộn nói “ta không biết nhưng nếu để mình tự do lựa chọn, ta cũng chán ghét cuộc sống như vậy” im lặng một lát lại nói tiếp “ta làm sao không biết cất tiếng cười to cùng đau nức mà khóc là có tư vị gì, cũng chưa từng vui mừng bi ai, cảm thấy cuộc sống trôi qua vô vi nhàm chán cho nên trôi qua thế nào cũng không sao. Nhưng từ khi ta vì ngươi mà thổ huyết lần lâu, cảm nhận được sự lo lắng, đau lòng, bởi vì nhớ nhung mà biết đến tư vị tương tư, có thể cuối cùng chịu đựng vui vẻ thì cũng thôi nhưng hết lần này tới lần khác lại diễn ra, ta đã không thể quay đầu lại, sống vô tình như trước kia được nữa”

Vân Tổ quay đầu nhìn Thu Dịch Phi, trong mắt như có ánh sáng chuyển động, dung nhan tuyệt mỹ không chút biểu lộ lại dày đặc sự bi thương.

Hắn nhìn Thu Dịch Phi hỏi “Từ Hà, nếu có một ngày ta chết đi, ngươi có rơi lên vì ta không?”

Thu Dịch Phi mỉm cười nhưng thanh âm lại như sắp khóc “nói hươu nói vượn cái gì, mệnh mồm xui xẻo, khuôn mặt ngươi tai họa như vậy sao có thể chết dễ dàng được”

Vân Tổ lặng lẽ nhìn Thu Dịch Phi không chớp mắt, hồi lâu mới nói “có những lời của ngươi, hi vọng ta sẽ sống lâu thêm một chút”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: THU VẠN NIÊN QUY TIÊN

Thu Dịch Phi vốn đang cho rằng Vân Tổ đang êm đẹp thì sao chết được thì Uông Chiến Thắng đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc nàng mới hiểu Vân Tổ đã sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy cho nên hẳn làm mọi việc hết thảy cũng vì nàng.

Uông Chiến Thắng mặt mày dữ tợn, uy hiếp Vân Tổ “ta và ngươi kết minh là vì cái gì? Thu Vạn Niên đã sớm có mưu đồ, cưới hai muội muội ta, cưới hai nữ nhân hẳn không yêu là vì cái gì? Hôm nay hẳn mang theo binh lính ra tiền tuyến chém giết, hẳn có thể từ bỏ nữ nhi của mình, ngươi cần gì phải che chở nàng như vậy, Vân Tổ, ngươi điên rồi phải không?”

Tuy đã sớm tiếp nhận sự thật cha mình từ bỏ mình nhưng khi nghe nhắc tới, Thu Dịch Phi không khỏi đau lòng.

Vân Tổ nhìn sắc mặt trắng bệch của Thu Dịch Phi, đáy lòng tràn ngập thương tiếc, lạnh giọng nói với Uông Chiến Thắng “ta chính là muốn che chở cho nàng đó, ngươi muốn mang nàng đi thì đánh thắng ta rồi mới nói”

Uông Chiến Thắng cũng cười lạnh “ngươi cố ý hủy minh ước giữa chúng ta, cũng được, nghe nói tuyệt tình công uy lực mãnh liệt, hôm nay lĩnh giáo thử một chút”

Vừa dứt lời đã vung tay tấn công Vân Tổ.

Vân Tổ cười lạnh nói “Uông tướng quân, cần gì phải gấp gáp, còn chưa nói xong đã ra tay, hành vi này có khác gì đánh lén, không sợ mất uy danh của đại tướng quân cùng thân phận trưởng bối sao?”

Uông Chiến Thắng có chút túng quẫn, hừ một tiếng rồi lại cường từ đoạt lý nói “chuyện quốc gia đại sự không giống như tranh đấu trong võ lâm, người làm chuyện lớn sao có thể câu nệ tiểu tiết, để ý mấy chuyện sĩ diện hão” dứt lời lại tiến lên tấn công.

Vân Tổ nhàn nhạt nói “cũng phải, nếu ngày sau Uông tướng quân có thể nhất thống thiên hạ lên làm hoàng đế liền đem tất cả những người biết chuyện hôm nay xử tử hết, khi đó sẽ không truyền ra tin tức làm tổn hại tới thiên uy rồi”

Uông Chiến Thắng nghe vậy thì động tác chậm lại, thần sắc trên mặt biến hóa kỳ lạ, nhìn Vân Tổ, do dự một lát rồi nói “được rồi, để không mang tiếng, hôm nay ta và ngươi sẽ đánh nhau theo quy củ võ lâm đi. Ngươi là hậu bối, ta nhường ngươi một chiêu, nhưng cho dù ngươi đánh trước hay ta thì người thua vẫn là ngươi, ai động thủ trước thì sao đâu”

Vân Tổ cười lạnh nói “đã cho ta phát chiêu trước, vậy lại xin Uông tướng quân thêm một chuyện nữa, hiện tại ta khát quá, muốn uống một chén trà xong mới có thể đánh với ngươi được”. Nói xong mặc kệ Uông Chiến Thắng phản ứng thế nào, đã đi đến cạnh Thu Dịch Phi, cầm chung trà lên, chậm rãi uống.

Trong lòng Thu Dịch Phi có một cảm giác rất kỳ lạ.

Vân Tổ chưa bao giờ là kẻ dài dòng, hẳn thiếu kiên nhẫn hơn bất kỳ người nào khác, nhưng bây giờ hẳn dùng đủ mọi cách để kéo dài thời gian, ngay cả chuyện uống trà cũng lôi ra làm cớ đến tận cùng là vì sao? thực ra cho dù miễn cưỡng kéo dài thời gian thì bọn họ cũng vẫn đỡ nhiều lạnh ít mà.

Đón ánh mắt của Thu Dịch Phi, Vân Tổ cười nhạt nói “Tử Hà, ta có thể làm đó, nhớ kỹ những gì chúng ta đã nói, nếu ta mất, hàng năm tới ngày nay nhớ vãi cho ta một chén rượu, ta sẽ đến uống với ngươi... nhất định đừng quên ta”

Dứt lời quay người, không nhìn tới Thu Dịch Phi hai mắt phiếm hồng nữa, không nhìn về mặt lo lắng của nàng nữa, không để nàng có thời gian hiểu hẳn muốn nói gì.

Hai thân ảnh triển đấu với nhau, trong mắt người khác chỉ là đánh nhau với tốc độ ánh sáng, trong mắt Thu Dịch Phi và Lạc Y là vô số lần bọn họ đứng trước bờ vực sinh tử.

Thu Dịch Phi biết rõ, với võ công của Vân Tổ thì chưa chắc thua Uông Chiến Thắng nhưng mà mấy tháng quá hẳn không ngừng động tĩnh, thổ huyết, phá công, hẳn đã không còn là một cao thủ công phu quý dị như trước kia nữa.

Một trăm chiêu qua đi, điều Thu Dịch Phi lo lắng nhất cũng đã xảy ra.

Vân Tổ không kịp vận công, lộ ra sơ hở, Uông Chiến Thắng không bỏ qua cơ hội, lập tức hạ sát thủ.

Thu Dịch Phi lòng tràn ngập đau đớn, vì nàng mà Tấn Hoa đã chết, bây giờ lại tới lượt Vân Tổ sao?

Ngay thời điểm chiêu phong của Uông Chiến Thắng sắp đánh xuống người Vân Tổ thì Thu Dịch Phi không kịp nghĩ gì nhiều, vội nhào qua, ý muốn ngăn cản chiêu phong thay Vân Tổ.

Nhắm mắt lại, bên tai vang lên tiếng gào thét tuyệt vọng và giận dữ của Vân Tổ, nàng chờ đợi cảm giác đau đớn tràn lan thân thể nhưng mà chờ đợi thật lâu cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Thu Dịch Phi mở mắt ra, không khỏi khiếp sợ vì cảnh tượng trước mắt, cả người không thể nhúc nhích.

Nàng không thấy đau là vì đã có người thay nàng hứng lấy một chiêu của Uông Chiến Thắng. Người đó lại là...cha của nàng, Thu Vạn Niên.

Thu Dịch Phi nhìn Thu Vạn Niên đang nằm trên đất không ngừng thổ huyết, khổ sở trong lòng dâng cao như thủy triều, bao phủ toàn bộ cõi lòng nàng.

Hắn vẫn luôn tỏ ra không cần nàng, nhưng trong lúc nguy cấp hẳn lại quên mình thay nàng nhận một chiêu. Hẳn lúc trước lạnh lùng vô tình nhưng vào thời khắc đứng trước cái chết, hẳn lại không do dự mà dùng mạng của hắn để đổi lại mạng của nàng.

Thu Dịch Phi ngồi xuống bên cạnh Thu Vạn Niên, nước mắt cuộn cuộn chảy, thanh âm run rẩy nghẹn ngào “cha, ngươi sao lại làm vậy? ngươi bị thương nặng lắm không?”

Thu Vạn Niên tựa vào ngực Thu Dịch Phi, cố hết sức lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười nói “Tiểu tam nhi, đừng trách cha trước kia đối với ngươi không tốt...cha chỉ là có sứ mạng...không có quyền hưởng thụ niềm vui gia đình...” thanh âm dần suy yếu cho đến lúc im hẳn, Thu Dịch Phi ra sức gạt đầu, nghẹn ngào nói “ta...không trách ngươi, ngươi là cha ta, vĩnh viễn là vậy”

Thu Vạn Niên quay đầu nhìn Vân Tổ, dốc hết sức nói “thiếu chủ, lão thần vô dụng, đi trước ngươi một bước. Trước kia ta giận ngươi lòng dạ đàn bà, làm chuyện đại sự lại không bỏ được nhi nữ tư tình, không ngờ tới cuối cùng ta cũng không bỏ được. Tiểu tam nhi...Phi nhi...ta có lỗi với nàng. Sau này, ta không buộc ngươi làm gì nữa...ngươi muốn làm gì thì làm đi, gánh vác trách nhiệm phục quốc quả thật rất mệt mỏi, nếu ngươi muốn từ bỏ thì bỏ đi. Con người sớm muộn gì cũng phải chết, nếu ta sớm trúng một chiêu để có thể tính ngộ sớm hơn thì tốt quá...”

Thanh âm tắt hẳn, bờ môi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, thân thể cũng dần trở nên lạnh buốt.

Một người đang sống sờ sờ mà thoảng chốc đã nhắm mắt xuôi tay.

Uông Chiến Thắng nhìn hai người, không kiên nhẫn nói “ta đã cho các ngươi thời gian nói lời tạm biệt trước khi chết, Vân Tổ, đừng trách ta không khách khí, ta đã cho ngươi cơ hội rồi, ngươi yên tâm, ta chỉ giết ngươi, còn nàng dù sao ta cũng muốn giữ lại để uy hiếp Mộ Thiên Sơn”

Vân Tổ lúc đánh nhau đã bị nội thương, lại chứng kiến Thu Vạn Niên chết trước mặt mình, khí huyết càng thêm xung động, cắn chặt răng nói “chỉ sợ mọi việc không theo ý ngươi, dù ngươi có thể giết chết ta nhưng chưa chắc có thể mang nàng đi”

Uông Chiến Thắng cuồng vọng cười to, âm thầm vận lực ý đồ tung ra một chiêu trí mạng nhưng chưa kịp động thủ thì trước mắt đã tràn ngập khói mê.

Khói mê tan đi thì trước mắt đã hoàn toàn trống rỗng.

Vân Tố không thấy. Thu Dịch Phi không thấy. Ngay cả thi thể của Thu Vạn Niên cũng không thấy.

Uông Chiến Thắng thẹn quá hóa giận, tung chiêu đánh về phía cây đại thụ to lớn mấy người ôm mới xuể. Ầm một tiếng, cây đại thụ lập tức ngã đổ, nhưng thanh âm đó dù to cũng không to bằng tiếng nghiền răng tức giận của Uông Chiến Thắng.

Hừ, bọn họ lại có thể trốn thoát ngay trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: CHƯƠNG 82

Thu Dịch Phi cảm thấy đã không còn đường lui thì trước mắt đột nhiên mờ mịt, người bị một cỗ lực đạo nâng lên, chạy như bay, đến khi hai chân chạm đất, tập trung nhìn kỹ thì cảm giác vui sướng làm nằng nừng đến mức hai chân đứng không vững.

Trước mắt chính là đội hình cầu vòng.

Thu Dịch Phi liếc mắt nhìn Cam cầu vòng, hắn đang đứng trong tám người, nhìn nàng cười cười như vẻ tươi cười cực kỳ vặn vẹo, thống khổ, là do hai mả sưng to như hai quả banh. Nàng vội nhìn mấy người còn lại, thấy bọn họ có vẻ mập hơn một chút, không ngờ bọn họ trong lúc chiến loạn lại có thể sống thoải mái như vậy. Thu Dịch Phi kích động không thôi nhìn Cam cầu vòng kêu lên “Cam sư huynh, gặp lại người thật tốt quá, mặt của người... không sao chứ?”

Cam cầu vòng vừa nuốt nước miếng vừa nói “không có gì, không có gì, chỉ là bị cứu đệ đánh thôi. Cứu đệ muốn đánh dấu mặt chúng ta, sau này dù người khác có trà trộn vào cũng không thể dịch dung thành chúng ta”

Thu Dịch Phi nghe vậy nhìn kỹ mới thấy bảy người kia không phải mập mà giống như Cam cầu vòng, mặt mũi sưng vều.

Trong lòng không khỏi ảm áp, thầm nghĩ nhất định là Mộ Thiên Sơn tức giận bọn họ làm mất nằng nên mới đưa ra lý do hoang đường như vậy, đánh bọn họ sưng hết mặt mũi để xả giận.

Đột nhiên Thu Dịch Phi hét to, mặt trắng bệch vọt tới bên cạnh Vân Tố, kéo tay hắn, run giọng nói “nguy rồi, hải tử, con ta vẫn còn trong Chí Tôn lâu, ta phải quay lại cứu hải tử” nói xong thì muốn khóc, lập tức quay người chạy về hướng Chí Tôn lâu.

Vừa lúc Lạc Y trong đám người đi ra chặn Thu Dịch Phi nói “người đừng vội, hải tử ở chỗ ta” cánh tay giờ lên, tiểu bảo bối đang say ngủ.

Thu Dịch Phi cẩn thận tiếp nhận hải tử, mặt nóng lên, lệ tuôn rơi, cảm giác sợ hãi, bất an và áy náy, nằng không đáng là mẫu thân, chút nữa là đã làm mất hải tử rồi.

Đội hình cầu vòng nhìn tiểu hải tử trong tay Thu Dịch Phi thì nhao nhao xông tới, ánh mắt nóng bỏng nhìn thân ảnh nhỏ xíu trắng nõn, hứng phấn không thôi “Cứu đệ muội, đây là hải tử người thừa diệp bọn ta không có mặt sinh ra sao? ahhhhhhhhhhhhh, hắn thật là đẹp mắt. Ahhhhhhhh, nhanh cho ta ôm một cái đi. Ahhhhhhhhhh, mẹ nó, các người không được tranh với ta, lão tử muốn ôm trước”

Hải tử bị âm thanh ồn ào làm cho tỉnh giấc, hai mắt còn nhắm nghiền nhìn tám gương mặt râu ria trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn há ra, mọi người cứ tưởng hắn sẽ khóc toáng lên thì ngoài dự kiến, hắn lại mỉm cười

Nụ cười này như gió xuân tháng ba làm tám vị đại bá yêu thích vô cùng, cười đến suýt rụng cả răng.

Cam cầu vòng hưng phấn nói “không hổ là bảo bối của Cứu đệ cùng Cứu đệ muội ah, đủ cổ quái. Thời điểm nên khóc thì không khóc, thời điểm nên gào thét thì lại mỉm cười. Hào hải tử, hào hải tử ah. Tương lai sẽ trở thành tai họa cho võ lâm, hahahaha, tính tình quái đản của sư đệ không còn độc quyền nữa, hahahaha, tương lai sẽ không nhầm lẫn hahahaha”

Thu Dịch Phi tùy ý cho đội hình cầu vòng ôm bảo bối đùa giỡn, nằng lui ra sau, cúi đầu sau nghĩ, cuối cùng cũng hiểu vì sao khi nghênh chiến hắn lại kéo dài thời gian như vậy.

Chắc hẳn hắn đã sớm cho người đến Thiên Khuyết cung báo cho đại ca biết tung tích của nằng, sau đó nghĩ cách kéo dài thời gian để chờ cứu viện, nếu không có sự chuẩn bị trước thì làm sao trong lúc hỗn loạn Lạc Y còn nhớ mang theo hải tử?

Thu Dịch Phi giương mắt nhìn Vân Tổ nói “ cảm ơn người đã báo tin cho bọn họ”

Vân Tổ hai mắt mờ mịt, nếu không có huỳnh quang lưu chuyển thì chỉ thấy trần đầy chán nản, thờ dài khẽ nói “ như người đã nói, ta không chiếm được thì chỉ bằng dứt khoát thành toàn, ta đã không thể bảo hộ người, chỉ bằng để người quay về bên hần” dù trong lòng ta có không muốn thế nào thì chỉ cần người có thể hạnh phúc là đủ rồi.

Cả đám giúp đỡ Thu Dịch Phi tìm miếng đất tốt an táng Thu Vạn Niên, lúc lập bia, Vân Tổ nói “ ghi tên của người đi, người là nữ nhi của hần, tuy hần cả đời đối với người lãnh đạm nhưng đến phút cuối cùng lại hi sinh vì người, sau khi hần chết cũng nên có một hậu nhân vì hần mà dựng bia chếp sử”

Thu Dịch Phi rưng rưng nước mắt viết lên bia mộ “ nữ nhi Thu Dịch Phi” dập đầu lạy ba cái, buồn bã nói “phụ thân yên tâm, hằng năm vào ngày này, nữ nhi sẽ đốt giấy tiền vàng mã cho người”

Thương tâm qua đi, nàng đứng lên, quay sang Vân Tổ hỏi “ người sau này có tính toán gì không?”

Vân Tổ đáp “ thiên hạ cùng người yêu ta đều đã buông tay hôm nay trần thế đã không còn gì đáng để ta lưu luyến, từ nay về sau ta sẽ ngao du tứ hải, tụng kinh niệm Phật”

Thu Dịch Phi phiền muộn thờ dài, rất không đành lòng, Vân Tổ còn trẻ như vậy lại đi làm hòa thượng nhưng nghĩ ngoài cách này ra thì hiện tại không còn chọn lựa nào tốt hơn.

Hai nhóm người lưu luyến chia tay nhau, Thu Dịch Phi lơ đãng ngẩng đầu lên thì kinh hi phát hiện quân đoàn vệt của mình đang ào ào bay tới.

Thu Dịch Phi mừng rỡ không thôi, Lạc Y lại có chút khinh thường nói “ chúng ta cùng xuất phát một lúc, chín người lại có cả cánh để bay thế mà còn không bằng hai đuôi của ta, thật đáng xấu hổ”

Vệt chín không cam lòng nói “ nói nhảm, người dùng kinh công, còn chúng ta bị nuôi mập như vậy, sao so được”

Đội hình cầu vòng đang chơi đùa cùng tiểu bảo bảo bỗng nhiên thấy chín con vệt màu sắc sặc sỡ lại còn biết nói chuyện, lời lẽ lại sâu sắc làm người ta không thể phản bác thì không khỏi kinh ngạc, xúm xít chung quanh, tấm tắc khen.

Thu Dịch Phi ôm một con vệt đưa cho Vân Tổ nói “ người mang theo nó đi, tuy nó bay chậm, nhưng nếu người có chuyện muốn nói cho ta biết thì dù nó bay chậm thế nào cũng có lúc sẽ đến chỗ ta, đem những lời của người nói cho ta biết. Hơn nữa ta cũng hi vọng người có thể cùng nó tâm sự, không để cho người quá mức cô độc”

Vân Tổ hai mắt ôn nhu nhìn nàng, nhận vệt, gật đầu.

Con vệt đậu lên vai Vân Tổ, nghiêng đầu, tư thái phiền muộn nhìn lên bầu trời, vô hạn thương cảm nói với Thu Dịch Phi “ Tiền quân ngàn dặm cũng phải tới lúc tạm biệt, bảo trọng thân thể, sau này còn gặp lại. Ta thích ăn thịt, người đừng quên. Ah...ah, nữ nhân yêu anh hùng...” nói xong còn hát mấy lời đã học lên ở Chí Tôn lâu trước kia.

“Ah...Ah...nữ nhân yêu anh hùng” tám con vệt còn lại cũng đồng thanh hát theo.

Nhờ dàn đồng ca vệt mà phút chia tay vốn đầy bi thương lại lặng yên trôi qua.

Vân Tổ đi rồi, Thu Dịch Phi mới hỏi đội hình cầu vòng “ đại ca thế nào?”

Đội hình cầu vòng cười toe toét đáp “ sư đệ hần...hahahah rất tốt, rất tốt. Mỗi ngày rất nghiêm túc. Từ sau khi người bị bắt đi, hần chưa từng cười, hành động lại rất bạo lực. Mỗi khi nhớ tới người lại đem bọn ta ra làm bao cát để tập luyện, có ngày bị dợt tới bảy tám lần, lại luôn muốn đi tìm người. Nếu không phải có lão già chết tiết liêu chết ngăn cản, nói một đồng đạo lý gì mà quốc gia hưng vong gì gì đó thì e là sư đệ đã quăng bỏ binh phù mà đi tìm người rồi. Nhưng mà gần đây cha con Ông thị đúng là quá đáng, đại binh đánh tới, ngày ngày khiêu khích, dân chúng khổ không thể tả, lúc này sư đệ cùng lão già chết tiết đang ở biên cương, nhưng mà Cửu đệ muội à, dù sư đệ tàn ác bạo lực nhưng nói thật nha, hần đối với người rất tốt, rất yêu người”

Thu Dịch Phi nghe xong mấy lời của đội hình cầu vòng thì nhin không được mà mỉm cười, lại cũng muốn khóc, trong lòng cảm thấy ngọt ngào lại xen chút cảm giác ê ẩm. Nàng hận không thể trong nháy mắt được đến bên cạnh hần.

Nàng vội vã muốn đi, đội hình cầu vòng lại không chút khản trương, bao quanh nàng hỏi chuyện quân đoàn vệt biết nói tiếng người.

Cam cầu vòng ngạc nhiên không thôi “ Cửu đệ muội, người nuôi mấy con chim gì thế? Sao lại biết nói chuyện? thế sự đạo này thật kỳ lạ nha, người có thể hát như chim mà mấy con chim người nuôi lại biết nói tiếng người, thần kỳ, thần kỳ a”

Thu Dịch Phi vừa ôm bảo bảo vừa nhân nhặt chế nhạo “ phải nói mấy con chim này cùng với đám các người thật là hợp ah, không nói tới chuyện bọn chúng biết nói tiếng người mà bọn chúng còn có một khả năng khác nữa, đó là núp sau cánh cửa hoặc nằm sắp ở góc tường nghe lén người ta nói chuyện”

Đội hình cầu vòng có chút ngượng ngùng “ hắc hắc, cũng không thể nói như vậy. Cửu đệ muội người nói như vậy là không công bằng nha, thực ra thích rình nghe lén không chỉ có tám chúng ta mà còn có lão già chết tiết cùng Phong thị huynh đệ ah”

Thu Dịch Phi im lặng... Nhiều ngày không gặp, cách nói chuyện của bọn họ vẫn nằm ngoài dự đoán của mọi người...

Tám cặp mắt người cùng tám cặp mắt vẹt trùng trùng nhìn nhau.

Bỗng nhiên vẹt đại không còn kiên nhẫn nữa mà khinh thường nói với đội hình cầu vòng “ hắc cái gì mà hắc, rống cái gì mà rống. Chúng ta là chim, là chim biết nói tiếng người, thỉnh nói tiếng người đi”

Đội hình cầu vòng mặt mày xám xịt, còn Thu Dịch Phi bật cười thành tiếng nói “ xem ra các người cùng tám con vẹt này nói chuyện với nhau thật vui ah. Các người đã có hứng thú với nhau như vậy, ta dứt khoát thành toàn cho các người, đưa cho mỗi người một con vẹt, như thế nào?”

Tám cầu vòng mừng rỡ không thôi “ thật không? thật không? thật sự cho chúng ta chứ?” vừa hỏi vừa không kịp chờ trả lời mà xông lên bắt đầu chọn cho mình con vẹt ưng ý nhất.

Chọn xong, ai nấy đều vui mừng hớn hờ, Thu Dịch Phi nói với đám vẹt “ từ hôm nay trở đi các người đi theo bọn họ, sau này...cứ bảy ngày lại đến gặp ta một lần” dừng lại một chút, thanh âm quý dị thâm trầm bồi thêm “ các người nhất định phải nghĩ tới ta nha”

Tám con vẹt run rẩy thân hình.

Nói trắng ra chẳng phải nữ nhân này muốn bọn chúng đi làm gian tế, thu thập thông tin của tám tên cầu vòng kia sao.

Đáng tiếc là đội hình cầu vòng thiếu đầu óc sao có thể nghĩ ra được ẩn ý này, vẫn đang vui sướng vì có được thần thú trong tay.

Cam cầu vòng kích động nói “ bọn ta tám người, tám chim nên chọn tên gì cho tốt đây? Cừu đệ muội, người mau giúp bọn ta tìm một cái tên vừa dễ nghe vừa vang dội đi”

Thu Dịch Phi rất nghiêm túc suy nghĩ rồi nói “ các người có tám người, lại thêm bọn chúng là tám con vẹt, vậy là hai lần tám, mà các người cũng rất thích tám, như vậy cộng lại là ba lần tám. Các người thích tám lại là tổ hợp tám người tám chim vậy kêu tổ hợp ba tám đi”

Đội hình cầu vòng vỗ tay rào rào “ hay lắm, hay lắm. Vậy gọi là tổ hợp Ba Tám đi”

Tám con vẹt không ngừng roi lệ.

Mẹ nó, Ba Tám, không có ý gì tốt mà, khác nào nói chúng ta với bọn hán đều là những kẻ đàn chứ. Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: CHƯƠNG 83

Khi Thu Dịch Phi cùng tổ hợp Ba Tám chạy tới chiến trường, hội ngộ cùng Mộ Thiên Sơn, nàng cứ nghĩ khi gặp lại người nàng vẫn luôn nhớ thương suốt một tháng qua sẽ có rất nhiều điều để nói nhưng mà khi hai người gặp nhau, bốn mắt nhìn nhau thì thiên ngôn vạn ngữ cũng hóa thành hư không, chỉ có ánh mắt đầy dứa, thâm tình triền miên.

Mộ Thiên Sơn ôn nhu gọi một tiếng “ Thu nhi”, mọi lo lắng, nhớ nhung, tưởng niệm... như nước lũ dâng tràn, mãnh liệt bộc phát, hướng thẳng về thân ảnh yêu kiều trước mặt.

Thu Dịch Phi nước mắt lưng tròng không nói được lời nào, lúc này cả người nàng, cả tâm nàng... đã hóa thành một lực đạo mạnh mẽ, nhào vào lòng người yêu.

Mộ Thiên Sơn giang rộng hai tay, khi ái ân nhào vào trong ngực, chăm chú ôm chặt, cảm giác như tìm lại được trân bảo đã mất đi, cảm giác cuộc sống lúc này mới thật là cuộc sống trọn vẹn.

Không để ý chung quanh có rất nhiều người, không quan tâm hôm nay mình sẽ trở thành nhân vật mục tiêu, chỉ chuyên chú tập trung vào người vẫn ngày nhớ đêm mong. Cúi đầu, nhìn người vẫn làm cho hân đau lòng mỗi khi nghĩ tới, yêu thương say đắm hôn sâu.

Mọi người thức thời lui ra, Mộ Thiên Sơn dùng sức ôm Thu Dịch Phi bay lên, hướng thẳng phía phòng ngủ nhưng đôi môi không hề rời khỏi bờ môi mềm mại của ái thể.

Trở về phòng, bốn phía môi hơi rời ra, Mộ Thiên Sơn nhìn Thu Dịch Phi, tâm tình lại kích động, lại cúi đầu hung hăng hôn sâu lại bị Thu Dịch Phi dù thẹn thùng vô hạn lại rất kiên quyết ngăn cản.

Nhìn vẻ mặt bi thương khó hiểu của Mộ Thiên Sơn, Thu Dịch Phi đỏ mặt, dịu dàng nói “ đại ca, đừng nóng vội...ách, không đúng, đúng...chờ một chút

chúng ta lại...ách” hai má đỏ bừng vì xấu hổ nói “đại ca, người xem, đây là con của chúng ta”. Nói xong đưa bảo bảo vẫn ôm trong tay đến trước mặt Mộ Thiên Sơn

Mộ Thiên Sơn lập tức quỳnh quáng, hơn một tháng xa cách, tương tư đau khổ, dù là về mặt sinh lý hay tâm lý cũng đều là tra tấn đối với một nam nhân huyết khí phương cương như hắn, cho nên khi gặp lại trong mắt hắn chỉ có tiểu kiều thể, vô lương tới mức không thèm để ý tới việc thê tử còn ôm một hài tử trong tay.

Áy náy, Mộ Thiên Sơn tiếp nhận hài tử, ôm thân mình bé nhỏ mềm mại trong ngực, tâm cũng hóa thành nước, ôn nhu nhìn tiểu bảo bảo đang mỉm cười với mình. Mộ Thiên Sơn xúc động đến mức nước mắt lưng tròng.

Đứa nhỏ này là con hắn, là con của hắn và thê tử hắn yêu nhất.

Hào hân bất thường một đời ở trước mặt một tiểu hài tử liền lập tức bày ra dáng vẻ của một người cha mẫu mực, vừa dùng đưa cánh tay để ru hài tử ngủ vừa thâm tình nói với ái thê “Thu nhi, người cực khổ rồi”

Thu Dịch Phi nhẹ nhàng lắc đầu, hai mắt tỏa sáng, hít hít cái mũi xong, ngượng ngùng nói “không khổ cực, sinh bảo bảo cho đại ca, vất vả hơn nữa cũng cam lòng”

Nhìn nàng hai má trắng nõn ướt át kiều diễm, nghe đôi môi đỏ mọng nói ra những lời thâm tình, Mộ Thiên Sơn cảm thấy nội tâm rung động, không kiềm chế được nữa, bất chấp trong ngực còn ôm hài tử, đôi môi đã phủ lên môi nàng, thỏa thích trần trọc cắn mút, triền miên hôn sâu, thật lâu không nghỉ...

Một lúc lâu sau, lưu luyến rời ra, đưa ngón tay thương tiếc xoa nhẹ lên đôi môi đỏ mọng bị mình hôn đến sưng đỏ, ổn định hơi thở, Mộ Thiên Sơn mới trầm giọng hướng về phía cánh cửa quát lớn “các người mau lên ra đây, ôm hài tử đi, nhớ ru cho hắn ngủ, nếu để hắn khóc thì ta sẽ đánh cho mặt các người sưng to như đầu heo”

Vừa dứt lời, tổ hợp Ba Tám đã té nhào vào trong.

Đều nói thời gian có thể làm nhiều thứ thay đổi, cuộc sống cũng sẽ có nhiều đổi thay như có một thứ luôn vĩnh hằng bất biến, đó chính là thói quen nấp sau cửa rình nghe lén của tổ hợp Ba Tám.

Hài tử đã được ôm đi, Mộ Thiên Sơn không nhẫn nhịn nữa, ôm Thu Dịch Phi đi thẳng về phía giường ngủ, một tháng xa cách lại thêm mấy tháng trước đó không được gần gũi vì cái thai đã to, Mộ Thiên Sơn không biết mình cần bao nhiêu lâu, bao nhiêu lần mới có thể đã ghiền, mới âu yếm thê tử tới tận hừng.

Tuy nhiên lúc này chiến sự đang ác liệt, không thích hợp để triền miên tâm sự, thế nhưng mặc kệ, yêu trước tính sau, một thanh niên phơi phới phải thanh tâm hóa dục như hòa thượng suốt mấy tháng là quá lắm rồi, bây giờ ái thê bên người lại không có gì ngăn cách, còn hơi đầu mà nói tới đạo lý, ăn trước tính sau.

Thánh nhân đã từng nói, cấm dục là không đạo đức, sinh hoạt vợ chồng cũng là hoạt động hữu ích để rèn luyện thân thể, hơn nữa còn bồi dưỡng cảm tình giữa hai người. Ví dụ như bị cảm mạo, vận động đổ mồ hôi, bệnh hết. Ví dụ như tâm tình không tốt, quần quýt dây dưa một hồi, nhiệt huyết sôi trào thì cái gì cũng qua, lại thần thanh khí爽 thôi.

Cho nên, dùng ánh mắt nhìn khắp thiên hạ xem, sinh hoạt vợ chồng tuyệt đối là một hoạt động cao thượng mà lại rất thú vị.

Lúc này hai người xa cách lâu ngày gặp lại như nắng hạn gặp mưa rào, quần áo nhanh chóng được cởi bỏ, quần quýt lấy nhau, hơi thở dồn dập, gấp rút, hôn đến trời đất quay cuồng, vuốt ve vân vê đến thân thể nóng bừng như liệt diễm thiêu đốt nhưng cả người lại đỏ đầy mồ hôi...gắn kết chặt chẽ với nhau, không đành lòng buông ra, không muốn buông a, không thể buông ta...

Không biết qua bao lâu, không biết đã bao lần hắn chôn chặt trong thân thể nàng hết cứng rồi lại mềm, hết mềm rồi lại cứng. Không biết đôi môi mềm mại của nàng đã thốt ra bao nhiêu âm thanh ngân nga làm say lòng người, không biết hai người đã trải qua bao nhiêu thứ thế hoa ái...chỉ biết khi mọi thứ qua đi, nàng cảm giác như toàn thân rã rời, vô lực dựa vào người hắn, một chút cũng không muốn động, dù nhúc nhích một ngón tay cũng thấy tổn hao rất nhiều khí lực.

Hai tay hắn vẫn lưu luyến không rời, vuốt ve tấm thân mềm mại lỏa lồ của nàng, cảm giác như vuốt ve thế nào cũng không khóa lấp được tình yêu say đắm và khát khao đối với nàng.

Chỉ một cái vuốt ve nhu hòa thôi cũng làm khơi dậy dục hỏa vừa mới hạ xuống của hắn, kim lòng không đậu ôm chặt lấy nàng, phân thân chôn trong thân thể nàng cũng lặng lẽ biến hóa, cứng hơn, to hơn, lại một lần nữa chiếm lấy nàng.

Nàng thật sự mệt mỏi, rất mệt, nhắm mắt lại để mặt hắn làm càn, dong đưa mộng phản đối, miệng phát ra tiếng cự tuyệt yếu ớt, trong mắt hắn lại hấp dẫn say lòng người cùng hoạt sắc sinh hương.

Phân thân của hắn bị nàng bóp chặt, tư vị mất hồn làm hắn lập tức muốn tiến lên tàn phá bữa bãi, chậm lại để bình ỗ cam xúc rồi bắt đầu thâm nhập sâu, bắt đầu dùng sức vận động cho đến khi người trong ngực cầu xin tha thứ.

Từ lúc trời sáng cho đến khi tối đen, từ đêm khuya cho đến bình minh, thời gian dần trôi qua, kích tình vẫn triền miên không dứt.

Đêm dài đằng đẵng, yêu càng đậm, tình càng nồng, càng quần quýt không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: CHƯƠNG 84

Ngày hôm sau, khi mặt trời lên cao, Thu Dịch Phi mới một hồi tỉnh lại, thanh niên đói khát quá là đáng sợ, phu quân ăn nạng cả đêm, gần như tới cực xương cũng không thừa, bất quá một đêm này cũng rất thoải mái, rất mát mẻ ah...

Sáng sớm tỉnh giấc, việc đầu tiên cần làm nhất là gì? Không phải là chuyện ai cũng nghĩ là chuyện gì đó đâu...

Mà Mộ phu nhân bỗng nhiên nghĩ tới hai bậc phụ huynh vô lương là nạng và Mộ Thiên Sơn vừa gặp nhau đã ở trên giường lăn qua lộn lại, quên luôn cả chính sự, tới giờ còn chưa đặt tên cho bảo bảo nha.

Vì vậy mà mẹ bảo bảo com cũng chẳng thèm ăn, vô cùng lo lắng muốn cha bảo bảo đặt tên cho con.

Cha bảo bảo giống như còn chưa thỏa mãn, vừa gặm mút bầm ngực thom mềm của mẹ bảo bảo vừa nói “nhi tử sinh năm Sửu, ngày Sửu, vậy gọi Ngưu Ngưu đi” dứt lời không để cho kiều thế kịp cự tuyệt, cự long cứng rắn đã lập tức xâm nhập vào u cốc, dùng hành động thân mật để bắt đầu một ngày mới hạnh phúc.

Mây mưa qua đi, Mộ đại gia cuối cùng cũng cam tâm rời giường mặc quần áo, mà Mộ phu nhân lại lần nữa chìm vào giấc ngủ mê man.

Trong mộng còn cho rằng đã có những tháng ngày hạnh phúc nhưng rốt cuộc không thể không tỉnh lại để đối mặt với sự thật tàn khốc.

Bọn họ chẳng qua là trộm được nửa ngày nhàn rỗi trong chiến tranh mà thôi, thực tế tình hình đang ngày càng ác liệt.

Phụ tử Ưng thị không chỉ chiếm lĩnh được Lăng quốc mà còn thu tóm cả thế lực của Chí Tôn lâu, làm lực lượng gia tăng không nhỏ, có thể nói lực lượng của Ưng thị mạnh hơn Mẫn quốc nhiều, nếu không nhờ Mộ Thiên Sơn mưu trí lại giỏi dụng binh thì e là đã sớm không chống đỡ nổi.

Nhưng càng giằng co lâu thì vấn đề nghiêm trọng nhất ngày càng lộ rõ. Đó chính là lương thực, là tiền của...

Nói trắng ra Mẫn quốc đang trong tình trạng chiến tranh cho nên thiếu tiền.

Nếu có tiền thì đừng nói là giằng co, đánh cho địch thủ hoa rơi nước chảy cũng được nhưng mà có bộ mới gột nên hồ.

Trước khi bắt đầu trận chiến, toàn bộ còn ý vào gia tài mà Mộ Thiên Sơn trước kia kinh doanh kiếm được, mới bổ sung cho quốc khố trống rỗng, mới giặt giũ vai vế đến tận bây giờ nhưng mà tiền vô nhà khó như gió vô nhà trống, bao nhiêu tiền của đều trôi theo cuộc chiến, mà không có tiền thì không có gì để nuôi quân, mà không có quân lính thì không tiếp tục đánh nhau được, không đánh được nữa thì kết cục nước mất nhà tan rất dễ xảy ra.

Thu Dịch Phi mấy ngày nay cảm giác không khí càng ngày càng không đúng, ai nấy mặt mày đều như trái khổ qua, ngay cả Bách Quái cũng không có tâm tư trêu chọc, ai ai cũng bày ra bộ dạng suy tư, hai hàng lông mày cau chặt...

Thu Dịch Phi biết mọi người phiền não vì tình hình chiến sự liền hỏi Bách Quái “bạc của chúng ta còn đủ duy trì bao lâu?”

Bách Quái vẽ mặt đau khổ đáp: “nhiều nhất là một tháng”

Thu Dịch Phi không khỏi buồn theo “một tháng thôi sao? trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy làm cách nào để phát tài đây? Trừ phi là lão thiên gia cho kỳ tích, tiền từ trên trời rơi xuống hay là chúng ta đào hầm tình cờ phát hiện ra bảo tàng ah”

Bách Quái nghe xong mấy lời của Thu Dịch Phi thì bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, hưng phấn nhảy loi choi, miệng la bai bai “nha đâu, người thực sự là phúc tinh của Mẫn quốc ah, bảo tàng, bảo tàng. Đúng vậy, sao ta lại quên chuyện này chứ?”

Thu Dịch Phi ngờ ngác nhìn hấn, cảm giác là tính điên loạn của hấn lại phát tác. Bách Quái không để ý tới vẻ mặt nghi ngờ của nạng, vội kéo nạng tới chỗ Mộ Thiên Sơn, mặt mũi vui vẻ như tìm thấy ánh sáng cuối đường hầm, cao giọng la lên “Tiểu Cửu, chúng ta được cứu rồi”

Bách Quái hưng phấn kể lể “ta nhất thời lại quên một chuyện quan trọng, nhớ năm đó chúng ta đánh hạ Tử Hà quốc, quốc chủ Tử Hà quốc vì bảo tồn thực lực, liền đem tiền tài bảo vật của cả nước cất vào một chỗ để hậu nhân sau này dùng để phục quốc, địa điểm bảo tàng được vẽ trong một bộ địa đồ, rồi chia làm bốn phần, chia ra giấu trong bốn khối Tử Ngọc ngọc bội”

“Bốn khối ngọc bội này theo thứ tự là sơ hà gấm vóc, mà Mẫn quốc chúng ta chiếm được ba khối, nếu ta đoán không sai thì khối thứ tư nằm trong tay hậu nhân của Tử Hà quốc là Chí Tôn lâu. Mà ba khối ngọc bội của Mẫn quốc chúng ta thì một cái đã thường cho khai quốc đại công thần Ưng thị đó,

đại loại là tổ tiên của Uông Uyên, hai cái thuộc về thành viên hoàng thất, lần lượt chia cho ta và lão hoàng ca ca, mà cái của ta đã tặng cho tiểu Cửu, còn cái của lão hoàng ca ca thì trước khi rời đi đã giao cho nha đầu”

“Nói tóm lại, chúng ta đã có hai trong bốn khối ngọc bội, chỉ cần tìm thêm hai khối nữa là chúng ta có được tiền rồi”

Nhìn Bách Quái mừng tới mức miệng không ngậm lại được, mọi người thần thức không thôi.

Phong thị huynh đệ cuối cùng không đành lòng được mà lên tiếng “lão già chết tiết đại nhân, ngươi cũng đừng vội vui mừng, bốn khối ngọc bội thì chúng ta chỉ mới có được hai khối, một khối đã theo Vân Tổ xuất gia, mà hiện tại cũng không biết hắn ở đâu để tìm, khối còn lại thì ở trong tay đối thủ một mắt của chúng ta, muốn tìm đủ bốn khối để truy tìm bảo tàng, hừ, người đừng nằm mộng giữa ban ngày nữa”

Bách Quái bị huynh đệ Phong thị tạt gáo nước lạnh thì lập tức dừng lại tươi cười, nhìn Mộ Thiên Sơn mặt mày vẫn thâm trầm, không hiểu đang nghĩ cái gì.

Không ai chú ý tới vẻ mặt chợt biến đổi của Mộ phu nhân.

Thu Dịch Phi không nói tiếng nào, đưa tay lục lọi trong người, thành công thu hút sự chú ý của mọi người, cuối cùng móc ra một khối ngọc bội đặt lên bàn nói “đây là ngọc bội của đại ca năm đó đưa cho ta” mọi người nhìn khối ngọc toàn thân óng nhuận, từ khí mờ mịt thì than thở không thôi.

Đội hình cầu vòng ngoài Hắc cầu vòng và Hồng cầu vòng đã ra ngoài làm nhiệm vụ thì sáu người còn lại nhìn không được ồ lên một tiếng, năm xưa bọn họ giả làm cướp bắt cóc Thu Dịch Phi đã nhìn thấy khối ngọc này trên người nàng.

Thu Dịch Phi bất động thanh sắc, tiếp tục lục lọi trong người, sau đó lại móc ra một khối ngọc đặt lên bàn nói “đây là khối ngọc hoàng đế công công đưa cho ta, à, thật ra là hắn đưa cho cháu trai”

Mọi người cho rằng hai khối ngọc bội là đã sở hữu toàn bộ nên bắt đầu tám xem Vân Tổ thích gì, Thu Dịch Phi câu được câu không hỏi Bách Quái “ngươi hỏi sở thích của hắn để làm gì?”

Bách Quái đáp “biết hắn thích gì mới đoán được hắn sẽ tới đâu xuất gia ah”

Thu Dịch Phi nghiêm nghị nói “ngươi biết hắn tới đâu để xuất gia cũng vô dụng, theo ta được biết trên người hắn không có khối ngọc bội kia”

Bách Quái suy sụp như chứng kiến ngày tận thế, hai tay ôm đầu thống khổ kêu lên “xong rồi, xong rồi, manh mối bị đứt rồi”

Thu Dịch Phi vẫn bình tĩnh, khí định thần nhàn, đồng dạng nói “vậy cũng chưa chắc, có ta ở đây, manh mối sao bị đứt được” dứt lời lại lấy trong người ra một khối ngọc bội, mọi người sùng kính nhìn nàng tựa như tiên nữ giáng trần, mà Mộ phu nhân mặt không đổi sắc thần nhiên “ta nói trên người hắn không có là vì khi ở Chí Tôn lâu, thời điểm ta giả đồ mắt trí nhớ đã lừa được ngọc bội này của hắn, lúc đó ta không biết ngọc bội này liên quan tới bảo tàng, ta chỉ thấy nói đẹp mắt nên muốn giữ lại cho Ngưu Ngưu chơi, tương lai sẽ không đụng hàng với người khác”

Mọi người tiếp tục cảm thán.

Nếu bọn họ có thể chấm dứt chiến tranh, giữ được tổ quốc thì công thần lớn nhất chính là Mộ phu nhân suy nghĩ quá lạ, cách làm việc cũng quá lạ, thâm tàng bất lộ này ah.

Bách Quái cảm động nói “thật tốt quá, tiến thêm một bước tới bảo tàng rồi, chỉ còn lại một khối”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: CHƯƠNG 85

Đội hình cầu vòng lập tức lên tiếng “ồ, còn thiếu có một khối, ngươi nói nghe đơn giản quá ha, cái khối đó nằm trong tay Uông lão đầu nha, ngươi đi tới đó mà lấy về đi, đúng là nói dễ hơn làm nhỉ”

Bách Quái ngượng ngùng...

Thu Dịch Phi thì ung dung “cũng không cần phải vậy, thực ra Uông Uyên đã sớm chia khối ngọc bội kia làm hai, đưa cho ta một nửa, hắn giữ một nửa ah”

Bách Quái vụt đứng dậy “vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi đào mộ cha ngươi lên”

=_|||

Thu Dịch Phi nhin không được quát to “ngươi dám”

Bách Quái vẫn cố cãi “ta chẳng qua là do tình thế bất buộc nha”

Thu Dịch Phi cười thành tiếng “hừ, dùng đầu óc của ngươi cũng không thể nào tìm được mộ cha ta, chứ đừng nói là đào mộ”

Bách Quái đương nhiên không phục, nhảy dựng lên cãi “ngươi đừng nói thế, ta nhất định sẽ tìm thấy, ta nhất định sẽ đào mồ hấn lên”

Thu Dịch Phi bất đắc dĩ đến cực điểm thờ dài nói “ngươi vì sao cứ đòi đi đào mộ chứ, khối ngọc bội kia không ở chỗ cha ta, ngươi có đào lên cũng vô dụng” sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lại lấy từ trong người ra nửa khối ngọc bội, bình tĩnh đặt nó lên bàn “cha ta là gia thân của Vân Tổ, hấn có được thứ tốt cũng nhất định giao cho Vân Tổ, ta lừa gạt mãi mới lấy được từ chỗ Vân Tổ đó”

Mọi người hấn không thể quỷ gổ dưới chân Thu Dịch Phi kêu to ba tiếng: Bò Tát sống.

Bách Quái vui sướng khoa tay múa chân, hưng phấn nói “thật tốt quá, thật tốt quá, giờ chỉ còn nửa khối thôi, ta quyết định hi sinh bản thân, xâm nhập vào trại địch, trộm nửa khối ngọc bội kia về”

Thu Dịch Phi giữa lông mày ẩn ẩn hiện ra vẻ lo lắng, nói “ngươi đi được, Uông Chiến Thắng không biết luyện được công phu tà môn gì mà lợi hại muốn chết, ngay cả Lăng hoàng cùng Vân Tổ đều không phải là đối thủ của hấn, ngươi đi coi như là phí công vô ích mà còn toi mạng ah”

Bách Quái không phục “sao có thể là không công, nếu ta liều cái mạng già mà lấy được nửa khối ngọc bội kia về thì không thể gọi là không công ah”

Thu Dịch Phi bình tĩnh nói: “Ngươi đi nhất định là trắng tay bởi vì ngươi sẽ không trộm được cái gì”

Bách Quái hếch mũi phản bác “được, được, ngươi đừng nói là ta đi cũng không trộm được gì là vì nửa khối ngọc bội kia căn bản cũng không ở trên người phụ tử Uông thị mà trong tay ngươi nha, hahahah. Ngươi cũng quá mức tự phụ rồi, ba khối ngọc bội kia từ trên trời rơi xuống, còn muốn bao luôn cái thứ bốn ah”

Thu Dịch Phi thần nhiên nói: “Ah! Cũng không phải là không được, nửa khối kia đúng là đang trong tay ta ah”

Bách Quái quay đầu nhìn mọi người “các ngươi tin không?”

Mọi người suy nghĩ hồi lâu, nhất trí lắc đầu “không tin, nếu bốn khối đều trong tay ngươi, ngươi cũng quá mức may mắn rồi, tin hay không, không có lý do, không thể nào nửa khối cuối cùng cũng trong tay ngươi”

...

Bách Quái đắc ý nói: “Ngươi còn khoác lác được nữa không?”

Thu Dịch Phi cười cười, thiết giả khó phân nói “thật sự là ở trong tay ta, các ngươi không tin?”

Bách Quái lắc đầu “không tin”, quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn nói “ngươi xem năng lực của thế tử ngươi đi, bảo tàng dường như đều ở trong ngực nàng ah”

Mộ Thiên Sơn từ đầu đến cuối vẫn yên lặng, lúc này ánh mắt lại rơi trên người Thu Dịch Phi, mặt mũi tràn ngập nhu tình và dung túng, mỉm cười, không nói gì lại như cổ vũ nàng tiếp tục hồ đồ, lại như tin tưởng nàng có khả năng. Tóm lại trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của hấn ngoài trừ đáng cười nhàn nhạt thì căn bản không có nhìn thấy vật nào khác.

Thu Dịch Phi không để ý tới nghi ngờ của Bách Quái, chuyên tâm lục lợi trong người, mím môi tập trung suy nghĩ, nhìn nhìn tìm tìm, cau mày bực bội...rất cuộc cũng lấy được một vật từ trong người ra. Có thể vì khăn trang cao độ nên mọi người khi nhìn thấy thứ nàng đưa ra thì gần như muốn khóc, Bách Quái quát to “trời xanh ah, ngươi sao lại lấy ra một cái khăn tay?”

Thì ra đó là khăn gấm mà tướng công nàng đã đưa cho nàng trước kia.

Mọi người thờ dài, buông lỏng...biết ngay mà, nàng làm gì có nửa khối ngọc bội kia mà lấy ra...lau mồ hôi...vừa rồi thật khăn trang nha.

Thu Dịch Phi không bị tình cảnh bên ngoài là ảnh hưởng, bình tĩnh để khăn gấm lên bàn, tiếp tục công cuộc tìm kiếm...Mọi người lại nhin không được mà nín thở, tập trung theo dõi. Kết quả...móa, lại thêm một cái khăn tay.

Lại thờ dài...lau mồ hôi.

Nàng lại tiếp tục tìm, mọi người lại tiếp tục nín thở chờ đợi.

Nàng lại lấy ra một cái khăn tay.

Nhân thần cùng phẫn, thiên địa không dung ah.

☯_☯

Bách Quái tức giận nói “nha đầu, ngươi có phải đang chơi mọi người không? làm cho cả đám khăn trương như vậy, cuối cùng lại lấy ra một đồng khăn tay?”

Ngay lúc Thu Dịch Phi lấy ra cái khăn gắm thứ tư, Bách Quái không chịu nổi nữa, gần như bỏ nhào về phía nàng, suýt nữa thì ôm lấy chân nàng cầu khẩn “bà cô nhỏ, ngươi đùa giỡn chúng ta sao? đến tốt cùng là trên người ngươi có mấy cái khăn chứ?”

Thu Dịch Phi ngượng ngùng cười cười, nói “ách... cái này cũng không thể trách ta, chỉ có thể trách Nguru Nguru quá đáng yêu, các ngươi lại cứ nhè hấn mà hôn tới hôn lui, Nguru Nguru liền hay chảy nước miếng, ta chỉ có thể chuẩn bị bên người nhiều khăn ẩm một chút để lau nước miếng cho hấn ah”

Nói xong, đem khăn gắm trong tay đặt lên bàn rồi tiếp tục tìm kiếm.

Mọi người lúc này không thèm nhìn xem nữa.

Kết quả, lần này từ trong người Mộ phu nhân bắn ra một đạo hào quang màu tím, nhanh nhẹn đặt đạo tử quang kia lên bàn.

Mọi người choáng váng...

Tê liệt. Thiên lý ở chỗ nào? bảo tàng đúng là ở trên người cô nương này nha.

☯_☯

Nhìn bốn khối ngọc bội trên bàn, Bách Quái rốt cuộc không nói nên lời, lạch cạch quỳ xuống trước mặt Thu Dịch Phi, ôm chân nàng nói “nha đầu bà cô, ta quá thưởng thức ngươi rồi. Ta van cầu ngươi, hai ta kết bái đi”

Không đợi Thu Dịch Phi lên tiếng, Bách Quái đã bị thiên hạ đệ nhất ghen phụ một cước đá văng.

Dám ôm đùi ái thê hấn, chán sống rồi.

...

Thu Dịch Phi cảm khái nói: “nửa khối ngọc bội này là Uông Uyên đưa cho cháu trai của hấn, khi Tân Hoa bắt Uông Từ Lâm thì nửa khối ngọc này rơi vào tay hấn”

Sau đó nàng sinh con, hấn đưa nửa khối ngọc này cho Nguru Nguru làm lễ vật gặp mặt.

Hôm nay ngọc bội còn đây mà người đã bỏ mạng dưới vách núi.

Thu Dịch Phi nhất thời khở sở, trên mặt bắt đầu hiện vẻ bi thương, không hề lên tiếng nhưng trong lòng Mộ Thiên Sơn ảm ảm sự ghen tỵ, cho dù khi biết rõ chân tướng, cảm thấy Tân Hoa một lòng si mê cũng cố kiềm chế sự ghen tuông, chỉ bá đạo ôm chặt kiểu thê vào lòng, làm cho nàng ý loạn tình mê để nàng không rảnh nghĩ tới Tân Hoa nữa.

Đã có ngọc bội, dựa vào trí tuệ siêu cấp của Mộ Thiên Sơn, rất nhanh đã giải được bản đồ, lại sai người âm thầm tìm kiếm, cuối cùng bảo tàng bị chôn dưới lòng đất nhiều năm cũng đã thấy được ánh mặt trời.

Cuối cùng vấn đề lương hướng cũng được giải quyết, binh lính Mẫn quốc tin thần hăng hái tiếp tục giai đoạn giảng co thứ hai.

Có tiền, đội hình cầu vòng đột nhiên nhớ ra lão già Uông Uyên dường như còn thiếu sư đệ bọn hấn một số bạc lớn. Xấu xa, thiếu tiền không trả chưa nói, còn bày đặt đánh nhau. Cái rắm, bọn ta khinh.

Không phải giảng co sao? hừ hừ, gia không sợ, hôm nay gia đã có tiền rồi, dù có giảng co với Uông lão đầu ngươi bao lâu nữa cũng không sợ.

Hai bên đánh nhau, cứ giảng co kéo dài cũng không phải là cách tốt, cho nên hai bên đều tìm biện pháp để đánh nhanh thắng nhanh.

Cuối cùng thủ lĩnh hai bên cùng đưa ra hiệp định, hai bên cử nhân vật cao nhất làm đại diện, đấu ba trận, người nào thắng thì thiên hạ thuộc về bên đó.

Trong ba trận đấu, có thể một người đánh cũng có thể chia ra làm ba người.

Quy củ biến thái này là do Uông Chiến Thắng đưa ra, bởi vì trong đám bọn họ chỉ có mình hấn là võ công cao cường, mà hấn cũng không nắm chắc có đánh thắng được Mộ Thiên Sơn hay không, vì vậy mới gian trá nghĩ ra biện pháp võ sĩ như vậy.

Thu Dịch Phi rất buồn bực với tính tình bá đạo của phu quân, như thế nào lại đáp ứng chủ ý cùi bắp của Uông Chiến Thắng.

Thực ra trong lòng phu quân nàng cũng có toan tính riêng.

Lăng hoàng võ công kỳ thật cũng không yếu, mà Vân Tổ mặc dù bị phá công, cũng được cho là võ lâm cao thủ số một số hai, hai người đều bại bởi

Uông Chiến Thắng, Mộ Thiên Sơn cũng phải cẩn thận đối phó với lão.

Dù sao thì Thiên Khuyết công của hắn cũng chỉ mới có sáu thành mà thôi, nàng còn chưa độ công xong cho hắn.

Chương trình đấu võ được an bài như sau:

Trận đầu tiên, Uông Chiến Thắng đấu với Bách Quái.

Trận thứ hai Uông Chiến Thắng đấu với Mộ Thiên Sơn

Trận thứ ba, Uông Chiến Thắng đấu với Mộ Thiên Sơn.

Một trận quyết đấu xưa nay chưa từng có, sau này cũng không có ah.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: CHƯƠNG 86

Cho tới bây giờ, Bách Quái không thể tưởng tượng được mình lại thua thảm như vậy, tốt xấu gì hắn cũng từng luyện Thiên Khuyết công, tốt xấu gì thì tư chất của hắn cũng chỉ thua đại chất từ Mộ Thiên Sơn thôi, lại được độ công tới tầng thứ bảy ah.

Kết quả, lâm trận chưa bao lâu đã bị Uông Chiến Thắng đánh cho nội thương.

Ván đầu tiên vì thế mà thua. Một không cho phe Uông thị. Hichic

Vốn Uông Chiến Thắng tính toán trận đầu tiên đánh chết đối thủ, trận thứ hai cho dù là hòa thì trận thứ ba không cần đánh cũng thắng.

Đáng tiếc Bách Quái dù sao cũng luyện qua thần công cái thế, dù võ công của hắn tà khí bá đạo thì cũng không thể đánh chết bách Quái.

= =! Được rồi, nói thật a, lão già chết tiết cũng quá thức thời, ngay thời điểm nguy cấp, Uông Chiến Thắng vừa đánh ra một chiêu đã mang một thân trọng thương lập tức nhận thua. Mặt mũi thì nghĩa lý gì, tính mạng quan trọng hơn

Nhận thua trước, vẫn không quên chiếm tiện nghi của người ta...

Uông Chiến Thắng chỉ có thể hậm hực ra về, hẹn ba ngày sau lại tái chiến hiệp hai.

Trở lại nơi trú quân, Bách Quái nhìn không được nữa, máu tươi cuồng phun, Mộ Thiên Sơn kiểm tra cho hắn, kinh hãi phát hiện, toàn bộ gân mạch của hắn đều đã bị đứt.

Bách Quái thổ huyết, lo lắng không thôi nói với Mộ Thiên Sơn “Uông Chiến Thắng luyện môn công phu tà môn bá đạo, ta lẫn lộn trong giang hồ nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua, tiểu Cửu, với công phu Thiên Khuyết công mới đạt tới tầng thứ sáu như ngươi thì chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn...Ba ngày sau, cho dù có đánh thì không chết cũng bị thương, thiên hạ này sớm muộn gì cũng thuộc về hắn, tội gì ngươi biết chết mà vẫn đâm đầu vào”

Thu Dịch Phi nghe xong kinh hãi không thôi, rốt cuộc không kiên nhẫn nữa nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, chúng ta độ công ah”

Mộ Thiên Sơn đột nhiên biến sắc: “Im ngay!”

Từ lúc hai người kết bái làm huynh muội tới giờ, Mộ Thiên Sơn luôn nói những lời ngọt ngào thâm tình với Thu Dịch Phi, yêu thương sùng nịch hết mức, hận không thể đem nàng nhập vào người mình.

Thế nhưng hôm nay nghe nàng nói độ công cho mình, hắn lại lớn tiếng quát nàng.

Nàng biết rõ, nếu nàng độ công cho hắn, nàng có thể vì suy kiệt mà chết. Nàng biết rõ, hắn thà chết chứ không muốn nàng bị thương mảy may. Nhưng mà nàng vẫn muốn độ công cho hắn.

Vừa đau thương vừa buồn bực, Mộ Thiên Sơn đưa tay lau nước mắt cho thê tử.

Thu Dịch Phi cũng lặng lẽ thu hồi nước mắt, nàng không tin, không tin không có cách nào độ công cho hắn.

Nàng biết rõ hấn yêu nàng, thương tiếc nàng, không nỡ để nàng bị đau dù chỉ một chút nhưng hấn lại không biết nàng cũng yêu hấn, yêu nhiều đến mức nếu có thể dùng sinh mạng của nàng để đổi lấy sự bình an cho hấn thì nàng không chút do dự mà dâng tặng tính mạng của nàng.

...

Trước khi Mộ Thiên Sơn ứng chiến một ngày, Thu Dịch Phi đi xem thương thế của Bách Quái sau đó không rời phu quân một bước, nàng không nói gì, chỉ dùng đôi mắt trong như hồ nước, điềm đạm đáng yêu nhìn hấn.

Mộ Thiên Sơn biết rõ nàng còn chưa hết lo lắng, vẫn muốn độ công cho mình, nghĩ tới đây trong lòng lại thấy bức bối, nhất thời không kiềm chế được tâm tình, đưa tay dùng sức kéo Thu Dịch Phi ôm vào lòng, hung hăng hôn lên môi nàng, mang theo tức giận và trừng phạt nhưng chỉ chốc lát, hương vị ngọt ngào trong lòng nàng đã xua tan bức bối trong hấn, nụ hôn hung ác cũng trở nên ôn nhu hiền miên, cuối cùng hai người đều động tình, toàn thân khô nóng, hơi thở hôn hển.

Đã động tình, Mộ Thiên Sơn liền không chần chờ nữa, ôm Thu Dịch Phi đi về phía giường, trong lòng nghĩ chưa biết ngày mai thế nào, nói không chừng đây là lần hiền miên cuối cùng, lòng lại thấy đau, hận không thể dùng tất cả năng lực để hao hao yêu thương người trong ngực.

Nghĩ tới ngày mai, trượng phu của mình sẽ dần thân vào nguy hiểm, nội tâm của Thu Dịch Phi vừa chua xót lại vừa đau, so với ngày thường càng thêm nhu tình, tận tình đáp trả, hòa theo làm cho Mộ Thiên Sơn càng thêm mê đắm, nỉ non gọi tên nàng, tình đậm đặc quấn quanh như hận không thể đem nàng dung nhập vào trái tim mình.

Một đêm hiền miên, Thu Dịch Phi hao tổn thật nhiều thể lực, ngay cả mí mắt cũng không thể nhắm lên, miễn cưỡng nhắm mắt coi như là tạm biệt trượng phu rồi lập tức chìm vào giấc ngủ sâu.

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của thê tử, Mộ Thiên Sơn không khỏi cười rộ lên, rõ ràng là hấn chuẩn bị đi đánh nhau, lẽ ra trước đó không nên hoan ái để khỏi bị tiêu hao thể lực, nhưng mà lại không ngăn nổi hương vị ngọt ngào quyến rũ của nàng, lại muốn nàng tới mấy lần.

Thật không nghĩ đến cuối cùng lại là nàng bị tiêu hao thể lực ngủ mê mệt mà hấn ngoài ý muốn lại vô cùng sáng khoái tinh thần.

Cúi đầu xuống, vô tận ôn nhu hôn môi nàng, rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Như vậy cũng tốt, cứ để cho nàng ngủ, không cần tỉnh để rồi phải chịu nỗi đau sinh lý từ biệt.

Hi vọng, hấn còn cơ hội quay trở về lúc nàng còn đang say ngủ, hung hăng hôn nàng cho đến khi nàng tỉnh lại.

Mộ Thiên Sơn và Uông Chiến Thắng đánh nhau hơn một ngàn hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, lúc này Mộ Thiên Sơn bắt đầu nghi vấn võ công của mình, sao đột nhiên trong một đêm lại đột nhiên tăng mạnh đến kinh người.

Ngay lúc Uông Chiến Thắng đánh về phía hấn một kích trí mạng thì mọi nghi vấn của Mộ Thiên Sơn đã có căn cứ xác thực.

Lẽ ra với tu vi Thiên Nguyệt công mới ở tầng thứ sáu của hấn, tuyệt đối không thể cản nổi một kích trí mạng của Uông Chiến Thắng, nhưng mà rõ ràng hấn tiếp được một chiêu đó, càng thần kỳ hơn là sau đó hấn còn làm cho Uông Chiến Thắng học máu vì bị chấn động.

Chưa kịp gạt mình ngạc nhiên, liên tục phát chiêu truy kích, hung ác đánh tới cuối cùng đánh cho Uông Chiến Thắng hoa rơi nước chảy, gục ngã tại chỗ.

Uông Chiến Thắng thua, có nghĩa là từ bây giờ thiên hạ giang sơn thống nhất một khối, tất cả đều thuộc Mẫn quốc rồi.

Cũng có nghĩa vị trí vương giả tối cao mà bao nhiêu người mơ ước, cho tới giờ chưa từng là mục đích mà hấn tìm kiếm và mong muốn đạt được.

Hấn tuy là người thay đổi thất thường nhưng tâm nguyện cả đời lại rất đơn giản, chẳng qua là cùng người mình yêu nắm tay nhau tới già, bất ly bất khí.

Mà khi hấn lòng tràn đầy vui sướng chạy vội trở về, muốn dùng những nụ hôn để thức tỉnh thê tử, ai ngờ khi về tới nơi, thê tử của hấn vẫn ngủ say như chết, dù hấn hôn nàng đến thế nào thì nàng vẫn không tỉnh lại.

Thấy Thu Dịch Phi say ngủ bất thường, Mộ Thiên Sơn rốt cục cũng cảm giác được sự khác thường.

Trong cơ thể hấn, ngay lúc bắt tri giác đã được nàng độ công lần thứ bảy.

Nhưng mà, sao nàng lại làm được?

Hấn nhớ tới trước đó nàng đã tới thăm Bách Quái, nếu có ai biết được chân tướng sự việc thì chỉ có thể là Bách Quái.

Đối mặt với Mộ Thiên Sơn không khống chế được cảm xúc, Bách Quái tuy trong lòng lo lắng, bất định nhưng vẫn kiên trì đem hết mọi chuyện nói ra.

Thu Dịch Phi tới thăm hấn, đau khổ cầu xin hấn chỉ ra phương pháp độ công. Bách Quái vốn không muốn nói cho nàng biết nhưng không chịu nổi nàng dùng tên của mình để áp chế mình cho nên cuối cùng mới nói độ công không chỉ trong lúc luyện công mà ngay khi đối phương không có phòng bị, trong lúc âm dương giao hợp liền thần không biết quỷ không hay mà truyền lại cho đối phương.

Mộ Thiên Sơn bưng tỉnh đại ngộ, hèn chi nàng biết hán hôm sau sẽ tử thí vẫn cố tình trêu chọc hán, tìm mọi cách triền miên, có thể ngày hôm qua nàng gần như là quyến rũ, câu dẫn hán trên giường, làm cho hán muốn nàng hết lần này tới lần khác, mà nàng làm vậy là muốn lợi dụng lúc hoan ái để vụng trộm độ công cho hán

Trách không được hợp hoan cả đêm mà hôm sau hán vẫn thần thanh khí sảng, còn nàng lại uể oải không chịu nổi, ngay mở mắt đề chào tạm biệt hán cũng không làm được.

Nhớ tới nàng còn chưa kịp nói với hán một câu liền lâm vào hôn mê thì lòng hán lại đau như cắt, hận không thể khoét thịt lọc xương của mình để thay nàng chịu nỗi đau thấu tim.

Hán ôm nàng, lặng lẽ ngồi yên cả đêm.

Ngày hôm sau mọi người nhìn thấy hán đều chấn kinh.

Mộ Thiên Sơn phong hoa tuyết đại, Mộ Thiên Sơn bá chủ võ lâm, Mộ Thiên Sơn cả đời kiêu ngạo, hào hùng chỉ qua một đêm đầu tóc đã trở nên bạc trắng.

Bách Quái được người ta nâng đến, chứng kiến tình trạng của Mộ Thiên Sơn yên lặng ôm lấy thê tử của mình, không nhúc nhích, bộ dáng tiêu điều... Tình cảnh đó rất nhiều năm sau, mỗi khi nhớ tới hán vẫn cảm thấy hai mắt cay cay...

Bách Quái an ủi Mộ Thiên Sơn “nàng còn chưa chết, ta đã cho nàng dùng được bảo vệ chân khí, có thể tâm giữ mạng của nàng nhưng mà chân chí này chỉ đủ duy trì được một năm, nếu trong vòng một năm, nàng có thể dùng được Thiên Sơn Tuyết Liên trăm năm mới nở hoa một lần thì nàng có thể cải tử hồi sinh, nếu không thì...Tiểu Cửu, ngươi hãy nghĩ thông một chút ah”

Mộ Thiên Sơn giống như không nghe được những lời Bách Quái nói, mà thật ra hán không hề để ý tới bất kỳ ai, cứ ngơ ngác ngác ngồi yên đó, ôm lấy thê tử đang hôn mê của mình.

Giống như một người si

Ai có thể ngờ một nam nhân tóc bạc y như si ngốc này lại chính là Mộ Thiên Sơn, Mộ đại gia danh tiếng lẫy lừng trước kia chứ.

Lại qua một đêm, hôm sau ai nấy đều hoảng sợ phát hiện Mộ Thiên Sơn không thấy đâu mà Thu Dịch Phi cũng không thấy, ngay cả hài tử của bọn họ, nhũ danh Ngưu Ngưu cũng không thấy bóng dáng.

Bọn họ đi đâu, không ai biết, nhiều năm sau, Mộ Thiên Sơn đã trở thành một nhân vật truyền kỳ, làm người ta bàn tán không biết mỏi miệng.

Truyền thuyết rằng hán có dung mạo như trich tiên. Truyền rằng hán võ công cái thế, mưu trí như Gia Cát Lượng tái sinh. Truyền thuyết khi hán còn trẻ phong lưu phóng khoáng vô cùng. Truyền thuyết rằng về sau hán lại yêu một nữ tử bình thường không ngờ được.

Truyền thuyết rằng sau khi hán nhất thống thiên hạ, vì nữ tử bình thường này mà thương tâm gần chết, cuối cùng lại buông tay từ bỏ giang sơn.

Truyền thuyết... Đã từng có một vị đại gia không ai trói buộc nổi lại vì nữ nhân hán yêu mà làm một bài thơ

Thu Thủy Doanh Doanh thanh trong mị,

Môi son nhất gậy tương tư vị

Vì ai thêm được giữa lòng mây buồn?

Không ai đạo không trêu chọc quân lòng say

Giang sơn vạn dặm thì đã sao? giàu có nhất thiên hạ thì thế nào? võ công cái thế thì tính là gì? Nếu như không có chân tình, không được ở bên cạnh người mình yêu tất cả cũng chỉ là mây bay gió thoảng mà thôi.

Một năm kia tại phủ thừa tướng, Đại Bảo giả vẽ cho nàng một bức tranh để mang tới biên cương cho Uông Chiến Thắng nhưng nửa đường bị hán chặn cướp, vừa mở bức họa ra thì có cảm giác như người trong tranh đang đứng trước mặt hán. Nữ tử kia hai mắt trong suốt như hồ nước, ẩn chứa nhu tình, đôi môi đỏ như thoa son hơi hé mở, phảng phất nét thẹn thùng...

Nhìn người trong tranh, nghĩ tới người trong tranh, bất tri bất giác mà tim hán đập nhanh. Lúc trước hán cho rằng nàng chẳng qua là giúp hán tiêu khiển, giải trí mà thôi, có hay không không quan trọng nhưng hôm nay hán mới hiểu thì ra cuộc sống không có nàng thật vô vị, hán mỗi ngày đều nghĩ tới nàng, nhớ nàng tới mức muốn đem nàng buộc bên cạnh mình cả ngày lẫn đêm, từ nay về sau vĩnh viễn không xa không rời.

Không ai đạo không trêu chọc quân lòng say

Lòng của hán, trong lúc vô tình đã sớm vì nàng mà say.

Chương 87: PHONG VÂN TÁI KHỞI

Xuân đi thu đến, thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó đã qua bảy mùa nóng lạnh, thiên hạ từng chia ba giờ đã thống nhất thành một mối thuộc về Mẫn quốc, tuy nhiên trải qua những năm chiến tranh lại thêm gần đây biên cảnh bị dân du mục quấy phá cho nên thay vì cảnh quốc thái an thì dân chúng biên đang khổ không thể tả.

Đương kim thiên tử Mẫn quốc là hoàng đệ do cung chủ Thiên Khuyết cung Mộ Thiên Sơn tự mình chọn ra. Mẫn hoàng cần chính ái quốc thương dân, đối với hành vi khiêu khích của các bộ lạc du mục rất là đau đầu, mấy năm qua đã phái vô số người đi điều tra lai lịch của bọn họ cuối cùng cũng đã có chút tin tức.

Mấy bộ lạc du mục này mấy năm trước đã thống nhất thành một quốc gia, tự định quốc hiệu là Mát, kinh đô đặt tại vùng phụ cận Thiên Sơn. Đó cũng là nơi tập hợp đại binh của Mát quốc, luôn dòm ngó rình rập Mẫn quốc.

Nghĩ tới Thiên Sơn, Mẫn hoàng lại nhịn không được mà liên tục thở dài.

Bảy năm trước, Mộ Thiên Sơn mang theo thê nhi biến mất khỏi nhân gian, võ lâm cao thủ khắp thiên hạ đều đồn rằng bọn họ lên Thiên Sơn tìm tuyết liên. Về sau có người nói đã gặp ở chân núi Thiên Sơn một đôi vợ chồng ân ái, nữ tử thanh lệ, nam tử tuý sắc, tóc bạc tung bay như trích tiên. Vì vậy mọi người đều khẳng định đôi phu thê này chính là Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi.

Nói như vậy cũng có nghĩa là Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi đã hái được Thiên Sơn tuyết liên, Thiên Sơn quanh năm băng tuyết vậy mà thực sự có tuyết liên ah.

Thiên Sơn tuyết liên, truyền thuyết có khởi từ hồi sinh, kéo dài tuổi thọ, thần kỳ vô cùng. Trăm ngàn năm qua biết bao người mơ ước nó, biết bao võ lâm cao thủ đều mong có được thế nhưng chưa từng có ai chính thức tìm thấy.

Cho nên khi mọi người nghe nói vợ chồng Mộ Thiên Sơn xuất hiện tại Thiên Sơn thì các thủ võ lâm cũng bắt đầu hướng Thiên Sơn thẳng tiến, muốn hiện thực hóa giấc mơ tuyết liên ah.

Nhưng kỳ quái chính là, toàn bộ những người lên núi đều có đi mà không có về, không biết những võ lâm cao thủ đó còn sống hay đã chết, có tìm được tuyết liên không, có phải vì tìm tuyết liên mà gặp nguy hiểm hay vì ăn được tuyết liên mà phi thăng thành tiên.

Thiên Sơn từ nay về sau càng ngày càng trở nên thần bí.

Nhưng tuy Thiên Sơn thần bí quý dị như vậy cũng không ngăn được các võ lâm cao thủ tiếp tục hướng về đây, trong lòng bọn họ luôn tồn tại chấp niệm, cho rằng những người kia đã tìm được tuyết liên, lên trời làm thần tiên hết rồi.

Vì vậy thời gian dần trôi, cao thủ võ lâm ngày càng ít, Thiên Sơn thì ngày càng trở nên thần bí, mà kẻ thù nơi biên cảnh cũng ngày càng trở nên hùng mạnh, dã tâm bùng bùng.

Mẫn hoàng cũng ngày càng lo lắng, binh sĩ Mát quốc ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến, bản lĩnh phi phàm, nếu thực sự có chiến tranh, e là quân đội Mẫn quốc không phải là đối thủ của bọn họ.

Vì bảo trụ giang sơn, hẳn biết rõ chỉ có một biện pháp, đó là tìm cho được những võ lâm cao thủ đã bị mất tích, nhờ bọn họ giúp đỡ để chống lại đội quân Mát quốc.

Tuy nhiên từ xưa đến nay người trong võ lâm ít khi muốn tham gia vào việc triều đình, làm thế nào để bọn họ nghe lời, một lòng đi kháng địch cứu quốc là cả một vấn đề, nhưng chưa là điều mà Mẫn hoàng lo lắng nhất.

Hắn phiền não là những cao thủ này đến tột cùng là đang ở đâu? Vì sao ùn ùn kéo lên Thiên Sơn rồi một đi không trở lại? Trên Thiên Sơn rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Hoành huynh Mộ Thiên Sơn cùng hoàng tẩu Thu Dịch Phi và hải tử của bọn họ có ở trên Thiên Sơn không? bọn họ có liên quan gì tới chuyện các cao thủ mất tích không? nếu không thì rốt cục là bọn họ còn sống hay đã chết?

Tâm sự nặng nề, rối rắm, Mẫn hoàng chỉ có thể thở dài vô lực.

Cảm giác thời gian hòa bình không được bao lâu nữa, Mẫn Mát nhất định không thoát khỏi một trận chiến, mà hắn, trước khi khai chiến phải tìm cho được những cao thủ võ lâm mất tích kia, chỉ có như vậy Đại Mẫn vương triều mới có thể giữ được.

Võ lâm hiện tại chẳng còn bao nhiêu cao thủ, miễn cưỡng thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi, gom lại thì vừa đủ hai nhóm người. Một nhóm chính là đội hình cầu vồng của Thiên Khuyết cung, nhóm còn lại chính là mấy hòa thượng ni cô đã sớm rời xa hồng trần.

“Hôm nay xem ra, ” Mẫn hoàng nói thầm “Cũng chỉ có dựa vào phụ hoàng cùng nhóm người ở Thiên Khuyết cung hỗ trợ tìm kiếm các võ lâm cao thủ bị mất tích kia rồi”

Thiên Khuyết cung từ bảy năm trước đã dời đi nơi khác, không ai biết hiện tại đang ở chỗ nào. Mà mấy người xuất gia thì như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, càng xuất quỷ nhập thần hơn.

Cho nên vấn đề nổi tiếp vấn đề.

Phải tìm hai nhóm người này bằng cách nào đây.

Nếu hỏi mấy ngày nay có gì kỳ quái, đội hình cầu vòng nhất định sẽ trả lời “ có a, có a, cực kỳ kỳ quái nha, không biết mấy ngày nay lồng chim nhà ai bị phá mà vẹt bay đầy trời, nhìn bề ngoài thì hình như đều là giống cái, làm cho mấy con vẹt báo bối của chúng ta cũng hiểu động kêu to”

Ở chỗ mấy ni cô hòa thượng đang ngao du sơn thủy cũng xảy ra hiện tượng tương tự.

Mấy ngày qua, bầu trời Mẫn quốc toàn là vẹt cái đủ màu sắc bay rợp trời, chúng giống như đã được trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc, không đúng, phải nói là chúng được huấn luyện kỹ thuật bay hoàn hảo, vừa bay vừa không ngừng kêu vang, thành công thu hút mấy con vẹt đực, làm cho bọn chúng huyết khí sôi trào, máu mủi văng tứ tung, cao giọng hòa theo.

Cuối cùng chín con vẹt đực trên mặt đất cũng thành công kêu gọi được bầy vẹt cái trên không trung chịu đáp xuống cùng bọn chúng anh anh em em em không biết xấu hổ, mà hai nhóm người ở hai nơi khác nhau lại cùng lúc phát hiện một đồ vật.

Trên chân vẹt cái có cột một ống tre, bên trong có thư tín, lấy ra xem thì đúng là chữ viết của Mẫn hoàng, chỗ lạc khoản còn lờ mờ dấu ấn ngọc tỷ.

Hai nhóm người không hẹn mà cùng cảm thán, Mẫn hoàng ah Mẫn hoàng, thực chịu khó nha, vẹt cái nhiều như vậy mà con nào chân cũng có thư tín của hần, lại còn có dấu ngọc tỷ nữa, làm hoàng đế quả nhiên là vất vả hơn người bình thường nhiều.

Thư tín ghi rằng: tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, binh lực Mẫn quốc thua xa Mát quốc, nếu muốn thắng thì cần có sự trợ giúp của các cao thủ võ lâm, mà các cao thủ võ lâm mấy năm đều lũ lượt kéo tới Thiên Sơn, sau đó cùng nhau mất tích, chuyện này thực sự rất kỳ quái. Hôm nay, dựa vào mắt nhìn khắp thiên hạ, chỉ có phụ hoàng cùng nhóm người của Thiên Khuyết cung cùng ra tay giúp đỡ thì mới điều tra được chân tướng sự việc. Cho nên thỉnh mọi người sau khi đọc thư xong thì ra tay tương trợ, vì quốc gia mà đóng góp một phần sức lực, tìm những võ lâm cao thủ kia, khuyên nhủ bọn họ giúp triều đình chống giặc ngoại xâm.

Thư tín còn nói, bởi vì mọi người hành tung bí ẩn, để tìm được mọi người thì không thể không huấn luyện một bầy vẹt cái, tập cho chúng bay lượn hàng ngày trên bầu trời, để đến một ngày chúng có thể hấp dẫn sự chú ý của mấy con vẹt đực, từ đó sẽ thu hút sự chú ý của chủ nhân mấy con vẹt đực, từ đó sẽ đọc được thư tín.

Xem thư tín xong, lão hoàng đế đã xuất gia, pháp danh Vong Trần hòa thượng không khỏi động dung, cảm khái nói “ thấy chưa, hài tử của ta đều là những kẻ thông minh hơn người, chủ ý khó như vậy mà hoàng nhi ta cũng nghĩ ra, thật sự là hùng tài không thể giấu được”

Thiên Hương ni cô ở bên cạnh lạnh nhạt nói “ vậy thái tử trước kia thì sao?”

Vong Trần quay sang Vô Niệm, tục danh trước khi xuất gia là Tấn Hoa, điềm nhiên hỏi “ hôm nay chúng ta ăn gì? Bánh bao hả?”

Vô Niệm lạnh giọng nói “ ta đã sớm từ bỏ bánh bao cùng những chuyện trước kia rồi, hôm nay từ đại giới không”, dừng một chút lại bổ sung “ người cảm thấy mất mặt liền quay sang khích bác ta, có muốn ta bày ra dáng vẻ của hoàng hậu trước kia của người cho người xem”

Vong Trần cười mỉa quay đầu. Vô Hoài hòa thượng cùng hai ni cô Thiên Hương và Lạc Y đang xem hai con vẹt không biết xấu hổ, trước mặt người khác dám thân thân mật mật, xem xong không biết là thật tình hay là làm ra vẻ mà chấp tay trước ngực nói với thủ cung “ người với tư cách là thủ cung của Phật môn thế mà hôm nay lại phạm sắc giới, tội lỗi, tội lỗi”

Vong Trần nhìn đám ni cô hòa thượng đắc ý nghĩ thầm “ một, hai, ba, bốn, cả đám đều ngo ngoe ngác ngác, chỉ có mấy đứa con của ta là trí tuệ hơn người”

Bên phía Thiên Khuyết cung, mọi người xem xong thư tín thì phản ứng khác nhau.

Cầu vòng một “ móa, đệ đệ của sư đệ thật biết cách dày vò, làm nhiều trò như vậy là vì muốn cho lũ chim này gặp nhau”

Cầu vòng hai “ ngốc, hần không phải lo cho lũ chim, hần là muốn chúng ta đọc được thư tín”

Cầu vòng ba “ các huynh đệ, các người nói xem, mấy cao thủ võ lâm kia đi đâu hết rồi? còn có Mát quốc nữa, thật đáng đánh đòn ah”

Cầu vòng bốn “ có phải những cao thủ kia bị Cửu sư đệ cùng Cửu đệ muội nấu ăn hết rồi?”

Cầu vòng năm “ cái rắm, sư đệ đòi hỏi cao như vậy, mấy cao thủ kia mà không anh tuấn thì hần sẽ không ăn đâu”

Bách Quái “ đều cầm miệng hệt cho ta, chuẩn bị lên đường đi”

Cầu vòng sáu “lão già chết tiệt, ngươi vốn không còn võ công còn muốn đi theo chúng ta sao?”

Bách Quái giận dữ: “Nói nhảm! Mấy người các ngươi không có đầu óc, ta không đi theo thì làm cách nào để lên núi? Nghĩ tới Thiên Sơn thì kiếp sau đi”

Đội hình cầu vòng “phi, ta đánh ngươi”

Phong thị huynh đệ “hai huynh đệ ta cũng muốn đi...vạn nhất có thể nhìn thấy cung chủ...dù chúng ta có mất tích...cũng đáng giá”

Tiểu nữ hài tên Phong Chung Ngọc, nắm tay áo Phong Vũ cầu khẩn “cha, cha, ta cũng muốn đi”

Phong Vũ ngăn cản: “Con gái, đường đi hung hiểm, ngươi lại quá nhỏ, mới có năm tuổi, chuyện này không thích hợp với ngươi, ngươi ngoan ngoãn ở nhà với mẹ, trông coi Thiên Nguyệt cung, nghe lời cha”

Tiểu nữ hài khóc rống không ngớt, Hoa Bách Hoa lông mày dựng lên “mang nàng đi”

Phong Vũ lúng túng: “Hào hạo, mang nàng đi, mang nàng đi... Con gái, ngươi đừng khóc rồi, còn khóc nữa mẹ ngươi lại đánh ta” hấn mệnh khổ nha, làm thế nào giờ lại làm nữ nhi nò

...

“Chớ để ý, bọn hấn đều có điểm ngu ngốc!”

Câu cuối cùng là đám vệt đực của đội hình cầu vòng nói với đám vệt cái đưa thư.

Mấy ngày sau, hai nhóm người Vong Trần hòa thượng và Thiên Nguyệt cung theo hai hướng khác nhau cùng lên đường, hướng về Thiên Sơn thẳng tiến

Chuyện gì đang đợi bọn họ phía trước?

P phía trước các loạiđội đợi bọn hấn đấy, đem sẽ là gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: GẶP LẠI DƯỚI CHÂN NÚI

Hai nhóm người này thật đúng lúc cùng đến chân núi Thiên Sơn một ngày, mọi người gặp nhau không khỏi đầu võ mồm một phen.

Bách Quái vừa thấy Vong Trần liền cả khía “Khuyñh Quốc, ngươi người ở Phật môn mà lòng lại gởi chốn hồng trần sao? nhìn con mắt của ngươi kia, xuất gia đã nhiều năm mà vẫn còn ngồi ngồi hoa đào kia”

Vong Trần chấp tay trước ngực đáp trả “A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai. Khuyñh Thành thí chủ, nghe nói võ công của ngươi đã không còn, thực ra bản tăng vẫn chưa kịp khuyên ngươi, võ công cũng như phú quý quyền thế đều là chết không thể mang theo, tác dụng duy nhất là để đánh nhau mà thôi, không có là tốt, không còn là tốt”

Bách Quái tức giận nói: “Ngươi tự phế võ công cho ta xem một chút!”

Vong Trần quay đầu hỏi Vô Niệm “chúng ta ăn bánh bao thì thế nào?”

Vô Niệm không nói gì, yên lặng móc ra son phấn cùng gương lược.

Hoàng hậu quá cố, đừng trách ta, đây là phu quân hòa thượng của ngươi không biết xấu hổ bức ta.

Cả đám hàn huyên một lát, đang định cùng nhau đi lên Thiên Sơn, chợt thấy ở sườn núi không xa một thân ảnh nho nhỏ đang hướng về phía bên này đi tới

Đội khi thân ảnh nho nhỏ đó tới gần thì mọi người đều nhìn không được mà ngẩn ngơ, thì ra là một tiểu nam hài phấn điều ngọc mài. Hấn một thân áo trắng, mái tóc được cố định bởi một cây trâm ngọc bích, nửa còn lại thì để xỏa trên vai, trong tay đang đưa một cây quạt màu tím, tuy non nớt nhưng lại có học bộ dáng phong lưu phóng khoáng của người lớn, làm cho người nhìn thấy đều cảm giác hấn rất đáng yêu. Tiểu nam hài còn nhỏ mà đã đẹp mắt như vậy, không biết sau này lớn lên sẽ làm cho bao nhiêu cô nương tung tư vì hấn ah.

Mọi người nhìn tiểu nam hài ngây ngốc, tiểu nam hài nhìn qua bọn họ rồi dừng bước.

Tiểu nam hài nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt tròn xoe hỏi “các người cũng muốn lên núi tìm Thiên Sơn tuyết liên sao?” hỏi xong lại lắc đầu, thờ dài nói “ai, thật không biết võ lâm sao có nhiều cao thủ đến thế, mỗi ngày đều đến, đã đến nhiều như vậy mà vẫn chưa hết, hôm nay lại có thêm người tới. Không phải lần trước Bao gia gia đã nói, hẳn nghe ngóng được tin trong võ lâm không còn lại bao nhiêu cao thủ, sẽ không còn ai tới đây sao? sao giờ lại có một đám người này tới đây nữa”

Mọi người nhìn tiểu nam hài, thầm nghĩ: tiểu tử này, nói xỏ nói xiên ai đây...

Bách Quái đại diện phát ngôn “tiểu huynh đệ, người là ai?”

Tiểu nam hài dựng ngược lông mày, bộ dáng có vẻ không vui “tuổi đã một đồng, vậy mà không biết ba chữ tiểu huynh đệ không thể tùy tiện nói sao. Hỏi ta là ai ư? Người tự đoán đi”. Tiểu nam hài bộ dạng tinh linh cổ quái, thanh âm non nớt lại làm cho người ta cảm thấy hẳn thật ngây thơ đáng yêu.

Bách Quái bị một tiểu hài tử nói cho á khẩu nhưng với bản tính thích đùa giỡn lại nói tiếp “ta đoán người là tiểu yêu tinh hắc hùng trên Thiên Sơn biến thành”

Tiểu nam hài bĩu môi “nói hư nói vượn, gấu chó coi lắm, cho dù ta là yêu tinh biến thành thì cũng là tuyết lang ah”. Cây quạt trong tay ba một tiếng khép lại, thanh âm trẻ con nũng nịu “hừ, nói cho các người biết ta là ai, ta là nhi tử của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân và thiên hạ đệ nhất ác nhân a”

Thực ra khi mọi người nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của tiểu nam hài đều không hèn mà cùng nghĩ, đứa nhỏ này là nhi tử của Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi, nhũ danh Ngưu Ngưu. Bởi vì hẳn tinh linh cổ quái, xinh đẹp xuất chúng, tướng mạo như thế thì không phải do đột biến gen mà nhất định chỉ có thể là do Mộ Thiên Sơn sinh ra. Tiểu oa nhi lúc thì khôn khéo, khi thì ngây ngô, hai cái này lại chính là khí chất độc môn của Thu Dịch Phi ah

Nhưng khi mọi người đều âm thầm cho rằng suy nghĩ của mình là đúng thì tiểu hài tử lại nói hẳn là nhi tử của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân và thiên hạ đệ nhất ác nhân thì lại không khỏi nghi ngờ. Thu Dịch Phi, cho điểm du di thể nào thì cũng không thể xem là đệ nhất mỹ nhân, còn Mộ Thiên Sơn, nếu nói hẳn là thiên hạ đệ nhất ác nhân thì trước khi lấy vợ có lẽ là thế, nhưng từ sau khi thành thân, hẳn trở nên trưởng thành hơn, sống tốt hơn, không giống người hung ác chút nào.

Vậy tiểu nam hài này đến tột cùng là ai? Theo lời hẳn nói thì dường như hẳn rất rõ chuyện các cao thủ võ lâm mất tích ah.

Vong Trần trong lòng vẫn hoài nghi tiểu nam hài là cháu mình, cho nên yêu thương, mỉm cười hỏi hẳn “tiểu bằng hữu, người tên gì?”

Tiểu nam hài nháy mắt một cái, cũng cười tủm tỉm trả lời: “Tên của ta không dễ nghe, không nói cho người! Đợi sau khi ta chọn được cái tên dễ nghe, sửa lại tên xong đến lúc đó mới nói cho người biết”

Mọi người bị tiểu nam hài ngây thơ, liễu lĩnh làm cho buồn cười, bỗng nhiên hai mắt tiểu nam hài sáng lên, mọi người nhìn theo tầm mắt của hẳn thì có chút bất đắc dĩ rồi cười rộ lên.

Hắn đứng là nhìn thấy Phong Chung Ngọc trong đám người, tuổi còn nhỏ mà đã phong lưu như thế, không được, không được ah...

Tiểu nam hài nhìn thấy Phong Chung Ngọc thì khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tươi cười như gió xuân. Hắn quần là áo lượt, tay đóng đưa cây quạt ra dáng phong lưu, chậm rãi đi về phía nữ hài, còn đưa tay vào ngực lấy ra một đoá hoa màu trắng. Đoá hoa kia tản ra một mùi hương trong trẻo, lạnh lùng, kéo dài thật lâu không dứt. Bách Quái nhìn thấy đoá hoa kia thì hai mắt bỗng nhiên sáng rõ.

Tiểu nam hài đem hoa đưa cho Phong Chung Ngọc nói “tiểu muội muội, cái hoa này là từ mình trồng trên núi đó, ta tặng nó cho người bởi vì người lớn lên cũng xinh đẹp như đoá hoa này”

Phong Chung Ngọc tuổi còn nhỏ, ngây thơ, chỉ cảm thấy tiểu ca ca trước mặt rất tuần tú, đáng yêu, lại thấy hẳn tặng hoa cho mình, còn khoa trương khen mình đẹp như hoa thì trong lòng cực kỳ cao hứng, cười tủm tỉm tiếp nhận đoá hoa, vui mừng không thôi.

Phong Vũ chứng kiến cảnh này trong lòng đột nhiên thấy chua xót.

Khuê nữ mới có năm tuổi mà đã không cưỡng lại được nam sắc, tương lai sau này sẽ thế nào? còn nghe tiểu nam hài tiếp tục câu dẫn “tiểu muội muội, người thích nó sao? nếu người thích mỗi ngày cứ ở đây chờ ta, ta sẽ mỗi ngày tặng người một đoá, được không?”

Phong Chung Ngọc liên tục gật đầu, có hoa lại được gặp tiểu ca ca xinh đẹp, ngu sao không chịu.

Phong Vũ cơ hồ chảy nước mắt.

Vong Trần xem hết náo nhiệt, lại tiến đến bên người tiểu nam hài hỏi “tiểu bằng hữu, người ở trên núi sao? chúng ta đang muốn lên núi, người dẫn đường cho chúng ta được không?”

Tiểu nam hài nhú mày nói “các người thực sự muốn lên núi? Đây là Thiên Sơn có đi không có về đó, các người nghĩ thông suốt chưa, chắc chắn một trăm phần trăm là muốn lên núi sao?”

Cả đám bị tiểu nam hài lời nhai làm cho mất hết kiên nhẫn, Bách Quái sốt ruột nói “tiểu hài tử, lên núi là chắc như bấp rôi, người mau dẫn đường cho chúng ta đi, còn hỏi gì nữa”

Tiểu nam hài liếc Bách Quái một cái nói “người đã một đồng tuổi lại không biết lễ phép rồi” làm cho đội hình cầu vồng mỉm cười khoái trá.

Mọi người còn đang giằng co với tiểu nam hài chuyện lên núi thì từ xa đã thấy một thân ảnh đang đi như bay về phía bọn họ.

Nháy mắt, thân ảnh kia đã xuất hiện trước mặt bọn họ, hần không thèm liếc nhìn mọi người một cái, chỉ cúi đầu tức giận nói với tiểu nam hài “con trâu con chết bầm này, ngươi lại cầm quạt xuống núi treu chọc con gái nhà người ta rồi, mau cùng ta lên núi, đừng chậm trễ nữa, mẹ ngươi đang chờ ngươi về ăn cơm ah. Tiểu bại hoại, làm ta chưa đánh hết bài đã phải xuống núi tìm ngươi, tức chết ta, lần này bài của ta thật tốt nha, lần này không thắng ta không phải là mật thám giang hồ”

Vừa dứt lời đã nghe Bách Quái vô cùng kích động kêu lên “sư đệ, thì ra ngươi ở chỗ này, thì ra ngươi còn sống, thì ra ngươi cũng thần bí như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: HÀNH TUNG CỦA CÁC VÕ LÂM CAO THỦ

Người xuống núi đón tiểu nam hài về nhà ăn cơm chính là sư đệ mất tích nhiều năm của Bách Quái, kinh công có một không hai Mật Thám

Bách Quái kích động xông lên ôm chầm lấy hần, lớn tiếng nói “sư đệ, mấy năm qua ngươi đã đi đâu?”

Mật Thám nhin không được hất Bách Quái ra nói “lão già chết tiết, nhiều năm không gặp không ngờ võ công của ngươi lại không còn thế nhưng lại không chết, vậy coi như là có tiến bộ ah. Ngươi nhìn mà không thấy sao, ta ở trên Thiên Sơn”

Bách Quái hiếu kỳ hỏi “ngươi ở trên Thiên Sơn? Ngươi cũng thích tuyết liên? Ngươi tự nguyện lên núi, tự nguyện ở trên đó suốt mấy năm nay?”

Mật Thám gật đầu nói: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Bách Quái chắc chắn hỏi: “Cái này đúng là tin tức nóng hổi nha, Thiên Sơn lạnh như vậy mà có người thích sống trên đó. Ngươi đừng nói là các cao thủ võ lâm mất tích đều không có chết, không mất tích mà thực ra bọn họ tự nguyện lên núi rồi ở luôn trên đó không chịu xuống ah”

Mật Thám liên tục gật đầu “đúng vậy, đúng vậy, ngươi nói đều đúng, tất cả chúng ta có tay có chân chẳng lẽ có thể bị bắt buộc sao?”

Bách Quái ghen hờn, sự kiện thần bí đồn đại khắp giang hồ thì ra lại là như vậy. Thật không có thiên lý mà. Quá không phù hợp quy luật tưởng tượng. Những cao thủ kia sao có thể tự nguyện được chứ, phải là bị yêu tinh gì đó bắt cóc thì mới phù hợp với quy luật tưởng tượng ah. Mà đây là tự nguyện nha, thật là quá mức phi lý.

Bách Quái trong lòng thầm nghĩ: mẹ nó, đám người kia đều bị trúng tà hay sao, đang yên đang lành tự nhiên chạy tới cái chỗ lạnh buốt này làm gì. Cả đám so với lão tử ta thì đúng là ngốc của ngốc ah.

Mật Thám lại hỏi Bách Quái “lão già chết tiết, ngươi và những người kia không phải cũng muốn lên núi chứ?”

Bách Quái gật đầu đáp “đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Mật Thám cau mày nói “các ngươi cũng muốn tuyết liên?”

Bách Quái lắc đầu nói: “Không! Chúng ta là đi tìm hiểu chuyện nhân sĩ võ lâm bị mất tích”

Mật Thám nghe vậy thì tức giận nói “tra cái gì mà tra, không có gì để tra hết. Cái gì mà mất tích, toàn là nói hươu nói vượn. Tất cả đều là tự nguyện, các ngươi nhanh đi về đi, đừng lãng phí thời gian nữa” quay đầu lại nói với tiểu nam hài “đi mau, còn không mau thì mẹ ngươi chắc chắn sẽ cho ngươi ăn bánh canh roi ah”

Tiểu nam hài bị Mật Thám lôi đi, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn Phong Chung Ngọc không chịu rời.

Mật Thám cảm giác tiểu gia hỏa không nghe lời, nhìn thấy ánh mắt si ngốc của hần thì lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dừng bước, ân cần nói với Phong Chung Ngọc “tiểu nha đầu, ngươi nghe ca ca nói ah, mặc kệ tiểu tử này trước kia đã nói những hoa ngôn xảo ngữ gì, ngươi tuyệt đối cũng đừng tin hần, bằng không ngươi chịu thiệt sẽ là ngươi”. Nhìn tiểu cô nương vẻ mặt do dự, không biết nên làm thế nào, Mật Thám lại nhin không được tiếp tục khuyên bảo “có phải tiểu tử này tặng cho ngươi một đóa hoa không? nói là do hần trồng lấy? còn nói ngươi lớn lên đẹp như đóa hoa đó? có phải hần còn nói nếu ngươi thích thì sau này mỗi ngày hần đều tặng ngươi một đóa, kêu ngươi ở dưới chân núi chờ hần?” Mật Thám đang thao thao bất tuyệt, còn Phong Chung Ngọc thì hai tay nâng niu đóa hoa trắng, thì hai mắt sáng ngời, tươi cười chân thành nói “tiểu tử này đang lừa ngươi đó, chiêu này hần đã dùng để lừa không biết bao nhiêu tiểu khuê nữ nhà người ta rồi. Tiểu nha đầu, ngươi nghe lời, đưa đóa hoa kia cho ca ca được không?” vừa nói vừa vỗ si xòe hai tay nhào tới.

Tiểu cô nương lập tức lấy thân che chở cho đóa hoa, nép mình sau lưng phụ thân, nũng nịu nói “ không được cho người”

Mật Thám còn tính gỡ gạc thì bỗng nhiên mộng đã bị tiểu nam hài hung hăng đạp cho một cái.

Tiểu nam hài cực kỳ khinh thường nói với Mật Thám “ người có biết xấu hổ không? một đồng tuổi rồi còn bày đặt xưng ca ca với nàng. Thật mất mặt cho tất cả dân chúng trên Thiên Sơn, quá đáng xấu hổ. Rốt cuộc người có muốn dẫn ta về nhà ăn cơm không? nói cho người biết, nếu lát nữa chúng ta về trễ thì coi chừng mẹ ta phạt người, cho người ba ngày không được đụng tới bàn bài”

Mật Thám nghe vậy thì sắc mặt lập tức biến đổi, giống như sắp bị đại nạn lâm đầu, lập tức chộp lấy tiểu nam hài, bỏ chạy như bay.

Đám người Bách Quái ngầy ngốc nhìn theo phương hướng của hai người, hồi lâu không nói nên lời. Bọn họ cảm thấy mọi chuyện rất kỳ lạ mà bên trong sự kỳ lạ lại ẩn ẩn phong thái quen thuộc của cô nhân. Mọi người tò mò gần chết, quyết tâm nhất định phải lên núi để nhìn xem rốt cuộc sự tình là thế nào.

Đang lúc mọi người tính theo chân Mật Thám lên núi thì đột nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền tới, có người từ xa lớn tiếng gọi “ hoàng thượng, xin dừng bước”

Đội người tới gần thì thấy là một vị tướng quân, nhảy vội xuống ngựa, quỳ trước mặt Vong Trần, xúc động gọi “ hoàng thượng”

Vong Trần nâng người mới tới dậy “ ta đã sớm rời xa hồng trần, hai chữ hoàng thượng không thích hợp nữa, hôm nay pháp danh của ta là Vong Trần, Sở tướng quân, người vội vàng như vậy là có chuyện gì gấp sao?”

Sở tướng quân đầy mặt lo lắng lo lắng hoảng sợ nói: “Bẩm Hoàng Thượng, đương kim thánh thượng nói cho ta biết lão hoàng thượng người ở chỗ này, muốn ta ra rồi thúc ngựa đến báo cho người một sự kiện khẩn cấp. Theo tin thám tử hồi báo thì hai ngày nay Mát quốc tụ tập lực lượng ở vùng phụ cận Thiên Sơn, khí thế hung hăng như là muốn tấn công vào kinh thành. Đại quân Mãn quốc ta cũng đang trên đường hành quân, nhanh lắm cũng phải mất hai ngày mới tới đây, hoàng thượng muốn ta nhắn với lão hoàng thượng người phải nhanh chóng tìm được những võ lâm cao thủ kia, có thể nhờ bọn họ trợ giúp ngăn chặn thế tấn công của quân đội Mát quốc trong hai ngày, chỉ cần hai ngày thôi là đủ rồi”

Vong Trần sau khi nghe xong không khỏi cau mày cả giận nói: “Mát quốc thật sự đáng giận! Người trở về phục mệnh, nói lão tăng ta dù có liều mạng cũng sẽ nhất định chống cự qua hai ngày”

Sở tướng quân vội vàng cỡi ngựa rời đi, mọi người liền tụ tập lại để thương lượng đối sách. Trời cũng bắt đầu về chiều, đã hết một ngày, chỉ cần chịu đựng thêm một ngày nữa thì đại quân sẽ tới. Mọi người thừa dịp ban đêm sẽ chia làm hai tốp, một nhóm sẽ lên vào trại địch, chém đầu mấy tên tướng lĩnh để làm giảm nhuệ khí của kẻ thù hoặc đốt cháy kho lương của bọn chúng thì càng tốt. Còn Bách Quái vốn đã bị trọng thương, võ công không còn nên muốn hẩn lên núi tìm hiểu sự tình. Nếu những cao thủ võ lâm kia giống như Mật Thám nói, không có chết mà đang ở trên núi thì tìm cách thuyết phục bọn họ xuống núi, cùng chống giặc ngoại xâm.

Bách Quái nghe xong ý định của mọi người thì không phục, cự nự “ ta không chịu, ngoài trừ ta thì các người không ai biết dùng độc, mà lúc nguy cấp thì công phu tốt mấy cũng không nhanh bằng độc ah”

Mọi người cảm thấy lời hẩn nói cũng có lý, một quyền chỉ đánh được một người, còn một chút thuốc độc quăng ra là cả một đám ngã lăn quay nha.

Vì vậy kế hoạch thay đổi, mọi người quyết định để Phong Vũ lên núi, dù sao hẩn có dẫn theo con gái, đi vào trại địch cũng không phù hợp lắm.

Phong Vũ nghe xong quyết định này về sau, ủy khuất nói: “... Cái này, là có chuyện như vậy, ta cùng ta ca...hai chúng ta rất sợ lạnh” lúc này mọi người nhớ tới hai huynh đệ hẩn thường xuyên bị Mộ Thiên Sơn phạt lặn tìm đồng tiền trong hàn trì, lặn riết rồi bị phong thấp, rồi hai huynh đệ trở nên sợ lạnh, lại có thêm danh hiệu huynh đệ phong thấp.

Lại phải thay người.

Vì đề phòng lại có ý kiến này nọ, tránh để mất thời gian nên cả đám cùng thống nhất sẽ chọn người theo phương thức rút thăm, cuối cùng người trúng thăm lại là Tim cầu vòng.

Mọi người muốn Cam cầu vòng mang theo Phong Chung Ngọc cùng lên núi, làm hẩn ta ai oán nói “ ta vốn chạy chậm hơn tất cả mọi người, giờ lại mang theo một đứa bé, đã vậy còn không biết được đi, trên núi lạnh như vậy, ta còn phải chăm sóc cho nàng. Lỡ đâu trên núi thực sự gặp được gấu tinh, nó lại thích ăn thịt tiểu oa nhi non mềm thì sao? hơn nữa mang theo nàng, ta đã chậm lại càng chậm hơn, làm trễ nãi thì sao?” thực ra là Cam cầu vòng không muốn mang theo một tiểu oa nhi mà thôi, ai bảo hẩn luôn cho rằng nữ nhân rất phiền phức a.

Mọi người ngẫm lại cảm thấy Cam cầu vòng nói cũng có lý, thấy sắc trời càng tối, thật sự không thể kéo dài hơn nữa liền lập tức sai Cam cầu vòng lên núi, còn mọi người dẫn theo Phong Chung Ngọc thâm nhập vào trại địch.

Những người này, thân thủ đều bất phàm, chỉ có Bách Quái là công phu mèo quào ba chân, cho nên mấy người kia vào trại địch như chốn không người, chém chém giết giết gọn gàng sạch sẽ mà Bách Quái thì đã nghèo còn trúng cái eo, hẩn lại gặp phải phó tướng võ công cao cường, không kịp đánh cũng chẳng kịp dùng độc đã bị người ta đánh cho một chưởng, nếu không nhờ đội hình cầu vòng kịp thời xông lên cứu hẩn thì e rằng lúc này hẩn đã bị giăng xéo dưới chân phó tướng của địch quân rồi.

Mọi người thừa lúc quân địch đại loạn vội vàng rút khỏi, tìm một chỗ an toàn dưới chân núi rồi bắt đầu trị thương cho Bách Quái.

Vất vả lắm mới giữ cho tâm mạch của hẩn bình ổn trở lại, Bách Quái cố gắng mở mắt, run rẩy nắm lấy tay Phong Chung Ngọc, lắp bắp nói “ cho ta...

cho ta...nhanh cho ta...ta muốn...ta muốn”

Mọi người kinh hãi.

Đội hình cầu vòng càng thêm khinh bỉ Bách Quái “lão già chết tiệt. Thật mất mặt, chết tới nơi vẫn không quên giờ trò lưu manh. Đừng đùa nghịch nữa, bên cạnh người không phải không có nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, tuy là ni cô nhưng cũng không đáng để người ra tay với nữ hài đồng nha. Thật là hạ lưu, vô sỉ”

Bách Quái bị chửi tức đến nổi lại lâm vào hôn mê, còn Phong Vũ thì hận không thể lập tức giết chết ai đó. Hai ni cô xinh đẹp trừng mắt với đội hình cầu vòng, miệng niệm kinh phật để kiềm chế tâm trạng, nhờ Phật tổ cảm mình không tiến lên cắt lưỡi bọn họ.

Chỉ có Phong Chung Ngọc ngây thơ hỏi “lão già chết tiệt, người muốn cái gì? Người tình ah, mau nói cho ta biết người rốt cuộc là muốn cái gì?”

Gó đũa lạnh lạnh thổi qua, trong nội tâm của mọi người cảm khái không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: QUẦN HÙNG XUẤT HIỆN

Đội hình cầu vòng nhìn Bách Quái già chết, khinh bỉ nói “trên người lão già chết tiệt hẳn có rất nhiều thuốc bổ, chúng ta lấy ra cho hắn ăn đi, xem hắn còn dám giả chết nữa hay không”

Trước đó Bách Quái từng trải qua thập tử nhất sinh, cho nên đội hình cầu vòng đã có kinh nghiệm, cho nên lúc này thấy Bách Quái hôn mê, hơi thở thoi thóp thì bọn họ cũng không có rối loạn.

Cầm cầu vòng còn đưa tay vào trong vạt áo của Bách Quái, lục lục tìm tìm, móc ra vô số gói nhỏ. Bọn họ đối với y thuật được lý đều dốt đặc cán mai, muốn hỏi Bách Quái xem loại nào mới là thuốc bổ nhưng mà hắn vẫn còn nhắm mắt hôn mê.

Cuối cùng đại sư huynh Đồ cầu vòng đưa ra quyết định sáng suốt, lần lượt thử từng loại một.

Không có ai phản đối.

Vì vậy đội hình cầu vòng bắt đầu tiến hành theo kế hoạch, mở ra một gói thuốc, đút vào miệng Bách Quái, còn chưa kịp xoay người đi thì đã thấy sắc mặt trở nên tím xanh. Đội hình cầu vòng cả kinh, chắc chắn gói thuốc vừa rồi là thuốc độc rồi. Vì vậy vội vàng đút cho hắn gói khác, sắc mặt Bách Quái đang từ tím xanh chuyển sang tái nhợt. Đội hình đang tưởng rằng đã giải được độc trước đó thì sắc mặt của Bách Quái lại từ tái nhợt chuyển sang đen sì. Cái rắm. Không ngờ bao thứ hai cũng là độc dược. Lại tiếp tục mở bao khác, lại cho hắn ăn, lần này sắc mặt Bách Quái chuyển sang xanh thẫm, tiếp tục cho ăn, sắc mặt chuyển sang xanh lam... Cứ thế, mỗi lần ăn một bao dược, sắc mặt Bách Quái lại biến thành một màu khác nhau.

Đám hòa thượng ni cô ở bên cạnh không khỏi cảm thán “sinh lực của Bách Quái quả thực không phải bình thường, bị giày vò như vậy mà cũng chưa chịu tắt thở”

Thiên Hương mỹ nhân nhàn nhạt nói “trong lòng hắn còn có oán khí nên chưa nở chết, nếu không thể tự tay bóp chết tám tên đệ tử màu sắc lòe loẹt của hắn thì hắn sao có thể cam tâm mà chết được”

Đội hình cầu vòng còn đang cho Bách Quái ăn dược thì đột nhiên phảng phất nghe được âm thanh của thiên quân vạn mã đang di chuyển, Vong Trần đưa mắt nhìn ra xa xa nói “e là Mát quân đã tới rồi”, quay đầu nhìn lên núi vẫn vắng lặng im lìm, không một bóng người, không một động tĩnh, không có bất kỳ điều gì để có thể kéo dài hi vọng.

Thần sắc kiên quyết, Vong Trần nói “cho dù chỉ có mấy người chúng ta chống lại đội quân mấy trăm ngàn người là lấy trứng chọi đá thì ngăn được một lát cũng là ngăn được, làm cho đại quân Mãn quốc chúng ta có thêm một chút cơ hội nữa. Chỉ cần ráng kéo dài tới sáng mai, chờ khi đại quân tới thì mọi sự viên mãn rồi”, thờ dài, quay đầu hỏi mọi người “ta hi sinh vì nước là chuyện đương nhiên rồi, quên hỏi ý các người có nguyện ý hay không, nếu như không muốn thì thừa dịp quân địch còn chưa tới, mau đi nhanh đi”

Các vị ni cô hòa thượng cùng xuất gia với Vong Trần vốn đã quên hết thị phi chốn hồng trần, nhìn thấu cuộc đời nên lúc này đối mặt với sống chết sắc mặt không hề thay đổi, vẫn khoan thai, ung dung nhàn nhã.

Đội hình cầu vòng không thèm để ý khuôn mặt Bách Quái lúc này có màu gì, kích động nhảy lên gào to “lão hòa thượng, đừng ý mình từng làm hoàng đế thì xem thường người khác. Bọn ta cũng không phải phùng tham sống sợ chết, tất cả bọn cùng ở lại, ai cũng không đi”, gào xong, nghĩ nghĩ, quay lại hỏi huynh đệ Phong thị “các người thì sao?”

Phong Nham nói: “Chúng ta đương nhiên cũng ở lại, tiếc là cháu gái của ta tuổi còn quá nhỏ a” nói xong thở dài thật mạnh

Phong Vũ yêu thương ôm lấy con gái hỏi: “Dao Dao, có sợ không? ”

Tiểu nữ hài ngây thơ đáng yêu, không biết trước mắt đến tột cùng là tình hình gì, ngây thơ nói “ không sợ, có phụ thân ở đây sẽ giúp ta đuổi bọn xấu đi”

Phong Vũ mỉm cười chua chát, nếu lúc trước hẳn không nhường nhịn Hoa Bách Hoa thì lúc này con gái đã không phải cận kề với cái chết.

Đại quân Mát quốc đã kéo tới, ban đêm tối đen như mực nên bọn chúng không biết được đối phương có bao nhiêu người, vì vậy mới không dám manh động, nhưng chỉ được chốc lát, binh sĩ Mát quốc như không còn kiên nhẫn nữa, hò hét vang trời, muốn lập tức tiến công.

Vong Trần cười lớn một tiếng: “Tốt! Hôm nay tăng gia gia sẽ thành toàn cho các ngươi”

Mọi người đều chuẩn bị lâm trận giết địch, Bách Quái cũng không biết ăn trứng bao được thích hợp nào mà mặt không còn biến thành đủ màu nữa, chỉ là hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Hào khí hơi có chút ngưng trọng lên. Cam cầu vòng ra sức xoa hai tay nói “ gia gia con khi. Các huynh đệ, vạn nhất hôm nay lão tử ta thắng thiên thì số bạc bị chôn dưới đất sẽ vĩnh viễn biến mất thì thật đáng tiếc, bây giờ ta nói cho các ngươi biết chỗ ta chôn bạc, ai còn sống thì về lấy lên giúp ta. Ta chôn bạc ngay dưới cây đại thụ thứ tám ở hàng thứ ba ngay hậu sơn của Thiên Khuyết cung đó”

Có người ngạc nhiên hỏi “ sư huynh, ngươi tích lũy được bao nhiêu bạc”

Cam cầu vòng kiêu ngạo nói “ ước chừng khoảng năm mươi lượng rồi”

...

Mọi người... dờ khóc dờ cười.

Hắc cầu vòng mặt không biểu tình, móc từ trong ngực ra một tấm ngân phiếu, dúi vào tay Cam cầu vòng nói “ đây là một trăm lượng, ngươi cầm lấy rồi cầm miệng đi, đừng làm mất mặt chúng ta nữa”

Lúc này quân địch đã tiến sát, Cam cầu vòng vừa chém giết vừa không cam lòng nói “ còn chưa đủ, muốn ta cầm miệng để không bị mất mặt thì tối thiểu cũng phải một trăm lẻ năm lượng nha”

Hắc cầu vòng hai chân lao đảo, suýt chút nữa thì té ngã, nhờ vậy mà tránh được một mũi tên bắn lên.

Hắc cầu vòng thầm nghĩ: nguy hiểm thật, rồi lại nghĩ: mẹ nó, thật là mất mặt mà.

Cả đám tuy võ công cao nhưng dù sao thì mảnh hổ vẫn nan địch quần hồ.

Đánh được một lúc, cả đám cũng bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, Vong Trần thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía ngọn núi, thở than “ chẳng lẽ hôm nay ta thực sự phải chết ở đây? Chẳng lẽ đại nghiệp thiên thu của Mẫn quốc chấm dứt vào hôm nay?”

Vòng vây của Mát quân ngày càng siết chặt, hiểu rằng đại thế sắp mất, mọi người đều nhìn không được mà thở dài “ mà thôi, không sao, chết cũng không có gì”, còn đang chuẩn bị tư thế chết cho oanh liệt thì đột nhiên nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ trên Thiên Sơn truyền xuống.

Nương theo âm thanh hỗn loạn thì thấy có vô số đốm ánh sáng, đốm ánh sáng đó càng tiến gần mới nhìn rõ đó là ánh sáng phát ra từ các bó đuốc.

Rất nhiều người cầm bó đuốc trong tay, miệng gào thét, chân chạy nhanh về phía chiến trường, lập tức chiếu rọi cảnh tượng hiện tại.

Vong Trần nhìn cảnh tượng đó, không khỏi kích động, run giọng nói “ rốt cuộc cũng tới rồi”. nhìn đám người cầm đuốc vội vàng chạy tới, hẳn cảm giác như mình gặp được tiên nhân giáng trần, giải cứu chúng sinh thoát khỏi kiếp nạn.

Mát quân cho tới bây giờ chưa thấy qua trận chiến quái dị như thế, không biết những người mới xuất hiện này có lai lịch thế nào, trong lòng rất hiếu kỳ.

Đến khi đám người kia tới gần, đội hình cầu vòng với kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm trên giang hồ lập tức cảm khái kêu lớn “ móa, thì ra đám người này là các võ lâm cao thủ bị mất tích, thực sự là đóng ở ở trên Thiên Sơn, tính toán thật khéo, ta phục”

Đám võ lâm cao thủ vừa tới đã luôn miệng căn nhắc, Mật Thám oán giận nói “ Mát quốc đúng là đồ con lừa, đáng chết, thái gia gia ta chờ suốt ba ngày nay mới có được một quân bài tốt, có thể lấy lại những gì đã mất thế mà bọn chúng lại dám tới quấy rầy. Mẹ nó chứ, hôm nay không đánh các ngươi tới hoa rơi nước chảy thì ra không phải là thái gia gia của các ngươi ah”

Mật Thám dường như đã nói lên tiếng lòng của rất nhiều cao thủ võ lâm mất tích bấy lâu, cho nên ai nấy đều lên tiếng hòa theo hắn, mắng Mát quân không ra thể thống gì.

Tình thế trên chiến trường trong nháy mắt liền thay đổi, Mát quân đang ở thế thượng phong vì sự xuất hiện đột ngột của đám võ lâm cao thủ mà nhiễu loạn, lâm vào tình thế khó khăn.

Thế nhưng vẫn có hai người không đếm xỉa gì tới tình hình cuộc chiến mà chỉ chăm lo cho Bách Quái, một người là Phong Chung Ngọc, người còn lại chính là tiểu nam hài phân điều ngọc mài lúc trước.

Tiểu nam hài gặp lại Phong Chung Ngọc thì vui mừng vô cùng, sấn lại bên cạnh nàng, ngọt ngào hỏi “muội muội, người có nhớ ta không?” vừa hỏi, vừa không quên đá lông nheo ra về phong lưu.

Đáng tiếc Phong Chung Ngọc vẫn đang chăm chú nghiên cứu mấy bao dược, thậm chí nghĩ đến cho Bách Quái ăn cái nào, hoàn toàn không chú ý tới tiểu soái ca.

Chốc lát sau đã thấy đội hình cầu vòng che chở cho Vong Trần lui trở về, Vong Trần vừa lau mồ hôi vừa nói “không nhận già cũng không được, mới đánh có mấy cái mà tay chân đã bủn rủn, lưng cứng nhắc, thực sự là không dùng được nữa rồi”

Tiểu nam hài liền nói “hòa thượng sư phụ, không phải do người già mà vì người không ăn thịt cho nên cơ thể bị thiếu chất”, quay đầu lại thấy Phong Chung Ngọc đang định dứt dược cho Bách Quái liền lập tức ngăn cản “đừng cho ăn, ngừng tay lại, còn dứt nữa thì hắc nhất định sẽ chết đó...” lại nói tiếp “muội muội, đóa hoa ta tặng người lúc chia tay đâu rồi? người lấy cho hắc ăn đi, đợi khi quay về núi ta lại hái mấy đóa khác tặng người, đó là Thiên Sơn tuyết liên, hắc ăn vào có thể cải tử hồi sinh ah”

Vong Trần và đội hình nghe vậy thì không khỏi kinh hãi, lúc này Vong Trần mới hiểu vì sao Bách Quái trước khi hôn mê lại cầm tay Phong Chung Ngọc, nói hắc muốn là có ý gì. Hắc rành y thuật như vậy, có lẽ đã sớm biết đóa hoa đó là Thiên Sơn tuyết liên.

Nhưng mà Thiên Sơn tuyết liên là kỳ trân, một trăm năm mới nở một lần, sao bây giờ lại rớt giá thê thảm, trở thành đồ chơi của một tiểu thí hài chứ?

Thiên Sơn lên, quả nhiên có quá nhiều bí mật...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: MỘ THIÊN SƠN XUẤT HIỆN

Bách Quái sau khi ăn Thiên Sơn tuyết liên thì chưa đầy một khắc đã tỉnh lại, hai mắt sáng quắc hữu thần, hoàn toàn không giống một người vừa bị thương nặng còn bị dứt ăn vô số dược được.

Bách Quái ngồi bật dậy, trừng mắt thét lớn “một đám ranh con, thừa dịp ta bị trọng thương liền hại ta, ta sẽ cho các người không có ngày yên ổn ah”

Phong Chung Ngọc hoàn toàn không bị tính khí của Bách Quái làm ảnh hưởng, nghiêng đầu nói “lão già chết tiết gia gia, người thiếu ta một đóa tuyết liên, nhớ phải trả nha”

Sắc trời cũng dần sáng, hai bên rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy nhau. Nhìn rõ rồi, Mát quân càng thêm kinh hãi, thì ra đêm hôm qua chỉ có một nhóm người đánh giết với mình, so với đại quân của bọn họ thì không bằng một phần ngàn ah.

Thế nhưng những người này đều là một địch trăm, đúng là một người làm quan cả họ được nhờ, có một nhóm người như vậy cũng đủ sức cản phá đại quân của bọn họ. Trong lòng binh sĩ Mát quốc bắt đầu có chút lo sợ đối với Mãn quốc.

Quốc gia có nhiều nhân tài như vậy, quả thực đáng sợ.

Để ổn định quân tâm, thống lĩnh quân đội Mát quốc liền hạ lệnh tấn công, cao thủ võ lâm dù võ công cao cường nhưng dù sao cũng chỉ có một đám người địch lại cả một đại quân nên dần dần đuối sức, yếu thế.

Cán cân lại nghiêng về đội quân Mát quốc.

Ngay lúc các võ lâm cao thủ sắp không chống đỡ nổi nữa thì đột nhiên không gian trở nên yên tĩnh, không còn âm thanh chém giết nữa. Mọi người đều không tự chủ mà ngừng hô hét, ngừng chém giết, tất cả con mắt đều đổ dồn về một hướng.

Từ Thiên Sơn xuất hiện một bóng trắng, tay áo bông bành, tóc bạc bay bay, khuôn mặt tuyết trắng. Hắc giống như trích tiên theo gió mà đến, tiêu sái nhẹ nhàng, làm cả đám phàm nhân há hốc mồm kinh ngạc.

Nhìn thấy người vừa tới, mọi người đều kích động, Vong Trần nước mắt lưng tròng hô to “con ta”

Vô Niệm lạnh nhạt nói “người xuất gia tứ đại giai không, đã vào cửa Phật thì còn có cha con sao?”

Đội hình cầu vòng nhảy lên, hô to như hô khẩu hiệu “sư đệ, sư đệ, sư đệ...”

Bách Quái hai mắt cũng nhoe lệ, phẫn khích nói “đại chất tử, làm ta nhớ muốn chết”

Vong Trần lão đảo như muốn té “Khuyneh Quốc, ngươi đừng có buồn nôn như vậy, làm người xuất gia như ta cũng không chịu nổi rồi”

...

Hừ, Khuyneh Quốc ông nội ngươi, làm như không ai biết ngươi là Khuyneh Thành ah...

Người tới đúng là Mộ Thiên Sơn, Mộ đại gia đã bảy năm không có tin tức.

Mộ Thiên Sơn vừa tới, cười nhạt nói “hôm nay là ngày tốt hay sao, toàn gặp người quen” quay đầu nhìn Vong Trần, mỉm cười hỏi “thân thể có khỏe không?”. Vong Trần hai môi run run, liên tục gật đầu, ý thức được tiểu nam hài kia chính là cháu mình liền ôm vào lòng, thân mật vuốt ve.

Mộ Thiên Sơn thấy hai tình địch ngày xưa giờ đã xuất gia thì không khỏi mừng thầm, vui vẻ, hào phóng nói “xuất gia cũng tốt, tiểu dao khoái hoạt”

Vô Niệm không nhịn được liền đáp trả “nếu thấy tốt thì ngươi cũng cùng đi đi”, đứng ở đó mà châm chọc, được tiện nghi còn khoe mẽ, làm một người xuất gia như hắn cũng không nhịn nổi.

Vô Hảo hỏi “xin hỏi Thu thí chủ khỏe chứ?”

Mộ Thiên Sơn khiêu mi cười cười, nói: “Rất tốt! Cứ yên tâm đi, không cần hoài niệm” mái tóc bạc của hắn chói sáng dưới ánh mặt trời làm cho khuôn mặt càng thêm tao nhã vô hạn.

Hai hòa thượng trẻ tuổi biết được Thu thí chủ vẫn còn sống lại khỏe mạnh thì an tâm, liền lui qua một bên.

Vô Niệm đã không còn là ca ca chốc đầu, có phải tâm cũng sẽ phẳng lặng như mặt nước?

Vô Hoài, cắt đứt hồng trần, có phải sẽ thực sự tứ đại giai không?

Ai biết được.

Đội hình cầu vòng chạy đến bên cạnh Mộ Thiên Sơn, kích động nói “sur đệ, ngươi tới thật tốt quá, vừa đúng lúc bọn ta không ngăn đỡ nổi nữa, ngươi võ công cái thế, mau ra tay đi”

Mộ Thiên Sơn nhướn mi, cười cười nói “ai nói là ta tới hỗ trợ đánh nhau?” nói xong quay sang đám võ lâm cao thủ, nhìn một người trong đám đó nói “hôm nay tới phiên ngươi nấu cơm phải không? mau quay về nấu cơm đi, Thu nhi đói bụng”

Nghe Mộ Thiên Sơn nói vậy, thì ngoài trừ đám võ lâm cao thủ, mấy người còn lại đều mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc tới cùng, cảm thấy Mộ đại gia tái xuất hiện còn khó hiểu, khó tưởng tượng hơn trước kia rất nhiều.

Mộ Thiên Sơn quay đầu nói với Mộ Ngưu Ngưu “ngươi cũng mau theo ta quay về đi, nếu không nhìn thấy ngươi, mẹ ngươi dù có sơn hào hải vị cũng ăn không vô”

Mộ Ngưu Ngưu bất mãn nói “mẹ đúng là thiên hạ đệ nhất ác nhân mà, không chịu để ta xuống núi chơi nhiều một chút”

Y theo lời Mộ Ngưu Ngưu, giờ này đám Vong Trần mới hiểu trước kia hắn nói mỹ nhân đệ nhất thiên hạ chính là chỉ cha hắn, còn thiên hạ đệ nhất ác nhân là dùng để nói về mẹ hắn.

Ví von như vậy thật...quá sức tưởng tượng ah.

Các cao thủ thấy Mộ Thiên Sơn không phải đến để đánh nhau thì không kiềm được kích động mà la lên “Bài tiên, ngươi thực sự không ra tay sao? chúng ta không cần phải nhịn nữa”

Có người lại nói: “Bài chủ, ngươi lừa chúng ta xuống đây đánh nhau còn bản thân thì không chịu ra tay, nếu đã tới thì cho hai tay hoạt động để giải trí đi”

Mộ Thiên Sơn mặt mũi tràn đầy khinh thường nói: “Động tay làm gì cho phí sức”, nghiêng người đón gió làm mái tóc bạc bay phấp phới, thản nhiên nói “xem hướng gió đi, cần gì phải động thủ, đầu độc là được rồi”

Đội hắn nói rõ kế ý định, cảm đám lại nhao nhao lên “có độc được sao?” “không có mang theo được bên mình”

Bách Quái lúc này phẫn hận vô cùng, trên người hắn vốn có vô số độc dược, lúc này chính là thời điểm hắn thi thố tài năng, thế mà đám đệ tử gà mờ của hắn lại ngu ngốc đem hết mấy bao dược kia trút vào miệng hắn, thành ra lúc này đây hắn không thể thể hiện mình. Đúng là anh hùng không gặp thời mà.

Mộ Thiên Sơn quay sang nói với Mộ Ngưu Ngưu “còn chờ cái gì? Đã tới lúc ngươi ra sân rồi, còn ngại lúc này không có nhiều người chứng kiến sao? còn đây dựa nữa thì sẽ lỡ mất thời cơ. Mẹ ngươi còn đang chờ ngươi về ăn cơm kìa”

Mộ Ngưu Ngưu cười hắc hắc, thân ảnh lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện bên phía quân địch. Chỉ thấy hắn bay lên lạng xuống, xẹt qua trái rồi rẽ san phải,

hai tay không ngừng rải độc được. Những binh lính Mát quốc không may đứng đầu gió hít không biết bao nhiêu độc, thì nhau ngã quay lơ.

Phía sau Vong Trần ngạc nhiên không thôi, thở dài: “Không thể tưởng được Nguru Nguru tuổi còn nhỏ, năng lực lại lớn như vậy!”

Lúc này Mật Thám đã lui về phía sau, nghe thế, không nhịn được mà lên tiếng “ngươi cũng không nhìn xem bên cạnh hần có bao nhiêu cao thủ võ lâm, trong thiên hạ mấy ai sánh bằng hần chứ, có cha là đệ nhất thiên hạ dạy dỗ, lại thêm một đám võ lâm cao thủ cam tâm đem tuyệt học sở trường truyền lại cho hần, không cần phải hỏi, kinh công thượng thừa của hần chính là do ta truyền cho ah” dừng một chút lại tiếp “bất quá hần cũng học được không ít tật xấu, cái tật của gái, dù trời lạnh cũng kè kè cái quạt trong tay ra về phong lưu tiêu sái là học từ Phong Lưu công tử, thích nói cả rồn lại bày ra tư thế siêu yêu là tật xấu của Giang Nam thư sinh. Haizz, tốt xấu gì hần cũng đều học được ah”

Vong Trần, Bách Quái nghe xong không khỏi ghen hòng trần trối, Bách Quái hỏi “ sư đệ, vậy cao thủ các ngươi vì cái gì mà cam tâm tình nguyện ở lại trên núi, còn cam tâm tình nguyện truyền thụ tuyệt học cho cháu của ta, thậm chí còn tỏ vẻ bề ngoài là cam tâm tình nguyện nấu cơm? Chẳng lẽ đại chất tử của ta hạ độc các ngươi?”

Vong Trần ở một bên sảng giọng: “Nói hươu nói vượn! Không có đầu óc, nếu đã bị hạ độc thì sao có thể cam tâm tình nguyện?”

Mật Thám cười hắc hắc nói: “Lời này nha, nói dài cũng không dài lắm, nhưng chỉ có chút rối rắm, đợi đánh nhau xong, cùng lên núi rồi từ từ ta nói cho nghe”

Mộ Nguru Nguru rải độc xong thì công thành rồi đi, binh lính Mát quốc thì nhau ngã xuống như rạ, thống soái Mát quốc mấy ngày qua đều chiếm thế thượng phong, làm cho Mẫn quốc điên đảo, nhìn thấy thịt đưa tới miệng còn bị mất liên vợi vàng vung lệnh kỳ, bất chấp mọi chuyện mà hạ lệnh tiến công

Mọi người kinh hãi. Chỉ cảm thấy ra sức ngăn cản lâu như vậy, cuối cùng cũng uổng công

Mộ Thiên Sơn lỗ tai hơi giật giật, mỉm cười khó hiểu nói “đến rồi”

Đang lúc đám cao thủ võ lâm còn nước mắt giàn dụa, ủy khuất vì có được quân bài tốt, còn chưa đánh xong đã phải chết thì bên tai vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, thanh âm càng tới gần càng lớn, mọi người liền phấn chấn tinh thần hét to “đến rồi”

Giờ thì ai cũng hiểu cái từ đến rồi của Mộ Thiên Sơn nghĩa là gì.

Vì vậy Mộ đại gia lại được người ta nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, như thể hần là nhà tiên tri nhìn trước sự việc.

Năng lực này chỉ có Mộ đại gia làm được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: THIÊN HẠ THÁI BÌNH, QUẦN HÙNG VỀ NÚI

Mát quốc đại bại.

Thua một cách thê thảm, thua một cách nhục nhã.

Dân du mục bu rục, gót sắt đi qua để lại khí thế phong trần vạn dặm cuối cùng lại bị một đoàn người bát nháo làm rối loạn thế tiến công, khiến cho rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Mẫn quốc bất sống thống soái của Mát quốc, cũng bắt được cả Mát vương đích thân ngự giá thân chinh, nhưng nghĩ tới giết Mát vương này sẽ có Mát vương khác được lập nên rồi sau đó bọn họ lại tấn công Mẫn quốc, cho nên Mẫn hoàng quyết định khoan dung, bỏ qua cho Mát vương.

Quyết định này của hần quả nhiên là cao chiêu, Mát vương cảm kích vô hạn, cam tâm cúi đầu xưng thần, đem Mát quốc trở thành thuộc địa của Mẫn quốc, từ nay về sau mỗi năm tiến cống, hai nước chung sống hòa bình, vĩnh viễn không xâm phạm.

Trải qua trận chiến, thiên hạ lại thái bình hoan ca, mà những cao thủ võ lâm cũng trở nên như phù dung sớm nở tối tàn, đột nhiên xuất hiện rồi cũng đột ngột biến mất.

Mật Thám đứng trên đỉnh Thiên Sơn, giương giương tự đắc nói “có câu, xin đừng yêu ta, ta chỉ là một truyền thuyết mà thôi”

Bách Quái mĩa mai “ngươi không có trong giang hồ, chốn võ lâm thái bình hơn nhiều, không còn ai đi đào tường khoét vách nhà người ta để điều tra tin tức quả nhiên là thị phi cũng bớt đi nhiều. Cho nên ta cảm thấy, Bao sư đệ, thực ra không có ai thêm mê luyện người đâu, thật đó”

Sau khi trận chiến kết thúc, đám ni cô hòa thượng, đội hình cầu vồng, Bách Quái... đều theo Mộ Thiên Sơn đi lên đỉnh Thiên Sơn.

Trên đỉnh núi y như chốn bồng lai tiên cảnh. Tuyết trắng xóa, hơi lạnh bốc lên như mây trắng lượn lờ, thấp thoáng trong chốn tiên cảnh này là một loạt căn phòng, khoảng đất trống trước mỗi căn phòng đều có một cái bàn vuông góc, tương ứng với bốn góc bàn là bốn cái băng ghế.

Trên mặt bàn đã để sẵn mấy bộ bài, các cao thủ võ lâm vừa trở lên đỉnh núi thì không ai bảo ai mà cùng xông tới bên bàn, tìm đúng chỗ của mình, bắt đầu mở cuộc sát phạt, sắc mặt chăm chú như là dù trời long đất lở cũng không quan tâm, toàn bộ tâm trí chỉ dồn vào mấy lá bài trước mắt.

Bọn người Bách Quái, Vong Trần nhìn thấy thì không khỏi ngạc nhiên kinh hãi, đang tính hỏi cho rõ thì bỗng nhiên nhìn thấy một thiếu phụ đang đứng trước dãy phòng, mỉm cười nhìn bọn họ.

Vô Hoài, Vô Niệm, cũng chính là Vân Tổ, Tần Hoa trước kia không thể diễn tả nổi tâm trạng khi gặp lại người xưa là như thế nào nữa.

Nàng dường như không chút thay đổi lại giống như thay đổi rất nhiều. Nàng cười lên thật xinh đẹp, nhưng trong nụ cười đó lại ẩn chứa sự mệt mỏi, suy yếu.

Nghe nói bảy năm trước nàng vốn không khác gì người chết, khi đó Mộ Thiên Sơn đưa nàng lên Thiên Sơn để tìm tuyết liên với hi vọng kéo dài tính mạng cho nàng. Hôm nay nhìn thấy nàng hoàn hảo trước mặt, tâm trạng vừa hưng phấn lại vừa kích động.

Độ công thì ra lại tổn hao nhiều nguyên khí tới vậy.

Nếu Mộ Thiên Sơn biết trước mình sẽ yêu người được hán lựa chọn để độ công thì hôm nay nàng cũng đã không chịu khổ như vậy. Cho nên có thể nói người hối hận, tự trách nhiều nhất chính là hán.

Nếu không thì hán không đang lúc tráng niên mà mái tóc đã bạc trắng.

Bọn họ nghĩ nghĩ một hồi rồi bật cười, thật thú vị, thế gian có rất nhiều nữ nhân si tình, điên cuồng vì nam nhân nhưng mà ai nấy cũng đều đầu tóc đen nhánh.

Thế nhưng bọn họ, hai người trọc đầu, một kẻ bạc đầu.

Mà hai người bọn họ đã là kẻ trọc đầu, đã là hòa thượng, tứ đại giai không đã nhiều năm rồi, còn có gì không thể buông bỏ được chứ?

Thu Dịch Phi nhìn thấy Tần Hoa, hai mắt đã trở nên âm ướt, cứ tưởng hán mất mạng vì rơi xuống núi, không ngờ hôm nay còn có dịp gặp lại.

Chỉ là, cô nhân hôm nay, đã thành người xuất gia.

Vân Tổ, cũng vậy, cũng đầu trọc, cũng tăng y, thần sắc lạnh nhạt.

Xuất gia, tựa như trọng sinh.

Thu Dịch Phi hai mắt mờ lệ, mỉm cười nói “hai vị sư phụ, không biết xưng hô thế nào?”

Tần Hoa chấp tay trước ngực, nghiêm mặt vái chào “bần tăng pháp danh Vô Niệm”, Vân Tổ tiếp lời “bần tăng Vô Hoài”

Thu Dịch Phi nghe xong thì ngẩn người, không biết là nên cười hay rơi lệ, quay đầu nhìn thấy Mộ Thiên Sơn đứng bên cạnh Vong Trần miệng thì cười mà hai hàng lông mày nhíu chặt, liền mỉm cười nói “ta là Mộ Thu thị, xin chào hai vị sư phụ”

Nghe được ba chữ Mộ Thu thị, hai hàng lông mày của Mộ Thiên Sơn lập tức giãn ra.

Hai người kia, mặc dù đã xuất gia, nhưng mà nhìn thấy bọn họ ở bên cạnh mẹ của con hán là hán lại thấy bức mình.

Phải tìm lý do nào đó để nhanh chóng đuổi bọn họ xuống núi mới được.

Thu Dịch Phi đại nạn không chết, gặp lại cố nhân, trong nội tâm, ngoài mặt đều biểu lộ vui mừng, hết chào hỏi ni cô Thiên Hương lại quay sang nắm tay Lạc Y hàn huyên tâm sự, cuối cùng nàng bị Bách Quái và đội hình cầu vồng bao quanh.

Trong lúc đó con trai bảo bối của nàng cũng bị một nhóm người khác dây dưa.

Lão hòa thượng hoàng đế Vong Trần quên mất người xuất gia phải tứ đại giai không, nắm tay Mộ Ngu Ngu yêu thương không muốn buông tay, hôn lấy hôn để, miệng hét gọi “kim tôn bảo bối” lại “Ngu Ngu tâm can” làm cho tiểu nam hài khổ sở nhưng lại không dám né tránh. Mẹ hán đã nói rồi, muốn hán phải ở chung một chỗ vui vẻ với gia gia, nếu gia gia mất hứng, mẹ hán cũng sẽ mất hứng.

Hồn Thế tiểu ma đầu không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mẹ mà thôi. Mẹ hán thân thể yếu ớt, không thể bị sốc, nếu mẹ hán bị sốc là sẽ mất mạng, mẹ hán chết thì cha hán cũng sẽ không nói hai lời mà đi theo, khi đó hán sẽ trở thành cô nhi.

Mà hán thì sợ trở thành cô nhi, hán yêu mẹ mình. Cho nên lúc này chỉ có thể tro mắt nhìn tiểu muội muội trước mặt mà không thể đến gần để tặng hoa cho nàng, còn chịu đựng một lão hòa thượng yêu mến, để lại trên mặt hán không biết bao nhiêu là nước miếng ah.

Thật muốn khóc!

Bách Quái và đội hình cầu vồng vây quanh Thu Dịch Phi và Mộ Thiên Sơn, thồn thức không thôi.

Bách Quái nhìn Thu Dịch Phi, thờ dài nói “nha đầu, cũng may ngươi không chết, nếu ngươi thật không sống nổi thì e là cả đời này tiểu Cửu không chịu gặp ta nữa” ai biểu hẳn lúc trước chỉ nàng cách độ công lạng lẽ mà không bị phát giác kia chứ.

Thu Dịch Phi mỉm cười nói “đại ca thực sự sẽ không gặp lại ngươi, nhưng hẳn cũng không có oán ngươi”

Đội hình cầu vồng ngạc nhiên “vì sao? đã không oán thì sao không chịu gặp?”

Thu Dịch Phi mỉm cười không nói gì, quay đầu nhìn Mộ Thiên Sơn, ánh mắt hai người giao nhau, không cần bất kỳ ngôn từ nào cũng đã tâm ý tương thông, thấu hiểu lòng nhau.

Cam cầu vồng thấy hai người liếc mắt đưa tình thì hiểu được ẩn ý bên trong, thờ dài nói “ta đã biết, cái này gọi là cùng sinh cùng tử ah. Nếu Cửu đệ muội chân trước vừa rồi đi thì sư đệ chân sau đã đuổi theo rồi, ai...” nói xong thờ dài một tiếng, cảm khái vô hạn.

“Ai...” đội hình cầu vồng cùng thờ dài tập thể.

Mộ Thiên Sơn cả đời phong lưu phóng khoáng, tùy ý, lưu luyến muôn ngàn bụi hoa mà một chiếc lá cũng không dính thân, thế nhưng khi đã thực sự động tâm thì ba ngàn gáo chỉ lấy một, nguyện một đời một thể một đôi, sống chết có nhau.

Thu Dịch Phi chợt nhìn thấy Phong thị huynh đệ, nhớ tới Phong Vũ dường như có mang theo một tiểu oa nhi xinh đẹp liền hỏi “các sư huynh, ta muốn hỏi một chuyện, tiểu oa nhi bên cạnh Phong Vũ có phải là nữ nhi của hắn không?”

Bách Quái liền cướp lời đáp “đúng, là khuê nữ của Phong Vũ, ngươi thử đoán xem mẹ của nàng là ai, nhất định là người không thể nào đoán ra đâu”

Tím cầu vồng cùng lên tiếng phụ họa “đúng đúng đúng là đúng đúng đúng, ngươi đoán đi, người nhất định sẽ không đoán được mẹ của tiểu Ngọc từ chính là lão yêu Hoa Bách Hoa ah”

Tím cầu vồng vừa dứt lời đã bị đánh hội đồng, đội hình cầu vồng ra sức đập, Cam cầu vồng còn vừa đập vừa tức giận mắng “đập chết ngươi, ta đập chết ngươi. Ngươi là đồ không có đầu óc, đừng ý rằng ngươi nhỏ tuổi nhất trong chúng ta mà giả bộ vô tri, ngươi đã nói rõ đáp án rồi, còn kêu Cửu đệ muội đoán thế nào nữa, đập chết ngươi, ta đập chết ngươi”

Thu Dịch Phi nhìn tình cảnh trước mắt, hốc mắt chợt ẩm ướt, cảm giác như quay lại khoảng thời gian trước kia, trong một đêm tối trời, bọn họ bắt cóc nàng từ chỗ Ưông Uyên, đưa đến bên cạnh Mộ Thiên Sơn, từ đó về sau tính mạng của nàng và hắn đây đưa không ngừng.

Thu Dịch Phi gọi Phong Chung Ngọc đến bên cạnh, cảm thấy tiểu nữ hài ngây thơ đáng yêu liền nói đùa với nàng “Tiểu Ngo, c sau này ngươi làm con dâu ta được không?”

Tiểu nữ hài ngây thơ hỏi lại “con dâu là gì?”

Thu Dịch Phi nghĩ nghĩ, chỉ vào con mình nói: ” là ở cùng với tiểu ca kia, hai người sống chung với nhau”

Tiểu nữ hài giọng dịu dàng hỏi: “Sống là cái gì? Là như phụ thân cùng mẹ như vậy sao?”

Thu Dịch Phi cười tùm tùm gật đầu. Tiểu nữ hài mang theo vẻ mặt phiền muộn nói ra: “Có chút phiền toái. Ta không thích để móng tay nha!”

Thu Dịch Phi cảm thấy kỳ quái, hỏi nàng: “Ngươi không thích thì đừng để, sao lại phiền toái?”

Tiểu nữ hài nghi ngờ nói: “Thế nhưng mà, phụ thân cùng mẹ sống, mẹ luôn muốn dùng móng tay đi bắt phụ thân nha!”

Phong Chung Ngọc vừa nói xong, cả đám liền bật cười ha hả, Phong Vũ thì mặt giống như Bách Quái ném đủ loại độc dược, lúc xanh lúc trắng, khi tím khi đỏ, miệng há to như chuẩn bị phun máu tới nơi.

Thu Dịch Phi không khỏi thêm yêu thích Phong Chung Ngọc, ngẩng đầu kích động nói với Mộ Thiên Sơn “đại ca, chúng ta cũng sinh con gái đi”

Mộ Thiên Sơn sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, tuy nhiên rất không đành lòng dịu dàng nói “Thu nhi, thân thể ngươi không chịu nổi đâu”

Thu Dịch Phi mỉm cười chua chát, đúng vậy ah, nàng còn sống đã là một kỳ tích, sao có thể yêu cầu nhiều như vậy.

Bách Quái thấy Thu Dịch Phi thần sắc cô đơn còn Mộ Thiên Sơn đau lòng vạn phần thì trong lòng cũng chua xót, đi tới bên cạnh hai người nói “nha đầu, mau kể cho ta nghe chuyện các ngươi sau khi rời khỏi Thiên Khuyết cung đi, mấy năm qua các ngươi sống thế nào? vì sao các cao thủ võ lâm đều tập trung một chỗ không chịu xuống núi? Ta thực sự bị tính hiếu kỳ giày vò sắp chết rồi, nếu các ngươi không cho ta đáp án, ta sẽ rất khó chịu ah”

Thu Dịch Phi ha ha cười nói: “vậy thì để cho ngươi khó chịu đi, chẳng những thế còn cần nhẫn nại liên tục, điên điên khùng khùng”

Bách Quái nhất thời á khẩu, hai tay ôm ngực ra dáng bị tổn thương sâu sắc.

Tiểu nha đầu này, nhiều năm không gặp vẫn tinh nghịch như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: CHƯƠNG 93

Ngày đó nàng vì độ công cho hấn mà lâm vào hôn mê bất tỉnh, hấn mang nàng lên Thiên Sơn khổ sở tìm kiếm tuyết liên. Không biết có phải trời xanh rủ lòng thương cho đôi uyên ương số khổ hay không mà lại để cho hấn tìm được tuyết liên.

Nàng ăn tuyết liên vào rồi, cuối cùng cũng giữ được cái mạng, mà hấn cũng không tin mình đã tới Thiên Sơn, đã tìm được tuyết liên, đã cứu sống được nàng.

Thực ra nàng luôn có cảm giác mình đã liên lụy hấn. Hấn là kỳ tài, là nhân trung long phượng. Hấn không nên sống đời ẩn cư nơi Thiên Sơn hoang vắng, nếu giang sơn do hấn cai trị nhất định sẽ bước vào một thời kỳ cực thịnh mới.

Nhưng vì nàng, hấn cái gì cũng vứt bỏ.

Hấn là kỳ tài thì ở đâu cũng thế, dù không nhất thống thiên hạ thì trên đỉnh Thiên Sơn lạnh như băng này hấn cũng vẫn là kỳ tài.

Hấn vì cứu nàng, muốn giúp nàng kéo dài mạng sống mà chăm chỉ nghiên cứu tuyết liên, cuối cùng còn thành công làm cho kỳ hoa trăm năm mới nở một lần trở thành loài hoa bảy ngày lại nở.

Chuyện như vậy e là trước giờ chưa từng có, sau này cũng không ai làm được.

Từ nay về sau, trượng phu của nàng, Mộ Thiên Sơn một đời thiên kiều, người đã từng nhất thống thiên hạ trở thành một người làm vườn chính hiệu, ngày ngày cần cù trồng tuyết liên.

Mạng của nàng cuối cùng cũng giữ lại được, nhưng mà ở giữa Thiên Sơn mệnh mỏng tuyết trắng chỉ có một nhà ba người bọn họ thì quá mức cô đơn, hấn sợ nàng và nhi tử buồn chán rồi sinh ra ghét bỏ nơi này, hấn muốn nàng mỗi ngày đều sống thật vui vẻ, náo nhiệt, vì vậy hấn lại nghĩ cách tìm trò cho nàng tiêu khiển, giải trí.

Hấn mang nàng xuống núi. Thực ra với tình trạng hiện thân thể của nàng thì không nên, nhưng để kế hoạch được thành công, hấn liền mạo hiểm mang nàng và nhi tử một lần.

Dưới chân núi, hấn cố ý để cho mọi người biết thể tử của Mộ Thiên Sơn không có chết, nàng nhờ dùng tuyết liên Thiên Sơn mà được cái tử hồi sinh.

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp nơi, các cao thủ võ lâm cũng lục tục kéo nhau lên núi tìm kiếm kỳ hoa. Lên đến đỉnh Thiên Sơn, nhìn thấy khắp nơi đều là tuyết liên nở rộ, ai nấy đều giật mình kinh hãi, tiếp theo là mừng rỡ như điên, vội vàng đưa tay hái thì lại nghe Mộ Thiên Sơn thông thả nói : hoa có độc, dính vào thì trong vòng năm bước là chết chắc.

Các cao thủ dễ gì chịu bỏ qua, quán lấy hấn hỏi xem có cách nào hái hoa thành công. Mộ Thiên Sơn cũng hào tâm nói cho bọn họ biết, muốn hái tuyết liên thì chỉ có một cách duy nhất đó là có thể đánh bại thắng hấn và phu nhân của hấn, khi đó hấn sẽ lập tức đem giải được giao cho bọn họ, đến lúc đó muốn hái bao nhiêu tuyết liên cũng mặc sức.

Quy tắc này là do hấn vắt hết óc mới nghĩ ra được, mỗi một chiêu, mỗi một bước cũng đều thiết kế chặt chẽ, suy nghĩ cẩn thận. Năm mươi ba lá bài chia đều cho bốn người chơi, hai người hợp thành một tổ đấu với hai vợ chồng hấn, dùng thắng thua từng trận để phân cấp.

Người thua muốn có bài lớn thì sẽ phải trích máu, mà người thắng thì sẽ uống máu.

Mặt khác còn có rất nhiều quy củ. Ví dụ như lúc nào người thua không cần bài lớn thì liền ngừng huyết, còn lúc nào người thắng cho bài lớn cho người thua, tức là phân uống máu... từng chi tiết mọi điều được cân nhắc chu toàn.

Mộ Thiên Sơn xếp đặt, thiết kế cách chơi bài như vậy quả là khoáng cổ tuyệt kim, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm từng gây sóng gió chốn giang hồ đều sa chân tại đây. Mới đầu bọn họ tham gia cuộc chơi chẳng qua là muốn lấy được Thiên Sơn tuyết liên, nhưng rồi bất tri bất giác ngày càng trầm mê trong các ván bài, càng ngày càng không thể tự kiềm chế.

Người thắng bài sẽ kích động nhảy lên hoặc nằm xuống đất lăn lộn vài vòng, người thua bài cũng sẽ nhịn hông được mà lăn lộn vài vòng trên mặt đất... Ai nấy đều muốn phát tiết cảm xúc trong lòng.

Dù là thắng hay thua bọn họ đều lẫn lộn trên mặt đất, vì vậy mà Mộ Thiên Sơn đã đặt tên cho ván bài này là: lẫn qua lẫn lại từ.

Lúc đầu người lên Thiên Sơn rất ít, đều do Mộ Thiên Sơn cùng Thu Dịch Phi trực tiếp giao đấu với bọn họ, nhưng về sau người đến càng nhiều, mà Thu Dịch Phi thân thể lại yếu nên bọn họ không cần ra sân nữa.

Hắn lại đưa ra quy tắc mới, giống như đặt ra thứ tự khi đánh lô đề, từ vòng loại tới bán kết rồi cuối cùng là chung kết, mỗi trận chọn ra một người thắng, những người thắng trận cuối cùng mới có thể trực tiếp thi đấu với hắn và Thu Dịch Phi.

Nếu thắng, hắn sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tặng tuyệt liên, nếu thua thì vẫn có thể tham gia thi đấu lại từ đầu, cho đến khi đạt được mục đích.

Nhưng đã nhiều năm rồi vẫn chưa có ai thắng được Mộ Thiên Sơn và Thu Dịch Phi, bởi vì không có ai đấu lại sự ăy ỷ tâm linh tương thông của bọn họ.

Các cao thủ võ lâm, ngày qua ngày, năm nối năm, chìm đắm trong các ván bài, càng lúc càng nghiện, càng lâu càng trầm mê, không ai nghĩ tới chuyện rời đi, tất cả đều cam tâm ở lại trên Thiên Sơn, muốn được trở thành người chiến thắng của Lẩn qua lẫn lại từ. Thời gian dần trôi cũng hình thành nên một quy tắc bất thành văn, ai thua thảm nhất trong ngày thì phải nấu cơm cho mọi người ăn, ai thua thứ hai thì phụ trách vệ sinh cho cả dãy phòng, ai thua thứ ba thì phải chuẩn bị đủ thức ăn cho tất cả mọi người.

Nhiều năm trôi qua, những cao thủ võ lâm dường như đã quên mất mục tiêu ban đầu mình lên Thiên Sơn là vì tuyệt liên. Ngày qua ngày, mọi người đều cảm thấy mục đích phấn đấu cho nửa đời người còn lại chính là đã bại đôi vợ chồng trâu bò kia ngay trên bàn bài.

Bách Quái nghe xong chân tướng sự việc, cảm thấy tò mò với ván bài do đại chất tử thiết kế, lôi kéo hết người này tới người khác để bắt người ta chỉ hắn. Đáng tiếc, các cao thủ võ lâm như bị ma nhập, chỉ lo tập trung vào lá bài của mình, còn tâm trí đâu mà để ý tới kẻ mới nhập môn.

Bách Quái không tìm được ai liền quay sang cầu cứu Mộ Ngu Ngu. Mộ Ngu Ngu là quý tinh linh, so với đám cao thủ kia còn khó chơi hơn, cuối cùng Bách Quái mới hứa hẹn đem tất cả công thức chế tạo độc dược giải được giao cho hắn, lúc đó Ngu Ngu thiếu gia mới không cam lòng bắt đầu hướng dẫn Bách Quái đồng chí sa chân vào vũng lầy cờ bạc.

Mới đầu đám người Vong Trần còn thanh cao, khinh thường Bách Quái nhưng sau khi thấy Bách Quái được Mộ Ngu Ngu hướng dẫn xong, tham gia vào cuộc chiến bài bạc hăng say tới mức cơm không ăn, ngủ cũng chẳng muốn, thậm chí còn sắp đạt tới cảnh giới không cần đi tiểu thì mới bắt đầu thấy hiếu kỳ, bắt đầu tìm hiểu, bắt đầu sa chân vào vũng lầy cờ bạc.

Cao tăng thế ngoại tham gia một trận thể tục phân tranh, chém giết hăng say, suýt chút nữa thì đã muốn hoàn tục.

Thì ra trong thế gian còn có một thứ, cho dù ngươi có là hòa thượng, mặc kệ ngươi đã xuất gia, hay được xưng là tứ đại giai không thì thứ này vẫn như có ma lực làm cho ngươi ăn không ngon, ngủ không yên, một mực nhớ thương, không thể bỏ xuống, lúc nào cũng nghĩ tới nó, luôn tìm cách chinh phục nó...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: QUẦN MA LOẠN VŨ

Trên đỉnh Thiên Sơn tình hình ngày càng quỷ dị, vốn chỉ là một ngọn núi hoang vắng, ban đầu xuất hiện một yêu nhân tóc bạc, chẳng biết hắn dùng chiêu thức gì mà làm cho khắp ngọn núi đều phủ kín tuyết liên.

Trên núi vốn không có người. Sau khi hắn xuất hiện thì có thêm một nhà ba người, nhưng rồi nguồn tới ngày càng nhiều, ai nấy đều là vì tuyệt liên mà tới, thế nhưng bây giờ tuyết liên nhiều tới mức sắp héo úa mà những kẻ cầu hoa kia vẫn ở lại trên núi không chịu đi.

Trên núi vốn không có hòa thượng. Cũng không có ni cô. Cũng không có cầu vòng. Một ngày đẹp trời, một đám người nữa kéo tới, có hòa thượng, có ni cô, có cầu vòng, có luôn Phong thấp huỳnh đệ. Bọn họ đến làm tìm người trên núi, tìm được rồi cũng không chịu đi.

Trước kia Thiên Sơn yên tĩnh, hoang vắng tới mức chim không ỉa phân, gà không đẻ trứng nhưng hôm nay Thiên Sơn chỉ còn thiếu màn ca múa nhạc để chào đón cảnh thái bình mà thôi.

Mỗi ngày bắt lượn mặt trời mọc mặt trời lặn, luôn luôn rất nhiều người canh giữ trước cái bàn vuông, bốn người một bàn, không biết mệt mỏi mà châu đầu vào bộ bài.

Chuyên gia nuôi trồng tuyết liên Mộ Thiên Sơn trước kia vốn rất vô tư với việc dân cư trên núi ngày càng tăng, ai thích ở lại thì cứ tùy tiện nhưng từ lúc nơi này có thêm hai vị hòa thượng trẻ tuổi thì thái độ của hắn thay đổi hẳn.

Hắn dùng nét bút mạnh mẽ hữu lực viết một bản bố cáo to tổ bố dán trên đỉnh núi: hòa thượng và kẻ ngốc không được lên núi.

Dán xong sau, bỗng nhiên toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cha ruột của hắn hình như cũng là một hòa thượng ah..

Vì vậy tháo bỏ cáo xuống, xóa xóa sửa sửa thành : hòa thượng trẻ tuổi cùng kẻ ngốc không được lên núi.

Mộ đại gia rất chờ mong hai kẻ tình địch có chút tự tôn của người xuất gia, sau khi xem bố cáo xong thì tự động rời đi.

Thế nhưng hắn phải thấy vọng rồi. Hai vị hòa thượng trẻ tuổi dường như không nhìn thấy bố cáo, mỗi ngày đối trá niệm A Di Đà Phật, còn vô si vung tăng bào đập vào mấy bộ bài, làm bầm thien thai, thien tai, bài thí chủ, chúng ta siêu độ cho người.

Trên đỉnh Thiên Sơn, hòa thượng cũng trở nên điên cuồng rồi.

Mộ đại gia cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, quyết định chủ động xuất kích. Hắn cười tủm tỉm, ngồi xuống bên cạnh hai hòa thượng trẻ tuổi, thanh âm ôn nhu như nước nói “ hai vị, định khi nào xuống núi?”

Vô Hoài lạnh lùng chúi đầu vào mấy lá bài trên tay, hoàn toàn không đếm xỉa tới hắn. Vô Hối ung dung đáp “ còn xem quý công tử chừng nào chịu để chúng ta đi”

Trong lòng Mộ đại gia rất không thoải mái, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết nhất định là Mộ Ngưu Ngưu đang có ý đồ với thuật dịch dung cao siêu của Vô Hối hòa thượng. Không biết có phải con của hắn từ lúc còn trong bụng mẹ đã trải qua rất nhiều kinh hãi, cho nên khi trưởng thành mới hoàn toàn khác xa con nhà người ta. Công phu chính thống đứng đắn không học, chỉ thích học mấy cái kinh công bỏ trốn, bày ra dáng vẻ phong lưu hoặc là dịch dung... Ngay cả công phu tuyệt đỉnh của cha ruột hắn cũng không thèm học, thế nhưng lại thêm chảy nước miếng mấy miếng võ mèo quào ba chân của người khác...

Nhi tử bảo bối của hắn so với hắn khi còn nhỏ thì tà môn hơn trăm ngàn lần.

Mộ Ngưu Ngưu thực cảm thấy mất mặt vì tẩm bố cáo của cha, nên âm thầm tố giác với mẹ “ cha thực nhỏ nhen”, mẹ hắn mỉm cười, vuốt đầu hắn, yêu thương nói “ ân, người lớn lên đẹp mắt thì lòng dạ đều hẹp hơn người khác”

Khuôn mặt Mộ Ngưu Ngưu lập tức như trái mướp đắng, mẹ hắn hỏi sao vậy, hắn đáp” mẫu thân, Dao Dao muội có ghét bỏ ta lòng dạ nhỏ nhen không? dù sao ta lớn lên cũng rất đẹp trai ah”

Người trên đỉnh Thiên Sơn, ai nấy đều điên cuồng.

Mẫn quốc nơi nơi ca khúc thái bình, người người an cư lạc nghiệp, Mát quốc vẫn hàng năm tiến cống đều đặn dù có nhiều đại thần của Mát quốc vẫn tiếc rẻ Mẫn quốc giàu có thịnh vượng nhưng khi nghe nói trên Thiên Sơn ngay biên giới của hai nước có rất nhiều cao thủ võ lâm ẩn cư thì bọn họ liền thay đổi suy nghĩ. Có đám cao thủ ở đó thì đừng nói là một Mát quốc, cho dù mười Mát quốc cũng đừng hòng xâm phạm tới Mẫn quốc. Cho nên bọn họ dù có tặc tâm cũng không có tặc胆.

Giang hồ lại nổi lên truyền thuyết mới, đồn rằng Thiên Sơn có ma lực, mọi người lên đó rồi sẽ ở luôn không chịu xuống nhưng cuối cùng truyền thuyết này cũng bị huynh đệ Phong thị phá vỡ.

Có người tận mắt nhìn thấy bọn họ từ trên núi xuống, trong ngực một người còn ôm một tiểu nữ oa, còn tiểu nữ oa thì đang cầm một bó to những bông hoa màu trắng.

Ai nấy đều cảm thấy Phong thị huynh đệ rất có khí phách, có thể phá vỡ ma chướng trên đỉnh Thiên Sơn nhưng sự thực thế nào, chỉ có hai huynh đệ nhà này mới hiểu rõ nhất mà sự thực thường rất tàn khốc.

Thiên Sơn quá lạnh, chân của huynh đệ bọn họ lại bị đau.

Về sau trong dân gian bắt đầu hình thành một loại trò chơi mới, gọi là Lăn Qua Lăn Lại từ, bất luận là nam nữ lão ấu đều say mê như điên đảo, nghe nói trò chơi này được truyền ra từ Thiên Khuyết cung.

Thời gian dần trôi qua, Lăn Qua Lăn Lại từ phát triển trở thành môn thể thao mang cấp quốc gia, hàng năm đều mở giải thi đấu, hai người đạt thứ hạng cao nhất sẽ được Thiên Khuyết cung tài trợ áo lạnh, lương khô và lộ phí, cả người hộ tống bọn họ lên Thiên Sơn.

Bởi lẽ nơi đó mới chính là quê hương, là nguồn cội của Lăn Qua Lăn Lại từ, người ở chỗ đó mới chính là cao thủ trong cao thủ.

Đưa cao thủ trong dân gian đến Thiên Sơn, một là muốn bọn họ hiểu được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn núi cao hơn, cao thủ còn có cao thủ của cao thủ. Hai là muốn cho các cao thủ trong dân gian qua chuyến đi này có thể nâng cao trình độ khi được trực tiếp thi đấu với các cao thủ chân chính.

Trên đỉnh Thiên Sơn, chỉ duy có tiểu nam hài Mộ Ngưu Ngưu là thập phần buồn bã bởi vì Phong Chung Ngọc đã rời đi rất lâu, làm hắn luôn than thở không thôi, sau có Phong Lưu công tử và Biện Thái thư sinh khai mở đầu óc cho hắn, tiểu Ngưu Ngưu rốt cuộc cũng thông suốt rằng nơi nào chẳng có cỏ thơm, làm cho hắn lại đạt dào sức sống, mỗi ngày lại hái hoa xuống núi ra sức phong lưu.

Không biết sau này tiểu nam hài tuần mỷ ưa thích tặng hoa cho phái nữ khi trưởng thành sẽ giao tâm mình cho cô nương nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liễu Quân Tâm Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: CHUYỆN VUI LÚC NHỎ CỦA MỘ NGƯU NGƯU

Liên quan tới tiểu bằng hữu Mộ Ngưu Ngưu có ba giai thoại

Giai thoại một: về danh tự Mộ Ngưu Ngưu

Mộ Ngưu Ngưu lúc nhỏ không biết cái gì gọi là danh tự, nghe mọi người gọi hắn là Mộ Ngưu Ngưu cho nên hắn cũng không để ý lắm. Cho đến khi hắn xuống núi đi dạo lần đầu tiên, gặp được một tiểu cô nương, trên đỉnh Thiên Sơn ngoài trừ mẫu thân hắn thì toàn là nam nhân.

Vì vậy khi Tiểu Ngưu Ngưu nhìn thấy tiểu cô nương thì tâm hồn liền trở nên xao động, bám dính lấy tiểu cô nương nhà người ta, còn hứa hẹn nếu ngày mai gặp lại nàng thì sẽ mang hoa tặng cho nàng.

Nhưng điều làm cho Tiểu Ngưu Ngưu bức mình không thoải mái chính là tiểu cô nương sau khi nghe tên của hắn xong thì... không thèm để ý tới hắn nữa, cho nên khi mẹ hắn cho người xuống núi gọi hắn về ăn cơm, hắn mới nhận không được mà hỏi vì sao tiểu cô nương kia không để ý tới mình.

Thực ra một màn trước mắt làm cho người ta cảm thấy thực ngây thơ, thực đáng yêu.

Hai đứa trẻ ngây thơ, tiểu nam hài thì xinh đẹp như phấn điều ngọc mài, tiểu oa nhi thì trong sáng đáng yêu, hai thân ảnh nho nhỏ nghiêm túc đối mặt nhìn nhau, sau đó tiểu nam hài thờ dãi nói “ngươi có thể nói cho ta biết vì sao không để ý tới ta không? có phải ngươi đã có người trong lòng không?”

Tiểu nữ hài không bác học như tiểu nam hài, không hiểu ba từ người trong lòng của tiểu nam hài là có ý gì, nhưng mà thua người không thua trận, cho dù không hiểu vẫn không để hắn nhận ra. Tiểu nữ hài thanh âm ngây thơ nghiêm túc đáp “ai biết ngươi có tên gọi quái dị như vậy làm chi, ngươi tên Ngưu Ngưu, ta chơi với ngươi chẳng phải là chơi với trâu sao, chơi lâu rồi chẳng phải ta cũng biến thành một đại ngưu sao?”

Mộ Ngưu Ngưu bị tổn thương nghiêm trọng, vừa khổ sở lại rất bi ai.

Sau khi về đến nhà, hắn làm nũng chui vào ngực mẫu thân, cái đầu nhỏ không ngừng cọ qua sát lại để bày tỏ sự ủy khuất làm cho cha hắn nhìn không vừa mắt, mỉm cười kéo hắn ra khỏi mẹ hắn, hỏi “Ngưu Ngưu, lại có chuyện gì muốn làm phiền mẹ ngươi hả?”

Mộ đại thập phần hiểu rõ con trai bảo bối của mình. Tiểu tử kia khi muốn điều gì là lại chui vào lòng mẹ cọ cọ, mà mẹ hắn lại quá mềm lòng hắn lại rết sắt nhân lúc còn nóng, nói mấy lời ngọt ngào làm cho mẹ hắn trong lúc cả người đều lâng lâng mới nói ra yêu cầu của mình, khi đó mẹ hắn không cần suy nghĩ mà lập tức đáp ứng ngay.

Tiểu quý này tính quái lắm, hắn biết rõ trong nhà ai là người có tiếng nói nhất, hắn biết nếu nói yêu cầu với cha thì khẳng định là không được đáp ứng, nhưng chỉ cần nói với mẹ thì chuyện gì cũng xong, vì cha nghe mẹ.

Tiểu Ngưu Ngưu lập tức hai mắt ngấn lệ, đáng thương nhìn mẹ hắn, nhìn cho đến khi tâm của mẹ hắn mềm đi, ôm lấy hài tử trong tay cha hắn, áp đầu vào ngực mình hỏi “Ngưu Ngưu, làm sao vậy? có chuyện gì muốn nói với mẹ sao?”

Năng lực của Tiểu Ngưu Ngưu tuyệt đối không phải là hư danh, nhìn thấy mẹ hắn đã mềm lòng liền lập tức nắm bắt cơ hội, làm nũng nói “mẹ à, mẹ ơi, đổi tên cho người ta được không? những đứa trẻ khác dưới núi đều có tên rất đẹp, còn ta lại gọi là Ngưu Ngưu, bọn hắn nói tên của ta không phải là tên người, vì sao lại gọi ta là trâu ah...”

Mấy lời cuối dường như Tiểu Ngưu Ngưu diễn quá mức nhập vai cho nên thanh âm có mang theo nước mắt.

Ngưu mẹ lập tức đầu hàng, quay sang nói với Ngưu cha “hay là chúng ta đổi tên cho con đi”

Ngưu cha về mặt không đồng ý “Thu nhi, đừng để bề ngoài đáng thương của tiểu tử này lừa, bộ dáng của hắn như thế nhất định là đang giả vờ, thực ra có gì đâu. Tên Ngưu Ngưu có gì mà khó nghe, chẳng qua tiểu nữ hài mới chê một câu, liền về nhà đổi đổi tên, nam tử hán đại trượng phu lại bị nữ nhân sai khiến, thật không có tiền đồ”

Tiểu Ngưu Ngưu không phục, cãi lại “nhưng mà ngươi luôn nghe lời của mẹ nha”

Mộ đại gia cực kỳ sĩ diện lại bị con mình không chút lưu tình mà nói toạc ra, cảm thấy rất quẫn bách, liền không chút lưu tình mà lạm dụng uy quyền của một người cha “không cho đổi tên, cứ gọi là Ngưu Ngưu đi, mẹ ngươi cũng phải nghe ta đó”. Mộ đại gia vô si đi tranh hơn thua với con mình, tiểu oa nhi đáng thương vì khí thế yếu hơn, không thể làm gì, chỉ biết khóc rống lên.

Nguru cha làm như không để ý, xoay người bỏ đi, Nguru mẹ đau lòng không thôi liền lên tiếng dỗ dành “bảo bối, nghe mẹ nói nè, tên của ngươi là có lai lịch đó, cho nên cha ngươi mới không muốn cho ngươi đổi”

Tiểu bảo bối vừa khóc thút thút vừa đáng thương hỏi “lai lịch thế nào ah?”

Nguru mẹ đáp “vì trước kia cha ngươi là người lợi hại nhất thiên hạ, được tôn xưng là đại gia trâu bò đệ nhất võ lâm. Sau khi mẹ gả cho hần, thiên hạ tôn xưng mẹ là nương tử trâu bò đại gia đệ nhất võ lâm. Sau khi mẹ sinh ra ngươi, cha ngươi cảm thấy ngươi là cốt nhục của hai kẻ đệ nhất trâu bò như chúng ta thì nhất định tên gọi cũng phải trâu bò, mà còn phải là loại trâu bò của trâu bò mới được, vì vậy mới gọi ngươi là Nguru Nguru. Cho nên tên của ngươi không phải là trâu, mà là một danh tự thuộc loại trâu bò, có biết không?”

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp còn dính nước mắt, bị những lời giải thích loạn thất bát tao của mẹ hần làm cho nín khóc nín cười.

Tiểu Nguru Nguru cao hứng nghĩ thầm, thì ra ta không phải là một con trâu bình thường, mà là trâu đại gia ah.

Mặt trăng trên cao cũng phải nấp mình sau đám mây mà cười thầm, tiểu hài tử đúng là dễ dụ ah, mẹ hần chỉ nói vài câu, hần đã đắc chí đến thế rồi.

Nếu sau này hần lên, suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện có vì mình tuổi trẻ nông nổi, thiếu suy nghĩ mà ân hận hay không?

Chuyện tương lai để sau này tính đi, dù sao lúc này Tiểu Nguru Nguru đang rất vui vẻ, đắc chí, mà đang lúc như thế này thì ai còn đi so đo hay lo lắng về cái tên?

Ha ha...

Giai thoại 2: học bản lĩnh của ai?

Mộ Nguru Nguru là một tiểu nam hài rất có cá tính, hần có cha là đệ nhất võ lâm nhưng hần lại không chịu học chân truyền của cha mình, mà lại đi học từ đám băng hữu đại nhân trên đỉnh Thiên Sơn, tuyệt kỹ của ai hần cũng học, trừ của cha mình.

Mộ đại gia đối với thái độ của con trai bảo bối rất chỉ là khó hiểu, hần cảm thấy mình bị coi thường, lại bị chính con trai bảo bối của mình coi thường, làm hần cảm thấy rất tổn thương. Hần muốn biết trong lòng nhi tử đang nghĩ gì nhưng mà hần sĩ diện, không tự mình lên tiếng mà quanh co lòng vòng muốn thê tử của mình dò hỏi thay mình.

Mộ nương tử cũng ngoan ngoãn tuân lời phu quân, ân cần hỏi han thăm dò con trai bảo bối của mình, làm cho hần biết rằng trong thiên hạ, người thân nhất với hần chính là cha hần, người có võ công cao cường nhất cũng chính là cha hần, người có thể dốc lòng dốc sức truyền hết tuyệt nghệ của mình cho hần cũng chính là cha hần...Thuyết giáo một hồi, đến khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử trở nên mờ mịt, Mộ nương tử mới cảm thấy thời cơ đã chín muồi liền chốt hạ “bảo bối, ngươi nên học bản lĩnh của cha ngươi đi, hần mới là lợi hại chân chính nhất trên đời này a”

Không ngờ hài tử lại hét lên “không được”

Mộ nương tử đờ như cây cơ...

Chẳng lẽ nói mỗi miệng nấy giờ đều là tổn công vô ích sao?

Đang lúc buồn bực thì thấy nhi tử mang theo vẻ mặt nghiêm túc lại có cảm giác như tên trộm nói “mẹ ah, ta không thể học nghệ với phụ thân được. Phụ thân lúc nào cũng chịu dạy ta, nhưng còn mấy thúc thúc bá bá kia thì ngày nào đó có thể sẽ rời đi, ta muốn nhân lúc bọn họ còn chưa rời đi mà học hết tất cả bản lĩnh của bọn họ, sau đó mới học của phụ thân nha”

Mẹ Nguru Nguru lại đờ như cây cơ lần thứ hai, không nói nên lời.

Nàng và phu quân đã lo lắng dư thừa rồi, cứ nghĩ nhi tử của mình ngốc, không chịu học bản lĩnh trong nhà, không ngờ hần tinh quái quá mức, tính toán lại chi li đến sợ.

Mà như vậy...cũng tốt. Phù sa không nên chảy ra ruộng ngoài ah.

Giai thoại ba: về vấn đề độ khí

Lúc Tiểu Nguru Nguru còn rất nhỏ, có một ngày hần chứng kiến cha mẹ hần trốn trong phòng, hai người ôm nhau còn miệng đối miệng. Lúc trước hần không phát hiện ra chuyện hiêm như vậy, cho nên hần rất biết điều nấp sau cánh cửa, im lặng, nghiêng đầu, chăm chú mở to mắt nhìn xem.

Hần cảm thấy phụ thân giống như rất dùng sức, giống như hần không thể nuốt mẹ hần vào bụng mà mẹ hần thì như không còn chút khí lực nào, thanh âm nhỏ như rên lại còn thở gấp không ngừng, hai tay ôm chặt cha hần, hai má đỏ như ánh hoàng hôn.

Trong lúc hần đang chăm chú xem, đang nghiêm túc suy đoán phụ thân và mẫu thân đang làm gì thì hai mắt của mẫu thân vốn đang nhắm nghiền chợt mở ra, chợt nhìn thấy hần đang rình coi liền hét lên một tiếng, đẩy cha hần ra. Làm cho hần hoảng sợ tới mức té ngã xuống đất.

Thế nhưng khi hần đứng dậy, hần lại cảm thấy dường như mẹ hần còn kinh hãi nhiều hơn hần.

Khuôn mặt mẹ hần đỏ bừng như bị sung huyết, cha hần thì vẫn ung dung thản nhiên, nhưng mà sao hai lỗ tai của phụ thân lại hồng hồng?

Tiểu Ngưu Ngưu vội chạy đến bên cạnh mẹ hần, ôm lấy đùi mẹ, ngẩng đầu, thanh âm ngây thơ hỏi “mẹ ah, vừa rồi mẹ cùng phụ thân chơi cái gì vậy?”

Ánh mắt mẹ hần nhìn hần rồi lại quay sang nhìn cha hần, cha hần thì rất nghiêm túc nói “cái này...ta và mẹ ngươi vừa rồi đang...độ khí. Thân thể mẹ ngươi không tốt, cha đang giúp nàng độ khí, như vậy ngực của mẹ ngươi sẽ không khó chịu nữa”

Tiểu Ngưu Ngưu bưng tỉnh đại ngộ “ah” lên một tiếng

Thì ra là độ khí, khó trách phụ thân lại dùng sức như vậy, hần nhất định là sợ mẹ khó chịu, muốn độ khí nhiều hơn cho nàng, khó trách mẹ nhìn như rất thống khổ nhưng mà nàng lại không có tức giận.

Tiểu hài tử giống như có được thu hoạch lớn liền chạy ra khỏi gian phòng của cha mẹ, hần nghĩ rằng mình đã học được kỹ năng cứu người vĩ đại cho nên vô cùng cao hứng, không biết rằng mình bị người cha vô lương lừa thế tham.

Về sau có một ngày tiểu nam hài xuống núi xong mang theo khuôn mặt đầm đìa nước mắt và có vết hồng hồng về nhà, Ngưu mẹ thấy vậy thì đau lòng tới mức rơi lệ, ôm tâm can bảo bối vào lòng hỏi “bảo bối, mặt của ngươi bị ai làm thành như vậy?”

Tiểu Ngưu Ngưu vô cùng ủy khuất nói “ta xuống núi tìm Nữ Nữ ở trong thôn chơi, thấy nàng vừa chạy vừa thờ hồn hồn nên mới giúp nàng độ khí, thế nhưng người ta có hảo tâm, nàng không biết ơn thì thôi còn hung hăng đánh ta..Mẹ...ta không bao giờ chơi cùng Nữ Nữ nữa, nàng quá hung dữ, nàng giống như một con cọp cái.ô ô” tiểu nam hài nức nở khóc đến thương tâm, còn mẹ hần lại đơ như cây còi.

Buổi tối, khi Ngưu cha lại “độ khí” cho Ngưu mẹ, Ngưu mẹ nhớ tới chuyện ban ngày, liền đẩy tướng công đang kích tình dâng cao ra, xấu hổ nói “hôm nay Ngưu Ngưu hôn Nữ Nữ dưới dân núi, Nữ Nữ tát vào mặt hần làm hần khóc thật đáng thương ah...chúng ta sau này không nên lừa gạt nhi tử, nói thế này...thế này là...là độ khí ah”

Ngưu cha ôm lấy Ngưu mẹ, dùng môi bịt kín miệng nàng, trần trọc hồi lâu mới thở gấp nói “được, không nói độ khí nữa, nói là bổ sung năng lượng là được rồi”

...

Tuổi thơ của Tiểu Ngưu Ngưu trải qua cùng người cha mặt dày vô lương thực sự là rất đáng thương ah...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: PHIÊN NGOẠI 1 - TRUYỀN THUYẾT

Mộ Thiên Sơn biến mất. Thu Dịch Phi biến mất. Ngay cả hài tử của hai người, nhũ danh Ngưu Ngưu cũng không thấy đâu.

Bọn họ đi đâu, không ai biết. Rất nhiều năm sau đó, Mộ Thiên Sơn đã trở thành nhân vật truyền kỳ, làm người ta bàn tán không biết mỏi miệng.

Truyền thuyết hần có dung mạo như trích tiên. Truyền thuyết hần có võ công cái thế. Truyền thuyết hần mưu trí như Gia Cát Lượng tái thế hay ba anh thợ gài gộp lại cũng không bằng. Truyền thuyết khi còn trẻ hần rất phong lưu phóng khoáng, tùy hứng. Truyền thuyết hần lại yêu một nữ tử rất bình thường.

Truyền thuyết sau khi nhất thống thiên hạ, hần lại vì nữ tử này mà thương tâm gần chết, cuối cùng buông tay từ bỏ giang sơn.

Truyền thuyết...

Bách Quái vừa rót rượu, vừa cắt ngang đám vệt om sòm...

“Truyền thuyết cái con ki á, đều là ăn ốc nói mò. Tiểu tử kia rõ ràng mang thê tử của hần lên Thiên Sơn tìm tuyết liên thôi, lại làm như một nhà ba người bọn họ tu hành đắc đạo, thăng thiên thành tiên vậy. Các ngươi còn om sòm, coi chừng ta nhổ sạch lông đem các ngươi nướng làm mồi nhắm rượu ah”

Đội hình cầu vòng nghe sư phụ uy hiếp mắt con vẹt cưng của mình thì rất không hài lòng và mất hứng, bực bội nói “lão già chết tiệt, đừng quên hiện tại ngươi chẳng có chút võ công nào, ai cũng không đánh lại đây, còn không khách khí với mấy con chim của chúng ta thì chúng ta cũng sẽ không khách khí với ngươi”

Bách Quái bật cười nói “một đám vương bát đần mà, các ngươi tạo phản rồi. Cho dù ta không có võ công thì vẫn còn vô số độc dược nha, ai không muốn sống thì thử đựng tới ta xem”

Tám người oán hận nhe răng trừng mắt...

...

Cái rắm, mấy người bọn họ sớm mong tới ước đã nhiều rồi, hi vọng lão già chết tiết mất hết võ công, hôm nay rốt cục mộng ước đã thành sự thật, bọn họ lại quên mất lão già ngoài võ công còn rất giỏi dụng độc ah. Cái rắm, chẳng lẽ cả đời này đều bị lão ăn tới gất gao sao

Không không không là không không không

Mọi người còn đang đắm chìm trong cảm xúc, chợt vệt một run run lên tiếng “ để cho ta đem truyền thuyết nói cho xong đã, sau đó các người muốn võ đấu hay độc đấu cũng được. Truyền thuyết này rất quan trọng, rất rất quan trọng ah”

Mọi người liền vung tay lên, ý bảo nó có rắm mau thả, không thì vác bụng sang chỗ khác mà chơi.

Vệt một xin được quyền lên tiếng xong liền tranh thủ thời gian, hắng giọng nói “ lại nói, truyền thuyết rằng ở Thiên Sơn xa xôi từng có người gặp được một đôi vợ chồng trẻ vô cùng ân ái cùng một tiểu oa nhi phần điều ngọc mài. Hai vợ chồng kia khí độ磊落, tướng mạo thoát tục, quả thực không giống như người phàm, mà đặc biệt nhất là người chồng lại là nam tử một đầu tóc bạc đến chói mắt”

...

Vệt một cuối cùng cũng nói xong truyền thuyết tâm đắc nhất.

Bách Quái ngửa cổ uống cạn chén rượu, thoải mái cười lớn “ ta nói rồi mà, nha đầu kia phúc lớn mạng lớn sao có thể dễ dàng bị lão thiên gia bắt đi được chứ”

Dứt lời, thừa dịp mọi người không để ý liền nhanh tay lau đi vệt nước nơi khóe mắt, bên môi vẫn tươi cười.

Biết bọn họ còn sống là tốt rồi, là tốt rồi ah...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: PHIÊN NGOẠI 2 - TẤN HOA - ÁN THƯƠNG – ÁN DOANH

Rất nhiều năm trước, Tấn Long vốn là một thiếu niên ôn hòa, bề ngoài sáng sủa, tâm tư lại tinh tế, tỉ mỉ.

Lúc còn trẻ, hắn từng cùng hai hài tử của đại thần là Án Thương, Án Doanh xuất cung tầm sư học nghệ. Sư phụ là một nữ tử từng bị người ta ruồng bỏ nên này sinh tâm lý biến thái, tính cách thất thường nhưng võ công lại rất cao siêu.

Nàng mỗi ngày đều vắt hết óc nghĩ đủ biện pháp để gây khó dễ, tra tấn hắn và Án Thương nhưng lại đối xử không tệ với Án Doanh.

Bởi vì sư phụ biến thái mà tâm lý của hắn cũng bị ảnh hưởng, thời gian dần trôi, hắn cũng không biết rằng hắn đối với tất cả nữ nhân trên thế gian không hề có chút hứng thú nào

Hắn từ nhỏ đã là hoàng tử Lăng quốc, bởi vì lanh lợi đáng yêu nên được Lăng hoàng yêu thương nhất trong đám con cái, thân phận cao quý, chưa từng chịu bất kỳ cực nhục nào.

Nhưng từ khi nhập môn, hắn giống như từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, ngày nào cũng bị dày vò tra tấn. Hắn mỗi ngày không chỉ có luyện võ công mà còn luôn chuẩn bị tinh thần để đối phó với các loại gây khó dễ biến thái của sư phụ biến thái

Nếu không có Án Thương trầm ổn luôn ở bên cạnh, chiếu cố, cổ vũ hắn thì không biết hắn làm sao đủ kiên trì để vượt qua khoảng thời gian thống khổ này.

...

Cứ như vậy, thời gian dần trôi, hắn cảm giác mình và Án Thương ngày càng gần gũi, thân cận. Tình cảm của hắn dành cho Án Thương không chỉ có ý lại mà ngày càng sâu nặng hơn.

Có đôi khi, dù là chỉ có nửa ngày không nhìn thấy Án Thương hắn cũng trở nên nôn nóng, bất an. Hắn không biết mình như vậy có phải bất bình thường hay không, hắn không rảnh để suy nghĩ. Hắn chỉ biết là nếu không có Án Thương thì hắn nhất định không thể kiên trì đến tận bây giờ.

Vì vậy hắn cứ mặc cho bản thân chìm đắm trong suy nghĩ mơ hồ, trong tình cảm mông lung để rồi ngày càng không muốn rời xa, ngày càng lún sâu...

Vốn hắn có thể che giấu tình cảm, có thể không phá vỡ quan hệ hiện tại của bọn họ nhưng có một ngày, sự phụ biến thái cố ý đem hắn vào rừng cho độc xá xấn, làm cho Ân Thương lo lắng cho hắn tới mức hai mắt đỏ ngầu, khi Ân Thương không để ý tới an nguy của bản thân mà dùng miệng hút máu độc cho hắn thì tình cảm trong lòng hắn rốt cuộc không thể đè nén, không thể kiềm chế được nữa.

Đêm đó hắn sốt cao, thân thể nóng hổi rồi lại như đột ngột rơi vào hầm băng giá lạnh. Ân Thương vì muốn sưởi ấm cho hắn, liền cởi hết quần áo của hai người, ôm lấy hắn, dùng da thịt sưởi ấm cho nhau vượt qua đêm dài đằng đẳng.

Đêm hôm đó với hắn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất, đẹp nhất trong cuộc đời.

...

Hắn biết cuộc sống của hắn sau này sẽ ngắn ngủi vô cùng, cho nên hắn quyết định sẽ trân trọng khoảng thời gian ở chung này, sẽ tuyệt không hờn dỗi với Ân Thương.

Nhưng hắn lại không phải là nhà tiên tri.

Sau đêm hôm đó, trải qua khoảng thời gian thăm dò, hắn rốt cục có thể khẳng định, không chỉ có mình hắn đơn phương. Ân Thương cũng có cảm giác với hắn, khi đó hắn quyết định đem tâm ý của mình nói với Ân Thương, muốn cho bọn họ gần gũi với nhau hơn, thân mật hơn.

Nhưng khi hắn bày tỏ tình cảm với Ân Thương thì Ân Thương cho dù không như hắn nghĩ thì cũng không ngờ phản ứng lại quá mức kịch liệt.

Ân Thương bắt đầu e sợ, trốn tránh hắn.

Hắn không cam lòng, hắn muốn biết nguyên nhân, hắn rõ ràng cảm giác được trong lòng Ân Thương cũng có hắn.

Thế nhưng hắn càng tìm hiểu, Ân Thương càng tránh xa hắn, cho đến một ngày Ân Thương rốt cục không né tránh hắn nữa làm cho hắn cao hứng suốt nửa thì hát lên.

Nhưng mà hắn lầm rồi, Ân Thương không né tránh hắn không phải vì sẽ đáp lại tình cảm của hắn mà muốn hắn đối xử tốt với muội muội Ân Doanh bởi vì nàng thích hắn.

Hắn nghe xong, nhin không được cười không ngừng, cười đến cuối cùng lệ rơi đầy mặt.

Ân Thương không trốn tránh hắn là vì muốn nói cho hắn biết muội muội mình thích hắn, muốn hắn đối xử tốt với nàng. Hắn rất muộn biết, trong lòng Ân Thương, hắn thực ra là thế nào.

Hắn hờn dỗi đáp ứng, hờn dỗi chấp nhận tâm ý của Ân Doanh.

Nếu hắn biết cuộc đời của bọn họ rất ngắn ngủi thì khi đó hắn nhất định sẽ không hờn dỗi với Ân Thương, nhưng hắn không có tài tiên tri nên căn bản không thể nào biết được chuyện sau này.

Tính tình của hắn bắt đầu dần dần trở nên thô bạo, tính cách của hắn bắt đầu trở nên quái đản. Hắn hi vọng vô thường, lòng hắn cứng rắn như đá. Mà tất cả chẳng qua là vì hắn muốn trả thù vì Ân Thương không đáp lại tình cảm của hắn.

Hắn có thể tình tường cảm giác được, hắn càng trở nên như vậy, Ân Thương lại càng đau lòng. Mỗi khi thấy Ân Thương vì mình mà đau lòng, trong lòng hắn lại dâng lên khoái cảm.

Hắn biết rõ, Ân Thương cũng biết rõ là hắn có tình, thế nhưng vì e ngại luân thường đạo lý, vì hạnh phúc của muội muội mà Ân Thương buộc mình trở nên vô tình.

Nhưng mà Ân Thương như thế đối với hắn mà nói vô cùng nhẫn tâm.

Vài năm sau, khi bọn họ xuất môn về lại hoàng cung, hắn được lập làm thái tử, Ân Thương lại thỉnh cầu phụ hoàng để hắn trở thành thị vệ của Tấn Hoa đệ đệ hắn.

Hắn biết rõ là Ân Thương quyết tâm rời xa mình.

Vì vậy hắn lại hờn dỗi lập Ân Doanh làm phi tử.

Nhưng hắn không hề thích nàng, tình cảm như huynh muội từ lúc thiếu niên cũng vì sự xa cách của Ân Thương mà biến mất.

Hắn bắt đầu dùng Ân Doanh làm quân cờ, thỉnh thoảng dùng nàng để ép Ân Thương không thể không tiến cung gặp hắn.

Hắn nghĩ mãi cũng không thông, rõ ràng là có tình cảm, rõ ràng đêm đó bọn họ từng khăng khít, thân mật như vậy sao bây giờ lại đến tình cảnh này, làm tổn thương lẫn nhau.

Hắn cho rằng Ân Thương vĩnh viễn không nói thật với mình, cho đến khi Ân Thương bị Uông Chiến Thắng đã thương, đã nép vào lồng ngực hắn, nắm chặt tay hắn, khẩn cầu hắn đừng báo thù.

Hắn biết rõ là Ân Thương sợ hắn đánh không lại Uông Chiến Thắng mà thiệt mạng. Ân Thương tựa vào ngực hắn, giọng đứt quãng nói cho hắn biết trong lòng của hắn từ trước tới giờ luôn có hắn, vẫn luôn có hắn cũng chỉ có một mình hắn. Ân Thương đối với hắn cũng như hắn đối với Ân Thương, mãnh liệt mà chấp chất.

Nhưng vì hắn sẽ trở thành hoàng đế của Lăng quốc cho nên phải đè nén lòng mình lại, thử nghĩ thái tử của một quốc gia sao có thể là kẻ đồng tình luyến ái?

Rốt cuộc hắn cũng biết được trong lòng Ân Thương có hắn, tình cảm cũng không phải như phù vân thoáng qua mà nặng tựa thái sơn.

Ân Thương trong ngực hắn dần trở nên lạnh buốt, hắn thật muốn nói cho Ân Thương biết, vương vị, thiên hạ... thực ra hắn đều không cần, cái hắn muốn nhất là được cùng Ân Thương ở chung một chỗ, dù chỉ một ngày thôi cũng đủ rồi.

Hắn thủy chung không có phước phận này.

Nếu có thể quay ngược thời gian trở lại, nếu hắn biết nhân sinh của bọn họ sẽ rất ngắn ngủi thì hắn nhất định sẽ không hờn dỗi với Ân Thương, nhất định không.

Sáng hôm sau.

Lăng hoàng Tấn Long quyết đấu cùng Uông Chiến Thắng, trọng thương, bỏ mình.

Phi tử Ân Doanh của Lăng hoàng trong vòng một đêm trải qua cái chết của ca ca và phu quân cũng không còn lưu luyến nhân thế nữa, mỉm cười tự sát theo.

Nhưng mà trong tươi cười kia, ai biết được tư vị thực sự là thế nào, có khổ, có ngọt, có bất đắc dĩ, cũng có bi thương, buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: PHIÊN NGOẠI 3 - TẤN HOA SAU KHI RƠI XUỐNG NÚI

Khi hắn tỉnh dậy đã quên hết mọi chuyện.

Không nhớ nổi vì sao mình bị hôn mê, không nhớ được sao mình lại rơi xuống núi, càng không biết mình tên họ là gì, chỉ thấy trước mắt là một đám hòa thượng và ni cô không tranh với đời.

Một đám, chính xác hơn là bốn người. Một hòa thượng tuổi trung niên, một hòa thượng trẻ tuổi và hai ni cô cũng trẻ tuổi.

Bốn người giống nhau hai điểm. Một: cả bốn đều là người xuất gia. Hai, bất luận giới tính, tuổi tác thì cả bốn đều xinh đẹp như hoa, quý khí bất phàm.

Thoạt nhìn thì coi như hài hòa, nhìn kỹ thì là hài hòa một cách quỷ dị.

Người xuất gia thì nên tứ đại giai không, thế mà một đám nam nữ lẫn lộn tu hành cùng một chỗ, quả là trước giờ hắn chưa từng thấy.

Trước đây chưa từng gặp? Cái từ này, hiển nhiên không thích hợp trong tình cảnh hiện tại của hắn. Đám hòa thượng ni cô kia nói cho hắn biết hắn hôn mê đã hơn một tháng, đã quên sạch những chuyện trước đây, bởi vậy mấy từ “trước đây chưa từng thấy” đúng là không thích hợp với hắn.

Mấy hòa thượng ni cô này, hàng ngày ngoài tụng kinh niệm Phật thì cùng nhau đánh cờ.

Ai thua thì phải tới khuyên nhủ hắn xuất gia, khuyên hắn quên hết chuyện hồng trần, buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật.

Thực ra hắn cũng không bài xích việc cạo đầu, hắn có tóc cũng được mà không cũng chả sao, hắn cũng không nhất thiết phải lưu luyến trần thế, chỉ là trong lòng hắn vẫn cảm giác có gì đó chưa buông bỏ được. Vì vậy mặc kệ bốn người này ra sức thuyết phục, hắn vẫn không nghe theo.

Trong bốn người này hình như có hai người quen biết hắn, vị hòa thượng trẻ tuổi cùng ni cô dung mạo kém một chút ngẫu nhiên sẽ gọi hắn là Tấn

Hoa, chẳng lẽ đó là tên của hần sao?

Như vậy, trước khi mất trí nhớ, hần là một người như thế nào?

Hần trăm phoron ngàn kể tìm cách cạy miệng hai người kia. Nữ ni cô thì thân nhiên, mặc kệ hần hỏi gì cũng coi như không nghe, quay đầu đi chỗ khác. Nam hòa thượng kia thì khác, mỗi khi nghe hần hỏi thì vẻ mặt hiện lên thần sắc áy náy.

Hần bắt đầu sinh nghi ngờ, chẳng lẽ hòa thượng trẻ tuổi tuyệt sắc này là người đã hại hần trước kia?

Hần cứ mơ mơ hồ hồ như vậy cho đến một ngày, nhìn thấy bánh bao thì trí nhớ như thủy triều dâng, cuộn cuộn ào ạt hiện lên trong đầu hần.

Hần nhớ ra hần là Tấn Hoa, là vương gia Lăng quốc.

Thực ra hần còn biết hần muốn được gọi bằng một cái tên khác: ca ca chốc đầu.

Trí nhớ khôi phục, hần đi ra ngoài sân nhìn bốn người đang chơi cờ, nhẹ giọng gọi tên từng người.

Lão hòa thượng, lại là hoàng đế Mẫn quốc.

Hòa thượng trẻ tuổi tuyệt sắc là Vân Tố.

Ni cô tuyệt sắc là Kim Thiên Hương.

Ni cô kém hơn một chút là Lạc Y.

Khó trách trước kia hần luôn cảm thấy có gì đó quý dị nói không nên lời.

Bốn người, ngày xưa đứng ở lập trường khác nhau, quốc gia cũng khác nhau, hoặc là tranh giành đấu đá, hoặc là giương cung bạt kiếm, hoặc là ái mộ tính toán... không ngờ sau khi xuất gia lại có thể ở cùng một chỗ với nhau, ăn chay đánh cờ, tụng kinh niệm Phật.

Thấy hần ngạc nhiên khó hiểu, mọi người lại coi như không có gì. Bốn người kia giống như đã tu luyện thành tinh, thân nhiên nói cho hần biết ngày xưa vì không bỏ được thế tục quá nhiều chấp niệm, mà những chấp niệm này lại dây dưa với nhiều lợi ích cho nên giữa bọn họ mới có nhiều mâu thuẫn, xung đột. Nhưng bây giờ, mọi người đã sớm buông bỏ hết thảy, tứ đại giai không, vô oán vô hận, tình yêu cùng danh lợi trong mắt họ đã sớm thành mây bay gió thổi. Hôm nay mọi người đều là đệ tử của Phật, cho nên không để ý tới tuổi tác, giới tính cùng thân phận mà kết bạn cùng nhau vân du tứ hải.

Tấn Hoa bừng tỉnh, cơ hồ là lập tức buông bỏ bánh bao trong tay cùng chấp niệm trong lòng, tắm rửa thay quần áo, cắt tóc tu hành, pháp danh Vô Niệm.

Từ nay về sau trên đời không còn ca ca chốc đầu nữa, từ nay về sau hần muốn triệt để buông bỏ tình cảm với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vị Liêu Quân Tâm Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.